

FLYGTNINGENÆVNET

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

22. beretning **2013**

13

| FLYGTNINGENÆVNET |

Formandskabet

22. beretning **2013**

Flygtningenævnet
Formandskabet, 22. beretning 2013
Udgivet af Flygtningenævnet august 2014

Omslag og design:
Rosendahls-Schultz Grafisk a/s

Repro og tryk:
Rosendahls-Schultz Grafisk a/s

Trykt udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-09-0
EAN 9788791763199

Elektronisk udgave:
ISBN nr. 978-87-91763-10-6
EAN 9788791763205

Pris: 150 kr.
Oplag: 900

Publikationen kan bestilles hos
Rosendahls-Schultz Distribution
Herstedvang 10
2620 Albertslund
T 43 22 73 00
F 43 63 19 69
Distribution@rosendahls.dk
www.rosendahls.dk

Publikationen er endvidere tilgængelig på
internettet på Flygtningenævnets hjemmeside
(www.fln.dk)

København 2014

Forord

ved formanden

Flygtningenævnets formandskab afgiver hermed sin 22. beretning om nævnets virksomhed. Beretningen dækker kalenderåret 2013 og indeholder blandt andet en redegørelse for asylpraksis, en redegørelse for grundlaget for og behandlingen af asylsager samt en redegørelse for nævnets virksomhed i øvrigt.

Med virkning fra 1. januar 2013 blev nævnet som led i udmøntningen af regeringsgrundlaget udvidet med et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, og et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement. I afsnit 1.4 findes en oversigt over samtlige nævnets medlemmer i beretningsperioden.

Udviklingen gennem de seneste år med modtagelse af et stadigt stigende antal nye spontansager fortsatte i 2013, hvor nævnet modtog i alt 1.784 personsager. Herudover besluttede nævnet at genoptage 190 afsluttede spontansager. Nævnet har derfor også i 2013 prioriteret at få afviklet de nye spontansager med en så kort sagsbehandlingstid som muligt og har med henblik herpå afholdt 40-45 månedlige nævn. Sagsbehandlingstiden blev henover året nedbragt fra 7-8 måneder i begyndelsen af 2013 til ca. 3 måneder ved udgangen af 2013. Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 2013 var ca. 5 måneder.

Nævnet har samlet i 2013 omgjort 33 % af Udlændingestyrelsens afgørelser, det vil sige meddelt opholdstilladelse eller truffet beslutning om, at en allerede meddelt opholdstilladelse ikke var bortfaldet eller ikke skulle inddrages m.v. Heri indgår et større antal afgørelser i sager vedrørende personer fra Syrien. Til sammenligning var omgørelsesprocenten både i 2009 og 2010 24 %, i 2011 32 % og i 2012 27 %.

Også i beretningsåret har konflikten i Syrien præget Flygtningenævnets arbejde. I september 2013 fandt nævnet på baggrund af de seneste baggrundsoplysninger om den væsentligt forværrede situation, at personer, der kommer fra områder, hvor der er væbnede kampe eller sker angreb mod civile, eller hvor der for nylig har fundet sådanne handlinger sted, må anses for at befinde sig i en situation, hvor det med udgangspunkt i principperne i dommen Sufi og Elmi mod UK fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol må lægges til grund, at de – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske

.....

Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet vil derfor efter en individuel vurdering kunne meddele sådanne personer opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der henvises for en detaljeret gennemgang af nævnets praksisændring i september 2013 og andre forhold vedrørende Syrien nærmere til kapitel 7, hvor der også er gengivet en række eksempler fra Flygtningenævnets praksis i 2013.

Efter afsigelsen af Sufi og Elmi-dommen, som vedrørte betydningen af de daværende generelle forhold i det sydlige og centrale Somalia, er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Dette afspejles også i en nyere afgørelse fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i fem prøvesager vedrørende somaliske statsborgere fra Mogadishu. Nævnet fandt ikke, at de generelle forhold i Mogadishu i sig selv kunne begrunde asyl. Der henvises herom nærmere til afsnit 3.1.3.

Flygtningenævnet har også i 2013 behandlet et relativt stort antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de efter indrejsen i Danmark er konverteret fra islam til kristendommen. Nævnet arbejder løbende på at styrke de enkelte nævnsmedlemmers viden på området, blandt andet ved at følge nøje med i international domspraksis vedrørende asylsager om konversion, herunder særligt afgørelser fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Nævnet har også i beretningsåret afholdt et seminar om konversion for alle nævnets medlemmer og sekretariatets medarbejdere med fokus på konversionsprocessen for den enkelte asylansøger, forholdene i Iran for religiøse mindretal, herunder konvertitter, og de juridiske aspekter af asyl under henvisning til religion og tro. Der henvises vedrørende nævnets behandling af sager vedrørende konversion nærmere til afsnit 5.5 om sur place.

Nævnet har i beretningsåret desuden behandlet et antal sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet. Flygtningenævnets afgørelser om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 sker også i disse sager på baggrund af en samlet vurdering af den enkelte asylansøgers personlige forhold, oplysninger om de generelle forhold i ansøgerens hjemland samt andre relevante oplysninger, herunder eventuel international retspraksis, f.eks. domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Med udgangen af juni 2014 fratræder jeg mit hverv som formand for Flygtningenævnet. Det har været et privilegium at stå i spidsen for nævnet i mere end 17 år, hvor både det lovgivningsmæssige og administrative arbejdsgrundlag for nævnets virksomhed har undergået store forandringer.

.....

Hvervet som formand for Flygtningenævnet overtages med virkning fra 1. juli 2014 af landsdommer Henrik Bloch Andersen.

Jeg vil i den anledning gerne rette en særlig tak til de mange dygtige og engagerede medlemmer af nævnet og medarbejdere i Flygtningenævnets Sekretariat, der gennem årene har bidraget til at sikre kvaliteten i nævnets arbejde.

København, juni 2014
Bent Ove Jespersen

Indholdsfortegnelse for 22. beretning 2013

Forord ved formanden	3
 Kapitel 1 Flygtningenævnets almindelige forhold	 11
1.1 Flygtningenævnets kompetence	11
1.2 Flygtningenævnets uafhængighed	12
1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8	14
1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden	14
1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden	19
1.6 Formandskabet	21
1.7 Koordinationsudvalget	22
1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team	22
1.9 Flygtningenævnets hjemmeside	23
1.10 Seminarer for Flygtningenævnets medlemmer	25
 Kapitel 2 Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde	 26
2.1 Indledning	26
2.2 European Asylum Support Office (EASO)	26
2.3 EU-asylarbejdsgruppen	27
2.4 Inter-Governmental Consultations, IGC	28
2.5 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)	28
2.6 Besøg af Europarådets menneskerettighedskommissær	28
2.7 IARLJ (International Association of Refugee Law Judges)	28
 Kapitel 3 Grundlaget for og behandlingen af asylsager	 29
3.1 Udlændingelovens § 7	29
3.1.1 Statusvalg	29
3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)	29
3.1.1.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 1	30
3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)	54
3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2	59
3.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold	83
3.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold	96
3.1.5 Betydningen af tortur	102
3.1.6 Uledsagede mindreårige asylansøgere	102
3.1.6.1 Definition	103
3.1.6.2 Aldersvurdering	103

3.1.6.3	Ledsagevurdering	105
3.1.6.4	Modenhedsvurdering	106
3.1.6.5	Sagens behandling	110
3.1.6.6	Bevisvurdering	110
3.1.7	Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande	115
3.1.8	Betydningen af kumulative forhold	122
3.2	Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren	128
3.3	Sagens behandling	132
3.3.1	Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter	132
3.3.2	Mundtlig behandling	133
3.3.3	Skriftlig behandling	140
3.4	Bevisvurderingen	141
3.4.1	Ansøgers forklaring	141
3.4.2	Vidneførsel	159
3.4.3	Generelle baggrundsoplysninger	164
3.4.3.1	Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling	165
3.4.3.2	Opdatering af nævnets baggrundsmateriale	166
3.4.4	Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger	167
3.4.4.1	Høringer	167
3.4.4.2	Ægthedsvurderinger	169
3.4.4.3	Kriminaltekniske erklæringer	173
3.4.4.4	Sprogtest	174
3.4.5	Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark	175
3.5	Flygtningenævnets afgørelse	178
3.6	Aktindsigt og offentlighed	179
3.7	Udsendelse	180
3.7.1	Udrejsefrister	186
3.7.2	Betingelser for tvangsmæssig udsendelse	191
3.8	Udeblivelse	198
3.9	Sager afsluttet uden en afgørelse	201
3.9.1	Udeblevne	201
3.9.2	Frafald	201
3.9.3	Hjemvisning	202
3.9.4	Udsættelse	204
3.10	Ad hoc-beskikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager	205
3.10.1	Ad hoc-beskikkelse af tidligere nævnsmedlemmer	205
3.10.2	Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-beskikkes	205
3.10.2.1	Retsgrundlaget	205
3.10.2.2	Anvendelse af substitution i genoptagelsessager	207
3.10.3	Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4	208
3.11	Tolkning	208
3.12	Hastesager	210

3.13	Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser	210
3.13.1	Genoptagelse	210
3.13.2	Domstolsprøvelse	214
3.13.2.1	Lovgrundlaget	214
3.13.2.2	Domspraksis	215
3.13.3	Folketingets Ombudsmand	215
Kapitel 4	Sager indbragt for internationale organer	217
4.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol	217
4.1.1	Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39	218
4.2	FN's menneskerettighedsorganer	220
4.2.1	FN's Torturkomité	221
4.2.1.1	FN's Torturkomité's udtalelse i en sag mod Danmark i 2013	223
4.2.2	FN's Menneskerettighedskomité	225
4.2.3	FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder	227
4.2.3.1	FN's Kvindekomité's udtalelser i tre sager mod Danmark i 2013	228
Kapitel 5	Udvalgte asylretlige problemstillinger	233
5.1	Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse	233
5.2	Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)	241
5.3	Bortfald af opholdstilladelse	253
5.3.1	Klageren udrejst af Danmark som mindreårig	256
5.3.2	Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet	258
5.3.3	Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland	261
5.4	Første asylland	263
5.4.1	Beskyttelse i et andet land	263
5.4.2	Tilknytningsmomenter	274
5.4.3	Betydningen af udsendelseshindringer	277
5.5	Sur place	278
5.5.1	Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland	278
5.5.2	Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl	279
5.5.2.1	Politiske eller religiøse aktiviteter	284
5.5.2.2	Andre aktiviteter	296
5.6	Konsekvensstatus	296
5.7	Dobbeltstraf	299
5.8	Tortur	304
5.8.1	Internationale forpligtelser	304
5.8.2	Vurdering af den aktuelle risiko	306

5.8.3	Bevisvurderingen	307
5.8.3.1	Iværksættelse af en torturundersøgelse	308
5.8.3.2	Gennemførelse af en torturundersøgelse	316
5.8.3.3	Resultatet af en torturundersøgelse	316
5.9	Køns- og æresrelateret forfølgelse	323
5.9.1	Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	323
5.9.2	Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.	324
5.9.2.1	Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen	324
5.9.2.2	Ægteskab	325
5.9.2.3	Skilsmisse og samlivsophævelse	329
5.9.2.4	Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb	332
5.9.2.5	Overgreb, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab: tvungen prostitution og omskæring	334
5.9.2.6	Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)	337
5.10	Menneskehandel	347
5.11	Private konflikter og agents of persecution	351
5.12	Internt flugtalternativ (IFA)	359

Kapitel 6 Betydningen af kriminelle forhold 373

6.1	Betydningen af kriminelle forhold	373
6.2	Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet	373
6.2.1	Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3	376
6.2.2	Flygtningekonventionens artikler 32 og 33	377
6.3	Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3	378
6.4	Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	391
6.4.1	Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)	391
6.4.2	Resultatet af SØIK's efterforskning	392
6.5	Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3	392
6.6	Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3	397
6.7	Udlændingelovens § 49 a	408
6.8	Udlændingelovens § 32 b og § 49 b	416
6.9	Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister	417
6.10	Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1	418

Kapitel 7	Syrien	420
7.1	Forholdene i Syrien	420
7.2	Flygtningenævnets praksis	422
7.2.1	Sager vedrørende personer, der som en del af asylmotivet har henvist til værnepligtsforhold	423
7.2.2	Sager vedrørende personer, der som asylmotiv alene har henvist til de generelle forhold i Syrien	425
7.3	Eksempler fra nævnets praksis	425
7.3.1	Generelle forhold	425
7.3.1.1	Damaskus	426
7.3.1.2	Homs	429
7.3.1.3	Aleppo	431
7.3.1.4	Hama'a	432
7.3.2	Militærtjeneste	433
7.3.2.1	Værnepligt – 1. gangs indkaldelse	433
7.3.2.2	Værnepligt – genindkaldelse	438
7.3.3	Personer, der er efterstræbt af det syriske styre	439
7.3.4	Personer, der har arbejdet for det syriske styre	443
Kapitel 8	Statistik	448
8.1	Flygtningenævnets afgørelser i 2013	448
8.2	Sagernes behandlingsform	449
8.3	Sager afsluttet uden en afgørelse	449
8.4	Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager	450
8.5	Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter	453
8.6	Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter	455
8.7	Genoptagede spontansager	456
8.8	Omgørelsesprocent – alle spontansager	456
8.9	Sagsbehandlingstider	457
Bilag 1	Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)	458
Bilag 2	Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling	461
Bilag 3	Uddrag af andre særligt relevante konventioner	462
Bilag 4	Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013	463
Bilag 5	Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet	515
Bilag 6	Lov nr. 1619 af 26/12/2013 om ændring af udlændingeloven	521

Kapitel 1

Flygtningenævnets almindelige forhold

1.1 Flygtningenævnets kompetence

Flygtningenævnet behandler klager over afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i 1. instans, jf. udlændingelovens § 53 a.

Flygtningenævnet træffer afgørelse i følgende type sager:

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på ansøgning om opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (spontansager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt, at en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7-8 er bortfaldet efter udlændingelovens § 17 eller § 17 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har inddraget eller nægtet at forlænge en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens §§ 19-20.

Beslutninger om udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt en udlænding opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2, men hvor den pågældende mener sig omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (statusændringssager).

Afgørelser, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant dokument.

Herudover afgiver Flygtningenævnet udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5.

Med virkning fra 1. januar 2014 afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen (Dublin-sager).

1.2 Flygtningenævnets uafhængighed

Flygtningenævnet er et uafhængigt domstolslignende organ.

Flygtningenævnet består af en formand, et antal næstformænd og andre medlemmer. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement samt med virkning fra 1. januar 2013 et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, og et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, jf. herved § 1, nr. 37, i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (Revision af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, ændring af kravene til herboende udlændinge for opnåelse af ægtefællesammenføring, udvidelse af Flygtningenævnet og langtidsvisum til adoptionsbørn).

Møderne ledes af Flygtningenævnets formand eller af en af næstformændene. Nævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Dette indebærer, at nævnsmedlemmerne er funktionelt uafhængige af den beskikkende eller indstillende myndighed. Medlemmerne bedømmer den enkelte sag i Flygtningenævnet ud fra deres personlige vurdering og faglige indsigt og kan ikke drøfte konkrete sager med den beskikkende eller indstillende myndighed forud for sagens behandling i nævnet.

Kompetencen til at beskikke formand, næstformænd og andre nævnsmedlemmer er tillagt Flygtningenævnets formandskab (formand og næstformænd). Nævnet er således selvsupplerende.

Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer og næstformændene skal være dommere. Det fremgår af bemærkningerne til § 2 i lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven, at der ved beskikkelse af nye næstformænd som hidtil tilstræbes en ligelig fordeling af henholdsvis byretsdommere og landsdommere. De andre medlemmer skal være advokater, være indstillet af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement. Flygtningenævnets formand vælges af formandskabet.

Ved førstegangsbeskikkelser anmoder formandskabet Domstolsstyrelsen, Advokatrådet, justitsministeren, Dansk Flygtningehjælp og udenrigsministeren om at afgive indstilling om forslag til medlemmer, hvorefter medlemmerne beskikkes af formandskabet.

Antallet af nævnsmedlemmer fastsættes under hensyn til antallet af verserende sager og forventet sagstilgang.

Efter den tidligere gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 4, 1. og 2. pkt., jf. lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012, blev nævnsmedlemmerne beskikket for en periode på 4 år og havde ret til genbeskikkelse. Hvis et medlem anmodede om genbeskikkelse, ville medlemmet således blive genbeskikket.

Ved lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af udlændingeloven (bl.a. udvidelse af Flygtningenævnet) er nævnsmedlemmernes adgang til genbeskikkelse begrænset, således at Flygtningenævnets medlemmer fremover beskikkes for en periode på 4 år med ret til genbeskikkelse for yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted.

For medlemmer beskikket forud for lovændringens ikrafttræden gælder en særlig overgangsordning, jf. § 2, stk. 4, i lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorefter medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 havde været beskikket i mindst 8 år, ved udløbet af daværende beskikkelsesperiode pr. 30. september 2013 havde ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Medlemmer af Flygtningenævnet, der den 1. januar 2013 havde været beskikket i under 8 år, havde ved udløbet af daværende beskikkelsesperiode ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år med mulighed for genbeskikkelse for endnu en periode på 4 år, hvorefter genbeskikkelse ikke kan finde sted. Den nuværende beskikkelsesperiode udløber den 30. september 2017.

Genbeskikkes formanden, fortsætter den pågældende automatisk som formand.

Hvervet som medlem ophører, når medlemmet fratræder efter eget ønske, når medlemmet ikke længere organisatorisk har den tilknytning, som var baggrunden for den oprindelige beskikkelse, eller ved udgangen af den måned, hvor medlemmet fylder 70 år.

Herudover kan medlemmer af Flygtningenævnet kun afsættes ved dom efter samme regler, som gælder for afsættelse af dommere. Den Særlige Klagerets kompetence i forhold til dommere finder således tilsvarende anvendelse på medlemmer af Flygtningenævnet.

Reglerne om Flygtningenævnets sammensætning og uafhængighed samt om beskikkelse af medlemmer og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 1-5.

Flygtningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden, jf. udlændingelovens § 56, stk. 9. Flygtningenævnets forretningsorden fremgår af bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet, der er optrykt som bilag 5 til beretningen.

1.3 Endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8

Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette indebærer, at nævnets afgørelser ikke kan efterprøves af domstolene. Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange været indbragt for domstolene.

Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157), 29. april 1999 (UfR 1999.1243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR 2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), 2. december 2003 (UfR 2004.727), 12. januar 2007 (UfR 2007.988/2) og senest 12. juni 2008 (UFR 2008.2177, 2178, 2179 og 2180). Af disse domme fremgår det blandt andet, at domstolsprøvelse af Flygtningenævns afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse.

For en nærmere gennemgang af højesteretsdomme, hvorved der er taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i § 56, stk. 8, henvises til afsnit 3.13.2 om domstolsprøvelse.

1.4 Flygtningenævnets medlemmer i beretningsperioden

Som anført ovenfor beskikkes Flygtningenævns medlemmer for en fireårig periode. Flygtningenævns formandskab har med virkning fra den 1. oktober 2013 foretaget genbeskikkelse af de medlemmer, der ønskede det, for en ny fireårig periode.

Der er i løbet af 2013 beskikket seks nye næstformænd, to nye medlemmer indstillet af Advokatrådet, 20 medlemmer indstillet af Dansk Flygtningehjælp, 35 medlemmer, der er tjenstgørende i Udenrigsministeriet, og 17 nye medlemmer, der er tjenstgørende i Justitsministeriet.

Flygtningenævnet bestod ved udgangen af 2013 af 1 formand, 21 næstformænd og 98 øvrige medlemmer.

Formand:

Landsdommer B. O. Jespersen

Næstformænd:

Landsdommer Henrik Bloch Andersen
Dommer Peder Johs. Christensen
Dommer Helle Dietz
Dommer Helle Fløystруп
Dommer Torkel Hagemann
Landsdommer Linda Hangaard
Kst. landsdommer Betina Juul Heldmann
Administrerende dommer Henrik Lind Jensen
Landsdommer Jon Fridrik Kjølbro
Dommer Astrid Lohmann Knudsen
Dommer Stig Kaas
Retspræsident Henrik Linde
Landsdommer Steen Mejer
Landsdommer Elisabeth Mejnertz
Dommer Carsten Michelsen
Dommer Inger Birgitte Mikkelsen
Dommer Jørgen Bjerkesmoen Petersen
Dommer Lene Sadolin-Holst
Landsdommer Olaf Tingleff
Landsdommer Henrik Twilhøj
Landsdommer Bo Østergaard

Fratrådte:

Retspræsident Henrik Agersnap
Dommer Ingrid Drengsgaard
Landsdommer Eivind Linde Jensen
Højesteretsdommer Kurt Rasmussen
Landsdommer Tine Vuust

Medlemmer:

Tjenstgørende i Justitsministeriet:
Fuldmægtig Birgitte Borker Alberg
Fuldmægtig Stinne Stevnsborg Andersen (orlov)
Specialkonsulent Helene Bendtsen
Fuldmægtig Katrine Busch
Chefkonsulent Ane Røddik Christensen
Fuldmægtig Joy Sinius Clausen
Chefkonsulent Trine Dahl
Fuldmægtig Morten Daniel Dahm-Hansen (tjenestefri)

Fuldmægtig Mai Emilie Gori (orlov)
Fuldmægtig Marianne Møller Halkjær
Specialkonsulent Anne Marie Wegersleff Hansen
Chefkonsulent Dorit Hørlyck
Fuldmægtig Dejan Kestic
Kst. kontorchef Rasmus Kieffer-Kristensen
Fuldmægtig Mia Staal Klintrup
Fuldmægtig Thomas Klopppenburg
Fuldmægtig Thomas Klyver
Kontorchef Johan Kristian Legarth
Fuldmægtig Moya-Louise Lindsay-Poulsen
Chefkonsulent Merete Milo
Fuldmægtig Caroline Østergaard Nielsen
Fuldmægtig Lasse Boje Nielsen
Fuldmægtig Grith Nørgaard (orlov)
Fuldmægtig Cecilie Maarbjerg Qvist
Fuldmægtig Michelle Argir Simonsen
Fuldmægtig Klaus Toftgaard
Chefkonsulent Thomas Tordal-Mortensen
Fuldmægtig Asger Weber
Fuldmægtig Sara Viskum (tjenestefri)
Fuldmægtig Anders Aagaard

Fratrådte:

Fuldmægtig Bettina Spang Arensbak
Fuldmægtig Stine Maria Tolstrup Christensen
Specialkonsulent Inge Fabricius Hansen
Specialkonsulent Trine Lund Hansen
Fuldmægtig Pernille Frimann Heiring
Kontorchef Lennart Houmann
Fuldmægtig Jasmina Jankovic
Specialkonsulent Dorte Kania
Kontorchef Michael Lohmann Kjærgaard
Kontorchef Niels Henrik Larsen
Afdelingschef Kim Lunding
Fuldmægtig Mette Kjølby Miller-Harris
Fuldmægtig Tina Chris Mogensen
Fuldmægtig Inge Birgitte Møberg
Specialkonsulent Birgitte Maare
Kontorchef Christina Toftegaard Nielsen

Fuldmægtig Lene Nielsen
Fuldmægtig Anitta Godsk Pedersen
Fuldmægtig Katrine Ledam Rasmussen
Specialkonsulent Margit S. Rasmussen
Fuldmægtig Le Lise Ravn
Fuldmægtig Anne-Marie Træholt
Fuldmægtig Stine Busch Østergren

Tjenstgørende i Udenrigsministeriet:
Kontorchef Jesper Fersløv Andersen
Fuldmægtig Martin Bang
Konsul Karen Povlsen Camacho
Chefkonsulent Camilla Christensen
Konsul Jørgen Ebbe Christensen
Chefkonsulent Gitte Agner Dalum
Konsul Birgitta Maria Dam
Chefkonsulent Anne Ehrenreich
Specialkonsulent Fikré Filali El-Gourfi
Ambassaderåd Martin Ellehøj
Fuldmægtig Mikkel Lotz Felter
Kontorchef Torben A. Gettermann
Souschef Morten Skovgaard Hansen
Ambassadør Anita Hugau
Ambassadør Karsten Ankjær Jensen
Konsulent Mona Jensen
Afdelingsleder Knud Jerne
Konsul Anne-Grethe Jørgensen
Kontorchef Lars Georg Karlsson
Ambassadør Hans Klingenberg
Fuldmægtig Thure Krarup
Ministerråd Benedicte Maegaard
Centerchef Ole Egberg Mikkelsen
Afdelingsleder Henning Nielsen
Kontorfuldmægtig Aase Dalager Panoliaskou
Specialkonsulent Claus Petersen
Chefkonsulent Lars Finn Poulsen
Fuldmægtig Jane Werngreen Rosales
Konsulent Anne Rudbeck
Ambassadør Arnold de Fine Skibsted
Ambassadør Bo Eric Weber

Kontorchef Svend Wæver

Fratrådte:

Specialkonsulent Birgitte Møller

Konsul Lene Kjær Nielsen

Konsul Nicolai Prytz

Advokater:

Advokat Michael Abel

Advokat Vibeke Haahr Antonsen

Advokat Charlotte Cantor

Advokat Ulla Degnegaard

Advokat Hans Kjellund

Advokat Hans Kjærgaard

Advokat Peter Kragh

Advokat Mette Lauritzen

Advokat Helle Lokdam

Advokat Hans Mogensen

Advokat Henrik Hasseri Olesen

Advokat Helle Vibeke Paulsen

Advokat Bettina Normann Petersen

Advokat Else Præstegaard

Advokat Torben Winnerskjold

Advokat Jens Jørgen Viuff

Fratrådte:

Advokat Dorthe Horstmann

Advokat O. Nepper-Christensen

Advokat Elsebeth Rasmussen afgang ved døden

Udpeget efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp:

Cand.jur. Charlotte Barslev

Konsulent, cand.scient.pol. Dorte Broen

Forskningschef, Ph.d. Thomas Gammeltoft-Hansen

Adjunkt Rikke Gottrup

Advokat Thomas Trier Hansen

Advokat Peter Hellmers

Vicedirektør Louise Holck

Specialkonsulent, cand.jur. Louise Juelskjær

Cand.jur. Claus Juul

Seniorforsker, Ph.d. Peter Vedel Kessing
Cand.jur. Nina Marie Lassen
Adjunkt, Ph.d. Jesper Lindholm
Konsulent, MSc Antropologi Birgit Lindsnæs
Fuldmægtig, cand.jur. Anna Karina Heiss Mathiassen
Professor Bjørn Møller
Head of Legal and Advocacy Team Hanne Elisabeth Pilegaard
Ph.d. Hans Kornø Rasmussen
Professor Jens Vedsted-Hansen
Seniorforsker, Ph.d. Kathrine Vitus
Konsulent Else Abildtrup Østergaard

1.5 Sekretariatets medarbejdere i beretningsperioden

Flygtningenævnets Sekretariat har i 2013 haft ca. 33 medarbejdere ansat. Ved udgangen af 2013 var medarbejderstaben følgende:

Sekretariatschef Stig Torp Henriksen
Chefkonsulent Helle Ankersen
Chefkonsulent Anne-Lise Ulf Schilling
Specialkonsulent Michael Nørgaard

Jurister:

Fuldmægtig Signe Tilgreen Andersen
Fuldmægtig Sabrina Blom
Fuldmægtig Marie Louise Buch-Lassen
Fuldmægtig Ninna Engelbrecht
Fuldmægtig Lise Møller Frandsen
Fuldmægtig Lea Harild
Fuldmægtig Emma Holm
Fuldmægtig Melina Vasilika Lundgren Kristensen
Fuldmægtig Marie Nyborg Kvist
Fuldmægtig Anders Døcker Ladefoged
Fuldmægtig Simon Cardel Langeland
Fuldmægtig Elena Larsen
Fuldmægtig Stella Lønsmann
Fuldmægtig Sofie Nygaard Mikkelsen
Fuldmægtig Julie Elgaard Nielsen
Fuldmægtig Lisbeth Nielsen
Fuldmægtig Ditte Novella (orlov)

Fuldmægtig Mathilde Theilade Nyland
Fuldmægtig Jacqueline Olsen
Fuldmægtig Allan Dyrland Parbst
Fuldmægtig Camilla Green Rasmussen
Fuldmægtig Gitte Reinicke (orlov)
Fuldmægtig Mille Rudbeck-Thomsen
Fuldmægtig Rasmus Thisted
Fuldmægtig Maria Korsgård Thomsen
Fuldmægtig Mette Villumsen
Fuldmægtig Johan Vinter

Fratrådte:

Fuldmægtig Rikke Skaaning Alapetite
Fuldmægtig Christina Lund Gregersen
Fuldmægtig Marie Rud Hansen
Fuldmægtig Mette Skou Hansen
Fuldmægtig Maria Aviaja Sander Holm
Fuldmægtig Naja Forman Jacobsen
Fuldmægtig Anna Ulrika Karlén
Fuldmægtig Thomas Viskum Lytken Larsen
Fuldmægtig Louise Raasgaard Mathiesen
Fuldmægtig Teuta Memeti
Fuldmægtig Kiazele Kjær Neto (tjenestefri)
Fuldmægtig Sean Paulsen
Fuldmægtig Katrine G. Søndergaard
Fuldmægtig Katrine Westerdahl Skagen

Studenter:

Stud.jur. Stefan Brkic
Stud.jur. Thomas Mårtensson
Stud.jur. Astrid Maj Thomsen

Fratrådte:

Stud.jur. Nikolaj Plovgaard
Stud.jur. Christine Jenlev Vestgaard

Kontorfunktionærer:

Kontorfuldmægtig Grethe Almsøe

Fratrådte:

Assistent Denise Cecilie Andersen

Assistent Therese Vizi Christiansen

Kontorfuldmægtig Hanne Desler

Assistent Rasmus Skyt Jensen

Assistent Tina Højlund Nielsen

Ekspeditionssekretær Stine Lund Thirsgaard

Kontorfuldmægtig Pia Grelsby afgang ved døden

1.6 Formandskabet

Flygtningenævnets formandskab består af formanden og næstformændene.

Det fremgår af Flygtningenævnets forretningsorden, at formanden repræsenterer Flygtningenævnet og på Flygtningenævnets vegne underskriver blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. Herudover tilrettelægger formanden med bistand fra sekretariatet nævnets arbejde og fastlægger mødedagene. Endvidere har formanden det overordnede ansvar for visiteringen, det vil sige afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, eller om sagen skal behandles af formanden eller en af næstformændene alene.

Ad hoc-besiddelser og substitution af nævnsmedlemmer foretages efter formandens nærmere bestemmelse.

Det er formanden eller en af næstformændene, der leder de enkelte nævnsmøder.

Herudover er nævnets formand tillige formand for nævnets koordinationsudvalg, som beskrives nærmere i afsnit 1.7.

Flygtningenævnets formand vælges som beskrevet i afsnit 1.2 af formandskabet.

Formandskabet beskikker ligeledes Flygtningenævnets medlemmer. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet. I 2013 afholdt formandskabet fem møder.

Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene har endvidere kompetence til at træffe afgørelse alene i visse sager. Det drejer sig om sager, der i Udlændingestyrelsen har været søgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Kompetencen kan ligeledes udøves i de sager, hvor betingelserne for at opnå

asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, samt i de tilfælde hvor der er ansøgt om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, men der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Endvidere behandles sager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen som udgangspunkt af formanden eller en næstformand alene, efter at klagesagsbehandlingen i disse sager med virkning fra 1. januar 2014 er overført fra Justitsministeriet til Flygtningenævnet. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 53, stk. 8-11.

1.7 Koordinationssudvalget

Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinier for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7.

Udvalget er sammensat på samme måde som et nævn og har i beretningsåret bestået af Flygtningenævnets formand, landsdommer B. O. Jespersen, kontorchef Rasmus Kieffer-Kristensen (Justitsministeriet), advokat Helle Lokdam (Advokatrådet), professor, dr. jur. Jens Vedsted-Hansen (Dansk Flygtningehjælp) og kontorchef Svend Wæver (Udenrigsministeriet).

Koordinationsudvalgets opgaver er nærmere beskrevet i § 17 i Flygtningenævnets forretningsorden og omfatter blandt andet drøftelse af forhold, der kan eller bør indgå i nævnets vurdering af en bestemt type sager, drøftelse af spørgsmål vedrørende berostillelse af sager og efterfølgende viderebehandling samt besvarelser af høringer om ny lovgivning.

Herudover drøfter udvalget blandt andet spørgsmål vedrørende sagsbehandlingstider, udsendelsesforhold og Udlændingestyrelsens indberetninger i medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3.

Der blev i 2013 afholdt fem møder i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

1.8 Flygtningenævnets Sekretariat og Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team

Civilstyrelsen stiller sekretariatsbetjening til rådighed for Flygtningenævnet.

Nævnssekretariatets hovedopgave er at yde en kvalificeret juridisk og praktisk service-ring af Flygtningenævnets formandskab, koordinationsudvalget og nævnets øvrige medlemmer i form af hurtig og korrekt sagsbehandling, hurtig og sikker ekspedition af sagerne samt en hensigtsmæssig og effektiv tilrettelæggelse af nævnsmøderne.

Sekretariatet har til opgave at forberede asylsagerne, således at sagerne så vidt muligt kan behandles og afgøres under et og samme nævnsmøde. Sekretariatets opgaver og bemyndigelse fremgår i vidt omfang af forretningsordenen for Flygtningenævnet. Forberedelsen af sagerne indebærer – udover en kontrol af sagens bilag – blandt andet stillingtagen til, hvorvidt fremmedsprogede bilag og dokumenter skal oversættes, og hvorvidt der bør indhentes akter fra andre asylsager, eksempelvis vedrørende familiedømte til ansøgeren. Endvidere sørger sekretariatet for, at nævnet i forbindelse med sagsbehandlingen er i besiddelse af relevante baggrundsoplysninger. Forud for nævnsmøderne udarbejdes der et resumé af sagens faktiske oplysninger. Dette resumé danner sammen med ansøgerens forklaring under selve nævnsmødet grundlaget for den endelige beslutning i sagen.

Flygtningenævnets og Udlændingenævnets Team (FUT) foretager beskikkelse af advokater, berømmelse af nævnsmøder samt indkaldelse til nævnsmøderne af ansøger, tolk, advokat, Udlændingestyrelsen og nævnets medlemmer.

Nævnssekretariatet har endvidere til opgave at bistå Flygtningenævnet med løbende ajourføring og offentliggørelse af nævnets baggrundsmateriale, undersøgelse af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af udkast til høringstemaer, besvarelse af folketingssspørgsmål og henvendelser fra andre myndigheder eller institutioner samt udarbejdelse af udkast til formandskabets beretninger.

Herudover udarbejder sekretariatet udkast til afgørelser i sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som i henhold til udlændingelovens § 53, stk. 8, behandles på skriftligt grundlag.

Sekretariatet bistår videre formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser vedrørende spørgsmål om genoptagelse af asylsager og besvarelse af andre henvendelser i konkrete asylsager.

Med virkning fra 1. januar 2014 bistår sekretariatet også formandskabet med udfærdigelse af udkast til afgørelser i klagesager om afvisning eller overførsel efter Dublin-forordningen.

Endelig er det sekretariatet, der bistår nævnet med udvælgelse af relevant praksis til offentliggørelse på nævnets hjemmeside og udarbejdelse af resuméerne.

1.9 Flygtningenævnets hjemmeside

Et hovedformål med nævnets hjemmeside er at styrke den eksterne kommunikation og bidrage til den størst mulige åbenhed omkring nævnets arbejde. Hjemmesiden bidrager

således til kommunikationen med nævnets faste samarbejdspartnere, f.eks. advokater og tolke. Dette sker ved at gøre informationen om nævnets løbende arbejde lettere tilgængelig. Et helt centralt element ved hjemmesiden er således at sikre let adgang til nævnets omfattende baggrundsmateriale og praksis.

Flygtningenævnets hjemmeside bliver løbende opdateret med resuméer af en række af de senest trufne afgørelser. I 2013 er 12 % af nævnets afgørelser offentliggjort på hjemmesiden.

Resuméerne er inddelt efter nationalitet, og der kan søges direkte i resuméerne efter bestemte emner. Der kan herudover søges på tværs af alle resuméerne ved brug af et eller flere emneord. De afgørelser, der offentliggøres på hjemmesiden, er udvalgt under hensyntagen til afgørelsernes relevans, og der er tilsigtet en repræsentativ fordeling med hensyn til asylmotiver. Der medtages kun i begrænset omfang resumé af rene troværdighedsafgørelser.

På Flygtningenævnets hjemmeside offentliggøres endvidere statistik over antallet af afgjorte og verserende sager i Flygtningenævnet samt statistik over nævnets sagsbehandlingstider.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside, og materialet er i løbet af året løbende blevet opdateret. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale for det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter og et link til dokumentet. Det er muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at fremfinde relevant baggrundsmateriale.

Herudover er der på hjemmesiden direkte links til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens tre notater om henholdsvis beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Der findes på hjemmesiden endvidere links til nyere, relevante domme fra Den Europæiske Menneskeretsdomstol, der endnu ikke måtte være indarbejdet i notatet, samt til domme fra EU-Domstolen.

På Flygtningenævnets hjemmeside er endvidere adgang til EU-Domstolens og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser vedrørende Dublin-forordningen

.....

samt oplysninger om forholdene for asylansøgere i udvalgte europæiske lande, hvortil Danmark kan overføre asylansøgere i medfør af Dublin-forordningen.

På hjemmesiden er der tillige adgang til Flygtningenævnets beretninger.

1.10 Seminarer for Flygtningenævnets medlemmer

I september 2013 var samtlige medlemmer af Flygtningenævnet inviteret af Dansk Flygtningehjælp til at deltage i et seminar om troværdighedsvurderingen i asylproceduren på baggrund af Credo-projektet. Seminarets hovedtaler var Gábor Gyulai, som er koordinator for flygtningeprogrammet i the Hungarian Helsinki Committee (HHC). Gábor Gyulai har blandt andet medvirket ved CREDO-projektet, der har til formål at forbedre troværdighedsvurderingen i asylsager og består af et samarbejde mellem UNHCR, International Association of Refugee Law Judges, Asylum Aid og HHC. Projektet er finansieret af EU.

Der henvises for en nærmere omtale af Credo-projektet til afsnit 3.4.1.

I november 2013 afholdt Flygtningenævnet et seminar om konversion for alle nævnets medlemmer og sekretariatets medarbejdere.

Først holdt sogne- og indvandrerpræst ved Apostelkirken på Vesterbro, København, et oplæg om den proces, som konvertitterne gennemgår forud for en konversion. Dernæst holdt adjunkt ved Københavns Universitets Institut for Tværkulturelle og Regionale Studier Rasmus Elling et oplæg om forholdene for religiøse mindretal, herunder konvertitter, i Iran. Endelig holdt Jon Kjølbro, der på daværende tidspunkt var landsdommer og næstformand i Flygtningenævnet, et oplæg om de juridiske aspekter ved asyl under henvisning til religion og tro.

Der henvises nærmere til afsnit 5.5 om sur place for så vidt angår behandlingen af sager vedrørende konversion.

Kapitel 2

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde

2.1 Indledning

Dette kapitel indeholder en oversigt over de internationale fora, som Flygtningenævnet møder i, samt en omtale af de væsentligste emner, der har været drøftet i forbindelse med de samlinger og møder, som Flygtningenævnet har deltaget i i løbet af 2013.

Danmark deltager som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender ikke i – og er ikke bundet af – Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til EF-traktatens afsnit IV, det vil sige det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. Danmark deltager dog i EU-møder på asylområdet og kan give sin mening til kende. Danmark deltager endvidere i samarbejdet om retlige og indre anliggender, så længe det er mellemstatsligt. Danmarks stilling er nærmere fastlagt i en protokol til Amsterdamtraktaten.

Flygtningenævnets deltagelse i internationalt arbejde er som følge af nævnets uafhængige domstolslignende status begrænset til drøftelser og bidrag af faktuel og juridisk karakter. Nævnet deltager således ikke i politisk prægede drøftelser.

Flygtningenævnet er ved møder i internationale fora sædvanligvis repræsenteret af medarbejderne i Flygtningenævnets Sekretariat.

I 2013 deltog Flygtningenævnet - repræsenteret ved Flygtningenævnets Sekretariat - i en workshop afholdt i EASO-regi (European Asylum Support Office), UNHCR's årlige plenarmøde, EXCOM samt et møde afholdt i IARLJ (International Association of Refugee Law Judges).

2.2 European Asylum Support Office (EASO)

EASO er et selvstændigt agentur under EU og har blandt andet til opgave at facilitere gennemførelsen af det fælles europæiske asylsystem (CEAS), herunder videreudviklingen af det europæiske asylcurriculum (EAC), og at yde praktisk støtte til medlemsstater, der oplever et stigende pres på deres asylsystemer.

EASO har gradvist overtaget en række opgaver, der tidligere lå under EURASIL (den tidligere uformelle arbejdsgruppe under EU-Kommissionen med fokus på indsamling og udveksling af baggrundsoplysninger om de oprindelseslande, hvorfra der modtages asylansøgere). EASO har som følge heraf blandt andet overtaget videreudviklingen af EU's COI-portal. Det er ligeledes EASO, der indkalder til og afholder ekspertmøder vedrørende udvalgte lande. Flygtningenævnets rolle i forbindelse med møderne er som sagkyndig instans at bidrage med information om Danmarks praksis på asylområdet samt at drage nytte af den generelle informationsudveksling på møderne, som er et vigtigt led i den løbende opdatering af nævnets baggrundsmateriale. Danmarks orientering om konkrete sager sker i anonymiseret form, og oplysningerne om de enkelte landes behandling af asylsager behandles som udgangspunkt fortroligt.

EASO udgiver årligt en rapport om asylsituationen i EU.

I december 2013 deltog en repræsentant for Flygtningenævnets Sekretariat i det årlige EASO møde med domstole og tribunaler, der er engageret i asylspørgsmål. På mødets første dag præsenterede EASO de planlagte aktiviteter for 2014, herunder udvikling af undervisningsmateriale med særligt fokus på dommere samt etablering af et netværk for dommere i de deltagende medlemsstater. Den efterfølgende dag var øremærket til en workshop med fokus på implementeringen af artikel 15 c i EU-kvalifikationsdirektiv.

2.3 EU-asylarbejdsgruppen

I EU-asylarbejdsgruppen under EU-kommissionen kortlægges regelgrundlag og praksis i de forskellige medlemslande, og der udarbejdes oplæg til brug for overordnede grupper og udvalg under Rådet. Endvidere foretages en indledende gennemgang af forslag til retsakter. Asylarbejdsgruppen er hovedsageligt sammensat af juridiske eksperter med kendskab til såvel national lovgivning som praksis på udlændingeområdet.

Repræsentanter for Flygtningenævnet deltager som udgangspunkt i de af EU-asylarbejdsgruppens møder, der vedrører emner inden for Flygtningenævnets kompetenceområde. Flygtningenævnets repræsentanter deltager som en del af den danske delegation, der ledes af en repræsentant for Justitsministeriets internationale kontor.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i EU-asylarbejdsgruppen i 2013.

2.4 Inter-Governmental Consultations, IGC

IGC er et uformelt, ikke-beslutningstagende forum for informationsudveksling og policy-drøftelser vedrørende emner af relevans for håndteringen af internationale migrationsstrømme. IGC har 17 deltagerlande, som foruden en række europæiske lande også omfatter Australien, New Zealand, USA og Canada. Endvidere deltager UNHCR, IOM og EU-Kommissionen i møderne.

Flygtningenævnet har ikke deltaget i møder i IGC i 2013.

2.5 UNHCR's eksekutivkomité (EXCOM)

EXCOM er det politikformulerende, rådgivende og budgetfastlæggende forum (Eksekutivkomitéen), der fastsætter de overordnede retningslinjer for UNHCR's arbejde. De anbefalinger, som EXCOM når til enighed om ved de årlige plenumsamlinger, betegnes EXCOM-konklusioner og udgør et supplement til det mandat, som er grundlaget for UNHCR's virksomhed.

I perioden fra den 30. september 2013 til den 1. oktober 2013 afholdt EXCOM sin 64. samling i Genève. En medarbejder fra Flygtningenævnets Sekretariat deltog. De første halvanden dag blev der på initiativ fra FN's flygtningehøjkommissær, Antonio Guterres, afholdt til et særligt højniveaumøde med fokus på den syriske flygtningekrises indvirkning på nabolandene i regionen og med deltagelse af en række højt profilerede ministre, politikere og embedsmænd. På den efterfølgende regulære EXCOM samling blev EXCOM konklusion No. 111 (LXIV) - 2013 vedrørende civil registrering vedtaget.

2.6 Besøg af Europarådets menneskerettighedskommissær

Europarådets menneskerettighedskommissær Nils Muižnieks havde i forbindelse med sit besøg i Danmark den 19. – 21. november 2013 et møde med Flygtningenævnets formand. Kommissæren udtrykte stor tilfredshed med nævnets praksis vedrørende Syrien. I øvrigt var kommissæren blandt andet interesseret i at høre, hvordan nævnet behandler sager om uledsagede mindreårige asylansøgere og børn generelt. Kommissærens rapport vedrørende besøget i Danmark og regeringens bemærkninger i anledning af rapporten kan findes på Europarådets hjemmeside hub.coe.int.

2.7 IARLJ (International Association of Refugee Law Judges)

Sekretariatschefen deltog 21. og 22. november 2013 i et seminar arrangeret af IARLJ vedrørende den seneste udvikling i europæisk asyllovgivning og asylpolitik. Seminaret havde blandt andet fokus på CEAS, udviklingen i medlemsstaternes asylpraksis, troværdighedsvurderinger og retspraksis ved EU-domstolen, FN's Menneskerettighedskomité og den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Kapitel 3

Grundlaget for og behandlingen af asylsager

3.1 Udlændingelovens § 7

Flygtningenævnet har i 2013 truffet afgørelse vedrørende 1.649 personer (spontansager, herunder genoptagede spontansager).

Nævnet har i 2013 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse for 1.104 personer, meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, til 264 personer og meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus) til 281 personer svarende til, at nævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse i 33 % af sagerne.

3.1.1 Statusvalg

3.1.1.1 Udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus)

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Efter konventionens artikel 1, litra A, nr. 2, betragtes en person som flygtning, såfremt den pågældende:

”... som følge af velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse, eller som ikke har nogen statsborgerret, og som på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.”

Bestemmelsen i § 7, stk. 1, inkorporerer flygtningekonventionens artikel 1 A i dansk ret, således at flygtninge som udgangspunkt har et retskrav på opholdstilladelse.

Det fremgår af ordlyden af artikel 1, litra A, nr. 2, at ansøgeren skal nære en velbegrunnet frygt for forfølgelse. Heri ligger som udgangspunkt et krav om, at ansøgerens frygt er understøttet af objektive kendsgerninger. Der kan imidlertid foreligge situationer, hvor den subjektive frygt for forfølgelse er så velbegrunnet, at dette udgør et tilstrækkeligt grundlag for at meddele asyl.

Ved vurderingen af, om der foreligger forfølgelse, indgår blandt andet baggrunden for og intensiteten af overgrebene, herunder om der er tale om overgreb af systematiseret og kvalificeret karakter. Herudover tillægges det betydning, hvornår overgrebene tidsmæssigt har fundet sted, og om der er risiko for, at overgrebene vil fortsætte. Som udgangspunkt sigtes til forfølgelse, der udgår fra myndighederne, men forfølgelse kan tillige foreligge, hvor myndighederne ikke er i stand til at yde ansøgeren fornøden beskyttelse mod konkrete og individuelle overgreb foretaget af andre, f.eks. af en befolkningsgruppe. Det afgørende i disse situationer er, hvorvidt sådanne handlinger fra en befolkningsgruppes side tilskyndes eller tolereres af myndighederne, eller myndighederne afviser eller viser sig ude af stand til at yde fornøden beskyttelse mod sådanne handlinger.

Kriteriet for, hvornår Flygtningenævnet anser betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, for opfyldt, kan generelt udtrykkes således, at der skal være tale om en person, som har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse af en vis styrke ved en eventuel tilbagevenden til sit hjemland.

Ved bedømmelsen af, om frygten kan anses at være velbegrundet, tager nævnet udgangspunkt i de oplysninger om forfølgelse, der måtte foreligge, forud for den pågældendes udrejse af hjemlandet. Det er imidlertid ikke et krav, at der ved ansøgerens udrejse forelå et asylgrundlag. Det afgørende er, hvordan den pågældendes situation må antages at være ved en eventuel tilbagevenden til hjemlandet.

I det følgende gengives resumé af udvalgte afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til, om ansøgeren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår sager vedrørende asylansøgere fra Syrien henvises også til de i kapitel 7 refererede afgørelser.

3.1.1.2 Praxis efter udlændingelovens § 7, stk. 1

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2011. Det fremgik af sagen, at Udlændingestyrelsen havde søgt de af ansøgeren fremlagte dokumenter vedrørende en retssag mod en person med det af ansøgeren oplyste navn ægthedsvurderet gennem Udenrigsministeriet, som

havde vurderet, at dokumenterne måtte antages at være ægte. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk bengali og sunni-muslim fra [...] i Chuadanga-distriktet, Bangladesh. Ansøgeren har været medlem af Purbo Bangla Communist Party (PBCP) fra *foråret* 2005 til *begyndelsen af* 2006. Ansøgerens aktiviteter for partiet bestod i at hverve nye medlemmer og deltage i månedlige medlemsmøder. Ansøgeren var på medlemsmøderne med til at udfærdige to advarselsbreve, som blev sendt til to personer, som derefter fulgte partiets henstilling om henholdsvis at acceptere ægteskab med en pige, samt afgive ejerskabet over noget jord, som var tilegnet ved at betale bestikkelse. Ansøgeren blev blandt mange i lokalbefolkning fejlagtigt anset som en leder af partiet, selvom han blot var menigt medlem. Ansøgeren har om asylmotiv forklaret, at han ikke kunne stå inde for aktiviteter udført af andre medlemmer af PBCP, herunder konkrete sager omkring pengeafpresning og voldtægt. I perioden fra *foråret* 2006 til *sommeren* 2006 blev to personer dræbt af personer med tilknytning til PBCP, og ansøgeren blev efterfølgende uretmæssigt beskyldt og anklaget af politiet for at stå bag disse drab. Ansøgeren blev endvidere i *efteråret* 2006 beskyldt af sine tidligere partifæller for at stå bag et tyveri af våben, som medlemmer af partiet havde holdt skjult, og som disse medlemmer havde benyttet. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden, at han vil blive dræbt af politiet, fordi han er anklaget for at være ansvarlig for at have dræbt to personer, og han frygter derudover medlemmer af PBCP, fordi de mistænker ansøgeren for at være ansvarlig for tyveriet af deres våben. Flygtningenævnet lægger til grund for sagen, at ansøgeren alene kortvarigt har været medlem af PBCP, og at han, efter at han fik nærmere kendskab til partiets ideologi, herunder dets voldelige metoder, besluttede ikke at deltage i partiets månedlige møder fra *begyndelsen af* 2006 og han besluttede sig for at lægge afstand til partiet. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren, trods indholdet af de fremlagte dokumenter, som er vurderet ægte, har deltaget i enten planlægning eller udførelse af de to bombeattentater, der fandt sted i *foråret* 2006 og i *sommeren* 2006, hvorved flere personer blev dræbt. Flygtningenævnet finder herefter ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om, at han af politiske grunde er tiltalt på falsk grundlag for deltagelse i de to attentater. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder ikke noget holdepunkt for at antage, at ansøgeren under de ovennævnte omstændigheder har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse i hjemlandet, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren kan udelukkes fra at blive meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den bangladeshiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Bangladesh/2013/8

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kongo og protestant af trosretning fra Kinshasa i Den Demokrati-

ske Republik Congo. Ansøgeren har siden 1997 været medlem af L'Union pour la Democratie et le Progrès Social, hvor han som formand for sit område har arrangeret aktiviteter, herunder møder og demonstrationer. Ansøgeren har endvidere været medlem af Røde Kors siden 2002. I 2004 blev han samarit og kommunikationsmedarbejder i Røde Kors. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til DR Congo frygter at blive fængslet og udsat for tortur og umenneskelig behandling af de congolesiske myndigheder. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han flygtede fra DR Congo, fordi han frygtede at blive udsat for forfølgelse, tortur, uværdig behandling samt fængsling som følge af sin politiske overbevisning. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han flere gange tidligere er blevet tilbageholdt af myndighederne og udsat for tortur på grund af deltagelse i demonstrationer, og at han, da han flygtede, var fængslet som følge af, at han havde overtrådt vilkårene for en prøveløsladelse. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren har forklaret detaljeret og konsistent om sine konflikter med myndighederne. Under nævnsmødet har ansøgeren endvidere på troværdig og detaljeret vis redegjort for, hvordan han kom ud af hospitalet. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren har fremlagt dokumentation for sit medlemskab af UDPS og Røde Kors, prøveløsladelsen og lægebehandlingen, som nævnet ikke finder grundlag for at drage i tvivl. På baggrund af ansøgerens forklaring sammenholdt med baggrundsoplysningerne om menneskerettighedssituationen og forholdene i fængslerne i DR Congo, finder nævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til DR Congo risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den congolesiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." D.R. Congo/2013/5

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5 nævnte afgørelser Iran/2013/31 og Iran/2013/12 samt til den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Iran/2013/25.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af nære familiemedlemmers ikke-tolererede politiske forhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Ansøgerens søn og svigerfader blev i 2003 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim af trosretning fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af de kommandanter, der tillige har bortført hendes ægtefælle og slået hendes farbroder ihjel. Ansøgeren har

til støtte herfor anført, at hendes svigerfader, der var officer og medlem af Hezb-e-Islami, nægtede at bortgifte sine døtre til to kommandanter for omkring 11 år siden. Som følge heraf blev familien opsøgt og angrebet af kommandanterne, hvilket resulterede i, at svigerfaderen og dennes døtre flygtede til Danmark sammen med ansøgerens ældste søn. Ansøgeren flygtede sammen med sin ægtefælle og tre børn til Iran, hvor de opholdt sig i omkring 9-10 måneder. Derfra flygtede ansøgeren og hendes familie til Pakistan. Efter flere års ophold i Pakistan, blev ansøgerens bopæl opsøgt af kommandanternes sønner, der beskyldte ansøgerens ægtefælle for at have arrangeret sine søstres flugt til Europa. På daværende tidspunkt var det kun ansøgeren og hendes farbroder, der var hjemme. Ansøgeren blev i forbindelse hermed udsat for vold, hvorefter hun fik en spontan abort. Efter episoden flyttede familien til et andet hus. Efter et stykke tid blev familiens nye bopæl opsøgt af to personer, der imidlertid flygtede, da de blev opdaget af ansøgerens søn og husejeren. Omkring halvanden måned inden ansøgerens udrejse blev familien på ny opsøgt af kommandanternes sønner, og de gik til angreb på ægtefællen. Farbroderen blev skudt, og ægtefællen bortført af de to personer. Ansøgeren har ikke siden hørt fra ægtefællen. Ansøgeren tog herefter ophold hos sin faster i omkring halvanden måned, inden hun udrejste af Pakistan sammen med sine tre børn. Rejsen havde ægtefællen arrangeret fire måneder forinden, idet familien ikke længere ønskede at leve på flugt. Det kan på grundlag af de foreliggende oplysninger, herunder akterne fra svigerfaderens sag, lægges til grund, at hele ansøgerens svigerfamilie i 2001 måtte flygte fra Jalalabad på grund af svigerfaderens og dermed familiens tilknytning til Hezb-e-Islami under Gulbuddin Hekmatyar, og endvidere på grund af svigerfaderens afvisning af at lade to af sine døtre gifte sig med to navngivne kommandanter. Svigerfaderen flygtede blandt andet sammen med ansøgerens ældste søn til Danmark, hvor svigerfaderen og de familiemedlemmer, der var i følge med ham, i 2003 blev meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lagde i forbindelse med behandlingen af svigerfaderens sag til grund, at svigerfaderen og hans familie ville blive identificeret med Obeitullah og Hezb-e-Islami og på baggrund heraf risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren og dennes ægtefælle ikke siden 2001 har kunnet opholde sig i Afghanistan. Medens den resterende del af familien flygtede til Danmark, flygtede ansøgeren og ægtefællen først til Iran og siden til Peshawar-området i Pakistan. Nævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om de tre episoder, der fandt sted i Pakistan i 2010 og 2011, kan lægges til grund, da forklaringen har været konsistent og sammenhængende, og da den fortsatte forfølgelse af familien kan forklares med familieoverhovedets offentligt kendte tilknytning til Hezb-e-Islami og betydningen af hans afvisning af at bortgifte sine to døtre til de to kommandanter. Nævnet lægger således til grund, at familien i 2010 og 2011 to gange blev overfaldet af kommandanternes familie, og at ansøgerens ægtefælle i forbindelse med det sidste overfald blev bortført. Ægtefællen var allerede efter det første

overfald begyndt at planlægge flugten, og det fremgår at ægtefællen i den forbindelse rejste til Danmark, hvor han var i kontakt med den herboende søn. Ægtefællen vendte imidlertid tilbage efter familien i Pakistan, og han opholdt sig hos familien i forbindelse med det andet overfald. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder og efter en samlet vurdering, at ansøgeren på grund af svigerfaderens og dermed familiens tilknytning til Hezb-e-Islami (Gulbuddin) og på grund af konflikten med de to kommandanter fortsat ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Afg/2013/34

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Statsløspal/2013/4.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret politisk holdning, som vedkommende ikke har (”imputed political opinion”), kan henvises til den i afsnit 3.1.8 nævnte afgørelse Eritrea/2013/2, til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Rwanda/2013/1, til den i afsnit 7.3.2.2 nævnte afgørelse Syrien/2013/20 samt til den i afsnit 7.3.4 nævnte afgørelse Syrien/2013/6.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sine politiske anskuelser m.v. helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk muganda og katolik af trosretning fra Kampala, Uganda. Ansøgeren har været medlem af organisationen ”Sexual Minorities in Uganda” (SMUG) siden 2010 og indtil udrejsen fra Uganda i foråret 2012. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive tilbageholdt og dræbt af de ugandiske myndigheder eller lokalbefolkningen, fordi ansøgeren har udført aktiviteter for SMUG. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at han siden 2010 har været tilknyttet SMUG, og at han havde til opgave at oplyse lokalbefolkningen i Kampala og omegn om forholdene for homoseksuelle i Uganda. I begyndelsen af 2011 blev ansøgeren opsøgt på sin bopæl af politiet, og han blev tilbageholdt og ført til politistationen i [...], hvor han blev afhørt om, hvorvidt han havde tilknytning til SMUG samt om hans seksuelle orientering. Ansøgeren blev løsladt efter en dags tilbageholdelse, idet myndighederne manglede bevis. Ansøgeren genoptog sine aktiviteter for SMUG, og i slutningen af 2011 blev han kontaktet telefonisk af en ven, der fortalte, at politiet var på vej

til ansøgerens bopæl for at tilbageholde ham. Ansøgeren flygtede fra bopælen og tog ophold i byen [...] i det sydlige Uganda. Ved hjælp af en ven fik ansøgeren udstedt et Schengenvisum til Danmark, og han indrejste i Danmark i foråret 2012 på sit ægte nationalitetspas. Flygtningenævnet finder ikke grund til at betvivle ansøgerens forklaring om at han, selvom han ikke selv er homoseksuel, har været medlem af SMUG og udført informationsarbejde i den forbindelse. Flygtningenævnet finder heller ikke grund til at betvivle, at ansøgeren i begyndelsen af 2011 blev anholdt, men løsladt efter en dag uden nærmere betingelser. Flygtningenævnet bemærker, at SMUG er en lovlig organisation, og at medlemskab af organisationen ikke i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at ansøgeren ikke har oplyst om chikane eller overgreb fra lokalbefolkningen i anledning af sit arbejde i et sådant omfang, at dette kunne være asylbegrundende. Ansøgeren har som aktuel baggrund for sin udrejse forklaret, at han var eftersøgt af de ugandiske myndigheder, der havde henvendt sig på bopælen og foretaget ransagning. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke at kunne lægge denne forklaring til grund og lægger herved vægt på, at ansøgeren har kunnet opholde sig i landet i fire måneder efter den angivelige henvendelse på bopælen, og at han har kunnet udrejse legalt og problemfrit på eget pas med visum til Danmark. Ansøgeren har til Flygtningenævnet forklaret, at passet blev forevist af andre, som han fulgtes med, men Flygtningenævnet har lagt vægt på, at han til Udlændingestyrelsen forklarede, at han selv foreviste passet flere gange ved udrejsen. Flygtningenævnet tillægger det også en vis vægt, at ansøgeren først søgte om asyl efter ni dages ophold i Danmark til trods for, at han allerede i lufthavnen havde mulighed for at komme i kontakt med de danske myndigheder. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Uganda vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Uganda/2013/1

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Elfenbenskysten. Indrejst i 2007. I 2012 søgte ansøgeren asyl. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk niamboua og kristen af trosretning født i Bouaflé i Elfenbenskysten. Ansøgeren var i perioden 2005 til 2006 medlem af og lokal generalsekretær i ungdomsafdelingen af partiet Front Populaire Ivoirien, FPI, i [...]. Ansøgerens aktiviteter bestod blandt andet i at engagere andre unge i partiet samt deltage i møder på både lokalt og regionalt niveau. Ansøgeren deltog endvidere i flere protestmarcher imod de daværende oprørere. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten frygter for sin sikkerhed, idet han mener, at krigen mellem den nuværende og den tidligere regerings tilhængere vil begynde igen. Ansøgeren har videre henvist til, at han i sin tid som generalsekretær i FPI gentagne gange havde diskussioner med tre mænd, som var tilhængere af partiet RDR. En af diskussionerne eskalerede, hvorefter den ene af mændene tog fysisk fat i ansøgeren

og truede ham med vold. Ansøgeren har ikke haft konflikter med de tre mænd siden 2006, idet han flyttede til Abidjan. Ansøgeren har videre henvist til den generelle situation i Elfenbenskysten, herunder at den nuværende regering til stadighed udfører hævnaktioner samt foretager vilkårlige anholdelser af den tidligere regerings støtter. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens aktiviteter og rolle i FPI ikke indebærer, at han er i reel risiko for forfølgelse fra de nuværende myndigheder i Elfenbenskysten eller overgreb fra styrets tilhængere. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens engagement i partiets ungdomsafdeling i Bouaflé ligger langt tilbage i tid, og at hans daværende stilling i partiet ikke kan betegnes som særligt profileret. Oplysningerne om hans diskussion og konflikt dengang med tre tilhængere af den nuværende præsident kan ikke føre til en anden vurdering. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren aldrig har haft problemer med myndighederne i Elfenbenskysten, ligesom ansøgerens familie ikke har haft problemer på grund af hans forhold. Nævnet tillægger det endelig en vis vægt, at ansøgeren har opholdt sig illegalt i Danmark fra *sommeren* 2008 og først søgte asyl i *foråret* 2012, da en medarbejder på en dansk uddannelsesinstitution på hans spørgsmål om, hvordan han kunne få lovligt ophold og mulighed for at studere, foreslog ham at søge asyl. Hverken ansøgerens etnicitet eller den generelt vanskelige og spændte situation i Elfenbenskysten kan i sig selv begrunde asyl. Sammenfattende finder nævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Elfenbenskysten/2013/1

Nævnet **stadfæstede** i **januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Gaza samt hans ægtefælle og deres tre børn. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er statsløse palæstinensere fra Gaza og muslimer af trosretning. Den mandlige ansøger har i perioden fra 2001 til 2005 været aktiv i Al-Shabiba Al-Fathawiya (Fatah-ungdommen) på universitetet. Den kvindelige ansøger har ikke været politisk aktiv. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Gaza frygter, at Hamas vil slå ham ihjel, idet de anser ham for at være imod deres styre. Han har henvist til, at han siden 2000 har sympatiseret med Fatah, og at han indtil 2005/06 var aktiv i Fatahs studenterorganisation på universitetet, hvor han var ansvarlig for den kulturelle side af organisationen. Han har endvidere i perioden fra 2001 til 2005 været ansat i en efterretningstjeneste under Fatah, hvor han fungerede som vagt. *I begyndelsen af 2009* blev ansøgeren anholdt af Hamas’ sikkerhedstjeneste på sin bopæl. Han var tilbageholdt i en måned, hvor han blev beskyldt for at være spion for det palæstinensiske selvstyre i Ramallah samt spion for israelerne under krigen i 2008/09. Ansøgeren blev løsladt *i foråret 2009*. Ansøgeren har under Flygtningenævnets behandling af sagen forklaret, at hans bopæl omkring fem

måneder efter hans løsladelse blev ransaget af Hamas' sikkerhedstjeneste. Han har endvidere forklaret, at han ikke har boet hjemme siden ransagningen, men tog ophold hos en ven. Endelig har han henvist til, at han i *efteråret 2010* af sin fader fik at vide, at Hamas var begyndt at åbne gamle sager, og at der var planer om, at ansøgeren skulle tages ind igen. Den kvindelige ansøger har henvist til sin ægtefælles asylmotiv, idet hun frygter, at ægtefællen vil blive dræbt af Hamas ved en tilbagevenden til Gaza, og at hendes børn skal blive faderløse. Hun har ikke andre end sin ægtefælle. Flygtningenævnet har efter de foreliggende baggrundoplysninger lagt til grund, at personer med tilknytning til Fatah periodevis har risikeret forfølgelse fra Hamas i Gaza. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at den mandlige ansøger har haft en sådan position i Fatah, eller har haft sådanne forbindelser til medlemmer af Fatah, at han efter sin løsladelse i *foråret 2009* fra Hamas' side har risikeret forfølgelse af en karakter, der er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at løsladelsen skete uden betingelser. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at den mandlige ansøger er forblevet i Gaza efter løsladelsen og først er udrejst i *foråret 2011* sammen med den kvindelige ansøger. Ansøgerne har under Flygtningenævnets behandling af sagen afgivet divergerende forklaringer om, hvornår den mandlige ansøger forlod sit hjem og tog ophold hos en ven, idet den mandlige ansøger under Flygtningenævnets behandling af sagen har forklaret, at han tog ophold hos en ven allerede i efteråret 2009 efter den første ransagning, mens han og den kvindelige ansøger tidligere har forklaret, at han først tog ophold hos vennen i *efteråret 2010*. Den kvindelige ansøger har tidligere forklaret, at den mandlige ansøger var til stede ved ransagningen på bopælen cirka tre-fire måneder efter løsladelsen, men har under Flygtningenævnets behandling af sagen ændret denne forklaring til, at den mandlige ansøger ikke var til stede. Ansøgerne har forklaret divergerende om antallet af ransagninger, og om der var tale om rutinemæssige ransagninger eller ransagninger, der rettede sig specifikt mod den mandlige ansøger på grund af dennes forhold til Fatah. På baggrund af disse divergerende forklaringer vedrørende væsentlige forhold i relation til asylmotivet og henset til det forklarede om den mandlige ansøgers begrænsede tilknytning til Fatah i de senere år, finder Flygtningenævnet ikke, at den fremlagte indkaldelse af den mandlige ansøger til afhøring hos Hamas i *foråret 2011*, kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet har efter de afgivne forklaringer lagt til grund, at ansøgerne er udrejst på ægte pas. Flygtningenævnet finder ikke, at det forhold, at ansøgerne i forbindelse med udrejsen måtte have betalte bestikkelse, i sig selv indebærer, at udrejsen er sket illegalt. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Gaza vil være i risiko for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Gaza/2013/1

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 5.5 nævnte afgørelser Iran/2013/18 og Iran/2013/17.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at de pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af deres religiøse tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar og to børn fra Pakistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er kristne fra Islamabad, Pakistan. De har ikke været politisk aktive. Ægteparret udrejste *i foråret 2011* legalt af Pakistan. *I sommeren 2012* stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgerne ikke opfyldte betingelserne for at få asyl. *I slutningen af 2012* besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Ansøgerne har også under den fornyede behandling i Flygtningenævnet som et asylmotiv henvist til, at de frygter at blive slået ihjel af den kvindelige ansøgers familie, fordi den mandlige ansøger som kristen har giftet sig med den muslimskfødte kvindelige ansøger, der efter vielsen i 2004 blev kristen. I den første måned efter vielsen modtog den kvindelige ansøger trusselsopkald fra sin familie på sin mobiltelefon. I 2007 op søgte den kvindelige ansøgers familie ansøgernes bopæl, hvorefter politiet på den mandlige ansøgers foranledning ankom og fik den kvindelige ansøgers familie overtal t til at forlade stedet. Forinden havde den kvindelige ansøgers broder set den kvindelige ansøger i en bazar og var fulgt efter hende til bopælen. I begyndelsen af 2011 modtog ansøgerne to anonyme trusselsbreve med angivelse af utilfredshed med ægteskabet og advarsel om, at datteren vil blive kidnappet. I foråret 2011 blev ansøgerne to gange overfaldet af ukendte mænd, der slog og truede ansøgerne og forsøgte at kidnappe parrets ene datter. Ansøgerne anmeldte trusselsbrevene og overfaldene til politiet, der optog rapport. Efter udrejsen rettede mænd henvendelse på ægteparrets bopæl, hvor de spurgte efter ansøgerne og overfor tilstedeværende familiemedlemmer rettede trusler mod ægteparret. Den kvindelige ansøger er blevet døbt i Danmark. Under den fornyede behandling i Flygtningenævnet har ansøgerne tillige henvist til, at de også frygter andre muslimer end den kvindelige ansøgers familie, samt at de frygter myndighederne. Der henvises tillige til, at ansøgernes problemer har været omtalt i en række pakistanske aviser, herunder i sommeren 2011 og sommeren 2012. Problemerne har blandt andet været omtalt i [...] fra *sommeren 2012* med angivelse af ansøgernes navne. I artiklen anføres, at den kvindelige ansøger har ”accepted Jesus Christ willingly after their Marriage”. Endvidere må der lægges vægt på, at *en højtstående pakistansk politiker* i sommeren 2012 har rettet henvendelse til den danske ambassade i Islamabad og udtrykt bekymring for ansøgernes skæbne, hvis de vender tilbage til Pakistan. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgernes forklaringer til grund, at den mandlige ansøger er kristen, og at den kvindelige ansøger ved ægteskabets indgåelse i

2004 var muslim, men kortere tid derefter gik over til kristendommen, og derefter praktiserede sin kristne tro sammen med sin mand, og herunder ofte gik i kirke, men at hun først efter indrejsen i Danmark er blevet døbt. Det lægges videre til grund, at den kvindelige ansøgers familie var imod ægteskabet, og at hendes familiemedlemmer derfor i 2004 og i 2007 fremsatte trusler overfor ægteparret, samt at ægteparret på grund af konflikten med den kvindelige ansøgers familie har flyttet en del rundt i Islamabad. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerne fra den første afhøring hos politiet har forklaret om deres problemer om deres religion, og at de har modtaget skriftlige trusler. Som anført af Udlændingestyrelsen under nævnsmødet, må det endvidere lægges til grund, at de fremlagte avisartikler er ægte. Efter en samlet vurdering, herunder på baggrund af det senest fremkomne materiale, finder Flygtningenævnet herefter i al væsentlighed at kunne lægge ansøgernes forklaringer til grund. Nævnet lægger således også til grund, at ansøgerne har været udsat for overfald og har modtaget trusler i 2011. Ansøgernes særlige baggrund må antages at kunne give dem alvorlige problemer i forhold til de pakistanske myndigheder, for eksempel, hvis den kvindelige ansøger anmoder om, at hendes offentlige dokumenter rettes, således at det kommer til at fremgå, at hun nu er kristen. Henset til den eksponering, der i pakistanske medier har været af ansøgernes forhold, samt da konvertitter efter nævnets baggrundsmateriale må antages at kunne få en række alvorlige problemer i Pakistan, finder Flygtningenævnet, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til deres hjemland vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse, herunder fra den kvindelige ansøgers familie samt fra muslimer, der inspireret af den kvindelige ansøgers familie eller avisartiklerne vil udsætte ansøgerne for fare for religiøs betinget vold, eventuelt drab. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at de pakistanske myndigheder kan eller vil yde ansøgerne tilstrækkelig beskyttelse herimod. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Pakistan/2013/1

Nævnet meddelte i **juni 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra [...], Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han har imidlertid været tilhænger af religionen bahai. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter overgreb fra de iranske myndigheder, fordi han er konverteret fra islam til bahai. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at han gennem en ven blev introduceret for bahai religionen. Gennem et halvt år gik ansøgeren regelmæssigt til møder. Ansøgeren fik en serie med 7 bøger, han skulle læse. De første to bøger fik han i papirudgave. De øvrige bøger lå som pdf-filer på hans computer, der var koblet til en parabolantenne i hjemmet. En dag kom politiet og konfiskerede parabolantennen i området, herunder i ansøgerens hjem. De tog i den forbindelse også ansøgerens computer og de to bøger om bahai. Ansøgeren

var på arbejde, men ansøgerens mor ringede og fortalte, hvad der var sket. Ansøgeren talte med sin far, og de besluttede, at ansøgeren ikke skulle tage hjem. Ansøgeren tog derfor ophold hos en ven. To dage senere kom politiet og ransagede familiens hjem, og de konfiskerede ansøgerens personlige papirer. Herefter flygtede ansøgeren ud af landet. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens bekendelse af sin tro på bahai religionen er udtryk for en reel religiøs overbevisning. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren allerede forud for udrejsen fra Iran havde fattet interesse for bahai religionen og deltaget i religiøse møder og sammenkomster og læste religiøse tekster, og at denne interesse er fortsat efter udrejsen. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgeren har udvist et detaljeret kendskab til bahai religionens historie, lære og praksis. Uanset at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv på visse punkter indeholder divergenser og fremstår mindre sandsynlig, finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke at kunne afvise ansøgerens forklaring om problemer med myndighederne forud for udrejsen fra Iran. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i det væsentlige har forklaret konsistent, detaljeret og selvoplevet. Flertallet lægger således til grund, at myndighederne i forbindelse med en ransagning hos ansøgeren har konfiskeret ansøgerens computer og bøger med religiøse tekster vedrørende bahai religionen. Flertallet lægger derfor til grund, at myndighederne er bekendt med ansøgerens tilknytning til bahai religionen, og at myndighederne har eftersøgt ansøgeren. På baggrund af ansøgerens religiøse overbevisning og problemer med myndighederne forud for udrejsen sammenholdt med baggrundsoplysningerne om forholdene i Iran for personer, der er konverteret fra islam til bahai religionen, finder et flertal af Flygtningenævnets medlemmer, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han i tilfælde af hjemsendelse til Iran risikerer at blive forfulgt på grund af sin religiøse overbevisning. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2013/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.9.2.2 nævnte afgørelse Pakistan/2013/2 samt til den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Irak/2013/5.

For så vidt angår sager vedrørende konversion efter udrejse af hjemlandet henvises til afsnit 5.5 (sur place).

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, fordi hjemlandets myndigheder eller andre tillægger ansøgeren en ikke-tolereret religiøs overbevisning, som han ikke har, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **august 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet om organisationen

Erfan-e Halgheh, som han var medlem af. Ifølge ansøgeren var Erfan-e Halgheh ikke i modsætning til islam, men det iranske præstestyre modsatte sig organisationen, fordi den hurtigt blev større, og de var bange for at miste magten. Derfor blev medlemmer af organisationen beskyldt for at dyrke satanisme, ligesom organisationens budskab om at elske andre førte til, at præstestyret beskyldte organisationen for at udføre propaganda for kristendommen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren er etnisk perser og muslim fra Teheran, Iran. Ansøgeren har siden *sommeren* 2010 været medlem af organisationen Erfan-e Halgheh, som blandt andet har til formål at heale folk. Han har i kraft af sit medlemskab i hemmelighed foretaget healing og uddelt propagandamateriale for organisationen. Han har endvidere været medlem af gruppen Olympic Peace Messenger, som havde til formål at viderebringe et fredsbudskab fra Iran til resten af verden. Omkring en måned efter, at han med sidstnævnte gruppe var rejst til Europa, blev han i *sommeren* 2012 kontaktet af sin broder, der oplyste, at den iranske efterretningstjeneste havde opsøgt ansøgerens bopæl i Iran, spurgt efter ham og foretaget ransagning, hvorunder flere af hans ting, herunder hans computer og cd’er var blevet konfiskeret. Hans forældre var tillige blevet generet. Omkring en uge senere ringede hans broder på ny og oplyste, at efterretningstjenesten igen havde opsøgt bopælen. Under hensyn til ansøgerens tilknytning til Erfan-e Halgheh og myndighedernes henvendelser på ansøgerens bopæl findes han at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2013/32

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin religion helt eller delvist kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Shiraz, Iran. Ansøgeren har oplyst, at han bekender sig til trosretningen eckankar og har arrangeret møder for denne i Iran, ligesom han har opfordret sin familie og sine venner til at deltage i disse møder og konvertere til eckankar. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at myndighederne i Iran har fundet ud af, at han er konverteret til eckankar. Ansøgeren har i den forbindelse modtaget trusler via telefonbeskeder to gange og en gang via SMS. Ansøgerens hjem er blevet ransaget af myndighederne, hvor flere af ansøgerens bøger og ansøgerens broders computer blev konfiskeret. Efter ansøgerens udrejse er hans broder blevet tilbageholdt af de iranske myndigheder i to dage. Ved en tilbagevenden til Iran frygter ansøgeren at blive fængslet, tortureret eller

henrettet på grund af sine aktiviteter for eckankar. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om, at han er konverteret til eckankar, og at han som følge heraf er kommet i myndighedernes søgelys, til grund. Flygtningenævnet finder således forklaringen om, at ansøgeren gennem cirka halvandet år har afholdt eckankar-møder i en offentlig park, og at han gennem denne periode har modtaget trusler fra de iranske myndigheder to gange per telefon og en gang via SMS, uden at myndighederne foretog sig yderligere, utroværdig. Det forekommer endvidere utroværdigt, at myndighederne alene har interesseret sig for ansøgeren og ikke hans moder eller søskende, uanset myndighederne under ransagningen af ansøgerens hjem angiveligt fandt bøger fra eckankar-bevægelsen. Flygtningenævnet har ved vurderingen af ansøgerens troværdighed blandt andet lagt vægt på, at han ikke har praktiseret eckankar sammen med andre, efter at han er indrejst i Danmark den [...] 2012. Han har ikke kontaktet eckankar-bevægelsens hovedkontor i USA og har alene kontaktet den danske afdeling ved at få en ven til at lægge en besked på afdelingens telefonsvarer med anmodning om at kontakte ansøgeren, hvilket ikke har ført til yderligere. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren, der jævnligt er i kontakt med sin familie i Iran, ikke har kontaktet nogle af de personer, som han angiveligt havde holdt ugentlige møder med om eckankar, og som han har opfattet sig som en form for leder af. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at de bøger, som ansøgeren har fremvist under nævnsmødet, fremstår som ubrugte, til trods for, at bøgerne efter ansøgerens forklaring er de helligste bøger og betyder så meget for ham, at hans bror sendte dem til ham fra Iran via Sverige, fordi broderen var klar over bøgernes særlige betydning for ham. Flygtningenævnet finder ikke, at de fremlagte breve, herunder brevet adresseret til [...] i Canada, kan føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder således ikke, uanset ansøgeren måtte have en vis interesse for eckankar-bevægelsen, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran er i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2013/7

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Pakistan. Indrejst i 2012 sammen med sin moder og to mindreårige søskende. Sagerne er i Flygtningenævnet blevet sambehandlet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk punjabi og kristen fra [...], Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive slået ihjel af en gruppe af unge muslimske mænd, der havde truet ham og hans familie. Han frygter desuden, at hans søstre bliver overfaldet og voldtaget. *I foråret 2012* blev ansøgeren overfaldet af en gruppe af unge muslimske mænd, mens han var i skole. To dage senere, da familien var på vej hjem fra kirke, blev de overfaldet af fire unge mænd, hvoraf ansøgeren kunne genkende de to fra overfaldet

på skolen. De unge mænd skubbede til ansøgeren og hans familie. Der kom andre folk til, og de unge mænd stak af. Inden da truede de dog ansøgeren og moderen. Inden for samme døgn opstod der ildebrand i familiens hus, mens ansøgeren og hans søstre lå og sov. Det lykkedes ansøgerens moder at få slukket branden, der efter ansøgerens formodning er påsat af de unge mænd. Familien turde efterfølgende ikke opholde sig i hjemmet, så familien tog til Karachi, hvor de opholdt sig frem til udrejsen i sommeren 2012. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at forkaste ansøgerens forklaring om, at han fredag i foråret 2012 i et frikvarter svarede på sine kammeraters spørgsmål om de kristne traditioner, og at dette medførte, at han senere på dagen blev antastet og slået af nogle lidt ældre drenge fra samme skole. Nævnet finder endvidere ikke grundlag for at forkaste ansøgerens forklaring om, at han, da han gik fra kirke den følgende søndag sammen med sin moder og to yngre søstre, blev opsøgt af to af disse ældre elever og to andre lidt ældre mænd, der slog ansøgeren og skubbede til hans moder og søstre. Ansøgeren sov, da der samme eftermiddag eller aften angivelig blev sat ild til familiens bolig. Ansøgerens moders forklaring om branden har fremstået usikker og konstrueret til lejligheden. Nævnet har især lagt vægt på, at det er vanskeligt for ansøgerens moder at fastlægge præcist, hvornår hun opdagede, at der var brand i det ene værelse, ligesom hun ikke præcist og kontinuerligt har kunnet forklare, hvor i boligen hun befandt sig, da hun opdagede ilden. Flygtningenævnet kan derfor ikke lægge til grund, at der i foråret 2012 blev sat ild til ansøgerens bolig. Ansøgeren og hans familie har ikke haft konflikter med de pakistanske myndigheder. Ansøgerne har imidlertid ikke anmeldt episoderne på skolen og uden for kirken til myndighederne. Flygtningenævnet finder ikke, at de enkeltstående episoder, der knytter sig til ansøgerens uoverensstemmelse med nogle skolekammerater, kan føre til, at ansøgeren får konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, idet der er tale om en privatretlig konflikt, der ikke har en sådan intensitet eller karakter, at den kan begrunde asyl, idet det ikke er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Pakistan vil blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Pakistan/2013/3

Nævnet **stadfæstede i august 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Pakistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske pakistanere og ahmadiyya-muslimer fra [...], Pakistan. Ansøgerne har ikke været politisk aktive. Ansøgerne er medlemmer af *en ahmadiyya menighed* i Danmark. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Pakistan frygter at blive dræbt som følge af, at de er ahmadiyya-muslimer. Ansøgerne har til støtte herfor oplyst, at den mandlige ansøgers nevø den [...] 2010 i forbindelse med et angreb på en ahmadiyya-moské blev dræbt. Ansøgerne modtog omkring 4-6 måneder forinden deres udrejse et trusselsbrev, hvori der stod, at ansøgerne skulle forlade deres religion eller landet, ellers ville de blive dræbt. Herefter modtog ansøgerne trusselsbreve 1-2 gange

om måneden. Herudover har ukendte personer malet et kryds på husmuren til deres bopæl omkring seks måneder før ansøgernes udrejse af Pakistan. Ansøgerne har oplyst, at det er et generelt problem, at medlemmer af ahmadiyya-bevægelsen modtager trusler og bliver udsat for diskrimination. Ansøgernes to sønner bor fortsat på bopælen i Lahore og arbejder i familiens værksted. De er efter ansøgernes udrejse blevet udsat for chikane. Ansøgerne kan ikke søge myndighedernes beskyttelse, ligesom de ikke finder at kunne tage ophold et andet sted i Pakistan. Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaringer om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerne er ahmadiyya-muslimer, at de omkring *sommeren* 2012 begyndte at modtage anonyme trusselsbreve, og at der på samme tidspunkt blev malet et kryds på deres hus. Ansøgerne har ikke herudover været udsat for trusler eller andre overgreb. Det fremgår af nævnets baggrundsmateriale, at ahmadiyya-muslimerne, hvis antal i Pakistan er anslået til mellem 2 og 4 mio., ifølge pakistansk lovgivning er underlagt betydelige begrænsninger i deres muligheder for at praktisere deres religion, og at dette har ført til, at ahmadiyya-muslimer ofte udsættes for trusler og chikane fra andre gruppers side. Flygtningenævnet finder det imidlertid ikke sandsynliggjort, at ansøgerne ved tilbagevenden til Pakistan vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgerne alene i en kortere periode forud for deres udrejse har været udsat for anonyme trusler af en karakter, som har ramt mange ahmadiyya-muslimer, og at forfølgelsen af ansøgerne således har været af begrænset intensitet. Nævnet tillægger det endvidere betydning, at ansøgernes to sønner fortsat opholder sig på bopælen og arbejder på familiens værksted. De generelt vanskelige forhold for ahmadiyya-muslimer i Pakistan kan ikke i sig selv føre til, at ansøgerne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder sammenfattende, at ansøgerne ved tilbagevenden til Pakistan ikke kan antages at ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Pakistan/2013/4

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er kristen fra [...], Ghana. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i 2002 konverterede fra islam til kristendom. I 2008 begyndte han at få problemer med sin familie. Hans moder kontaktede ham og sagde, at hun ikke ønskede at se ham dræbt. Omkring ét år inden sin udrejse fortalte hans moder, at hun fornemmede, at der kunne ske noget med ham. Hun mente, at han skulle rejse for at undgå problemer. I hans hjemområde er de fleste muslimer, herunder ansøgerens fader, der er imam. De fordømmer ansøgerens konvertering til kristendommen. Ansø-

geren har henvist til, at faderen eller andre i området vil udsætte ham for fare og eventuelt dræbe ham. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at forholdet er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har opholdt sig i landsbyen i flere år efter sin konversion til kristendommen, og at han i denne periode deltog i gudstjeneste om søndagen uden at blive udsat for konkrete trusler eller overgreb. Den chikane, han blev udsat for i landsbyen, har ikke haft et omfang eller en intensitet, som kan begrunde asyl. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at ansøgerens frygt for forfølgelse alene er baseret på hans egen og moderns formodninger herom. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ghana/2013/3

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er nigeriansk statsborger og kristen født i Anambra State, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som eneste asylmotiv for Flygtningenævnet henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive dræbt af Boko Haram, fordi han er kristen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han igennem en årrække frem til sin udrejse har boet i den nordlige del af Nigeria. I 2009 blev ansøgerens butik sat i brand, og hans to lærlinge blev dræbt. Efterfølgende fandt ansøgeren ud af, at det var Boko Haram, der stod bag. Flygtningenævnet finder ikke grund til at betvivle ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Det fremgår imidlertid af baggrundsmaterialet, herunder Home Office Operation Guidance Note fra januar 2013, at problemerne med Boko Haram og andre islamiske voldelige grupperinger alene har relation til den nordlige del af Nigeria, og at ansøgere, der frygter forfølgelse fra sådanne grupper, har mulighed for at tage ophold andre steder. Såfremt ansøgeren fortsat mener at være profileret som kristen i det område, han boede i op til sin udrejse, finder Flygtningenævnet således, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Nigeria. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2013/5

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og bahá'í fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været

politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er bahá'í. Ansøgerens fader og farfader er bahá'í, og ansøgerens moder er mod sin families vilje konverteret til bahá'í. I 1992 flyttede familien til Pakistan, fordi de blev chikaneret på grund af deres tro. I Pakistan kunne ansøgerens familie praktisere sin religion. I 2010 blev ansøgeren gift med en afghansk kvinde, der har permanent opholdstilladelse i Danmark. Brylluppet fandt sted i Afghanistan. Efter brylluppet tog hustruen på ny ophold i Danmark. I *begyndelsen af 2012* flyttede ansøgeren og familien tilbage til Afghanistan, fordi ansøgeren havde fået arbejde i et transport- og logistikfirma i Kabul. Ansøgeren blev imidlertid ringet op af en mand, som truede ansøgeren og krævede, at ansøgeren skulle give oplysninger om firmaets leverancer af udenlandske varer og benzin. Nogle uger efter det tredje opkald blev ansøgeren hentet af mænd med våben og kørt til et hus, hvor ansøgeren blev truet til at samarbejde. Efter denne episode, der fandt sted i *foråret 2012*, søgte ansøgeren om pas og visum til Danmark. Under opholdet i Danmark har han fået oplysninger om, at manden, der truede ham, har ringet til en telefon, som han havde efterladt hos sin familie. På grund af ansøgeren er ansøgerens fader i *sommeren 2012* blevet anholdt af politiet, selvom faderen intet ulovligt havde foretaget sig. Ansøgeren frygter, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer yderligere overgreb fra den mand, der i 2012 truede ham. Ansøgeren frygter endvidere forfølgelse både fra moderens familie og fra det omgivende samfund, fordi ansøgeren er bahá'í. Flygtninge-nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Nævnet finder ikke at kunne afvise, at ansøgerens ansættelse i et transportfirma i *begyndelsen af 2012* har givet anledning til de af ansøgeren beskrevne telefonopringninger og afhentningen af ansøgeren i nærheden af bopælen. Flygtningenævnet må imidlertid afvise ansøgerens forklaring om den efterfølgende opringning, der blev besvaret af ansøgerens fader, og om myndighedernes anholdelse af ansøgerens fader, der har fremstået usammenhængende og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansættelsen hos transportfirmaet, der ophørte i *foråret 2012*, ved en tilbagevenden til Afghanistan vil medføre, at ansøgeren risikerer overgreb eller forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet lægger som Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren er født i en familie, der på fædrene side er bahá'í. Nævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at ansøgerens moder konverterede til bahá'í, og at dette gav ansøgerens forældre problemer med moderens familie. Ansøgeren har aldrig haft kontakt med moderens familie og ved ikke, hvor i Afghanistan denne del af familien bor. Ansøgers tilbagevenden til Kabul i *begyndelsen af 2012* har ikke afstedkommet reaktioner fra ansøgerens moders familie, og nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil risikere overgreb eller forfølgelse fra moderens familie på grund af ansøgerens religion. Ansøgeren har besvaret spørgsmålene om familiens og sin egen religiøse praksis medens de boede i Pakistan i meget generelle termer. Ansøgeren indgik i 2010 med begge familiers samtykke ægteskab med en muslimsk kvinde. Ægteskabet blev indgået i Af-

ghanistan, og vielsen blev forrettet af en muslimsk imam. Ansøgeren har i forbindelse med ansøgningen om asyl oplyst, at han er bahá'í, men har ikke indledningsvis angivet dette som en del af sit asylmotiv. Ansøgeren har først efter at have fået afslag på asyl taget kontakt med bahá'í-samfundet i Danmark og da alene i form af, at ansøgeren har indmeldt sig i bahá'í. Nævnet må på baggrund af ansøgerens forklaring lægge til grund, at ansøgeren under opholdet i Danmark ikke har deltaget i sammenkomster eller kirkelige handlinger i bahá'í. Under henvisning hertil finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at den omstændighed, at ansøgeren er født bahá'í, vil medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer overgreb eller forfølgelse på grund af sin religiøse tilknytning. Betingelserne for at meddele ansøgeren asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, er således ikke opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2013/35

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sin nationalitet/sit etniske eller lingvistiske tilhørsforhold, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2012. Sagen er sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens forældre, se den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Armenien/2013/2 vedrørende moderen samt den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Armenien/2013/3 vedrørende faderen. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk trekvart armenier og kvart aserbajdsjaner og kristen fra landsbyen [...], Armenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive henrettet af de armenske myndigheder, fordi han er deserteret fra aftjeningen af sin værnepligt. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han i *slutningen af 2011* påbegyndte aftjeningen af sin værnepligt. Under aftjeningen af værnepligten blev ansøgeren udsat for fysiske overgreb af officererne, fordi hans moder er etnisk halvt aserbajdsjaner. Ansøgeren blev i *efteråret 2012* befriet af sin fader fra det militærfængsel, hvor ansøgeren var anbragt, fordi han havde sovet under en vagt. Herefter udrejste ansøgeren sammen med sine forældre af Armenien. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund, idet nævnet finder, at ansøgeren har forklaret troværdigt og overbevisende om forholdene i militæret. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren som følge af sin etnicitet under aftjeningen af værnepligten konsekvent blev udsat for nedværdigende behandling og tortur, herunder at han blandt andet blev slået, sparket og skåret med barberblad. Hans hoved blev holdt nede i toilettet, og at han blev nægtet søvn. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forhistorie samt det forhold, at ansøgerens desertering er sket under skærpende omstændigheder, medfører, at det ikke kan afvises, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Armenien vil blive idømt en uforholds-

mæssig lang fængselsstraf og herunder blive udsat for overgreb af en sådan karakter, at han ved en tilbagevenden til Armenien vil være i risiko for asylbegrundet forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den armenske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Armenien/2013/4

Der kan tillige henvises til den i afsnit 3.1.8 nævnte afgørelse D.R. Congo/2013/6.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sin etnicitet kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og et barn fra Burma. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk chin og kristen fra [...], Burma. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Burma frygter at blive udsat for chikane, da hun er chin. Hun er blevet opsøgt og truet af de burmesiske myndigheder, da hun underviste børn i chin. Hendes ægtefælle, der flygtede i 2003, og har opholdt sig i Danmark siden 2006, har konflikter med myndighederne. Hun vil kunne få problemer grundet ægtefælles forhold, såfremt hun vender tilbage. Videre har hun henvist til, at hun fik udstedt et turistvisum til Thailand med gyldighed i tre måneder, og hvis hun vender tilbage, vil de burmesiske myndigheder eventuelt anholde hende og tilbageholde hende som følge af ægtefællens forhold, hendes undervisning i chin, det lange fravær fra Burma og den omstændighed, at hun har fået et barn. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren udrejste fra Burma omkring seks år efter, at hendes nuværende ægtefælle forlod landet. Ansøgeren har forklaret, at hun i den mellemliggende periode opholdt sig hos svigerforældrene, som var naboer. Ansøgerens undervisning i chin foregik på privat basis, og myndighedernes seneste advarsel mod at fortsætte med dette var efter ansøgerens forklaring omkring et år før hendes udrejse, som skete legalt. Ansøgeren var således ikke forfulgt af myndighederne ved udreisen, og ansøgeren har heller ikke sandsynliggjort, at hun er blevet eksponeret som følge af ægtefællens eller egne forhold under opholdet i Danmark. De problemer, ansøgeren måtte risikere i forbindelse med indrejse i Burma efter mange år i udlandet, giver ikke – også henset til den igangværende positive udvikling i Burma – grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Burma risikerer forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Burma/2013/6

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser D.R. Congo/2013/7 og Armenien/2013/2, til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Irak/2013/4 samt til den i afsnit 3.3.2 nævnte afgørelse Armenien/2013/5.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. I 2010 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. I 2010 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2013 genoptog Flygtningenævnet sagen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og shia-muslim af trosretning fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive anholdt og muligvis henrettet, hvis myndighederne finder ud af, at han er homoseksuel. Endvidere frygter ansøgeren, at hans broder vil slå ham ihjel, hvis han vender tilbage til Iran. Herudover har ansøgeren henvist til sin psykiske sygdom, som han ikke mener, at han kan få ordentlig behandling for i Iran. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han ti år forud for sin udrejse af Iran har boet sammen med en mandlig kæreste. Forholdet var hemmeligt. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Forklaringen er på de centrale punkter konsistent og støttet af nye oplysninger om, at ansøgerens forældre nu ved, at han er homoseksuel, at de er rejst tilbage til Iran og har videregivet oplysningerne til hans broder, der efterfølgende har fremsat trusler om at slå ham ihjel. Flygtningenævnet lægger således som tidligere til grund, at ansøgeren er homoseksuel. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren tidligere i Iran har levet i et homoseksuelt forhold, som han holdt skjult både for sin familie og for myndighederne. Endelig lægges det til grund, at ansøgeren har praktiseret sin seksualitet åbent i Danmark. Ved en tilbagevenden til Iran vil det således være en særlig belastning for ansøgeren, at han ikke kan leve åbent med sin homoseksualitet. Årsagen til, at ansøgeren ved en tilbagevenden ville skulle hemmeligholde sin seksuelle orientering, er både hensynet til familien og lokalsamfundet, men også de meget alvorlige reaktioner, der ville følge, såfremt myndighederne blev bekendt med hans seksuelle orientering. Det fremgår i den forbindelse af baggrundsoplysningerne om Iran, at homoseksualitet er forbudt og kan straffes med dødsstraf, jf. blandt andet temanotat om Iran: Homoseksualitet og homofile i den islamiske republik Iran af 7. december 2012. Under disse omstændigheder og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren tilhører en særlig social gruppe, og at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i en reel

risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.”
Iran/2013/11

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ugandabur fra [...], Uganda og kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive dræbt af sin familie eller beboerne i landsbyen, idet han er homoseksuel. Ansøgeren har forklaret, at han i *sommeren* 2013 havde besøg af sin mandlige kæreste gennem halvandet år. De havde samleje på ansøgerens værelse, hvilket ansøgerens farbroder opdagede. Farbroderen begyndte at råbe, og han tilkaldte beboerne i landsbyen, hvorefter ansøgeren og hans kæreste flygtede. Ansøgeren levede herefter i skjul i 16 til 17 dage. I denne periode søgte ansøgerens familie og andre fra landsbyen efter ansøgeren, idet de ville dræbe ham, da han havde bragt skam over familien og landsbyen ved at være homoseksuel. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren troværdigt og konsekvent har forklaret om sin homoseksualitet og baggrunden for sin udrejse fra Uganda. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for homoseksuelle i Uganda finder Flygtningenævnet, at ansøgeren risikerer overgreb, der må anses for begrundet i hans tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe som anført i Flygtningekonventionens art. 1 A, nr. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor den ugandiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Uganda/2013/3

Nævnet meddelte i **november 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2012. Udlændingestyrelsen traf i 2013 afgørelse om administrativ udvisning af ansøgeren med indrejseforbud i to år, jf. udlændingelovens § 25 a, stk. 1, nr. 2, § 25 b, stk. 1, og § 32, stk. 4, 2. pkt., på grund af ulovligt ophold og besiddelse af euforiserende stoffer. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk munyankole og katolik fra byen Kampala, Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af myndighederne på grund af sin seksuelle orientering som lesbisk. Endvidere frygter ansøgeren repressalier fra de øvrige beboere i sin landsby. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at hun i 2010 indledte et forhold til en kvinde ved navn [...]. Ansøgeren boede sammen med kvinden i byen [...] i en forstad til Kampala. I *foråret* 2011 blev de og veninden [...] opsøgt af en stor gruppe af personer på bopælen, som kom med tilråb og truede med at brænde deres hus af, såfremt de ikke kom ud. Af frygt for dette valgte ansøgeren og de to andre kvinder til sidst at forlade huset. Uden for bopælen blev de blandt andet overhældt med affald og urin. Personerne var utilfredse med, at ansøgeren og [...] boede sammen, da dette ikke

var velanset. De beskyldte endvidere ansøgeren og [...] for at oplære *veninden* i at indlede forhold til andre kvinder. Ansøgeren har endvidere henvist til, at en lokal sikkerhedsvagt, som patruljerede i området, ankom til stedet i følgeskab med to betjente. Ansøgeren og de to kvinder blev tilbageholdt af mændene og kørt til et andet sted. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for krænkende behandling, herunder blandt andet tvunget til at tage sit tøj af og udsat for fysiske og seksuelle overgreb. Ansøgeren og de to kvinder blev ligeledes truet med våben til tilstå, at de var lesbiske og gav penge til andre kvinder for at blive lesbiske. Betjentene optog tilståelsen og truede med at offentliggøre den, såfremt ansøgeren og kvinderne afslørede, hvad der var sket under tilbageholdelsen. På den tredje dag blev hun ført til en lægeklinik, hvor en læge, som var kunde hos hendes fader, hjalp hende med at flygte. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren under sin asylsag har afgivet sammenhængende og detaljerede forklaringer om sit asylmotiv, og at ansøgeren for Flygtningenævnet har givet en rimelig forklaring på, at hun først søgte om asyl efter, hun blev anholdt af politiet i Danmark. På denne baggrund har ansøgeren sandsynliggjort, at hun er homoseksuel, og at hun som følge heraf blev udsat for overgreb af først lokalbefolkningen og efterfølgende af lokale betjente i Uganda. Hun har endvidere sandsynliggjort, at betjentene tilbageholdt hende som følge af hendes seksualitet, og at de under tilbageholdelsen udsatte hende for blandt andet seksuelle overgreb, herunder voldtægt, ligesom betjentene tvang hende til at læse en erklæring op om hendes seksualitet, mens de videofilmede hende. På denne baggrund og efter baggrundsoplysningerne om forholdene for homoseksuelle i Uganda finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Uganda risikere forfølgelse som følge af, at hun er homoseksuel, og dermed tilhører en særlig social gruppe, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Der er efter karakteren af den kriminalitet, som ansøgeren har begået i Danmark, ikke grundlag for at udelukke ansøgeren fra opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt. Flygtningenævnet meddeler derfor den ugandiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Uganda/2013/4

Der kan nærmere henvises til afsnit 5.9.2.5 om anerkendelse af LGBT-personer som omfattet af forfølgelsesgrunden ”særlig social gruppe” i flygtningekonventionens artikel 1 A.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe kan lægges til grund, men ikke finder, at ansøgeren som følge heraf ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer en behandling, der kan begrunde, at han anses for omfattet af flygtningekonventionen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren

er etnisk ewe og kristen fra Accra, Ghana. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er homoseksuel og har holdt sin seksualitet skjult siden teenageårene. Den [...] 2012 deltog han sammen med andre homoseksuelle i en fest i [...] i Accra. En række personer trængte ind til festen og overfaldt deltagerne. Ansøgeren flygtede fra stedet. Efter denne episode besluttede han sig for at forlade Ghana. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter ansøgeren, at han vil være tvunget til skjule sin seksualitet, idet det er strafbart at være homoseksuel i Ghana. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke, at ansøgeren er i reel risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Ghana. Flertallet lægger vægt på, at ansøgeren gennem 20 år har levet som homoseksuel i Ghana, uden at have været udsat for overgreb i den anledning. Ved den omtalte episode i forbindelse med fødselsdagsfesten den [...] 2012 blev ansøgeren ikke identificeret, og hverken myndighederne eller ansøgerens familie og bekendte, bortset fra hans homoseksuelle bekendte, er klar over ansøgerens homoseksualitet. Ansøgeren vil således kunne tage tilbage til Ghana og fortsætte sit liv, som han hidtil har gjort, uden reel risiko for overgreb fra hverken myndigheder, familie eller lokalsamfundet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Ghana/2013/2

Grundene til forfølgelse i henhold til de forskellige kriterier i flygtningekonventionens flygtningedefinition vil ofte overlappe hinanden. Som eksempler på afgørelser, hvor flere forhold har gjort sig gældende, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **juni 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsløs bedoon samt to børn fra Kuwait. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs bedoon og muslim fra Kuwait. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive fængslet af myndighederne, fordi hun har deltaget i demonstrationer mod styret. Den [...] 2012 deltog hun i en demonstration sammen med sin fader og broder. Demonstrationen blev angrebet af myndighederne, og ansøgerens fader blev anholdt sammen med andre demonstranter. Ansøgeren og hendes broder tog herefter hjem til deres fæst. Dagen efter ringede en nabo og fortalte, at myndighederne havde været på ansøgerens bopæl. To dage senere begyndte ansøgerens farbroder og en ven at lede efter ansøgerens fader, hvorved de erfarede, at ansøgerens navn figurerede på en liste over efterlyste personer, og at ansøgerens fader var fængslet. Ansøgeren udrejste kort tid efter. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om, at hun har deltaget i den demonstration, hvor hendes fader blev tilbageholdt og efterfølgende fængslet, fremstår som selvoplevet og troværdig. Flygtningenævnet kan derfor lægge denne del af forkla-

ringen til grund. Flygtningenævnet kan endvidere lægge til grund, at ansøgeren og hendes familie har levet i Kuwait som uregistrerede bedoonere, og at ansøgeren udrejste illegalt af Kuwait. På denne baggrund og efter indholdet af de seneste baggrundsoplysninger, herunder UK Home Office, Operational Guidance Note Kuwait, januar 2013, om forholdene for uregistrerede bedoonere i Kuwait, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Kuwait vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den statsløse bedoon [...] samt to børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Kuwait/2013/1

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger samt et barn fra Eritrea. Indrejst i 2009. I 2010 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. I 2010 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2013 genoptog Flygtningenævnet sagen på baggrund af nye oplysninger om ansøgerens forhold samt nye baggrundsoplysninger om ind- og udrejseforholdene i Eritrea. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er 27 år, tilhører Pinsebevægelsen og er fra [...] i Eritrea. Hun er eritreisk statsborger. Flygtningenævnet stadfæstede den [...] 2010 Udlændingestyrelsens afgørelse om at meddele ansøgeren afslag på hendes ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det fremgår af Flygtningenævnets afgørelse, at ansøgeren havde oplyst, at hendes datter på omkring seks år opholdt sig hos ansøgerens moder i Asmara i Eritrea, samt at ansøgeren i *begyndelsen af* 2009 var udrejst illegalt af Eritrea. Flygtningenævnet kunne lægge dele af ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund, herunder at ansøgeren var opvokset hos sin moster i Etiopien, at hun i *efteråret* 2008 rejste tilbage til Eritrea, hvor hun i en periode på omkring to måneder, indtil sin udrejse, dyrkede sin tro i Pinsebevægelsen, og at hun i den forbindelse deltog i fire religiøse sammenkomster. Om sit asylmotiv forklarede ansøgeren endvidere i Flygtningenævnet, at politiet i *vinteren* 2008, hvor hun boede hos sin moder, to gange spurgte efter ansøgeren på bopælen. Det fremgik, at henvendelserne skyldtes, at politiet var bekendte med, at ansøgeren var medlem af Pinsebevægelsen. Denne del af forklaringen kunne nævnet ikke lægge til grund. Nævnet bemærkede i den forbindelse blandt andet, at ansøgerens aktivitet havde haft et begrænset omfang, samt at politiet ikke havde ransaget bopælen, hvilket havde været naturligt, hvis man ville have haft fat i ansøgeren. Flygtningenævnet fandt herefter, og trods de generelle oplysninger om myndighedernes fremfærd over for medlemmer af trossamfund, der ikke er godkendte, at ansøgeren ikke havde sandsynliggjort, at hun risikerede forfølgelse som følge af sin religiøse overbevisning. Flygtningenævnet bemærkede tillige i afgørelsen, at ansøgerens forklaring om sit langvarige ophold i Etiopien og illegale tilbagerejse til Eritrea stemmer mindre godt overens med hendes forklaring om, at hun i *vinteren* 2008 skriftligt var blevet indkaldt til aftjening af værnepligt. Nævnet anførte endvidere, at det

forhold, at ansøgeren ikke er i besiddelse af legitimationspapirer udstedt af de eritreiske myndigheder ved en tilbagerejse til Eritrea ikke kan medføre, at hun opfylder betingelserne for at få asyl. Flygtningenævnet besluttede den [...] 2013 at genoptage sagen. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har været aktiv i Pinsebevægelsen i hele sit liv, og at hun også aktivt har dyrket sin religion i fællesskab med andre i den periode, hvor hun har boet i Eritrea. Nævnet finder ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Eritrea vil afholde sig fra at fortsætte med aktivt at dyrke sin tro i fællesskab med andre under afholdelse af gudstjenester med videre. Efter en samlet vurdering findes det overvejende sandsynligt, at de eritreiske myndigheder vil blive bekendt hermed. Det er efter baggrundsoplysningerne forbundet med en vis usikkerhed, om ansøgeren som enlig kvinde med et mindreårigt barn og med hendes særlige baggrund, i strid med hendes tro, vil blive pålagt at udføre militærtjeneste, men dette må dog anses for at være en nærliggende mulighed. At ansøgeren har boet det meste af sit liv i Etiopien og alene har opholdt sig i Eritrea i sammenlagt under to år, kan efter baggrundsoplysningerne ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet lægger endvidere væsentlig vægt på, at ansøgeren, der er i den værnepligtige alder, er udrejst illegalt, og bemærker i den forbindelse, at ansøgeren efter det oplyste ikke har betalt den skat, der kræves af eritreiske statsborgere i udlandet, og nu har opholdt sig uden for hjemlandet i knap fem år. Uanset om myndighederne måtte have rettet henvendelse til ansøgeren i 2008, finder Flygtningenævnet herefter, og henset til nyere baggrundsoplysninger om forholdene i Eritrea, at der er en velbegrundet frygt for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet af de eritreiske myndigheder vil blive udsat for forfølgelse, der er omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor den eritreiske statsborger [...] samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Eritrea/2013/5

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.8 nævnte afgørelse Iran/2013/15.

3.1.2.1 Udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus)

Udover udlændingelovens § 7, stk. 1, har Flygtningenævnet tillige kompetence til at give opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 2.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, giver ligesom stk. 1 et egentligt retskrav på opholdstilladelse, hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

I bemærkningerne til bestemmelsen er blandt andet anført følgende (lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, side 44 f.):

”Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at der alene skal gives opholdstilladelse til de udlændinge, der – når bortses fra Flygtningekonventionen af 1951, jf. ovenfor – har krav på beskyttelse efter de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den foreslåede bestemmelse er derfor udformet i overensstemmelse med de relevante konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6 til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention samt artikel 3 i FN’s Konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf....

....

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3.

Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Der skal være en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med konventionens artikel 3. Der kan med andre ord ikke meddeles beskyttelsesstatus, alene fordi der i et land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. f.eks. H.L.R. mod Frankrig (dom af 29. april 1997).

....

Der vil endvidere ikke kunne meddeles opholdstilladelse med beskyttelsesstatus, alene fordi der i et bestemt land hersker kaotiske forhold, der gør, at det ikke kan udelukkes, at udlændingen i forbindelse med indrejsen i landet vil være i risiko for en sådan behandling, jf. ovenfor. Dette forhold – som vil have betydning f. eks. i relation til den nuværende praksis for meddelelse af de facto-status til somaliere – indebærer, at udlændingemyndighederne fremover vil skulle foretage en konkret og individuel vurdering af, om der er en underbygget grund til at antage, at den enkelte udlænding i tilfælde af udsendelse vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i strid med konventionens artikel 3.

Den omstændighed, at der i et land hersker generelt dårlige forhold, herunder borgerkrigslignende tilstande, eller at den pågældende af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, skal – som i dag – ikke kunne begrunde beskyttelsesstatus.”

Som anført i bemærkningerne til lovforslaget forudsættes det, at Flygtningenævnet ved anvendelse af bestemmelsen i udlændingelovens § 7, stk. 2, efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området.

Det fremgår af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det for at en mishandling falder ind under anvendelsesområdet for Menneskerettighedskonventionens artikel 3 kræves, at den mishandling, som klageren påstår, han vil risikere, hvis

han udsendes, må overstige et minimumsniveau af alvorlighed. Vurderingen heraf er relativ og afhænger af sagens omstændigheder, herunder arten af og omstændighederne ved behandlingen eller straffen, den kontekst, den indgår i, den måde, hvorved den udføres, dens tidsmæssige udstrækning og dens fysiske eller psykiske virkning, samt i visse sager offerets køn, alder og helbredstilstand, se Domstolens afgørelser i dommene Soering mod UK af 7. juli 1989 (præmis 100), S.S. og andre mod Danmark af 20. januar 2011 (præmis 81), Mamatkulov og Askarov mod Tyrkiet af 4. februar 2005 (præmis 70) og Samsam Mohammed Hussein o.a. mod NL og Italien af 2. april 2013 (præmis 68).

Flygtningenævnets praksis for at anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, for opfyldt kan generelt beskrives således, at der skal foreligge konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for en reel risiko for dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Flygtningenævnet har ligesom Menneskerettighedsdomstolen på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land på grund af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en udsendelse til et sådant land vil være en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at en ansøger derfor allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Om betydningen af de generelle forhold i et land har Menneskerettighedsdomstolen i dommen NA. mod UK af 17. juli 2008 gentaget, at den blotte mulighed for overgreb som følge af en ustabil situation eller en generel voldstilstand i ansøgerens hjemland ikke i sig selv ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 (se dommens præmis 114 og den deri anførte retspraksis). I denne sag vurderede Domstolen, at den forværrede sikkerhedssituation og stigningen i menneskerettighedskrænkelser i et bestemt land ikke i sig selv medførte en generel risiko for alle personer tilhørende en bestemt etnisk gruppe, der vendte tilbage til det pågældende land (dommens præmis 125).

I den nævnte dom udtalte Domstolen endvidere, at den aldrig havde udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i en ansøgers hjemland kan nå et så højt niveau, at enhver udsendelse vil være i strid med artikel 3. Domstolen understregede samtidig, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området. Hvis det godtgøres, at klageren tilhører en gruppe, der systematisk er udsat for overgreb i hjemlandet, har Domstolen antaget, at forholdet vil

være omfattet af artikel 3, uden at stille krav om, at klageren skal påvise tilstedeværelsen af yderligere særlige kendetegn vedrørende klageren personligt for at godtgøre, at han ville være i risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet (se præmisserne 115 – 117 og den deri anførte retspraksis).

Domstolen har i dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009 i præmis 90 gentaget, at en generel voldstilstand normalt ikke i sig selv vil indebære en krænkelse af artikel 3 i tilfælde af udsendelse, men at Domstolen aldrig har udelukket muligheden for, at den generelle voldssituation i bestemmelseslandet kan være af en så tilstrækkelig høj intensitet, at enhver udsendelse til det pågældende land vil indebære en krænkelse af artikel 3. Domstolen understregede også i denne dom, at den kun ville anlægge denne betragtning i de mest ekstreme tilfælde af generel voldsudøvelse, hvor der består en reel risiko for overgreb alene i kraft af en tilstedeværelse på området.

Sagen vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt tvangsmæssig udsendelse til Irak af en kristen irakisk statsborger fra Bagdad ville udgøre en krænkelse af artikel 2 og 3. Dommen er omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

I dommen Sufi og Elmi mod UK af 28. juni 2011 fandt Domstolen, at en udsendelse af de pågældende, som var somaliske statsborgere, til Mogadishu i Somalia ville udgøre en krænkelse af Menneskerettighedskonventionens artikel 3. Domstolen udtalte blandt andet, at den generelle vold i Mogadishu på tidspunktet for dommen havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse. Domstolen udelukkede ikke, at resten af det sydlige og centrale Somalia kunne udgøre et internt flugtalernativ (IFA), forudsat at den udsendte kunne rejse til og bosætte sig i det pågældende område uden at komme i en reel risiko for overgreb i strid med artikel 3. Der kunne således være dele af det sydlige og centrale Somalia, hvor en udsendt ikke nødvendigvis ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med artikel 3 alene som følge af den generelle situation. Det var dog en betingelse blandt andet, at den udsendte person havde nære familiære relationer i området, hvor vedkommende effektivt ville kunne søge tilflugt. Hvis en udsendt persons familierelationer var i en region, der kontrolleredes af den islamistiske bevægelse al-Shabaab, eller vedkommende var nødt til at rejse gennem al-Shabaab-kontrolleret område, udtalte Domstolen, at vedkommende ville være i en reel risiko for overgreb, medmindre det kunne påvises, at vedkommende havde erfaring med at rejse og opholde sig i Somalia og derfor kunne undgå opmærksomhed fra al-Shabaab. For somaliske statsborgere, som havde været i udlandet længe

nok til at blive ”westernised”, ville denne risiko for at tiltrække sig al-Shabaabs opmærksomhed være særligt stor.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende somaliske statsborgere efter afsigelse af dommen er nærmere omtalt i formandskabets 21. beretning (2012), side 45f.

For sager, herunder vedrørende somaliske statsborgere, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til de generelle forhold i et givent land, henvises til afsnit 3.1.3.

Flygtningenævnets kompetence er begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål. Det falder således uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Kompetencen henhører i disse sager under Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet.

I sager vedrørende risiko for overgreb rettet mod børn indgår det i Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt indgrebet eller overgrebet har en sådan alvorlighed, at forholdet er omfattet af udlændingelovens § 7, at der er tale om et barn, se herved det ovenfor anførte om anvendelsesområdet for Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Vurderingen af, hvorvidt overholdelsen af FN's børnekonvention herudover tilsiger, at der skal meddeles opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven, herunder efter mere humanitært prægede årsager, henhører som anført under Udlændingestyrelsens og Udlændingenævnets eller Justitsministeriets kompetence.

Børn kan have en velbegrunderet anledning til at søge asyl på egne vegne og kan blive udsat for forfølgelse, frygt for forfølgelse og risici af mere børnespecifik karakter såsom rekruttering som børnesoldater, menneskehandel, seksuel udnyttelse eller omskæring. Det er en integreret del af nævnets praksis, at medfølgende børns selvstændige asylmotiv efter omstændighederne vil kunne indebære, at den samlede familie anses for omfattet af udlændingelovens asylbestemmelser. Der henvises til de i afsnit 3.3.2 nævnte afgørelser Armenien/2013/5 og Afg/2013/36, hvor nævnet forholdt sig særskilt til de medfølgende mindreårige børns selvstændige asylmotiver.

Der henvises vedrørende behandlingen af sager vedrørende medfølgende umyndige børn i øvrigt nærmere til afsnit 3.3.2.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelser kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Flygtningenævnet har endvidere i samarbejde med Udlændinge-

styrelsen udarbejdet et notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf – introduktion, håndhævelse og danske sager, og et notat om FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder. Notaterne er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk. Herudover følger nævnet løbende praksis ved Domstolen og bestræber sig på løbende at linke til relevante nye domme, der afsiges af Domstolen.

I det følgende gengives resumé af nogle afgørelser, hvor ansøger er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

3.1.2.2 Praksis efter udlændingelovens § 7, stk. 2

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden risikerer at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim fra Ahvaz, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at han vil blive henrettet eller udsat for andre overgreb af de iranske myndigheder, fordi han i 2007 blev straffet med 38 piskeslag og en stor bøde for at have drukket alkohol, og fordi han i perioden 2009-2012 solgte store mængder alkohol. Myndighederne beslaglagde ved en ransagning af hans hjem i 2012 en del alkohol, ligesom de også beslaglagde effekter i form af cd'er med videre indeholdende politisk og kristent materiale, som han havde fået af en ven. Myndighederne beslaglagde endvidere alkohol tilhørende ansøgeren i ansøgerens forældres hjem. Ansøgeren skjulte sig efter ransagningerne hos en ven i omkring en uge, hvorefter han udrejste illegalt af landet. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder hans forklaring om, at han tidligere er blevet straffet for indtagelse af alkohol med piskeslag og hans forklaring om, at han igennem en årrække har solgt store mængder alkohol, hvilket i 2012 førte til, at myndighederne kom på sporet af ham og ransagede ansøgerens og ansøgerens forældres bopæl og beslaglagde alkohol og andre effekter. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer umenneskelig eller nedværdigende behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/2013/33

Nævnet meddelte i **december 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i tre et halv år arbejdede som sikkerhedsvagt og siden som sikkerhedschef i en stor ISAF forlægning ved lufthavnen i [...]. I forbindelse med, at Taliban standsede en bus, fandt Taliban ansøgerens ISAF ID-kort og ansøgeren blev udsat for grov vold. Efterfølgende modtog ansøgeren trusler via SMS og i form af et brev, der blev afleveret på ansøgerens adresse i [...]. På grund af disse trusler måtte ansøgeren forlade arbejdet som sikkerhedsvagt. Ansøgerens fader var medlem af kommunistpartiet og var blandt andet udpeget til provinsguvernør. Faderen har efter magtskiftet været efterstræbt. Ansøgeren frygter på grund af faderens forhistorie Mujahedin. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om ansættelsen hos ISAF til grund, idet forklaringen har fremstået sammenhængende, troværdig og selvoplevet. Nævnet lægger således til grund, at ansøgeren i 2006 blev ansat som sikkerhedsvagt ved den store ISAF forlægning i [...], og at han relativt hurtigt blev sikkerhedschef. I denne funktion havde ansøgeren en stor berøringsflade. Ansøgeren var således chef for et stort antal afghanske vagter, og ansøgeren deltog i visitation og kontrol af personer, herunder afghanske håndværkere og civilpersoner, der skulle ind på forlægningen. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren som forklaret blev overfaldet i bussen, og at ansøgeren efterfølgende modtog trusler i anledning af arbejdet som sikkerhedschef, og at dette var årsagen til, at ansøgeren i [...] 2009 opgav at arbejde for ISAF og tog ophold hos sin familie i Kabul. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at det kan lægges til grund, at ansøgerens ansættelse som sikkerhedschef har medført, at ansøgeren var profileret, og at ansøgerens virke har været kendt af et betydeligt antal personer. Ansøgeren har forklaret, at vagtpersonalet kom fra alle egne af Afghanistan. Flygtningenævnets flertal finder på dette grundlag, at ansøgeren befandt sig i betydelig risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren opholdt sig i Kabul fra [...] 2009 frem til, at han i [...] 2011 udrejste til Tyskland. Ansøgeren havde ikke arbejde i Kabul, men deltog i tyskkurser, idet dette var en betingelse for, at han kunne blive familiesammenført med den i Tyskland bosiddende afghanske kvinde, som ansøgeren var blevet gift med for at muliggøre en legal udrejse. Flygtningenævnets flertal finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at ansøgeren under opholdet i Kabul bestræbte sig på at holde lav profil, og at det var årsagen til, at ansøgeren ikke blev opsøgt i den periode. Ansøgeren er i Tyskland blevet opereret for en hjernesvulst og er kognitivt og fysisk svækket. Ansøgeren vil i årene fremover have behov for løbende lægelige kontroller, hvorfor ansøgeren vil være henvist til at tage ophold tæt på behandlingsstedet. Under henvisning til den særlige stilling ansøgeren indtog hos ISAF, de konkrete trusler ansøgeren var udsat for under ansættelsen og ansøgerens sygdom, der vil medføre, at han også af den grund vil være ekspo-

neret, finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en konkret og individuel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Betingelserne for at meddele asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, ses ikke at være opfyldt. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2013/37

Der kan endvidere henvises til de i afsnittene 5.9 og 5.11 nævnte afgørelser.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har lagt til grund, at den pågældende ved en tilbagevenden ville være i en risiko for overgreb som følge af nære familiemedlemmers forhold, hvor disse ikke kan henføres til en af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra [...] i Baghlan-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af Taliban. Han har til støtte herfor anført, at hans fader arbejdede som vejviser for de udenlandske styrker i Afghanistan, og at familien i den forbindelse modtog fire trusselsbreve fra Taliban. Ansøgeren fik telefonisk at vide af en af faderens venner, at faderen var blevet kidnappet af Taliban. 40 dage efter bortførelsen blev faderens lig afleveret på familiens bopæl af de udenlandske styrker. Tre dage efter faderens begravelse blev familiens hjem angrebet af talibanere, der omringede huset, som var sat i brand, og ansøgeren hørte personer råbe efter ham. Flygtningenævnet har ved vurderingen af ansøgerens forklaring om sit asylmotiv tillagt det nogen betydning, at ansøgeren er analfabet, og at de få divergenser i ansøgerens forklaring kan tilskrives misforståelser. Flygtningenævnet finder herefter i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den fremstår selvoplevet og overbevisende. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at faderen arbejdede for et sikkerhedsfirma, der sørgede for udlændinges sikkerhed i Afghanistan, at der på familiens bopæl blev afleveret fire trusselsbreve, hvori Taliban opfordrede faderen til at ophøre sit arbejde for udlændingene, og at faderen fire til fem gange blev udsat for overgreb som følge af sit arbejde. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgerens fader blev bortført og efterfølgende slået ihjel af Taliban på grund af sit fortsatte arbejde i sikkerhedsfirmaet, og at Taliban tre dage efter faderens begravelse omringede og satte ild til familiens bopæl, mens de råbte efter ansøgeren som den ældste søn. Ansøgeren udrejste straks herefter. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren er i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men finder, at ansøgeren som følge af faderens

arbejde for udlændinge ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som han ikke kan søge myndighedernes beskyttelse mod. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2013/38

Nævnet meddelte i **marts 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2012. Sagen er sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens ægtefælle og deres to børn, som ligeledes blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring, der fremstår troværdig, konsistent og i alt væsentligt overensstemmende med ægtefællen [...]s forklaring, til grund. Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim fra [...] i Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren er i familie med [...], som var tjetjensk prominent oprørsleder. Ansøgerens broder, der havde kæmpet for de tjetjenske oprørere, blev tilbageholdt af myndighederne i 2008, men blev løsladt, fordi han underskrev et dokument, hvorefter han ville arbejde for UBOP. Broderen udrejste efter løsladelsen i foråret 2008 straks til Polen. Omkring en måned efter broderens udrejse blev ansøgeren, der sammen med sin ægtefælle boede hos sine forældre, opsøgt af Kardyrovs folk, der spurgte efter broderen og ransagede hjemmet. Henvendelserne på bopælen foregik herefter regelmæssigt med en eller flere måneders mellemrum indtil foråret 2011, hvor chikanen intensiveredes. Efter at være blevet opsøgt af Kardyrovs folk om natten, hvor ansøgeren blev forvekslet med sin broder, flygtede familien til Grosnyj, hvor ansøgeren imidlertid i sommeren 2012 på ny blev opsøgt af Kardyrovs folk på bopælen og denne gang tilbageholdt i et døgn og udsat for vold og trusler. Han blev løsladt, da han erklærede at ville samarbejde. Umiddelbart efter løsladelsen udrejste han med sin ægtefælle og parrets to børn af Tjetjenien. Navnlig under hensyn til at ansøgeren, hvis broder er tidligere tjetjensk oprører, vedvarende er blevet opsøgt af Kardyrovs folk og senest udsat for fysiske overgreb og trusler og alene er blevet løsladt, fordi han har erklæret at ville samarbejde, findes ansøgeren at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder derimod ikke, at der er grundlag for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den russiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rusl/2013/6

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til karakteren og intensiteten af en påberåbt konflikt, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøge-

ren er etnisk ibo og kristen fra Abia State, Nigeria. Ansøgeren har siden 2008 sympatiseret med Peoples Democratic Party (PDP). Han har i den forbindelse hjulpet partiet med at mobilisere støtte til partiet i sin landsby i forbindelse med valgkampagner i perioden fra 2008 til 2011. Ansøgeren fik betaling herfor af partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive dræbt af det Muslimske Broderskab. *I sommeren 2011 kidnappede og tilbageholdt Broderskabet ansøgeren i omkring et døgn. De ønskede, at ansøgeren skulle konvertere til islam og hjælpe Broderskabet med at rekruttere unge til konvertering. De truede ansøgeren på livet, hvorfor ansøgeren indvilligede i at hjælpe. Da han blev løsladt, flygtede han i efteråret 2011 efter ophold i henholdsvis sin egen landsby, Lagos og Imo-State. Ansøgeren har videre henvist til, at han frygter for den agent, der hjalp ham til Europa, idet han har nægtet at begå kriminalitet for agenten som betaling for sin rejse. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer* finder, på trods af mindre divergenser, ikke tilstrækkelige holdepunkter for at tilsidesætte ansøgerens forklaring. Flertallet finder efter en samlet vurdering, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold andetsteds i Nigeria uden at risikere asylbegrundende overgreb. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren efter at være blevet truet af det Muslimske Broderskab kunne opholde sig i Lagos i perioden fra *sommeren 2011 til efteråret 2011* uden at være blevet opsøgt af Broderskabet. Endvidere lægger flertallet vægt på, at det alene beror på ansøgerens formodning, at *den person, som ansøgeren talte med under kidnappingen*, fra det Muslimske Broderskab har indflydelse, der rækker uden for lokalområdet. Flertallet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren kan henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i forhold til den trussel, han måtte være udsat for i anledning af, at han har pådraget sig gæld til agenten og nægtet at tilbagebetale gælden ved at udøve kriminel virksomhed for denne. Flertallet finder herefter ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og flertallet stadfæster herefter Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2013/6

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra landsbyen [...] i Ghazni-distriktet, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i Afghanistan frygter at blive slået ihjel eller udsat for overgreb på grund af sin mors forhold. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at han er opvokset i en landsby sammen med sin mor og lillebror. Ansøgeren har aldrig kendt sin far. Ansøgerens mor var prostitueret. Som følge heraf blev ansøgeren generet af de andre børn i landsbyen. En dag kom landsbyens mullah sammen med nogle andre mænd til ansøgerens hjem, hvor de beskyldte moderen for at være prostitueret og krænke hazaraernes ære. De sagde

grimme ting til moderen og slog hende og sagde, at hun skulle forlade landsbyen. Ansøgeren blev i den forbindelse skældt ud, skubbet og sparket. Nogle dage senere flygtede familien til Pakistan, hvor de boede nogle år. Ansøgeren var 10 år, da familien flygtede fra Afghanistan. I Pakistan fik de igen problemer, fordi moderen blev set sammen med en pakistansk mand, og hun blev herefter ført til moskéen, hvor hun blev slået og fik at vide, at hun skulle forlade området. Familien flygtede til Iran, hvor de boede i tre år. De forlod Iran, fordi ansøgeren blev seksuelt krænket af en mand på sit arbejde. Ansøgeren mistede kontakt med sin mor og lillebror under rejsen fra Tyrkiet til Grækenland, og han har ikke set dem siden. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i det væsentlige har forklaret detaljeret og konsistent om sit asylmotiv. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren omkring 2006 var nødt til at forlade sin landsby sammen med sin mor og lillebror, fordi moderen havde fået problemer med landsbyens mullah og andre personer på grund af moderens livsførelse. Efter det oplyste lægger Flygtningenævnet til grund, at der ikke er nogen sammenhæng mellem familiens problemer i Afghanistan og familiens efterfølgende problemer i Pakistan. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at det oplyste om problemerne i Afghanistan har en sådan alvor og intensitet, at det kan begrunde opholdstiladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om en konflikt vedrørende ansøgerens mors adfærd i en landsby, hvor ansøgeren efter det oplyste ikke har slægtninge. Flygtningenævnet har også lagt vægt på den tid, der er gået, siden familien forlod landsbyen, og det oplyste om den behandling, som ansøgeren blev udsat for i landsbyen. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/39

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.6.6 nævnte afgørelse Afg/2013/40, til den i afsnit 5.9.2.2 nævnte afgørelse Afg/2013/41 samt til den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Kina/2013/2.

Som eksempler på sager, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til betydningen af den forløbne tid, siden de påberåbte overgreb m.v. fandt sted, og ansøgerens forhold i denne periode, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og to børn fra Irak. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske arabere og kristne fra Bagdad, Irak. Ansøgerne har ikke været medlem af poli-

tiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive forfulgt af personer fra klanen Al-Sudan. Den mandlige ansøger blev i *foråret* 2001 overfaldet og frarøvet sin taxa. Den mandlige ansøger anmeldte dette forhold til politiet, hvor han ligeledes fortalte, at han havde genkendt en af personerne fra overfaldet. Denne person tilhørte Al-Sudan-klanen. En person ved navn [...] hjalp herefter den mandlige ansøger ved at mægle mellem ham og Al-Sudan-klanen. Da Saddam Husseins regime imidlertid efterfølgende faldt, fortsatte konflikten fra 2001, og der blev sat en advarsel på døren til ansøgernes bopæl fra Al-Sudan-klanen. Ansøgerne har yderligere som deres asylmotiv henvist til de generelt dårlige forhold for kristne i Irak. Det må tillægges vægt, at den af den mandlige ansøger påberåbte konflikt med Al-Sudan-klanen hidrører fra et røveri, der ligger tilbage i tid, at konflikten blev løst ved mægling, at ansøgerne har forklaret upræcist om deres bopælsforhold, at den mandlige ansøger i perioden fra 2003 til 2006 udførte arbejde som blikkenslager i hele Bagdad, at de af ansøgerne fremhævede begivenheder fremstår som enkeltstående episoder og må antages at være udslag af de generelt vanskelige forhold, at ansøgernes antagelse af, at de nævnte forhold vedrører den påberåbte konflikt med Al-Sudan-klanen, alene er baseret på andenhåndsoplysninger og formodninger, og at ansøgerne har forklaret divergerende om, hvor den kvindelige ansøger opholdt sig i perioden fra *sommeren* 2007 til *efteråret* 2009. Den kvindelige ansøger har først til samtalereferatet oplyst, at der vedrørende en af de tre henvendelser i 2008 fra ukendte gerningsmænd blev truet med at bortføre ansøgernes datter. Endvidere er der ingen oplysninger om disse henvendelser i den svenske asylsag fra 2009, selvom det må antages, at der er tale om en for ansøgerne markant oplevelse. Hertil kommer, at det er første gang, at ansøgerne ifølge deres egen forklaring personligt har modtaget trusler, og at ansøgernes antagelse af, at henvendelserne skyldes episoden fra 2001, alene er baseret på formodninger. Der kan herefter ikke lægges nogen vægt på oplysninger om disse tre henvendelser i 2008. Derudover har nævnet lagt vægt på, at de af ansøgerne omtalte trusler og henvendelser aldrig er blevet ført ud i livet, at den kvindelige ansøger ifølge sin egen forklaring rejste tilbage til Irak i *sommeren* 2007, og at hun først udrejste af Irak i *efteråret* 2009. Den chikane, som ansøgerne herudover har oplyst at have været udsat for, har ikke haft et sådant omfang og intensitet, at den kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Idet de generelt vanskelige forhold for kristne i Irak ikke i sig selv kan begrunde asyl, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne har været forfulgt ved udrejsen, eller at de ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/9

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra Afghanistan og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive udsat for overgreb, fordi han under ophold i Iran blev beskyldt for at være skyld i, at en person afgik ved døden. Endvidere har han henvist til, at han ikke kender nogen i landet, hvorfor han ikke kan vende tilbage. Ansøgeren har forklaret, at han arbejdede for sin onkel på dennes gård i Iran, hvor der dagligt blev indhentet arbejdskraft i form af daglejere. En dag opstod der et slagsmål mellem arbejderne, og ansøgeren blandede sig, idet der var en, der var kommet til skade. De andre løb væk, og ansøgeren blev efterladt alene tilbage med den sårede mand. Der kom andre personer til, der beskyldte ansøgeren for at være voldsmanden, hvorfor ansøgeren blev bange og løb væk. Den pågældende afgik senere ved døden. Ansøgeren blev efterfølgende af sin onkel og de pårørende anklaget for at stå bag voldsepisoden. Ansøgeren forlod derfor sin onkels gård, idet han ikke regnede med, at onkelen ville tro på ansøgerens uskyld. Han rejste derfor til [...], hvor han opholdt sig i fire til fem måneder, hvorefter han rejste til Teheran. Han fik af en kammerat oplyst, at forurettedes pårørende, ansøgerens onkel og politiet ledte efter ansøgeren. Flygtningenævnet finder ikke grund til at tilsidesætte ansøgerens forklaring om den pågældende episode. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger imidlertid vægt på, at ansøgeren efter episoden har kunnet opholde sig i længere tid i Iran uden problemer til trods for, at han i perioden har arbejdet for forskellige afghanske arbejdsgivere. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen har forklaret, at episoden fandt sted to til tre år inden hans udrejse. Flertallet har ikke fundet, at ansøgeren har kunnet give en rimelig og troværdig forklaring på, at han til advokaten og for nævnet har ændret denne forklaring til, at perioden på de to til tre år, hvor han arbejdede rundt omkring lå forud for voldsepisoden, og at han udrejste allerede fire til fem måneder efter episoden. Flertallet lægger ved denne vurdering vægt på, at forklaringen ved Udlændingestyrelsen omkring de to til tre år er gentaget i flere sammenhænge, der alle har forbindelse til den omtalte episode. Flertallet lægger endvidere vægt på, at ansøgerens forklaring om, hvilke oplysninger kammeraten havde fået – og fra hvem – om, at ansøgeren fortsat skulle være eftersøgt, forekommer ukonkret. På denne baggrund, hvor hverken ansøgerens onkel eller pårørende til den pågældende person har forsøgt nærmere at efterspørge ansøgeren i Iran, finder flertallet endnu mindre, at ansøgeren har sandsynliggjort, at de pågældende skulle have hverken evne eller vilje til at efterspørge ham i Afghanistan. Såfremt ansøgeren på grund af frygten for onkelen ikke ønsker at tage ophold i den by, som familien oprindeligt kommer fra, finder flertallet, at han som ung og arbejdsfør mand kan tage ophold i en af de større byer, jf. herved oplysningerne i Afghanistan, Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination

Process, Report from the Danish Immigration Service's fact finding mission to Kabul, Afghanistan, 25 February to 4 March 2012. Flertallet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2, såfremt han vender tilbage til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2013/29

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Sier/2013/1, til den i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelse Tyrkiet/2013/2 samt til den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Kina/2013/2.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af unddragelse fra militærtjeneste, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder, født i Iran og muslim af trosretning. Da ansøgeren var fem år gammel, flyttede han til Irak sammen med sin familie. Ansøgeren var bosat i Irak frem til sin udrejse til Danmark i 2011. Han opholdt sig illegalt i Irak og brugte sin afdøde fætters identitet. Frem til 2009 var han to gange årligt på familiebesøg i Iran, men ind- og udrejste illegalt. Ansøgeren har oplyst, at han ikke har været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Irak henvist til, at han har haft et forhold til en pige, hvis far er en rig og magtfuld person, som er tilknyttet militæret, og at deres forhold blev opdaget, hvorfor pigens familie vil slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren frygter tillige, at myndighederne vil opdage, at han har opholdt sig illegalt i Irak. Ansøgeren har som asylmotiv i forhold til Iran henvist til, at han er udeblevet fra militærtjeneste, og at han efter sin udrejse er blevet idømt 10 års fængsel og en større bøde for dette samt for ulovlig grænseoverskridelse og ulovlig politisk virksomhed. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hans fader har fortalt ham, at pigens familie har relationer til Iran og samarbejder med de iranske myndigheder. Flygtningenævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøger alene skal bedømmes i forhold til Iran, eftersom hans ophold i Irak ikke var legalt. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv i forhold til Iran til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at de angivelige tilsigelser, dom og arrestordrer, som han har fremlagt for Flygtningenævnet som dokumentation for sit asylmotiv, er blevet ægthedsvurderet og vurderet falske, og nævnet finder ikke, at ansøgerens indsigelser mod rigtigheden af denne vurdering kan begrunde en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det ikke findes sandsynliggjort, at familien til den pige, ansøgeren havde et forhold til i Irak, også vil kunne skade ham i Iran, idet ansøgerens formodning herom

alene bygger på en ikke nærmere underbygget oplysning fra hans fader. Flygtninge-nævnet bemærker endeligt, at det fremgår af baggrundsmaterialet, at straffen for mili-tærunddragelsen kan forventes at være en bøde eller en forlængelse af værnepligtstiden på 4 til 6 måneder, hvilket ikke i sig selv kan betragtes som en efter dansk retstradition uforholdsmæssig straf og dermed ikke i sig selv asylbegrundende. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil være i risiko for forføl-gelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2013/34

Nævnet meddelte i **april 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigrini og koptisk kristen fra Asmara, Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har forklaret, at han medio 2007 blev indkaldt til militærtræning i militærlejren [...]. Efter 14 dage i *militærlejren* besluttede ansøgeren at forlade militærlejren sammen med en ven. De sneg sig væk en aften og gik dernæst til den sudanesiske grænse, som ansø-geren passerede illegalt, omkring tre uger efter at han havde forladt lejren. Ansøgeren opholdt sig i Sudan frem til 2012, hvorefter han udrejste med fly. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter, at han vil blive fængslet, idet han er deserteret og udrejst illegalt. Flygtningenævnet kan i det væsent-lige lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøge-ren under hele asylforløbet har afgivet en konsistent forklaring vedrørende sit asylmo-tiv. Nævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren er deserteret fra en militærlejr og udrejst illegalt, samt at han nu i snart seks år har opholdt sig uden for Eritrea. Efter det anførte i nævnets baggrundsmateriale finder nævnet, at der herefter er reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke oplysninger om, at ansøgerens familie skulle være kendt for at være modstandere af regimet i Eritrea, og alle hans tre søskende er ansat ved militæret. Ansøgeren har endvidere ikke fremkommet med oplysninger om, at han i Eritrea skulle have udtrykt nogen form for modvilje mod det eritreiske styre. Han har forklaret, at han flygtede, fordi han ikke brød sig om at aftjene værnepligt, og idet han hellere ville spille fodbold i Europa. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren er omfattet af flygtningekonventionen og dermed af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den eritreiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Eritrea/2013/6

Vedrørende værnepligtsunddragelse i Eritrea kan tillige henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Eritrea/2013/5.

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Konya, Tyrkiet. Ansøgeren har sympatiseret med en kurdisk forening, der støtter BDP, og ansøgeren har i den forbindelse deltaget i møder i perioden 2003 - 2012. Ansøgeren har desuden i perioden 2007-2009 deltaget i en række demonstrationer, og han blev ved en demonstration den 21. marts 2009 udsat for fysiske overgreb af politiet. Ansøgeren deltog herefter ikke i flere demonstrationer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygter at blive fængslet, dels på grund af sin deltagelse i demonstrationer og dels fordi han er udrejst af Tyrkiet for at unddrage sig værnepligt, da han frygtede at komme til at bekæmpe kurdere, herunder medlemmer af PKK eller udføre andre farlige opgaver ved fronten. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren yderligere henvist til, at han efter indrejsen i Danmark – der er oplyst at være den [...] 2012 - er blevet indkaldt til militærtjeneste, og at politiet efterfølgende i [...] 2013 har været på ansøgerens bopæl for at hente ham. Flygtningenævnet finder ikke grund til at betvivle ansøgerens forklaring om, at han har deltaget i forskellige større kurdiske demonstrationer – senest i 2009 – samt at han efter sin udrejse til Danmark er blevet indkaldt til militærtjeneste, men har undladt at møde op. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at disse forhold kan begrunde asyl, hverken efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren efter sin tidligere forklaring under sagen var en uprofileret deltager i demonstrationerne, og at hans deltagelse i demonstrationerne ikke fik retsligt efterspil. Flygtningenævnet har således ikke kunnet lægge ansøgerens nye udbyggende forklaring for nævnet til grund, om at hans bopæl blev ransaget få dage efter hans deltagelse i den seneste demonstration. Udeblivelsen for militærtjeneste kan efter oplysningerne i baggrundsmaterialet medføre en frihedsstraf på tre til fem år, og kun under særligt skærpende omstændigheder på op til ti år. Flygtningenævnet finder ikke, at denne straf kan betragtes som en efter dansk retstraditions uforholdsmæssig straf. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Tyrkiet/2013/3

Nævnet **stadfæstede i august 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Algeriet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Algeriet frygter at blive slået ihjel af sin tidligere ægtefælles familie, fordi han er flyttet sammen med en anden kvinde i Danmark. Sidste gang familien truede ansøgeren med at slå ham ihjel, hvis han vender tilbage til Algeriet, var i *sommeren* 2012. Endvidere har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive tvunget til at aftjene sin værnepligt uden samme rettigheder som andre værnepligtige, eller at han vil komme i fængsel for at have unddraget sig værnepligten. Flygtningenævnet kan i det

væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Uanset om ansøgeren måtte være eftersøgt af myndighederne i Algeriet som følge af sine værnepligtsforhold, findes en risiko for fængselsstraf i den anledning ikke at medføre, at ansøgeren opfylder betingelserne for opnåelse af konventionsstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes herved, at de foreliggende oplysninger om eventuel anvendelse i fængslerne af tortur overfor navnlig terrorister ikke findes at medføre nogen ændring heri. Truslerne fra den tidligere ægtefælles familie, som senest er fremsat for mere end et år siden, findes ikke så konkrete, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Algeriet kan antages at ville blive udsat for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Alge/2013/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Armenien/2013/4 vedrørende en armensk statsborger.

Endelig henvises til de i afsnit 7.3.2 nævnte afgørelser vedrørende unddragelse fra militærtjeneste i Syrien.

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for sanktioner som følge af ind- og udrejseforhold i hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Cuba. Indrejst i 2010. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk cubaner fra Santa Clara, Cuba. Ansøgeren udrejste legalt af Cuba i sommeren 2010 legitimeret med eget ægte pas isat gyldigt visum gældende for perioden fra sommeren 2010 til slutningen af 2010. I begyndelsen af 2011 opnåede ansøgeren opholdstilladelse i Danmark som familiesammenført med sin daværende ægtefælle, jf. udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1. I foråret 2012 blev ansøgerens opholdstilladelse inddraget, idet parret blev skilt, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1. Få dage senere søgte ansøgeren om asyl. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ikke kan opnå indrejsetilladelse til Cuba, idet han har opholdt sig udenfor landet i mere end 11 måneder uden den fornødne tilladelse fra de cubanske myndigheder. Han har anført, at såfremt han skulle opnå indrejsetilladelse til Cuba, frygter han for sin fremtid, idet myndighederne vil begrænse hans muligheder for at få arbejde og leve et almindeligt liv, ligesom han frygter at blive fængslet. Ansøgeren har videre anført, at han ikke har noget at vende tilbage til i Cuba, og at han ønsker at bo i Danmark sammen med de personer, som han betragter som sin familie. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens egen forklaring til grund, at ansøgeren,

udover en kortvarig tilbageholdelse for omkring 11 år siden, aldrig har haft konflikter med enkeltpersoner eller myndighederne i Cuba, og at han forud for udrejsen var en "eksemplarisk" borger, som de cubanske myndigheder ikke havde nogen grund til at holde særligt øje med. Flygtningenævnet bemærker i forlængelse heraf, at det forhold, at ansøgeren ikke med sikkerhed kan opnå indrejsetilladelse til Cuba, ikke er af asylrelevant karakter. Flygtningenævnet bemærker videre, at Cuba den 14. januar 2013 lempede ud- og indrejsereglerne, således at cubanske statsborgere legitimeret med eget pas kan udrejse legalt af Cuba i 24 måneder uden udrejsetilladelse. Det forhold, at ansøgeren på nuværende tidspunkt har opholdt sig udenfor Cuba i mere end 24 måneder uden den fornødne tilladelse fra de cubanske myndigheder, kan ikke medføre, at der af den grund meddeles ansøgeren asyl. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af baggrundsoplysningerne vedrørende Cuba, herunder Immigration and Refugee Board of Canadas rapport "Treatment by authorities of failed asylum seekers that have returned to Cuba, including the treatment of family members that remained in Cuba", udgivet den 19. februar 2013, at "What happens to failed asylum seekers in Cuba after they return depends upon what they did before they left Cuba. If they were good citizens before they left, very little if anything is done to them." Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at selvom ansøgeren ikke har overholdt sin udrejsefrist, så er der ikke i det for nævnet foreliggende baggrundsmateriale konkrete holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Cuba skulle risikere at blive udsat for uforholdsmæssige sanktioner alene for at have overskredet sin udrejsefrist. Flygtningenævnet finder heller ikke, at oplysningen om, at ansøgeren risikerer problemer i forbindelse med adgang til beskæftigelse og andre socio-økonomiske forhold, kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Samlet set finder Flygtningenævnet herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil risikere asylretlige problemer, fordi han har overskredet sin frist for genindrejse i Cuba. Nævnet har desuden lagt vægt på, at ansøgeren fremstår som helt uprofileret. For så vidt angår oplysningerne om ansøgerens personlige forhold i øvrigt, herunder ansøgerens familiemæssige forhold, finder Flygtningenævnet ikke, at det kan føre til, at ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det bemærkes i den anledning, at det falder uden for Flygtningenævnets kompetence at tage stilling til, om ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter andre bestemmelser end udlændingelovens § 7. Kompetencen hertil henhører under Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han var konkret og individuelt forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden vil være i risiko herfor, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, herunder at han ved en tilbagevenden til Cuba risikerer en uforholdsmæssig sanktion for at vende tilbage efter at

have overskredet sin udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Cuba/2013/2

Der kan tillige henvises til den i afsnit 5.9.2.5 nævnte afgørelse Cuba/2013/1 vedrørende en cubansk statsborger.

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2004. I 2006 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. I 2006 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2013 genoptog Flygtningenævnet sagen på baggrund af nye oplysninger om ansøgerens forhold samt nye baggrundsoplysninger om ind- og udrejseforholdene i Eritrea. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er 64 år, etnisk tigrina og kristen fra [...], Eritrea. Flygtningenævnet stadfæstede den [...] 2006 Udlændingestyrelsens afgørelse om at meddele ansøgeren afslag på hendes ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren havde til støtte for ansøgningen blandt andet henvist til, at hendes ægtefælle, der havde været aktiv for Eritrean Democratic Party (EDP), havde været fængslet siden *begyndelsen af 2002*. Myndighederne rettede ikke henvendelse til ansøgeren, inden hun udrejste i *foråret 2004*. Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer fandt ikke, at ansøgeren på grund af ægtefællens forhold kunne antages at have været i myndighedernes søgelys. Ansøgeren henviste endvidere til, at hun efter ægtefællens arrestation selv meldte sig ind i EDP og derefter uddelte løbesedler for partiet, at hun udrejste illegalt af Eritrea, efter at ægtefællen til hendes kontaktperson i EDP havde oplyst, at kontaktpersonen var blevet arresteret, at ansøgeren efterlod løbesedler i sit hjem, samt at hendes i Eritrea bosiddende datter efterfølgende oplyste, at myndighederne havde opsøgt ansøgerens bopæl få dage efter flugten. Flertallet i nævnet bemærkede, at ansøgeren havde et meget begrænset kendskab til EDP, og at hendes oplysninger om partiets virke ikke stemmer overens med de foreliggende baggrundsoplysninger, hvoraf fremgår, at partiet alene opererer uden for Eritrea. Hendes forklaring om sin politiske aktivitet i Eritrea blev herefter ikke lagt til grund. Flertallet tilføjede, at det forhold, at ansøgeren har tilsluttet sig EDP i udlandet ikke kan føre til asyl, idet det ikke kan antages, at myndighederne i Eritrea er bekendt hermed. Flygtningenævnet besluttede den [...] 2013 at genoptage sagen. Under sagens fornyede behandling i nævnet har Udlændingestyrelsen nedlagt påstand om, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har under sagens behandling i Flygtningenævnet den [...] 2013 i det væsentlige gentaget forklaring om politisk aktivitet. Hun var tidligere koptisk ortodoks, men er i Danmark konverteret til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige (mormon kirken). Hun har to børn. Hendes søn har i Eritrea været i militæret. Sønnen udrejste illegalt på grund af sin tro. Hendes datter er ligeledes udrejst illegalt af Eritrea. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgerens forklaring om sin politiske aktivitet

har været præget af usikkerhed. Uanset om det kan lægges til grund, at EDP, eller grupperinger i tilknytning hertil, i den pågældende periode udførte politiske aktiviteter i Eritrea, og at det indgår i troværdighedsvurderingen, at ansøgeren er fremstået noget svækket, finder flertallet herefter fortsat ikke, at det er tilstrækkeligt sandsynliggjort, at ansøgeren har været politisk aktiv forud for udrejsen, og at hun er flygtet efter, at hendes kontaktperson er blevet arresteret. Flygtningenævnets flertal finder endvidere ikke grundlag for at meddele ansøgeren asyl under henvisning til hendes religiøse forhold samt til den forbindelse, som hun i Europa har haft til EDP. Der lægges herved vægt på, at det ikke er sandsynliggjort, at myndighederne i Eritrea er bekendte hermed. Ud fra de foreliggende oplysninger vurderer flertallet endvidere, at ansøgeren ikke efter en tilbagevenden til Eritrea vil foretage religiøse eller politiske handlinger, som vil indebære, at myndighedernes opmærksomhed vil blive rettet herimod, og således at myndighederne herefter af den grund vil udsætte hende for forfølgelse. Flygtningenævnets flertal finder herefter fortsat ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter en samlet vurdering finder **Flygtningenævnet** at kunne lægge til grund, at myndighederne i Eritrea i 2002 har fængslet ansøgerens ægtefælle af politiske grunde, at denne ikke senere er blevet løsladt, samt at ansøgeren er udrejst illegalt af Eritrea i 2004 og således nu har opholdt sig uden for Eritrea i over ni år. Nævnet har herved lagt vægt på, at denne del af forklaringen har fremstået overbevisende og selvoplevet. Nævnet finder endvidere ikke, at der er tilstrækkelig grund til at afvise ansøgerens oplysninger om hendes to børns forhold. Det antages derfor, at begge børn efter ansøgerens udrejse er udrejst illegalt af Eritrea. Under disse omstændigheder, og efter de for nævnet foreliggende oplysninger om de aktuelle forhold i Eritrea, herunder for ansøgere, der er udrejst illegalt af landet, finder Flygtningenævnet, at der er reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for overgreb, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor den eritreiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Eritrea/2013/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Eritrea/2013/5, hvor nævnet som et blandt flere elementer lagde væsentlig vægt på, at ansøgeren var udrejst illegalt af Eritrea, samt til den i afsnit 3.1.8 nævnte afgørelse Eritrea/2013/2, hvor ansøger var udrejst legalt af Eritrea, men hvor nævnet fandt, at ansøgerens forhold ved en tilbagevenden måtte vurderes i lyset af de nu foreliggende baggrundsoplysninger om blandt andet ud- og indrejseforhold i Eritrea, og blandt andre elementer lagde vægt på ansøgerens langvarige ophold udenfor Eritrea samt at det forhold, at ansøgeren, som deltog i en statslig delegation, undlod at rejse tilbage til Eritrea som forudsat af myndighederne, ville kunne opfattes som illoyalitet mod styret. I begge disse sager blev ansøgerne meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Endelig henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Eritrea/2013/6.

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Usbekistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk usbeker og muslim fra [...], Usbekistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Usbekistan frygter at blive slået ihjel af politiet, idet han på ordre fra politiet har begravet lig uden dokumentation. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af slægtningene til de personer, som han har begravet. Til støtte herfor har ansøgeren henvist til, at han i 2008 blev opsøgt af politiet på den kirkegård, hvor han arbejdede som graver. På ordre fra politiet begravede ansøgeren lig uden fornøden dokumentation, og ansøgeren havde dermed viden om denne sagsgang. I perioden fra 2008 til 2012 kom politiet med lig tre til fire gange årligt. I 2010, da ansøgeren spurgte ind til omstændighederne omkring ligene, blev ansøgeren taget med af politiet og udsat for tortur. I den forbindelse indvilligede ansøgeren i ikke at fortælle nogen om sin viden. Herefter tog politiet en gang imellem ansøgeren med på politistationen, hvor torturen gentog sig. Senest i [...] 2012 blev ansøgeren taget med af politiet og udsat for tortur. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om hans arbejde som graver til grund. Til trods for at dele af ansøgerens forklaring forekommer usandsynlig, kan Flygtningenævnet lægge til grund, at ansøgeren i en vis udstrækning har haft en konflikt med personer ansat i det lokale politi og anklagemyndighed. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at de lokale myndigheder har handlet på de centrale myndigheders vegne i forbindelse med de illegale begravelser og konflikten med ansøgeren. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det fremgår af baggrundsmaterialet, at der anvendes tortur i Usbekistan. Det forekommer imidlertid usandsynligt, at ansøgeren ikke drøftede disse forhold med sin fader, som havde oplært ham og fra hvem han netop havde overtaget jobbet, da de første illegale lig blev leveret. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv og fremstår uprofileret i forhold til myndighederne. Uanset om ansøgerens forklaring om de illegale begravelser og politiets tortur af ham og hans broder fuldt ud lægges til grund, er der tale om en kriminel handling fra politiets side, som ansøgeren må henvises til at klage til de overordnede myndigheder over, ligesom han må søge de overordnede myndigheders beskyttelse. Det fremgår af ”US Department of State, Country Report” af 24. maj 2012, at det i Usbekistan er muligt at klage over politiets ageren til Indenrigsministeriet og Menneskerettighedsombudsmanden, og at der i 2011 skete domfældelse af 361 politifolk og andre myndighedspersoner for blandt andet magtmisbrug, tyveri og bedrageri. Flygtningenævnet finder herefter, at det bygger på ansøgerens egen formodning, at han ikke kan klage, og at overordnede myndigheder ikke vil hjælpe ham. Det bygger tillige på ansøgerens egen formodning, at de afdødes slægtninge vil søge at forfølge ham. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder ikke grundlag for at udsætte sagen på, at der indhentes en torturundersøgelse af ansøgeren. Flygtningenævnet finder, at der ikke er grund til at antage, at det er

kommet til de usbekiske myndigheders kendskab, at ansøgeren, der udrejste legalt, har søgt asyl i Danmark, og at ansøgeren, der hverken har været politisk aktiv eller profilet i forhold til de usbekiske myndigheder, derfor ikke vil blive udsat for overgreb i forbindelse med genindrejse. Der er herefter ikke konkrete holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Usbekistan vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Usbekistan/2013/1

Som eksempler på andre sager, hvor nævnet har forholdt sig til en påberåbt frygt for sanktioner eller overgreb i forbindelse hermed ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **marts 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tigre og sunni-muslim fra [...], Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive henrettet af myndighederne, fordi han, efter at have været fængslet i 2 år, er flygtet fra en fangetransport og herefter flygtet ud af landet. Ansøgeren blev den [...] 2008 tilbageholdt af myndighederne, der mistænkte ham for at have deltaget i planlægningen af sine to venners illegale udrejse, fordi han kunne tale arabisk. Ansøgeren har ikke aftjent værnepligt og forsøgte af denne grund forud for fængslingen at skjule sig for myndighederne ved at arbejde med kreaturer uden for byen. Civillklædte myndighedspersoner pågreb ansøgeren, da han for sin onkel skulle inddrive gæld på en café. Under den efterfølgende fængsling af 2 års varighed blev ansøgeren udsat for tortur. Under en fangetransport kolliderede bilen, hvorefter der blev affyret skud, og en person med tilknytning til Al Rashaida-klanen åbnede bagdøren til lastbilen for at befri nogle af ansøgerens medfanger. Herved slap ansøgeren ligeledes fri og flygtede ud af landet. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har stedse forklaret konsistent og troværdigt om såvel pågribelsen, fængslingen og befrielsen i forbindelse med fangetransporten. Nævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren i 2008 blev pågrebet og fængslet i ca. 2 år, fordi myndighederne mistænkte ham for at have hjulpet i forbindelse med to navngivne venners flugt. Nævnet lægger endvidere til grund, at fangetransporten blev bragt til standsning af medlemmer af Al-Rashaida-klanen, der ville befri de fanger, der var fra denne klan, og at ansøger i den forbindelse også blev befriet. Nævnet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Eritrea på grund af myndighedernes mistanke og på grund af flugten fra fangetransporten risikerer at blive udsat for tilbageholdelse og overgreb af en karakter, som må anses omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at meddele ansøgeren asyl

i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den eritreiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Eritrea/2013/7

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2012. Sagen blev sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens samleverske, se den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Armenien/2013/2, samt sagen vedrørende ansøgerens myndige søn, se den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Armenien/2013/4. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier og kristen fra landsbyen [...], Armenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive henrettet af de armenske myndigheder. Ansøgerens søn blev under aftjeningen af sin værnepligt udsat for fysiske overgreb af officererne, fordi sønnens mor er etnisk halvt aserbajdsjaner. I sommeren 2012 opsøgte ansøgeren nogle vagthavende befalingsmænd på den kaserne, hvor hans søn aftjente værnepligt, og klagede over behandlingen af sønnen. Herefter kom ansøgeren op at slås med de pågældende vagter, og en kommandoofticer truede med, at ansøgerens søn ville blive skudt af en snigskytte, såfremt ansøgeren til en overordnet myndighed i Yerevan klagede over behandlingen af sønnen. Ansøgeren klagede efterfølgende til det regionale militærkontor i byen [...], og han fik ikke svar på klagen. Med hjælp fra en ven bedøvede ansøgeren i efteråret 2012 en vagt ved ansøgerens kaserne og befriede sønnen fra militærfængslet, hvor sønnen var anbragt, idet han havde sovet under en vagt. Herefter udrejste ansøgeren, hans samleverske og sønnen af Armenien. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af nævnets medlemmer** finder imidlertid ikke, at ansøgerens asylmotiv kan begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgerens deltagelse i befrielsen af sin søn og hans medfanger fra militærfængslet, herunder bedøvelse af vagten, ikke kan antages at medføre, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Armenien vil blive idømt en uforholdsmæssig fængselsstraf eller blive udsat for asylbegrundende overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Den omstændighed, at ansøgeren ved et tidligere besøg på kasernen kaldte to vagter for tyrkere og herefter blev tævet af vagterne, kan ikke ændre flertallets opfattelse. Flertallet finder ikke, at den chikane, som ansøgeren via sit samlivsforhold har været udsat for, kan føre til et ændret resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Armenien/2013/3

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier og kristen fra [...], Armenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive dræbt af sin afdøde vens familie. Endvidere frygter han at blive anholdt og slået ihjel i fængslet, idet den afdøde vens farbroder er ansat ved det armenske politi. Ansøgeren har forklaret, at han den [...] 2012 var på jagt med sin ven. Ansøgeren havde sit indregistrerede gevær med. Mens de kørte bil ladede ansøgerens ven geværet. Da de ankom til det sted, hvor de skulle på jagt, hentede ansøgerens ven geværet i bilen. Pludselig hørte ansøgeren et skud, og han gik hen til vennen for at se, hvad der var sket. Ansøgeren så, at geværet var gået af, og at vennen havde ramt sig selv i maven. Ansøgeren kørte vennen på hospitalet, hvor han fik oplyst, at vennen var død. Ansøgeren blev afhørt af politiet og efterfølgende løsladt. Efter løsladelsen blev han forsøgt overfaldet af vennens fader og broder, som råbte af ansøgeren, men som blev stoppet af politiet. Ansøgeren rejste herefter til Leningrad. Under opholdet i Leningrad fik han oplyst, at politiet eftersøgte ham, fordi han, uden tilladelse, havde lånt sit våben ud til sin ven. Ansøgerens fader har fået oplyst af ansøgerens gudfader, at ansøgerens vens farbroder, som arbejder ved politiet, har givet ordre til, at ansøgeren skal anholdes. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at han var på jagt med sin nabos søn, og at naboens søn under denne jagt ved et uheld skød sig selv og afgik ved døden, til grund. Ansøgerens forklaring om, at han er eftersøgt af politiet for at have lånt sit gevær ud til naboens søn, og at han på grund af det passerede har en konflikt i en eller anden udstrækning med naboen, lægges tillige til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgerens konflikter er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at der for så vidt angår naboen er tale om en privatretlig konflikt, som ansøgeren må søge myndigheders beskyttelse imod, samt at det i øvrigt alene bygger på ansøgerens egne formodninger, at konflikten har en sådan intensitet, at den vil føre til, at naboen vil skade ham. Den omstændighed, at naboens bror arbejder for armensk politi, kan ikke føre til et andet resultat. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ifølge Flygtningenævnets baggrundsmateriale (Country Report on Human Rights Practices 2012 – Armenia af 19. april 2013) har mulighed for at klage over naboens bror eller andre politiansatte, idet en sådan klageadgang består i Armenien, og idet der føres sager herom ved armenske domstole. For så vidt angår den omstændighed, at ansøger er eftersøgt for det strafbare forhold at have overladt sit våben til naboens søn, har Flygtningenævnet fundet, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren vil blive idømt en uforholdsmæssig hård straf, eller at ansøgeren ikke vil kunne opnå en retfærdig rettergang. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på indholdet af baggrundsmaterialet om retssikkerhed i Armenien (Country Report on Human Rights Practices 2012 – Armenia af 19. april 2013). Der er herefter ikke konkrete holdpunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Armenien vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Armenien/2013/6

Nævnet har i beretningsåret i flere sager forholdt sig til en påberåbt risiko for tvangs-hvervning til væbnede grupper:

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2010. Ansøgeren mødte ikke op til nævnsmødet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes, at nævnet den *samme dag* besluttede at behandle sagen på det foreliggende grundlag, jf. nævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Ansøgeren, der er tilmeldt Center [...], blev tilsagt til nævnsmødet ved brev af [...] 2013 og brev af [...] 2013. Brevene er ikke kommet retur. Advokaten har oplyst, at ansøgeren har glemt, at han i dag skulle give møde i Flygtningenævnet, samt at han har mistet sin indkaldelse. Nævnet finder på denne baggrund ikke, at der foreligger oplyst lovligt forfald. Ansøgeren er etnisk ibo og kristen fra Lagos, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af medlemmer af Boko Haram, idet han har afslået at tilslutte sig Boko Haram. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at medlemmer af Boko Haram i *begyndelsen af 2010* henvendte sig til ham og hans ven [...] med henblik på at få dem til at tilslutte sig Boko Haram, hvilket de afslog. Omkring tre uger senere blev ansøgeren og hans ven [...] kidnappet af Boko Haram og kørt til et sted, hvor de gennemgik en hemmelig optagelsesceremoni, hvorefter de fik besked på, at de nu skulle arbejde for Boko Haram. Ansøgeren blev efterfølgende flere gange kontaktet telefonisk af Boko Haram medlemmer. *I foråret 2010* blev ansøgerens ven [...] slået ihjel, og to dage senere blev ansøgeren kontaktet af Boko Haram, som oplyste, at Boko Haram tog ansvaret for drabet, og at det skulle få ham ”til at vågne op”. *I efteråret 2010* blev ansøgerens lillebror kidnappet af Boko Haram medlemmer, og han blev efterfølgende løsladt mod betaling af en løsesum. Ansøgeren har desuden anført, at han frygter at blive slået ihjel af [...], der har betalt for hans udrejse, og som han ikke har tilbagebetalt. Ansøgeren frygter endvidere overgreb som følge af, at det viste sig, at han ved ankomst til Tyskland skulle sælge narkotika, hvilket han afviste. Flygtningenævnet har truffet sin afgørelse på grundlag af de foreliggende oplysninger i sagen, herunder de forklaringer, som er afgivet af ansøgeren til politiet og Udlændingestyrelsen samt advokatindlægget. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaringer om sine asylmotiver til grund, herunder hans forklaring om at Boko Haram tvangshvervede ham. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er kristen sammenholdt med det foreliggende baggrundsmateriale om Boko Haram, hvoraf fremgår, at der ikke er registreret rapporter om tvangsrekruttering til Boko Haram, samt at det findes mindre sandsynligt, at Boko Haram skulle ønske at rekruttere personer med andre politiske og religiøse værdigrundlag. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det betydning, at ansøgeren, først efter et længerevarende ophold i Danmark og efter at være blevet udvist af Danmark, søgte asyl. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsyn-

liggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria risikerer overgreb fra Boko Harams side omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria risikerer asylbegrundende overgreb fra *den person, der betalte hans udrejses* side. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der for så vidt angår gælden er tale om en privatretlig konflikt, hvorfor ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod eventuelle overgreb fra *den pågældendes* side. For så vidt angår eventuelle overgreb som følge af ansøgerens kendskab til eventuel narkotikahandel fra *den pågældendes* side, må ansøgeren ligeledes henvises til at søge myndighedernes beskyttelse herimod. Ansøgeren har ikke oplyst om forhold, der kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2013/7

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er fra Mogadishu, Somalia, tilhører klanen Hawiye og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive dræbt af repræsentanter fra al-Shabaab, idet han er flygtet fra deres varetægt. Ansøgeren har til støtte herfor forklaret, at der i *efteråret 2008* blev afholdt et møde, hvor repræsentanter fra al-Shabaab ville rekruttere unge mænd i *en mindre by*. Få dage efter dette møde kom repræsentanter fra al-Shabaab til ansøgerens families bopæl. Ansøgeren blev tvunget til at tage med repræsentanterne, og han blev placeret i en lejr i udkanten af *den mindre by*. Han fik at vide, at han skulle udføre jihad. Han blev udsat for fysiske overgreb i lejren. Efter omkring 11 dage i lejren lykkedes det ansøgeren at flygte i forbindelse med en eftermiddagsbøn. Repræsentanterne fra al-Shabaab har efterfølgende været på ansøgerens families bopæl og ledt efter ansøgeren. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter at blive chikaneret som følge af sin moders tilhørsforhold til minoritetsklanen [...]. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder, at de forhold, som ansøgeren har forklaret om, ikke i dag kan begrunde, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at al-Shabaab senest har opstået ansøgerens familie i slutningen af 2008, og at al-Shabaab særligt i det område, som ansøgeren kommer fra, efter de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder de oplysninger Udlændingestyrelsen har henvist til, fremstår svækket. På denne baggrund har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Somalia vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. De overgreb, som ansøgeren har forklaret om, at han blev udsat for som følge af sin moders klantilhørsforhold, har ikke en sådan intensitet, at ansøgeren herved har sandsynlig-

gjort, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være i risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2013/14

Som eksempler på sager, hvor ansøgeren som (en del af sit) asylmotiv har henvist til frygt for efterstræbelse som følge af sin – reelle eller formodede – tilknytning eller bi-stand til oprørsgrupper, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og hindu fra Jaffna, Sri Lanka. Ansøgeren har fra 1995 – omkring 2004 samt fra 2007-2009 været aktivt medlem af de Tamilske Tigre (LTTE). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han som tidligere medlem af LTTE fra 1995 – omkring 2004 og 2007-2009 er eftersøgt af det srilankanske militær. I forbindelse med sit medlemskab af LTTE modtog ansøgeren et års grundlæggende militærtræning samt et halvt års specialtræning. Han har efterfølgende deltaget i kamphandlinger som soldat, hvor han fra 1995 til 2002 var leder af en gruppe på ti personer. Ansøgeren var i perioden fra 2007 til 2009 menig soldat. Ansøgeren har forklaret, at hans tidligere forklaring om, at hans opgaver bestod i at hente døde og sårede medlemmer af LTTE, samt at bringe forsyninger til de kæmpende, ikke er korrekt. I 2009 blev ansøgeren anholdt af det srilankanske militær, som tilbageholdt ham i en hemmelig militærlejr til 2011, hvor det lykkedes ansøgeren at flygte ved hjælp af bestikkelse. Under ansøgerens tilbageholdelse blev han udsat for fysiske overgreb. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har været medlem af LTTE i en årrække fra 1995-2009, med undtagelse af en periode på omkring fire år indtil 2007. Ansøgeren har forklaret divergerende om sine opgaver for LTTE, idet ansøgeren først under mødet med advokaten og i nævnsmødet har oplyst, at han har deltaget i kamphandlinger. **Flygtningenævnets flertal** har tillagt dette betydning ved sagens afgørelse. **Flygtningenævnet** finder ikke, at ansøgeren efter sine forklaringer kan anses for at have været et profileret medlem af LTTE. **Flygtningenævnets flertal** finder ikke, at ansøgeren nærmere har underbygget, at han har været tilbageholdt i en hemmelig lejr i cirka to et halvt år fra 2009 til 2011. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at ansøgerens forklaring om flugten fra lejren fremtræder som troværdig, sammenhængende og underbygget. Flygtningenævnets flertal finder efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, herunder særligt ansøgerens divergerende forklaringer om sine opgaver, ansøgerens ikke-profilerede rolle og ansøgerens forklaring om flugten, ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i en reel risiko for forfølgelse fra de srilankanske myndigheder. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at myndighederne ikke efterfølgende har eftersøgt ansøgeren hos ansøgerens familie, idet ansøgeren alene har forklaret om en enkelt henvendelse fra EPDP til ansøgerens moder. Flygtningenævnets flertal finder

derfor ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sril/2013/6

Nævnet meddelte i **september 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar og et barn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tjetjenere og muslimer fra [...], Tjetjenien. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter, at den mandlige ansøger vil blive slået ihjel. De har henvist til, at tre mænd på et tidspunkt henvendte sig til den mandlige ansøger, da han arbejdede på en mark, og at de ved dette møde lånte hans telefon. Tre dage efter blev den mandlige ansøger anholdt af GRU – den statslige efterretningstjeneste, der tilbageholdt ham og udsatte ham for tortur. De mistænkte ham for at samarbejde med oprørerne og ville have oplysninger ud af ham. De skød ham i begge ben. De har videre henvist til, at den mandlige ansøger har været tilbageholdt i alt fem-seks gange med omkring et års mellemrum. Afslutningsvis forklarer ansøgeren, at de ikke skelner mellem tjetjenske og russiske myndigheder – for dem er det de samme personer. Flygtningenævnet kan lægge ansøgernes forklaring til grund. Nævnet finder, at ansøgerne under nævnsmødet overbevisende har redegjort for de divergenser, der har været i sagen, og at det herefter kan lægges til grund, at den mandlige ansøger er forfulgt af myndighederne, som mistænker ham for at have oplysninger om tjetjenske oprørere. Det kan videre lægges til grund, at myndighederne løbende har opsøgt og tilbageholdt den mandlige ansøger, ligesom myndighederne under tilbageholdelserne har foretaget fysiske overgreb på den mandlige ansøger. Ansøgerne anses herefter for at være i fare for fortsatte overgreb fra myndighedernes side, såfremt de vender tilbage til Tjetjenien. Flygtningenævnet finder herefter, at det er uden betydning for sagen, hvorvidt ansøgerne forud for udrejsen af Ukraine ansøgte om visum til Grækenland. Flygtningenævnet meddeler derfor de russiske statsborgere fra Tjetjenien [...] og [...] samt deres barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil være i fare for konkret og individuel forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rusl/2013/7

Se endvidere den ovenfor nævnte afgørelse Rusl/2013/6.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.3 nævnte afgørelse Rusl/2013/8 vedrørende en mandlig statsborger fra Tjetjenien i Rusland, hvor nævnet kunne lægge til grund, at ansøgeren havde været tilbageholdt og udsat for tortur og frygtede på ny at blive tilbageholdt ved en tilbagevenden til hjemlandet, idet ansøgerens fætter var en kendt oprører. Nævnet fandt, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet ville

være i risiko for konkret og individuel asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, dels fordi han måtte anses for at være i risiko for yderligere tilbageholdelser, dels på grund af sin homoseksualitet.

Endvidere henvises til den i afsnit 7.3.3 nævnte afgørelse Syrien/2013/21, hvor ansøgeren, der var sygeplejerske og blandt andet som privatperson havde behandlet sårede soldater fra Den Frie Syriske Hær, blev meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, idet hun var eksponeret som en person, der havde ydet medicinsk hjælp til oprørsstyrkerne.

Nævnet har i beretningsåret behandlet en sag om statusændring, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2:

Nævnet **stadfæstede i februar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar og et barn fra Iran. Indrejst i 2010. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen de pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. De pågældende klagede over afgørelsen til Flygtningenævnet, idet de påberåbte sig at være omfattet af § 7, stk. 1. Flygtningenævnet behandlede efter formandens bestemmelse herom sagen på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens § 56, stk. 4, nr. 2, jf. § 53, stk. 6. Det fremgik af sagen, at ansøgerne var etniske kurdere fra en landsby tæt ved grænsen til Irak. Den mandlige ansøger havde som asylmotiv henvist til, at landsbybeboerne havde opsøgt landsbyens råd, som han var medlem af, i anledning af, at en beboer var blevet skudt af det iranske politi uden grund. Landsbybeboerne klagede over ordensmagtens behandling af dem og ville have rådet til at gøre noget ved det. Rådet opsøgte herefter den øverste myndighed i området og fortalte om klagen. Guvernøren blev vred og gav rådet skylden for uroen i området. Efter kort tid smed han rådet ud. Foran bygningen havde samlet sig en del folk fra landsbyen og fra den by, hvor mødet fandt sted. Det kom herefter til uroligheder, hvor efterretningstjenesten kom til stede og skød mod folk, som råbte bl.a. ”død over de iranske myndigheder” og satte ild til guvernørens bil. En person blev dræbt. Den mandlige ansøger havde efterfølgende fået at vide, at guvernøren havde givet ordre til, at medlemmerne af rådet skulle anholdes. Han flygtede op i bjergene og holdt sig skjult frem til udrejsen. Myndighederne kom flere gange til bopælen for at lede efter ham. Da han modtog oplysning om, at de andre medlemmer af rådet skulle henrettes, udrejste han. **Flygtningenævnet** udtalte: ” Flygtningenævnet lægger efter de foreliggende oplysninger til grund, at *den mandlige ansøger* ikke har været politisk aktiv i Iran, og at han aldrig har haft konflikter med de iranske myndigheder som følge af sine religiøse eller etniske tilhørsforhold. Nævnet finder således, at det ikke er sandsynliggjort, at den opståede konflikt med myndighederne har politisk, religiøs eller etnisk baggrund, idet den relaterer sig til en enkeltstående episode, hvor *den mandlige ansøger* som formand for sit landsbyråd har fremført kritik af myndighedernes fremfærd ved en konkret lejlighed. Nævnet finder på den baggrund, at klagerne

ikke har sandsynliggjort, at de risikerer at blive udsat for en forfølgelse, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerne opfylder således ikke betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor styrelsens afgørelse stadfæstes.” Iran/2013/35

3.1.3 Betydningen af generelt vanskelige forhold

Flygtningenævnets praksis ved administrationen af udlændingelovens § 7 kan sammenfattes på følgende måde:

Det er en betingelse for opholdstilladelse efter § 7, at udlændingen ved en tilbagevendende til hjemlandet efter en konkret og individuel vurdering må anses for at være i risiko for forfølgelse eller asylbegrundende overgreb.

Flygtningenævnets kompetence er således begrænset til at tage stilling til asylrelevante spørgsmål, det vil sige den individuelle risiko for forfølgelse eller overgreb, og det falder derfor uden for nævnets kompetence at tage stilling til, om en udlænding, der ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7, kan gives opholdstilladelse af andre og mere humanitært prægede årsager. Det gælder f.eks., hvor de generelle forhold i udlændingens hjemland er usikre – f.eks. på grund af tilfældig, generaliseret vold – men hvor udlændingen ikke opfylder betingelserne i § 7.

En utvivlsomt meget vanskelig – men generel – sikkerhedsmæssig situation i et land kan ikke i sig selv begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Der vil tillige skulle foreligge oplysninger i den konkrete sag, der sandsynliggør, at ansøgeren konkret risikerer forfølgelse efter flygtningekonventionen eller er i en reel risiko for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Oplysninger om generelt vanskelige forhold vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl.

Der kan i øvrigt henvises til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3.1 vedrørende Flygtningenævnets dagældende praksis i forhold til irakiske asylansøgere.

Flygtningenævnet har imidlertid på intet tidspunkt udelukket muligheden for, at den generelle sikkerhedssituation i et land som følge af tilfældig, generaliseret vold kan antage en så alvorlig og ekstrem karakter, at en ansøger allerede af den grund opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Der kan herved henvises til det ovenfor i afsnit 3.1.2.1 anførte og den dér refererede praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, senest Domstolens afgørelse i sagen Sufi og Elmi

mod UK af 28. juni 2011, hvor Domstolen blandt andet udtalte, at den generelle vold i Mogadishu aktuelt havde nået et niveau, hvor enhver, der vendte tilbage til byen, som udgangspunkt ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, alene som følge af den blotte tilstedeværelse, medmindre vedkommende havde tilstrækkeligt gode relationer på højeste niveau til magtfulde aktører i byen, der gjorde det muligt for den pågældende at opnå beskyttelse.

Efter afsigelsen af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK er forholdene i det sydlige og centrale Somalia blevet væsentligt ændret. Den islamistiske bevægelse al-Shabaab har trukket sig ud af eller er blevet fordrevet fra flere af de byområder i det sydlige og centrale Somalia, som de tidligere kontrollerede, herunder Mogadishu, og kontrollerer på nuværende tidspunkt alene visse rurale områder.

Dette afspejles også i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen K.A.B. mod Sverige (appl. 886/11) af 5. september 2013, hvor Domstolen fandt, at de aktuelle forhold i Mogadishu ifølge de nu tilgængelige baggrundsoplysninger ikke længere var af en sådan karakter at enhver, som var til stede i byen, befandt sig i en reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

Der kan vedrørende den aktuelle situation i Somalia henvises nærmere til baggrundsoplysningerne på Flygtningenævnets hjemmeside www.fln.dk, hvor også Udlændingestyrelsens fact finding-rapporter med oplysninger om sikkerhedssituationen for civile i Mogadishu og det øvrige sydlige og centrale Somalia, al-Shabaabs indflydelse i disse områder og bevægelsesfrihed i Mogadishu kan findes.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu traf Flygtningenævnet i maj 2013 afgørelse i fem prøvesager vedrørende somaliske statsborgere fra Mogadishu. Afgørelserne blev truffet af to forskellige nævn. Nævnet fandt ikke, at de generelle forhold i og omkring Mogadishu i sig selv kunne begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I formandskabets 21. beretning (2012), side 64ff, er gengivet en afgørelse fra hvert af de to nævn. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt, ligesom nævnet i løbet af beretningsåret har truffet afgørelse i en række sager vedrørende somaliske statsborgere fra andre områder i Somalia:

Nævnet **stadfæstede i august 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren angiver at være etnisk Darod, tilhørende klanen Marihaan fra Kismayo, Somalia. Ansøgeren er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske el-

ler religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. *I sommeren 2012* blev ansøgeren arresteret af al-Shabaab, idet han havde solgt olie fra sin faders butik under middagsbønnen. Under sin tilbageholdelse underskrev ansøgeren en samarbejdsaftale med al-Shabaab. Han skulle i den forbindelse holde øje med personer, der forbrød sig mod al-Shabaabs islamiske principper. *Tre dage senere* blev ansøgeren løsladt. Ansøgeren blev efterfølgende fortsat opsøgt af medlemmer af al-Shabaab, hvorfor han udrejste af Kismayo *omkring halvanden måned senere*. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive dræbt af medlemmer af al-Shabaab. Flygtningenævnet finder ikke, at det alene på grundlag af sprogtesten kan fastslås, at ansøgeren ikke som oplyst kommer fra Kismayo. Flygtningenævnet finder derimod, at ansøgerens forklaring er troværdig og kan lægges til grund. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerens egne oplysninger om sit forhold til al-Shabaab sammenholdt med de aktuelle baggrundsoplysninger om al-Shabaabs vigende magt i det centrale og sydlige Somalia ikke giver grundlag for at fastslå, at ansøgeren vil risikere asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden. Flygtningenævnet lægger vægt på, at det fremgår af flere kilder, herunder Home Office, "Somalia – Country of origin report", af 5. august 2013, side 28, afsnit 1.33 og Danish-Norwegian fact finding mission to Nairobi and Mogadishu, april – maj 2013, side 38, punkt 3.2, at al-Shabaab har forladt Kismayo i september 2012. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren ifølge sin forklaring ikke blev udsat for overgreb fra al-Shabaabs side under de tre dages tilbageholdelse, og at han heller ikke i de omkring halvanden måned, han herefter forblev i Kismayo, blev stillet over for krav eller trusler fra al-Shabaab side, uanset at han fortsat passede faderens butik, hvor al-Shabaab kom i butikken, og al-Shabaab alene bad ham om at rapportere adfærd, som al-Shabaab ikke kunne acceptere. Efter en konkret og individuel vurdering, hvorunder Flygtningenævnet også lægger vægt på, at ansøgeren har familie og klanmæssigt netværk i det sydlige Somalia, finder Flygtningenævnet herefter ikke, at der er en reel risiko for, at ansøgeren vil blive udsat for forfølgelse eller overgreb, jf. udlændingelovens § 7, ved en tilbagevenden til Somalia. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Som/2013/17

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren tilhører Asharaf-klanen og er muslim fra bydelen Yaqsheed i Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han dels frygter at blive tvangshvervet til al-Shabaab, ligesom ansøgeren frygter de generelle forhold i Mogadishu. Ansøgeren har hertil oplyst, at hans to onkler i 2009 rettede telefonisk henvendelse til ansøgerens moder for at hverve ansøgeren til al-Shabaab, hvilket moderen imidlertid afviste, da ansøgeren var hendes eneste søn. Moderen afgik

ved døden omkring to måneder inden ansøgerens udrejse af Somalia i *foråret* 2012. Ansøgeren havde i perioden fra 2009 og frem til udrejsen ikke yderligere problemer med de to onkler, ligesom ansøgeren heller ikke modtog andre henvendelser fra al-Shabaab i denne periode. Flygtningenævnet bemærker generelt, at forholdene i Mogadishu og den sikkerhedsmæssige situation i området ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger er væsentligt forbedret siden tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettigheds Domstols dom af 28. juni 2011 i Sufi and Elmi v. UK. Forbedringerne består blandt andet i en nedgang i antallet af overgreb, herunder drab, på civile, og i sammenhæng hermed en reduceret risiko for overgreb på civile og samtidig en væsentlig indskrænkning i omfanget af kamphandlinger med brug af våben. I baggrundsoplysningerne beskrives trods forbedringerne samstemmende ringe vilkår for menneskerettighederne i Mogadishu og Somalia generelt. Om al-Shabaabs rolle anføres blandt andet, at organisationen er svækket og nu primært benytter sig af nålestiksoperationer som angrebsmiddel. Den forbedrede situation er beskrevet i en række rapporter om den seneste udvikling i Somalia, herunder Mogadishu. Det drejer sig – udover Landsinfos og Udlændingestyrelsens fact finding rapport fra maj 2013, jf. herom nedenfor – blandt andet om Amnesty Internationals notat fra den 15. maj 2013 "Returns to South and Central Somalia: A Violation of international Law", Dansk Flygtningehjælps notat fra den 5. marts 2013 om asylansøgere fra det sydlige og centrale Somalia, Human Rights Watchs rapporter "Somalia: New al-Shabaab attacks are war Crimes" fra den 16. april 2013, "Hostage of the gatekeepers" fra den 28. marts 2013, "The Netherlands: Halt Plan to Deport Somalis" fra den 21. februar 2013 og "World Report 2013 – Somalia" fra den 31. januar 2013, Landinfos og Udlændingestyrelsens fact finding rapport fra den 4. januar 2013 "Update on Security and human rights issues in South-Central Somalia, including Mogadishu", Landinfos notat af 6. december 2012 "Somalia: Sikkerhet og humanitære forhold i Mogadishu", Migrationsverkets rapport "Säkerhetssituationen i Somalia" fra den 24. oktober 2012, British Home Offices rapport "Operational Guidance Note Somalia" fra den 1. oktober 2012 samt Udlændingestyrelsens notat af 14. maj 2013 om Sveriges og Norges Somalia-praksis. Det fremgår af den seneste rapport, Udlændingestyrelsen og Landinfos fact finding rapport "Security and protection in Mogadishu and South-Central Somalia" nr. 3/2013, maj 2013, blandt andet, at al-Shabaab i det væsentligste er fordrevet fra Mogadishu, og at regeringen i samarbejde med AMISOM (African Union Mission in Somalia) har overtaget kontrollen over byen. Lufthavnen og områderne heromkring er meget sikre, hvorfor luftvejen til og fra byen er åben. Direkte kamphandlinger med brug af våben på begge sider er ophørt, og en vis genopbygning af byen er gået i gang. Tilbageflytning til byen af såvel IDP's som af somaliere fra udlandet finder sted. Om end al-Shabaabs position i Mogadishu er betydeligt svækket økonomisk og organisatorisk i forhold til tidligere, har gruppen dog stadig undergrundsceller og infiltrerer i det skjulte i byen, hvor det derfor kan være svært at vide sig helt sikker i forhold til al-Shabaab, og gruppen kan trods svækkelsen

mobilisere ressourcer til at foretage angreb, hvor det for alvor prioriteres. Antallet af civile, der bliver slået ihjel, svinger periodevis, men tendensen har været en markant nedgang i antallet af dræbte civile gennem de sidste par år. Folk kan nu gå og flytte frit omkring. Al-Shabaab målretter hovedsageligt sine angreb mod regeringsmedlemmer, myndighedspersoner og regeringens internationale støtter samt personer, der associeres hermed. Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke, at man ved sin blotte tilstedeværelse i området kan antages at være i reel risiko for overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse i området. Derfor er der ikke grundlag for at ansøgere meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 alene som følge af de generelle forhold i Mogadishu. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår hans moder døde. Oprindeligt var det oplyst at være i 2011, senere at det var i 2012. Ansøgeren har forklaret, at hans dialekt skyldes, at hans moder stammede fra det nordlige Somalia, hvor hun var født. I familieskemaet er hun angivet til at være født i Mogadishu. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har oplyst, at han senest har været sammen med de onkler, som har været tilknyttet al-Shabaab, da han var omkring 10 år gammel, samt at han ikke kender de pågældendes nuværende opholdssteder. Ansøgeren har oplyst, at han har boet det samme sted i Mogadishu hele sit liv. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærker, at ansøgeren først i forbindelse med asylsamtalen hos Udlændingestyrelsen oplyste, at de to onkler i 2009 telefonisk havde opfordret hans moder til, at han tilsluttede sig al-Shabaab, og at moderen ikke på noget senere tidspunkt oplyste igen at have talt med onklerne derom, samt at ansøgeren efter instruks af landsmænd her i landet skulle undlade at oplyse for meget om sine forhold. Et flertal af Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren på troværdig vis har forklaret om sine forhold og tilsidesætter som følge heraf ansøgerens forklaring om sit asylmotiv. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke har været udsat for noget, der kan sidestilles med en tvangsrekruttering. Uanset om ansøgerens forklaring om henvendelsen fra onklerne i 2009 lægges til grund, findes dette forhold ikke i dag at være af en sådan karakter, at det kan begrunde asyl. Ved afgørelsen heraf lægger Flygtningenævnet afgørende vægt på de ændrede baggrundsoplysninger vedrørende forholdene i Mogadishu, herunder vedrørende tvangsrekruttering. Ansøgerens risiko ses således ikke så reel, at denne kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og heller at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2013/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4 nævnte afgørelse Som/2013/18 om forholdene i Hiran-regionen.

Som eksempel på, at Flygtningenævnet har anset en ansøger som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, alene på baggrund af de generelle oplysninger om forholdene for en given befolkningsgruppe m.v., kan henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende etniske rohingyaer fra Burma, se f.eks. de i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 3.1.3 nævnte afgørelser.

Flygtningenævnet traf i begyndelsen af 2012 på baggrund af nye oplysninger indhentet af Udlændingestyrelsen afgørelse i seks prøvesager vedrørende personer, der som asylmotiv henviste til, at de var etniske rohingyaer fra Burma. I alle sager blev Udlændingestyrelsens afgørelse stadfæstet, idet nævnet i lyset af de nye baggrundsoplysninger, der var indhentet specielt med henblik på at belyse omstændighederne blandt andet ved udstedelse af bestemte dokumenter, ikke kunne lægge til grund, at de pågældende ansøgere var etniske rohingyaer fra Burma. Der henvises nærmere til formandskabets 21. beretning (2012), side 67. Denne praksis er efterfølgende blevet fulgt.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet ikke kunne lægge til grund, at en ansøger var etnisk rohingya fra Burma:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren angiver at være etnisk rohingya og muslim fra landsbyen [...], Burma. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Burma frygter at blive dræbt af myndighederne, idet han er etnisk rohingya. Ansøgeren har endvidere som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter at tage ophold der, idet han ikke er bangladeshisk statsborger. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at repræsentanter fra Nasaka opsøgte familiens landsby i Burma og chikanerede dem og andre rohingyaer, hvorfor familien omkring 1991/1992 var tvunget til at flygte fra Burma til Bangladesh. Under opholdet i Bangladesh blev ansøgeren udsat for chikane fra lokalbefolkningen og fra de bangladeshiske myndigheder, idet han ikke havde lovligt ophold. Ansøgeren blev tilbageholdt to gange af det bangladeshiske politi, men blev begge gange løsladt samme dag med hjælp fra sin arbejdsgiver. Ansøgeren har endelig henvist til, at han udrejste fra Bangladesh, da han havde vanskeligt ved at overleve, idet ansøgerens arbejdsgiver var flygtet fra Bangladesh som følge af politiske konflikter. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sin identitet og sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på en række punkter fremstår usandsynlig, og at den ud fra en samlet vurdering fremstår utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flygtningenævnet har fundet det usandsynligt, at ansøgeren, der efter sin forklaring har arbejdet som gadesælger og til dels på et værksted fra

2001 til 2011, og som de seneste år har tjent 200 taka om dagen, skulle være i stand til at betale en agent 500.000 taka i det væsentlige fra egen opsparing i forbindelse med udrejsen. Flygtningenævnet har endvidere fundet det usandsynligt, at ansøgeren skulle have forladt sin familie som 10-årig for at leve som gadesælger langt væk fra familien. Flygtningenævnet har endvidere fundet det påfaldende, at ansøgeren og familien alene skulle have boet to år i en flygtningelejr, og at de herefter boede andre steder i Bangladesh, idet det fremgår af baggrundsoplysningerne, at de fleste rohingya flygtninge fra Burma bor i og omkring flygtningelejre i Bangladesh. Ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har Flygtningenævnet endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende. Ansøgeren har således i nævnet forklaret, at han har bistået sin arbejdsgiver med at udføre politiske aktiviteter, at hans identitet er kendt af politiske modstandere, og at han frygter problemer som følge heraf. Dette har ansøgeren ikke tidligere forklaret om. Ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har Flygtningenævnet også i et vist omfang lagt vægt på ansøgerens sprog og kendskab til forholdene i Burma. Der er til brug for sagen foretaget en sprogtest (omfattende lingvistisk analyse og realiakendskab). Det fremgår bl.a. heraf, at ansøgeren anses for at tale bengali på modersmålsniveau. Sprogbrugen afviger fra normen for rohingya i Burma, og det anses for usandsynligt, at ansøgeren har sproglig baggrund i Burma. Ansøgerens bengali associeres i stedet til Bangladesh. Undersøgelsen taler stærkt imod, at ansøgerens sprogbrug er forenelig med sprogsamfundet i Burma. Det fremgår endvidere, at ansøgerens kundskaber om Burma vurderes at være meget begrænset, og ansøgeren har svaret ukorrekt på en række spørgsmål. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke på en overbevisende måde har redegjort for sine sprogkundskaber og manglende kendskab til blandt andet den by og egn, hvor familien stammer fra. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren efter sin forklaring har boet sammen med sin familie, indtil han var 10-11 år, og at han fortsatte med at have regelmæssig kontakt til familien, indtil han var 17-18 år. Ansøgeren har forevist "Rohingya Refugee Family Book" med oplysning om bl.a. familiemedlemmer og datoer for udlevering af fødevarer og modtagelse af lægelig behandling m.v. Det fremgår imidlertid af oplysninger fra UNHCR, at den familie, der fremgår af dokumentet, herunder personen [...] født i 1990, blev repatrieret fra Bangladesh til Burma i 2000. Det fremgår endvidere af svaret fra UNHCR, at selv om en familiebog er ægte, er besidderen af bogen ikke nødvendigvis den oprindelige ejer af bogen. Det er således almindeligt forekommende, at der handles med sådanne familieböger omkring flygtningelejrene i Bangladesh, og at det hænder, at flygtninge sælger gamle familieböger til lokale bangladesher for at købe mad eller andre fornødenheder. Under disse omstændigheder og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke på en troværdig måde har sandsynliggjort, at han er etnisk rohingya fra Burma. Flygtningenævnet forkaster derfor ansøgerens forklaring om sin identitet og asylgrundlag i forhold til Burma. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren herefter må vurderes asylretligt i forhold til Bangladesh. Flygt-

ningenævnet finder ikke, at ansøgeren er fremkommet med oplysninger, hvorefter der er grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Bangladesh vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bangladesh/2013/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.4.4 nævnte afgørelse Bangladesh/2013/7.

I en række sager, hvor der foreligger oplysninger om vanskelige generelle forhold enten for en given befolkningsgruppe eller helt generelt, har nævnet forholdt sig udtrykkeligt hertil:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra D.R. Congo. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hutu og kristen med tilknytning til Syvende Dags Adventistkirken. Ansøgeren er fra *Nord-Kivu*, Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo frygter for, at han vil blive dræbt af repræsentanter fra det rwandiske militær på grund af sin etnicitet. Som følge af krigen, der udbrød i 1996, flygtede ansøgeren sammen med sin familie til Uganda, hvor de indledningsvist tog ophold i en flygtningelejr i Kisoro-distriktet. Efter tre ugers ophold tog ansøgeren ophold i en anden flygtningelejr i Mbarara-distriktet. Her opholdt ansøgeren sig indtil udrejsen af Uganda den [...] 2007, hvor ansøgeren rejste til Danmark. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at episoden i 1996, hvor ansøgeren med sin familie måtte flygte ud af D.R. Congo, ikke længere kan tillægges afgørende betydning, og at ansøgeren ikke efterfølgende har oplevet konflikter med myndighederne, privatpersoner eller grupperinger i D.R. Congo, jf. herved udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren har heller ikke efterfølgende været udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og ansøgerens ægtefælle har i 2011 opholdt sig i det østlige af D.R. Congo, uden at hun efter det oplyste har været udsat for overgreb. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at de generelt dårlige og usikre forhold i det østlige D.R. Congo, herunder for hutuer, ikke i sig selv kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” D.R. Congo/2013/8

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra D.R. Congo. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren

har oplyst at være etnisk munyamulenge og kristen fra Uvira [i Syd-Kivu, red.] i Den Demokratiske Republik Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oprindeligt henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af regerings-soldater, idet hans fader har været aktiv for oprørsgruppen Congrès National pour la Defense du Peuple (CNDP). Ansøgeren har til støtte herfor anført, at fem uniformerede og bevæbnede regeringssoldater opsøgte familiens bopæl i *foråret* 2012, mens ansøge- ren var alene hjemme, men at det lykkedes ham at flygte ud gennem vinduet hen til faderens ven [...], hvor han opholdt sig i omkring en uge, hvorefter han flygtede til Burundi. Ansøgeren har videre anført, at han under sit ophold i Burundi fik oplyst, at faderen var død. Under nævnsbehandlingen har ansøgeren som yderligere asylmotiv henvist til, at han på baggrund af sin etnicitet risikerer asylbegrundende forfølgelse. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren angiveligt ikke kender omfanget og karakteren af sin faders aktiviteter for CNDP, hvilket må ses i forhold til, at han angiveligt er blevet betroet den meget vigtige opgave at vogte over guld tilhørende CNDP. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren angiveligt tog ophold hos sin faders ven i en hel uge, uden at hverken venner eller ansøgeren søgte nærmere oplyst, hvad der var sket på bopælen eller tog kontakt til ansøgerens fader. Yderligere finder nævnet det usandsynligt, at ansøgeren kunne flygte fra fem regeringssoldater, uden at disse tiltvang sig adgang til ejendommen, mens ansøgeren efter sine egne oplysninger opholdt sig i denne, inden han efter to minutter flygtede fra ejendommen. Herefter finder nævnet efter en samlet bedømmelse, at ansøgerens forklaring fremstår som ikke selvoplevet, men konstrueret til lejligheden. Vedrørende ansøgerens påståede etnicitet lægger nævnet vægt på, at ansøgeren ikke under nævnsbehandlingen har kunnet fremkomme med oplysninger om, at hans etniske tilhørsforhold har medført, at han har været chikaneret eller på anden måde forfulgt af den årsag i sit hjemland. Nævnet bemærker i den forbindelse, at på trods af de graverende baggrundsoplysninger om ban-yamulengaer i Den Demokratiske Republik Congo, er der ikke grundlag for at antage, at ansøgerens etnicitet i sig selv er asylbegrundende. Nævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil en tilbagevenden til Den Demokratiske Republik Congo vil være i konkret risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” D.R. Congo/2013/7

Der kan i denne forbindelse henvises til den i afsnit 3.1.8 nævnte afgørelse D.R. Congo/2013/6, hvor nævnet på baggrund af de af ansøgeren påberåbte forhold sammenholdt med ansøgerens etnicitet som munyamulenge fandt, at ansøgeren i tilstrækkeligt omfang havde sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til D.R. Congo ville

komme i myndighedernes søgelys på asylbegrundende måde og derfor meddelte ham opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Nævnet **stadfæstede i februar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og et barn fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun og hendes datter ikke har nogen fremtid i Afghanistan. Som enlig kvinde vil ansøgeren have svært ved at finde et sted at bo, ligesom hun vil have svært ved at forsørge sig selv og sin datter, idet hun ikke har familie eller netværk i Afghanistan. Omkring syv måneder inden ansøgerens udrejse af hjemlandet blev hendes ægtefælle slået ihjel ved et selvmordsangreb. Ansøgeren har endvidere henvist til de generelle forhold for enlige kvinder i Afghanistan samt den generelle sikkerhedssituation. Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet er enig med Udlændingestyrelsen i, at de forhold, som ansøgeren har påberåbt sig som asylgrundlag, ikke kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Det bemærkes, at de generelt dårlige forhold for enlige kvinder i Afghanistan, herunder enlige kvinder med børn, ikke kan ligestilles med forfølgelse af en særlig social gruppe, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/43

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og katolik af trosretning fra landsbyen [...], Jaffna-halvøen i det nordlige Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han frygter at blive dræbt af EPDP eller militæret, ligesom det er sket for hans to brødre i 1990 og hans fætter, [...], i 2007. Ansøgeren overværede drabet på fætteren, og han frygter, at de personer, som begik drabet, vil opsøge og dræbe ham for at forhindre, at han angiver dem for at have dræbt fætteren. Ansøgeren har derudover oplyst, at han er blevet opsøgt af personer fra EPDP, senest på mosterens adresse i 2012. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring, om i hvilket omfang han selv iagttog drabet på *fætteren* i *foråret* 2007, har fremstået usikker og divergerende. Selv hvis det efter ansøgerens forklaring lægges til grund, at han fra mosterens og ansøgerens bopæl i landsbyen så drabet på *fætteren*, finder nævnet, at det afgørende for vurderingen af ansøgerens asylansøgning er, i hvilket omfang ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka må anses for at risikere asylbegrundende efterstræbelse fra EPDP, som ansøgeren ikke kan søge de srilankanske myndigheders beskyttelse imod. Ved denne vurdering lægger nævnet vægt på, at ansøgeren efter moderens død i 1994, hvor ansøgeren fyldte 18 år,

fik bopæl hos sin moster i landsbyen [...], hvor ansøgeren herefter bistod sin fætter [...] i dennes skrædderforretning. Ansøgeren har oplyst, at *fætteren* – formentlig i samme omfang som andre handlende i lokalområdet – ydede støtte til LTTE i form af mad og varer fra forretningen. Nævnet finder, at denne situation ikke kan anses for at udsætte ansøgeren for en særlig risiko. Nævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om, at han jævnligt kunne få slag med hånden af militæret og tilknyttede grupper, herunder EPDP, når han passerede check-points eller vejspærringer, var en følge af den generelle situation, som unge tamilske mænd levede under i perioden. Nævnet bemærker, at ansøgeren fik lov at gå, da personer, muligt fra EPDP, forlangte, at *fætteren* i *foråret 2007* skulle lukke forretningen og følge med dem, hvorefter de dræbte *fætteren* på en vej tæt ved landsbyen. Ansøgeren har forklaret, at han ikke blev opsøgt i hjemmet, men at to personer, som ansøgeren antager var fra EPDP, udspurgte ansøgeren om hans kendskab til drabet på *fætteren*, da de traf ansøgeren i en købmandsbutik. Ansøgeren benægtede nærmere kendskab til drabet på *fætteren*. Efter omkring trekvart år efter drabet, hvor ansøgeren ikke i øvrigt havde fået henvendelser fra EPDP eller de srilankanske myndigheder, tog ansøgeren ophold i [...] sammen med sin familie. Ansøgeren boede hos en bekendt og blev ikke opsøgt, hverken af myndighederne eller EPDP. I 2010 flyttede ansøgeren med sin familie til [...] og tog ophold hos ansøgerens svigerforældre, hvor ansøgerens hustru og børn fortsat bor. Ansøgeren, der frygtede EPDP's efterstræbelse, forsøgte at skaffe penge til udrejsen og var af den grund i en periode i hjemlandsbyen med henblik på at låne penge. Ansøgeren har oplyst, at hans moster efterfølgende har oplyst, at to personer i 2012 kom og efterspurgte ansøgeren på mosterens bopæl, uden at ansøgerens navn dog blev nævnt. Ansøgeren udrejste i *begyndelsen af 2012* fra luft-havnen i Columbo med bistand fra en agent, der skaffede pas til ansøgeren. Nævnet finder efter en samlet vurdering af det oplyste om ansøgerens forhold i tiden indtil udrejsen, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller umenneskelig behandling eller straf omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet har fundet, at ansøgeren må anses for at have levet et efter omstændighederne upåfaldende og uprofileret liv og uden nogen tilknytning til eller aktivitet for LTTE. Det forhold, at ansøgeren er etnisk tamil fra Jaffna-området og som følge heraf har gennemlevet en vanskelig periode både i tiden op til maj 2009, hvor LTTE ophørte med at eksistere, og i tiden efter, som fortsat var præget af myndighedernes fremfærd overfor blandt andre unge tamilske mænd, findes ikke at føre til en ændret vurdering af ansøgerens situation ved indrejse til Sri Lanka. Det samme gælder det forhold, at ansøgeren efter det oplyste udrejste fra Columbo på et pas, som agenten havde skaffet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Sril/2013/7

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Armenien. Indrejst i 2012. Sagen blev sambehandlet med sagen

vedrørende ansøgerens samlever, se den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Armenien/2013/3, og parrets myndige søn, se den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Armenien/2013/4. Sønnen, som havde et selvstændigt asylmotiv, blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk halvt armenier og halvt aserbajdsjaner og kristen fra landsbyen [...], Armenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Armenien frygter at blive dræbt af andre beboere fra landsbyen. Ansøgeren er som følge af sin etnicitet af andre beboere i landsbyen blevet beskyldt for, at det er hendes skyld, at beboernes sønner bliver dræbt i krigen i krigen mellem Armenien og Aserbajdsjan. I 1990 blev ansøgeren overfaldet og slået i maven, hvorved hun aborterede, ligesom hun kort før udrejsen er blevet udsat for overgreb af to lokale mænd. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hendes samlever og hendes søn ved en tilbagevenden til Armenien vil blive henrettet, fordi ansøgerens samlever har hjulpet sønnen med at desertere fra militæret. Som følge af ansøgerens etnicitet blev sønnen under aftjeningen af sin værnepligt udsat for fysiske overgreb af officererne. Som følge af behandlingen af sønnen fik ansøgerens samlever en konflikt med de armenske myndigheder og befriede sønnen fra militærfængslet, hvor sønnen var anbragt, idet han havde sovet under en vagt. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af nævnets medlemmer** finder imidlertid ikke, at ansøgerens asylmotiv kan begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flertallet har herved lagt vægt på, at den chikane, som ansøgeren har været udsat for, ikke har været af en sådan karakter og vedholdenhed, at det er omfattet af udlændingelovens § 7. Flertallet bemærker endvidere, at ansøgeren ikke har anmeldt det overgreb, som hun blev udsat for to måneder før udrejsen, til myndighederne. Flertallet finder ikke, at de generelt vanskelige forhold for etniske aserbajdsjanere i Armenien kan føre til et ændret resultat. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Armenien/2013/2

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende kvindelig statsløs bedoon fra Kuwait. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs bedoon fra Kuwait og muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kuwait frygter at blive slået, tortureret og dræbt af sin fader og stedmoder, fordi hun er stukket af fra familien og rejst til Danmark for at være sammen med sin kæreste. Ansøgeren har forklaret, at hun blev slået, chikaneret og holdt indespærret på bopælen af sin stedmoder. Hun fik via sin faders facebookprofil kontakt til en mand i Danmark ved navn [...]. I starten af 2012 ringede [...] til ansøgerens fader og bad om ansøgerens hånd, hvilket ansøgerens fader og stedmoder ikke tillod. Omkring syv måneder herefter flygtede an-

søgeren fra Kuwait. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens forklaring om asyl-motivet fremstår troværdig og sammenhængende. Flygtningenævnet finder det således utroværdigt, at ansøgeren, der var under konstant opsyn i hjemmet, uden at blive afsløret har kunnet kommunikere med [...] via faderens facebookprofil og ved anvendelse af faderens mobiltelefon. Det bemærkes endvidere, at ansøgeren har begrænsede læse- og skrivefærdigheder. Nævnet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om flugten, der var arrangeret af en veninde, og det forhold, at døren til hjemmet ikke var aflåst netop ved den lejlighed, hvor hun blev afhentet af veninden i bil, fremstår som usandsynlig. Hertil kommer, at hun tidligere har forklaret, at hun selv gik over til veninden, ligesom hun har forklaret divergerende om årsagen til, at stedmoderen ikke var hjemme. Hun har således forklaret, at stedmoderen var på besøg hos en veninde, der var syg, dels at hun var til fest med veninden. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har forklaret troværdigt om sine konflikter med familien, og forklaringen herom forkastes derfor i sin helhed. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelle forhold for statsløse bedooner i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet finder heller ikke, at det forhold, at ansøgeren eventuelt ved indrejse vil blive afhørt om sin identitet, kan antages at medføre at ansøgeren bliver udsat for asylbegrundende overgreb. Det forhold, at ansøgeren ikke måtte opnå tilladelse til indrejse, har ikke asylretligt relevans. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Kuwait vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kuwait/2013/2

Der kan herved henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Kuwait/2013/1, hvor nævnet efter en samlet vurdering, hvori blandt andet indgik oplysninger om de generelle forhold for uregistrerede bedooner i Kuwait, fandt, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Kuwait ville være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Nævnet **stadfæstede i august 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører zakhawi-klanen og er muslim fra i området [...], Sudan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive slået ihjel af Janjaweed-militsen i samarbejde med regeringen, idet de mistænker alle fra ansøgerens klan for at være tilknyttet Ligheds- og Retfærdighedsbevægelsen. I 2010 sluttede ansøgerens broder, [...], sig til Ligheds- og Retfærdighedsbevægelsen, idet andre klaner fra 2010 plyndrede familiens får. Siden hen så ansøgerens ikke sin broder. I *slutningen af* 2010 blev ansøgerens landsby angre-

bet af en for ham ukendt bevæbnet gruppe, og i den forbindelse blev hans fader slået ihjel. Rygterne gik på, at arabiske grupperinger – også kaldet Janjaweed – stod bag angrebene. I sommeren 2012 blev området igen udsat for angreb, hvor ansøgeren og flere andre fra området blev bortført af Janjaweed. I forbindelse med et skyderi under transporten, lykkedes det ansøgeren at flygte. Han flygtede til Libyen. Selv efter ansøgerens forklaring finder Flygtningenævnet ikke, at tilbageholdelsen af ansøgeren kan anses som andet end en generel og vilkårlig tilbageholdelse, der ikke var rettet specielt mod ansøgeren. Nævnet finder endvidere ikke, at ansøgerens etnicitet eller de generelle forhold i Sudan i sig selv kan begrunde konventionsstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sudan/2013/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Pakistan/2013/4, den i afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelse Afg/2013/44, de i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelser Rusl/2013/9 og Irak/2013/4 samt den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Irak/2013/5.

3.1.4 Betydningen af helbredsmæssige forhold

Af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår blandt andet, at den omstændighed, at en udlænding af sociale, uddannelsesmæssige, helbredsmæssige eller lignende grunde er dårligt stillet, ikke skal kunne begrunde beskyttelsesstatus.

Det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at udlændinge, som ikke har ret til at opholde sig her i landet, i princippet ikke har ret til at blive i landet med henblik på fortsat at kunne modtage lægelig, social eller anden form for hjælp fra staten. Dog kan en afgørelse om udsendelse af en udlænding under helt særlige omstændigheder på grund af tvingende humanitære grunde udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne til udlændingelovens § 7, stk. 2, at det imidlertid ikke er hensigten med bestemmelsen, at der i sådanne tilfælde skal meddeles beskyttelsesstatus. I disse ganske særlige sager vil der i stedet kunne meddeles humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 b.

Kompetencen til at behandle spørgsmål om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af en udlænding vil udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, og at udlændingelovens § 31 derfor vil være til hinder for udsendelsen, henhører således under Justitsministeriet, som i øvrigt har kompetencen til at behandle sager, hvori der er ansøgt om opholdstilladelse af humanitære grunde, jf. udlændingelovens § 9 b.

Ansøgerens helbredsmæssige forhold vil dog i særlige tilfælde kunne tillægges betydning ved Flygtningenævnets vurdering af, hvorvidt en asylansøger risikerer forfølgelse eller overgreb i strid med udlændingelovens § 7. Det vil f.eks. være tilfældet, hvor ansøgerens særlige helbredsmæssige forhold i sig selv eller sammenholdt med andre faktorer udgør grunden til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for forfølgelse eller overgreb.

Som eksempler herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 94f. nævnte afgørelse Irak/2009/76 (psykiske helbredsforhold) og den i formandskabets 19. beretning (2010), side 112 nævnte afgørelse Syrien/2010/50 (fysisk helbredsforhold). Se også de nedennævnte afgørelser Armenien/2013/1 og Afg/2013/26

Der kan endvidere henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen NA. mod UK af 17. juli 2008 samt til Domstolens afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013. I begge sagerne fandt Domstolen under henvisning til den aktuelle situation i klagernes hjemlande, henholdsvis Sri Lanka og Rusland, at synlige ar på klagernes kroppe indebar en risiko for, at klagerne ville kunne tiltrække sig myndighedernes opmærksomhed, idet arrene kunne indikere, at klagerne havde været tilknyttet oprørere, hvorfor tilstedeværelsen af de pågældende ar kumuleret med andre faktorer indebar, at udsendelse af de pågældende til deres hjemlande ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, se resumé af afgørelserne i afsnit 3.1.8.

I sagen S.H.H. mod UK (appl. 60367/10), dom af 29. januar 2013, gjorde klageren, som var en fysisk handicappet afghansk statsborger, gældende, at det ville være i strid med artikel 3 at udsende ham til Afghanistan, idet han på grund af sit handicap ville være særligt udsat for vold og i en forhøjet risiko for at lide yderligere skade eller blive dræbt under den aktuelle væbnede konflikt i Afghanistan, ligesom han i mangel af støtte fra familie ville blive udsat for ringe levevilkår og diskrimination i Afghanistan. Domstolen udtalte, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at der var en højere risiko for handicappede personer end for andre afghanere for at blive udsat for tilfældig vold i Afghanistan, ligesom baggrundsoplysningerne ikke pegede på handicappede som værende i forhøjet risiko for vold, mishandling eller angreb. Med hensyn til de livsvilkår, klageren ville skulle leve under i Afghanistan, bemærkede Domstolen, at principperne fra sagen N. mod UK om udsendelse af en HIV-positiv person til Uganda fandt tilsvarende anvendelse. I begge sager ville klagerens fremtidige lidelse ikke blive påført ham ved hjemlandets myndigheders forsætlige handlinger eller undladelser, men skyldes manglende behandling. I modsætning til sagen M.S.S. mod Belgien og Grækenland vedrørte den foreliggende sag levevilkårene og den humanitære situation i en ikke-medlemsstat,

som ikke har tilsvarende positive forpligtelser efter europæisk lovgivning og ikke kan holdes ansvarlig efter EMRK for ikke at sikre de nødvendige sociale ydelser til handicappede personer. Domstolen fandt endvidere ikke, at forholdene i Afghanistan – skønt meget alvorlige som resultat af den igangværende konflikt – var sammenlignelige med situationen i Somalia på tidspunktet for afsigelse af dommen i Sufi og Elmi mod UK. Artikel 3 forpligter således ikke medlemsstaterne til at sikre alle illegale immigranter gratis og ubegrænsede sundhedsydelser. Kun under ”very exceptional circumstances”, hvor der hersker en tilstand af generel voldsudøvelse og tvingende humanitære grunde taler mod en udsendelse, kan medlemsstaterne blive forpligtet efter artikel 3. Til klage-rens anbringende om, at forpligtelsen efter FN’s handicapkonvention til at respektere handicappede personers iboende værdighed havde betydning for rækkevidden af artikel 3’s anvendelsesområde udtalte Domstolen, at EMRK ikke finder anvendelse i et tomt rum, men må fortolkes i overensstemmelse med de generelle principper i international ret. Selv fortolket i overensstemmelse med FN’s handicapkonvention fandt Domstolen imidlertid, at den høje tærskel for krænkelse omfattet af artikel 3 ikke var nået i den foreliggende sag.

Som eksempler på sager, hvori en ansøger har henvist til helbredsmæssige forhold, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2012. Det fremgik af sagen, at ansøgeren var kørestolsbruger og talebesværet. Hendes broder havde opholdstilladelse i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og shia-muslim fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun grundet sit handicap har brug for daglig pleje fra andre. Ved en tilbagevenden til Irak frygter hun at komme til at bo på gaden, idet hun ikke har længere har familiemedlemmer, der kan tage sig af hende. Hendes fader er død, og moderen er syg og ikke i stand til at tage sig af hende. Ansøgeren boede op til sin udrejse hos sin søster og svoger, som af flere årsager ikke længere har mulighed for at tage sig af hende, ligesom hun blev slået af svogerens søster, der boede sammen med dem. Hun frygter videre for de generelt meget vanskelige vilkår for handicappede i Irak. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren på grund af sit handicap har brug for omfattende pleje, og at hendes tilbageværende familie i Irak ikke mener sig i stand til at give denne pleje. Det bemærkes dog, at den seneste forklaring om, at ansøgeren blev slået, ikke kan lægges til grund henset til den sene fremkomst. Flygtningenævnet finder imidlertid, trods ansøgerens meget vanskelige situation, ikke, at betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, er opfyldt. Flygtningenævnet bemærker herved, at der er tale om en kronisk sygdom, der ikke i sig selv er livstruende, og at der på denne baggrund ikke findes

at foreligge de ”very exceptional circumstances”, der er forudsat i praksis efter Den Europæiske Menneskerettigheds Domstol vedrørende helbredsforhold i forhold til artikel 3. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at det ikke henhører under Flygtningenævnets kompetence at afgøre, hvorvidt ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse på andet grundlag. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/10

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er sunni-muslimer fra Herat, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af den mandlige ansøgers familie. Ansøgerne fik for omkring seks år siden en datter, der *har et medfødt fysisk særkende*, hvilket medførte, at den mandlige ansøgers familie anså den kvindelige ansøger for at have været sin ægtefælle utro. Som følge heraf udsatte familien fra kort efter fødslen jævnligt den kvindelige ansøger og datteren for fysiske overgreb. Umiddelbart før ansøgernes udrejse krævede familien for at genoprette familiens ære, at den mandlige ansøger dræbte den kvindelige ansøger og datteren ved ildspåsættelse. Ansøgerne frygter ved en tilbagevenden til Afghanistan navnlig den mandlige ansøgers storebroder, [...], der som tidligere aktiv for mujahedin kender mange højtstående personer, som har indflydelse hos myndighederne, og som sidder i regeringen. Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaring om familiens overgreb i anledning af fødslen af parrets datter til grund. Flygtningenævnet kan ikke lægge forklaringen om den mandlige ansøgers storebroders forbindelse til højtstående personer til grund, da ansøgeren direkte adspurgt herom ikke tidligere har forklaret om dette under asylsagsbehandlingen. Flygtningenævnet finder, at den af ansøgerne beskrevne konflikt med den mandlige ansøgers familie har karakter af en privat konflikt, hvor den mandlige ansøgers families overgreb ikke kan anses at være understøttet af de afghanske myndigheder. Nævnet har herved lagt vægt på baggrundsoplysningerne, herunder Udenrigsministeriets høringsnotat af [...], hvorefter der i Afghanistan er udpræget sympati for *personer med pågældende medfødte fysiske særkende* i befolkningen, og hvorefter *de omhandlede personer* har fuld ret til uddannelse og er indskrevet i såvel offentlige som private skoler. Det fremgår endvidere af notatet, at mindre diskrimination kan forekomme på grund af udseende på linje med diskrimination af hinduer og sikher, men at diskriminationen dog ikke vurderes at være af en sådan karakter, at de afghanske *personer med pågældende medfødte fysiske særkende* er marginaliseret i forhold til det øvrige afghanske samfund. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne findes heller ikke at have sandsynliggjort, at være i reel risiko for

umenneskelig behandling eller andre forhold om fattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/26

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Cameroun. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk mankon og kristen fra [...], Cameroun. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Cameroun vil få problemer på grund af sine helbredsmæssige forhold, samt at der er problemer med fattigdom i Cameroun. Endvidere har hun henvist til, at hun er bange for sin kusine på grund af den måde, hun har behandlet ansøgeren på i Danmark, men at ansøgeren ved, at hendes kusine ikke kan gøre hende noget. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at hun er HIV-smittet og har nedsat syn, og at det er vanskeligt at få lægebehandling i Cameroun. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Det er imidlertid nævnets vurdering, at ansøgerens oplysninger om de problemer, som hun forudser på grund af sine helbredsmæssige forhold ved en tilbagevenden til Cameroun og den fattigdom, der er i landet, ikke kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren ikke forinden sin udrejse fra Cameroun i nogen henseender har været efterstræbt eller udsat for en individuel eller konkret forfølgelse. Ansøgerens frygt for at blive isoleret fra sin familie og sit netværk ved en tilbagevenden til Cameroun og det forhold, at hun ikke kan opnå samme nødvendige behandling af sin sygdom som i Danmark, er ikke asylbegrundende. Flygtningenævnet finder endelig ikke, at det forhold, at ansøgeren måtte have været udsat for menneskehandel, isoleret set kan begrunde et krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Cameroun/2013/2

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt et barn fra Hviderusland. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etnisk hviderussere og kristne fra [...], Hviderusland. Den mandlige ansøger har i tre til fire år været medlem af partiet [...], mens den kvindelige ansøger har sympatiseret med samme parti. Ansøgerne har i sommeren 2011 deltaget i protestaktioner og demonstrationer mod præsident Lukasjenko. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Hviderusland frygter at blive fængslet, idet han ikke har kunnet tilbagebetale sin gæld til banken. Den kvindelige ansøger har henvist til ægtefællens forhold, samt at hun ved ægtefællens fængsling vil blive alene med deres syge søn. Ansøgerne har endvidere henvist til de generelle forhold i hjemlandet samt til sønnens helbredsmæssige tilstand. Til støtte herfor har ansøgerne henvist til, at den mandlige ansøger i 2008 optog et banklån med henblik på at starte et taxafirma. I 2008 fik ansøgerne endvidere en søn, der var født med en behandlingskrævende hjerne-

fejl. På grund af den økonomiske krise var det ikke muligt for ansøgerne at afdrage på deres banklån, og ansøgerne blev i den anledning flere gange kontaktet af politiet, der førte den mandlige ansøger til retten. Den mandlige ansøger blev endvidere truet af politiet og kautionisterne, idet han ikke havde betalt sin gæld, og ansøgerne blev senest i *begyndelsen af 2012* opsøgt på deres bopæl af politiet, der konfiskerede ansøgernes pas. Forud for udrejsen har den mandlige ansøger i anledning af sagen to gange været indkaldt til retten, men ansøgeren var udrejst af hjemlandet ved tidspunktet for domsafsigelsen. Det af ansøgerne påberåbte asylmotiv vedrørende banklånet er en civilretlig konflikt om økonomi, som ikke i sig selv er asylretlig relevant. Ansøgernes oplysninger om behandlingerne af deres søn er et socialt forhold, som heller ikke i sig selv kan begrunde asyl. Ansøgernes deltagelse i demonstrationer for partiet [...] har ikke medført problemer i forhold til myndighederne. Den chikane, som ansøgerne har oplyst at have været udsat for, har ikke haft en sådan omfang og intensitet, at den kan begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Idet oplysningerne om sønnens forhold ikke kan føre til nogen ændret vurdering, herunder heller ikke en krænkelse af børnekonventionen, kan det herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne har været forfulgt ved udrejsen, eller de ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgerne ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Hviderusland/2013/2

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger samt et barn fra Armenien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier og kristen fra Yerevan, Armenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter, at hans handicappede søn ikke vil kunne overleve ved en tilbagevenden til Armenien, idet der ikke er de rigtige eksperter i Armenien til at hjælpe ham, samt da det er svært at skaffe medicin. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at hans problemer startede, da hans søn blev født i 2004. Sønnen var meget syg, og personalet på sygehuset rådede ansøgeren og hans daværende ægtefælle til at frasige sig retten til deres søn og glemme ham. Ansøgerens og hans daværende ægtefælles familier rådede dem også til at aflevere sønnen på et børnehjem, men ansøgeren nægtede dette. Ansøgeren og hans daværende ægtefælle blev uvenner omkring dette, og hans daværende ægtefælle frasagde sig derefter retten til sin søn. Ansøgeren mente, at hans søn ville blive udsat for forsøg, hvis han blev afleveret på et børnehjem, hvorfor han ikke ville aflevere ham der. Han blev kigget skævt til, når han gik på gaden, fordi han havde et handicappet barn, og han kunne heller ikke skaffe de nødvendige hjælpemidler til sin søn. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge den mandlige ansøgers forklaring til grund, herunder at hans søn lider af et alvorligt handicap. Efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder

Flygtningenævnet ikke, at de påberåbte forhold er af en så alvorlig karakter, at det indebærer, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet finder heller ikke grundlag for at antage, at ansøgerne vil være i risiko for at blive udsat for reaktioner af en så intensiv og omfattende karakter, at de har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. De generelle forhold i Armenien, herunder for personer med handicap, kan ikke i sig selv begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet bemærker, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger helbredsmæssige forhold, der indebærer, at udsendelse af ansøgerne vil indebære en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke henhører under Flygtningenævnet, men under Justitsministeriet, der har kompetence til at træffe afgørelse i sager om humanitær opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9b. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Armenien/2013/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2013/37.

3.1.5 Betydningen af tortur

I sager, hvor nævnet kan lægge ansøgerens oplysninger om tortur i hjemlandet til grund, indgår oplysningerne i nævnets vurdering af, hvorvidt ansøgeren aktuelt vil risikere forfølgelse, jf. § 7, stk. 1, eller behandling som omfattet af § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det forhold, at ansøgeren har været udsat for tortur, kan endvidere have betydning for den bevisbedømmelse, nævnet foretager, idet nævnet er opmærksomt på, at det i visse situationer ikke kan forventes, at personer, der tidligere har været udsat for tortur, på samme måde som personer, der ikke har været udsat for tortur, kan redegøre fuldstændig præcist og sammenhængende for alle sagens forhold.

For en nærmere gennemgang af de særlige spørgsmål, der rejser sig i sager, hvor ansøgeren oplyser at have været udsat for tortur, henvises til afsnit 5.8.

3.1.6 Uledsagede mindreårige asylansøgere

Uledsagede mindreårige asylansøgere skal opfylde de samme betingelser som andre asylansøgere for at få asyl, idet der dog ved vurderingen af, om de frygtede overgreb har en sådan alvorlighed, at de falder indenfor udlændingelovens § 7's anvendelsesområde, skal tages hensyn til, at der er tale om et barn. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 3.1.2.2 og de her nævnte domme fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Herudover skal de pågældende være tilstrækkeligt modne til at gennemgå en asylsagsbehandling. For uledsagede mindreårige asylansøgere gælder i øvrigt nogle særlige

forhold, f.eks. beskikkelse af en personlig repræsentant og en særlig hensyntagen ved vurderingen af deres forklaring, se nærmere nedenfor.

Flygtningenævnet har i 2013 behandlet i alt 15 sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, hvoraf ti var afghanske statsborgere. To ansøgere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, tre ansøgere er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, mens nævnet i ti sager har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse. Flygtningenævnets statistik for uledsagede mindreårige asylansøgere omfatter færre sager, end det der fremgår af Tal og fakta på udlændingeområdet 2013, idet nævnets statistik alene omfatter personer, som på tidspunktet for nævnets afgørelse (fortsat) var uledsagede mindreårige.

I dette afsnit behandles de særlige forhold, som gør sig gældende ved behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere. Børn, der indrejser sammen med deres forældre, følger som udgangspunkt forældrenes sag, se nærmere afsnittene 3.3.2 og 5.6.

3.1.6.1 Definition

Ved en uledsaget mindreårig asylansøger forstås en person under 18 år, der indrejser i Danmark og indgiver ansøgning om asyl uden ledsagelse af sine forældre eller andre myndige personer, som kan anses for at være trådt i forældrenes sted.

Opholdstilladelse som uledsaget mindreårig på grund af lav alder, manglende modenhed eller manglende netværk kan kun gives eller forlænges, indtil udlændingen fylder 18 år, ligesom de øvrige særlige regler og sagsbehandlingsprocedurer, der omfatter uledsagede mindreårige asylansøgere, kun gælder, til de pågældende fylder 18 år.

For så vidt angår en uledsaget mindreårig asylansøger, som er indrejst før den 1. januar 2011, skal den pågældendes sag fortsat behandles efter de tidligere gældende regler om uledsagede mindreårige, selvom den pågældende fylder 18 år, før der er truffet en endelig afgørelse. I disse sager er det således alderen på tidspunktet for indgivelse af asylansøgningen, der er afgørende.

3.1.6.2 Aldersvurdering

Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelser om aldersfastsættelsen med klageadgang til Justitsministeriet.

Flygtningenævnet lægger den fastsatte alder til grund ved sagens behandling, se som eksempel herpå den i formandskabets 20. beretning (2011), s. 78, nævnte afgørelse Syrien/2011/28.

Se om betydningen af ansøgerens afvisning af at medvirke til foretagelse af en aldersundersøgelse:

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Algeriet. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning fra Annaba, Algeriet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Algeriet frygter, at han ikke har noget hjem eller familie, ligesom han frygter ikke at kunne forsørge sig selv. Ansøgeren har mistet kontakten til sine familiemedlemmer og vil være nødsaget til at leve på gaden. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet finder ikke, at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv kan føre til konventions- eller beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har påberåbt sig sociale og familiemæssige forhold, herunder fattigdom, arbejdsløshed og familiens splittelse, og at disse forhold ikke er omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7. Nævnet har heller ikke fundet, at ansøgerens forklaring, om at han transporterede kufferter, der efter hans egen formodning havde et ulovligt indhold, og at han uden problemer stoppede med dette, kan begrunde asyl. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke grundlag for at hjemvise eller udsætte sagen på en aldersundersøgelse. Flertallet har lagt vægt på, at ansøgeren både mundtligt og skriftligt er orienteret om kravet om en aldersundersøgelse, og at ansøgeren har været indkaldt til aldersundersøgelse, men at han har nægtet at deltage. Flertallet finder, at det trods den omstændighed, at akterne fra *et vesteuropæisk land* ikke er indhentet, og at breve og indkaldelser er videregivet til ansøger i fængslet med den forsinkelse og usikkerhed, det giver, er kommet til ansøgerens kendskab, hvornår undersøgelsen var, og at han skulle deltage. Flertallet har herved lagt vægt på, at det fremgår af oplysningerne i sagen, at ansøgeren blev forklaret om aldersundersøgelsen ved oplysnings- og motivsamtalen, hvor han havde en bisidder med, og at han har fået indkaldelse til undersøgelsen, ligesom han på et tidspunkt oplyste, at han ikke kunne deltage i undersøgelsen på en bestemt dato, fordi han skulle i retten. Endelig fremgår det af sagsbehandlingsnotat, at ansøgeren nægtede at deltage i aldersundersøgelsen, da politiet den [...] 2013 ville afhente ham og køre ham til aldersundersøgelsen. Endelig finder flertallet, at ansøgeren under nævnsmødet fremstod med tilstrækkelig modenhed til at svare relevant på de stillede spørgsmål. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Alge/2013/1

3.1.6.3 Ledsagevurdering

Det er ligeledes Udlændingestyrelsen, der i første instans beslutter, om en mindreårig udlænding skal anses for uledsaget. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Justitsministeriet.

Som eksempel på sager vedrørende ledsagede mindreårige kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. Ansøgeren er mindreårig. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens storebroder, som var indrejst sammen med ansøgeren og som Udlændingestyrelsen betragtede som ledsager for ansøgeren. Ansøgeren havde været til en samtale med Udlændingestyrelsen, som havde truffet afgørelse om, at ansøgeren var tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Ansøgeren afgav ikke forklaring for Flygtningenævnet, men henviste til broderens forklaring. Flygtningenævnet stadfæstede ligeledes Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende ansøgerens storebroder. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tadjik og sunni-muslim fra Kabul i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at en gruppe magtfulde personer, styret af [...], overtog familiens jord og forbød familien at komme på området. De magtfulde personer ønskede herefter skødet til jorden udleveret, hvilket ansøgerens fader nægtede. Efterfølgende er ansøgerens fader samt to brødre forsvundet og dræbt. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Afghanistan at blive dræbt af de personer, som har taget familiens jord, idet personerne vil have fat i familiens skøde. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerens familie har en jordkonflikt med en magtfuld person og hans klan. Flygtningenævnets flertal kan ikke lægge til grund, at ansøgerens storebroder selv har været på jorden og i den forbindelse er blevet truet, eller at ansøgerens fader og to brødre er blevet bortført og dræbt, således som ansøgerens storebroder har forklaret om. Flertallet lægger herved vægt på, at ansøgerens storebroder har forklaret divergerende om de første forhold, og at det forekommer mindre sandsynligt, at ansøgerens fader og brødre skulle være bortført og dræbt, således som ansøgerens storebroder har forklaret, idet de i så fald har været dræbt efter mere end et års tilbageholdelse. Flertallet lægger ved vurderingen af konfliktens intensitet afgørende vægt på, at ansøgerens farbroder, der var den ældste af brødrene, og som havde skødet på jorden i sin besiddelse, må anses for at være hovedmålet for den anden klans efterstræbelse, og at farbroderen ikke har været udsat for trusler eller overgreb. Flertallet lægger videre vægt på, at familien efter ansøgerens storebroders forklaring til Udlændingestyrelsen ikke har været opsøgt af den anden klan på bopælen, mens de boede i Kabul. Flertallet finder herefter ikke, at konflikten har en sådan intensitet, at ansøgeren er i reel risiko for overgreb ved en tilbagevenden til Afghanistan, og ansøgeren opfylder derfor ikke betingelserne

for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærker, at den grund for forfølgelse, som ansøgeren påberåber sig, ikke er omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/45

3.1.6.4 Modenhedsvurdering

Hvis Udlændingestyrelsen vurderer, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, kan Udlændingestyrelsen meddele den pågældende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden at ansøgningen om asyl skal behandles.

Såfremt Udlændingestyrelsen anser barnet som værende tilstrækkelig moden, vil den pågældende skulle gennemgå en normal asylsagsbehandling. Et afslag på asyl fra Udlændingestyrelsen vil således blive indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsens modenhedsvurdering af barnet kan påklages til nævnet. Nævnet tager stilling til vedkommendes proceshabilitet, herunder modenhed, i forbindelse med nævnets mundtlige behandling af den pågældendes asylsag. Såfremt der klages over Udlændingestyrelsens modenhedsafgørelse inden nævnets behandling af sagen, skal behandlingen af klagen afvente det mundtlige nævnsmøde.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har anset barnet for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, selvom han kun er 15 år gammel. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren under nævnsmødet har svaret relevant på de stillede spørgsmål. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har forklaret sammenhængende om sit asylmotiv og sin baggrund. Ansøgeren er afghansk statsborger, etnisk hazara og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren er født og opvokset i Quetta, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter den generelle sikkerhedssituation – herunder at blive dræbt i et selvmordsangreb. Ansøgeren frygter desuden, at han som mindreårig ikke vil kunne klare sig selv uden sin familie, der er bosiddende i Pakistan. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i Pakistan har oplevet to angreb rettet mod shia-muslimer, og at hans mosters søn er blevet dræbt i et angreb i Quetta. Ansøgeren frygter derfor for sit liv. Ansøgeren har ligeledes henvist til, at hans stedfar behandler ham dårligt, og at han frygter, at stedfaderen vil genere ham og tale grimt til ham. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Efter ansøgerens forklaring har

hverken han ellers hans familie været involveret i konflikter med eller stået i et asylbegrundende modsætningsforhold til myndigheder, private personer eller grupperinger i Afghanistan. Det forhold, at ansøgeren er 15 år gammel, at han er shia-muslim og haza, samt at han er uden netværk i Afghanistan, er ikke tilstrækkeligt til, at ansøgeren opfylder betingelserne for at opnå asyl. Herefter og da der som anført ikke foreligger konkrete oplysninger, der giver grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for asyl. De vanskelige, men generelle, forhold i Afghanistan kan ikke føre til en ændret vurdering af ansøgerens sag. Nævnet har herved fundet, at ansøgerens socialt vanskelige situation ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke asylretligt kan begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/44

Nævnet **stadfæstede i november 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Guinea. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling, selvom hun kun er 16 år gammel. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgeren har vist forståelse for etniske og politiske sammenhænge, herunder for modsætningen mellem præsidenten og Cellou Dalein Diallo. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren har kunnet redegøre for sit asylmotiv og sin baggrund. Ansøgeren er etnisk fula og muslim fra Conakry, Guinea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv, bortset fra at hun på opfordring af sin fader har deltaget i demonstrationer til fordel for Cellou Dalein Diallo. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive slået ihjel eller fængslet, idet hun har deltaget i demonstrationer til fordel for Cellou Dalein Diallo sammen med sin fader. På grund af sin politiske aktivitet med deltagelse i demonstrationer blev ansøgerens fader slået ihjel. Ansøgeren har selv været tilbageholdt af militærpersoner, som slog og voldtog hende. **Flygtningenævnets flertal** finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund som troværdig. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet divergerende forklaringer om væsentlige forhold, herunder om varigheden af hendes tilbageholdelse hos militæret og de nærmere omstændigheder herved, og om hvorvidt faderen efter sin anholdelse på ny deltog i demonstrationer, og om dette skete umiddelbart forud for drabet på ham. Flygtningenævnets flertal har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har været ude af stand til at give præcise oplysninger om forhold, som hun til trods for, at hun er mindreårig og analfabet, må forventes at kunne redegøre for. Hun har således for eksempel ikke kunnet forklare nærmere om antallet af demonstrationer, som hun har deltaget i, og hvorledes de blev afviklet, ligesom hun ikke har

kunnet forklare om sit kendskab til, hvordan det er gået andre anholdte fra kvarteret. Endelig finder Flygtningenævnets flertal, at ansøgerens forklaring om sin flugt fremstår utroværdig. Flygtningenævnets flertal har således fundet det utroværdigt, at ansøgeren skulle have søgt tilflugt hos faderens ven, som hun havde mødt én gang, og hvis navn hun først under Flygtningenævnets behandling af sagen har kunnet oplyse. Flygtningenævnets flertal finder det endvidere utroværdigt, at faderens ven skulle have været i besiddelse af et pengebeløb, som han havde modtaget fra ansøgerens fader til brug for en allerede planlagt flugt for ansøgeren fra Guinea. Flygtningenævnets flertal finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort at hun ved en tilbagevenden til Guinea vil være i risiko for forfølgelse jf. udlændingeloven § 7, stk. 1 eller være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Guinea/2013/2

Der kan endvidere henvises til de nedenfor i afsnit 3.1.6.6 nævnte afgørelser.

Finder nævnet, at den uledsagede mindreårige asylansøger ikke er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylprocedure, skal sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen. Det forudsættes i henhold til lovbemærkningerne, jf. L 197 af 28. marts 2007, at Udlændingestyrelsen i så fald af egen drift meddeler den uledsagede mindreårige asylansøger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet ikke har fundet ansøgeren moden nok til at gennemgå en asylprocedure, kan henvises til de i formandskabets 20. beretning (2011), s. 81f., nævnte afgørelser. Der kan endvidere henvises til den ovenfor nævnte afgørelse Bos/2012/3, hvor nævnet i 2009 hjemviste sagen til Udlændingestyrelsen, idet nævnet vurderede, at ansøgeren på daværende tidspunkt ikke var moden til at gennemgå en asylsagsbehandling.

I sager, der behandles i åbenbart grundløs-proceduren, kan Dansk Flygtningehjælp udtale sig imod Udlændingestyrelsens indstilling, hvis Dansk Flygtningehjælp mener, at barnet ikke er modent nok til at gennemgå en asylsagsbehandling.

Hvis Udlændingestyrelsen fastholder modenhedsvurderingen og afslaget på asyl, indbringes sagen for Flygtningenævnet. Sagen vil efter formandens eller en af næstformændenes bestemmelse kunne behandles på et mundtligt nævnsmøde, hvor den uledsagede mindreårige er repræsenteret ved advokat og en personlig repræsentant. Vurderingen af barnets modenhed indgår i Flygtningenævnets vurdering af asylsagen.

For uledsagede mindreårige asylansøgere, der er indrejst efter den 1. januar 2011, fremgår det af udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1 og 2, jf. lov nr. 1543 af 21. december 2010 om ændring af udlændingeloven og integrationsloven, at opholdstilladelse efter disse bestemmelser alene kan gives til en uledsaget udlænding under 18 år. Det fremgår endvidere af bestemmelserne, at opholdstilladelsen ikke kan forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 37 af 28. oktober 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 3.2.2, fremgår:

”Opholdstilladelse på grund af lav alder eller manglende modenhed, jf. udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, gives uden forudgående asylsagsbehandling, jf. afsnit 2.3. Dermed er der ikke taget stilling til, om de pågældende børn vil risikere asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Når de pågældende udlændinge fylder 18 år, vil deres opholdstilladelse udløbe, og de skal derfor som udgangspunkt udrejse. I disse sager vil Udlændingestyrelsen – som det allerede sker i dag i inddragelsessituationer – af egen drift skulle behandle udlændingens asylansøgning forud for en eventuel udsendelse. Dette skal ses i sammenhæng med, at der efter udlændingelovens § 31 gælder et absolut refoulementsforbud, og at et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1, uden forudgående asylsagsbehandling – ligesom et barn, der er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) – er beskyttet mod udsendelse, hvis barnet derved risikerer asylrelevant forfølgelse.

Når Udlændingestyrelsen behandler ansøgninger om forlængelse af en opholdstilladelse givet efter § 9 c, stk. 3, nr. 1, vil Udlændingestyrelsen på ny – medmindre udlændingen ønsker at frafalde asylansøgningen – skulle vurdere, om udlændingen er blevet moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Hvis dette er tilfældet, behandles asylansøgningen. I modsat fald skal Udlændingestyrelsen vurdere spørgsmålet om modenhed på ny i forbindelse med en senere forlængelsesansøgning. Dermed sikres det, at der altid vil være taget stilling til asylspørgsmålet, før udsendelse kan komme på tale.

Udlændingestyrelsen skal så vidt muligt tilrettelægge tidspunktet for behandlingen af asylansøgningen, således at det sikres, at udlændingens asylsag – og tillige en eventuel sag om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2 – vil være afsluttet, før den pågældende fylder 18 år.

Hvis en udlænding, der oprindeligt fik opholdstilladelse på grund af lav alder, efterfølgende bliver moden nok til at gennemgå asylsagsbehandlingen og i den forbindelse får afslag på asyl, skal Udlændingestyrelsen – som i øvrige sager, hvor uledsagede mindreårige meddeles afslag på asyl, jf. afsnit 2.3 – af egen drift vurdere, om betingelserne for opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2 er til stede. Hvis barnet meddeles asyl, vil den pågældendes opholdstilladelse overgå til at være en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Har en uledsaget mindreårig, der ikke er moden nok til at gennemgå en asylprocedure, familiemæssigt netværk i hjemlandet, eller er der i hjemlandet adgang til passende modtage- og omsorgsfaciliteter, opfylder den pågældende ikke betingelserne for opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 c, stk. 3, nr. 1. Da udsendelse ikke kan ske, jf. ovenfor, før der er taget stilling til udlændingens asylansøgning, vil udsendelse skulle afvente, at den pågældende bliver aldersmæssigt moden, hvorefter asylsagen vil blive taget under behandling. Der henvises til bemærkningerne

til lovforslagets § 1, nr. 1.”

3.1.6.5 Sagens behandling

Børn betragtes som en særligt sårbar gruppe, og der gælder derfor nogle særlige retningslinjer for behandlingen af deres ansøgninger.

Alle uledsagede mindreårige asylansøgere vil af Statsforvaltningen Hovedstaden få udpeget en personlig repræsentant, der skal varetage barnets interesser. Repræsentanten skal blandt andet yde støtte til barnet under asylsagens behandling og deltager således også ved nævnets behandling af sagen på mundtligt nævnsmøde. Ved repræsentantens forfald eller hvis repræsentanten ikke dukker op til nævnsmødet, skal en bisidder indkaldes via Dansk Røde Kors. Hvis dette ikke kan lade sig gøre, udsætter nævnet sagen til behandling på et nyt nævnsmøde for at sikre, at den mindreårige har en repræsentant eller bisidder med til mødet.

Repræsentantens opgave før, under og efter nævnsmødet er at støtte barnet og påse, at mødet foregår med en skånsomhed, der er afpasset sagens karakter og den pågældendes alder, udvikling, baggrund og kultur. Repræsentanten skal også sikre, at barnet i videst muligt omfang forstår proceduren og de rettigheder, den pågældende har.

Repræsentantens opgaver ophører, når barnet fylder 18 år.

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes blandt andet i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se om øvrige hastesager afsnit 3.12. Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på ca. to måneder. Hvis en ansøger fylder 18 år, inden den pågældendes sag er behandlet i Flygtningenævnet, er sagen ikke længere i hasteproceduren.

Afhøringen i Flygtningenævnet afpasses efter barnets alder og modenhed.

Meddeles der afslag på asyl i nævnet, skal Udlændingestyrelsen efterfølgende af egen drift tage stilling til, om barnet uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet og derfor skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2. Nævnet fastsætter derfor ikke udrejsefrist i disse sager. En afgørelse fra Udlændingestyrelsen om afslag efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, kan påklages til Justitsministeriet.

3.1.6.6 Bevisvurdering

I afsnit 3.4 er spørgsmålet om Flygtningenævnets bevisvurdering i asylsager nærmere gennemgået. Særligt for så vidt angår børn fremgår det af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, at når det er nødvendigt at fastlægge en mindreårigs flygtningestatus, kan der opstå problemer på grund af vanskeligheden ved at anvende kriteriet om "velbegrundet frygt" i den pågældendes sag. Hvis en mindreårig ikke har nået en sådan grad af modenhed, at det er muligt at fastslå, at han nærer en velbegrundet frygt for forfølgelse på samme måde, som var det en voksen, kan det være nødvendigt at tillægge visse objektive faktorer større vægt. De omstændigheder, forældrene og andre familiemedlemmer befinder sig i, herunder deres situation i den mindreåriges hjemland, vil skulle tages i betragtning. Hvis der er grund til at tro, at forældrene ønsker, at deres barn skal opholde sig uden for hjemlandet på grund af velbegrundet frygt for forfølgelse, kan barnet selv formodes at nære en sådan frygt. Såfremt forældrenes vilje f.eks. ikke kan fastslås, må beslutningstageren på baggrund af alle de kendte omstændigheder og i samarbejde med de eksperter, som bistår ham, nå frem til en afgørelse om, hvorvidt den mindreåriges frygt er velbegrundet. Dette kan kræve en liberal anvendelse af princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode, jf. håndbogens punkter 213 – 219.

Som anført i afsnit 3.1.2.2 gælder det endvidere, at vurderingen af, hvorvidt et indgreb har den fornødne alvor til at falde indenfor Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3's anvendelsesområde, ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol er relativ og kan afhænge af en flerhed af faktorer, herunder alder.

Dette er også afspejlet i Flygtningenævnets praksis, hvor nævnet også som udgangspunkt stiller mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra Kunar, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Afghanistan frygter at blive dræbt af Taliban. Ansøgeren har til støtte herfor anført, at hans broder arbejdede for udlændinge, hvorfor familien modtog trusselbreve fra Taliban. Ansøgerens familie blev efterfølgende opsøgt af Taliban, der dræbte hans fader og tilbageholdte ansøgeren. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra sin tilbageholdelse. Flygtningenævnet har vurderet, at ansøgeren har været tilstrækkeligt moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. **Flygtningenævnets flertal** finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund, selvom ansøgeren har afgivet diverge-

rende og udbyggende forklaringer på en række mindre væsentlige punkter, herunder om antallet af fanger hos Taliban og om, at Taliban ønskede, at han skulle deltage i jihad. Flygtningenævnets flertal har ved sin vurdering af ansøgerens forklaring taget hensyn til ansøgerens unge alder. Flygtningenævnets flertal finder derfor, at ansøgeren i tilstrækkelig grad har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer behandling, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han risikerer forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Afg/2013/46

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra landsbyen [...] i Khogyani distriktet, Nangarhar provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin faders fætre, der har dræbt faderen. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at faderen havde en konflikt med sine tre fætre om fordeling af jord. Fætrene har tilknytning til Taliban. Tvisten blev behandlet af et ældsteråd, der gav faderen medhold. En dag kom den ene fætter sammen med tre maskerede mænd, og de skød og dræbte faderen. Ansøgeren overværede drabet på afstand. Drabet blev meldt til politiet, og fætrene var nødt til at flygte fra landsbyen, og de har ikke overtaget jorden. Ansøgeren, moderen og ansøgerens søskende tog herefter ophold hos moderens brødre i Jalalabad, hvor ansøgeren boede i to år. Morbrødrene er velhavende og magtfulde og med personlige vagter. Ansøgeren oplevede ikke problemer, mens han boede i Jalalabad, men han opholdt sig for det meste indenfor. [...] og hans voksne søn [...], der havde arbejdet for faderen, fortsatte med at passe jorden, og de fik lov til at bo i familiens hus i landsbyen. En nat blev *de pågældende* dræbt, hvilket ansøgerens morbroder fik fortalt af personer i landsbyen. Moderen og morbrødrene mente, at det måtte være faderens fætre, der stod bag drabet på *de pågældende*, og at de var blevet forvekslet med ansøgerens familie. De mente derfor, at det var farligt for ansøgeren at blive i Afghanistan, hvorfor ansøgeren blev sendt ud af landet med hjælp fra en agent. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgerens fader er blevet dræbt af ansøgerens fætre på grund af en konflikt om jord. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren som følge heraf er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at der er tale om en privatretlig og lokal konflikt med slægtninge. De personer, som har dræbt ansøgerens fader, har været nødt

til at flygte fra landsbyen og har ikke overtaget den jord, konflikten vedrører. Ansøgeren har sammen med sin moder og søskende opholdt sig hos moderens brødre i Jalalabad i to år, uden at ansøgeren eller familien har oplevet problemer som følge af konflikten med fætrene. Faderens fætre har således ikke vist evne eller vilje til at true eller ramme ansøgeren eller ansøgerens familie siden drabet på faderen. Morbrødrene er efter det oplyste velhavende og magtfulde personer med vagter. Henset til karakteren af konflikten, forløbet efter drabet på faderen og ansøgerens familiemæssige situation finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke vil være i en konkret risiko for overgreb, idet han kan opholde sig hos sine morbrødre i Jalalabad, hvor ansøgerens moder og søskende også opholder sig. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/40

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim af trosretning fra landsbyen [...], Helmand-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren, der er 16 år gammel, har som asylmotiv oplyst til sagen, at hans fader blev bortført af Taliban, da ansøgeren var omkring 10 til 11 år gammel. Ansøgeren kender ikke de nærmere omstændigheder omkring faderens forsvinden, men han har fået at vide, at faderen havde været i en basar, og der ligesom syv til otte andre personer blev taget af Taliban. Faderen kom ikke tilbage. Ansøgeren frygter Taliban, som bortfører drenge. Ansøgeren har desuden henvist til den generelle sikkerhedssituation i Afghanistan, herunder risikoen for ansøgeren for som etnisk hazara i Helmand-provinsen at blive bortført og dræbt af Taliban. Ansøgeren har endvidere oplyst i nævnsmødet, at hans fader havde en konkret konflikt med pashtuneren [...], som faderen havde en lastbil sammen med. *Pashtuneren* angav faderen til Taliban, hvorfor faderen blev bortført. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren er tilstrækkelig moden til, at hans ansøgning om asyl kan behandles. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren også i nævnsmødet har forklaret med forståelse af de stillede spørgsmål og af svarenes betydning for asylsagen. Nævnet bemærker, at ansøgerens forklaring til sagen om sit asylmotiv fremstår sammenhængende og troværdig, herunder ansøgerens oplysninger om at faderen lige som syv-otte andre personer blev bortført fra basaren af Taliban. Ansøgerens oplysning i nævnsmødet om konflikten med pashtuneren [...] fremstår mindre sammenhængende med ansøgerens øvrige oplysninger til sagen, herunder om at faderen var ophørt med at arbejde som chauffør og dyrkede familiens jord og arbejdede for andre i marken på det tidspunkt, hvor faderen blev bortført af Taliban. Henset til ansøgerens alder og hans

forklaring om, at han for omkring en uge siden for første gang fik oplysningen om *pashtuneren* fra sin moder, der sammen med ansøgerens tre mindreårige søskende er udrejst fra Afghanistan og nu opholder sig illegalt i Teheran, finder nævnet, at ansøgerens nye oplysninger også bør tages i betragtning i vurderingen af, om ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan må anses for at være i en konkret og asylbegrundende risiko. Både for så vidt angår ansøgerens forklaring til sagen og de nye oplysninger om *pashtuneren* i nævnets møde lægger Flygtningenævnet afgørende vægt på, at ansøgeren og hans familie i de fem-seks år, der forløb efter faderens forsvinden og indtil ansøgeren udrejste i *efteråret* 2011 ikke har haft konkrete konflikter, eller har været udsat for konkrete trusler eller lignende. Ansøgeren og hans familie findes at have levet et om end vanskeligt, men for så vidt konfliktfrit liv i landsbyen [...], der bestod af omkring 100 til 120 huse og var hazara-domineret, men lå omgivet af pashtunsk dominerede områder i Helmand. Hverken ansøgerens udrejse eller hans moders og søskendes efterfølgende udrejse var begrundet i en konkret konflikt eller konkrete trusler mod familien, men skyldtes efter ansøgerens oplysninger til sagen navnlig ansøgerens moders ønske om, at ansøgeren fik et godt liv, og efter ansøgeren oplysninger i nævnsmødet faderens konflikt med *pashtuneren*. Henset til det forløbne tidsrum på fem-seks år siden konflikten med *pashtuneren* finder nævnet, at der ikke foreligger nogen sandsynliggørelse af en fortsat bestående konkret, alvorlig og individuel konflikt med *den pågældende*. Nævnet finder endvidere, at det forhold at ansøgeren er hazara fra Helmand ikke i sig selv er asylbegrundende. Tilsvarende gælder det forhold, at ansøgerens familie efter det oplyste aktuelt opholder sig i Iran. Samlet finder nævnet derfor, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke kan anses at være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1 eller overgreb eller umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/47

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Ansøgeren er mindreårig. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra landsbyen [...] i Ghazni provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive udleveret til Taliban af en person ved navn [...] på grund af sin faders uoverensstemmelser med pågældende. I den forbindelse frygter ansøgeren endvidere at blive dræbt eller tilbageholdt af Taliban. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han sammen med sin storebroder [...], en dag blev bortført af Taliban, da de var på vej til moskéen. Under bortførelsen blev ansøgeren blandt andet tvunget til at gøre rent efter dræbte og sårede personer. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren slået og sparket på kroppen. Ansøgeren og hans broder blev først løsladt ved hjælp af ansøgerens fader

og en person ved navn [*den person, ansøgerens fader ifølge det oplyste havde en uoverensstemmelse med*]. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hans fader efter befrielsen af ansøgeren og broderen [...], tog tilbage til *den ovennævnte persons* hus samme aften. Senere på aftenen kom faderen ilde tilredt hjem og havde blod på tøjet. Faderen var blevet beskyldt for at have et seksuelt forhold til *den pågældendes* datter. På grund af uoverensstemmelserne med [...] måtte ansøgeren sammen med sin familie flygte fra hjemlandet. Det tiltrædes, at ansøgeren er blevet anset for at være tilstrækkelig moden til at gennemgå en asylsagsbehandling. **Flygtningenævnets flertal** finder det påfaldende, at ansøgeren har en total mangel på viden angående en række forhold i sagen, herunder blandt andet hvad faderen beskæftigede sig med, samt vedrørende omtalte [...], og hvad Taleban foretog sig ved de henvendelser på bopælen, som ansøgeren har omtalt. Endvidere fremstår det særdeles påfaldende, at familien pludselig skulle forlade bopælen på grund af [...]s forhold, når det tages i betragtning, at [...] samme dag bistod faderen med at få ansøgeren og *broderen* med hjem fra opholdet hos Taleban. Endvidere er ansøgerens viden om konflikten med [...] i det væsentlige baseret på andenhåndsoplysninger. Det bemærkes, at selv om det antages, at ansøgeren er blevet tilbageholdt i cirka halvandet døgn i huset hos Taleban, er der efter det foreliggende ikke er holdepunkt for at antage, at ansøgeren, der i øvrigt fremstår helt uprofileret, skulle være i et modsætningsforhold til Taleban. Selv om der efter bestemmelserne i ”Handbook”, punkt 213 til 217, skal foretages en lempeligere vurdering af ansøgerens troværdighed, finder Flygtningenævnets flertal ikke at kunne lægge det påberåbte asylmotiv til grund. Flygtningenævnets flertal kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle risikere forfølgelse efter Udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af Udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/48

3.1.7 Statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande

Det følger af flygtningekonventionens artikel 1, litra A, nr. 2, at det er en betingelse for, at en person kan anses for flygtning, at den pågældende befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret.

Det fremgår af bestemmelsens 2. led, at med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end ét land, skal udtrykket ”det land, i hvilket han har statsborgerret” betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrunnet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet i overensstemmelse hermed en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, og der vil kun kunne gives opholdstilladelse, hvis ansøgeren er forfulgt eller har behov for beskyttelse i forhold til begge lande.

Efter nævnets praksis vil også en ansøgers ikke-udnyttede adgang til statsborgerskab i et eller flere lande i særlige tilfælde kunne danne grundlag for den asylretlige vurdering i forhold til det eller de pågældende land(e), se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og to børn fra Rusland eller Aserbajdsjan. Indrejst i 2012. Ansøgerens ægtefælle indrejste i 2010 og blev meddelt endeligt afslag på asyl i Flygtningenævnet i 2011. Ægtefællen opholdt sig fortsat i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier og kristen fra [...], Aserbajdsjan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendende til Aserbajdsjan frygter de generelle forhold for etniske armeniere. Ansøgeren flygtede sammen med sin fader fra Aserbajdsjan til Rusland i 1988 på grund af etniske konflikter. I Rusland mødte ansøgeren sin nuværende ægtefælle i 1995. Hun flyttede ind hos ham. Hun og hendes ægtefælle blev ofte opsøgt af kasakkerne, som opførte sig voldeligt overfor ansøgerens ægtefælle. Ved det sidste overfald blev han banket med køller. Ægtefællen blev ligeledes overfaldet af skinheads. De besluttede sig herefter for at udrejse til Ukraine. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgeren skal vurderes i forhold til Aserbajdsjan, hvor hun er født og opvokset, og hvor det efter baggrundsoplysningerne må lægges til grund, at hun har statsborgerskab eller vil kunne erhverve statsborgerskab. Ansøgeren har ikke været i Aserbajdsjan, siden hun var 11 år, og har ingen konflikter med myndighederne, personer eller grupper af personer. Det fremgår af baggrundsmaterialet, at den diskrimination, som etniske armeniere er udsat for i Aserbajdsjan, ikke kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Flertallet finder endvidere, at ansøgeren skal vurderes i forhold til Rusland, hvor hun har opholdt sig siden 1988. Det fremgår af oplysninger om statsborgerlovgivningen i Rusland, at hvis ansøgeren havde lovligt ophold i Rusland den 6. februar 1992, opfylder hun betingelserne for at få russisk statsborgerskab. Flertallet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om hendes konflikter med kasakker og skinheads til grund, idet det må antages, at der har været tale om en intensitet og et omfang, som er væsentligt mindre end forklaret af ansøgeren. Flertallet lægger navnlig vægt på, at ansøgerens ægtefælle har forklaret væsentligt forskelligt om antallet af henvendelser og karakteren heraf, samt hvornår henvendelserne begyndte. Endvidere må det tillægges vægt, at ægtefællerne har forklaret divergerende om, hvornår den sidste henvendelse inden udrejse fandt sted. Idet ansøgeren har forklaret, at det primært var ansøgerens ægtefælle, der havde proble-

mer, lægger flertallet til grund, at den chikane, som ansøgeren har været udsat for, ikke har haft en større intensitet eller et større omfang, end det som Flygtningenævnet lagde til grund ved sin afgørelse af [...] 2011 i ansøgerens ægtefælles og svigerindes sag. Som anført i ægtefællens og svigerindens sag må også ansøgeren henvises til at søge myndighedernes beskyttelse mod de personer og grupper, der har chikaneret ansøgeren. Flertallet finder det ikke sandsynligt, at myndighederne ikke kan eller vil hjælpe ansøgeren. Flertallet lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgeren aldrig har haft konflikter med de russiske myndigheder. De generelt vanskelige forhold for etniske minoriteter i Rusland kan ikke i sig selv begrunde asyl. Flertallet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Aserbajdsjan eller Rusland ikke risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den russiske eller aserbajdsjanske statsborger [...] samt to børn skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Rusland eller Aserbajdsjan, jf. udlændingelovens § 32 a.” Rusl/2013/9

Hvad angår statsløse personer følger det af definitionen i artikel 1, litra A, nr. 2, at den pågældende for at anses for flygtning må befinde sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl.

Det fremgår af UNHCR’s håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 101, at formuleringen i artikel 1 A (2) om statsløse flygtninge er parallel med den foregående vending vedrørende flygtninge, som har statsborgerskab, og at ”det land, i hvilket han har statsborgerret” for så vidt angår statsløse flygtninge erstattes med ”det land, hvor han tidligere havde fast bopæl”. Flygtningekonventionens grunde skal for så vidt angår en statsløs person undersøges i relation til det land, ”hvor han tidligere havde fast bopæl”, og i relation til hvilket han hævder at nære frygt, hvilket 1951-konventionens koncipister definerede som ”det land, hvor han boede, og hvor han blev udsat for – eller ved en tilbagevenden frygter at blive udsat for – forfølgelse”, jf. håndbogens punkt 103. Det fremgår videre af punkterne 104 og 105, at en statsløs person kan have haft fast bopæl i mere end et land og kan nære frygt for forfølgelse i relation til flere af disse, men at definitionen ikke kræver, at kriterierne skal opfyldes i forhold til dem alle.

Når først en statsløs person er blevet anerkendt som flygtning i relation til ”det land, hvor han tidligere havde fast bopæl”, vil det faktum, at han bosætter sig i et andet land, ikke påvirke hans flygtningestatus.

I denne situation vil ansøgeren efter omstændighederne kunne anses for at have opnået beskyttelse i det andet land, som dermed vil kunne anses som et første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Endelig fremgår det af punkt 102, at ikke alle statsløse personer er flygtninge. De skal af de i definitionen angivne grunde befinde sig uden for det land, hvor de tidligere havde deres faste bopæl. Hvor disse grunde ikke foreligger, er en statsløs person ikke flygtning.

Vedrørende statusvalget i sager vedrørende statsløse personer besluttede Flygtninge-nævnets koordinationsudvalg i 1989, at alle statsløse personer, der meddeltes asyl, skulle have opholdstilladelse som konventionsflygtninge efter udlændingelovens § 7, stk. 1, medmindre der forelå ganske særlige omstændigheder. Udvalgets beslutning er gengivet i Formandskabets beretning for perioden 1. april 1987 til 31. marts 1989, side 137. Beslutningen vedrører andre statsløse end statsløse palæstinensere fra Libanon, der efter nævnets gældende praksis eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Beslutningen blev drøftet på et koordinationsudvalgsmøde i april 2014 på baggrund af et notat udarbejdet af Flygtningenævnets Sekretariat, hvoraf det fremgik, at koordinationsudvalgets beslutning ikke ses at være efterlevet i praksis. Der kunne efter det oplyste ikke findes afgørelser truffet efter 1989, hvor statsløse personer er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, alene med henvisning til, at de er statsløse, og uden at der også i afgørelsen er henvist til en af forfølgelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1, litra A.

I koordinationsudvalget var der enighed om, at der ikke ses at foreligge et retligt grundlag for udvalgets daværende beslutning eller for at følge beslutningen i praksis.

Der var således i udvalget enighed om at fortsætte den hidtidige praksis, hvorefter nævnet i sager om statsløse personer, der vurderes at have behov for international beskyttelse, som hidtil vil skulle foretage en konkret vurdering af, om ansøger opfylder betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1, litra A, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. Der var endvidere i udvalget enighed om at fortsætte praksis i forhold til statsløse palæstinensere fra Libanon, der eo ipso anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. De faktiske omstændigheder var således ikke ændret, så der var grundlag for at ændre denne praksis.

Se som eksempler fra beretningsåret, hvor nævnet har meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, til statsløse personer, de i afsnit 7.3.1.1, 7.3.1.2 og 7.3.2.2

nævnte afgørelser Statsløspal/2013/5, Syrien/2013/9 og Statsløspal/2013/2 om statsløse palæstinensere fra Syrien.

Nævnet tager i sager vedrørende statsløse personer stilling til, hvilket land eller hvilke lande der må anses for at være ansøgerens hjemland(e), i forhold til hvilke(t) ansøgeren asylretligt skal vurderes.

Hvis ansøgeren har en tilknytning til flere lande, vil nævnet tage stilling til, om alene ét af de pågældende lande skal anses for hjemlandet, eller om ansøger kan anses for at have flere hjemlande. I denne vurdering indgår blandt andet, hvor ansøgeren er født, hvor han er opvokset og har haft sine normative år, samt hvor længe ansøgeren har opholdt sig i de respektive lande og på hvilket grundlag.

Se som eksempel fra nævnets praksis:

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser og et barn fra Irak. Indrejst i 2011. Ansøgerens ægtefælle havde opholdstilladelse i Danmark og barnet var forud for nævnsmødet meddelt opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning. Ansøgeren er statsløs palæstinenser og født og opvokset i Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes familie i 2005 måtte flygte fra Irak, fordi de modtog trusler fra ukendte personer, der ikke ønskede, at der skulle bo palæstinensere i området. Familien modtog således flere trusselsbreve, hvor det fremgik, at ansøgeren ville blive dræbt eller voldtaget, hvis ikke familien forlod Irak. Familien udrejste herefter og slog sig ned i Syrien. Ved en tilbagevenden til Irak frygter ansøgeren at blive dræbt eller voldtaget af de personer, som truede familien til at udrejse i 2005. Ansøgeren frygter desuden den generelle sikkerhedssituation i Irak. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren, der er født og opvokset i Irak, skal, uanset hun er statsløs palæstinenser, efter Flygtningenævnets faste praksis asylretligt vurderes i forhold til Irak. Den omstændighed, at ansøgeren efter sin udrejse fra Irak i 2005 er anerkendt af UNHCR i Syrien som flygtning, kan ikke føre til et andet resultat. **Flygtningenævnets flertal** finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved udrejsen fra Irak i 2005 var forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun havde været udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Bortførelsen og drabsforsøget på ansøgerens broder må ligesom trusselsbrevene betragtes som enkeltstående handlinger udsprunget af de generelle uroligheder i Irak på det tidspunkt, herunder konflikten mellem shia- og sunni-muslimer. Ansøgeren har ikke efter udrejsen fra Irak modtaget trusler fra personer eller grupper i Irak og den

fortsatte generelt dårlige sikkerhedssituation i Irak, herunder for statsløse palæstinensere, kan ikke i sig selv føre til, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet finder herefter ikke, at der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og da der ikke er oplysninger om, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er der heller ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den statsløse palæstinenser fra Irak [...] skal udrejse senest 7 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Irak, jf. udlændingelovens § 32 a. Der fastsættes for tiden ingen udrejsefrist for sønnen [...], idet han ifølge de for nævnet foreliggende oplysninger er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Såfremt sønnens lovlige ophold bortfalder, kan han udsendes tvangsmæssigt til Irak, jf. udlændingelovens § 32 a.” Statsløspal/2013/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.5 nævnte afgørelse Statsløspal/2013/3.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog punkt 89, at i tilfælde, hvor der er usikkerhed om, hvorvidt en person har et statsborgerskab, og hvor det ikke er muligt at fastslå ansøgers nationalitet med sikkerhed, bør den pågældendes flygtningestatus fastslås på lignende måde som for en statsløs persons, dvs. at det land, hvor han tidligere havde fast bopæl må tages i betragtning i stedet for det land, i hvilket han har statsborgerret.

Se som eksempel på sager hvor nævnet har foretaget en vurdering af, i forhold til hvilket land ansøgerens sag skulle vurderes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk feyli-kurder og shia-muslim fra Baghdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået og chikaneret på grund af sin religion og fordi han ikke taler arabisk. Ansøgeren og søsteren er uden netværk, og de må anses som statsløse kurdere fra Irak. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han gennem sin opvækst har været udsat for chikane fra lokale sunni-muslimer. Ved en konkret episode blev ansøgeren opsøgt og udsat for fysiske overgreb af andre drenge fra ansøgerens kvarter. Da ansøgeren var omkring seks til syv år gammel, flyttede ansøgerens fader fra familien, og ansøgeren flyttede af den grund sammen med sin søster og moder til Iran, hvor de tog ophold hos ansøgerens moster i Karaj. De opholdt sig kun kortvarigt i Iran, hvorefter

ter de returnerede til Bagdad. Da ansøgeren var omkring 11 år gammel forsvandt hans moder under en indkøbstur, og ansøgeren flyttede herefter sammen med sin søster til Iran, hvor han tog ophold i Teheran hos sin faders ven. Efter at have opholdt sig i Iran i omkring fem til seks år besluttede ansøgeren at udrejse til Danmark. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund angående hans ophold i Irak og Iran. Det fremgår af familiesammenføringssagen, at ansøgeren har angivet at være irakisk statsborger, og at dette også gælder for hans fader. Endvidere må det tillægges vægt, at ansøgeren er født og opvokset i Irak. Uanset at der for Flygtningenævnet nu er rejst tvivl om, hvorvidt ansøgeren er blevet registreret i Irak, findes han under alle omstændigheder at burde vurderes i forhold til dette land. Den chikane, som ansøgeren har oplyst at været udsat for i Irak forud for indrejsen i Danmark har ikke haft et sådant omfang og intensitet, at den kan sidestilles med en i udlændingelovens § 7 omfattet forfølgelse. De generelt vanskelige forhold for feyli-kurdere i Irak kan hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Hverken oplysningerne om forældrenes blandede ægteskab, ansøgerens begrænsede arabiske sprogkunderskaber eller oplysningerne om hans registrering i Irak kan føre til en ændret vurdering. Ansøgeren fremstår i øvrigt helt uprofileret. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/4

Det er Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen, som i forbindelse med registreringen fastlægger en ansøgers identitet og nationalitet. Flygtningenævnet er dog ikke bundet heraf og foretager derfor en selvstændig vurdering også af disse forhold. Der henvises herom og om klage over den fastsatte nationalitet nærmere afsnit 3.7.

For så vidt angår sager, hvor ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvor nævnet på baggrund af ansøgerens (manglende) oplysninger og sagens omstændigheder i øvrigt vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, henvises nærmere til afsnit 3.7 om udsendelse.

I visse tilfælde vil nævnet vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Der henvises om behandlingen af sådanne sager nærmere til afsnit 3.7 om udsendelse.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, om første asylland, henvises til afsnit 5.4.

3.1.8 Betydningen af kumulative forhold

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkt 53 vedrørende forfølgelsesbegrebet i flygtningekonventionens definition af en flygtning, at en ansøger kan have været udsat for forskellige tiltag, som ikke i sig selv udgør forfølgelse (f.eks. forskellige former for diskrimination), i visse tilfælde kombineret med andre ugunstige faktorer (f.eks. en generel stemning af usikkerhed i hjemlandet). I sådanne situationer kan de forskellige elementer set under ét påvirke ansøgerens sind på en sådan måde, at en påstand om velbegrundet frygt for forfølgelse må anses for berettiget af "kumulative grunde". Det er videre anført, at det selvsagt ikke er muligt at formulere en generel regel for, hvilke kumulative grunde, der kan give anledning til et velberettiget krav på flygtningestatus. Dette afhænger nødvendigvis af samtlige omstændigheder, herunder den særlige geografiske, historiske og etnologiske kontekst.

I punkterne 54 og 55 gennemgås under hvilke omstændigheder, diskrimination kan udgøre forfølgelse. Det fremgår af punkt 55, at selvom diskriminerende foranstaltninger ikke i sig selv er af alvorlig karakter, kan de alligevel give anledning til en rimelig frygt for forfølgelse, såfremt de indgyder den berørte person en følelse af ængstelse og usikkerhed vedrørende hans fremtidige eksistens. Hvorvidt sådanne diskriminerende foranstaltninger i sig selv udgør forfølgelse må vurderes ved inddragelse af samtlige omstændigheder. En påstand om frygt for forfølgelse vil naturligvis stå stærkere, såfremt en person har været udsat for flere diskriminerende tiltag af denne type, og der dermed indgår et kumulativt element.

Endelig fremgår det af Håndbogens afsnit om principper for beslutningstagerens fastlæggelse af fakta, punkt 201, at man som oftest skal skaffe sig viden om en lang række omstændigheder, før processen med at afdække sagens faktum er fuldført. Det kan være vildledende at tage isolerede begivenheder ud af sammenhængen. Den kumulative effekt af ansøgerens oplevelser må tages med i betragtning. Hvor ingen enkelt episode skiller sig afgørende ud, kan en lille hændelse til tider være "den sidste dråbe". Og selv om ingen enkelt episode måtte være tilstrækkelig, kan alle de begivenheder, som ansøgeren har redegjort for, sammenlagt bevirke, at frygten anses for "velbegrunnet" (jf. punkt 53 ovenfor).

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom NA. mod UK, afsagt den 17. juli 2008, vedrørende en afvist etnisk tamilsk asylansøger fra Sri Lanka fremgår det blandt andet, at både vurderingen af risikoen for etniske tamiler med bestemte profiler og vurderingen af, hvorvidt enkeltstående tilfælde af chikane kumulativt ville udgøre alvorlige menneskerettighedskrænkelser, måtte foretages konkret og individuelt i hver enkelt sag. Domstolen fremhævede, at vurderingen af, om der foreligger en reel risiko, må foretages på grundlag af samtlige faktorer, som udgør en risiko for overgreb. Ved denne vurdering skal der tages hensyn til muligheden for, at en række individuelle faktorer, som ikke i sig selv isoleret set udgør en reel risiko, udgør en reel risiko, når de vurderes kumulativt sammenholdt med baggrundsoplysningerne om generaliseret vold og forhøjet sikkerhedsniveau i hjemlandet. Både behovet for kumulativt at vurdere alle relevante faktorer og samtidig lægge tilstrækkelig vægt på de generelle baggrundsoplysninger om hjemlandet udspringer af forpligtelsen til at vurdere alle relevante omstændigheder i sagen. Ifølge Domstolen viste de foreliggende oplysninger, at de srilankanske myndigheder systematisk anvendte tortur og anden mishandling overfor tamiler, som kunne bruges i myndighedernes bestræbelser på at bekæmpe LTTE (præmis 131). Beskyttelsen efter artikel 3 ville derfor blive aktualiseret, når en ansøger kunne godtgøre, at der var vægtige grunde til at antage, at den pågældende ville være af så tilstrækkelig interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, at det kunne begrunde tilbageholdelse og afhøring af den pågældende (præmis 133). Hvad angik den risiko, der udgik fra de srilankanske myndigheder i den konkrete sag, foretog Domstolen en kumulativ vurdering af risikofaktorerne i klagerens sag, se dommens præmisser 142 – 146. Domstolen fandt herefter i lyset af de kumulerede risikofaktorer sammenholdt med den aktuelle situation i Sri Lanka, at der var en reel risiko for, at lufthavnsmyndighederne i Colombo lufthavn ville have mulighed for at få adgang til registreringer af klagerens tilbageholdelse, og sammenholdt med de øvrige risikofaktorer var det herefter sandsynligt, at ansøgeren ville blive tilbageholdt og kropsvisiteret, hvilket ville afsløre hans ar, som hidrørte fra slag med stokke under tidligere tilbageholdelser. På den baggrund fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville være af interesse for myndighederne i deres bestræbelser på at bekæmpe LTTE, og at udsendelse af ham derfor ville udgøre en krænkelse af konventionens artikel 3.

I Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen I mod Sverige af 5. september 2013 vedrørende en afvist russisk asylansøger af tjetjensk oprindelse fandt Domstolen, at sagen var grundigt behandlet af de svenske myndigheder, og var enig med de svenske myndigheder i, at der var troværdighedstvivel, særligt med hensyn til forklaringen om, at klagerens angivelige journalistiske aktiviteter var hovedårsagen til FSB's og Kadyrov-gruppens mishandling af ham. Trods Domstolens anmodning om dokumentation for klagerens journalistiske arbejde fremlagde klageren ingen artikler,

hvor han var nævnt eller som var skrevet af ham. Domstolen fandt derfor i lighed med de svenske myndigheder, at der var grund til at betvivle klagerens troværdighed, og var enig med myndighederne i, at klageren ikke havde sandsynliggjort, at han risikerede overgreb ved en tilbagevendende til Rusland som følge af sine angivelige journalistiske aktiviteter. Domstolen var bekendt med oplysninger om hjemlandets myndigheders afhøringer af personer, der vendte tilbage til Tjetjenien fra udlandet, og om chikane og mulig tilbageholdelse og mishandling. Domstolen fandt imidlertid ikke den generelle situation tilstrækkelig alvorlig til at konkludere, at tilbagesendelsen af klageren og hans familie ville udgøre en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Med hensyn til vurderingen af den specifikke risiko for klageren ved en tilbagevendende fremhævede Domstolen, at de individuelle risikofaktorer i hans sag skulle vurderes kumulativt og ses i sammenhæng med den generelle voldssituation og det heraf følgende forhøjede sikkerhedsberedskab. De svenske myndigheder havde ikke foretaget en sådan særskilt vurdering af den specifikke risiko i klagerens sag. Klageren havde betydelige og synlige ar på kroppen, som ifølge de lægelige rapporter kunne være forenelige med klagerens forklaring om tortur både mht. tidspunkt og udstrækning. Ved en kropsvisitering af klageren i forbindelse med en mulig tilbageholdelse og afhøring ville myndighederne straks kunne se, at klageren havde været udsat for mishandling af den ene eller anden årsag indenfor de seneste år, hvilket kunne indikere, at han havde taget aktiv del i den anden tjetjenske krig. Derved ville hans situation adskille sig væsentligt fra situationen for tilbagevendende tjetjenere, som kun tog aktiv del i den første tjetjenske krig, og som derfor ikke på denne baggrund risikerer forfølgelse fra de nuværende myndigheder. Henset til disse kumulerede faktorer og sagens særlige omstændigheder fandt Domstolen, at der var vægtige grunde til at antage, at klageren ville blive udsat for en reel risiko for behandling i strid med artikel 3 ved en udsendelse til Rusland.

Som eksempel på, at de kumulative forhold er indgået i grundlaget for nævnets afgørelse, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Elfenbenskysten. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk abron og katolik fra [...], Elfenbenskysten. Ansøgeren har fra 2008 været medlem af Front Populaire Ivoirien (FPI), uddelt løbesedler med information om partiets møder og ved offentlige forsamlinger holdt taler om partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Elfenbenskysten frygter at blive slået ihjel af Force Republiques de Cote d’Ivoire (FRCI), fordi han har støttet FPI. *I foråret 2011* anholdt FRCI ansøgeren og omkring 20 andre personer på gaden i [...], idet de mistænkte alle mænd i området for at støtte FPI. Ansøgeren blev bragt til en forladt base og udsat for tortur. Efter tre til fire dages tilbageholdelse lykkedes det ansøgeren at flygte

under et vagtskifte. *Kort tid efter i 2011* udrejste ansøgeren til Ghana, hvorefter han i *sommeren 2011* vendte tilbage til Elfenbenskysten og boede i skjul hos venner i Abidjan. Under sit ophold i Ghana hørte ansøgeren, at oprørerne flere gange havde spurgt efter ham og ransaget hans bopæl. *I slutningen af 2011* udrejste ansøgeren legalt af Elfenbenskysten med Schengenvisum til Danmark. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring for nævnet til grund. Forklaringen forekommer i det væsentlige troværdig og konsistent. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren har været medlem af FPI, og at han har haft en betydelig rolle i valgkampen for Gbagbo i Abidjan, herunder at han i den forbindelse har holdt taler ved flere offentlige møder i Abidjan, hvor der har været 100-200 tilhørere, og at han har været med til at arrangere massemøder i forbindelse med præsidentvalget. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at støtter af FRCI har arresteret og tilbageholdt ansøgeren og andre FPI tilhængere på en militærbase, og at det lykkedes ansøgeren at flygte fra tilbageholdelsen. Henset til ansøgerens politiske profilering, hans tilbageholdelse, og det faktum, at ansøgeren kan identificeres som kristen og etnisk abron, kan Flygtningenævnet efter en samlet vurdering ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Elfenbenskysten vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den ivorianske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Elfenbenskysten/2013/2

Nævnet meddelte i **februar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra D.R. Congo. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk munyamulenge og kristen fra Goma, D.R. Congo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han har dog sympatiseret med partiet RCD. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han *i sommeren 2012* var med sin fader på familiens mark, da de opdagede, at naboen, fru [...], havde plantet træer tværs hen over ansøgerens families mark og tilegnet sig den ene halvdel. Fru [...] påstod, at det var hendes mark, og da hun var en magtfuld kvinde, kunne de ikke klage til myndighederne. Ansøgeren blev imidlertid vred, og han rev planterne på marken op, og sammen med naboerne startede han en forening, der skulle kæmpe for landmændenes rettigheder. Foreningen skulle holde møde *ca. en uge efter, at ansøgeren havde set træerne*, men *nogle dage forinden* blev ansøgeren tilsagt til at møde på politistationen allerede *den efterfølgende dag*. Her blev ansøgeren beskyldt for at ville få landmændene til at melde sig ind i M23, men ud over politiets truende adfærd, skete der ikke ansøgeren noget, og han blev løsladt. Natten mellem den [...] og [...], efter foreningen havde holdt møde, dukkede en gruppe soldater op ved ansøgerens bopæl og ledte efter ham, så ansøgeren forlod bopælen og udrejste herefter. Selvom ansøgerens forklaring om sine konflikter på enkelte punkter kan forekomme påfaldende, finder nævnet ud fra en samlet vurdering ikke grundlag for at forkaste ansøgerens forklaring som utroværdig. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at

ansøgeren på baggrund af en konflikt mellem landmænd og større ejendomsbesiddere i lokalområdet blev indkaldt til afhøring på politistationen, hvor han blev advaret mod at tage initiativ til stiftelsen af en forening til beskyttelse af landmændenes rettigheder. Til trods for denne advarsel tog ansøgeren initiativ til at afholde et sådant møde, og det lægges til grund, at bevæbnet politi kort efter mødets afslutning eftersøgte ansøgeren på bopælen. Ansøgeren udrejse umiddelbart efter af D.R. Congo. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, sammenholdt med ansøgerens etnicitet som munyamulenge, at ansøgeren i tilstrækkeligt omfang har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til D.R. Congo vil komme i myndighedernes søgelys på asylbegrundende måde. Flygtningenævnet meddeler derfor den congolesiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” D.R. Congo/2013/6

Nævnet meddelte i **november 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I begyndelsen af 2013 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, efter at sagen havde været udsat på indhentelse af oplysninger gennem Udenrigsministeriet. Senere i 2013 genoptog Flygtningenævnet sagen på baggrund af nye oplysninger om ansøgerens asylmotiv. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren, der er kurder fra Kermanshah-provinsen, indrejste og søgte asyl i Danmark i *efteråret* 2010. Den [...] 2013 har Flygtningenævnet stadfæstet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvormed styrelsen meddelte ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Under den oprindelige asylsagsbehandling henviste ansøgeren som asylmotiv til, at han ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse som følge af politiske aktiviteter, idet han før udrejsen af Iran har været aktiv for en forening *til støtte for Ahl-e-Haqq-troendes og kurdernes rettigheder*, som han stiftede sammen med nogle venner fra sin landsby. Under genoptagelses-sagen har ansøgeren herudover henvist til, at han under opholdet i Danmark har fået interesse for kristendommen, hvilket har ført til, at han i *sommeren* 2013 er blevet døbt. Han har endvidere henvist til, at han tidligere er blevet chikaneret som følge af sin etnicitet og sin tidligere religion. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at han fra 2006 deltog i aktiviteter til støtte for Ahl-e-Haqq-troendes og kurdernes rettigheder, at han i den forbindelse i 2007 blev afhørt og senere tilbageholdt af efterretningstjenesten i fem dage, hvorunder han i forbindelse med forhør blev udsat for slag og spark over hele kroppen, samt at han i 2009-2010 genoptog aktiviteterne. Ansøgeren har fremlagt kopier af en tilsigelse med forkyndelsesdato den [...] 2011 om at møde i retten den [...] 2011 og en udskrift af en dom med forkyndelsesdato den [...] 2011. Af dommen fremgår, at ansøgeren har været indkaldt til sagen, men er udeblevet, og at han herefter er fundet skyldig i blandt andet organisering af ulovlige grupperinger og idømt 5 års ubetinget fængsel og 60 piskeslag og udelukkelse fra statslig beskæftigelse. Flygtningenævnet finder, at der efter den ægt-

hedsvurdering af dokumenterne, som Udenrigsministeriet har foretaget, ikke er grundlag for at tilsidesætte dokumenterne som uægte. Flygtningenævnet finder efter det således anførte, at det ikke kan udelukkes, at ansøgeren som følge af de nævnte aktiviteter fortsat fremstår som profileret i forhold til de iranske myndigheder. Ansøgeren har fra *foråret* 2012 haft tilknytning til først [...]kirken i [...] og siden til [...]kirken i København, og han er den [...] 2013 blevet døbt. Efter ansøgerens forklaring om sin tro og det i øvrigt oplyste om ansøgerens deltagelse i gudstjenester, bibelundervisning og andre kirkelige aktiviteter finder Flygtningenævnet, at der ikke er grundlag for at tilsidesætte ansøgerens konversion som ikke reel. Ansøgeren er udrejst illegalt af Iran og er ikke i besiddelse af iransk pas. Efter baggrundsoplysningerne må ansøgeren ved indrejse i Iran forventes at blive tilbageholdt og få undersøgt sine forhold, herunder eventuelt sin Facebook-profil, hvor ansøgeren blandt andet har lagt regimekritisk materiale og oplysninger om sine forbindelser til kristne kredse. Sammenholdt med det ovenfor anførte finder Flygtningenævnet, at det herefter er sandsynliggjort, at ansøgeren ved tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2013/15

Nævnet meddelte i **december 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Eritrea. Indrejst i 2010. I 2012 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorefter ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I slutningen af 2012 genoptog Flygtningenævnet sagen med henblik på at indhente yderligere oplysninger vedrørende ind- og udrejseforholdene i Eritrea. I foråret 2013 modtog Flygtningenævnet disse oplysninger. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive slået ihjel af regeringen, fordi han ikke vendte tilbage efter sit besøg i Danmark, ligesom han frygter myndighederne som følge af sit trosforhold. Ansøgeren frygter desuden at blive slået ihjel på sin arbejdsplads. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har haft en langvarig og aktiv tilknytning til Pinsekirken som både leder og missionær. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren har haft en lederfunktion i et statsligt selskab, og at han udrejste legalt af Eritrea legitimeret med sit nationalitetspas isat visum. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han var forfulgt ved udrejsen. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgerens forhold ved en tilbagevenden til hjemlandet må vurderes i lyset af de nu foreliggende baggrundsoplysninger om blandt andet ud- og indrejseforhold i Eritrea, jf. høringsvaret af 19. marts 2013 fra IGC-landene og rapport af 19. september 2013 fra Home Office. Der må ved bedømmelsen af ansøgerens asylmotiv tillige lægges vægt på hans langvarige ophold udenfor Eritrea og hans kristne profil. Hertil kommer, at det forhold, at ansøgeren, som deltog i en statslig delegation, undlod at rejse tilbage til Eritrea som forudsat af myndighederne, vil kunne opfattes som illoyalitet mod styret.

Flygtningenævnet finder efter en helhedsvurdering af det anførte, at ansøgeren i tilstrækkeligt omfang har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Eritrea vil være i reel risiko for at komme i myndighedernes søgelys på en asylbegrundende måde. Flygtningenævnet meddeler derfor den eritreiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Eritrea/2013/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2013/37, den i afsnit 5.8.3 nævnte afgørelse Rusl/2013/8, den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Iran/2013/25 samt den i afsnit 5.12 nævnte afgørelse Afg/2013/27.

3.2 Sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren

Efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs.

Såfremt Dansk Flygtningehjælp ikke kan tilslutte sig Udlændingestyrelsens vurdering af sagen som åbenbart grundløs, behandles sagen i nævnet efter udlændingelovens § 53, stk. 9, af Flygtningenævnets formand eller en af næstformændene alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Behandlingen af disse sager sker på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan dog efter en konkret vurdering af sagen henvise den enkelte sag til mundtlig behandling under et nævnsmøde i Flygtningenævnet. Der henvises i denne forbindelse til det i afsnit 3.1.6.4 anførte om behandlingen af sager vedrørende uledsagede mindreårige.

Ved Højesterets dom af 24. marts 2006 er det fastslået, at endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8, også gælder sager, der af Udlændingestyrelsen er forsøgt afgjort i åbenbart grundløs-proceduren, og som er afgjort på formandskompetencen alene. For en nærmere omtale af udlændingelovens § 56, stk. 8, samt den ovennævnte dom henvises til formandskabets 15. beretning (2006), side 13f.

Af udlændingelovens § 53 b, stk. 1, fremgår de væsentligste kriterier, der medfører, at en sag skal behandles i åbenbart grundløs-proceduren.

Bestemmelsen indebærer, at åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når de omstændigheder, som asylansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke er asylrelevante, ligesom åbenbart grundløs-proceduren skal anvendes, når asylansøgeren påberåber sig

omstændigheder, som på baggrund af Flygtningenævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus.

Af bestemmelsen fremgår det endvidere, at åbenbart grundløs-proceduren for eksempel også skal anvendes i sager, hvor den afgivne forklaring er åbenbart utroværdig.

Det fremgår af bemærkningerne til loven, at det forudsættes, at sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, undergives særlig hurtig behandling, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævnsmøde, jf. herved også Flygtningenævnets forretningsorden § 47, stk. 3.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at Flygtningenævnet beskikker en advokat for asylansøgeren i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 1, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene eller behandles på et nævns-møde.

I henhold til forretningsordenens § 28 sender nævnet ved sagens modtagelse et brev til ansøgeren om, at denne inden ti dage kan vælge en advokat. Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat inden fristens udløb, beskikker nævnets sekretariat en advokat for ansøgeren. Når ansøgeren har valgt en advokat, eller de ti dage er gået, fremsendes kopi af sagens akter og beskikkelsesbrev til advokaten. I den forbindelse gøres advokaten opmærksom på, at beskikkelsen betinges af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden for en frist på tre uger fra beskikkelsen. Henset til sagernes hastende karakter anmodes advokaten endvidere om straks at give meddelelse til Flygtningenævnets Sekretariat, såfremt den pågældende ikke finder at kunne påtage sig sagen på dette vilkår. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan Flygtningenævnets Sekretariat ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat, jf. forretningsordenens § 29, stk. 4.

Det følger af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, at Udlændingestyrelsen skal underrette Flygtningenævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt, at Flygtningenævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet (den såkaldte call-in beføjelse).

Ved siden af den lovbestemte call-in beføjelse vedrørende bestemte grupper af sager har Flygtningenævnet som den overordnede myndighed i asylsager endvidere en ulovbestemt adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, der

er endeligt afgjort af Udlændingestyrelsen i åbenbart grundløs-proceduren efter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, og således ikke kan indbringes for nævnet.

I medfør af udlændingelovens § 53 b, stk. 3, udarbejder Udlændingestyrelsen kvartalsvis en skriftlig indberetning til Flygtningenævnet indeholdende information om de sager, der er behandlet i åbenbart grundløs-proceduren. På denne baggrund kan Flygtningenævnet løbende vurdere, om nævnet finder grundlag for at gøre brug af call-in beføjelsen i udlændingelovens § 53 b, stk. 3, eller den ulovbestemte adgang til at efterprøve Udlændingestyrelsens afgørelser i konkrete sager, som ikke er indbragt for nævnet. Indberetningerne bliver sendt til medlemmerne af Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalget til drøftelse på møder i disse fora.

I indberetningerne inddeler Udlændingestyrelsen sager afgjort i åbenbart grundløs-proceduren i fire grupper. Grupperne er dels inddelt med hensyntagen til, om ansøgerne kommer fra lande, hvis statsborgere med regelmæssige mellemrum meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og dels med hensyntagen til hvilket geografisk område ansøgerne kommer fra.

I 2013 har nævnet stadfæstet 23 sager omfattende 28 personer på formandskompetencen, mens to sager omfattende seks personer blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. I de to sager, der blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde, stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.

Som eksempel på sager, der er afgjort på formandskompetencen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2013. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og hindu fra landsbyen [...] på øen [...], Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun som enlig kvinde frygter at vende alene tilbagevenden til sin hjemegn i Sri Lanka, idet lokalområdet er plaget af kriminalitet. I 1995 blev ansøgerens ægtefælles storebroder, [...], slået ihjel i forbindelse med et røveri. I 2005 blev ansøgerens fjerne slægtning, [...], i forbindelse med et røveri slået ihjel 14 dage efter, at hendes ægtefælle var afdød ved døden. Den [...] 2013 døde ansøgerens ægtefælle i Danmark. Hendes søskende er ikke længere i live, og hendes børn opholder sig ikke længere i hjemlandet. Ansøgeren er derfor alene og mere udsat for at lide samme skæbne som sin svoger og den fjerne slægtning, især efter at hun har været i et vestligt land. Ansøgeren frygter overgreb fra Tamil Eelam Liberation Organization (TELO). Ansøgeren og hendes ægtefælle er tid-

ligere blevet opsøgt af TELO-medlemmer, efter at de kom tilbage fra deres besøg i Danmark i 2001, 2003 og 2004. Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på mundtligt nævnsmøde, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Uanset, om ansøgerens forklaring om tidligere konflikter med grupperinger i Sri Lanka lægges til grund, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren af den grund på nuværende tidspunkt ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i asylrelevant risiko. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens konflikt ligger langt tilbage i tid, og at hun på intet tidspunkt efterfølgende har haft konkrete konflikter med myndighederne, grupperinger eller privatpersoner i hjemlandet. Videre har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om hvilken specifik gruppering, der opsøgte hende og hendes afdøde ægtefælle, da de vendte tilbage efter besøg i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for forfølgelse grundet en eventuel formodning om tilknytning til LTTE. Herved har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren fremstår helt uprofileret, og at der ikke er oplysninger om andre familiemedlemmers tilknytning til LTTE. Flygtningenævnet finder ikke, at de generelt vanskelige forhold for enlige kvinder i Sri Lanka i sig selv kan begrunde opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ligeledes finder nævnet ikke, at det forhold, at ansøgeren har været i udlandet i sig selv, kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet finder endeligt ikke, at den generelle sikkerhedssituation i Sri Lanka, herunder i den nordlige del, isoleret set kan føre til, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering ikke, at ansøgeren har sandsynlig gjort, at hun ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sril/2013/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Cuba/2013/2.

Formanden eller en af næstformændene kan efter udlændingelovens § 53, stk. 8, henviser en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde, såfremt der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse. Dette kan for eksempel forekomme i tilfælde, hvor nævnet for nylig i sammenlignelige sager har meddelt asyl, eller hvis der er fremkommet nye væsentlige baggrundsoplysninger, som ikke er indgået i den tidligere praksis. Endvidere kan der være tale om sager, som ikke på det foreliggende grundlag er egnede til skriftlig behandling, idet der findes behov for at stille supplerende spørgsmål, eller idet ansøgerens personlige fremmøde kan være af betydning for vurderingen af ansøgerens troværdighed. En eventuel henvisning af en sag til behandling på mundtligt nævnsmøde er således ikke ensbetydende med, at sagen må forventes at resultere i en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Som eksempler på sager, der blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde, kan henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte afgørelser Uganda/2012/2 i afsnit 3.2, side 94ff, og Nepal/2012/2 i afsnit 3.1.7, side 90f.

3.3 Sagens behandling

Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at udsendelse af en udlænding ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for at være indbragt for Flygtningenævnet. Udlændingestyrelsen fremsender herefter sagens akter til Flygtningenævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Flygtningenævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler, jf. herom nærmere nedenfor.

Efter sagens modtagelse i Flygtningenævnet forestår sekretariatet den indledende sagsforberedelse, der skal sikre, at sagen er klar til nævnsbehandling. Såfremt der er behov for stillingtagen til og besvarelse af henvendelser fra ansøgeren, dennes advokat eller andre, vil denne opgave som udgangspunkt blive varetaget af sekretariatets medarbejdere. Mere vidtgående spørgsmål, for eksempel spørgsmål vedrørende foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af dokumenter, vil normalt blive henvist til behandling af nævnet i forbindelse med nævnsmødet.

3.3.1 Advokatbeskikkelse og partsrepræsentanter

Det fremgår af udlændingelovens § 55, stk. 1, at Flygtningenævnet om fornødent kan beskikke en advokat for udlændingen, medmindre den pågældende selv har antaget en sådan. I praksis beskikker Flygtningenævnet en advokat for ansøgeren i alle sager, der behandles på mundtligt nævnsmøde. Der beskikkes som udgangspunkt ingen advokat for ansøgeren i statusændringssager.

Med virkning fra 1. januar 2014 træffer nævnet afgørelse i sager, hvor der er klaget over Udlændingestyrelsens afgørelser om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublin III-forordningen. I Dublin-sager, som behandles af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, 1. pkt., beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen, som har adgang til retshjælp fra Dansk Flygtningehjælp. Hvis sagen henvises til behandling efter § 53, stk. 6, jf. nærmere nedenfor under afsnit 3.3.2, beskikkes en advokat for udlændingen.

.....

Ansøgeren retter ofte selv henvendelse til en advokat, der herefter retter henvendelse til nævnet og anmoder om beskikkelse. Anmodningen vil almindeligvis blive imødekommet af nævnet. Nævnet kan dog i medfør af udlændingelovens § 55, stk. 2, nægte at beskikke den pågældende advokat, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat beskikkes. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat vil blive orienteret forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme, jf. forretningsordenens § 28, stk. 3.

Såfremt ansøgeren ikke selv vælger en advokat, beskikker nævnet en advokat ud fra nævnets liste over advokater, der modtager beskikkelse i asylsager. Det er i praksis Flygtningenævnets sekretariat, som foretager advokatbeskikkelsen, jf. forretningsordenens § 28, stk. 1, 2. pkt. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt. Sekretariatet vælger advokater, der må antages at være fortrolige med at føre asylsager, ligesom sekretariatet tilstræber at tildele ansøgeren en advokat, der har kontor i nærheden af ansøgerens indkvarteringssted. Advokatfuldmægtige kan efter praksis ikke give møde.

Advokatens beskikkelse omfatter det arbejde, som advokaten udfører, mens vedkommende er beskikket i sagen. Beskikkelsen ophører, når nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Nævnet forudsætter, at advokaten forud for nævnsmødet afholder et møde med ansøgeren under medvirken af en tolk, hvorunder advokaten sammen med ansøgeren har mulighed for at sætte sig ind i sagens akter og det foreliggende baggrundsmateriale samt for at drøfte sagens omstændigheder, ligesom advokaten bør fremsende et indlæg i sagen forud for nævnsmødet.

En ansøger kan ved behandlingen af en sag i Flygtningenævnet kun være repræsenteret af en partsrepræsentant ad gangen. Såfremt der er flere, der retter henvendelse i en sag, skal det således afklares, hvem der repræsenterer ansøgeren.

Der henvises nærmere herom til formandskabets 15. beretning (2006), afsnit 3.3.1, side 50-51.

3.3.2 Mundtlig behandling

Nævnets møder er som udgangspunkt mundtlige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 2.

Mundtligt nævnsmøde anvendes således i spontan-, bortfalds-, inddragelses- og udsendelsessager. Hvis ansøgeren er alvorligt syg og ikke kan give møde for nævnet, eller hvis ansøgeren ikke ønsker at være til stede under nævnets behandling af sagen, kan nævnsmødet afholdes mundtligt uden ansøgerens tilstedeværelse, men med deltagelse af ansøgerens advokat og Udlændingestyrelsen. Nævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere henvise en sag til behandling på skriftligt grundlag, jf. udlændingelovens § 56, stk. 4. Ved skriftlig behandling af sager træffer nævnet på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen, se Flygtningenævnets forretningsorden § 38 og nærmere nedenfor afsnit 3.3.3.

Som udgangspunkt behandles Dublin-sager af formanden eller en næstformand alene, jf. udlændingelovens § 53, stk. 8, og forretningsordenens § 46, stk. 1. I helt særlige tilfælde kan formanden eller en af næstformændene henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, ligesom formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde, hvis særlige forhold gør det påkrævet, se herved nærmere udlændingelovens § 53, stk. 8, 2. pkt., og 56, stk. 3, samt forretningsordenens § 46, stk. 2 og 3.

Offentligheden har ikke adgang til Flygtningenævnets møder, jf. forretningsordenens § 33, stk. 1.

Dette er blandt andet begrundet i, at det er afgørende for sagens udfald, at ansøgeren har mulighed for frit og uddybende at forklare om sagens forhold, der vedrører personfølsomme oplysninger. Der kan endvidere være et behov for at beskytte ansøgeren og eventuelle tilbageværende familiemedlemmer i hjemlandet mod risikoen for videregivelse af oplysninger til hjemlandets myndigheder.

Til stede under mødet er ansøgeren, dennes advokat, nævnets fem medlemmer, en repræsentant for Udlændingestyrelsen, en tolk og en sekretær fra nævnsekretariatet. Er ansøgeren uledsaget mindreårig asylansøger, deltager endvidere den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors, se herom nærmere afsnit 3.1.6.

Nævnet kan herudover træffe bestemmelse om, at udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiemedlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet, jf. herved forretningsordenens § 34, stk. 2, 1. pkt.

Det følger blandt andet af Flygtningenævnets praksis, at advokater, der skal beskikkes i Flygtningenævnets sager, forud for beskikkelsen kan overvære enkelte møder i nævnet. Der er endvidere praksis for, at fremtidige nævnsmedlemmer, fremtidige repræsentanter for Udlændingestyrelsen, fremtidige nævnssekretærer samt advokatfuldmægtige i sidste kvartal af deres advokatuddannelse kan få mulighed for at overvære enkelte møder med henblik på at forberede pågældende til at møde i Flygtningenævnet fremover.

Flygtningenævnets møder ledes af formanden eller en næstformand, der er dommer. Mødet indledes med, at formanden sikrer sig ansøgerens identitet og redegør for mødets forløb, herunder at nævnsmedlemmerne forud for mødet har haft adgang til sagens materiale. Formanden orienterer ligeledes om, at oplysningerne i sagen vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne overgives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller udenfor Danmark. Herefter formuleres parternes påstande. Parterne kan under mødet ændre eller udvide deres påstande.

Ansøgeren får herefter mulighed for at afgive forklaring. Dette foregår ved, at den beskikkede advokat stiller spørgsmål til sin klient, hvorefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen får lejlighed til at stille spørgsmål. Nævnet kan stille supplerende eller uddybende spørgsmål.

Efter forklaringen er afgivet, og eventuel yderligere bevisførelse har fundet sted, får først advokaten og herefter repræsentanten for Udlændingestyrelsen mulighed for at procedere sagen. Dette kan give anledning til replik og duplik. Til slut får ansøgeren mulighed for at udtale sig, hvorefter ansøgeren, advokaten, tolken og repræsentanten for Udlændingestyrelsen forlader nævnslokalet.

Der finder herefter en votering sted blandt nævnets medlemmer. Nævnets votering er fortrolig. Resultatet af voteringen indføres i en forhandlingsprotokol, og der udfærdiges en skriftlig beslutning. Nævnets afgørelse træffes ved stemmeflerhed. Ved flertalsafgørelser angives stemmefordelingen ikke i beslutningen, idet det alene anføres, at beslutningen er truffet af et flertal af nævnets medlemmer. Som udgangspunkt forkyndes afgørelsen for ansøgeren under nævnsmødet, og formanden giver samtidig en redegørelse for baggrunden for den trufne beslutning. Afgørelsen udleveres til ansøgeren, advokaten og repræsentanten for Udlændingestyrelsen.

Udgangspunktet for Flygtningenævnets behandling af asylsager er, at hver asylansøger får behandlet og vurderet sin sag særskilt.

I de tilfælde, hvor en ansøger f.eks. indrejser i Danmark sammen med sin ægtefælle eller andre familiemedlemmer, og hvor der er en formodning for, at deres asylmotiver er overlappende eller sammenfaldende, bliver sagerne efter nævnets praksis sambe-handlet med henblik på, at sagerne er bedst muligt oplyst. At sagerne bliver sambe-handlet betyder i praksis, at sagerne berammes til samme tidspunkt, at der er mulighed for en fælles afhøring af ansøgerne, ligesom voteringen ofte vil ske samlet, dog uden at det nødvendigvis medfører samme udfald i sagerne. Nævnet bliver således bekendt med oplysningerne i både ansøgerens og ægtefællens/familiemedlemmets sag, inden der træffes afgørelse i sagerne.

I de tilfælde, hvor et ægtepar, samlevende par eller forældre og mindreårige børn (og myndige børn, der ikke har et selvstændigt asylmotiv) er indrejst sammen i Danmark og har søgt om asyl sammen, og hvor asylmotivet umiddelbart er overlappende eller sammenfaldende, indhentes der ikke særskilt samtykke til sambehandling, idet dette antages at ligge implicit i sagen. Det samme gælder, hvor ægtefællerne er indrejst i Danmark kort tid efter hinanden og det fremstår, som om de har samme sag.

Derimod indhentes der samtykke til sambehandling i de tilfælde, hvor ægtefællerne er indrejst hver for sig, og hvor der er tale om forskellige asylmotiver, samt i de tilfælde, hvor det af sagen fremgår, at der er oplysninger, som ansøgeren ikke ønsker, at ægte-fællen skal blive bekendt med. Der søges tillige indhentet samtykke, hvis ægtefællerne har ophævet samlivet. Endvidere indhentes samtykke fra myndige børn, der har et selv-stændigt asylmotiv.

Hvis nævnet ved behandlingen af en sag, hvor der sker sambehandling, fordi ansøgerne er ægtefæller, er indrejst i Danmark samtidig og har samme asylmotiv, bliver bekendt med, at der er oplysninger vedrørende den ene ægtefælle, som den anden ægtefælle ikke må blive bekendt med, f.eks. oplysninger om seksuelle overgreb, vil der i praksis blive taget hensyn til dette derved, at ægtefællerne bliver afhørt særskilt og får hver sin afgørelse.

Se den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Rusl/2013/10, hvor sagerne vedrørende ægte-fællerne blev sambehandlet, men hvor ægtefællerne fik hver deres selvstændige afgø-relse, idet de var indrejst på forskellige tidspunkter og havde henvist til hvert deres selvstændige asylmotiv.

Se som eksempel på sambehandlede sager vedrørende forældre og et myndigt barn med et selvstændigt asylmotiv den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Armenien/2013/2 vedrø-rende moderen og den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Armenien/2013/3 vedrørende faderen, som begge blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens §

7, samt den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Armenien/2013/4 vedrørende den myndige søn, som havde et selvstændigt asylmotiv, og som blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som eksempel på, at sagen vedrørende et myndigt barn er blevet sambehandlet med sagen vedrørende hans forældre, kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Pakistan/2013/3.

Se endvidere den i afsnit 7.3.2.1 nævnte afgørelse Syrien/2013/12, hvor sagen vedrørende ansøgerens forældre blev sambehandlet med ansøgeren sag. Ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, da nævnet lagde til grund, at ansøgeren risikerede at blive indkaldt til aftjening af værnepligt, hvilket han ikke ønskede af grunde omfattet af flygtningekonventionen. Forældrene havde som asylmotiv blandt andet henvist til ansøgerens forhold samt til den generelle situation i landet. Flygtningenævnet fandt ikke, at forældrene havde godtgjort, at de var konkret og individuelt forfulgt af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men fandt, at forholdene i Aleppo var af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK måtte lægges til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Aleppo - alene som følge af deres blotte tilstedeværelse - ville være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3, og meddelte på denne baggrund forældrene opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Syrien/2013/27

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4 nævnte sag Afg/2013/13, som vedrørte en kvindelig statsborger fra Afghanistan, hvis sag blev sambehandlet med sagen vedrørende den myndige datter og sagen vedrørende den nu myndige søn, som havde været mindreårig ved indrejsen. Den myndige datter risikerede at blive tvangsgift mod sin vilje, og nævnet anså hende derfor (isoleret set) for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligesom moderen, som havde hjulpet datteren med at undgå tvangsægteskabet, selv fandtes at risikere forhold omfattet af § 7, stk. 2. Nævnet fandt, at sønnen, der var mindreårig ved indrejsen, under hensyn til, at moderen isoleret set var anset for omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan.

Se lignende sag i afsnit 7.3.3 Syrien/2013/22, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse til et ægtepar fra Syrien. Sammen med faderen indrejste en fælles datter, som blev myndig forud for sagens behandling i nævnet. Hendes sag blev i nævnet sambehandlet med forældrenes sag. Hun havde ikke et selvstændigt asylmotiv, men henviste til faderens problemer med de syriske myndigheder. Under henvisning til afgørelsen i foræl-

drenes sag og henset til, at hun var indrejst som mindreårig sammen med faderen, meddelte nævnet hende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Som eksempel på, at sagen vedrørende en mindreårig asylansøger er blevet sambe-handlet med sagen vedrørende hans storebroder, som blev betragtet som ledsager for den mindreårige lillebroder, kan henvises til den i afsnit 3.1.6.3 nævnte afgørelse Afg/2013/45.

I sager, hvor et mindreårigt barn, som er indrejst sammen med sine forældre, kan have et selvstændigt asylmotiv uafhængigt af forældrenes motiv, vil nævnet vurdere, hvorvidt barnet bør gives mulighed for at afgive en selvstændig forklaring om sit motiv. I denne vurdering indgår, at barnet ikke må bringes i en situation, hvor det risikerer at kompromittere forældrenes forklaringer.

Se som eksempel på sager, hvor et mindreårigt barn har afgivet en selvstændig forkla-ring for nævnet under behandlingen af moderens sag, ligesom nævnet i afgørelsen ud-trykkeligt har forholdt sig særskilt til barnets forhold:

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et barn fra Armenien. Indrejst i 2012. Ansøgers mindreårige søn afgav selvstændig forklaring under sagen behandling for nævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk armenier og kristen fra Jerevan, Armenien. Ansøge-ren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Armenien frygter, at hun og hendes søn bliver slået ihjel, fordi hendes ægtefælle er fra Aserbajdsjan, og idet der består et stærkt modsætningsforhold mellem Armenien og Aserbajdsjan. Ansøgeren er bekymret for, om hendes ægtefælle er blevet anholdt i Aserbajdsjan på grund af en telefonopringning, som ansøgerens ægtefælle i 2012 foretog til ansøgeren. *I efteråret 2012* blev ansøgerens bopæl ransaget af myndighederne og alle hendes dokumenter blev taget. Ansøgeren og hendes søn blev tvunget til at følge med myndighederne, og ansøgeren blev udspurgt om, hvilke oplys-ninger hun videregav til aserbajdsjanere, og hvilke slags opkald hun modtog fra disse. Ansøgeren skulle skrive under på, at hun ikke ville forlade landet. Ansøgerens søn har været udsat for fysiske og verbale overgreb, herunder er der én gang blevet sat ild til ansøgerens søn. Ansøgeren frygter en tilbagevenden til Armenien, nu hvor myndighe-derne er bekendt med hendes ægtefælles herkomst. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har forklaret overbevisende og troværdigt om sit asylmotiv. Flygtningenæv-net lægger bl.a. vægt på, at ansøgerens ægtefælle var frugthandler, og på intet tidspunkt har deltaget i politiske aktiviteter. Ægtefællen har således ikke været profileret på en måde, der gør det sandsynligt, at myndighederne skulle være interesserede i ham. An-

søgeren har endvidere boet i Armenien siden 2004, uden at ægteskabet har påkaldt sig myndighedernes interesse. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren udrejste uden problemer med ægte pas og visum, som var stemplet. Hertil kommer, at ansøgeren først udrejste tre måneder efter, at episoden havde fundet sted, og at hun i denne periode, efter at sønnen var blevet overfaldet anden gang, har rettet henvendelse til myndighederne. Flygtningenævnet finder det endvidere påfaldende, at ansøgeren ikke har forsøgt at komme i kontakt med ægtefællen efter episoden i *efteråret* 2012. Flygtningenævnet kan efter en samlet vurdering ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet vil ikke afvise, at ansøgerens søn har været udsat for fysiske overgreb. Nævnet finder imidlertid ikke, at der er tale om overgreb af en sådan intensitet og vedholdenhed, at det kan sidestilles med asylbegrundelse forfølgelse efter udlændingeloven § 7. Selvom sønnen kan forventes indkaldt til at aftjene værnepligt, finder nævnet ikke, at oplysningerne om de generelle forhold for aftjening af værnepligt i Armenien i sig selv kan begrunde opholdstilladelse. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og efter en helhedsvurdering af sagens oplysninger ikke grundlag for at antage at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse jf. udlændingeloven § 7, stk. 1 eller være i en reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Armenien /2013/5.

Som eksempel på sager, hvor det mindreårige barn afgav selvstændig forklaring og fik en selvstændig afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011 som uledsaget mindreårig asylansøger. Det fremgik af sagen, at ansøgeren og hans fader var udrejst sammen fra Iran, men var blevet adskilt i Europa. I Danmark blev ansøgeren genforenet med sin fader, som indrejste knap en måned efter ansøgeren. Ansøgeren blev indkaldt til en selvstændig samtale i Udlændingestyrelsen, selvom han var mindreårig og nu var sammen med sin fader, fordi Udlændingestyrelsen i forbindelse med gennemgangen af hans og faderens sagsakter var blevet opmærksomme på, at ansøgeren kunne have et selvstændigt asylmotiv. Ansøgeren blev i den forbindelse gjort udtrykkeligt opmærksom på, at han ved samtalen ville blive bedt om at fortælle om sine egne konflikter og ikke om konflikter, som hans fader måtte have haft i Iran eller Afghanistan. Ansøgeren var på tidspunktet for sagens behandling i nævnet stadig mindreårig. Hans sag blev i nævnet sambehandlet med faderens sag, idet ansøgeren afgav selvstændig forklaring for nævnet. Flygtningenævnet stadfæstede også Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende faderen, der som et del af sit asylmotiv havde henvist til ansøgerens konflikt. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og har oplyst at være shia-muslim. Han er født og opvokset i Iran, men hans fader stammer fra Nangarhar, Afghanistan. Ansøgeren har

ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han både i Afghanistan og i Iran vil få problemer og frygter for sit liv, fordi han ikke ville tilslutte sig en gruppe i Iran, som forsøgte at hverve ham til en selvmordsmission. Gruppen, som han havde modtaget undervisning af i omkring 2,5 år siden femte klasse under dække af, at det var forberedende ekstraundervisning til gymnasiet, ville ikke lade ham forlade projektet. De blev herefter ved at opsøge ham, herunder foretog de ransagning på hans bopæl. Han vil være nødt til at leve i skjul, hvis han tager til Iran, men også i Afghanistan, idet gruppen havde sendt hans navn til Afghanistan i forbindelse med den forestående mission, for at ansøgeren kunne krydse grænsen. Desuden vil han blive betragtet som en iraner i Afghanistan, idet hans mor er iraner, og han ikke taler det afghanske sprog. Flygtningenævnet finder at kunne lægge ansøgerens troværdige og konsistente forklaring til grund. Flygtningenævnet tiltræder, at ansøgeren må betragtes som afghansk statsborger, og at han derfor asylretligt alene skal bedømmes i forhold til Afghanistan. **Flygtningenævnets flertal** finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at den nævnte gruppe har evne og vilje til at forfølge ansøgeren i Afghanistan. Flertallet lægger herved vægt på, at ansøgeren ikke nærmere har kunnet konkretisere, hvem gruppen skulle samarbejde med i Afghanistan, ligesom han heller ikke har kendskab til gruppens metoder og planer og derfor ikke kan udgøre nogen sikkerhedsmæssig risiko for dem. Flertallet lægger også vægt på, at ansøgeren først udrejste omkring seks måneder efter sit brud med gruppen, og at han ikke har haft reel kontakt med dem i den mellemliggende tid. Flygtningenævnets flertal finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en hjemvenden til Afghanistan vil være i risiko for asylrelevant forfølgelse eller overgreb. Endelig bemærkes, at den omstændighed, at ansøgeren er født i Iran og ikke tidligere har opholdt sig i Afghanistan, ikke i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2013/36

3.3.3 Skriftlig behandling

Efter udlændingelovens § 56, stk. 3, henviser Flygtningenævnets formand, eller den formanden bemyndiger hertil, en sag til skriftlig behandling efter § 53, stk. 8-11. Skriftlig behandling anvendes blandt andet i statusændringssager, sager vedrørende nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument eller inddragelse af et sådant dokument, sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere afsnit 3.2, samt med virkning fra 1. januar 2014 Dublin-sager, se nærmere ovenfor under afsnit 3.3.2. Vedrørende genoptagelsessager, der behandles på skriftligt grundlag, se nærmere afsnit 3.13.1.

I sager, der behandles på skriftligt grundlag, bortset fra statusændringssager og Dublin-sager der behandles på formandskompetencen, beskikkes der en advokat for ansøgeren,

og advokaten får frist til at fremkomme med sine bemærkninger til sagen. Hverken ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsen giver møde for nævnet i skriftlige sager. Sagen afgøres enten på et nævnsmøde, hvor nævnsmedlemmerne foretager mundtlig votering i sagen, eller af formanden eller en af næstformændene alene. Parterne får efter nævnets behandling af sagen skriftlig besked om nævnets afgørelse.

Endelig kan nævnet i en sag, der har været udsat, f.eks. i anledning af en høring, beslutte, at beslutning træffes på skriftligt grundlag ved afgivelse af skriftlige vota og uden at nævnsmedlemmerne mødes på ny.

3.4 Bevisvurderingen

Det følger af udlændingelovens § 40, at en udlænding skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7. Det påhviler således ansøgeren at sandsynliggøre, at betingelserne for at blive meddelt asyl er til stede. Under behandlingen af en asylsag bliver ansøgeren vejledt om sin oplysningspligt samt om vigtigheden af, at den pågældende fremkommer med alle oplysninger.

Flygtningenævnets bevisvurdering er fri og er således ikke bundet af særlige bevisregler. De oplysninger, der foreligger for Flygtningenævnet ved bedømmelsen af sagen, udgøres af ansøgerens egne forklaringer til henholdsvis politiet og Udlændingestyrelsen. Disse består blandt andet af eventuelle rapporter optaget af politiet i forbindelse med ansøgerens indrejse eller i forbindelse med, at ansøgeren har søgt om asyl, referat af oplysnings- og motivsamtalen med Udlændingestyrelsen, et familieskema, et asylskema udfyldt af ansøgeren selv på sit modersmål eller på et andet sprog, som ansøgeren behersker i tilfredsstillende grad, og referat af asylsamtalen og eventuelt yderligere samtaler, som ansøgeren har haft med Udlændingestyrelsen. Endvidere indgår oplysninger, der fremgår af et advokatindlæg.

Flygtningenævnets bevisbedømmelse sker på grundlag af en helhedsvurdering af ansøgerens forklaring og personlige fremtræden under nævnsmødet sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder nævnets baggrundsmateriale om ansøgerens hjemland. Nævnet har endvidere mulighed for at afhøre vidner.

3.4.1 Ansøgers forklaring

Ved bedømmelsen af sagen vil nævnet søge at fastlægge hvilke af sagens faktiske oplysninger, nævnet kan lægge til grund. Hvis ansøgerens forklaring fremstår som sammenhængende og konsistent, vil nævnet som udgangspunkt lægge denne til grund.

I tilfælde, hvor ansøgerens forklaring til sagen er præget af divergenser, skiftende forklaringer, udbygninger eller undladelser, vil nævnet søge at opklare årsagen hertil. I mange tilfælde vil ansøgerens forklaringer under sagens forløb udvikle en højere grad af detaljering og præcision. Dette kan have forskellige årsager, herunder eksempelvis sagens forløb samt ansøgerens individuelle forhold, hvilket nævnet vil lade indgå i vurderingen af ansøgerens troværdighed.

Har ansøgeren imidlertid afgivet divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet, kan dette medføre en svækkelse af ansøgerens troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage hensyn til ansøgerens individuelle forhold, herunder for eksempel kulturelle forskelle, alder og helbred. Der tages eksempelvis særlige hensyn til analfabeter, torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb, ligesom nævnet ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation, se nærmere afsnit 5.9.2.6.

Det følger blandt andet af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 206-219, at det i visse situationer på grund af ansøgerens alder eller mentale tilstand kan være nødvendigt at tillægge oplysninger vedrørende objektive forhold større vægt end de oplysninger, som ansøgeren har afgivet til sagen. Flygtningenævnet vil i sager, hvor der er anledning hertil, vurdere ansøgerens proceshabilitet og vil således som udgangspunkt stille mindre krav til bevisbyrden, såfremt der er tale om mindreårige ansøgere eller ansøgere med mental sygdom eller svækkelse. Endelig vil nævnet i tilfælde med troværdighedstvivl altid vurdere, i hvilket omfang princippet om "benefit of the doubt" skal finde anvendelse.

Flygtningenævnet har deltaget i og bidraget til et internationalt samarbejde om troværdighedsvurderingen i asylsager generelt, det såkaldte Credo-projekt. Projektet blev iværksat i 2011 og har haft til formål at styrke asylmyndighedernes arbejde med troværdighedsvurderingen. Projektet har resulteret i udgivelsen i 2013 af en rapport udarbejdet af UNHCR, en rapport udarbejdet af International Association of Refugee Law Judges og en vejledning udarbejdet af internationale eksperter i samarbejde med UNHCR. Rapporterne, der kan understøtte den enkelte beslutningstagers overvejelser om troværdigheden af et asylmotiv, er offentliggjort på nævnets hjemmeside www.fln.dk.

Flygtningenævnet er ikke bundet til at lægge ansøgerens forklaring om bestemte faktiske omstændigheder til grund i samme omfang, som Udlændingestyrelsen har gjort ved sagens behandling i 1. instans. Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Ansøgeren indrejste første gang i Danmark i 2004. I 2005 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2008 blev ansøgeren tvangsmæssigt udsendt til Syrien. I 2011 indrejste han på ny og søgte om asyl i Danmark, men blev tilbage sendt til et andet europæisk land i medfør af Dublin-forordningen. Ansøgeren udrejste herefter til Syrien og er senest indrejt i Danmark i 2012. Det fremgik af Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl af efteråret 2012, at styrelsen ikke fandt at kunne afvise ansøgerens forklaring vedrørende asylmotivet, men ikke fandt, at det var omfattet af anvendelsesområdet for udlændingelovens § 7, idet ansøgerens kontakt med de syriske myndigheder ikke havde haft en sådan karakter og intensitet, som var asylbegrundende. Styrelsen fandt således, at det alene byggede på ansøgerens formodning, at myndighederne ville anholde og udsætte ham for overgreb ved en tilbagevenden til Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og muslim af trosretning fra Aleppo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han frygter at blive anholdt og dræbt af de syriske sikkerhedsmyndigheder, idet han betragtes som forræder, fordi han har nægtet at arbejde for Shabiha. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han fra 1996 til 1999 aftjente sin værnepligt i den militære sikkerhedstjeneste i Aleppo, og at han i 2000 eller 2001 blev anmodet om at være meddeler, hvilket han afviste og herefter udrejste af Syrien. Ved ankomsten til Syrien i 2008, blev ansøgeren tilbageholdt af den syriske efterretningstjeneste i 52 dage. Han blev udsat for tortur og herefter løsladt. I *sommeren* 2009 udrejste ansøgeren på ny af Syrien legitimeret ved eget ægte pas udstedt i 2009. Han returnerede til Syrien i *slutningen af* 2011 fra Rumænien. Ved ankomsten blev han afhørt først af den politiske sikkerhedstjeneste og derefter af den militære. Den militære sikkerhedstjeneste afhørte ansøgeren flere gange og pålagde ham at kontakte luftetterretningstjenesten, som har ansvaret for Shabiha. Ansøgerens familie rådede ansøgeren til at udrejse, idet et job hos luftetterretningstjenesten ville give problemer. Ansøgeren boede i skjul hos sin søster frem til sin udrejse af Syrien i *foråret* 2012. Udrejsen skete på ægte pas, men ved bestikkelse af en lufthavnsofficer. Hans bopæl blev opsøgt af efterretningstjenesten omkring to og en halv måned efter hans udrejse. Nævnet bemærker, at nævnet ikke er bundet af Udlændingestyrelsens vurdering i afgørelsen af [...] 2012, hvorefter styrelsen lagde til grund, at ansøgerens forklaring om asylmotivet ikke kan afvises. Ansøgeren har efter Udlændingestyrelsens afgørelse ikke krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og det forhold, at styrelsens afslag efter udlændingelovens § 53 a, stk. 2, anses for påklaget til Flygtningenævnet, indebærer ikke, at nævnet er afskåret fra at foretage en selvstændig vurdering af ansøgerens oplysninger, herunder på baggrund af en samlet vurdering af det fremkomne og ansøgerens fremtræden i nævns mødet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgerens forklaring om sit asyl-

motiv giver anledning til afgørende tvivl. Det bemærkes herved, at ansøgeren efter udlændingelovens § 40 skal sandsynliggøre sit asylmotiv. Nævnet bemærker, at dette for ansøgeren er særligt nærliggende, når der henses til det oplyste i ansøgerens oprindelige ansøgning om asyl i Danmark. Flertallet finder, at ansøgerens forklaring i nævnsmødet ikke har fremstået overbevisende. Flertallet har tillagt det betydning, at ansøgeren har erkendt at kunne fremskaffe det pas, som myndighederne udstedte til ham i 2009, men at ansøgeren har valgt alene at fremlægge en kopi af nogle sider af passet - efter sin forklaring for selv at have sikker rådighed over sit eget originale pas. Flertallet finder, at ansøgeren har haft en særlig anledning til at fremlægge passet, når der henses til, at ansøgeren har forklaret, at han efter løsladelsen i 2008 fik udrejseforbud, men ved bestikkelse opnåede det myndighedsudstedte pas, og at ansøgeren ifølge asylregistreringsrapporten af [...] 2011 oplyste, at det omhandlede pas er falsk. I forbindelse med afhøring til asylregistreringsrapport af [...] 2012 har ansøgeren oplyst, at passet er ægte, herunder foreholdt vurderingen under afhøringen af, at nummeret på passet på den fremlagte kopi ser ud til at være rettet. Flertallet bemærker, at de udvalgte sider i passet, som ansøgeren har fremlagt i kopi, afskærer nævnet fra at vurdere, om ansøgeren i givet fald har haft andre rejseaktiviteter, som fremgår af passet. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren indrejste på det omhandlede pas i Syrien i *slutningen af 2011*, men flertallet finder, at ansøgeren har forklaret divergerende om væsentlige punkter i forløbet i Syrien frem til udrejsen i *foråret 2012*. Flertallet finder, at ansøgerens forklaring ifølge samtalereferatet fra Udlændingestyrelsen om, at myndighederne ikke havde nærmere kontakt til ham, fordi telefonforbindelsen i det meste af perioden var afbrudt, ikke fremstår sammenhængende med ansøgerens oplysning i nævnsmødet om, at han mødte hos den militære sikkerhedstjeneste til afhøring, når hans bror på sin mobiltelefon fik besked om, at ansøgeren skulle møde. Flertallet finder det påfaldende, at ansøgeren ikke har kunnet angive i nævnsmødet, om den sidste afhøring skete to eller fire uger før ansøgerens udrejse, og ansøgerens forklaring ifølge samtalereferatet om, at han deltog i mere end ti demonstrationer, de fleste efter fredagsbønnen, fremstår uforenelig med ansøgerens forklaring i nævnsmødet om, at han så vidt muligt forsøgte at skjule sig for at undgå myndighedskontakt, ligesom ansøgeren i nævnsmødet findes at have forklaret afglidende på spørgsmål om, hvorvidt han faktisk deltog i demonstrationer efter fredagsbønnen. Samlet finder flertallet derfor, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han i perioden ind til udrejsen i *foråret 2012* var i myndighedernes søgelys på den måde, som ansøgeren har forklaret om. Det bemærkes herved, at ansøgeren i nævnsmødet har oplyst, at den eneste gang, at efterretningstjenesten kom på ansøgerens bopæl i forbindelse med ansøgerens seneste ophold, var to og en halv måned efter ansøgerens udrejse i *foråret 2012* som anført til samtalereferatet. Ansøgeren har ifølge samtalereferatet herved oplyst, at der på dette tidspunkt begyndte en mobiliseringskampagne til reservetjeneste. Ansøgeren har i nævnsmødet oplyst, at denne henvendelse var en henvendelse fra broderens kontaktperson i den militære sikkerhedstjeneste, der forespurgte

til ansøgerens opholdssted, hvortil broderen oplyste, at ansøgeren var udrejst. Flertallet bemærker herved, at den betydning for ansøgerens angivne kontakt med efterretnings-tjenesten, som broderen har haft ifølge ansøgerens oplysninger i nævnsmødet, ikke findes at være i naturlig sammenhæng med, at ansøgeren i asylansøgningsskemaet har oplyst, at broderen tidligere flere gange er blevet taget hjemmefra til forhør vedrørende ansøgeren, og at broderen mere end en gang blev slået, især fra den militære sikkerhedstjenestes afdelings side i Aleppo. Flertallet finder efter en samlet vurdering, at ansøgerens forklaring om asylmotivet i det væsentlige ikke kan lægges til grund og finder derfor, at det ikke kan antages, at ansøgeren risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, herunder overgreb og umenneskelig behandling efter udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” I efteråret 2013 genoptog nævnet sagen til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde, hvor ansøgeren blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, under henvisning til, at Flygtningenævnet fandt det sandsynliggjort, at ansøgeren ved tilbagevenden til Syrien vil kunne blive genindkaldt til militærtjeneste og i den forbindelse indgå i overgreb mod civilbefolkningen og ved nægtelse heraf udsætte sig for straf, der må anses for asylrelevant forfølgelse. Der henvises for så vidt angår nævnets behandling af sager vedrørende militærtjeneste i Syrien nærmere til kapitel 7. Syrien/2013/23

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 187f nævnte afgørelse Libyen/2008/1.

For så vidt angår fastlæggelsen af ansøgerens identitet og herunder særligt den pågældendes nationalitet henvises til afsnit 3.7.

Flygtningenævnets behandling af sager vedrørende personer, der har været udsat for tortur, og uledsagede mindreårige asylansøgere er behandlet i særskilte afsnit. Der henvises til henholdsvis afsnit 5.8 og 3.1.6.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet fandt at måtte tilsidesætte ansøgerens forklaring på grund af manglende troværdighed, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara fra [...], Afghanistan og shia-muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter for sit liv, idet magtfulde mænd fra ansøgerens landsby er efter ham og hans familie på grund af en konflikt vedrørende jord, og fordi

ansøgerens morbroder har arbejdet for Taliban. Ansøgeren har nærmere forklaret, at han og hans familie udrejste af Afghanistan til Iran i 2001/2002, fordi de blev truet af nogle magtfulde mænd fra landsbyen med tilknytning til Harakat-e-Islami på grund af ansøgerens morbroders samarbejde med Taliban. Ansøgeren og familien genindrejste i Afghanistan i 2011 og tog ophold i Kabul. Faderen ville sælge et stykke jord, han havde i Kabul, men jorden var blevet overtaget af mændene fra landsbyen i samarbejde med *en magtfuld pashtunsk mand*. Faderen tog initiativ til at gå rettens vej for at få jorden igen, hvorefter ansøgerens fader og broder blev dræbt. Ansøgeren formoder, at det er de magtfulde mænd, der står bag drabet på hans fader og broder. **Et flertal af Flygtninge-nævnets medlemmer** finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet bemærker, at ansøgerens forklaring vel har været konsistent, men lægger vægt på, at hans forklaring kun har vedrørt et helt overordnede forløb, idet han, når han er blevet spurgt ind til detaljer, har svaret afglidende og henvist til sin unge alder, og at han kun kender til det, han har fået oplyst af henholdsvis sin fader og moder. Flertallet finder ikke, at det forekommer troværdigt og overbevisende, at ansøgeren ikke selv har kunnet forklare om nogle dele af forløbet, særligt vedrørende de sidste hændelser, der førte til udrejsen fra Afghanistan i 2011. Flertallet lægger også vægt på, at det alene beror på ansøgerens egen formodning at de henvendelser, der har været til naboerne efter faderens og broderens død, har været med henblik på at finde frem til ansøgeren. Flertallet finder derfor ikke, at han har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være omfattet af forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/49

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet blandt andre forhold lagde vægt på den forløbne tid fra indrejsen til indgivelse af ansøgning om asyl, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Den Demokratiske Republik Congo. Indrejst i 2012 på visum udstedt på baggrund af ansøgerens opholdstilladelse som studerende på en højskole i Danmark. Da højskoleopholdet var afsluttet, søgte ansøgeren om at blive au pair i Danmark, men blev meddelt afslag. Herefter søgte ansøgeren asyl. Det fremgik af sagen, at ansøgeren som begrundelse for, hvorfor hun ikke søgte asyl straks ved indrejsen, havde oplyst, at hun dels håbede, at situationen i hjemlandet ville blive bedre, og dels at hun i givet fald ville være nødt til at fortælle sine herboende søskende, at hun havde søgt asyl og havde været involveret i politik. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kasaïen og kristen af trosretning fra Kinshasa i DR Congo. Ansøgeren har siden 2006 været medlem af partiet UDPS. Ansøgeren har, som medlem af UDPS, protesteret mod den siddende regering ved at arrangere marcher, seminarer, kampagner og præsentere radioudsendelser. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbageven-

den til sit hjemland frygter at blive dræbt af den nuværende regering på grund af hendes aktiviteter for UDPS. Ansøgeren frygter endvidere, at hendes familie vil komme i yderligere fare, hvis hun vender tilbage til hjemlandet. Flygtningenævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at hun siden 2006 har været medlem af UDPS og udført aktiviteter for partiet i Kipushi, således som forklaret af hende. Flygtningenævnet finder det imidlertid ikke sandsynliggjort, at ansøgeren har været profileret og i myndighedernes søgelys på en sådan måde, at hun ved en tilbagevenden til DR Congo risikerer individuel forfølgelse fra myndighedernes side. Forklaringen om, at myndighederne skulle eftersøge ansøgeren virker konstrueret til lejligheden og forekommer ikke selvoplevet. Ansøgeren har således svaret afglidende på konkrete spørgsmål om baggrunden og tidspunktet for ophøret af sine politiske aktiviteter i Kipushi og hendes venners forsvinden, ligesom hun har forklaret divergerende om, hvor og hvor mange gange søsteren kontaktede hende efter den angivelige flugt fra søsterens lejlighed. Det findes endvidere usandsynligt, at ansøgeren efter at være flygtet som efterstræbt af myndighederne i *sommeren* 2010 skulle have kunnet gennemføre sin skolegang og opnået eksamen. Endelig har nævnet tillagt det vægt, at ansøgeren udrejste på ægte nationalitetspas og ved indreisen i Danmark i *begyndelsen af* 2012 ikke ansøgte om asyl, men først har indgivet ansøgning herom efter afslag på opholds- og arbejdstilladelse som au pair hos en dansk familie uden at have givet en troværdig forklaring herpå. De generelt vanskelige politiske forhold i DR Congo kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved udreisen i 2010 var asylbegrundende forfulgt, eller at hun ved en tilbagevenden til DR Congo vil være i risiko for at blive udsat for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” D.R. Congo/2013/9

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Nigeria/2013/7 samt den i afsnit 5.9.2.5 nævnte afgørelse Cameroun/2013/3.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke kunne give nogen overbevisende forklaring på divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og kristen fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter overgreb fra en mand, der gentagne gange har voldtaget hende. Hun blev i *sommeren*

2011 overfaldet og voldtaget i sit hjem af en mand bevæbnet med pistol og kniv. Efter episoden vendte han tilbage til hendes hjem to til tre gange om ugen og voldtog hende i de næste 4 måneder. I forbindelse med den første voldtægt tog han billeder af hende og truede med at offentliggøre billederne i området, hvis hun fortalte nogen om det passerede. Manden fortalte, at han var kriminel, havde dræbt sin broder og havde forbindelse til et islamisk parti og myndighederne, hvilke oplysninger blev bekræftet af ansøgerens naboer. Han opsøgte hende sidste gang i slutningen af 2011, hvor han havde tre andre mænd med, der også ville "betjenes". Herefter gik hun amok, naboerne kom til stede, og hun besvimele. Inden manden gik, truede han hende på livet. Hun sov herefter nogle dage hos naboerne, inden hun udrejste til Jordan. Hun har som asylmotiv endvidere henvist til, at hun som enlig kvinde uden netværk ikke kan klare sig selv i Irak, og at hun herudover som kristen er i risiko for forfølgelse. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende og udbyggede vedrørende centrale dele af sit asylmotiv. Ansøgeren har således i asylansøgningsskemaet af [...] 2012 oplyst, at en mand forsøgte at trænge ind i hendes hjem via en tagdør, men at hun skreg, hvorefter han flygtede, og at manden anden gang slog døren til soveværelset ind og voldtog hende. Hun har derimod til samtalen med Udlændingestyrelsen den [...] forklaret, at en mand første gang prøvede at komme ind på hendes bopæl via døren til soveværelset, som vendte ud til gaden, og at manden anden gang sparkede tagdøren ind, hvorefter han voldtog hende i stuen. Hun har endvidere i asylansøgningsskemaet og til samtalen med Udlændingestyrelsen detaljeret oplyst om, at hun var udsat for en enkelt voldtægt, som voldtægtsmanden telefonisk truede hende til ikke at anmelde. Hun har derimod til samtalen med sin advokat og under forklaringen for Flygtningenævnet oplyst, at hun igennem en periode på omkring fire måneder to til tre gange ugentligt var udsat for voldtægt begået af den samme mand, der blandt andet truede hende med at offentliggøre nøgenfotos optaget af hende i forbindelse med den begåede voldtægt. Flygtningenævnet finder det ikke troværdigt, at de anførte divergencer og udbygninger af ansøgerens forklaring alene skyldes skamfølelse og forvirring hos ansøgeren. Flygtningenævnet finder i øvrigt, at ansøgerens forklaring om den tidsmæssige udstrækning af de seksuelle overgreb, intensiteten heraf og afslutningen af forløbet fremstår usandsynlig. Flygtningenævnet finder ikke, at den omstændighed, at ansøgeren er en enlig kristen kvinde, kan begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, hvorved bemærkes, at ansøgeren kunne bo alene i Irak fra 2007 og indtil sin udrejse af landet. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. På den foreliggende baggrund finder nævnet ikke grundlag for at udsætte sagen på en psykiatrisk vurdering af, om ansøgeren har været udsat for seksuelle overgreb i det af hende

beskrevne omfang. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/11

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 2013. Det fremgik af sagen, at ansøgeren til Udlændingestyrelsen havde oplyst, at han ikke havde været medlem af Justice and Equality Movement (JEM) samt at han under syv dages tilbageholdelse, hvor han blev afhørt om, hvad han vidste om JEM, var blevet slået hver dag. Under nævnsmødet oplyste ansøgeren, at han var medlem af JEM, og at han under tilbageholdelsen var blevet udsat for tortur, idet han blev udsat for slag, hans fingre blev klemmt med en tang og om natten blev han overhældt med vand, så han ikke kunne sove. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, at han under samtalen med Udlændingestyrelsen ikke havde forklaret om sit medlemskab af JEM, idet han var bange for, at oplysningen skulle komme til de sudanesiske myndigheders kendskab, samt at han ikke havde forklaret om torturen i detaljer, idet han ikke fik mulighed for det, samt at han havde præciseret, hvilken tortur han var blevet udsat for, men at repræsentanten fra Udlændingestyrelsen ikke havde skrevet det ned. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er fra Sudan, tilhører stammen tama og er muslim af trosretning. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret, at han har været medlem af Justice and Equality Movement (JEM) siden 2003. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sudan frygter at blive slået ihjel af myndighedsrepræsentanter som følge af sit medlemskab af JEM. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på centrale punkter har forklaret divergerende og udbyggede. Ansøgeren har navnlig forklaret divergerende om sit medlemskab af JEM. Det fremgår således klart af oplysnings- og motivsamtalen og af den efterfølgende samtale med Udlændingestyrelsen, at ansøgeren ikke har været medlem af politiske organisationer, herunder JEM, men at ansøgeren af myndighederne urigtig har været beskyldt herfor. Til Udlændingestyrelsen forklarede ansøgeren, at han blev frifundet for disse beskyldninger og løsladt betingelsesløst. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han har været medlem af og aktiv for JEM siden 2003, ligesom ansøgeren har forklaret, at han efter løsladelsen blev pålagt en meldepligt. Ansøgeren har navnlig forklaret udbyggende om, at han under tilbageholdelsen udover slag tillige har været udsat for tortur i form af overhældning med vand og vold mod sine fingre udført med en tang. Ansøgeren, der er veluddannet, har ikke givet en rimelig forklaring på de anførte divergenser og udbygning af sin forklaring. På denne baggrund kan Flygtningenævnet ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren har herefter ikke sandsynliggjort, at han opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sudan/2013/4

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Iran/2013/36.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om tolkeproblemer kunne forklare divergenser, udbygninger m.v., kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber/statsløs palæstinenser og sunni-muslim fra landsbyen [...] i Daraa-provinsen, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har deltaget i flere demonstrationer imod det syriske regime. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet af myndighederne, idet han er eftersøgt på grund af sin deltagelse i demonstrationer mod regimet. I *foråret* 2011 deltog ansøgeren i flere demonstrationer i Daraa, hvor han råbte slagord mod regimet. I forbindelse med en demonstration i *foråret* 2011 blev han samme aften anholdt af efterretningstjenesten og tilbageholdt i en måned, hvorunder han blev udsat for vold og tortur. Under en demonstration i *sommeren* 2011 hjalp han sårede demonstranter i sikkerhed i et hus. Flygtningenævnet har ikke fundet at kunne lægge vægt på ansøgerens forklaring om sin anholdelse og tilbageholdelse af den syriske efterretningstjeneste. Flygtningenævnet har fundet ansøgerens forklaring herom utroværdig i forhold til centrale dele af hans asylmotiv. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren under motivsamtalet og asylsamtalen har afgivet meget detaljerede, men også meget divergerende forklaringer, herunder navnlig om tid, sted og øvrige omstændigheder ved hans anholdelse og fængselsophold. Ansøgeren har forklaret, at divergenserne skyldes tolkeproblemer. Det fremgår dog af referatet af asylsamtalen, at ansøgeren flere gange har korigeret oplysninger, som han mente var forkert opfattet. Også i forbindelse med motivsamtalen har ansøgeren korigeret referatet. Den omstændighed, at ansøgeren er analfabet, kan under hensyn til det ovenfor anførte, ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Flygtningenævnet udsatte i januar 2014 ansøgerens udrejsefrist og hjemviste sagen til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen, som i marts 2014 meddelte ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Statsløspal/2013/7

Nævnet meddelte i **juli 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2012. Udlændingestyrelsen bekræftede under nævnsmødet, at der under samtalen i Udlændingestyrelsen var blevet brugt to tolke, som tolkede fra henholdsvis tjetjensk til russisk og fra russisk til svensk. Det fremgår af ansøgerens forklaring på nævnsmødet, at han i begyndelsen af 2012 blev anholdt af myndighederne, som sagde, at de havde fundet våben på hans bopæl, som skulle bruges til at

hjælpe oprørerne, og at han skulle samarbejde med dem for at slippe for yderligere tiltale vedrørende våbenfundet. Ansøgeren skulle endvidere skrive under på, at der var fundet våben på hans bopæl, og at han havde hjulpet oprørerne. Myndighederne ville have, at ansøgeren skulle infiltrere oprørerne for at skaffe oplysninger til myndighederne. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim af trosretning fra [...], Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerens fader har tidligere ydet bistand til de tjetjenske oprørere, og begge ansøgerens forældre er meddelt asyl i Danmark. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans to grandfætre, der er aktive i det tjetjenske oprør, besøgte ham i *sommeren* 2011. Ansøgeren er herefter to gange, henholdsvis i *slutningen af* 2011 og *begyndelsen af* 2012, blevet opsøgt på sin bopæl af maskerede mænd fra Kadyrovs styrker, som har tilbageholdt ham og udsat ham for vold og forsøgt at tvinge ham til at skaffe oplysninger om de tjetjenske oprørere. Under den sidste af disse episoder blev ansøgeren tvunget til at underskrive en bekræftelse på, at der var fundet våben i hans hjem. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter ansøgeren at blive idømt 25 års fængsel for ulovlig våbenbesiddelse, eller at han vil blive opsøgt og dræbt af Kadyrovs mænd. **Flygtningenævnets flertal** kan i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Ansøgerens forklaring fremstår med visse divergenser, men flertallet finder ikke at kunne udelukke, at disse til dels har sammenhæng med fremgangsmåden i forbindelse med tolkningen under asylsamtalen i Udlændingestyrelsen, og at den tvivl, der herved kan opstå, må komme ansøgeren til gode. Flertallet finder det herefter sandsynliggjort, at ansøgeren ved tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den russiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rusl/2013/11

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet fandt, at ansøgeren havde givet en tilfredsstillende forklaring på divergerende, udbyggede eller nye oplysninger eller upræcise forklaringer, kan henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Afg/2013/38.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet har fundet, at væsentlige dele af en forklaring kunne lægges til grund, selvom andre dele af forklaringen ikke kunne lægges til grund, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. På nævnsmøde i 2012 fremlagde ansøgeren en USB-nøgle indeholdende et nyhedsklip fra en afghansk TV-station. I indslaget blev det nævnt, at en tidligere kommandant for en post var under anklage for at have samarbejdet med Taliban, og der blev vist et billede af ansøgeren, men hans

navn blev ikke nævnt. Forud for nævnsmødet havde ansøgerens advokat blandt andet fremsendt tre dokumenter. Flygtningenævnet udsatte sagen på indhentelse af en ægthedsvurdering m.v. Senere i 2012 modtog Flygtningenævnet høringssvar fra Rigspolitiet, Nationalt IT-Efterforskningscenter, hvoraf det fremgik, at der ved portrættet af ansøgeren sås en overgang med gennemsigtighed, og at fjernsynets bund og top kunne ses gennem portrættet, som gik ud over top og bund i fjernsynet, hvorfor det måtte konkluderes, at portrættet var indsat ved hjælp af videoredigeringssoftware og dermed manipuleret. Af høringssvaret fra Udenrigsministeriet fremgik det, at det ikke var muligt at få foretaget en ægthedsvurdering af de fremlagte dokumenter. I foråret 2013 blev ansøgeren tilbagetaget af Danmark i medfør af Dublin-forordningen efter at have søgt asyl i et andet europæisk land. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik, sunni-muslim fra Kabul-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive fængslet og dræbt af de afghanske myndigheder, der har beskyldt ham for at have hjulpet Taliban. Ansøgeren har nærmere forklaret herom, at han, efter at have gennemgået en etårig uddannelse på politiakademiet i Kabul, i 2010 blev ansat i [...], Helmand provinsen, hvor han fungerede som øverstkommanderende ved en kontrolpost mellem landsbyerne [...] og [...]. Kontrolposten blev den [...] 2010 angrebet af Taliban, mens ansøgeren besøgte en ven. Ved angrebet blev seks vagthavende soldater samt materiel, herunder ansøgerens dokumenter, taget af Taliban. Da ansøgeren den efterfølgende dag vendte tilbage til kontrolposten, blev han af sikkerhedstjenesten i [...] beskyldt for at være ansvarlig for angrebet. Han blev herefter tilbageholdt og afhørt samt udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren blev blandt andet slået hårdt mange gange med en geværkolbe. Han har stadig en række gener heraf. Da ansøgeren havde været fængslet i omkring 25 dage, blev fængslet angrebet af Taliban, der ville hente deres folk, som var i fængslet. Angrebet resulterede i, at døren til ansøgerens celle blev skudt op af Taliban, hvorefter ansøgeren fik mulighed for at flygte. Ansøgeren udrejste kort efter illegalt til Pakistan. Efter udrejsen har myndighederne flere gange været på bopælen, og familiemedlemmer er blevet afhørt om ansøgerens opholdssted. I flere TV-indslag med ansøgerens billede er ansøgerens navn nævnt som den ansvarlige for det pågældende Taliban-angreb. Flygtningenævnet finder efter en samlet troværdighedsvurdering i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgerens forklaring har været konsistent under hele asylforløbet, samt at ansøgerens navn under to afghanske TV-indslag er nævnt i forbindelse med omtale af Taliban-angrebet og flugten fra fængslet, og således at ansvaret for angrebet i indslagene tillægges ansøgeren. Flygtningenævnet finder under de foreliggende omstændigheder ikke, at det kan føre til et andet resultat, at der kan stilles spørgsmål til ægtheden af nogle efterfølgende fremlagte dokumenter, som ansøgeren har fået tilsendt fra sin familie, samt hvorvidt der i et tredje TV-indslag er

foretaget billedmanipulation. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren har bragt sig i et alvorligt modsætningsforhold til de afghanske myndigheder, der uberegtiget har beskyldt ham for en meget alvorlig forbrydelse og i forbindelse med tilbageholdelse begået flere fysiske overgreb imod ham. Nævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afg/2013/32

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet tillagde ansøgerens personlige forhold betydning ved bevisvurderingen, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ibo og kristen fra [...], Imo State, Nigeria. Ansøgeren har været medlem af partiet All Progressive Grand Alliance (APGA) siden 2010. Ved Local Government Area valget i foråret 2011 var ansøgeren opstillet til posten som deputy chairman. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive slået ihjel af Bakassi Boys på grund af sin politiske overbevisning. Ansøgeren har siden 2010 været politisk aktiv for APGA. Han opstillede ved lokalvalget i foråret 2011 til posten som deputy chairman. Modstanderen ved lokalvalget, [...], fra PDP truede ansøgeren til at droppe sit kandidatur. Hans politiske modstander indkaldte ansøgerens fader til et møde. I forbindelse med dette møde fik faderen en forgiftet drink, og faderen afgik efterfølgende ved døden. Ansøgeren deltog i foråret 2011 i et stormøde på [...], som Bakassi Boys angreb. De dræbte en af ansøgerens venners moder. Efterfølgende fik ansøger af sine partimedlemmer at vide, at det var ham, der var målet for angrebet. Ansøgeren havde samme dag fået en sms besked fra sin modstanders folk om, at de ville dræbe ham. Omkring 5000 personer deltog i mødet. Det blev stormet af omkring 20 bevæbnede Bakassi Boys. Mindst fem personer blev dræbt. Fire dage senere kom Bakassi Boys til ansøgerens bopæl kl. 4 om natten. De omringede huset og slæbte ham ud af huset. De slog og mishandlede ansøgeren. Det lykkedes for ansøgerens moder at flygte og alarmere politiet. Politiet kom til bopælen, hvorefter banden forsvandt. De nåede dog at skyde to politimænd. En af politimændene tog ansøgeren med hjem til sin bopæl, hvor han fik politimandens kontaktoplysninger med besked om, at han skulle fortælle, hvor han opholdt sig, og at politimanden ville hjælpe ham, hvis han kunne. Ansøgeren var hos politimanden i fire dage, hvorefter han blev kørt til Lagos. Dette var i foråret 2011. Ansøgeren blev i Lagos frem til vinteren 2011, hvor han udrejste af Nigeria. Ansøgeren har udvist et begrænset kendskab til centrale politiske begivenheder og forhold i sit hjemland, blandt andet vedrørende tidspunktet for præsidentvalget, tidspunktet for valg til Senatet og Repræsentanternes Hus og navnene på Imo States repræ-

sentanter i Repræsentanternes Hus og det samlede antal repræsentanter i huset. Det er indgået med vægt i Flygtningenævnets vurdering, at ansøgeren efter sin egen forklaring har taget en videregående uddannelse i hjemlandet og således fremstår som en veluddannet person. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet hans forklaring herom. Såfremt ansøgeren af andre årsager måtte være kommet i modsætningsforhold til Bakassi Boys, må han i givet fald henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Der lægges herved blandt andet vægt på Home Office Operational Guidance Note Nigeria af 4. oktober 2012. Efter det anførte kan der ikke lægges nogen vægt på den fremlagte erklæring af [...] fra The Nigeria Police Force. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren var forfulgt ved udrejsen eller, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2013/1

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra [...], Syrien. Ansøgeren har deltaget i én demonstration i Qamishli i 2004. Fra *foråret* 2011 holdt ansøgeren møder på sin bopæl for fem til seks andre omhandlende gruppens deltagelse i demonstrationer mod styret. Frem til *sommeren* 2011 deltog han løbende i demonstrationer i *hjembyen* mod det syriske styre, hvorunder han uddelte løbesedler med politiske budskaber. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af de syriske myndigheder, der efterstræber ham på grund af hans politiske aktiviteter. Han har til støtte herfor anført, at han i *foråret* 2004 blev anholdt på sin bopæl efter at have deltaget i en ulovlig demonstration i Qamishli. Han blev fængslet i to måneder og efterfølgende løsladt betingelsesløst. I *sommeren* 2011 blev ansøgeren på ny anholdt under en demonstration mod styret i *hjembyen*. Han var fængslet i omkring 20 dage, hvor han blev udsat for tortur, hvorefter han blev løsladt grundet benådning fra præsidenten. Ansøgeren skulle dog møde fem dage senere hos myndighederne, hvor han ville få bevis på, at han ikke var skyldig. Ansøgeren udrejste dog straks efter sin løsladelse af Syrien. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring kan lægges til grund, da den har fremstået troværdig, selvoplevet og uden væsentlige divergenser vedrørende det centrale i asylmotivet. Nævnet finder, at ansøgerens personlighed må tages med i betragtning. Der bør herved lægges vægt på, at ansøgeren fremtræder fåmælt og kun svarer på direkte spørgsmål, hvorfor ansøgerens udbygninger må ses i dette lys. Efter udfaldet af torturundersøgelsen, herunder den psykiatriske speciallægeundersøgelse, kan ansøgerens forklaring om at have været udsat for tortur lægges til grund — uanset at der i øvrigt i forklaringen er forskellige divergenser. Flygtningenævnet finder på det foreliggende grundlag, at ansøgeren har sandsynlig-

gjort, at han er kommet i myndighedernes søgelys på grund af politiske aktiviteter på en sådan måde, at han ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2013/24

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet stadfæstede i 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Advokaten anmodede herefter nævnet om at genoptage behandlingen af asylsagen under henvisning til, at ansøgeren på grund af sin psykiske tilstand ikke havde været i stand til at deltage i nævnsmødet og vedlagde som dokumentation for ansøgerens helbredsmæssige tilstand en udtalelse fra psykiater. I foråret 2013 oplyste advokaten, at ansøgeren havde fået det bedre og måtte formodes at ville være i stand til at gennemføre et nævnsmøde. Nævnet besluttede at genoptage sagen til behandling på nyt mundtligt nævn. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Mosul, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes fader har lovet hende bort til en ældre mand, og at hun er blevet udsat for overgreb fra sin fader og broder, da hun nægtede at gifte sig med denne mand. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun har haft et seksuelt forhold til en mand ved navn [...], hvorfra hun frygter at blive dræbt af sin fader og broder, hvis de finder ud af det. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har en konflikt med sin fader og sine brødre, fordi hun ikke ønsker at gifte sig med den mand, som hendes fader har valgt til hende. Selv når der henses til den bevislempelse, der følger af ansøgerens svækkede psykiske tilstand, finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** imidlertid ikke at kunne lægge ansøgernes forklaring om hendes asylmotiv til grund. Flertallet har lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren, der er kvinde, og opdraget traditionelt muslimsk skulle indvillige i at have et intimt forhold til en mand, som hun kun havde mødt en gang før, og som hun aldrig havde talt med. Ansøgeren har først under nævnsmødet forklaret, at hun indledte forholdet til den unge mand for at undgå tvangsægteskab. Flertallet finder, at ansøgeren ikke alene under henvisning til konflikten med sin fader og brødre og deres ønske om at tvangsgifte hende har sandsynliggjort, at dette forhold i sig selv har en sådan asylrelevant intensitet, at det kan antages, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Herefter, og da ansøgeren efter flertallets vurdering heller ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, stadfæster Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/12

Nævnet meddelte i **august 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2013. Ansøgerens datter, som bor i Danmark, afgav forklaring som vidne under nævnets behandling af sagen på baggrund af et brev, hun havde skrevet til den beskikkede advokat med oplysninger om anholdelse af faderen og broderen. Ansøgerens datter havde holdt oplysningerne hemmelige for sin moder på grund af dennes helbredstilstand. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser, etnisk araber og muslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har forud for nævnsmødet som asylmotiv oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive dræbt eller udsat for tortur eller seksuelle overgreb af det syriske regime. Ansøgeren har tidligere været indkaldt til afhøringer ved sikkerhedstjenesten, idet en af hendes sønner blev mistænkt for at være regeringskritisk. *I slutningen af 2012* blev ansøgerens hjem, der lå i Yarmouk i Damaskus, angrebet af regimets folk samt af personer fra den frie hær, hvorved ansøgerens hjem blev ødelagt. Ansøgerens hjem har endvidere været udsat for to husransagninger, idet der blev foretaget generelle husransagninger i det område, hvor ansøgeren boede. I nævnsmødet har ansøgeren og ansøgerens datter [...] afgivet forklaring, herunder på baggrund af datterens brev af *sommeren 2013*. Ansøgeren og datteren har oplyst, at ansøgerens ægtefælle blev anholdt *tidligere på sommeren 2013* i Damaskus af de syriske myndigheder. Ægtefællens søster, der var sammen med ægtefællen, fik lov at passere, men skulle give besked til sønnerne [...] og [...] om, at de skulle melde sig hos myndighederne, idet ægtefællen indtil da ville blive tilbageholdt. *Den ene af sønnerne* meldte sig *ti dage efter faderens anholdelse*, men ansøgerens ægtefælle er fortsat tilbageholdt. Ansøgerens *anden søn* [...] er eftersøgt af de syriske myndigheder grundet aftjening af værnepligt, men han er for cirka to måneder siden indrejst i Danmark, hvor han efter det oplyste har fået asyl. Nævnet finder efter en samlet vurdering af det oplyste for nævnet, at ansøgerens nye oplysninger, herunder som yderligere oplyst af ansøgerens datter, i alt væsentligt må lægges til grund. Nævnet har ved denne vurdering til fordel for ansøgeren lagt vægt på, at ansøgeren i nævnsmødet har fremtrådt som en person, der har søgt at oplyse sagen, men som på grund af helbredsmæssige forhold har haft svært ved at redegøre for detaljer og den nærmere tidsmæssige sammenhæng. Da nævnet herefter lægger til grund, at ansøgerens familie tidligere har været i myndighedernes søgelys som regeringskritisk, da ansøgerens ægtefælle og herefter *den ene søn* er frihedsberøvede af myndighederne, der fortsat eftersøger sønnen [...], finder nævnet, at ansøgeren, såfremt hun under de nuværende forhold vender tilbage til Syrien, kan risikere at blive frihedsberøvet af de syriske myndigheder og herunder udsat for overgreb. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren har krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den statsløse palæstinenser fra Syrien, [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Statsløspal/2013/4

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sierra Leone. Indrejst i 2011. Under Flygtningenævnets behandling af sagen på et nævnsmøde i sommeren 2013 var ansøgeren ikke i stand til at afgive forklaring, hvorfor nævnet udsatte sagen med henblik på en afklaring af, hvorvidt ansøgerens tilstand var permanent. Nævnet besluttede i efteråret 2013 at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde, idet der ikke forelå en lægeerklæring, som kunne dokumentere, at ansøgeren ikke ville være i stand til at afgive forklaring for nævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk timini og kristen fra Freetown, Sierra Leone. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sierra Leone frygter at blive dræbt af medlemmer af Poro-Society. Medlemmer fra Poro-Society dræbte ansøgerens syge fader og opfordrede ansøgeren til at blive medlem af den hemmelige sekt. Såfremt ansøgeren ikke meldte sig ind, ville han blive slået ihjel. Ansøgeren meldte drabet på faderen til det lokale politi, der rådede ansøgeren til at blive medlem af Poro-Society og henviste i øvrigt til kulturelle forhold. Det bemærkes, at nævnsbehandlingen har været forsøgt gennemført den [...] 2013, men måtte opgives på grund af ansøgerens psykiske tilstand. Der har efterfølgende været søgt nærmere oplysninger om ansøgerens psykiske tilstand. I en erklæring fra Københavns Fængsler med henvisning til psykiatrisk vurdering hedder det: *”Jeg opfatter ikke indsatte som psykotisk. Han virker ikke depressiv. Skønnes ikke suicidal. Han kan meget vel være tungt begavet. Han efterlader dog det indtryk, at hans afvigende svar, den dårlige hukommelse og den beskrevne adfærd er tilpasset situationen”*. Under den fornyede nævnsbehandling har ansøgeren fremtrådt usikker og har afgivet upræcise svar, således at nævnet i det hele har været afskåret fra at foretage en sædvanlig troværdighedsbedømmelse. Nævnet har tillagt det afgørende vægt, at det kan støttes på objektive omstændigheder, at ansøgeren har kunnet opholde sig i sin landsby i en længere årrække, på mellem fem og syv år, efter sin faders død, uden at dette har medført, at han har været udsat for overgreb fra Poro-Society. Nævnet har i den forbindelse også lagt vægt på, at ansøgeren har kunnet deltage i sædvanlig kirkegang, hvor tillige medlemmer af Poro-Society var til stede, uden at det har givet ansøgeren problemer. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sierra Leone vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sier/2013/1

Der kan endvidere henvises til den ovennævnte afgørelse Statsløspal/2013/7 vedrørende betydningen af analfabetisme samt den i afsnit 3.4.2 nævnte afgørelse Syrien/2013/25 vedrørende betydningen af hukommelsesproblemer og udredning for hypofyseangel og/eller demens.

Nævnet vurderer i tilfælde med troværdighedstvivl, i hvilket omfang princippet om at lade tvivlen komme ansøgeren til gode ("benefit of the doubt") skal finde anvendelse:

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Rwanda. Indrejst i 2010. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2012 udsatte Flygtningenævnet sagen med henblik på at søge en af ansøgeren i forbindelse med nævnbehandlingen dom afsagt af en Gacaca-domstol ægthedsvurderet. I 2013 oplyste Udenrigsministeriet, at det ikke var muligt at ægthedsvurdere den fremlagte dom. Sagen blev herefter behandlet på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hutu og kristen baptist fra [...], Rwanda. Ansøgeren har været leder af Baptistkirkens ungdomsforening i Rwanda. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Rwanda frygter at blive dræbt af myndighederne, idet han er mistænkt for at være modstander af regeringen, RPF. I 2003 deltog ansøgeren i et seminar, hvor han blev opfordret til at medvirke i valgsvindel, hvilket han nægtede. Ansøgeren erfarede i 2004 af en af sine venner, som var medlem af RSO, at regeringspartiet på nationalt niveau havde stempet ham som fjende. Den [...] 2004 forsøgte politiet at anholde ansøgeren, hvorefter han flygtede til Burundi. Endvidere frygter ansøgeren ved en tilbagevenden at blive fængslet og skulle aftjene samfundstjeneste, idet han på falsk grundlag har fået en dom på 26 års fængsel og samfundstjeneste for folkemord i Rwanda. Dommen er afsagt af Gacaca-domstolen den [...] 2007. Uanset, at ansøgeren først til samtalen i Udlændingestyrelsen har oplyst om dommen af [...] 2007, og at han først efter afslaget i Udlændingestyrelsen har fremlagt en kopi af dommen, kan **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke afvise, at ansøgeren med urette er blevet idømt 26 års fængsel for at have udpeget tutsier i forbindelse med folkedrabet i Rwanda i 1994. Flygtningenævnets flertal lægger vægt på de foreliggende baggrundoplysninger, hvorefter retssikkerheden ved Gacaca-domstolen var ringe, ligesom der er oplysninger om falske vidneudsagn og urigtige anklager. Endvidere lægges der vægt på, at der ikke efter det foreliggende er nogen særlig indikation for, at ansøgeren har gjort sig skyldig i den pådømte handling. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv, men har alene beskæftiget sig med ungdomsarbejde, og har efter det oplyste heller ikke haft problemer med myndighederne før de påberåbte begivenheder i forbindelse med valget i *sensommeren* 2003. Dernæst lægges der vægt på indholdet af mailkorrespondancen fra 2007 til 2008 (bilag C). Endelig må det tillægges vægt, at det ikke har været muligt at foretage ægthedsvurdering af den fremlagte dom. Flygtningenævnets flertal kan på denne baggrund ikke afvise, at ansøgeren er kommet i modsætningsforhold til myndighederne og RPF-partiet i hjemlandet, og at han efter den nævnte dom ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den rwandiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Rwanda/2013/1

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelser Iran/2013/6 og Eritrea/2013/5, til den i afsnit 3.1.8 nævnte afgørelse D.R. Congo/2013/6, til den ovennævnte afgørelse Rusl/2013/11, til den i afsnit 3.4.2 nævnte afgørelse Syrien/2013/25, til den i afsnit 5.4 nævnte afgørelse Som/2013/18, til den i afsnit 5.5 nævnte afgørelse Iran/2013/31 samt til den i afsnit 5.12 nævnte afgørelse Afg/2013/24.

3.4.2 Vidneførsel

Efter udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt., træffer Flygtningenævnet bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Det fremgår af Flygtningenævnets praksis, at i de sager, hvor Flygtningenævnet har tilladt ansøgeren at føre vidner, er der typisk tale om, at vidnerne har en direkte tilknytning til ansøgerens asylmotiv. Det vil således i almindelighed ikke være relevant at tillade vidneførsel i sager, hvor ansøgeren ønsker at føre vidner, der alene skal underbygge ansøgerens generelle troværdighed, uden at vidnerne i øvrigt har nogen direkte forbindelse til asylmotivet.

Se som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har taget stilling til vidneførsel:

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Afrin, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive anholdt af de syriske myndigheder, da hendes tre sønner er flygtet fra Syrien. Hun har forklaret, at hendes hjem i Syrien er blevet bombarderet, mens hun opholdt sig i Danmark. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at hun ikke havde planlagt at søge asyl i Danmark til grund, og at hun ikke selv står i modsætningsforhold til hverken hæren eller oprørsstyrker i Syrien. Det fremgår af boligplaceringsskemaet og af oplysninger fra advokaten, at ansøgeren har hukommelsesproblemer og er under udredning for hypofyseangel og/eller demens. Ansøgerens datter har under Flygtningenævnets behandling af sagen afgivet en troværdig vidneforklaring om familiens politiske aktiviteter, herunder om de tre sønner, der er flygtet fra Syrien efter ansøgerens udrejse til Danmark. Uanset at baggrunden for de tre sønners flugt ikke er fuldstændigt belyst, finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at det kan lægges til grund, at ansøgerens sønner er kommet i de syriske myndigheders søgelys som følge af politiske aktiviteter, og at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun derfor ved en tilbagevenden til Syrien vil være i konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens

§ 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” *Syrien/2013/25*

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger af ukendt nationalitet. Indrejst i 2012. Det fremgik af advokatindlægget til brug for nævnets behandling af sagen, at advokaten ønskede at føre et vidne, som kunne bekræfte, at han var bekendt med, at ansøgeren havde flere homoseksuelle bekendtskaber i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Under sagens behandling i Flygtningenævnet har ansøgerens advokat anmodet om, at et vidne afgav forklaring. Udlændingestyrelsen har ikke protesteret mod anmodningen. Nævnet har ikke imødekommet advokatens anmodning under henvisning til, at vidnets forklaring ikke kunne antages at være af betydning for sagens behandling, jf. Flygtningenævnets Forretningsordens § 34, stk. 5. Ansøgeren har oplyst, at han er etnisk berber og muslim fra Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libyen frygter at blive dræbt af sin familie eller fængslet af myndighederne på grund af sin seksuelle orientering. Ansøgeren har om sine forhold forinden sin indrejse i Danmark blandt andet oplyst, at han i starten af *sommeren* 2011 havde sex med andre mænd. En fjerde, [...], tog et billede heraf. [...] viste efterfølgende billedet til ansøgerens onkel, hvorefter ansøgeren flygtede fra byen. Ansøgerens broder, [...], sagde til ansøgeren, at familien ønskede at skade ansøgeren eller sende ham i fængsel på grund af billedet. Frem til sin udrejse forsøgte ansøgeren løbende at komme i kontakt med sin familie, men hans moder ville ikke tale med ham, og hans broder oplyste, at familien ville ham ondt. Flygtningenævnet lægger ved vurderingen vægt på, at ansøgerens forklaring på helt centrale punkter fremstår utroværdig og divergerende. Ansøgeren har blandt andet afgivet forskellige oplysninger om sin identitet og sit nationale tilhørsforhold. Han har i øvrigt afgivet divergerende forklaringer om asylmotivet, og han har ikke ønsket at uddybe motivet for nævnet. Der henvises til, at ansøgeren den [...] 2012 til Københavns Politi har oplyst, at hans navn er [...], og at hans nationalitet er syrisk. I asylansøgningsskemaet af [...] 2012 har ansøgeren blandt andet oplyst, at han hedder *et andet navn end det, som han oplyste til Københavns Politi i 2012*, og at hans nationalitet er libysk. Af skemaet fremgår, at han har forladt Libyen på grund af krigen og fattigdommen, og at han frygter ”meget” ved en tilbagevenden til hjemlandet. Under asylsamtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2013 har ansøgeren blandt andet oplyst, at han ikke ønsker at tale om sine konflikter, så længe han er frihedsberøvet. Han glemmer meget og vil helst fatte sig i korthed. Ansøgeren har i øvrigt forklaret, at han har lært fransk i skolen og ved læsning af bøger i fritiden. Foreholdt, at der udelukkende undervises på arabisk i det libyske skolesystem, har ansøgeren oplyst, at han lærte fransk ved privatundervisning udenfor skolen. Under asylsamtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2013 har ansøgeren oplyst, at han er homoseksuel, og at han er

blevet fotograferet sammen med andre mænd, mens de var nøgne og havde sex. Ansøgeren måtte flygte fra bopælen, da billedet blev forevist for ansøgerens onkel, hvorved ansøgerens familie fik kendskab til hans homoseksualitet. Ansøgeren er blevet testet for syrisk, libysk, algerisk og marokkansk dialekt. I analyserapporten af [...] 2013 er det angivet, at ansøgerens sprogbrug er forenelig med et angivet sprogsamfund i Algeriet. Analyseresultaterne er tydeligt afvigende fra det angivne sprogsamfund i Syrien og afvigende fra det angivne sprogsamfund i Libyen. Nævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren flere gange er udeblevet fra samtaler med Rigspolitiets Nationale Udlændingecenter, ligesom han har været forsvundet i længere perioder og nægtet at medvirke til sagens oplysning. Nævnet finder således efter en samlet vurdering, at ansøgeren ikke har opfyldt sine forpligtelser efter udlændingelovens § 40 til at medvirke til sagens oplysning. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sin identitet, nationalitet og sit asylmotiv, hvorfor nævnet ikke finder, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland vil blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. [...] skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. og 4. pkt. Flygtningenævnet finder, at der er tale om et påtrængende tilfælde, idet der er risiko for, at ansøgeren vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Der henvises til, at ansøgeren flere gange under sagens behandling har undladt at give møde som tilsagt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a.” Libyen/2013/1

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt deres mindreårige barn fra Kina. Den mandlige ansøger indrejste i 2005, og blev samme år meddelt midlertidig opholdstilladelse. Den kvindelige ansøger indrejste i 2007, og blev samme år meddelt midlertidig opholdstilladelse. Ansørgernes datter indrejste sammen med den mandlige ansøgers forældre i 2008. I 2012 søgte ansørgerne asyl, efter at Udlændingestyrelsen havde truffet beslutning om, at de skulle udvises administrativt på grund af ulovligt ophold. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansørgerne er etniske hankinesere fra [...] i Kina. Den mandlige ansøger er ateist, og den kvindelige ansøger anser sig som kristen. Ansørgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige og kvindelige ansøger indrejste i Danmark i henholdsvis 2005 og 2007. Ægteparret søgte asyl ultimo 2012, efter at Udlændingestyrelsen havde truffet afgørelse om, at ansørgerne skulle udvises. Ansørgerne har som asylmotiv henvist til, at de under et besøg i Kina i *begyndelsen af* 2008 medbragte bøger om Falun Gong. Ansørgerne gav under besøget to eksemplarer af bogen til den kvindelige ansøgers forældre. Den [...] 2008 ankom civilklædte betjente til forældrenes boghandel, hvor ansørgerne var på besøg. Betjentene oplyste, at de havde fundet de to bøger i boghandlen, og forældrene

blev herefter anholdt. Senere på dagen fortalte den kvindelige ansøgers broder telefonisk, at forældrene stadig var tilbageholdt. Dagen efter udrejste ansøgerne legalt af Kina via Beijings lufthavn. Ansøgerne har ikke siden været tilbage i Kina. Kort efter oplyste den mandlige ansøgers moder telefonisk, at politiet havde opsøgt den mandlige ansøgers forældres bopæl, hvor ansøgerne havde boet under deres ophold i Kina. Politiet havde spurgt efter ansøgerne og ransaget boligen. Den kvindelige ansøger har senere talt flere gange med sin broder i telefonen. Hun forstod på broderen, at forældrene stadig var tilbageholdt, hvilket broderen bebrejdede hende. Han sagde, at han ikke længere betragtede hende som sin søster, og at han ikke ville tale med hende, før forældrene blev løsladt. Den mandlige og kvindelige ansøger har fået deres pas fornyet på Den Kinesiske Ambassade i København i henholdsvis 2009 og 2010. De fandt ikke grundlag for at søge asyl på tidligere tidspunkt, da de havde opholdstilladelse på andet grundlag. At de ikke tidligere søgte asyl hænger også sammen med, at en mand, der hedder [...], som de i København havde fået Falun Gong bøgerne af, fortalte dem, at de ikke ville kunne opnå asyl med henvisning til, at forældrene var arresteret på grund af Falun Gong bøgerne. De fortalte allerede i 2008 den pågældende mand om de problemer, bøgerne havde givet dem i Kina. Den mandlige ansøgers moder har i Flygtninge-nævnet som vidne forklaret, at hendes søn tilbød hende et eksemplar af Falun Gong bogen under besøget i 2008, hvilket hun afslog. Kort efter ansøgerne havde forladt Kina, blev hendes bopæl ransaget, efter at politiet havde spurgt efter ansøgerne. Politiet fandt intet, og sagen har ikke siden givet hende problemer. Hun rejste til Danmark i slutningen af sommeren 2008 sammen med ansøgernes mindreårige datter. Siden har hun været i Kina en gang om året. Hun tog under alle besøgene – efter aftale med sin søn – hen til boghandlerforretningen, der var lukket. Naboerne fortalte, at de ikke vidste, hvor boghandlerne var henne. Det indgår i Flygtninge-nævnets troværdighedsvurdering, at forklaringerne omhandler begivenheder, der har fundet sted for fem og et halvt år siden. Flygtninge-nævnet har imidlertid også med dette in mente ikke fundet at kunne lægge ansøgernes forklaring om deres asylmotiv til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerne har forklaret divergerende om flere forhold, samt at ansøgernes forklaring i Flygtninge-nævnet ikke er fremstået selvoplevet. Den mandlige ansøgers forklaring fremstår tilpasset situationen, og de spørgsmål, der er stillet til ham, og han har flere gange ikke på overbevisende måde kunnet give rimelige forklaringer, hvor han er foreholdt divergenser. Nævnet har endvidere lagt væsentlig vægt på, at den kvindelige ansøger har svaret afglidende og ukonkret på en række af nævnets spørgsmål. Hertil kommer, at ansøgerne efter nævnets opfattelse har forklaret uoverensstemmende om flere forhold. Flygtninge-nævnet har herved blandt andet hæftet sig ved, at den mandlige ansøger til styrelsen har forklaret, at han var klar over, at Falun Gong bøgerne blev taget med til Kina, at hans svigerforældre ikke var bekendt med, at der var tale om ulovligt materiale, og at han ikke advarede svigerforældrene herom. I Flygtninge-nævnet har den mandlige ansøger forklaret, at han inden rejsen havde talt med [...] om at medtage

bøgerne, samt at ansøgeren godt vidste, at der var tale om ulovlige bøger, hvorfor han advarede svigerforældrene og sagde, at de skulle beholde materialet derhjemme. Den kvindelige ansøger har herom til Udlændingestyrelsen forklaret, at hendes mand ikke vidste, at hun havde taget bøgerne med til Kina, og at hendes ægtefælle blev vred, da han opdagede det. Nævnet finder det herudover usandsynligt, at de kinesiske myndigheder ville lade ansøgerne gå efter myndighedernes fund af de ulovlige bøger og den kvindelige ansøgers forældres oplysning i boghandlen til politiet om, at ansøgerne skulle tilbage til Danmark. Det er endvidere indgået i vurderingen med en vis vægt, at ansøgerne i 2009 og 2010 rettede henvendelse til Den Kinesiske Ambassade i København med henblik på at få udstedt nye pas, samt at ansøgerne først søgte asyl omkring fire og et halvt år efter, at de kom tilbage til Danmark. Nævnet finder det tillige usandsynligt, at den kvindelige ansøger ikke kan erindre mere om flere centrale spørgsmål, end hun har forklaret, herunder om omtrent hvor mange gange hun har talt med sin storebroder om forældrenes tilbageholdelse med videre, samt omtrent hvilket år hun senest talte med broderen. Under de foreliggende omstændigheder finder nævnet herefter ikke, at det kan forventes at ville kunne få betydning for nævnets troværdighedsvurdering, hvad den person, der angiveligt skulle have givet bøgerne til ansøgerne, vil kunne forklare i Flygtningenævnet om, hvad ansøgerne har sagt til ham, efter at de i 2008 kom tilbage til Danmark. Nævnet bemærker herved, at den pågældende ikke har nogen førstehåndsviden om, hvad der er foregået i Kina vedrørende ansøgernes sag. Allerede af den grund finder nævnet ikke grundlag for at imødekomme en subsidær påstand fra ansøgernes beskikkede advokat om, at Flygtningenævnet skal udsætte sagen og indkalde den pågældende til at afgive forklaring for nævnet. Vedkommende er ikke til stede i Flygtningenævnet i dag, idet han til en bekendt af den mandlige ansøger skulle have oplyst, at han ikke vil møde alene på ansøgernes opfordring, men i givet fald forlanger at blive indkaldt af en myndighed eller lignende. Idet Flygtningenævnet ikke har fundet, at ansøgernes asylmotiv er tilstrækkeligt sandsynliggjort, stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kina/2013/1

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Statsløspal/2013/4.

Nævnet har endelig i sjældne tilfælde benyttet vidner i sager, hvor ansøgeren ikke selv har haft mulighed for at give møde, eller på grund af psykisk sygdom, traumer eller lignende ikke har kunnet afgive en sikker forklaring, se som eksempel den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 29f, nævnte afgørelse Syrien/2012/30 samt den i formandskabets 19. beretning (2010), side 201f nævnte afgørelse Kosovo/2010/1.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 17. beretning (2008), side 94, nævnte afgørelse Kosovo/2008/1.

For sager, hvor mindreårige medfølgende børn har afgivet forklaring for nævnet, henvises til afsnit 3.3.2.

3.4.3 Generelle baggrundsoplysninger

Udover at være ansvarlig for, at den enkelte asylsags konkrete omstændigheder er tilstrækkelig oplyst, før der træffes afgørelse i sagen, er nævnet også ansvarligt for, at der foreligger tilstrækkelige baggrundsoplysninger, herunder om forholdene i asylansøgerens hjemland eller 1. asylland.

Flygtningenævnet er i besiddelse af en omfattende samling af generelt baggrundsmateriale om forholdene i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere. Materialet bliver løbende ajourført og suppleret, jf. nærmere herom nedenfor under afsnit 3.4.3.2.

Flygtningenævnet lægger stor vægt på, at baggrundsmaterialet er af høj kvalitet, og at materialet giver nævnet mulighed for at danne et korrekt og objektivt billede af forholdene i de enkelte lande.

For så vidt angår udvælgelse og anvendelse af baggrundsoplysninger har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol flere gange i sager vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en klager ville risikere overgreb i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ved en tilbagevenden til hjemlandet, udtalt, at den indklagede medlemsstat må godtgøre, at de nationale myndigheders vurdering af sagen er dækkende og tilstrækkeligt underbygget af baggrundsmateriale fra såvel nationale myndigheder som andre pålidelige og objektive kilder som f.eks. andre medlemsstater eller tredjelande, FN-organer og anerkendte NGO'er. Hvad angår den generelle situation i oprindelseslandet har Domstolen ofte lagt vægt på de oplysninger, der fremgår af aktuelle rapporter fra uafhængige internationale menneskerettighedsorganisationer, herunder Amnesty International, eller regeringskilder, herunder US State Department, se blandt andet sagen NA. mod UK præmis 119. Ved vurderingen af, hvilken betydning der skal tillægges de oplysninger, som fremgår af baggrundsoplysningerne, skal der ifølge Domstolen tages hensyn til kilden, herunder særligt om den er uafhængig, pålidelig og objektiv, se sagen NA. mod UK præmis 120.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i en konkret sag har Domstolen i sagen Saadi mod Italien udtalt, at forholdene i klagerens hjemland var beskrevet i rapporter fra Amnesty International og Human Rights Watch, og at konklusionerne i disse rapporter var understøttet af en rapport fra US Department of State. Henset til udgiverens autoritet og renommé, seriøsiteten af de undersøgelser på baggrund af hvilke rapporter var udarbejdet, det forhold at rapporternes konklusioner på de omhandlede punkter var i overensstemmelse med hinanden og i det væsentlige blev bekræftet af adskil-

lige andre kilder, fandt Domstolen ikke grund til at betvivle deres pålidelighed, se præmis 143.

Vedrørende brugen af baggrundsoplysninger i sagen NA. mod UK udtalte Domstolen, at der i sagens natur må lægges større vægt på rapporter, som forholder sig til menneskerettighedssituationen i oprindelseslandet og direkte omhandler de forhold, der ligger til grund for den påståede krænkelse i den konkrete sag, end på rapporter udformet som generelle vurderinger. Dette gælder også oplysninger hidrørende fra UNHCR, hvorom Domstolen udtalte, at der efter Domstolens opfattelse måtte lægges betydelig vægt på oplysningerne i UNHCR's Position Paper om situationen i Sri Lanka. Domstolen var imidlertid enig med medlemsstaten i, at papiret nødvendigvis var bredt formuleret og indeholdt en generel oversigt over de varierende risici for hver af Sri Lankas etniske grupper. Domstolen fastslog på denne baggrund, at de synspunkter, der kom til udtryk i papiret, ikke i sig selv kunne være afgørende for hverken de nationale myndigheders eller Domstolens vurdering af risikoen for etniske tamiler, der vendte tilbage til Sri Lanka, se dommens præmisser 122 og 127.

3.4.3.1 Flygtningenævnets baggrundsmaterialesamling

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår hovedsageligt på internettet. Baggrundsmaterialet udvælges ud fra en vurdering af kildernes objektivitet og generelle og konkrete indsigte vedrørende asylrelevante forhold, herunder forhold af politisk og menneskeretlig karakter, i andre lande. Materialet udvælges desuden ud fra en vurdering af rapporternes relevans og aktualitet. Med henblik på, at baggrundsmaterialet giver et repræsentativt og balanceret indtryk af forholdene i de enkelte lande, udvælges rapporter så vidt muligt både fra anerkendte organisationer og myndigheder.

Endvidere giver adgangen til internettet nævnet mulighed for at søge mere specifikke oplysninger indhentet i relation til særlige problemstillinger i de enkelte sager.

De ubegrænsede muligheder for at søge og hente uendelige mængder af baggrundsmateriale fra internettet indebærer imidlertid også, at der løbende pågår et stort sorteringsarbejde i nævnssekretariatet, hvor der foretages en kvalificeret og kritisk vurdering af såvel kilden som af den indholdsmæssige værdi af det tilgængelige materiale, før det indgår i samlingen af baggrundsmateriale.

Som nævnt indhentes Flygtningenævnets baggrundsmateriale fra forskellige myndigheder. I den forbindelse kan særligt nævnes Udenrigsministeriet og Udlændingestyrelsens Landedokumentation. Herudover indhentes baggrundsmateriale fra forskellige organisationer, herunder Dansk Flygtningehjælp, Amnesty International, Human Rights Watch og andre internationale menneskerettighedsorganisationer samt UN-

HCR. Hertil kommer endvidere det amerikanske udenrigsministeriums årlige rapporter (Country Report on Human Rights Practices om menneskerettighedssituationen i et stort antal lande og International Religious Freedom Report) samt rapporter fra British Home Office, norske Landinfo, Det svenske Utrikesdepartement, Europarådet og andre landes myndigheder i øvrigt. Endvidere kan nævnet anmode Udenrigsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt oplysninger i et generelt udformet baggrundsnotat kan bekræftes.

Hovedparten af Flygtningenævnets baggrundsmateriale er tilgængeligt via nævnets hjemmeside. Baggrundsmaterialet omfatter aktuelt og relevant materiale vedrørende forholdene i det enkelte land. Der er for hvert land en bilagsliste med en kort gengivelse af indholdet i de enkelte dokumenter med et link til dokumentet. Det er desuden muligt at søge direkte i indholdet af dokumenterne efter specifikke oplysninger. Det er således enkelt for nævnets medlemmer, de mødende advokater og andre interesserede at finde relevant baggrundsmateriale.

Det er det enkelte nævnsmedlem, som ud fra princippet om fri bevisbedømmelse vurderer baggrundsoplysningernes betydning i forhold til oplysningerne i den enkelte sag. Det er derfor ikke muligt generelt at beskrive, hvorledes baggrundsoplysningerne fra forskellige kilder bliver vurderet, herunder hvorvidt oplysninger fra en bestemt kilde tillægges større betydning end oplysninger fra andre kilder. Hvis flere af hinanden uafhængige kilder har afgivet samstemmende oplysninger, må dette dog antages at blive tillagt særlig vægt.

3.4.3.2 Opdatering af nævnets baggrundsmateriale

På nævnets hjemmeside offentliggøres baggrundsmateriale vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra. Oplysningerne i baggrundsmaterialet er en del af det faktiske grundlag, der indgår i nævnets vurdering af den enkelte asylsag.

Flygtningenævnets Sekretariat sørger for, at Flygtningenævnets baggrundsmateriale løbende ajourføres, og at de relevante rapporter vedrørende de forskellige lande indgår i baggrundsmaterialet. Flygtningenævnet vil således normalt mindst tre gange årligt offentliggøre nyt baggrundsmateriale på Flygtningenævnets hjemmeside vedrørende de lande, som nævnet modtager flest asylansøgere fra.

Søgningen efter baggrundsmateriale foregår på den måde, at nævnssekretariatets sagsbehandlere er inddelt i en række landegrupper, der er ansvarlige for søgning af baggrundsmateriale for de enkelte lande i landegruppen. Derudover er de enkelte lande inddelt i gruppe I- og gruppe II-lande. Gruppe I-lande er de lande, hvorfra nævnet behandler flest sager eller som på grund af udviklingen i landet eller af andre grunde fin-

des at skulle følges nærmere. Gruppe II-lande er lande, hvorfra der er meget få sager, og hvor der derfor ikke foretages en løbende opdatering af baggrundsmaterialet. Opdatering af baggrundsmaterialet vedrørende gruppe I-lande foretages løbende. Opdateringen af baggrundsmateriale vedrørende gruppe II-lande foretages konkret, det vil sige, når nævnet modtager en sag vedrørende en ansøger fra det pågældende land.

Flygtningenævnets Sekretariat søger endvidere efter baggrundsmateriale, hvis der opstår et særligt behov herfor, hvilket typisk vil være tilfældet, hvis der opstår væsentlige ændringer i forholdene i et land.

Med henblik på at Flygtningenævnet kan træffe korrekte afgørelser på et veloplyst grundlag, skal relevant baggrundsmateriale være tilgængeligt for nævnet, Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat inden nævnsmødet.

Den beskikkede advokat bliver forud for hver enkelt sags behandling i nævnet orienteret om, at Flygtningenævnets bilagsfortegnelser og baggrundsmateriale vedrørende det pågældende land kan findes på og downloades fra nævnets hjemmeside.

I dagene op til hvert nævnsmøde kontrollerer nævnssekretæren, om der er optaget nyt baggrundsmateriale, som endnu ikke er offentliggjort på nævnets hjemmeside. Hvis der foreligger nyt ikke-offentliggjort materiale, udsendes dette materiale seks dage før nævnsmødet. Hvis materialet er fremkommet umiddelbart før nævnsmødet, udleveres det på mødet.

3.4.4 Flygtningenævnets indhentelse af yderligere oplysninger

3.4.4.1 Høringer

Hvis nævnet finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at træffe afgørelse i en sag, udsætter nævnet sagens afgørelse med henblik på, typisk via Udenrigsministeriet, at indhente oplysninger til brug for sagen. Der kan være tale om oplysninger om såvel mere generelle forhold i det pågældende land som om oplysninger af helt konkret karakter af betydning for afgørelsen af den pågældende sag.

Behovet for at indhente yderligere oplysninger kan også opstå i forbindelse med anmodninger om genoptagelse af allerede afgjorte asylsager.

Når nævnet skal tage stilling til, om en sag bør udsættes på en konkret eller en generel høring, er den aktuelle kildesituation i det pågældende land et nødvendigt led i nævnets vurdering, idet høringer vedrørende visse lande på forhånd kan siges at være meget vanskelige eller ikke mulige at gennemføre.

Når nævnet har truffet beslutning om at iværksætte en høring, foretager nævnssekretariatet en nærmere vurdering af, hvorledes høringen skal formuleres og ekspederes, herunder hvorvidt det vil være formålstjenligt at udvide høringstemaet af hensyn til den videre behandling af andre sager. Forud for en generel høring kan nævnssekretariatet orientere Udlændingestyrelsens Landedokumentation om høringen med henblik på at undgå parallelhøringer. Af samme grund modtager nævnets sekretariat fra Udlændingestyrelsens Landedokumentation kopi af generelle høringer, som Udlændingestyrelsen foretager.

Hvis en høring har generel karakter og derved kan få betydning for vurderingen af andre tilsvarende sager, indgår nævnets eller Udlændingestyrelsens høringsbrev i det generelle baggrundsmateriale. Når Flygtningenævnets Sekretariat syv dage før nævnsmøderne udsender eventuelle nye baggrundsoplysninger til nævnet, den beskikkede advokat og Udlændingestyrelsen, vedlægges således kopi af relevante verserende høringer. Advokaten får på den måde mulighed for at vurdere, om en verserende høring giver anledning til under nævnsmødet at nedlægge påstand om udsættelse af en sag på fremkomsten af svaret på en verserende høring.

En sådan høring kan indebære, at behandlingen af et større antal sager må stilles i bero.

Såfremt høringstemaet er af helt generel karakter, kan spørgsmålet om udformningen af høringen og betydningen heraf for andre sager endvidere drøftes i Flygtningenævnets koordinationsudvalg.

Det kan forekomme, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg selv tager initiativ til, at der indhentes nye generelle oplysninger til brug for behandlingen af en større eller mindre gruppe af (ensartede) sager.

Som eksempel kan nævnes, at Flygtningenævnets koordinationsudvalg på et møde i januar 2013 på baggrund af de foreliggende baggrundsuplysninger om forholdene i Syrien i relation til desertering og værnepligtsunddragelse fandt, at der var behov for at indhente yderligere oplysninger herom, og udvalget besluttede derfor at iværksætte en høring af Udenrigsministeriet.

På baggrund af Udenrigsministeriets høringssvar besluttede koordinationsudvalget på mødet i april 2013 at anmode sekretariatet om at iværksætte en screening af allerede afgjorte sager med henblik på at fremfinde de sager, hvor værnepligt eller desertering har været en del af asylmotivet, og hvor spørgsmålet om genoptagelse af egen drift er aktuelt. Der henvises nærmere til kapitel 7 om Syrien.

På møder i september 2013 besluttede formandskabet og koordinationsudvalget endvidere på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger om forværringen af situationen i Syrien at anmode Udenrigsministeriet om at være behjælpelig med indhentelse af aktuelle oplysninger om konfliktens udstrækning og intensitet og i den forbindelse løbende at fremsende en rapport til nævnet fra ambassaden i Damaskus vedrørende det aktuelle konfliktniveau med en angivelse af, hvilke områder der måtte anses for at være konfliktområder i Sufi-Elmi-dommens forstand, se nærmere omtalen af beslutningen i kapitel 7.

Også svar på helt konkrete høringer indeholder til tider oplysninger af generel karakter. I sådanne tilfælde vil høringssvaret i anonymiseret form indgå i nævnets generelle baggrundsmateriale.

3.4.4.2 Ægthedsvurderinger

I mange konkrete sager fremlægges der dokumenter, typisk i form af arrestordrer, tilsigelser, udskrift af dombøger m.v., eller aviser med efterlysninger til støtte for asylansøgerens forklaring om forfølgelse i hjemlandet. Hvis sådanne dokumenter m.v. ikke umiddelbart kan lægges til grund eller afvises som konstruerede til lejligheden, sender Flygtningenævnet i vid udstrækning dokumenterne m.v. til Udenrigsministeriet med anmodning om en udtalelse om, hvorvidt dokumenterne kan anses for at være ægte.

Flygtningenævnet påser forud for afsendelsen af høringen, at der foreligger fornødent samtykke fra den pågældende asylansøger til, at de omhandlede oplysninger kan indhentes via Udenrigsministeriet, eventuelt ved anvendelse af lokale kilder.

Da det i asylsager er afgørende, at oplysninger om ansøgeren eller ansøgerens identitet ikke videregives til hjemlandets myndigheder, anfører Flygtningenævnet altid i høringsskrivelserne følgende forbehold: "Asylansøgerens identitet må ikke komme de stedlige myndigheder eller uvedkommende tredjemand til kundskab. Derimod vil pågældendes identitet om nødvendigt og i fortrolighed kunne videregives til den af ambassaden benyttede advokat eller tilsvarende kilde".

Der er i samarbejde mellem Udenrigsministeriet og udlændingemyndighederne udarbejdet et sæt retningslinjer for foretagelse af ægthedsvurderinger i udlændingesager. Retningslinjerne indeholder blandt andet en gennemgang af de sagstyper, i hvilke der er behov for indhentelse af en ægthedsvurdering af udenlandske dokumenter, og af den arbejdsgang, der følges i forbindelse med foretagelse af ægthedsvurderingerne, herunder Udenrigsministeriets retningslinjer for udvælgelse af kilder.

Endvidere drøftes spørgsmål vedrørende ægthedsvurderinger løbende i et samarbejdsforum med deltagelse af Udenrigsministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Ved behandlingen af en sag kan det imidlertid også forekomme, at Flygtningenævnet som led i bevisvurderingen tager stilling til, om et fremlagt dokument kan lægges til grund, uden at det har været sendt til Rigspolitiet eller Udenrigsministeriet til ægthedsvurdering. Ved vurderingen heraf kan blandt andet indgå tidspunktet og omstændighederne for dokumentets fremkomst, dokumentets karakter samt ansøgerens troværdighed i øvrigt.

Som eksempel på sager, hvor der via Udenrigsministeriet er indhentet en masterudgave af en fremlagt avis, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har oplyst, at han på et ukendt tidspunkt blev medlem af partiet Hezb-e-Khalgh Demokrat [PDPA], da det var et krav til alle offentlige ansatte. Ansøgeren meldte sig ud, da han var 23-24 år gammel. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han arbejdede på en fabrik, der fremstillede toiletpapir af genbrugspapir. Fabrikken benyttede blandt andet gamle, aflagte undervisningsbøger med religiøst indhold i produktionen, som fabrikken indkøbte på skoler. I foråret 2010 blev ansøgeren ringet op af en kollega, der fortalte, at fabrikken var blevet omringet af lokale beboere og politiet, da to ansatte på fabrikken havde fortalt mullahen, at der blev benyttet undervisningsbøger med religiøst indhold i produktionen af toiletpapir, hvorefter mullahen havde orienteret beboerne i området samt politiet om dette. Ansøgeren blev af sin kollega opfordret til ikke at møde op på arbejde, eftersom der blev afholdt en demonstration foran fabrikken, og ansøgeren fandt ligeledes på opfordring fra sin kollega en ny bolig i et andet område. Ansøgeren blev sammen med to af sine døtre omkring 10 dage efter opringningen fra kollegaen kidnappet af tre ukendte personer. Ansøgeren blev herefter tilbageholdt i seks måneder. Ansøgeren blev i denne periode udsat for overgreb og udspurgt om blandt andet de andre ansatte på fabrikken. I den sidste halvdel af perioden blev ansøgeren undervist i at fungere som selvmordsbomber. Ansøgerens ene datter blev efter tre måneder af tilbageholdelsen tvangsgift med en af de personer, der tilbageholdt ansøgeren og døtrene. Efter seks måneders tilbageholdelse lykkedes det ansøgeren og datteren, [...], at slippe fri. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Afghanistan at blive dræbt af den afghanske befolkning eller tilbageholdt og henrettet af de afghanske myndigheder. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Hverken forklaringen om ansættelsen på toiletpapirfabrikken eller om den efterfølgende tilbageholdelse og flug-

ten herfra har fremstået selvoplevet og troværdig. Der er herved henset til, at ansøgeren under forklaringen for nævnet har svaret afglidende, upræcist og med bemærkelsesværdigt få detaljer. Flygtningenævnet har ved troværdighedsvurderingen tillige tillagt det en vis vægt, at den fremlagte avis ikke er identisk med den fotokopi af avisens masterudgave, som Udenrigsministeriet har fået tilsendt via det afghanske kulturministerium, hvorfor der er rimelig grund til at antage, at den fremlagte avis ikke er ægte. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at det er sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/50

Som eksempel på sager, hvor nævnet har afvist at udsætte sagen med henblik på at få foretaget en ægthedsvurdering af en fremlagt avis, kan henvises til den i afsnit 5.9.2.2 nævnte afgørelse Afg/2013/6.

Se som eksempel på sager, hvor en af Udenrigsministeriet foretagen ægthedsvurdering er indgået som et element i nævnets vurdering af ansøgers troværdighed:

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2012. Udlændingestyrelsen havde anmodet Udenrigsministeriet om at foretage en ægthedsvurdering af tre dokumenter fremlagt af ansøgeren. Det fremgik af Udenrigsministeriets høringssvar, at det var kildens vurdering, at det fremlagte bevis på bangladeshisk statsborgerskab kunne antages at være ægte, mens den fremlagte politirapport og den fremlagte anklage om medskyldighed i drab ikke kunne antages at være ægte. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er bangladeshisk statsborger og sunni-muslim fra [...] i Faridpour-distriktet, Bangladesh. Ansøgeren har siden 2001 været medlem af Bangladesh Nationalist Party (BNP). Ansøgeren havde til hensigt at stille op som formandskandidat til partiets ungdomsorganisation, Jubodol, i [...] i *sommeren* 2012, men blev i stedet nødsaget til at flygte fra landet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive dræbt af repræsentanter fra partiet Awami League. Til støtte herfor har ansøgeren henvist til, at hans bopæl i løbet af 2012 blev ransaget af politiske modstandere fra partiet Awami League. *På en bestemt dato* i 2012 blev ansøgeren bortført og tilbageholdt omkring to døgn af personer fra Awami League. I forbindelse med et toiletbesøg lykkedes det ansøgeren at flygte, hvorefter han udrejste af Bangladesh. Endelig har ansøgeren henvist til, at han på falsk grundlag er anklaget for medvirken til drab. Flygtningenævnet kan på flere væsentlige punkter ikke anse ansøgerens forklaring om asylmotivet for at være overbevisende. Forklaringen er divergerende og forekommer usandsynlig vedrørende flere centrale forhold. Forklaringen forkastes derfor som utroværdig. Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren i asylansøgningsskemaet

har oplyst, at medlemmer af regeringspartiet Awami League har foretaget ransagninger på hans bopæl *på en bestemt dato i måneden forud for bortførelsen i 2012*. Ansøgeren har til asylsamtalen den [...] 2012 i Udlændingestyrelsen først svaret benægtende på et spørgsmål om, hvorvidt hans hjem nogensinde er blevet opsøgt af personer fra Awami League. Han har dog oplyst, at han er blevet fortalt, at der har været personer fra Awami League i hjemmet efter hans udrejse. Ansøgeren har dernæst under samtalen oplyst, at personer fra Awami League to til tre gange har opsøgt bopælen forud for hans udrejse. Besøgene har fundet sted i *de tre måneder forud for den i asylansøgningsskemaet oplyste dato*. Fra *måneden forud for den i asylansøgningsskemaet oplyste dato* og frem til hans bortførelse den [...] er hans bopæl ikke blevet ransaget. Under asylsamtalen i Udlændingestyrelsen den [...] 2013 har ansøgeren forklaret, at der blev foretaget fire ransagninger, og at den sidste ransagning fandt sted *en bestemt dato otte dage efter den i asylansøgningsskemaet oplyste dato*. Nævnet lægger endvidere vægt på, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren i overensstemmelse med sin forklaring uden problemer har kunnet flygte fra et bevogtet sted, hvor han angiveligt har været tilbageholdt og tortureret, efter at han er blevet kidnappet. Flygtningenævnet tillægger det i øvrigt vægt, at ansøgeren under asylsamtalen den [...] 2012 har afleveret tre dokumenter, hvis ægthed herefter nærmere er blevet undersøgt. I et notat af [...] 2013 har Udenrigsministeriet udtalt, at et dokument, der angiveligt skulle være en anmeldelsesrapport vedrørende ansøgerens forsvinden den [...] 2012, ikke kan antages at være ægte. Det er endvidere udtalt, at et andet dokument, der angiveligt er et anklageskrift, hvorefter ansøgeren er tiltalt sammen med andre for at have begået drab, heller ikke kan antages at være ægte. Flygtningenævnet finder ikke anledning til at udsætte sagen med henblik på en fornyet ægthedsvurdering af de fremlagte dokumenter, ligesom nævnet heller ikke finder anledning til, at der foretages ægthedsvurdering af de dokumenter, som ansøgeren for nylig er fremkommet med til sin advokat og til nævnet. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bangladesh/2013/9

Se som eksempel på sager, hvor dokumenter har været forelagt for UNHCR:

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har oplyst at være muslim og etnisk rohingya fra Burma. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Burma frygter at blive dræbt af myndighedspersoner grundet sin etnicitet som rohingya. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han ikke kan leve et værdigt liv i

Bangladesh, idet han ikke har lovligt ophold i landet. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at faderen blev dræbt i 1992 af buddhister i Burma som følge af faderens etnicitet. Ansøgeren og dennes broder udrejste kort efter til Bangladesh, mens deres moder udrejste tre måneder senere. Ansøgeren har videre oplyst, at han i 1999 indrejste illegalt i Burma for at gøre krav på sin families jord, hvilket dog ikke lykkedes. Ansøgeren opholdt sig illegalt i Burma i tre måneder, i hvilken periode han fik udstedt et id-kort. Ansøgeren har videre oplyst, at han i Bangladesh arbejdede illegalt som ufaglært cykelsmed og rickshawfører. Ansøgeren havde et tæt forhold til sin arbejdsgiver, som hjalp ansøgeren økonomisk med at udrejse fra Bangladesh. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han er burmesisk statsborger, og at han er flygtet fra Burma til Bangladesh i 1992. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at UNHCR ikke har været i stand til at identificere ansøgeren som registreret flygtning. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det ikke kan lægges til grund, at det fremlagte Mastercard for the Registration of Refugees from Myanmar er ægte, idet UNHCR har afvist, at dokumentet er ægte. Flygtningenævnet har herudover lagt vægt på, at det ikke kan lægges til grund, at den fremlagte Rohingya Refugee Family Book er ægte, idet UNHCR har afvist, at bogen er ægte. Hertil kommer, at det af sprogtesten fremgår, at ansøgeren anses for at tale bengali på modersmålsniveau, og at ansøgerens sprogbrug afviger fra normen i Burma, hvorfor det må anses for usandsynligt, at personen har sproglig baggrund i Burma. Ansøgerens bengali associeres i stedet til Bangladesh. Endelig har Flygtningenævnet fundet, at ansøgerens forklaring på en række punkter ikke forekommer troværdig, herunder hans forklaring om, at det var hans arbejdsgiver, der betalte en stor del af udgifterne ved ansøgerens udrejse. Efter ansøgerens forklaring om sit ophold i Bangladesh sammenholdt med resultatet af sprogtesten lægger Flygtningenævnet herefter til grund, at ansøgeren stammer fra Bangladesh. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Bangladesh risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bangladesh/2013/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Bangladesh/2013/4.

3.4.4.3 Kriminaltekniske erklæringer

Hvis Flygtningenævnet har brug for en mere teknisk vurdering af et dokumentes ægthed, kan nævnet anmode Rigspolitiet, Nationalt Kriminalteknisk Center (NKC), om at foretage en teknisk vurdering af dokumentet, herunder af identitetskort, for at få fastslået, om dokumentet er ægte. I sjældnere tilfælde anmoder Flygtningenævnet Kriminalteknisk Center om at vurdere ægtheden af attester og lignende, men denne proces vanskeliggøres af Kriminalteknisk Centers behov for sammenligningsmateriale i form af lig-

nende ægte dokumenter, idet forfalskninger af attester m.v. ikke fremtræder lige så tydeligt, som tilfældet ofte vil være for så vidt angår identitetskort.

Som eksempel på en sag, hvor nævnet i sin afgørelse har forholdt sig til en erklæring udfærdiget af Nationalt IT-Efterforskningscenter (NITEC) under Rigspolitiet, kan henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Afg/2013/32.

3.4.4.4 Sprogtest

Hvis en asylansøgers oplysninger om sin identitet og nationalitet ikke findes at kunne lægges til grund, kan det forekomme, at ansøgeren bliver anmodet om at deltage i en sprogtest. Et sproganalyseinstitut vil i den forbindelse vurdere, om ansøgeren må antages at komme fra det angivne land m.v. på baggrund af det talte sprog og ansøgerens kendskab til sprog og nationale forhold i øvrigt. Såfremt ansøgeren vurderes ikke at have sin sproglige baggrund i det angivne land, vil analyseinstituttet om muligt angive, hvor ansøgeren så må formodes at komme fra.

Som eksempel fra nævnets praksis, hvor nævnet har forholdt sig til betydningen af resultatet af en foretaget sprogundersøgelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Bangladesh. Indrejst i 2012. **Flytningenævnet** udtalte: "Ansøgeren angiver at være etnisk rohingya og født muslim fra landsbyen [...] i distriktet Arakan, Burma. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Burma frygter repressalier fra en kriminel gruppe, som forinden hans udrejse af landet kidnappede hans søster. Videre frygter han repressalier fra repræsentanter fra de burmesiske myndigheder, idet han er etnisk rohingya. Ved en tilbagevenden til Bangladesh frygter ansøgeren at skulle tage ophold der, da han ikke er bangladeshisk statsborger. I Burma blev hans families bopæl opsøgt af repræsentanter fra en kriminel gruppering, da han var omkring fire år gammel. De forsøgte at afpresse hans fader økonomisk, hvorefter de kidnappede søsteren. I forbindelse med faderens eftersøgning af søsteren forsvandt han. Ansøgeren udrejste sammen med sin moder fra Burma til [...], Bangladesh, da han var omkring syv år gammel. De boede i en periode på omkring ti år hos [...], som de arbejdede for. Omkring 1996 udrejste ansøgeren på moderens foranledning af Bangladesh til Indien. Siden da har han ikke været tilbage i Bangladesh. Efter et par måneders ophold fik han at vide gennem en agent, han havde benyttet ved udrejsen, at hans moder havde begået selvmord som følge af, at hun var blevet voldtaget af en af [...] ansatte efter ansøgerens udrejse. Efterfølgende udrejste han af Indien og opholdt sig i en række lande, forinden han den [...] 2012 indrejste i Danmark. Flytningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sand-

synliggjort, at han er født i Burma, og at han skulle være etnisk rohingya. Flygtninge-nævnet har herved lagt vægt på, at den sprogtest, der er udarbejdet, taler imod, at ansøgeren skulle være rohingya fra Burma, idet hans fonologi, syntaks og grammatik konsekvent afviger fra normen fra rohingyaer fra Burma, samt at han taler bengali på modersmålsniveau. Nævnet har ved denne vurdering endvidere tillagt det betydning, at ansøgeren var syv år, da han efter sin forklaring skulle være udrejst fra Burma, og at han derefter talte sit modersmål med sin mor, indtil han udrejste fra Bangladesh som 17-årig. Ansøgeren har i øvrigt forklaret divergerende om, hvorvidt han talte sit modersmål med sin mor indtil udrejsen, eller om hun forbød ham dette tidligere. Nævnet finder i den forbindelse ikke, at ansøgerens forklaring om, at hans mor forbød ham at tale sit modersmål forekommer sandsynlig henset til, at han og hans mor havde oplyst lokalbefolkningen om, at de var rohingyaer. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren skal vurderes som kommende fra Bangladesh og i forhold til Bangladesh, og Flygtningenævnet finder, at han ikke har forklaret om omstændigheder, der gør, at han kan opnå asyl i forhold til Bangladesh. Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Bangladesh vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Bangladesh/2013/7

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4 nævnte afgørelse Som/2013/18.

3.4.5 Anerkendelse som flygtning af UNHCR forud for indrejsen i Danmark

Flygtningenævnet har behandlet enkelte sager, hvor UNHCR forud for ansøgerens indrejse i Danmark har anerkendt eller registreret den pågældende som flygtning, evt. på prima facie-basis.

Flygtningenævnet er ikke bundet af, at UNHCR efter organisationens mandat har anerkendt den pågældende som flygtning. Det påhviler således de danske myndigheder selvstændigt at vurdere, om ansøgeren på tidspunktet for myndighedernes behandling af sagen opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. UNHCR's anerkendelse vil dog indgå som et moment i Flygtningenævnets samlede asylvurdering.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har forholdt sig til en forudgående UNHCR-anerkendelse eller –registrering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2012. Sagen blev sambehandlet med sagen ved-

rørende ansøgerens bror, som var indrejst samtidig med ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerens fader har været aktiv for Hayda Olamaa Muslimin. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er forfulgt på grund af faderens politiske aktiviteter og på grund af sit tilhørsforhold til klanen Al-Zawbai. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at to af hans brødre blev udsat for et likvideringsforsøg udenfor familiens bopæl i slutningen af 2004. Familien flygtede efter at have modtaget trusselsbreve i 2005 til Syrien. Efter et års ophold vendte de tilbage til Irak. Her følte familien sig på ny truet. Derefter flygtede de igen til Syrien. Ved en tilbagevenden til Irak frygter ansøgeren, at han vil blive dræbt af shia-muslimer, herunder Mukhtar al-Thaqfi-brigaden. Det fremgår, at ansøgeren ikke selv har haft nogen aktiviteter, der kan have bragt ham i modsætningsforhold til hans hjemlands myndigheder, organisationer eller bevægelser. Ansøgeren og dennes broder har under sagen i nogen grad udbygget deres forklaring om faderens politiske aktiviteter. Ved ankomsten her til landet var de reelt uden indsigt i faderens aktiviteter. Det bemærkes i den forbindelse, at det er oplyst, at faderen ikke var særligt religiøs. At skyderiet, der fandt sted ved familiens bopæl i 2004, skulle have relation til faderens politiske aktiviteter, bygger alene på ansøgerens og dennes broders antagelser. Herefter blev en broder bortført og familien presset til at betale løsepenge. Flygtningenævnet lægger til grund, at den pågældende begivenhed som oplyst var udtryk for en kriminell handling uden politisk sigte. Ansøgeren og dennes broder har oplyst, at man derpå - inden udrejsen - modtog nogle enslydende trusselsbreve, der var efterladt på forretningsadressen. Det fremgår, at familien derpå opholdt sig i Syrien, og derefter - efter kun et års ophold - flyttede tilbage til Irak, hvorpå familien besluttede at udrejse alene på baggrund af en nabos oplysning om, at nogle bevæbnede mænd havde spurgt efter familiens adresse, som naboen ikke oplyste. Familien tog på ny ophold i Syrien, hvor man i 2008 opnåede at blive accepteret som kvoteflygtninge i blandt andet Norge. Familiens udrejse blev dog opgivet, efter at faderen forsvandt i forbindelse med, at denne skulle hente et kontantbeløb. Ansøgeren og hans broder foretog derefter intet med henblik på at rejse videre, før de udrejste i sommeren 2012. I forbindelse med nævnsmødet er der fremlagt en arrestordre udstedt i 2008 af en undersøgelsesret og stilet til Rådet for Højeste Retssystem. Ordren omfatter ansøgerne, deres fader og de øvrige brødre. Af konkrete oplysninger ses alene ansøgeres navne og en adresse i Irak, hvor ansøgerne på grund af udrejsen til Syrien ikke havde været i to år. Dokumentet angiver ikke journalnummer eller oplysninger udover navne, som kunne tjene til at identificere sagen. Dokumentet oplyses fremskaffet af en farbroder bosiddende i Irak i forbindelse med en personlig henvendelse med henblik på at få udstedt pas til ansøgerne. Henset til dokumentets form og indhold kan Flygtningenævnet ikke tillægge det bevisværdi. Dokumentet støtter således ikke ansøgeres asylmotiv. Det bemærkes, at der, uanset de fremsendte dokumenter fra UNHCR vedrør-

rende anerkendelse, skal foretages en selvstændig asylvurdering. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan ikke lægge til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak på grund af hans klan eller faderens forhold vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnets flertal finder heller ikke, at ansøgeren vil være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/13

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsløs palæstinenser fra Irak. Indrejst i 2009. Ansøgeren søgte asyl i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, sunni-muslim og statsløs palæstinenser. Ansøgeren er født i Damaskus, Syrien, men har fra kort efter sin fødsel og indtil 2006 opholdt sig i Bagdad, Irak. Fra 2006 og indtil udrejsen til Danmark i 2009 opholdt ansøgeren sig i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun og hendes familie blev udsat for forfølgelse i Irak, fordi de var palæstinensere og sunni-muslimer. *En shia-muslimsk gruppe* opsøgte i 2006 ansøgerens brødre i den isforretning, de arbejdede i, og de forsøgte kort efter at få fat i ansøgeren på det hospital, hvor hun arbejdede. En kollega ringede og advarede ansøgeren om, at hun ikke skulle komme på arbejde. *Den shia-muslimske gruppe* dræbte en kvinde på hospitalet og kidnappede en anden. De efterstræbte ansøgeren og hendes familie, udelukkende fordi de var palæstinensere og sunni-muslimer. Familien udrejste herefter til Syrien, hvor de blev anerkendt som flygtninge af UNHCR. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om hændelserne i 2006 til grund. Ansøgeren, der er opvokset i og har tilbragt størstedelen af sit liv i Irak, skal, uanset at hun er statsløs palæstinenser, efter Flygtningenævnets faste praksis asylretligt vurderes i forhold til Irak. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke, at ansøgeren ved sin udrejse fra Irak i 2006 var udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun var i en konkret og individuel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal lægger i den forbindelse vægt på, at de episoder, hvor *den shia-muslimske gruppe* forsøgte at få fat i ansøgeren og hendes brødre, ikke fremstår som nærmere konkretiserede, og at der er tale om enkeltstående tilfælde. Disse hændelser må herefter anses som værende udsprunget af de generelle uroligheder i Irak på daværende tidspunkt. Flygtningenævnet finder, at uanset om det måtte lægges til grund, at ansøgeren ved sin udrejse af Irak i 2006 havde været udsat for asylbegrundende forfølgelse eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, er det afgørende, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til Irak på tidspunktet for nævnets afgørelse risikerer at blive udsat for forfølgelse eller andre asylbegrundende forhold. Den omstændighed, at ansøgeren efter sin udrejse fra Irak i 2006 blev anerkendt som flygtning af UNHCR i Syrien, kan ikke føre til et andet resultat, idet

ansøgeren ikke har været anerkendt som flygtning i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hendes asylmotiv fortsat er aktuelt. Flygtningenævnet lægger i den forbindelse vægt på den forløbne tid, samt på, at den generelt usikre sikkerhedssituation i Irak på nuværende tidspunkt ikke i sig selv er asylbegrundende. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det fremgår af baggrundsmaterialet, især Landinfo – Statsløse palæstinere i Irak af 25. januar 2011, at sikkerhedssituationen i Irak er den samme for statsløse palæstinensere som for irakere. Flygtningenævnet har endvidere tillagt det en vis vægt, at ansøgeren først søgte om asyl i Danmark mere end to et halvt år efter, hun var indrejst i landet, og efter at hun to gange havde fået afslag på familiesammenføring med sin ægtefælle. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har ikke fundet, at oplysningerne om, at statsløse palæstinensere, som er meddelt afslag på asyl, ikke tillades indrejse i Irak, kan føre til noget andet resultat. Det bemærkes, at det ikke hører under Flygtningenævnets kompetence at meddele opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Flygtningenævnet stadfæster af ovennævnte grunde Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2013/3

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Statsløspal/2013/6, hvor den omstændighed, at ansøgeren efter sin udrejse af Irak var anerkendt af UNHCR i Syrien som flygtning, ikke kunne føre til en ændret vurdering.

Endelig kan henvises til den i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelse Sudan/2013/5.

3.5 Flygtningenævnets afgørelse

Forud for nævnsmødet udarbejder Flygtningenævnets Sekretariat et resumé af ansøgerens forklaringer under sagens behandling, hvori indgår en ordret gengivelse af Udlændingestyrelsens referat af samtalen med ansøgeren. Dette resumé indgår som en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder i nævnets beslutning i sagen.

Flygtningenævnets afgørelser skal begrundes, jf. udlændingelovens § 56, stk. 7, og forvaltningslovens §§ 22 og 24.

Udover en beskrivelse af sagens faktiske omstændigheder og en gengivelse af ansøgerens forklaring under nævnsmødet indeholder Flygtningenævnets afgørelse således en vurdering af, om nævnet finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at få asyl, og de hovedhensyn, nævnet ved vurderingen heraf har lagt vægt på. Der kan endvidere være anledning til i begrundelsen særskilt at tage stilling til partsanbringender.

3.6 Aktindsigt og offentlighed

Mulighederne for aktindsigt i asylsager reguleres dels af forvaltningslovens og offentlighedslovens almindelige regler herom og dels af udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4.

Udlændingelovens § 55, stk. 3 og 4, er specialregler, der regulerer ansøgerens og den beskikkede advokats ret til aktindsigt i forbindelse med sagens behandling i nævnet. Reglerne gælder ved siden af de almindelige regler om aktindsigt i forvaltningsloven og offentlighedsloven.

Af udlændingelovens § 55, stk. 3, følger, at udlændingen og dennes advokat skal have adgang til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i sagen, og til at udtale sig herom. Ved udlændinge-lovens § 55, stk. 4, begrænses adgangen til aktindsigt, hvis hensynet til statens sikkerhed eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør dette påkrævet. Ansøgeren og dennes beskikkede advokat har således som udgangspunkt ret til aktindsigt i alt materiale, der indgår i den enkelte sag.

Offentlighedslovens regler om aktindsigt i lovens kapitler 2 og 4 vedrører aktindsigt for andre end sagens parter, for eksempel privatpersoner, journalister og forskere. Ved anmodning om aktindsigt i en asylsag efter offentlighedslovens regler vil undtagelsesbestemmelsen i lovens § 30, nr. 1, vedrørende personfølsomme oplysninger som udgangspunkt være opfyldt. Det antages således i praksis, at alene oplysningen om, at en bestemt person har ansøgt om asyl, udgør oplysninger om enkeltpersoners private forhold. En anmodning om aktindsigt vil således normalt ikke kunne imødekommes, medmindre der foreligger samtykke.

Det forekommer, at Flygtningenævnet modtager henvendelser fra advokater, der til brug for en konkret sag anmoder om aktindsigt i andre sager, eksempelvis under henvisning til, at den eller de pågældende sager har et faktum, der har lighed med den konkrete sag. Såfremt advokaten ikke kan antages at være partsrepræsentant i sagerne, afgøres sådanne spørgsmål efter reglerne i offentlighedsloven.

I praksis vil sådanne situationer ofte løses ved, at der indhentes samtykke til aktindsigt fra parterne i de pågældende sager. Flygtningenævnet vil herefter meddele aktindsigt i de pågældende sager, medmindre oplysningerne i sagen kan undtages fra aktindsigt af hensyn til andre private eller offentlige interesser.

Flygtningenævnet modtager af og til henvendelser fra journalister eller forskere, der anmoder om aktindsigt i en ubestemt flerhed af sager, f.eks. i alle afgørelser truffet vedrørende en bestemt nationalitet. I disse tilfælde vil nævnet foretage en vurdering af, om identifikationskravet i offentlighedslovens § 9 er opfyldt. Det følger af bestemmel-

sens stk. 1, at en anmodning om aktindsigt efter §§ 7 og 8 skal indeholde de oplysninger, som er nødvendige for, at den sag eller de dokumenter, der ønskes aktindsigt i, kan identificeres, og angive det tema, sagen eller dokumentet vedrører. Det følger af bestemmelsens stk. 2, nr. 1, at behandlingen af en anmodning om aktindsigt efter § 7, uanset at betingelserne i stk. 1 er opfyldt, kan afslås i det omfang behandlingen af anmodningen vil nødvendiggøre et uforholdsmæssigt ressourceforbrug. Idet oplysninger i asylsager efter deres karakter må anses som omfattet af tavshedspligten for offentlige ansatte, jf. forvaltningslovens § 27, vil der dog som udgangspunkt blive meddelt afslag på aktindsigt, medmindre der foreligger samtykke fra parterne i de enkelte sager.

Såfremt Flygtningenævnet tidligere har meddelt aktindsigt efter forvaltningsloven i akterne i en konkret sag, vil nævnet ved en efterfølgende meddelelse af aktindsigt i de pågældende akter opkræve betaling for denne, jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 646 af 18. september 1986.

3.7 Udsendelse

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt, hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, samt til hvilket land udsendelse kan ske.

Hvis en ansøger har statsborgerskab i flere lande, foretager Flygtningenævnet en asylretlig vurdering i forhold til begge de lande, hvor ansøgeren har statsborgerskab, ligesom nævnet i forhold til begge lande vurderer, hvorvidt ansøgeren efter udlændingelovens § 31 kan udsendes tvangsmæssigt.

Hvad angår udsendelse af en ansøger, som er blevet meddelt afslag på asyl under henvisning til, at han allerede har opnået beskyttelse i et andet land eller har en nær tilknytning til et andet land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, om første asylland, henvises til afsnit 5.4.

Hvis ansøgeren ikke ønsker at oplyse om sin nationalitet, hvis der er tvivl herom eller hvis ansøgerens oplysninger herom må forkastes som utroværdige, og hvis nævnet vurderer, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl, kan nævnet træffe afgørelse om, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt til "hjemlandet".

Se som eksempel herpå:

Nævnet **stadfæstede i februar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig angiveligt libysk statsborger. Indrejst i 2005. **Flygtningenævnet** udtalte: "An-

søgeren er etnisk araber og muslim angiveligt fra Libyen. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2006 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Den [...] 2006 blev afgørelsen stadfæstet af Flygtningenævnet. I forbindelse med udsendelsen har ansøgeren oplyst, at han stammer fra Tunesien, hvorfor udsendelsen ikke har kunnet gennemføres. Flygtningenævnet har den [...] 2012 udsat ansøgerens udrejsefrist samt hjemvist sagen til fornyet 1. instansbehandling i Udlændingestyrelsen under henvisning til, at ansøgeren i forbindelse med udsendelsen har forklaret, at han ikke er libysk statsborger, samt at Rigspolitiet på denne baggrund ikke har fundet, at ansøgeren er libysk statsborger, hvorfor Rigspolitiet har foretaget en dataændring af ansøgerens statsborgerskab. Udlændingestyrelsen har den [...] 2012 på ny meddelt ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren har i forbindelse med Flygtningenævnets behandling af sagen på ny forklaret, at han er fra Libyen, og alt foreliggende peger på, at dette er tilfældet. Ansøgeren har i forbindelse med den fornyede behandling ikke oplyst yderligere relevant vedrørende sit asylmotiv i forhold til Libyen, og nævnets grundlag for at træffe afgørelse vedrørende Libyen er således det samme som i 2006. Ansøgeren har i Flygtningenævnet oplyst, at han ikke påberåber sig et asylmotiv vedrørende andre lande, herunder Tunesien. Nævnet finder fortsat ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive udsat for en forfølgelse omfattet af § 7, stk. 1, eller overgreb som nævnt i udlændingestyrelsen § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Det bemærkes, at ansøgeren den [...] 2011 ved dom afsagt af [...] Byret blev idømt fem måneders fængsel. Ansøgeren blev samtidig udvist fra Danmark med et indrejseforbud på seks år. [...] skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. [nu 4. pkt., red.]. Flygtningenævnet finder således, at der foreligger et påtrængende tilfælde som følge af det af ansøgeren begående strafbare forhold, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 4. pkt. [nu 5. pkt., red.]. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a.” Libyen/2013/2

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger af ukendt nationalitet. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren har forklaret, at han er somalisk statsborger født i Djibouti og kristen af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har forklaret, at han aldrig har opholdt sig i Nigeria, hvorfor han ikke har nogen konflikter der. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Djibouti frygter, at han vil blive slået ihjel af de personer, som krævede ansøgerens jord, inden han udrejste. Ansøgeren har forklaret, at konflikterne startede i Djibouti i *begyndelsen af 2005*, efter ansøgerens moder døde. Ansøgeren blev herefter kontakttet telefonisk og opsogt fem til

seks gange af personer fra ansøgerens moders familie, der truede ansøgeren med, at de ville slå ham ihjel, hvis ikke ansøgeren overdrog sine forældres jord til dem. Dette nægtede ansøgeren gentagne gange. Truslerne stod på, indtil ansøgeren udrejste fra Djibouti i efteråret 2010. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, påhviler det en asylansøger at meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en opholdstilladelse i henhold til loven kan gives. Det følger heraf, at en udlænding, der søger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, må sandsynliggøre den identitet og det asylgrundlag, udlændingen påberåber sig. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sin identitet eller det påberåbte asylmotiv. Ansøgerens identitet er ikke bekræftet under sagen hverken ved hjælp af dokumenter eller på anden måde. Ansøgeren har desuden forklaret upræcist om sin oprindelse. Endvidere har ansøgeren på en række punkter forklaret upræcist og divergerende om blandt andet sin skolegang, om hvornår moderen afgik ved døden, om hvornår han blev opsøgt af de personer, som angav at tilhøre moderens familie, om hvorvidt han overdrog jorden til dem og om tidspunktet for udrejsen til Kenya. Dernæst har han forklaret upræcist om forældrenes oprindelse. Ansøgeren har vedrørende faderen ikke været i stand til at oplyse nærmere om klan og klanforhold og har heller ikke vedrørende moderen været i stand til at redegøre på sammenhængende måde herom. Herudover har ansøgeren forklaret upræcist om indholdet af truslerne fra de personer, som angav at tilhøre moderens familie, om det nærmere indhold af truslerne og om det nævnte jordareal. Sammenfattende har ansøgeren udvist et påfaldende begrænset kendskab til Djibouti. Ansøgeren har oprindeligt benægtet at have været i *et andet europæisk land*. Myndighederne i det pågældende land har registreret en række detaljerede oplysninger om ansøgerens generalier, herunder forældrenes navne, og at ansøgeren er fra Nigeria. Tilsvarende peger sprogtesten i retningen af, at ansøgeren skulle komme fra det sydlige Nigeria. Da ansøgeren heller ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det påberåbte asylmotiv, forkaster Flygtningenævnet i det hele hans forklaring herom. Ansøgeren fremstår i øvrigt helt uprofileret. Det er på det foreliggende grundlag ikke muligt at fastlægge, i hvilket land ansøgeren er statsborger. Uanset om ansøgeren vurderes i forhold til Nigeria, Djibouti eller Somalia, kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at han ved en tilbagevenden til et af de nævnte lande risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden skulle være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. [...] skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og stk. 2, 3. pkt. [nu 4. pkt., red]. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 32 a.” Ukendtnationalitet/2013/1

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig ansøger af ukendt nationalitet. Indrejst i 2011. Sagen blev behandlet på skriftligt grundlag i henhold til udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at behandle sagen på et mundtligt nævnsmøde jf. udlændingelovens §§ 53, stk. 8, og 56, stk. 3. Nævnet har fundet, at sagen foreligger således oplyst, at der kan træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har oplyst at være ateist og født i Rom i Italien. Da ansøgeren var ca. 6 måneder gammel, rejste han sammen med sin fader til Sovjetunionen, hvor han som ca. 6-årig blev anbragt på en militærskole, hvor han opholdt sig indtil 1979. I 1979 blev han udstationeret i Afghanistan af de sovjetiske myndigheder, og han deltog i den forbindelse i kamphandlinger samt stod for at organisere transport af narkotika fra Afghanistan til Sovjetunionen. Ansøgeren har oplyst, at han i 1982 sammen med 5 andre sovjetiske officerer stjal en militær-helikopter i Herat og flygtede via flere lande til Brasilien, hvortil han ankom i slutningen af 1982 eller i begyndelsen af 1983. Han opholdt sig ca. 6 til 7 år i Brasilien. Fra Brasilien rejste ansøger til Tyskland i 1989 eller 1990, hvor han opholdt sig 2 til 3 år. I 1992 rejste ansøger til Østrig, hvor han opholdt sig i 4 år. I 1996 blev han anholdt af de østrigske myndigheder, da han ikke havde nogen dokumenter, og i *foråret* 1996 udleverede de østrigske myndigheder ansøger til det italienske politi. I perioden 1996 - *foråret* 2011, hvor ansøgeren udrejste af Italien, har ansøgeren ikke været ude af Italien. I *foråret* 2011 søgte ansøgeren asyl i Holland, men blev meddelt afslag. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Italien frygter at blive fængslet af de italienske myndigheder, fordi hans identitet ikke er registreret hos de italienske myndigheder. Ansøgeren er gentagne gange blevet tilbageholdt af de italienske myndigheder, fordi han ikke er registreret. De italienske myndigheder har forsøgt at udvise ham, men har måttet opgive dette, da han ikke har haft nogen papirer, og da ingen lande har villet tage imod ham. Han har henvist til, at han er hjemløs, og at det er svært for ham at få arbejde. Ansøger har ligeledes henvist til, at han ikke ønsker at blive udsendt til Rusland eller Afghanistan. Han frygter for at blive udsat for forfølgelse fra myndighederne i de respektive to lande grundet sin deltagelse i krigshandlinger i perioden 1979 -1982 og på grund af, at han efterfølgende sammen med 5 andre officerer stjal en militærhelikopter og deserterede fra det sovjetiske militær. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens identitet og nationalitet er sandsynliggjort over for de danske myndigheder. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren har oplyst at være født i Italien, hvor han også har opholdt sig i længere perioder senest i perioden fra 1996-2011. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøger på nuværende tidspunkt risikerer forfølgelse fra de afghanske eller de russiske myndigheder på grund af handlinger foretaget i 1979-1982. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgers angivelige deltagelse i militære handlinger i Afghanistan for det sovjetiske militær og efterfølgende deserte-

ring nu ligger mere end 30 år tilbage i tiden. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren ikke i øvrigt har oplyst om asylrelevante forhold i forhold til andre lande. Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. [...] skal udrejse senest 7 dage fra forkyndelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a.” Ukendtnationalitet/2013/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.2 nævnte afgørelse Libyen/2013/1.

Der henvises vedrørende den asylretlige vurdering af statsløse personer og personer med muligt statsborgerskab i flere lande til afsnit 3.1.7.

Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens fastlæggelse af en ansøgers identitet og nationalitet foretages med henblik på at skabe det rette grundlag for udlændingemyndighedernes behandling af asylansøgningen og for håndteringen af den eventuelle senere udsendelse af den pågældende udlænding. Justitsministeriet har på denne baggrund udtalt, at fastlæggelse af en asylansøgers identitet og nationalitet er en del af Rigspolitiets og Udlændingestyrelsens faktiske forvaltningsmyndighed, hvilket betyder, at fastlæggelsen ikke kan påklages til Justitsministeriet. En asylansøgers indvendinger mod den nationalitet, som Rigspolitiet og Udlændingestyrelsen har fastlagt, må således i sager, hvor Udlændingestyrelsen har meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, anses som en del af klagen over Udlændingestyrelsens afgørelse til Flygtningenævnet.

Se til eksempel den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Bangladesh/2013/4 og til den i afsnit 3.4.4.4 nævnte afgørelse Bangladesh/2013/7, hvor nævnet har forkastet ansøgers oplysninger om statsborgerskabsforhold som utroværdige og har lagt til grund, at ansøger var statsborger i et andet land.

Endelig vil nævnet i visse tilfælde vurdere ansøgeren i forhold til en del af et land, som udgør et selvstyrende område og hvor forholdene adskiller sig væsentligt fra forholdene i andre dele af landet, selvom det pågældende område ikke folkeretligt er anerkendt som en selvstændig stat. Som eksempel kan nævnes nævnets praksis i forhold til somaliske statsborgere fra det nordlige Somalia, hvor forholdene også på tidspunktet for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK vur-

deredes relativt sikre i modsætning til de daværende forhold i det sydlige og centrale Somalia. Afgørelsen er omtalt nærmere ovenfor under afsnit 3.1.2.1 og afsnit 3.1.3.

I sådanne sager kan nævnet træffe afgørelse om, at en ansøger kan udsendes til en bestemt del af et land. Som eksempel herpå kan henvises til den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Som/2013/3.

Tilsvarende vil en del af et land kunne tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, hvor det lægges til grund, at ansøger i forhold til sit hjemland vil være omfattet af § 7, stk. 1 eller 2, men vil kunne indrejse og tage ophold i en del af et andet land, som udgør et selvstyrende område. Der kan som eksempel henvises til Flygtningenævnets praksis vedrørende en gruppe iranske kurdere, som var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, og som havde opholdt sig i det nordlige Irak (KRI) forud for udrejsen til Danmark. Flygtningenævnet lagde til grund, at ansøgerne isoleret set var omfattet af § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de som udgangspunkt ville kunne indrejse og tage ophold i KRI som et første asylland. Flygtningenævnet lagde i den forbindelse blandt andet vægt på, at KRI består af tre provinser og udgør et større sammenhængende område, som på tidspunktet for nævnets afgørelser i flere år på flere områder havde været administreret autonomt og uafhængigt af de øvrige provinser i Irak. Se nærmere formandskabets 20. beretning (2011), afsnit 5.4.1.1, side 201ff.

Rigspolitiet har efterfølgende i december 2012 meddelt nævnet, at det på baggrund af en oplysning fra Den irakiske Ambassade om, at ambassaden alene udsteder rejsedokumenter til irakiske statsborgere, som er i besiddelse af irakiske ID-dokumenter, og som frivilligt ønsker at vende tilbage til Irak, må anses for udsigtsløst at gennemføre udsendelser – såvel frivillige som tvangsmæssige – af iranske kurdere til Irak (KRI). Flygtningenævnet genoptog på den baggrund i begyndelsen af 2013 behandlingen af sagerne med henblik på at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt, se nærmere afsnit 5.4.3.

Det er Rigspolitiet, der forestår det videre arbejde med ansøgerens udrejse. Rigspolitiet bistår i fornødent omfang ansøgeren, såfremt denne ønsker at udrejse frivilligt, og er dette ikke tilfældet, varetager Rigspolitiet den tvangsmæssige udsendelse af ansøgeren, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren muligvis kan have vanskeligheder ved at opnå rejselegitimation til hjemlandet, er alene en teknisk udsendelseshindring, der ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, se som eksempel fra nævnets praksis den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Cuba/2013/2 samt den i afsnit 3.1.3 nævnte afgørelse Kuwait/2013/2.

3.7.1 Udrejsefrister

En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afslag på asyl skal indeholde en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Udrejsefristens længde fastsættes i overensstemmelse med udlændingelovens § 33, stk. 2, som senest er ændret ved lov nr. 430 af 1. maj 2013 om ændring af udlændingeloven, kildeskatteloven og integrationsloven (Adgang for asylansøgere til at arbejde og bo uden for asylcentre m.v. samt overdragelse af en del af politiets sagsbehandling i den indledende fase af asylprocessen til Udlændingestyrelsen). Lovændringen trådte i kraft den 2. maj 2013. Forud for lovændringens ikrafttræden fastsattes fristen i henhold til § 33, stk. 2, som udgangspunkt til 7 dage, jf. lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven (Direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.), som trådte i kraft den 1. april 2011. For afgørelser truffet efter den 2. maj 2013 fastsættes udrejsefristen som udgangspunkt til 15 dage. Bortset fra udrejsefristens længde indebærer lovændringen ingen ændringer med hensyn til nævnets fastsættelse af udrejsefrist. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen fortsat altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger ifølge bestemmelsen navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Der kan som eksempler på sager, hvor udrejsefristen er fastsat til straks, henvises til den i afsnit 3.7 nævnte afgørelse Libyen/2013/2 samt til den i afsnit 3.4.2 nævnte afgørelse Libyen/2013/1.

Såfremt ansøgeren er pålagt at udrejse af landet straks eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal den pågældende udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod, jf. § 25 b, stk. 2, som blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven. Det er Udlændingestyrelsen, der træffer afgørelse om udvisning med indrejseforbud.

Af bemærkningerne til bestemmelsen i § 33, stk. 2, i 2011-loven, jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011, fremgår blandt andet:

”Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 33, stk. 2, justerer udrejsefristernes længde, således at de bringes i overensstemmelse med [direktivets] artikel 7.

Den foreslåede bestemmelse regulerer dog også som hidtil fastsættelsen af udrejsefrister i afgørelser, der ikke er omfattet af direktivet, f.eks. afgørelser i forhold til EU-borgere og nordiske statsborgere, samt fastsættelse af udrejsefrister i sager, der er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, f.eks. sager efter udlændingelovens § 49 a.

...

Udover i sager, hvor en udlænding udvises efter § 25, vil udrejsefristen skulle fastsættes til straks på grund af statens sikkerhed m.v. i sager, hvor udlændingen er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, hvor udlændinge er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, samt i sager hvor der sker inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, 2 og 3.

Udrejsefristen vil endvidere skulle fastsættes til straks i sager, hvor Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a vurderer, at § 31 er til hinder for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, og hvor nævnet meddeler udlændingen afslag på opholdstilladelse efter § 7.

I sager efter § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Det bemærkes, at sager efter § 49 a er undtaget fra direktiv 2008/115/EF.

Udrejsefristen fastsættes som hovedregel til straks, hvis udlændingen har begået et strafbart forhold i Danmark.

...

Udrejsefristen fastsættes herudover til straks, når der er tale om svig. Svig kan f.eks. foreligge, når det viser sig, at udlændingen har fået sin ansøgning om opholdstilladelse behandlet under en falsk identitet.

Udrejsefristen skal også fastsættes til straks, når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde. En sådan risiko vil navnlig kunne foreligge i følgende tilfælde:

hvis udlændingen ikke har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke

forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt,

- hvis udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget sig tvangsmæssig udsendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet har givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse,
- hvis tredjelandstatsborgeren i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer,
- hvis der er tale om en asylansøger, og den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land,
- hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 b eller § 25 a, stk. 2 og sagens omstændigheder, herunder evt. længden af det ulovlige ophold, bestyrker vurderingen af, at der er risiko for forsvinden,
- hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande, eller
- hvis tredjelandstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Hvis det ikke på baggrund af de ovennævnte kriterier eller af andre grunde kan konstateres, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, skal udrejsefristen fastsættes til 7 dage.

...

I asylsager, der indbringes for Flygtningenævnet, er det Flygtningenævnet, der fastsætter udrejsefristen. Senest på mødet i nævnet, nedlægger Udlændingestyrelsen påstand om, hvilken udrejsefrist der bør fastsættes.

Hvis Udlændingestyrelsen fraviger udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist – eller udgangspunktet om en udrejsefrist på en måned i tilfælde, hvor tredjelandsstatsborgeren hidtil har haft opholdstilladelse – og nedlægger påstand om, at udrejsefristen fastsættes til straks, fremkommer Udlændingestyrelsen tillige med oplysninger eller dokumentation, som begrunder nedlæggelse af påstanden.

Hvis Flygtningenævnet stadfæster Udlændingestyrelsens afgørelse, skal nævnet i forbindelse med voringen foretage en vurdering af, hvilken udrejsefrist der skal fastsættes, og træffe afgørelse herom.

I genoptagelsessager m.v., hvor Flygtningenævnet efter at have stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på asyl selv beslutter at udsætte udrejsefristen, vil nævnet skulle fastsætte en ny udrejsefrist, hvis der meddeles afslag på genoptagelse eller nyt afslag på asyl efter genoptagelse. I disse tilfælde tilvejebringer Flygtningenævnet selv de nødvendige oplysninger til brug for fastsættelse af en ny udrejsefrist. Som udgangspunkt fastsættes samme frist som i forbindelse med Flygtningenævnets oprindelige afgørelse, hvori nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse, medmindre der foreligger nye oplysninger, der er relevante for vurderingen.

Hvis Flygtningenævnet fastsætter udrejsefristen til straks, skal Udlændingestyrelsen i umiddelbar forlængelse heraf udvise udlændingen med indrejseforbud, hvis der ikke er særlige grunde der taler herimod, jf. den foreslåede bestemmelse i § 25 b, stk. 2.”

Som anført ovenfor er udgangspunktet om 7 dages udrejsefrist med lov nr. 430 af 1. maj 2013 ændret til 15 dage. Lovændringen indebærer ingen ændringer med hensyn til nævnets fastsættelse af udrejsefrist i øvrigt.

Det er Udlændingestyrelsen, der med klageadgang til Justitsministeriet tager stilling til, hvorvidt en fastsat udrejsefrist efterfølgende kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor, jf. udlændingelovens § 33 c, der ligeledes blev indsat ved lov nr. 248 af 30. marts 2011. Dette gælder også en udrejsefrist, der er fastsat af Flygtningenævnet. Hvis Flygtningenævnet modtager en anmodning om forlængelse af udrejsefristen, sendes anmodningen videre til Udlændingestyrelsen, jf. herved bemærkningerne til § 33 c, 1. pkt., jf. lovforslag nr. 107 af 12. januar 2011. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, afsnit 2.3.2.2.3, fremgår blandt andet:

”Udlændingemyndighederne har hidtil bl.a. udsat en udrejsefrist, hvis en udlænding oplyser at være gravid, og terminstidspunktet dokumenteres som værende mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen udsættes til to måneder efter terminsdatoen. Hvis fødslen indtræder på et senere tidspunkt end terminsdatoen, udsæt-

tes udrejsefristen efter anmodning til 2 måneder efter det faktiske fødselstidspunkt. Hvis udlændingen før fastsættelse af udrejsefristen dokumenterer et terminstidspunkt, der er mindre end 2 måneder før afgørelsestidspunktet, har udlændingemyndighederne hidtil i afgørelsen fastsat en udrejsefrist til 2 måneder efter terminsdatoen. Denne praksis opretholdes.”

Der fastsættes ikke nogen udrejsefrist, hvis ansøgeren har et andet opholdsgrundlag, hvis Udlændingestyrelsen eller Justitsministeriet har tillagt en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, eller hvis Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, eller hvis der er tale om en udlænding, som har været udsat for menneskehandel, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.

Se som eksempel herpå nævnets udrejsebeslutning i den i afsnit 5.9.2.6 nævnte afgørelse Uganda/2013/6, hvor Udlændingestyrelsen ex officio ville tage stilling til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.

I sager, hvor et fællesbarn indrejser med sin ene forælder, som søger om asyl, og hvor den anden forælder opholder sig her i landet med en gyldig opholdstilladelse, vil barnet som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Hvis den senest indrejste forælder meddeles afslag på asyl, omfatter denne beslutning således også barnet. Såfremt barnet ikke er meddelt opholdstilladelse på andet grundlag, vil udrejsebeslutningen ligeledes omfatte barnet. Spørgsmålet om, hvorvidt barnet kan meddeles familiesammenføring efter udlændingelovens § 9 med sin herboende forælder, henhører under Udlændingestyrelsen og Udlændingenævnet.

Fødes barnet her i landet, vil det ligeledes som udgangspunkt være omfattet af den senest indrejste forælders asylsag. Der gælder imidlertid for børn født her i landet af udenlandske forældre, hvor mindst én af forældrene har opholdstilladelse i Danmark, intet krav om indsendelse af en egentlig ansøgning om familiesammenføring med en herboende forælder. Hvis forældrene fremsender en kopi af barnets fødselsattest til Udlændingestyrelsen, kan styrelsen herefter give barnet opholdstilladelse (børnebrev), således at barnet kan blive registreret af kommunen som værende bosiddende i Danmark. Hvis forældrene ikke er gift, og det alene er faderen, der har opholdstilladelse i Danmark, skal der tillige fremsendes en kopi af en omsorgs- og ansvarserklæring underskrevet af faderen. Såfremt der ved nævnets behandling af asylsagen vedrørende den senest indrejste forælder er sket fremsendelse af fødselsattesten med henblik på at opnå børnebrev, fastsætter nævnet derfor ikke en udrejsefrist for barnet i tilfælde af, at der meddeles afslag på asyl. Er fødselsattesten endnu ikke fremsendt til Udlændingestyrelsen, vil barnet være omfattet af udrejsefristen vedrørende forælderen.

Der kan som eksempel på sager, hvor barnet er meddelt opholdstilladelse i medfør af familiesammenføringsreglerne, henvises til den i afsnit 3.1.7 nævnte afgørelse Statsløspal/2013/6.

Der henvises i øvrigt til det i afsnit 5.6 om konsekvensstatus anførte.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen anmoder om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen af egen drift vil undersøge, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er det en forudsætning for, at nævnet kan undlade at fastsætte en udrejsefrist, at Udlændingestyrelsen har hjemmel til enten at tillægge en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen eller at udsætte udrejsefristen ex officio, og at styrelsen har udnyttet denne hjemmel eller tilkendegiver at ville udnytte hjemmelen.

For at nævnet kan tage hensyn til en tilkendegivelse fra Udlændingestyrelsen under nævnsmødet om, at en ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, forudsættes det, at der rent faktisk er indgivet en sådan ansøgning, og at tilkendegivelsen fra Udlændingestyrelsens repræsentant har karakter af en bindende afgørelse om, at afgørelsen tillægges opsættende virkning. Såfremt ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag endnu ikke er indgivet, er nævnet forpligtet til at fastsætte en udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1, uanset om ansøgerens advokat tilkendegiver, at en sådan ansøgning snarest vil blive indgivet, og Udlændingestyrelsens repræsentant tilkendegiver, at Udlændingestyrelsen i givet fald vil tillægge ansøgningen opsættende virkning.

I sager, hvor Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til, om der kan meddeles opholdstilladelse på andet grundlag, er en anmodning fra Udlændingestyrelsen om, at der ikke fastsættes udrejsefrist, tilstrækkeligt. I sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere vil Udlændingestyrelsen således, såfremt nævnet stadfæster afgørelsen om afslag på asyl, af egen drift tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 2, fordi det må antages, at den pågældende vil blive stillet i en reel nødsituation ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Hvis ansøgeren hidtil har haft opholdstilladelse her i landet, fastsættes udrejsefristen til en måned fra nævnets afgørelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt. Det kan være tilfældet i sager om inddragelse og nægtelse af forlængelse.

Hvis betingelserne i udlændingelovens § 17 ikke længere er opfyldt, bortfalder en opholdstilladelse automatisk (ex lege). I sager, hvor nævnet giver afslag på en ansøgning

.....

om ikke at anse en opholdstilladelse for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, påhviler det ansøgeren at udrejse straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1.

Hvis ansøgeren er udvist ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Bestemmelsen finder anvendelse i tilfælde, hvor en udlænding er udvist ved dom, og hvor udlændingen på tidspunktet for udlændingemyndighedernes afgørelse afsoner en fængselsstraf eller en anden idømt strafferetlig sanktion. I disse tilfælde skal Flygtningenævnet ikke fastsætte udrejsefrist, men alene henvise til, at den pågældende skal udrejse efter politiets bestemmelse. Der kan være tale om asylansøgere, der er udvist ved dom for kriminalitet begået under deres processuelle ophold her i landet som asylansøgere, eller der kan være tale om udlændinge, som har haft opholdstilladelse her i landet efter udlændingelovens § 7, men som er udvist ved dom, og hvor nævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse efter udlændingelovens § 49 a om, at udsendelsen ikke vil være i strid med § 31.

Hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse er løsladt efter afsoning af fængselsstraf eller udskrevet efter anden strafferetlig sanktion, skal Flygtningenævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2. Det samme gælder, hvis ansøgeren på tidspunktet for nævnets afgørelse udstår en fængselsstraf eller anden strafferetlig sanktion, men ikke er udvist ved dom, eller hvis ansøgeren er frihedsberøvet på andet grundlag, f.eks. i medfør af udlændingelovens regler.

Finder Flygtningenævnet, at refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er til hinder for at udsende en ansøger, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, men som følge af kriminalitet begået forud for sin indrejse i Danmark eller under opholdet her i landet er udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, skal nævnet fastsætte udrejsefristen til straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2.

I sager efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet vurderer, at § 31 ikke er til hinder for udsendelse af udlændingen, tages der ikke stilling til en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, og der skal derfor ikke fastsættes en udrejsefrist efter udlændingelovens § 33, stk. 1. I stedet skal nævnet meddele udlændingen, at det påhviler den pågældende at udrejse af landet straks, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, jf. herved de ovenfor citerede lovbemærkninger til § 33, stk. 2.

3.7.2 Betingelser for tvangsmæssig udsendelse

På baggrund af oplysninger om forholdene i Syrien besluttede Flygtningenævnet i april 2011 at stille de tvangsmæssige udsendelser til Syrien i bero. Flygtningenævnet har siden løbende vurderet udviklingen i konflikten og dennes betydning for nævnets prak-

sis i sager vedrørende asylansøgere fra Syrien. Der henvises herved nærmere til kapitel 7.

I sager, hvor ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller en sådan opholdstilladelse er bortfaldet, men hvor udlændingelovens § 31 er til hinder for, at ansøgeren kan udsendes tvangsmæssigt, vil der fortsat skulle fastsættes en udrejsefrist. Nævnet vil imidlertid i udsendelsesbeslutningen anføre, at såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende ikke kunne udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland eller til et land, hvor han ikke er beskyttet mod videresendelse til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.

Om refoylementsforbuddet i udlændingelovens § 31 se nærmere afsnit 6.2.

Se endvidere afsnit 3.13.1 om situationer, hvor nævnet på baggrund af nye væsentlige oplysninger træffer beslutning om berostillelse af tvangsmæssige udsendelser, jf. princippet i udlændingelovens § 31.

Såfremt nævnets afgørelse vedrører et ægtepar, hvor ægtefællerne har forskellig nationalitet, tager nævnet ved afgørelsen ex officio stilling til spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne kan udsendes samlet. Såfremt der er tale om ægtefæller af forskellig nationalitet, der var gift ved indreisen i Danmark, og som under opholdet i Danmark har opretholdt samlivet, indfører nævnet i udsendelsesbestemmelsen en bemærkning om, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til et af disse lande, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.

Såfremt ægteskabet er indgået under opholdet i Danmark, tager nævnet ikke forbehold om samlet udsendelse.

For samlevende par, hvor samlivet har bestået i en længere periode forud for indreisen i Danmark, gælder samme regler som for ægtefæller.

Viser det sig efterfølgende, at en samlet udsendelse ikke er mulig, og der ikke er tale om asylbegrundende udsendeshindringer, vil dette ikke føre til en ændret vurdering af, om ansøgerne er omfattet af udlændingelovens § 7, men vil eventuelt kunne medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 2.

Efter nævnets praksis udelukker den særlige udsendelsesbeslutning ikke, at der er en vis tidsmæssig forskydning mellem ægtefællernes udsendelse. Det kan f.eks. være til-

fældet, hvor den ene ægtefælle ifølge hjemlandets lovgivning skal være indrejst for at kunne indgive en ansøgning om indrejsetilladelse til den anden ægtefælle, der først derefter kan gives tilladelse til at indrejse.

Hvad angår fællesbørn af ægtefæller eller samlevende af forskellig nationalitet, er det som udgangspunkt børnenes statsborgerskab, der afgør, til hvilket land børnene kan udsendes sammen med den af forældrene, som ligeledes er statsborger i det pågældende land.

Som eksempler på afgørelser, hvor nævnet har taget stilling til spørgsmålet om tvangsmæssig udsendelse af ægtefæller af forskellig nationalitet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar fra Afghanistan (M) og Hviderusland (K) samt tre børn. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Den mandlige ansøger er etnisk tadjik og muslim fra Herat, Afghanistan. Den kvindelige ansøger er etnisk hviderusser og katolik fra Minsk, Hviderusland. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Den mandlige ansøgers asylmotiv: Den mandlige ansøger har som asylmotiv i forhold til Afghanistan henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland Afghanistan frygter, at hans og familiens liv vil være i fare, da den mandlige ansøgers familie og Taliban er imod ægteskabet, idet den mandlige ansøger er afghansk statsborger og muslim, mens den kvindelige ansøger er hviderussisk statsborger og katolik af trosretning. Den mandlige ansøger har som asylmotiv i forhold til Hviderusland henvist til, at han ved en tilbagevenden til den kvindelige ansøgers hjemland, Hviderusland, hvor han har opholdt sig fra 2000 til 2012, frygter, at han og familien vil blive opsøgt og dræbt af den kvindelige ansøgers fader. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv i forhold til Afghanistan oplyst, at familien ankom til Afghanistan i sommeren 2012. Under opholdet i Afghanistan bosatte familien sig i Herat hos den mandlige ansøgers moder. Opholdet var vanskeligt, idet hans venner og familie var imod ægteskabet. Efter omkring tre måneders ophold blev han opsøgt af den lokale mullah og sin broder, [...], der fortalte, at han skulle sende den kvindelige ansøger til Hviderusland, og at Taliban havde fået kendskab til ægteskabet, hvorfor de ville slå den mandlige ansøger ihjel. Som følge af henvendelsen flyttede familien til en ny bopæl i Herat. Nogle måneder senere blev den nye bopæl opsøgt af nogle personer, som tog den mandlige ansøger med til en kælder, hvor han blev pisket og truet i et døgn. Den mandlige ansøger lovede, at han inden for 10-15 dage ville vende tilbage med den kvindelige ansøger og deres tre børn, så talebanerne kunne vurdere deres tilknytning og kendskab til islam. Den følgende morgen fik den mandlige ansøger lov til at gå. Han fortalte ikke den kvindelige ansøger om personernes krav. To dage senere opsøgte han sin farbroder, der hjalp med at arrangere udrejsen. 10 dage

efter løsladelsen udrejste familien til Kabul. Den mandlige ansøger har til støtte for sit asylmotiv i Hviderusland oplyst, at han i 1999 rejste til Rusland, hvor han opholdt sig 5-6 måneder illegalt i Moskva. Han rejste videre til Hviderusland, hvor han ifølge sine egne oplysninger har haft lovligt ophold fra 1999 til 2012. Hans hviderussiske svigerfader, som bliver kaldt [...], er kriminel. Han har været fængslet i en årrække, idet han i 1990 forsøgte at slå den kvindelige ansøger og hendes moder ihjel. Den kvindelige ansøgers fader sad fængslet fra omkring 1990 til 2005. Han har meget magt og indflydelse. Den kvindelige ansøger frygtede sin fader under hele opholdet i Minsk. Familiens bopæl i Minsk, Hviderusland, blev i *foråret* 2012 opsøgt af den kvindelige ansøgers fader om aftenen. Den mandlige ansøger opholdt sig alene på bopælen, da hans svigerfader ankom på bopælen sammen med to andre civilklædte mænd, hvoraf den ene identificerede sig med et politiskilt. Den mandlige ansøger blev adspurgt om den kvindelige ansøgers opholdssted, slået og truet af mændene. Mændene truede med at slå familien ihjel. Som følge af denne henvendelse besluttede ansøgerne at forlade Hviderusland i *sommeren* 2012, hvor de udrejste til Afghanistan sammen med børnene. Den kvindelige ansøgers asylmotiv: Den kvindelige ansøger har som asylmotiv i forhold til sit hjemland Hviderusland henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland, Hviderusland, frygter, at hun og familien vil blive opsøgt og slået ihjel af hendes fader. Den kvindelige ansøger har til støtte for sit asylmotiv i Hviderusland oplyst, at hendes fader er kriminel, og at han har været fængslet i en årrække, idet han i 1990 forsøgte at slå hende og moderen ihjel. Ansøgernes bopæl i Minsk blev i *foråret* 2012 opsøgt af hendes fader, som truede med at slå hende og familien ihjel. Den mandlige ansøger opholdt sig alene på bopælen, da hendes fader ankom sammen med to andre civilklædte mænd. Som følge af denne hændelse besluttede ansøgerne at forlade Hviderusland i *sommeren* 2012, hvor de sammen med deres børn rejste til Afghanistan. Flygtningeævnets afgørelse vedrørende den mandlige ansøger: Afghanistan: **Flygtningeævnets flertal** finder ikke at kunne lægge den mandlige ansøgers forklaring om sit asylmotiv i forhold til Afghanistan til grund som troværdig. Flertallet har herved lagt vægt på, at den mandlige ansøger har forklaret udbyggende om væsentlige forhold, idet den mandlige ansøger først under nævnets behandling af sagen har forklaret, at han blev truet med en pistol i forbindelse med, at Taliban tvang ham med til et ukendt sted. Den mandlige ansøger har endvidere afgivet divergerende forklaringer om væsentlige forhold, herunder om, hvorvidt mullahen sagde, at det var den kvindelige ansøgers statsborgerskab eller hendes religion, der var grunden til, at Taliban ville slå dem ihjel. Endvidere har han forklaret divergerende om, hvornår han fortalte den kvindelige ansøger om, hvad mullahens hensigt med henvendelsen var, idet han til Udlændingestyrelsen har forklaret, at han først fortalte om mullahens hensigt med henvendelsen senere, da ansøgerne opholdt sig i Kabul eller under opholdet i Tyrkiet, mens han under nævnets behandling af sagen har forklaret, at han allerede fortalte det dagen efter mullahens henvendelse. Den mandlige ansøger har herudover forklaret divergerende om, hvornår han fortalte

den kvindelige ansøger, at Taliban havde krævet, at han bragte hende og børnene til bjergene, så de kunne kontrollere, at hun var konverteret til islam. Den mandlige ansøger har således til Udlændingestyrelsen forklaret, at den kvindelige ansøger først fik kendskab til sandheden, da ansøgerne havde forladt Afghanistan, mens han under nævnets behandling af sagen har forklaret, at han allerede fortalte det ved hjemkomsten efter bortførelsen. Endelig har den mandlige ansøger forklaret divergerende om, hvor Taliban kørte ham til efter bortførelsen samt hvornår, idet han til Udlændingestyrelsen har forklaret, at han blev kørt til en basar nær [...], mens han under nævnets behandling har forklaret, at han blev sat af på et picnicsted ved noget vand. Endelig har den mandlige ansøger forklaret divergerende om længden af den frist, som han fik af Taliban til at bringe den kvindelige ansøger og børnene til bjergene. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerne har afgivet indbyrdes divergerende forklaringer på væsentlige punkter, herunder om hvornår den mandlige ansøger kom hjem efter bortførelsen, idet den mandlige ansøger har forklaret, at han kom hjem ved 13-14 tiden, hvorimod den kvindelige ansøger har forklaret, at han kom hjem ved 8-9 tiden, samt om hvornår den mandlige ansøger blev gjort bekendt med mullahens henvendelse og kravet om, at den kvindelige ansøger og børnene skulle konvertere til islam. Flygtningenævnets flertal finder herefter ikke, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Hviderusland: Flygtningenævnets flertal** finder at kunne lægge den mandlige ansøgers forklaring om den kvindelige ansøgers forhold i Hviderusland til grund, men har fundet, at den mandlige ansøgers forklaring om sit asylmotiv i forhold til Hviderusland på væsentlige punkter er utroværdig. Han har således blandt andet til Udlændingestyrelsen forklaret, at han sagde til den kvindelige ansøgers fader og de mænd, der var med ham, at den kvindelige ansøger var hos sin moster. Under nævnets behandling af sagen har den mandlige ansøger ændret sin forklaring til, at han sagde til de pågældende, at den kvindelige ansøger var hos en veninde. Flygtningenævnets flertal har endvidere fundet det usandsynligt, at den kvindelige ansøgers fader først skulle have opsøgt ansøgerens lejlighed, efter at der er forløbet syv år fra det sidste møde mellem den kvindelige ansøger og faderen. Flygtningenævnets flertal finder herefter ikke, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Hviderusland risikerer at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal har i den forbindelse tillige lagt vægt på, at der er tale om en privatretlig konflikt, som ansøgerne kan søge myndighedernes beskyttelse imod. Nævnet lægger til grund, at myndighederne i Hviderusland tidligere har vist evne og vilje til at retsforfølge den kvindelige ansøgers fader. Flygtningenævnet finder ikke, at den mandlige ansøger har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan eller Hviderusland risikerer at blive udsat for individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtninge-**

nævnets afgørelse vedrørende den kvindelige ansøger: **Flygtningenævnet** kan lægge til grund, at den kvindelige ansøger som 10-årig blev udsat for drabsforsøg af sin fader, og at denne blev idømt 12 års fængsel herfor, til grund. Flygtningenævnet finder endvidere at kunne lægge til grund, at hun i forbindelse med en tvist om forældrenes lejlighed, blev truet af sin fader i 2005. **Flygtningenævnets flertal** finder ikke at kunne lægge den kvindelige ansøgers forklaring om, at den mandlige ansøger blev udsat for overfald fra hendes faders side i 2012, til grund som troværdig. Flygtningenævnets flertal har herved lagt vægt på, at den kvindelige ansøgers forklaring bygger på den mandlige ansøgers forklaring, som flertallet ikke har kunnet lægge til grund som troværdig. Flygtningenævnets flertal har endvidere fundet det usandsynligt, at den kvindelige ansøgers fader først skulle have opsøgt ansøgernes lejlighed, efter at der er forløbet syv år fra det sidste møde mellem den kvindelige ansøger og faderen. Flygtningenævnets flertal finder herefter ikke, at den kvindelige ansøger har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Hviderusland risikerer at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal har i den forbindelse tillige lagt vægt på, at der er tale om en privatretlig konflikt, som ansøgerne kan søge myndighedernes beskyttelse imod. Nævnet lægger til grund, at myndighederne i Hviderusland tidligere har vist evne og vilje til at retsforfølge den kvindelige ansøgers fader. Flygtningenævnet finder ikke, at den kvindelige ansøger har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Hviderusland risikerer at blive udsat for individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelser. Den afghanske statsborger [...] og den hviderussiske statsborger [...] samt tre børn skal udrejse senest 15 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt [...] ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a. Såfremt [...] og de tre børn ikke udrejser frivilligt, kan hun udsendes tvangsmæssigt til Hviderusland, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse til henholdsvis Afghanistan og Hviderusland, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller og deres tre børn kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller og deres tre børn har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne og deres tre børn ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” Afg/2013/51 og Hviderusland/2013/3

Nævnet **stadfæstede i november 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgers ægtefælle fra Slovakiet og parrets to børn. Flygtningenævnet stadfæstede ligeledes Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den kvindelige ansøger og fandt ikke, at der var grundlag for at antage, at den kvindelige ansøger ved en tilbagevenden til Slovakiet ville være i en risiko for forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller

for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ligesom nævnet ikke fandt, at der var noget til hinder for, at den kvindelige ansøger kunne tage ophold i Ukraine sammen med sin ægtefælle. Ansøgerne indrejste i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er ukrainsk statsborger og kristen ortodoks fra Ukraine. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter, at han vil få problemer med mafiaen, idet ansøgeren ikke længere ønsker at arbejde for mafiaen. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han i 1998 blev opsøgt af mafiaen i *et andet europæisk land*. Mafiaen afkrævede penge af ansøgeren, hvilket han betalte indtil 2002. I 2002 lukkede ansøgeren sine forretninger ned. I 2004 begyndte ansøgeren at arbejde som advokat, hvorefter ansøgeren ligeledes var advokat for personer tilknyttet mafiaen. Ansøgeren videregav i perioden 2006 til 2010 informationer til politiet vedrørende kriminalitet, som mafiaen stod bag. De viderebragte oplysninger blev brugt mod mafiaen til blandt andet anholdelser. Ansøgeren har ikke afrapporteret til politiet siden 2010. I 2013 blev der givet amnesti til en række fængslede personer, herunder flere mafiabosser. Som følge heraf udrejste ansøgeren og dennes familie, idet ansøgeren frygtede, at de løsladte mafiabosser ville opsøge ham, idet han havde hjulpet til deres anholdelser. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren, der er uddannet jurist og har virket som advokat i mange år, på overbevisende og sammenhængende måde har redegjort for sine angivelige problemer med mafiaen. Ansøgerens forklaring er således holdt på et generelt plan og uden detaljer, der kan underbygge en sådan frygt for mafiaen. Flygtningenævnet bemærker hertil, at ansøgeren på en række spørgsmål har forklaret ukonkret og afglidende. Ansøgeren har henvist til, at han samtidig med sit arbejde som advokat for mafiaen fungerede som meddeler til kriminalpolitiet ved oberst [...] om mafiaens forhold. Ansøgeren har imidlertid ikke kunnet redegøre for, hvilke konkrete oplysninger han skulle have videregivet om bestemte personer og om den mulige skadevirkning for disse personer i form af anholdelser og fængsling. Ansøgeren har heller ikke kunnet redegøre for, hvorledes det er kommet til de pågældende personers kendskab, at oplysningerne hidrørte fra ansøgeren. Ansøgerens samarbejde med politiet ophørte i 2010, og han udrejste i 2013. Det beror efter Flygtningenævnets opfattelse alene på ansøgerens formodninger, at en amnesti i *det andet europæiske land* for et antal af kriminelle mafiamedlemmer vil bevirke, at de pågældende vil opsøge ansøgeren og udsætte ham for repressalier, fordi hans meddelervirksomhed skulle have forårsaget deres anholdelse og fængselsdomme. Det beror ligeledes på ansøgerens egne formodninger, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive presset af medlemmer af mafiaen til at genoptage sit tidligere arbejde. Flygtningenævnet finder på den anførte baggrund og efter en samlet vurdering ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet tilsidesætter derfor forklaringen som utroværdig. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ukra-

ine vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingeloven § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for forhold omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke, at der er noget til hinder for, at ansøgeren kan tage ophold i Slovakiet, hvor han har permanent opholdstilladelse, sammen med sin ægtefælle. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den ukrainske statsborger [...] skal udrejse senest 15 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Ukraine, jf. udlændingelovens § 32 a. Opmærksomheden henledes på, at det er en betingelse for tvangsmæssig udsendelse af ægtefællerne til henholdsvis Ukraine for så vidt angår *den mandlige ansøger* og Slovakiet for så vidt angår *den kvindelige ansøger* samt hendes to børn, at der forud for den tvangsmæssige udsendelse har været etableret mulighed for, at begge ægtefæller kan udrejse til et af disse lande, hvortil begge ægtefæller har opnået eller kan opnå indrejsetilladelse, og at ægtefællerne ikke har ønsket at benytte sig af denne mulighed.” Ukraine/2013/1 og Slovakiet/2013/1

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 208ff nævnte afgørelse Aser/2012/3, hvor den kvindelige ansøger, som var russisk statsborger, blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, mens nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende den mandlige ansøger, som var aserbajdsjansk statsborger. Nævnet besluttede, at den mandlige ansøger kunne udsendes tvangsmæssigt til Aserbajdsjan, jf. udlændingelovens § 32 a, såfremt han ikke opnåede opholdstilladelse på andet grundlag og herefter ikke udrejste frivilligt. Nævnet bemærkede, at kompetencen til at tage stilling til, om den mandlige ansøger kunne meddeles opholdstilladelse efter familiesammenføringsreglerne eller af andre særlige grunde tilkom Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet. Nævnet fastsatte ikke nogen udrejsefrist, idet der ikke var mulighed for at kræve, at ægtefællerne samlet tog ophold i Rusland eller Aserbajdsjan. Det tilkom herefter Udlændingestyrelsen at tage stilling til, om den mandlige ansøger kunne meddeles opholdstilladelse på andet grundlag.

3.8 Udeblivelse

Det følger af udlændingelovens § 56, stk. 2, at udlændingen har ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet. Ansøgeren har således ikke pligt til at give personligt møde i nævnet, og ansøgeren kan tilkendegive, at han eller hun ikke ønsker dette.

Såfremt ansøgeren udebliver fra nævnsmødet uden en forudgående meddelelse om at have lovligt forfald, vil Flygtningenævnet søge afklaret, hvorvidt det kan lægges til grund, at ansøgeren har modtaget indkaldelsen. Hvis det må lægges til grund, at ansøgeren er behørigt indkaldt, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Den beskikkede advokat og Udlændinge-

.....

styrelsen får herefter lejlighed til at procedere sagen. Såfremt nævnet ikke finder, at sagen skal udsættes af andre grunde, vil nævnet herefter træffe afgørelse i sagen.

Hvis ansøgeren efterfølgende kan dokumentere at have haft lovligt forfald, eller hvis det efterfølgende konstateres, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til den pågældendes kundskab, genoptager nævnet sagen til fornyet mundtlig behandling, jf. forretningsordenens §§ 36, stk. 1 og 2, og 37, stk. 3.

Som eksempler på, hvornår ansøgeren må antages at have haft lovligt forfald, kan nævnes ansøgerens egen eller ansøgerens mindreårige barns sygdom, såfremt denne kan dokumenteres ved en lægeerklæring, eller dokumenterede ekstraordinære transportproblemer.

Endvidere har nævnet anset et ophold på krisecenter for lovligt forfald, se den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 146, nævnte afgørelse Statsløspal/2012/6.

Som eksempler på, at sagen er gennemført på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken, selvom ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i november 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Mali. Indrejst i 2013. Ansøgeren udeblev fra nævnsmødet på trods af, at han ved brev fra Flygtningenævnet var blevet behørigt indkaldt. Den beskikkede advokat havde afholdt møde med ansøgeren. I forbindelse med nævnsmødet kontaktede Flygtningenævnet det asylcenter, hvor ansøgeren var indkvarteret. Centret oplyste, at ansøgeren havde hentet sin post og at han var blevet sendt af sted den foregående dag med henblik på deltagelse i nævnsmødet. Flygtningenævnet fandt efter de foreliggende oplysninger ikke, at ansøgerens udeblivelse kunne anses som lovligt forfald og besluttede derfor at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsorden § 36, stk. 1, 1. pkt. Mali/2013/2.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Nigeria/2013/7 samt til den i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelse Tyrkiet/2013/2.

Nævnet meddelte i **januar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig ansøger fra Iran. Indrejst i 2012. Ansøgeren gav trods lovlig indkaldelse ikke møde i Flygtningenævnet. Da asylansøgeren var udeblevet uden oplyst lovligt forfald, besluttede Flygtningenævnet i medfør af bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet § 36, stk. 1, 1. pkt., at gennemføre sagen på det foreliggende grundlag med den beskik-

kede advokats medvirken. **Flygtningenævnet** udtalte: **Flygtningenævnets flertal** lægger ansøgerens forklaring under asylsagsbehandlingen til grund. Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim af trosretning fra Mashdad, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har i omkring et år hjulpet monarkisterne med at huse tilhængere af organisationen. Gennem en ven, [...], der var tilknyttet monarkisterne, begyndte ansøgeren at samarbejde med organisationen, idet han i en periode på omkring et år skjulte personer fra organisationen i de lejligheder, som han udlejede. Ansøgeren blev anholdt og afhørt af den iranske efterretningstjeneste om sin viden om og tilknytning til monarkisterne. Han blev i den forbindelse tortureret blandt andet i form af slag under fodsålerne. Han fortalte ikke myndighederne noget og blev efter en måned løsladt mod kaution. Ansøgeren fortsatte samarbejdet med monarkisterne, men blev efter nogle måneder ringet op af en arbejdsmand, der fortalte, at myndighederne havde været i en bygning udlejet af ansøgeren for at lede efter ham. Flere personer fra lejlighederne var blevet anholdt, og der var blevet skudt. Myndighederne opsøgte ansøgerens families hjem og foretog ransagning. Herefter flygtede ansøgeren. Under hensyn til de af ansøgeren udførte opgaver for monarkisterne, tilbageholdelsen af ham i en måned, myndighedernes fund af eftersøgte personer i de af ansøgeren udlejede ejendomme samt myndighedernes ransagning af ansøgerens families hjem findes ansøgeren at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2013/37.

Se tilsvarende den i formandskabets 21. beretning (2012), side 322f nævnte afgørelse Iran/2012/16, hvor klageren var udeblevet fra nævnsmødet, men nævnet besluttede at behandle sagen og meddelte klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

Se som eksempler på sager, som er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og hvor nævnet efterfølgende har taget stilling til, om sagen kunne genoptages til fornyet mundtlig behandling, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1 og 2:

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og to børn fra Nigeria. Indrejst i 2009 med det ene barn. Ved det berammede møde i Flygtningenævnet i begyndelsen af 2013 var ansøgeren gravid med det andet barn, som hun fødte ca. halvanden måned senere. Nævnet besluttede på nævnsmødet i begyndelsen af 2013 at behandle sagen uden ansøgerens medvirken, idet ansøgeren var udeblevet uden oplyst lovligt forfald, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1, 1. pkt., og stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse om afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren anmodede efterfølgende om

genoptagelse af sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde under henvisning til, at hun havde lovligt forfald på grund af sygdom på datoen for nævnsmødet. Som dokumentation fremlagde ansøgeren en efterfølgende udstedt erklæring fra sundhedsafdelingen på indkvarteringscentret, hvoraf en sygeplejerskes vurdering af ansøgerens tilstand på datoen for nævnsmødet fremgik. Flygtningenævnet besluttede herefter at genoptage sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. Nigeria/2013/8

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2012. Flygtningenævnet stadfæstede i februar 2013 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende ansøgeren, da han udeblev fra nævnsmødet. Ansøgerens advokat anmodede efterfølgende nævnet om at genoptage behandlingen af asylsagen under henvisning til, at ansøgeren havde lovligt forfald, idet han ikke havde modtaget Flygtningenævnets indkaldelse, hvilket blev bekræftet af det indkvarteringscenter, hvor ansøgeren boede. Nævnet besluttede herefter at genoptage sagen til fornyet mundtlig behandling. Nigeria/2013/9

3.9 Sager afsluttet uden en afgørelse

3.9.1 Udeblevne

En asylansøger registreres som udeblevet i indkvarteringssystemet, hvis den pågældende ikke opholder sig på det asylcenter, som vedkommende er tilknyttet, eller hvis ansøgeren i forbindelse med en flytning til et andet asylcenter ikke ankommer til det nye center.

Såfremt en ansøger er registreret som udeblevet, retter Flygtningenævnet henvendelse til Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter (NUC), og forespørger til ansøgerens opholdssted. Hvis politiet ikke kender ansøgerens opholdssted, afslutter Flygtningenævnet sagsbehandlingen og sender sagens akter tilbage til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren senere retter henvendelse til myndighederne og ønsker at fastholde sin ansøgning om asyl, genoptager Flygtningenævnet sagsbehandlingen. Hvis ansøgeren oplyser, at den pågældende i den mellemliggende periode har opholdt sig i sit hjemland, og Flygtningenævnet kan lægge denne oplysning til grund, betragtes sagen som en ny asylsag, og sagen sendes tilbage til Udlændingestyrelsen med henblik på behandling i første instans. Hvis Flygtningenævnet derimod ikke kan lægge ansøgerens forklaring om ophold i hjemlandet til grund, genoptages sagsbehandlingen i Flygtningenævnet.

3.9.2 Frafald

Frafald af en klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl sker normalt ved, at asylansøgeren skriftligt erklærer, at han ønsker at frafalde sin ansøgning om asyl. Modtager

Flygtningenævnet en sådan erklæring, afsluttes sagsbehandlingen, og sagens akter returneres til Udlændingestyrelsen.

Såfremt ansøgeren udrejser, inden sagen er afgjort i Flygtningenævnet, betragter nævnet dette som et frafald af asylansøgningen, og sagsbehandlingen afsluttes.

3.9.3 Hjemvisning

Hjemvisning indebærer, at det overlades til førsteinstansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan f.eks. ske, hvor der efter afgørelsen i Udlændingestyrelsen er fremkommet nye oplysninger af væsentlig betydning for sagen, og hvor der bør sikres mulighed for en to-instansbedømmelse ligeledes af de nye oplysninger.

Der kan f.eks. være tale om ændrede oplysninger vedrørende ansøgerens nationalitet, væsentligt ændrede oplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller ændringer i retsgrundlaget, som vurderes at have væsentlig betydning for sagens udfald. Hjemvisning kan f.eks. komme på tale i sager, hvor der ved afgørelsen skal tages stilling til evt. udelukkelse af ansøger, såfremt hans forklaring lægges til grund, men hvor Udlændingestyrelsen har fundet ansøgerens forklaring utroværdig og derfor ikke har forholdt sig til spørgsmålet om udelukkelse.

Se som eksempel på hjemvisning som følge af ændrede oplysninger om ansøgerens nationalitet den i afsnit 3.7 nævnte afgørelse Libyen/2013/2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet har taget stilling til, om fremkomsten af nye oplysninger efter Udlændingestyrelsens afgørelse kunne give grundlag for en hjemvisning af sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 21. beretning (2012), side 161, nævnte byretsdom af 4. oktober 2012 i en sag anlagt mod Flygtningenævnet i anledning af nævnets afgørelse i en konkret asylsag, se herved den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.9.3, side 156ff. nævnte afgørelse Afg/2011/12.

Nævnet har undtagelsesvis hjemvist en sag til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen med henblik på yderligere sagsoplysning, se som eksempel herpå:

Nævnet **hjemviste i september 2013** sagen vedrørende en statsløs palæstinenser. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser, etnisk araber og muslim af trosretning. Ansøgeren har i asylansøgningsskema af [...] 2011 og til asylregistreringsrapporten ved Rigspolitiet den [...] 2011 oplyst, at hans navn er [...]. Han er født den [...], og han er født og opvokset i Nablus, Palæstina. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han ønsker at leve et liv i frihed. Han ønsker at undgå chikane og

tilfældige husransagelser udført af de israelske soldater. Ansøgeren har til oplysnings- og motivsamtalen den [...] 2013 og under asylsamtalen ved Udlændingestyrelsen den [...] 2013 oplyst, at hans navn er *et andet*. Han er født den *samme dato et år tidligere*, og han er født og opvokset i Yarmouk-flygtningelejr i Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive dræbt af de syriske myndigheder, idet han i perioden *i foråret 2011* har deltaget i seks demonstrationer i flygtningelejren og af de syriske myndigheder er mistænkt for at opmuntre andre personer til at demonstrere. Ansøgeren har efterfølgende fået at vide, at hans bopæl er blevet ransaget af de syriske myndigheder, og at hans broder, [...], blev dræbt efter ansøgerens udrejse, som følge af ansøgerens aktiviteter. Ansøgeren har under Udlændingestyrelsens behandling af sagen fremlagt et id-kort, der fremtræder som udleveret til ham i 2004. Ansøgeren har fremskaffet dette fra familien i Syrien. Ansøgeren har under Flygtningenævnets behandling af sagen fremlagt et pas/syrisk rejsedokument, der fremtræder som udstedt af de syriske myndigheder i 2006. Ansøgeren har tillige fremlagt et familieskema fra Yarmouk-lejren i Syrien. Ansøgerens herboende fætter er den [...] 2013 indrejst i Syrien for at hente disse dokumenter for ansøgeren. Flygtningenævnet har ikke på det foreliggende grundlag fundet at kunne træffe afgørelse om, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet har fundet, at det vil være af afgørende betydning for sagen at få en vurdering af, om de fremlagte identitetsdokumenter og familieskemaet er ægte, og om de vedrører ansøgeren. Flygtningenævnet har efter votering besluttet at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på en kriminalteknisk undersøgelse af identitetsdokumenterne, herunder en billedsammenligning af ansøgeren i forhold til billederne i dokumenterne. Flygtningenævnet har ved sin afgørelse om hjemvisning lagt vægt på, at ansøgeren vil have mulighed for at forklare sig overfor Udlændingestyrelsen om udfaldet af den kriminaltekniske undersøgelse.” Statsløspal/2013/8

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse Iran/2013/38, hvor nævnet fandt, at der ikke kunne træffes afgørelse om eventuel anvendelse af et første asylland, idet de foreliggende oplysninger vedrørende ansøgerens mulige opholdsgrundlag i et andet europæisk land var utilstrækkelige, og hvor nævnet derfor hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Se endvidere den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Iran/2013/39, hvor Flygtningenævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af § 7. Nævnet fandt ikke, at der var fremkommet oplysninger om, at der var en alvorlig formodning om, at ansøgeren som peshmerga havde gjort sig skyldig i forhold, der udelukkede asyl efter udlændingelovens § 10. Det fremgik imidlertid af Schengeninformationssystemet, at der var foretaget en indberetning vedrørende ansøgeren af de norske myndigheder. Flygtningenævnet

hjemviste derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på afklaring af, om der i den forbindelse var udelukkelsesgrunde efter udlændingelovens § 10.

Som et eksempel på sager, hvor nævnet har besluttet at hjemvise sagen på grund af ændrede forhold i hjemlandet, kan henvises til den i afsnit 7.3.1 nævnte afgørelse Syrien/2013/26.

Der kan endvidere henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.7.3.

Se som eksempler på hjemvisning på grund af manglende modenhed hos uledsagede mindreårige asylansøgere de i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 3.1.6.4 nævnte afgørelser.

3.9.4 Udsættelse

I visse tilfælde resulterer nævnsbehandlingen i en beslutning om udsættelse med henblik på indhentelse af yderligere generelle eller konkrete oplysninger til sagen.

Efter indhentelse af de ønskede oplysninger vil disse blive sendt i kontradiktion hos Udlændingestyrelsen og den beskikkede advokat.

Sagen vil herefter som udgangspunkt blive færdigbehandlet uden afholdelse af et nyt nævnsmøde enten ved drøftelse mellem nævnsmedlemmerne eller ved skriftlig voting, jf. forretningsordenens § 43. Det indkomne materiale samt advokatens og Udlændingestyrelsens eventuelle bemærkninger hertil udsendes til nævnets medlemmer, der skriftligt afgiver votum i sagen. Hvis der er uenighed blandt nævnsmedlemmerne, sendes sagen ud til en ny voteringsrunde med kopi af de enkelte nævnsmedlemmers vota. Der udfærdiges herefter en beslutning på baggrund af de afgivne vota.

Hvis sagen oprindelig blev udsat af et 3-mandsnævn forud for udvidelsen af Flygtningenævnet til 5 medlemmer pr. 1. januar 2013, men der først vil kunne træffes afgørelse efter 1. januar 2013, vil sagen skulle behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn bestående af 5 medlemmer. Dette gælder dog ikke, hvis sagen kan afgøres på formandskompetencen, fordi betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, jf. udlændingelovens § 53, stk. 10, og Flygtningenævnets forretningsorden § 44, eller fordi sagen skal hjemvises til Udlændingestyrelsen, jf. forretningsordenens § 45.

3.10 Ad hoc-besikkelse og substitution af nævnsmedlemmer i konkrete sager

3.10.1 Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer

Efter udlændingelovens § 53, stk. 13, 1. pkt., og Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 2, kan Flygtningenævnets formand ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver aktuel i sager, som i forbindelse med nævnsbehandlingen udsættes på indhentelse af yderligere oplysninger, og hvori et eller flere af medlemmerne, der deltog i det oprindelige nævnsmøde, er udtrådt af nævnet på tidspunktet, hvor nævnet skal træffe afgørelse i sagen. For så vidt angår sagsbehandlingen i sager, der bliver udsat i forbindelse med nævnsbehandlingen, henvises til afsnit 3.9.4.

Ad hoc-besikkelse af tidligere nævnsmedlemmer bliver endvidere aktuelt i sager, som er blevet begæret genoptaget, hvor formanden har resolveret, at sagen skal sendes i skriftlig votering blandt nævnets medlemmer, og hvor ét eller flere af medlemmerne, der deltog i nævnsbehandlingen af sagen, er udtrådt af nævnet. Om nævnets behandling af sager, der bliver begæret genoptaget, kan henvises til afsnit 3.13.1.

3.10.2 Substitution af tidligere nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes

3.10.2.1 Retsgrundlaget

Efter udlændingelovens § 53, stk. 13, 2. pkt., kan Flygtningenævnets formand i tilfælde, hvor et medlem af nævnet, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, har forfald, udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Det fremgår ligeledes af Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 3, at formanden eller den næstformand, som formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution).

Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles på et nyt mundtligt nævnsmøde. Der kan som eksempel herpå henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 94ff nævnte afgørelse Uganda/2012/2.

Den nuværende § 53, stk. 13, i udlændingeloven blev indført (som § 53, stk. 12) ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om blandt andet præcisering af Flygtningenævnets virksomhed.

I forarbejderne til den dagældende udlændingelovs § 53, stk. 12, jf. lovforslag nr. L 78 af 23. februar 2005, side 33 anføres følgende:

”Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 12* kan nævnets formand ad hoc-besikke fratrådte medlemmer til at votere i en konkret sag. Endvidere kan formanden, når et medlem har forfald, i særlige tilfælde udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Undertiden munder Flygtningenævnets behandling af en sag ud i en beslutning om at udsætte sagen med henblik på indhentelse af yderligere konkrete eller generelle oplysninger til sagen. I sådanne tilfælde afgøres sagen på et senere tidspunkt af de medlemmer, der deltog i behandlingen af sagen i forbindelse med sagens udsættelse.

Endvidere forekommer det ofte, at sager, der er afgjort af nævnet, begæres genoptaget, f.eks. under henvisning til nye oplysninger eller dokumenter. Spørgsmål om, hvorvidt en sag skal genoptages, afgøres i nogle sager ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen. Genoptages sagen, kan afgørelsen i den genoptagne sag enten træffes ved votering blandt de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, eller ved at sagen behandles af et nyt nævn.

Udsættes en sag i længere tid, eller fremkommer en genoptagelsesbegæring længere tid efter nævnets oprindelige afgørelse i sagen, kan det forekomme, at et eller flere af de medlemmer, der deltog i den oprindelige behandling af sagen, er udtrådt af nævnet på det tidspunkt, hvor sagen skal færdigbehandles, eller hvor der skal tages stilling til en genoptagelsesbegæring. For at sikre en hurtig og smidig behandling af sådanne sager, foreslås det, at nævnets formand i disse situationer kan ad hoc-besikke fratrådte nævnsmedlemmer.

Såfremt et fratrådt medlem af forskellige grunde imidlertid ikke ser sig i stand til at deltage i afgørelsen af sagen og ikke kan gives eller nægter at efterkomme et tjenstligt pålæg om at deltage i behandlingen af sagen, eller såfremt det pågældende fratrådte medlem er blevet inhabil eller alvorligt syg, vil det fratrådte medlem kunne erstattes af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation, således at nævnet har den samme sammensætning som fastsat i den foreslåede bestemmelse i § 53, stk. 6. Substitution vil som hidtil kun blive anvendt helt undtagelsesvis og kun i tilfælde, hvor det – f.eks. under henvisning til sagens karakter – ikke vil være forbundet med retssikkerhedsmæssige betænkeligheder at lade et medlem erstatte af et andet. Skønner formanden, at der består retssikkerhedsmæssige betænkeligheder, vil sagen blive forelagt på ny for et nyt nævn.

Substitution vil ikke blive anvendt i sager, hvor sagens udfald afhænger af vurderingen af ansøgerens troværdighed, eller i sager, hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen. I sådanne tilfælde vil sagen af retssikkerhedsmæssige hensyn blive behandlet på et nyt nævn.

For så vidt angår udsatte sager vil substitution kun blive anvendt i sager, der er udsat på generelle asylretlige vurderinger eller indhentelse af generelle baggrundsplysninger, som alle nævnsmedlemmer har samme baggrund og mulighed for at deltage i afgørelsen af.

For så vidt angår genoptagelsessager vil substitution kun blive anvendt i sager, hvor afgørelsen kan træffes ud fra en vurdering af genoptagelsesansøgningen sammenholdt med den oprindelige afgørelse i sagen, som alle medlemmer har mulighed for at foretage. Det vil f.eks. være tilfældet i sager, som er begæret genoptaget under henvisning til et nyt dokument, som ved en ægthedsvurdering har vist sig at være falsk.

Det bemærkes, at et nævnsmedlem – også i tilfælde hvor den pågældende har deltaget i den oprindelige behandling af sagen – i alle tilfælde vil have mulighed for at votere for, at en sag skal foretages på nyt navn, hvis medlemmet ikke finder det forsvarligt, at der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag. Er der flertal herfor blandt nævnets medlemmer, vil sagen blive foretaget på nyt navn, ligesom formanden i alle tilfælde vil kunne beslutte, at sagen skal foretages på nyt navn.”

Ved brev af 25. oktober 2007 har Flygtningenævnets formand delegeret kompetencen til at afgøre, hvorvidt der i de konkrete sager kan ske substitution af tidligere nævnsmedlemmer, til de næstformænd, der har været formænd for de nævn, der har behandlet de konkrete sager, hvori spørgsmålet om substitution måtte blive aktuelt. I de sager, hvor det er formanden for det konkrete nævn, der har behandlet sagen, der har forfald, er det fortsat Flygtningenævnets formand, der afgør, om der kan ske substitution af den pågældende.

3.10.2.2 Anvendelse af substitution i genoptagelsessager

Spørgsmålet om substitution af fratrådte nævnsmedlemmer, der ikke kan ad hoc-besikkes, bliver jævnligt aktuelt i genoptagelsessager.

Nedenfor beskrives nogle typiske situationer, som kan opstå i sager, hvor det bliver aktuelt at overveje substitution af et fratrådt nævnsmedlem, som ikke kan ad hoc-besikkes.

- A. Sager, hvori der ikke har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der fortsat ikke er troværdighedsproblemer. I disse sager kan der foretages substitution under forudsætning af, at ansøgerens fremmøde ikke kan antages at være af betydning for nævnets afgørelse.
- B. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, men hvor der ikke er fremkommet nye oplysninger i relation til ansøgerens troværdighed i genoptagelsesansøgningen i forhold til de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse. I denne type sager kan substitution foretages efter en konkret vurdering af de nye oplysningers sammenhæng med de oplysninger, der forelå på tidspunktet for den oprindelige afgørelse.

- C. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer under den oprindelige asylsagsbehandling, og hvor der i forbindelse med genoptagelsesansmodningen er kommet nye oplysninger, som har relation til ansøgerens oprindelige asylmotiv. I disse sager vurderes retssikkerhedsmæssige hensyn som udgangspunkt at tale imod substitution, idet vurderingen af genoptagelsesansmodningen normalt tillige vil forudsætte en vurdering af ansøgerens oprindelige forklaring.
- D. Sager, hvori der har været troværdighedsproblemer i forbindelse med den oprindelige asylsagsbehandling i nævnet, men hvor der i genoptagelsesansmodningen henvises til helt nye forhold, som ikke har relation til det oprindelige asylmotiv, og som ikke forudsætter en vurdering af ansøgerens troværdighed, eksempelvis generelt forværrede forhold i ansøgerens hjemland. I disse tilfælde har et andet medlem som udgangspunkt samme muligheder for at foretage vurderingen af genoptagelsessagen i forhold til den oprindelige afgørelse i asylsagen som det fratrådte medlem, og der kan derfor som udgangspunkt foretages substitution.
- E. Sager, hvor mere end et nævnsmedlem har forfald. I disse sager kan der under henvisning til ordlyden af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 53, stk. 13, 2. pkt., sammenholdt med forarbejderne til den tidligere udlændingelovs § 53, stk. 8, ikke ske substitution.

3.10.3 Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4

Efter Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, kan formanden i øvrigt bemyndige én eller om nødvendig flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Flygtningenævnets forretningsordens § 8, stk. 4, anvendes blandt andet i tilfælde, hvor der er behov for en hurtig resolution, f.eks. i genoptagelsessager, hvor ansøgeren står foran en snarlig udsendelse, og hvor den næstformand, som har været formand for det nævn, der har truffet afgørelse i sagen, er forhindret, eksempelvis på grund af sygdom eller ferie.

3.11 Tolkning

Flygtningenævnet anvender som hovedregel tolke, der er opført på Rigspolitiets liste over godkendte tolke. Flygtningenævnet honorerer tolke i overensstemmelse med Justitsministeriets cirkulæreskrivelse om vejledende retningslinjer for honorering af tolke inden for Justitsministeriets område, herunder de i retningslinjerne fastsatte takster.

Under nævnsmødet foregår tolkningen som udgangspunkt til og fra ansøgerens modersmål, medmindre ansøgeren har ønsket, at tolkningen foregår på et andet sprog, eller det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål. Såfremt det ikke er muligt at fremskaffe en tolk, der taler ansøgerens modersmål, vælger Flygtningenævnet en tolk, der behersker et andet sprog, som ansøgeren taler tilfredsstillende. Ved vurderingen heraf lægger Flygtningenævnet vægt på ansøgerens øvrige sprogkundskaber, ansøgerens tilkendegivelser vedrørende sprogvalg, ansøgerens eventuelle tilkendegivelser i forbindelse med tolkningen tidligere i sagens forløb samt eventuelle tilkendegivelser fra ansøgerens advokat. Flygtningenævnet tager som udgangspunkt hensyn til ansøgerens tilkendegivelser vedrørende valg af tolk, såfremt disse er begrundet i sprogkundskaber, men derimod ikke hvis de for eksempel vedrører tolkens etniske eller religiøse tilhørsforhold. Såfremt ansøger har været udsat for eksempelvis seksuelle overgreb, vil nævnet endvidere så vidt muligt imødekomme et ønske om en mandlig eller kvindelig tolk.

Se som eksempel på sager, hvor ansøger ikke ønskede at afgive forklaring i nævnet under henvisning til tolkens nationalitet, den i formandskabets 21. beretning (2012), side 321f nævnte afgørelse Afg/2012/76.

Flygtningenævnet honorerer endvidere tolkning, der er udført hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med ansøgeren. Tolkning hos advokat honoreres, i lighed med tolkning, der finder sted på et nævnsmøde, efter principperne i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse.

Flygtningenævnet honorerer alene tolkning hos advokat uden for normal arbejdstid til forhøjet takst, såfremt Flygtningenævnets Sekretariat forudgående har givet tilsagn herom. Hvis et sådant forudgående tilsagn ikke foreligger, kan Flygtningenævnet alene honorere tolken efter normal takst.

Flygtningenævnet honorerer alene transporttid og kilometergodtgørelse til tolke fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat. Flygtningenævnets Sekretariat vil normalt kun give tilladelse hertil, hvis det eksempelvis ikke er muligt at skaffe en tolk fra lokalområdet, der behersker det pågældende sprog. Højesteret havde lejlighed til at tage stilling til dette spørgsmål i en sag anlagt af to tolke mod Flygtningenævnet, jf. Højesterets dom af 15. august 2007 (UfR 2007.2785H), hvor Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 16. juni 2006. For en nærmere gennemgang af dommen, hvorved Flygtningenævnet fik medhold, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 16. beretning (2007), afsnit 3.9.1.

Ved anmodning om honorering af skriftlige oversættelser foretaget på foranledning af advokaten uden forhåndsgodkendelse fra Flygtningenævnets Sekretariat, foretager nævnet en vurdering af, hvorvidt den foretagne oversættelse i det konkrete tilfælde må anses for relevant for sagens behandling. Kun i det omfang dette måtte være tilfældet, vil nævnet efterkomme anmodningen om honorering.

De nærmere regler om honorering af tolke kan findes på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

3.12 Hastesager

Flygtningenævnet har en særlig hasteprocedure, som anvendes i sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, se nærmere afsnit 3.1.6, og sager, hvor Udlændingestyrelsen, Dansk Flygtningehjælp eller Dansk Røde Kors har anmodet om hastebehandling, eksempelvis på grund af ansøgerens helbredsmæssige tilstand.

Flygtningenævnet hastebehandler ligeledes sager vedrørende asylansøgere, som af Rigspolitiet er indberettet som sigtede eller dømt for kriminalitet, medmindre det oplyses, at de pågældende afsoner længerevarende fængselsstraffe og ikke kan forventes løsladt foreløbig, samt personer, der af Dansk Røde Kors er indberettet på grund af adfærd, som forstyrrer asylcentrets ro og orden. Endvidere hastebehandles sager vedrørende frihedsberøvede asylansøgere, eksempelvis personer, der er frihedsberøvet i henhold til udlændingelovens §§ 35 og 36 med henblik på at sikre ansøgerens tilstedeværelse, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, eller sager, der i henhold til udlændingelovens § 49 a er indbragt for Flygtningenævnet.

Hasteproceduren har som overordnet mål at sikre, at sagerne i alle sagsbehandlingsled behandles forlods med henblik på at få sagerne berammet og færdigbehandlet hurtigst muligt. Det tilstræbes således, at en hastesag kan behandles på cirka to måneder.

Vedrørende behandling af sager vedrørende asylansøgere, som er sigtet eller tiltalt for kriminalitet, men endnu ikke dømt, henvises til afsnit 6.6.

3.13 Prøvelse af Flygtningenævnets afgørelser

3.13.1 Genoptagelse

Efter at Flygtningenævnet har truffet afgørelse i en sag, kan ansøgeren anmode nævnet om at genoptage behandlingen af sagen.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 8, at nævnet ikke kan behandle en genoptagelsesansøgning, hvis nævnet ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Den pågældende skal over for myndighederne give sig til kende på en sådan måde, at myn-

dighederne er bekendt med den pågældendes opholdssted, og den pågældende står til rådighed for myndighedernes behandling af sagen. I praksis anses dette for opfyldt, når den pågældende er opdateret med en adresse i Udlændingestyrelsens indkvarterings-system. Det er således ikke tilstrækkeligt, at udlændingens advokat eller en anden partsrepræsentant oplyser til Flygtningenævnet, at vedkommende er bekendt med udlændingens opholdssted.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, at Flygtningenævnet ved meddelelse af afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 som udgangspunkt fastsætter udrejsefristen til 15 dage, se nærmere afsnit 3.7.1. En anmodning om genoptagelse har som udgangspunkt ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, men nævnet har mulighed for at træffe beslutning herom, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 1. pkt. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7, 2. pkt.

En udsættelse af udrejsefristen efter modtagelse af en genoptagelsesanmodning vil således i langt de fleste tilfælde kræve, at ganske særlige grunde taler derfor. Dette kan være tilfældet, hvis en ansøger f.eks. fremsender et dokument, som nævnet efter en konkret vurdering finder anledning til at lade ægthedsvurdere.

Det fremgår af udlændingelovens § 53, stk. 10 og 11, og forretningsordenens § 48, at formanden for det konkrete nævn har mulighed for at træffe afgørelse i sagen, når der ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse, eller hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart er opfyldt.

Som eksempel på sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart var opfyldt, og hvor sagerne derfor blev genoptaget og afgjort på formandskompetencen, kan henvises til de i afsnit 5.4.3 nævnte sager vedrørende iranske statsborgere, som ved nævnets oprindelige afgørelser var blevet henvist til at tage ophold i Nordirak (KRI) som første asylland.

Formanden kan endvidere på formandskompetencen beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Endelig kan formanden træffe bestemmelse om, at det nævn, der tidligere har afgjort sagen, tager stilling til genoptagelsesspørgsmålet enten ved et møde eller ved skriftlig votering, at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, med deltagelse af sagens parter, eller at sagen genoptages og behandles på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn, jf. forretningsordenens § 48, stk. 2.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af det nævn, der tidligere har afgjort sagen, kan ske i sager, hvor en ansøger er fremkommet med nye, væsentlige oplysninger af betydning for sagens afgørelse, og det vurderes, at ansøgeren ved personligt fremmøde bør få lejlighed til at forklare herom.

Genoptagelse til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn kan komme på tale i sager, hvor ansøgeren er udeblevet fra det oprindelige nævnsmøde, men efterfølgende godtgør at have haft lovligt forfald, jf. forretningsordenens § 36, stk. 1. Der kan også være tale om, at et medlem af det tidligere nævn har forfald, og det i den konkrete sag anses for retssikkerhedsmæssigt betænkeligt at lade det pågældende medlem substituere af et andet medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere om substitution og ad hoc-beskikkelse i afsnit 3.10.

Sager, der oprindeligt er afgjort af et 3-mandsnævn, og som ikke kan afgøres på formandskompetencen, vil skulle genoptages til behandling på et nyt nævnsmøde af et nyt nævn bestående af 5 medlemmer.

Såfremt spørgsmålet om genoptagelse skal afgøres af hele det oprindelige nævn, og et af nævnets medlemmer har forfald, er der efter udlændingelovens § 53, stk. 13, hjemmel til, at et medlem, der har forfald, i visse tilfælde kan erstattes med et medlem fra samme myndighed eller organisation. Se nærmere herom i afsnit 3.10 om substitution og ad hoc-beskikkelse.

Såfremt der findes grundlag for at genoptage en sag, udsættes udrejsefristen under genoptagelsessagens behandling. Flygtningenævnet vil samtidig beskikke en advokat for ansøgeren.

Se som eksempler på sager, som blev genoptaget til behandling på nyt nævnsmøde af et nyt nævn, de i afsnit 5.5.2.1 nævnte afgørelser Iran/2013/12 og Iran/2013/17.

Efter almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det nævnet af egen drift at genoptage behandlingen af sager, hvor afviste asylansøgere er i udsendelsesposition, såfremt der fremkommer nye væsentlige oplysninger, der forrykker nævnets besluttelsesgrundlag i de pågældende sager. I forbindelse med nævnets overvejelser herom kan det være nødvendigt at indhente yderligere oplysninger med henblik på stillingtagen til genoptagelsesspørgsmålet.

Nævnet har således i sin praksis antaget, at nævnet i disse tilfælde har kompetence til at træffe beslutning om, at tvangsmæssige udsendelser skal sættes i bero, indtil de yderligere oplysninger foreligger, jf. herved princippet i udlændingelovens § 31, som inde-

holder et forbud mod udsendelse til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Der henvises herved til det ovenfor anførte om udsættelse af udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 7.

I sager om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 skal nævnet – udover at vurdere de aktuelle forhold i udlændingens hjemland – vurdere, om en nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse og efterfølgende udsendelse af udlændingen vil være særligt belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Behandlingen af sager om nægtelse af forlængelse er nærmere beskrevet i afsnit 5.1.

I nogle af disse sager, hvor Flygtningenævnet har truffet afgørelse om nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, har udlændingen efterfølgende anmodet om genoptagelse med henvisning til, at den pågældendes helbredstilstand er blevet forværret, eller at der er indtrådt andre væsentlige ændringer i udlændingens personlige forhold efter Flygtningenævnets afgørelse.

Afgørende for vurderingen af, om der i sådanne tilfælde skal ske genoptagelse, er, om de nye oplysninger forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men ikke var nævnet bekendt, eller om der er tale om efterfølgende indtrådte omstændigheder. Oplysninger om faktiske forhold, som forelå på tidspunktet for nævnets afgørelse, men som ikke var nævnet bekendt på afgørelsestidspunktet, vil i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger føre til en genoptagelse af sagen, såfremt oplysningerne er af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis de rent faktisk havde foreligget i forbindelse med nævnets oprindelige afgørelse af sagen. Oplysninger om omstændigheder, som først er indtrådt efter nævnets afgørelse, f.eks. etablering af familie eller forværring af udlændingens helbredstilstand, vil derimod ikke føre til en genoptagelse, uanset at oplysningerne ville have ført til et andet resultat i forbindelse med vurderingen efter udlændingelovens § 26, stk. 1, såfremt de havde foreligget på tidspunktet for nævnets afgørelse. I disse sager må udlændingen i stedet henvises til at søge opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven.

Flygtningenævnet modtager undertiden anmodning om genoptagelse af en sag, hvor ansøgeren ikke længere er i landet.

Flygtningenævnet anser som udgangspunkt en asylsag for afsluttet, når ansøgeren udrejser eller udsendes af Danmark. Hvis ansøgeren indrejser i Danmark på ny og ansøger om asyl, vil nævnet behandle sagen som en ny ansøgning om asyl eller som en anmod-

ning om genoptagelse af den oprindelige asylsag, alt efter om det lægges til grund, at ansøgeren har været i sit hjemland eller ej.

Hvis omstændighederne helt undtagelsesvis giver anledning til det, vil Flygtningenævnet – uanset om ansøgeren fortsat opholder sig i sit hjemland – kunne genoptage behandlingen af en sag vedrørende en udrejst eller udsendt asylansøger. Nævnet vil ved vurderingen heraf blandt andet lægge vægt på, om de nye oplysninger med en vis sikkerhed viser eller i hvert fald antageliggør, at ansøgeren har været udsat for asylbegrundende overgreb, og at overgrebene har sammenhæng med det oprindelige asylmotiv.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden behandlet sager vedrørende i alt 795 personer, som har anmodet om genoptagelse af deres sag, og hvor nævnet har taget stilling til, om sagen skal genoptages. I 383 personsager meddelte nævnet afslag på genoptagelse. I 190 personsager blev sagen genoptaget.

I kapitel 8.6 er der nærmere statistiske oplysninger vedrørende genoptagelsessager.

3.13.2 Domstolsprøvelse

3.13.2.1 Lovgrundlaget

Som anført ovenfor i kapitel 1.3 er Flygtningenævnets afgørelser endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8, og domstolsprøvelse af nævnets afgørelser er ifølge domstolspraksis begrænset til mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønssudøvelse.

Det betyder, at domstolene er afskåret fra at afprøve nævnets materielle afgørelser, herunder bevisvurderingen.

Ved dom af 16. juni 1997 (UfR 1997.1157) tog Højesteret første gang stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingeloven. Dommen og forarbejderne til endelighedsbestemmelsen er nærmere omtalt i formandskabets 6. beretning (1997), side 16 ff.

Spørgsmålet om endelighedsbestemmelsens rækkevidde har flere gange efterfølgende været indbragt for domstolene. Der henvises blandt andet til Højesterets domme af 29. april 1999 (UfR.1999.243), 26. januar 2001 (UfR 2001.861), 28. november 2001 (UfR.2002.406), 29. august 2003 (UfR 2003.2405), og 2. december 2003 (UfR 2004.727).

Ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 blev Flygtningenævnets sammensætning ændret. Lovændringen indeholdt ingen ændring i endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens

§ 56, stk. 8, men af bemærkningerne til lovforslaget, jf. herved lovforslag nr. 152 af 28. februar 2002, pkt. 5.1., fremgår blandt andet følgende vedrørende bestemmelsens anvendelsesområde:

”Flygtningenævnet er kendetegnet ved at være et uafhængigt og domstolslignende organ. Nævnet er således uafhængigt af den politiske proces og kan ikke modtage direktiver fra regering eller folketing. Flygtningenævnets afgørelser er endelige, jf. udlændingelovens § 56, stk. 8. Dette er senest blevet fastslået ved Højesterets dom af 26. januar 2001, hvorved Højesteret udtalte, at ”domstolsprøvelse af Flygtningenævnets afgørelser er begrænset til en prøvelse af retsspørgsmål, herunder mangler ved afgørelsesgrundlaget, sagsbehandlingsfejl og ulovlig skønsudøvelse. Foreligger der ikke omstændigheder som nævnt, er der ikke grundlag for at fravige endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 7 (nu § 56, stk. 8).

...

Formanden og næstformændene skal som hidtil være dommere, jf. udlændingelovens § 53, stk. 7. Herved sikres de almindelige retsgarantier, ligesom Flygtningenævnets uafhængighed understreges.

...

Flygtningenævnet opretholder herved sin status som sagkyndigt nævn af domstolslignende karakter, hvis afgørelser er endelige, jf. ovenfor.”

Lov nr. 572 af 18. juni 2012, hvorved nævnets sammensætning blev ændret, således at nævnet nu er sammensat på samme måde som før lovændringen i 2002, indeholder ingen ændringer i endelighedsbestemmelsen.

3.13.2.2 Domspraksis

Domstolene har i flere sager taget stilling til rækkevidden af endelighedsbestemmelsen i udlændingelovens § 56, stk. 8.

For en gennemgang af nyere domme, hvori Højesteret har taget stilling til rækkevidden af bestemmelsen, henvises til formandskabets 16. beretning (2007), side 81 ff. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012) nævnte to domme fra Københavns Byret. I den ene sag blev Flygtningenævnet frifundet, mens den anden sag blev afvist i overensstemmelse med Flygtningenævnets påstand herom.

3.13.3 Folketingets Ombudsmand

Efter udlændingelovens § 58 a omfatter Folketingets Ombudsmands virksomhed ikke Flygtningenævnet. Folketingets Ombudsmand kan dog ifølge § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand af egen drift optage en sag til undersøgelse. Denne bestemmelse medfører således, at ombudsmanden på eget initiativ kan iværksætte undersøgelser af konkrete sager.

I 2013 har Folketingets Ombudsmand i de sager, der har været søgt indbragt for Ombudsmanden, afvist at behandle sagen under henvisning til, at hans virksomhed ikke omfatter Flygtningenævnets virksomhed. Folketingets Ombudsmand har ikke i 2013 af egen drift iværksat undersøgelser af sager eller forhold, der har med Flygtningenævnet at gøre.

Kapitel 4

Sager indbragt for internationale organer

4.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Europarådet vedtog i 1950 Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der trådte i kraft i 1953. Konventionen er senere blevet suppleret med i alt 14 ændrings- og tillægsprotokoller, hvoraf nr. 14 endnu ikke er trådt i kraft. Danmark har ikke ratificeret protokol nr. 12 (generelt forbud mod diskrimination). I 1954 blev der med hjemmel i konventionen nedsat en kommission – Den Europæiske Menneskerettighedskommission, der skulle tage stilling til, om klager over brud på menneskerettigheder i henhold til konventionen skulle gennem en egentlig realitetsbehandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. I 1959 begyndte Domstolen sit arbejde. I løbet af årene blev der indbragt et stadig stigende antal sager for Domstolen, hvilket under det eksisterende system gjorde sagsbehandlingstiden meget lang. Tillægsprotokol nr. 11, der trådte i kraft den 1. november 1998, indebar, at Kommissionen blev nedlagt og Domstolen udvidet for derved at forenkle sagsbehandlingen og afkorte sagsbehandlingstiden.

Domstolen består af 47 dommere, der svarer til antallet af signaturstater i 2013. Domstolen er opdelt i en række komitéer, hver bestående af tre dommere, nogle kamre af syv dommere og et storkammer bestående af 17 dommere.

Medlemsstater samt enkeltpersoner, grupper og ikke statslige organisationer kan anlægge sager ved Domstolen for brud på en i konventionen indeholdt rettighed eller forpligtelse, jf. artiklerne 33 og 34. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling, jf. artikel 35. Således skal alle nationale retsmidler være udtømt, sagen skal anlægges senest seks måneder efter den endelige nationale afgørelse er truffet, den part, der anlægges sagen, må ikke være anonym, og Domstolen eller andre internationale organer må ikke tidligere have taget stilling til det samme materielle indhold. Hertil kommer, at Domstolen kan afvise en sag anlagt af en enkeltperson eller gruppe efter artikel 34, hvis Domstolen finder sagen uoverensstemmende med konventionens bestemmelser, åbenbart grundløs, eller at der er tale om misbrug af retten til at anlægge sager.

Domstolen modtager et meget stort antal klager. Antallet har været i kraftig stigning de senere år. I 2013 modtog domstolen omkring 65.900 klager. Tallet dækker over ”allo-

cated applications”, som er de klager, som bliver fordelt til en juridisk enhed, bestående af enten en enkelt dommer, komitéer eller kamre. Hovedparten af de registrerede klager er indbragt af enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner.

Domstolen informerer som udgangspunkt kun signaturstaten om en indgivet klage, hvis Præsidenten for det kompetente Kammer i Domstolen eller Kammeret selv beslutter at bede staten om dens opfattelse af klagen (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra b; på engelsk tales der om “give notice” eller “communication”), herunder om klagen kan antages til realitetsbehandling (“admissibility”) og om klagens indhold (“merits”). Almindeligvis kan undersøgelse af klagens antagelse til realitetsbehandling finde sted samtidig med stillingtagen til dens indhold (konventionens artikel 29, stk. 3, og Domstolens procesreglement regel 54A). Signaturstaten kan imidlertid blive informeret om klagen på et tidligere stadium, hvis Domstolen mangler faktuelle oplysninger, dokumenter eller andet relevant materiale, som klageren ikke kan skaffe (Domstolens procesreglement regel 54, stk. 2, litra a), eller hvis Domstolen træffer beslutning om at anvende foreløbige foranstaltninger (Domstolens procesreglement regel 39, se nedenfor). Hvis en klage imidlertid slettes eller afvises af en komité (konventionens artikel 28), bliver signaturstaten normalt ikke informeret om klagen.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er navnlig konventionens artikel 3 relevant.

Ifølge bestemmelsen må ingen underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Der verserede pr. 31. december 2013 én sag mod Danmark ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol vedrørende en statsløs palæstinenser fra Syrien, som blev tvangsmæssigt udsendt fra Danmark i 2010. Den pågældende er efterfølgende meddelt opholdstilladelse i et andet europæisk land.

4.1.1 Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols anvendelse af foreløbige foranstaltninger, jf. Domstolens procesreglement regel 39

Det følger af regel 39 i Domstolens procesreglement, at det kammer, der behandler en klage, kan komme med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger (interim measures), som Domstolen vurderer, at der bør træffes af hensyn til parterne eller en hensigtsmæssig behandling af klagesagen. Procesreglementet angiver ikke nærmere, hvornår hensynet til parternes interesse eller behandlingen af klagesagen taler for, at Domstolen kommer med tilkendegivelser om foreløbige foranstaltninger.

I praksis opstår spørgsmålet om foreløbige foranstaltninger navnlig i sager om udvisning, udsendelse eller udlevering af udlændinge, og anmodninger om anvendelsen af regel 39 vedrører som oftest retten til liv (konventionens artikel 2), retten til ikke at blive udsat for tortur eller umenneskelig behandling (konventionens artikel 3) og undtagelsesvis retten til respekt for privat- og familieliv (konventionens artikel 8).

Domstolen har udtalt, at i sager, hvor det med rimelighed er blevet gjort gældende, at der er en risiko for uopretteligt skade hvad angår klagerens adgang til at nyde beskyttelse efter en af konventionens kernebestemmelser, er formålet med foreløbige foranstaltninger at opretholde status quo, indtil Domstolen har taget stilling til foranstaltningens berettigelse. Foreløbige foranstaltninger skal således sikre den fortsatte tilstedeværelse af den genstand, der er emnet for anmodningen, således at der ikke sker uoprettelig skade hvad angår den påberåbte konventionsrettighed. Derved letter foreløbige foranstaltninger den effektive udøvelse af retten til at indgive individuel klage efter artikel 34 ved at sikre sagens genstand, når denne vurderes at være i risiko for at lide uoprettelig skade som følge af den ansvarlige stats handlinger eller undladelser. Domstolen har videre udtalt, at foreløbige foranstaltninger tjener afgørende til at undgå uafvendelige situationer, som ville forhindre Domstolen i at undersøge sagen korrekt og – hvor den fandt det rigtigt – at sikre klageren den praktiske og effektive udnyttelse af de påberåbte konventionsrettigheder. Tilkendegivelser om midlertidige foranstaltninger tjener således ikke kun til, at der kan gennemføres en effektiv undersøgelse af klagen, men også til at sikre, at konventionens beskyttelse af klageren er effektiv (se *Matkulov og Askarov mod Tyrkiet*, præmisserne 108 og 125, og *Aoulmi mod Frankrig*, præmisserne 103 og 107-108).

Domstolens anvendelse af regel 39 har således karakter af et foreløbigt processuelt retsmiddel. Der er med anvendelse af bestemmelsen ikke taget stilling til, om der i den konkrete sag foreligger en krænkelse af konventionen. Fra Domstolens praksis vedrørende konventionens artikel 3 er der således flere eksempler på anvendelse af regel 39 i sager vedrørende udenlandske statsborgere, hvor Domstolen efterfølgende har udtalt, at en udsendelse ikke ville udgøre en krænkelse af konventionen, se blandt andet de i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 220 ff. omtalte afgørelser i fem sager anlagt af srilankanske statsborgere mod Danmark samt F.H. mod Sverige, dom af 20. januar 2009, der er nærmere omtalt i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

Domstolen har i visse tilfælde anvendt regel 39 på et større antal sager vedrørende klager af samme nationalitet og/eller etnicitet, som indbringes for Domstolen. Der kan herved blandt andet henvises til sagen *NA. mod UK* (se præmisserne 21–22).

Det fremgår af dommen F.H. mod Sverige af 20. januar 2009, at Domstolen anvendte regel 39 i en situation, hvor der var afsagt dom om, at der ikke som påstået af klageren var sket et brud på konventionens artikler 2 og 3, men hvor dommen endnu ikke var endelig, jf. konventionens artikel 44, stk. 2. Domstolen anvendte i dette tilfælde regel 39 efter dommens afsigelse for at sikre en eventuelt fortsat effektiv behandling af sagen, således at klageren ikke blev udsendt, inden dommen blev endelig. Sagen er nærmere omtalt i Flygtningesnævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 221.

4.2 FN's menneskerettighedsorganer

Danmark har tiltrådt en række FN-konventioner om menneskerettigheder. I forhold til fire af disse konventioner har Danmark også accepteret en individuel klageadgang, hvorefter enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner kan klage direkte til FN, hvis de mener, at den danske stat har krænket deres rettigheder efter en af de omhandlede konventioner.

Danmark har således accepteret individuel klageadgang i forhold til FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder med tilhørende protokoller, FN's konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination, FN's konvention om tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf og FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder. For hver af de nævnte konventioner er der nedsat en særlig klagekomité. Afhængigt af, hvilken konvention klagen vedrører, behandles klager over Danmark af enten FN's Menneskerettighedskomité, FN's Racediskriminationskomité, FN's Torturkomité eller FN's Kvindekomité.

Klagekomitéernes udtalelser er ikke folkeretligt bindende, og komitéerne kan ikke tilsidesætte eller ændre afgørelser, som er truffet af danske myndigheder. En klager er derfor forpligtet til at følge en afgørelse truffet af de danske myndigheder, indtil de danske myndigheder måtte ændre afgørelsen.

Når en klage over Danmark indbringes for én af klagekomitéerne, kan den pågældende komité imidlertid anmode Danmark om, at de danske myndigheder undlader at fuldbyrde en afgørelse i en national sag, indtil komitéen har færdigbehandlet klagesagen – en såkaldt anmodning om foreløbige foranstaltninger ("interim measures"). I praksis har de danske myndigheder efterkommet sådanne anmodninger.

Hvis en klage over Danmark f.eks. indbringes for FN's Menneskerettighedskomité af en afvist asylansøger, vil komitéen kunne anmode de danske myndigheder om at undlade at fuldbyrde en beslutning om udsendelse af den pågældende klager, mens klagesagen behandles ved komitéen. Det følger af regel nr. 92 i komitéens procedureregler,

at komitéen kan gøre dette, hvis komitéen vurderer, at udsendelse af klageren vil kunne tilføje denne uoprettelig skade ("irreparable damage").

Tilsvarende følger af procedurereglerne for hver af de øvrige nævnte klagekomitéer samt af den valgfri protokol til konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder.

Der er indbragt sager mod Danmark, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet, for Torturkomitéen, Menneskerettighedskomitéen og Kvindekomitéen.

4.2.1 FN's Torturkomité

Danmark har ratificeret FN's konvention af 10. december 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Konventionen trådte i kraft den 26. juni 1987 for Danmarks vedkommende.

Ved konventionen blev FN's Torturkomité oprettet i 1984, og den påbegyndte sit arbejde i 1988. Komitéen er nedsat med hjemmel i torturkonventionens kapitel 2 og har til formål at arbejde for bekæmpelse af tortur som defineret i konventionens artikel 1. Komitéen består af ti eksperter, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt torturkonventionen. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen har til opgave at gennemgå og vurdere indberetningerne fra deltagerlandene, jf. artikel 19. Komitéen har mulighed for at rette henvendelse til og eventuelt tage på besøg i et land, hvis komitéen kommer i besiddelse af informationer om, at der i det pågældende land foregår systematiske menneskerettighedskrænkelser. For så vidt angår deltagerstater, der har ratificeret torturkonventionens artikel 22, behandler komitéen tillige individuelle klager, jf. artikel 22. Konventionen har 146 deltagende stater. Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 22. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Danmark har afgivet en erklæring om anerkendelse af FN's Torturkomités kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige og individuelle klagesager.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er det især konventionens artikel 3, der er relevant.

Bestemmelsen er affattet således: ”Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (”refoulerer”) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at personen vil være i fare for at blive underkastet tortur”.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 108, at komitéen kan anmode statene om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

Bevisbyrden for, at en udsendelse vil være i strid med artikel 3, påhviler i første omgang klageren. Der skal foreligge vægtige grunde til at antage, at der vil være en reel risiko for, at klageren vil blive udsat for en behandling i strid med artikel 3 i det land, hvortil tvangsudsendelsen vil ske. Der stilles hermed et krav om konkretisering af risikoen for overgreb, hvorimod der næppe påhviler klageren et krav om at kunne bevise, at der foreligger en individualiseret risiko for overgreb. Denne bevisbyrde er blevet beskrevet som en indsigelsesbyrde med forpligtelse til at oplyse sagen. Løftes denne bevisbyrde, må staten føre bevis for, at mishandling ikke vil forekomme, eller at der ikke er en forudsigelig risiko herfor. Der skal i den forbindelse foreligge en reel risiko for mishandling af en vis grovhed.

I 2013 er der afgjort en sag af FN's Torturkomité, hvori der er klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, jf. afsnit 4.2.1. nedenfor.

I 2013 indstillede FN's Torturkomité behandlingen af en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, idet Flygtningenævnet havde genoptaget og hjemvist sagen til Udlændingestyrelsen, som i oktober 2013 meddelte ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

I marts 2013 meddelte Udlændingestyrelsen endvidere en afghansk statsborger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I december 2012 havde Flygtningenævnet genoptaget og hjemvist den pågældende sag, hvori FN's Torturkomité i november 2012 havde udtalt, at en udsendelse af klageren ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf (K.H. mod Danmark, communication no. 464/2011). Sagen er nærmere omtalt i formandskabets 21. beretning (2012), side 168ff.

I august 2013 meddelte Flygtningenævnet en syrisk statsborger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den pågældende havde indbragt sagen for Torturkomitéen, efter at Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Flygtningenævnet besluttede i april 2013 at genoptage sagen til

foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde. Torturkomitéen er orienteret om, at den pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Der verserede pr. 31. december 2013 syv sager ved FN's Torturkomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.2.1.1 FN's Torturkomités udtalelse i en sag mod Danmark i 2013

I beretningsperioden har FN's Torturkomité udtalt sig i sagen M.S. mod Danmark (communication no. 429/2010), hvori der var klaget over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet. Torturkomiteen fandt, at en udsendelse af klageren til Sri Lanka ikke ville udgøre en krænkelse af artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Sagen vedrørte en srilankansk statsborger, der indrejste i Danmark i 2008 og som asylmotiv angav, at hun var etnisk tamil fra Sri Lanka. Hun havde sympatiseret med LTTE og udført praktiske opgaver for organisationen. Hun frygtede, at myndighederne ville dræbe hende ved en tilbagevenden til Sri Lanka, idet hun havde hjulpet LTTE med blandt andet madlavning, og idet hendes ægtefælle havde udlånt sin fiskerbåd til organisationen. Hun havde endvidere i 1999 stået for begravelsen af sin nevø, som var medlem af LTTE og var blevet gjort til martyr.

Flygtningenævnet stadfæstede medio 2010 en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved der blev meddelt den pågældende afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet besluttede samtidig, at ansøgeren skulle udrejse straks.

Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at nævnet ikke fandt, at ansøgeren havde været profileret som hørende til LTTE. Hendes aktiviteter havde været begrænsede og lå mange år tilbage i tid. Hun havde i det væsentlige henvist til familiedlemmers aktiviteter for LTTE. Den omstændighed, at hun som ældre familieoverhoved havde stået for begravelsen af sin nevø i 1999, kunne efter Flygtningenævnets vurdering ikke i sig selv føre til, at hun havde bragt sig i myndighedernes søgelys. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren på flere punkter havde forklaret udbyggede. Hun havde således i asylansøgningsskemaet intet oplyst om en tre dages tilbageholdelse. Hun havde først under samtalen med Udlændingestyrelsen forklaret om denne tilbageholdelse. Efter samtalen med Udlændingestyrelsen havde ansøgeren forklaret om et yderligere stort antal tilbageholdelser. Endvidere havde ansøgeren først sent under sagen forklaret om problemer i forbindelse med udrejsen. Endelig havde hun til Udlændingestyrelsen forklaret, at der i Colombo havde været tale om, at myndighederne havde opsøgt tamiler generelt, hvorimod hun senere havde forklaret, at hun skulle

være blevet konkret opsøgt. Nævnet bemærkede, at klageren i 2001 var udrejst legalt fra Sri Lanka til Danmark og vendt tilbage uden problemer. Ligeledes i 2007 var hun udrejst legalt til Canada og var vendt tilbage på ny til Colombo. Ansøgeren havde ikke søgt om asyl under opholdet i Canada. Da ansøgeren på ny var udrejst legalt til Danmark i ultimo 2008, havde hun ikke ved ankomsten søgt asyl, men først efter at der var givet afslag på familiesammenføring. Flygtningenævnet fandt derfor ikke, at ansøgeren havde sandsynliggjort, at hun ved udrejsen ultimo 2008 havde været forfulgt eller ved en tilbagevenden ville risikere forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren havde heller ikke sandsynliggjort, at der forelå forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Den 18. august 2010 indbragte ansøgerens advokat sagen for FN's Torturkomité. Ansøgerens advokat anførte i den forbindelse, at Flygtningenævnet i sin beslutning medio 2010 ikke havde nævnt eller taget stilling til, at ansøgeren havde forklaret, at hun i forbindelse med tilbageholdelser var blevet udsat for fysiske overgreb, herunder havde fået slået tænder ud af munden.

FN's Torturkomité har i sin udtalelse fra december 2013 blandt andet udtalt:

"10.5 The Committee notes that the complainant claims to have been tortured in the past and that the State party should have ordered a medical examination to prove or disprove her claims. The Committee, however, notes that the responsible organs of the State party had thoroughly evaluated all the evidence presented by the complainant, found it to lack credibility and did not consider it necessary to order a medical examination. The Committee further notes that, even if it were to accept the claim that the complainant was subjected to torture in the past, the question is whether she currently runs a risk of torture if returned to Sri Lanka. It does not necessarily follow that, several years after the alleged events occurred, she would still currently be at risk of being subjected to torture if returned to her country of origin. The Committee has also noted the claim that the complainant would be tortured if deported to Sri Lanka on account of her perceived affiliation with LTTE. However, the complainant has not convinced the Committee that the authorities of the State party, which considered the case, did not conduct a proper investigation. In addition, the complainant did not present any evidence that the Sri Lanka authorities had been looking for her or had any interests in her whereabouts in the recent past.

10.6 As regards the complainant's activities, which date back predominantly to the 1999, it is not clear that these activities were of such significance as to attract the interest of the authorities if the complainant were to be returned to Sri Lanka in 2010. The Committee recalls general comment No. 1 (para. 5), according to which the burden to

present an arguable case is on the author of a communication. In the Committee's opinion, the complainant has not discharged this burden of proof."

4.2.2 FN's Menneskerettighedskomité

FN's Menneskerettighedskomité blev oprettet i henhold til den internationale konvention af 16. december 1966 om borgerlige og politiske rettigheder. Komitéen er tillagt kompetence til at påse, at medlemsstaterne efterlever deres forpligtelser i henhold til konventionen. Komitéen består af 18 medlemmer. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Komitéen gennemgår rapporterne sammen med den pågældende stat. Dette har karakter af en form for eksamination, hvor repræsentanter for staten besvarer spørgsmål fra komitéens medlemmer. På baggrund af disse drøftelser udarbejder komitéen nogle afsluttende bemærkninger og anbefalinger til staten.

En i konventionen deltagende stat kan herudover erklære, at den anerkender komitéens kompetence til at modtage og behandle mellemstatslige klager. Ved en valgfri protokol til konventionen er der endvidere etableret en individuel klageadgang. Komitéens afgørelser er ikke retligt bindende for den indklagede stat, men det forventes, at komitéens afgørelser efterleves.

I relation til beskyttelsen af flygtninge og asylansøgere er blandt andet konventionens artikel 7 relevant. Bestemmelsen indeholder et forbud mod tortur, grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Det følger af komitéens Rules of Procedure, regel 92, at komitéen kan anmode staterne om opsættende virkning med hensyn til udsendelse af klageren under komitéens behandling af sagen, hvilket Flygtningenævnet følger, hvis der anmodes herom.

I 2013 er der ikke afgjort sager af FN's Menneskerettighedskomité, hvori der er klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

I april 2013 indstillede FN's Menneskerettighedskomité behandlingen af en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende et ægtepar fra Iran, idet Flygtningenævnet primo 2012 havde meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

I november 2013 indstillede FN's Menneskerettighedskomité behandlingen af en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende et ægtepar med to børn fra

Pakistan, idet Flygtningenævnet primo 2013 havde meddelt klagerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.

I juli 2013 besluttede Flygtningenævnet på et nævnsmøde at hjemvise en sag vedrørende en iransk statsborger til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I august 2013 meddelte Udlændingestyrelsen den iranske statsborger opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Den pågældende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomitéen, efter at Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Flygtningenævnet havde ultimo 2012 besluttet at genoptage sagen til foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde. Klageren har anmodet komitéen om, at sagen slutes.

Flygtningenævnet har i en sag vedrørende en eritreisk statsborger i oktober 2013 meddelt den pågældende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Grundet nye oplysninger i sagen besluttede Flygtningenævnet i august 2013 at genoptage sagen til foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde. Klageren har anmodet komitéen om, at sagen slutes.

Medio 2013 meddelte Flygtningenævnet en iransk statsborger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den pågældende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomitéen, efter at Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Flygtningenævnet besluttede i marts 2013 at genoptage sagen til foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde. Menneskerettighedskomitéen er orienteret om, at den pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Ultimo 2013 meddelte Flygtningenævnet en iransk statsborger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den pågældende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomitéen, efter at Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Flygtningenævnet besluttede i september 2013 at genoptage sagen til foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde. Menneskerettighedskomitéen er orienteret om, at den pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Ultimo 2013 meddelte Flygtningenævnet en eritreisk statsborger opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Den pågældende havde indbragt sagen for Menneskerettighedskomitéen, efter at Flygtningenævnet havde stadfæstet det af Udlændingestyrelsen meddelte afslag. Flygtningenævnet besluttede ultimo 2012 at genoptage sagen til foretagelse på nyt mundtligt nævnsmøde. Menneskerettighedskomitéen er orienteret om, at den pågældende er meddelt opholdstilladelse.

Der verserede pr. 31. december 2013 20 sager ved FN's Menneskerettighedskomité, hvor der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.2.3 FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder

Konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW) blev vedtaget i 1979 af FN's Generalforsamling og trådte i kraft den 3. september 1981. Danmark ratificerede konventionen den 21. april 1983.

Konventionen definerer, hvad der udgør diskrimination af kvinder i konventionens forstand samt opstiller en agenda for de nationale tiltag, der findes påkrævede for at forhindre, at en sådan diskrimination finder sted. Det fremgår af konventionens artikel 1, at udtrykket ”diskrimination mod kvinder” betyder enhver kønsbestemt sondring, udelukkelse eller indskrænkning, hvis virkning eller formål er at svække eller tilsidesætte princippet om, at kvinder på lige fod med mænd uanset ægteskabelig stilling skal have anerkendt, kunne nyde eller udøve menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder på politiske, økonomiske, sociale, kulturelle, borgerlige og alle andre områder.

FN's komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder blev oprettet i 1982 i henhold til konventionens artikel 17 og består af 23 medlemmer, som mødes to gange årligt. Medlemmerne vælges af de stater, der har tiltrådt konventionen. Komitéen overvåger medlemsstaternes implementering af nationale tiltag, som modvirker diskrimination af kvinder, samt udviklingen af forholdene for kvinder. De deltagende stater skal afgive beretninger til komitéen om de foranstaltninger, de træffer for at gennemføre deres forpligtelser ifølge konventionen.

Den 22. december 2000 ratificerede Danmark den valgfrie tillægsprotokol til konventionen om afskaffelse af diskrimination mod kvinder. Danmark har ved ratificeringen anerkendt komitéens kompetence til at behandle klager over medlemsstater for krænkelse af de i konventionen givne rettigheder fra enkeltpersoner eller grupper af enkeltpersoner, der er undergivet den enkelte stats jurisdiktion – den såkaldte individuelle klageadgang, jf. tillægsprotokollens artikel 1 og 2.

Der gælder visse kriterier for at antage en sag til realitetsbehandling efter artikel 3 og 4. Således skal sagens fakta falde inden for komitéens kompetence, og klageren må ikke være anonym. Alle relevante nationale retsmidler skal være udtømt, og sagen må ikke være under samtidig behandling i realiteten for et andet internationalt organ. Disse kriterier er identiske med kriterierne for at anlægge en sag ved FN's Torturkomité.

Kvindekomitéen har i juli 2013 i en sag mod Danmark vedrørende en klage over en afgørelse truffet af Flygtningenævnet vedrørende konventionens ekstraterritoriale virkning udtalt:

“(…) the Committee recalls that, under article 2 (d) of the Convention, States parties undertake to refrain from engaging in any act or practice of discrimination against women and to ensure that public authorities and institutions shall act in conformity with this obligation. This positive duty encompasses the obligation of States parties to protect women from being exposed to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, irrespective of whether such consequences would take place outside the territorial boundaries of the sending State party: if a State party takes a decision relating to a person within its jurisdiction, and the necessary and foreseeable consequence is that that person’s rights under the Convention will be violated in another jurisdiction, the State party itself may be in violation of the Convention. For example, a State party would itself be in violation of the Convention if it sent back a person to another State in circumstances in which it was foreseeable that serious gender-based violence would occur. The foreseeability of the consequence would mean that there was a present violation by the State party, even though the consequence would not occur until later. What amounts to serious forms of gender-based violence will depend on the circumstances of each case and would need to be determined by the Committee on a case-by-case basis at the merits stage, provided that the author had made a *prima facie* case before the Committee by sufficiently substantiating such allegations.”

Der henvises herved til sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011), som er nærmere omtalt nedenfor under afsnit 4.2.3.1.

Der verserede ved udgangen af 2013 seks sager ved FN’s komité vedrørende afskaffelse af diskrimination imod kvinder, hvori der er blevet klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet.

4.2.3.1 FN’s Kvindekomité’s udtalelser i tre sager mod Danmark i 2013

I beretningsperioden har FN’s Kvindekomité udtalt sig i tre sager, hvori der var klaget over afgørelser truffet af Flygtningenævnet. Sagerne blev – af forskellige årsager – alle afvist af Komitéen som ”inadmissible”.

Sagen M.S. et al. mod Danmark (communication no. 40/2012) vedrørte en kvindelig pakistansk statsborger, der var indrejst i Danmark i 2009 sammen med sin ægtefælle og deres fællesbarn. Klageren, som var kristen, havde som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Pakistan frygtede en navngiven person, som forfulgte familien gennem de pakistanske myndigheder. Klageren henviste videre til de overgreb, som

kristne i Pakistan bliver udsat for. Klageren var igennem en længere årrække blevet chikaneret af den navngivne person, der ønskede at indlede et seksuelt forhold til hende, hvilket hun nægtede. Den pågældende person tilhørte en højtstående familie, og hans broder havde en høj stilling inden for politiet. Dette indebar, at den pågældende person ville kunne finde klageren overalt i Pakistan, og at klageren ikke ville kunne få myndighedernes beskyttelse mod overgrebene. Flygtningenævnet stadfæstede i foråret 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved der blev meddelt klageren samt hendes ægtefælle og deres nu to børn afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at nævnet lagde til grund, at klageren og hendes familie igennem en årrække var blevet chikaneret og udsat for overgreb fra den navngivne person og gennem ham dennes broder og det lokale politi. Flygtningenævnet fandt, at det ville være rimeligt, at klageren og hendes familie tog ophold et andet sted i Pakistan. Nævnet fandt således ikke, at det kunne antages, at den navngivne person ville fortsætte chikane og overgreb over for klageren og hendes familie, såfremt de tog bopæl et andet sted i landet. Flygtningenævnet fandt ikke, at den generelle chikane, som klageren og hendes familie havde været udsat for som kristne i Pakistan, havde haft et sådant omfang, at det måtte anses for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, og forholdene for kristne fandtes heller ikke at være således, at det ikke ville være rimeligt at henvise klageren og hendes familie til at tage bopæl et andet sted i landet. Flygtningenævnet fandt således ikke, at klageren og hendes familie opfyldte betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Klageren indbragte i 2012 sagen for FN's Kvindekomité og bad samtidig komitéen om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse af familien. Komitéen meddelte i 2012, at den ikke ville anmode Danmark om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse af familien.

Af komitéens udtalelse fra juli 2013 fremgår blandt andet:

"7.8 The Committee observes that the author's alleged sexual harassment by A.G. started in 1998 when she was 16 years old. While the author refers to several incidents of stalking, oral threats, verbal abuse and harassment by the named individual between 1998 and 2009 and claims that her relatives were arrested on several occasions at his request, the Committee observes that the facts as presented by the author do not show a causal link between the respective arrest and the harassment suffered by the author. (...) The Committee also notes that the alleged harassment-related incidents were of a sporadic nature and as such cannot be considered to constitute systematic harassment amounting to gender-based violence. Lastly, the Committee considers that the author has not adduced sufficient information in support of her contention regarding the alleged persecution based on religion. In the circumstances, the Committee considers that

the author has failed to sufficiently substantiate, for the purposes of admissibility, her claim that her removal to Pakistan would expose her to a real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based violence, it therefore declares the communication inadmissible under article 4 (2) (c) of the Optional Protocol.”

For så vidt angik spørgsmålet om kvindekonventionens eksteritoriale virkning henviste Komitéen til sin afgørelse i sagen 33/2011, se afsnit 4.2.3 ovenfor.

Sagen M.N.N. mod Danmark (communication no. 33/2011) vedrørte en ugandisk statsborger, der indrejste i Danmark i 2007 og som asylmotiv henviste til, at hun ved en tilbagevenden til Uganda frygtede at blive tvangsmæssigt omskåret. Flygtningenævnet stadfæstede i 2009 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved der blev meddelt den pågældende afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at nævnet efter klagerens forklaring lagde til grund, at klagerens fader rettede henvendelse til hendes moder, da klageren var ni år gammel med henblik på at få klageren omskåret, men at klageren ikke siden da havde haft kontakt med sin fader bortset fra den ene gang, hvor hun mødte ham på gaden i Kampala, hvor de ikke talte sammen. Nævnet udtalte videre, at der henset til, at der var forløbet mange år, hvor klagerens fader eller dennes familie ikke havde rettet henvendelse til klageren, fandt nævnet ikke, at klageren – uanset om faderen havde forespurgt til hende gennem hendes moder eller moster – kunne antages at være i konkret risiko for at blive udsat for tvangsmæssig omskæring ved en tilbagevenden til Uganda. Flygtningenævnet lagde i denne forbindelse nogen vægt på, at klageren havde opholdt sig i Danmark i omkring fire måneder og først i forbindelse med en anholdelse indgav ansøgning om asyl. Nævnet fandt herefter ikke, at klageren opfyldte betingelserne for meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Klageren indbragte i 2011 nævnets afgørelse for FN's Kvindekomité og bad samtidig komitéen om at anmode Danmark om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse. Komitéen anmodede i 2011 Danmark under henvisning til artikel 5, para. 1 i den valgfri protokol og regel 63 i komitéens procesreglement om at undlade at udsende klageren, mens sagen verserede. På baggrund heraf udsatte Flygtningenævnet klagerens udrejsefrist indtil videre.

Af komitéens udtalelse fra juli 2013 fremgår blandt andet:

”8.12 In the circumstances and in the absence of any other pertinent information on file, the Committee considers that the author has failed to sufficiently substantiate for purposes of admissibility, the claim that her removal from Denmark to Uganda would expose her to the real, personal and foreseeable risk of serious forms of gender-based vio-

lence. The Committee notes that under article 4 (2) (c) of the Optional Protocol, it must declare a communication inadmissible where it is not sufficiently substantiated. Accordingly, the Committee concludes that the communication is inadmissible under article 4 (2) (c) of the Optional Protocol.’

Sagen M.E.N. mod Danmark (communication no. 35/2011) vedrørte en burundisk statsborger, der indrejste i Danmark i 2010 og som asylmotiv henviste til, at hun ved en tilbagevenden til Burundi frygtede at blive dræbt eller fængslet af regeringen, idet hun var medlem af oppositionspartiet FLN og derfor var efterstræbt af myndighederne. Klageren havde sammen med sin ægtefælle samlet penge ind til partiet, hvorfor alle vidste, at hun og ægtefællen var medlemmer af partiet. Klageren henviste videre til, at hun og ægtefællen havde modtaget trusselsbreve på deres bopæl, at politiet kom for at anholde hende hos den kvinde, hun havde søgt tilflugt hos under sin flugt, og at kvinden og hendes søn fortsat var tilbageholdt. Klageren henviste endelig til, at bopælen var blevet ramt af en granat i 2010. Flygtningenævnet stadfæstede i 2011 Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorved der blev meddelt den pågældende afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet udtalte blandt andet i sin afgørelse, at nævnet i det væsentlige kunne lægge klagerens forklaring til grund. Flygtningenævnet fandt, at klagerens aktiviteter for oppositionspartiet i det hele måtte vurderes som værende af begrænset karakter. Nævnet fandt videre, at klageren fremstod uprofileret. Nævnet fandt ikke, at der var holdepunkter for at antage, at voldtægten, der blev begået af tre ukendts gerningsmænd, havde baggrund i klagerens tilknytning til oppositionspartiet. Nævnet fandt ej heller grundlag for at antage, at politiets henvendelse på en bekendts bopæl i en navngiven by, hvor klageren skjulte sig, havde til formål at pågribe klageren, der flygtede fra stedet. Nævnet fandt videre ikke, at der forelå oplysninger om ægtefællen, der sandsynliggjorde, at klageren skulle være efterstræbt på baggrund af dennes forhold. Flygtningenævnet afviste ikke, at klagerens bopæl var blevet ramt af en granat i 2010, mens klageren og ægtefællen ikke var hjemme, men fandt ikke grundlag for at antage, at handlingen var rettet mod klageren eller ægtefællen personligt. Oplysningerne om trusler og chikane var ikke af en sådan intensitet eller karakter, at dette i sig selv kunne anses for at være asylbegrundende. På denne baggrund og efter en samlet vurdering af sagens oplysninger fandt Flygtningenævnet ikke, at klageren havde sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til hjemlandet ville være i risiko for forfølgelse eller overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7.

Klageren indbragte i 2011 nævnets afgørelse for FN's Kvindekomité og bad samtidig komitéen om at anmode Danmark om at nedlægge foreløbige foranstaltninger mod en udsendelse. Komitéen anmodede i 2011 Danmark under henvisning til artikel 5, para. 1 i den valgfri protokol og regel 63 i komitéens procesreglement om at undlade at ud-

sende klageren, mens sagen verserede. På baggrund heraf udsatte Flygtningenævnet klagerens udrejsefrist indtil videre.

Af komitéens udtalelse fra august 2013 fremgår blandt andet:

”8.3 (...) The Committee recalls that, under article 4 (1) of the Optional Protocol, authors must use the remedies in the domestic legal system that are available to them. It also recalls its jurisprudence, according to which the author must have raised in substance at the domestic level the claim that he or she wishes to bring before the Committee so as to enable domestic authorities and/or courts to have an opportunity to deal with such a claim. In this regard, the Committee observes that the author’s asylum application before the Immigration Service, and related interview reports, indicate that the author raised as ground in support of her application for a residence permit only the fact that she feared being killed or imprisoned by the Government if she returns to Burundi, given that the regime persecuted all members of FNL. She referred to her membership of an opposition party as the reason for being wanted in her country of origin. The Committee further observes that even the alleged rape was not raised as a ground per se in support of her application for asylum. (...) Consequently, the State party’s authorities clearly had no opportunity to consider her gender-based allegations, which are at the heart of her communication before the Committee, and were therefore deprived of the opportunity to examine such claims. Accordingly, the Committee finds the present communication inadmissible under article 4 (1) of the Optional Protocol.”

Kapitel 5

Udvalgte asylretlige problemstillinger

5.1 Inddragelse og nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse

Af udlændingelovens § 19 samt udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 19, fremgår betingelserne for inddragelse og nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, at en tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.

Efter § 19, stk. 1, nr. 1, er det alene tidsbegrænsede opholdstilladelser, der kan inddrages, når grundlaget for opholdstilladelsen ikke længere er til stede. Ifølge § 19, stk. 2, nr. 4, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse dog altid inddrages, når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet, at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang. Har en udlænding haft opholdstilladelse i Danmark i 10 år eller derover, vil opholdstilladelsen således ikke kunne inddrages efter bestemmelsen. Dette gælder både, når opholdstilladelsen er tidsbegrænset, og når opholdstilladelsen er tidsubegrænset.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget nr. L 188 af 26. marts 2010, almindelige bemærkninger, afsnit 7.2, at inddragelsen efter § 19, stk. 2, nr. 4, kan ske, uanset om der er tale om en ændring i de generelle forhold i hjemlandet, eller om der er tale om en ændring i den enkelte udlændings situation i hjemlandet.

Bestemmelsen i § 19, stk. 1, nr. 1, finder anvendelse ved siden af § 19, stk. 2, nr. 4, således at § 19, stk. 2, nr. 4, omfatter de tilfælde, hvor en udlænding med konventionsstatus eller beskyttelsesstatus rejser tilbage til hjemlandet for at opholde sig der i en kortere periode alene med det formål at holde ferie, mens bestemmelsen i § 19, stk. 1,

nr. 1, finder anvendelse ved tilbagerejse til hjemlandet i øvrigt og også gælder i situationer, hvor udlændingen ikke har været tilbage i hjemlandet.

Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, skal administreres i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår af flygtningekonventionens artikel 1 C, at flygtningekonventionen ikke skal finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i artikel 1 A, såfremt han:

- (1) på ny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret; eller
- (2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne; eller
- (3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger; eller
- (4) frivilligt på ny har bosat sig i det land, som han har forladt, eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse; eller
- (5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels artikel A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;
- (6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede. Denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

Mens de første fire ophørsgrunde tager udgangspunkt i den enkelte flygtnings individuelle forhold, herunder erhvervelse af national beskyttelse, er det centrale i bestemmelserne i nr. (5) og nr. (6), at forholdene i det land, den pågældende flygtede fra, har ændret sig i en sådan grad, at flygtningen ikke længere kan påberåbe sig beskyttelse efter konventionen.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus punkt 116, at ophørsbestemmelserne er udtømmende opregnet og derfor bør fortolkes restriktivt, og at ingen andre grunde kan anføres analogt som årsag til at tilbagekalde flygtningestatus.

Ifølge Håndbogens punkt 119 gælder følgende forudsætninger for inddragelse efter artikel 1 C (1):

- (a) frivillighed: flygtningen må handle af egen fri vilje;
- (b) hensigt: hensigten med flygtningens handling skal være atter at søge beskyttelse i det land, i hvilket han er statsborger;
- (c) på ny har søgt beskyttelse: flygtningen skal rent faktisk have opnået sådan beskyttelse.

Det mest almindelige tilfælde vil være, når flygtningen ønsker at vende tilbage til hjemlandet. Opnåelse af indrejsetilladelse eller nationalitetspas med henblik på hjemrejse vil i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus, jf. punkt 122.

De tilfælde, hvor en flygtning besøger sit tidligere hjemland uden nationalitetspas, men for eksempel med et rejsedokument udstedt af opholdslandet, bør bedømmes individuelt. Der er forskel på at besøge en gammel eller syg forælder og jævnlige besøg i det pågældende land med det formål at holde ferie eller etablere forretningsmæssige forbindelser, jf. punkt 125.

Hvad angår inddragelse efter konventionens artikel 1 C (5) og (6), fremgår det af punkterne 135-139, at det er en betingelse, at der har fundet fundamentale forandringer sted i hjemlandet, som kan formodes at fjerne grundlaget for frygten for forfølgelse. At der sker en evt. forbigående forandring i forholdene vedrørende den enkelte flygtnings frygt, der ikke indebærer en sådan grundlæggende ændring af omstændighederne, er ikke tilstrækkeligt til, at denne bestemmelse finder anvendelse.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 188 af 26. marts 2010, punkt 7.3, at der ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal tages stilling til, om der er sket så fundamentale, stabile og varige ændringer i hjemlandet, at opholdstilladelsen kan inddrages, hvis inddragelsen overvejes som følge af ændringer i de generelle forhold i hjemlandet.

Det andet led i bestemmelserne i artikel 1 C (5) og (6) indeholder en undtagelse til ophørsbestemmelserne i første led. Det omhandler den specielle situation, at en person kan have været udsat for meget alvorlig forfølgelse i fortiden og derfor ikke ophører med at være flygtning, selv om der er sket grundlæggende forandringer i hans hjemland. Henvisningen til artikel 1 A (1) indikerer, at undtagelsen finder anvendelse på "statutflygtninge". Undtagelsen afspejler imidlertid et mere alment humanitært princip, som også kan anvendes på andre flygtninge end statutflygtninge. I tilfælde, hvor en

person eller hans familie har lidt under grusomme former for forfølgelse, forventes tilbagevenden til hjemlandet sædvanligvis ikke. Selv et skift i landets regime medfører ikke nødvendigvis en fuldstændig holdningsændring i befolkningen eller – når henses til flygtningens tidligere oplevelser – en forandring i hans eget sind.

For en nærmere beskrivelse af indholdet i bestemmelserne i artikel 1C (5) og (6), kan henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), side 184 ff.

Der skal ved afgørelser om eventuel inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter udlændingelovens § 7 tillige tages stilling til, om udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, det vil sige overgreb, der er omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og dennes 6. og 13. tillægsprotokol eller FN's Torturkonventions artikel 3. Disse bestemmelser er absolutte og gælder således, uanset om udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), eller § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus).

Ved afgørelser om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt i henhold til udlændingelovens § 7, finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt.

Se som eksempel på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1:

Nævnet **omgjorde i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2007. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2007 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af den oprindelige asylsag, at klageren som asylmotiv henviste til, at han i perioden 2004 til 2007 har arbejdet for de britiske og danske styrker i Irak, hvorfor han frygtede at blive dræbt af blandt andet al-Mehdi militsen. Siden klageren blev meddelt opholdstilladelse den [...] 2007, har han to gange været rejst tilbage til Irak på ferie, hvor han opholdt sig hos sin tidligere ægtefælle og yngste søn i Basra, hvoraf den seneste rejse var i *begyndelsen af 2012*. Klageren har ligeledes problemfrit søgt om og fået udstedt irakisk nationalitetspas i Bagdad i 2009. Udlændingestyrelsen inddrog på denne baggrund klagerens opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Det er forholdene i klagerens hjemland på Flygtningenævnets afgørelsestidspunkt, der er afgørende for, hvorvidt der skal ske inddragelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, af klagerens opholdstilladelse. Udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, skal administreres i overensstemmelse med flygtningekonventions artikel 1 C herunder i den konkrete sag navnlig efter punkt 1 og punkt 5. Ved vurderingen

af de generelle forhold i hjemlandet skal flygtningekonventionens artikel 1 C, punkt 5, fortolkes restriktivt. Bevisbyrden påhviler værtslandet. Selvom det tilkommer de enkelte medlemsstater at vurdere, om ophørsgrundene skal bringes i anvendelse, bør tilfælde UNHCR's vurderinger inddrages i Flygtningenævnets afgørelser. Efter international flygtningeret, herunder UNHCR's Handbook og noter, sammenholdt med hidtidig praksis i Flygtningenævnet, fremgår det, at betingelserne for ophør af flygtningestatus er, at der skal være tale om fundamentalt ændrede forhold, herunder af sikkerhedssituationen, og at der skal være tale om en varig, stabil og effektiv forandring. Efter det foreliggende baggrundsmateriale er der ikke sket en sådan fundamental, stabil og varig forbedring af den sikkerhedsmæssige situation i hjemlandet, som efter en vurdering af de generelle forhold giver grundlag for at inddrage klagerens opholdstilladelse. Ved vurderingen af klagerens personlige forhold efter flygtningekonventions artikel 1 C, punkt 1, må det tillægges vægt, at klageren igennem familie i hjemlandet erhvervede et irakisk nationalitetspas, og at klageren i *begyndelsen af 2011* og *i slutningen af 2011 eller begyndelsen af 2012* to gange har været på besøg i Basra. Efter Handbook punkt 122 vil opnåelse af nationalitetspas i fravær af bevis for det modsatte blive anset som grundlag for ophør af flygtningestatus. Imidlertid må det efter de foreliggende oplysninger lægges til grund, at formålene med besøgene i hjemlandet var en afklaring af forholdet til ægtefællen, samt at klageren ville se sin yngste søn, ligesom besøgene var kortvarige. Hertil kommer, at klageren har arbejdet som tolk for de allierede, som i brede kredse i Irak anses for besættelsesstyrker, og at den egentlige baggrund for klagerens opholdstilladelse ikke har været et modsætningsforhold til myndighederne, men at myndighederne ikke har været i stand til at beskytte ham. Under disse særlige omstændigheder findes erhvervelsen af det irakiske pas og de to rejser til Irak ikke i sig selv at burde medføre ophævelse af den erhvervede beskyttelsesstatus, jf. Handbook punkt 119 til 121 samt 123. Sammenfattende findes der hverken efter en vurdering af de generelle forhold i Irak eller efter vurdering af klagerens konkrete forhold at være grundlag for at inddrage klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Der er ikke herved taget stilling til, om der foreligger andre grunde til, at opholdstilladelsen ikke bør inddrages. Flygtningenævnet omgør derfor allerede af denne grund Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse, således at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Irak/2013/14

Se som eksempler på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4:

Nævnet **stadfæstede i april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Klageren indrejste og søgte asyl i 2009. I 2010 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I

2012 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse kunne inddrages, idet klageren havde haft flere ophold i hjemlandet efter, at Udlændingestyrelsen havde meddelt hende opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og idet styrelsen fandt, at forholdene, der havde begrundet meddelelse af opholdstilladelsen, havde ændret sig på en sådan måde, at klageren ikke længere risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2010 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af den oprindelige sag, at klageren har forklaret, at hendes broder af nogle personer var tvunget til at tvangsægte hende på grund af spillegæld. Det kan nu lægges til grund, at klageren forud for indrejsen i Danmark havde indgået ægteskab med den irakiske statsborger, [...]. Ægteskabet blev indgået den [...] 2009 i Kirkuk. Ægtefællen udrejste herefter til Tyrkiet. Klageren flygtede ud af Irak og sluttede sig til ægtefællen i Tyrkiet. Klageren flygtede efterfølgende til Danmark og ægtefællen tog ophold i Irak. Det fremgår af klagerens forklaring, at hun i slutningen af 2010 rejste til Irak. Klageren har forklaret, at hun udrejste med det formål at besøge ægtefællen, der efter et trafikuheld var hospitalsindlagt. Klageren har forklaret, at hun indrejste i Irak, hvor hun landede i Erbil. Hun indrejste herefter illegalt til Iran, hvor ægtefællen efter klagerens forklaring var indlagt. Ifølge klagerens forklaring kunne hun foretage rejsen på sit danske fremmedpas. Klageren har først under Flygtningesnævnets behandling kunne oplyse navnet på det hospital i Iran, hvor ægtefællen var indlagt i længere tid. Det fremgår af sagen, at klageren [...] 2012 ansøgte om familiesammenføring med sin ægtefælle. Klageren rejste i foråret 2012 på ny til Irak. Denne gang opholdt hun sig i omkring 20 dage i Suleymanya. Nævnet lægger til grund, at der reelt var tale om en ferierejse. Hun rejste tilbage til Danmark den [...] 2012. Klageren har forklaret, at hun på trods af rejsebegrænsningen anvendte sit danske fremmedpas. Den [...] 2012 har Udlændingestyrelsen besluttet, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Afgørelsen blev den [...] 2013 berigtiget. På grundlag af klagerens forklaring i nævnet kan det lægges til grund, at klageren igen den [...] 2013 indrejste i Irak. Formålet med rejsen var at besøge ægtefællen. Det fremgår af klagerens forklaring, at hun under opholdet i Irak besøgte sin moder. Klageren har forklaret, at hun af en kusine havde fået oplyst, at den broder, hun frygtede, netop i den periode var fængslet for en færdselsforseelse. Klageren har forklaret, at hun igen anvendte sit danske fremmedpas. Klageren blev i sin tid meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af broderens trussel om, at han ville tvangsgifte hende for at slippe ud af en spillegæld. Det kan, som sagen nu foreligger oplyst, lægges til grund, at klageren ved indrejsen til Danmark var gift. Dette ægteskab består stadig, og klagerens ægtefælle er i dag bosat i Suleymanya. Henset til grunden til, at klageren i 2010 blev meddelt asyl, var risikoen for tvangsægteskab, og henset til at klageren i dag er gift med en i Irak bosiddende mand, samt henset til, at klageren har valgt tre gange at rejse tilbage til Irak på kortere

ophold, finder Flygtningenævnet, at forholdene har ændret sig på en sådan måde, at det kan lægges til grund, at klageren ikke længere risikerer forfølgelse i hjemlandet. Flygtningenævnet finder ikke, henset til klagerens begrænsede og kortvarige tilknytning til det danske samfund, og da hun ikke har familie i Danmark, at der foreligger sådanne omstændigheder, at en inddragelse må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/7

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2002 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Det fremgår af det af klageren fremlagte iranske nationalitetspas, at han har foretaget rejser til Iran *i perioden fra slutningen af 2010 til slutningen af 2012*, og senest har klageren opholdt sig i Iran fra den [...] 2013 til den [...] 2013. Den [...] 2013 har Udlændingestyrelsen besluttet, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Flygtningenævnet tiltræder, at de tidsmæssige betingelser for inddragelse er opfyldt, idet klageren har været rejst til hjemlandet inden 10 år efter han første gang er meddelt opholdstilladelse i Danmark. Det kan i den forbindelse ikke tillægges særlig betydning, at Udlændingestyrelsen fejlagtigt i klagerens konventionspas har angivet rejsebegrænsning til Irak og ikke hjemlandet Iran. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af, at han er bahai. Nævnet lægger herved vægt på klagerens personlige forhold, og at han ikke kan antages at have været udsat for forfølgelse under sine rejser til Iran. Flygtningenævnet kan således ikke lægge til grund, at klagerens broder og ægtefælle skulle være blevet tilbageholdt i [...] 2013 med henblik på at få fat i klageren. Nævnet lægger herved vægt på, at klageren er udrejst planlagt, legalt og problemfrit gennem lufthavnen i Teheran. Flygtningenævnet finder heller ikke, at klageren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af sine værnepligtsforhold. Flygtningenævnet finder ikke, at inddragelse vil være særlig belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Nævnet lægger herved navnlig vægt på på den ene side, at klageren er indrejst i Danmark som 32-årig, og at han har sin familie, herunder ægtefælle, i Iran, og på den anden side, at han kun har opnået en relativ begrænset tilknytning til det danske samfund under sit ophold her. Flygtningenævnet tiltræder, at betingelserne i flygtningekonventionens artikel 1 C, nr. 1, for, at klagerens konventionsstatus må anses for bortfaldet, efter at klageren *i slutningen af 2010* i Teheran fik udstedt iransk nationalitetspas, er opfyldt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2013/30

Se som eksempel på sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4:

Nævnet **omgjorde i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst som mindreårig i 2003 sammen med sin fader og søster. I 2005 blev klageren meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens 7, stk. 2. I 2012 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse skulle inddrages, idet betingelserne for meddelelse af opholdstilladelsen ikke længere var til stede, og idet klageren havde været på ferie i hjemlandet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark sammen med sin fader og søster den [...] 2003, og at de den [...] 2005 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Den [...] 2012 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, samt efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4. Afgørelsen blev forkyndt den [...] 2013. Det lægges til grund, at klageren har været tilbage tre gange i Iran, i henholdsvis 2008, 2009 og 2010, for at besøge sin familie. Rejserne havde en varighed af omkring tre til fire uger. Klageren var inden rejserne i kontakt med Den Iranske Ambassade i Danmark, hvor han fik udstedt et Laissez Passer-pas, henholdsvis et nationalitetspas. Han var under opholdet i Iran i kontakt med det iranske militær og fik attest på fritagelse for værnepligt. Han blev ved første indrejse forhørt om sin faders forhold, men oplevede ikke i øvrigt problemer med de iranske myndigheder. Nævnet lægger herefter til grund, at klageren ikke – hverken som følge af faderens eller egne forhold – har asylrelevante problemer i forhold til myndighederne i Iran. Grundlaget for klagerens opholdstilladelse er herefter ikke længere til stede, og opholdstilladelsen kan herefter inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1. Der er endvidere grundlag for at inddrage opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 4, idet klageren har været på ferieophold i Iran i efteråret 2010. Der skal ved afgørelsen tages hensyn til, om inddragelse af opholdstilladelsen må anses for at være særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Klageren er 22 år gammel og indrejste i 12 års-alderen med sin fader og søster, og han har en stor del af sin nærmeste familie her i landet. Han har bestået 9. klasse, gået i skole på VUC, han taler dansk og har haft arbejde blandt andet som dørmænd. Han er ved at færdiggøre en frisøruddannelse. Klagerens moder er fortsat bosat i Iran sammen med andre af klagerens familiemedlemmer. Klageren har efter det oplyste ikke et nært forhold til sin moder, idet klageren er opvokset hos sin fader i Danmark. Under hensyn til det oplyste om klagerens personlige forhold og efter en afvejning af klagerens tilknytning til henholdsvis Danmark og Iran finder Flygtningenævnet, at klageren har en så stærk tilknytning til Danmark, at en inddragelse af opholdstilladelsen må anses for at være særligt belastende for klageren. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2012.” Iran/2013/16

For en nærmere beskrivelse af hensynene i udlændingelovens § 26, stk. 1, henvises til afsnit 5.2.

For en nærmere beskrivelse af Flygtningenævnets behandling i 2005 af et antal sager vedrørende afghanske statsborgere, hvor Udlændingestyrelsen havde vurderet, at forholdene i hjemlandet havde ændret sig således, at grundlaget for den meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 ikke længere var til stede, jf. § 19, stk. 1, nr. 1, kan henvises til formandskabets 14. beretning (2005), side 106ff.

For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, vedrørende inddragelse af opholdstilladelse som følge af kriminalitet begået i udlandet henvises til afsnit 6.5.

5.2 Inddragelse af opholdstilladelser efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1 (svig)

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, at en tidsbegrænset og en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået tilladelsen ved svig.

De tilknytningsmomenter m.v., som er nævnt i § 26, skal inddrages ved behandlingen og vurderingen af den konkrete sag, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

I forbindelse med behandlingen af sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, foretages en proportionalitetsafvejning af den udviste svig i forhold til § 26-hensynene.

Udlændingelovens § 26, stk. 1, er ved lovebekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012 affattet således:

”§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af:

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Hvad angår den indbyrdes vægtning af § 26-hensynene fremgår blandt andet følgende af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 886:

”Efter de gældende regler om udvisning skal domstolene i alle tilfælde, herunder også ved grov eller samfundsskadelig kriminalitet, foretage en vurdering af, om de i § 26 nævnte humanitære hensyn bør føre til, at udvisning af udlændingen undlades.

Med henblik på en tydeliggørelse af de enkelte hensyns indbyrdes vægtning har udvalget set på, om der kunne være anledning til at ændre opbygningen i udlændingelovens § 26, således at de i bestemmelsen opregnede hensyn vægtes i forhold til hinanden.

Udvalget har imidlertid ikke fundet, at en udskillelse af visse af de i bestemmelsen opregnede humanitære hensyn som vigtigere end andre vil være hensigtsmæssig. Udvalget har herved lagt vægt på, at det bør være de i den konkrete sag foreliggende omstændigheder, der som udgangspunkt er afgørende for, hvilke af de i § 26 anførte hensyn der tillægges betydning for afgørelsen i den konkrete sag.”

Herudover fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 176-177 om de hensyn, som skal inddrages efter § 26, stk. 1, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, fastsætter en række obligatoriske hensyn til den pågældende udlænding, som skal tages i betragtning ved afgørelsen af, om udlændingen skal udvises.

Det fremgår af formuleringen af § 26, stk. 1, nr. 1-5, at bestemmelsens opregning af hensyn ikke er udtømmende, hvorfor der kan tages hensyn til, om udvisning af andre grunde, som måtte komme frem under sagen, må antages at virke særlig belastende, jf. udtrykket ”..om udvisning må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af...”. Ordet ”navnlig” blev indføjet under folketingsbehandlingen for at understrege, at opregningen i § 26, stk. 1, ikke er udtømmende, jf. Retsudvalgets betænkning afgivet den 27. maj 1983 til nr. 34 (FT B 1982-83, spalte 1971) og tilføjelse afgivet den 31. maj 1983 til betænkning, til nr. 28-30.

På baggrund af bestemmelsens tilblivelseshistorie må det f.eks. antages, at andre humanitære hensyn end de i § 26, stk. 1, udtrykkeligt nævnte vil kunne findes i eksempelvis de af Danmark tiltrådte menneskerettighedskonventioner, jf. betænkning nr. 968/1982, side 176, som er citeret ovenfor.”

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1, om hensynet til udlændingens tilknytning til det danske samfund, fik sin nugældende affattelse ved lov nr. 365 af 6. juni 2002 om ændring af udlændingeloven og ægteskabsloven med flere love (afskaffelse af de facto-flygtningebegrebet, effektivisering af asylsagsbehandlingen, skærpede betingelser for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse og stramning af betingelserne for familiesammenføring). Lovændringen indebærer, at det forhold, at udlændingen var kommet her til landet som barn eller ganske ung, samt varigheden af udlændingens ophold her i landet, ikke længere udtrykkeligt nævnes blandt de hensyn, der selvstændigt indgår i vurderingen efter § 26, stk. 1. Det fremgår af bemærkningerne til

den nugældende bestemmelse i § 26, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslag nr. L 152 af 28. februar 2002, at varigheden af en udlændings ophold her i landet fortsat vil have betydning, idet en udlænding, der har opholdt sig her i landet gennem en årrække, normalt alt andet lige vil have opnået en stærkere tilknytning her til landet end en udlænding, som kun har opholdt sig her i landet i kortere tid.

Endvidere fremgår det af bemærkningerne til lovforslagets enkelte bestemmelser, til § 1, nr. 29 og 30, blandt andet:

”Med den foreslåede affattelse præciseres det endvidere, at der ved en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til, om udlændingen er velintegreret i Danmark og dermed har opnået tilknytning til det danske samfund.

Det vil afhænge af en samlet vurdering af udlændingens forhold, om den pågældende har opnået en sådan tilknytning til det danske samfund, at den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse skal undlades inddraget eller nægtes forlænget.

I denne vurdering kan f.eks. indgå, om den pågældende har tilknytning til arbejdsmarkedet, om den pågældende er engageret i foreningslivet, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende danskundskaber, og om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb.

Endvidere kan varigheden af udlændingens ophold i Danmark indgå som et kriterium i den samlede vurdering af udlændingens tilknytning til det danske samfund. Dog skal selve det forhold, at en udlænding har opholdt sig her i landet i en årrække på op til syv år, ikke i sig selv føre til, at inddragelse af den pågældendes opholdstilladelse undlades, jf. ovenfor.

...

Et forhold, der kan tale imod inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse, kan være, at udlændingen gennem en årrække har haft arbejde her i landet og gennem dette arbejde har opnået en tilknytning til det danske samfund. Inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse skal dog ikke undlades, alene fordi en udlænding har haft beskæftigelse her i landet i en årrække. En udlænding, der har haft beskæftigelse her i landet gennem flere år - f.eks. fem år - vil dog typisk have opnået en tilknytning til det danske samfund gennem arbejdspladsen, hvorfor der i sådanne tilfælde ofte efter en samlet vurdering vil kunne blive tale om at undlade at inddrage eller at nægte at forlænge den pågældendes tidsbegrænsede opholdstilladelse.

...

Det vil endvidere kunne indgå som et kriterium i den samlede vurdering af, om der foreligger en sådan tilknytning til det danske samfund, at opholdstilladelsen ikke skal inddrages eller nægtes forlænget, om den pågældende er aktiv i foreningslivet. Det kan f.eks. være tilfældet, såfremt den pågældende arbejder frivilligt som f.eks. sportsleder eller er lokalt aktiv som f.eks. bestyrelsesmedlem i en andelsboligforening, et gårdlaug eller lignende. Det er herved en forudsætning, at den pågældendes engagement er af en karakter, som ud fra en generel betragtning kan siges at rumme integrationsfremmende aspekter.

Det vil herudover kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har tilegnet sig grundlæggende dansk kundskaber. Det forudsættes ikke herved, at Udlændingestyrelsen foretager en nærmere vurdering af den pågældendes dansk kundskaber. Det vil imidlertid f.eks. kunne tale for inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings tidsbegrænsede opholdstilladelse, såfremt det under en samtale hos Udlændingestyrelsen viser sig nødvendigt at anvende tolk.

Det vil tillige kunne indgå i vurderingen, om den pågældende har gennemført et længerevarende uddannelsesforløb i Danmark og derigennem har opnået en tilknytning til det danske samfund.

Det vil ikke i sig selv have betydning, om udlændingen har gennemført et introduktionsprogram efter integrationslovens bestemmelser herom.

De ovenfor anførte kriterier forudsættes at finde tilsvarende anvendelse i udvisningssager.”

Vedrørende de af § 26, stk. 1, nr. 2, omfattede hensyn til udlændingens alder, helbreds-tilstand og andre personlige forhold, fremgår det af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 176 under bemærkninger til lovdkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19, nu § 26:

”Efter bestemmelsen skal der ... tages hensyn til, om udvisning vil være særligt belastende på grund af udlændingens personlige forhold (alder, køn, helbredstilstand m.v.)...”

Ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsubegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) blev af-fattelsen af udlændingelovens § 26, stk. 1, ændret i overensstemmelse med Udvisnings-udvalgets forslag. Det fremgår blandt andet af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 848 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, Til § 26:

”Bestemmelsen i den gældende § 26, nr. 6, sidste led, hvorefter der i forbindelse med en afgørelse om udvisning og inddragelse af en opholdstilladelse skal tages hensyn til udlændingens særligt svage stilling, tager efter bemærkningerne til lovforslag nr. L 150 til lov nr. 380 af 22. maj 1996 særligt sigte på udlændinge, der er stærkt fysisk eller psykisk handicappede.

Udvalget finder, at disse hensyn vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 26, nr. 3, hvorefter oplysninger om udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold skal indgå i afgørelsen.”

Endvidere fremgår det af betænkning nr. 1326/1997, side 179 om alder, helbredstil-stand og andre personlige forhold, blandt andet:

”Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 1, kan finde anvendelse på såvel særlig lav som særlig høj alder. Der kan være tale om, at udlændingen lider af en alvorlig sygdom, som enten ikke kan behandles i hjemlandet, eller som vil forværres betydeligt under hjemlandets klimatiske forhold. Der kan end-

videre i visse særlige tilfælde blive tale om at tillægge den pågældendes køn betydning, jf. udlændingelovskommentaren, side 235.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 3, hensynet til udlændingens tilknytning til herboende personer, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”I vurderingen af udlændingens tilknytning til herboende personer skal i overensstemmelse med gældende praksis vedrørende § 26, stk. 1, nr. 2, indgå, om den pågældende er gift eller fast samlevende med en herboende person, og om den pågældende har børn, forældre eller søskende her i landet.

I denne vurdering vil styrken af den faktiske tilknytning til de herboende personer tillige skulle indgå. Det vil således være af betydning, hvor nært forholdet til de pågældende kan anses at være.”

Bestemmelsen i § 26, stk. 1, nr. 4, om hensynet til udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, blev indsat ved lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af blandt andet udlændingeloven. Det fremgår af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 846-847 under Forslag til ændring af udlændingelovens bestemmelser om udvisning, bemærkninger til forslagens enkelte bestemmelser, Til § 26, blandt andet:

”Udvalget har endvidere foreslået, at det i udlændingelovens § 26 præciseres, at der i overensstemmelse med forarbejderne til bestemmelsen samt under hensyntagen til Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 8, i forbindelse med en afgørelse om udvisning skal lægges vægt på, om beslutningen må antages at virke særligt belastende for den pågældendes nære familiemedlemmer her i landet.

Med henblik på en tydeliggørelse heraf foreslår udvalget, at vurderingen af udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer indsættes som et særskilt hensyn i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 5.

I overensstemmelse med EMRK artikel 8 vil der således i forbindelse med afgørelsen om udvisning skulle lægges vægt på, om udlændingen her i landet har en ægtefælle, fast samlever eller mindreårige børn, som udvisningen vil have alvorlige følger for.

I vurderingen skal der bl.a. lægges vægt på, om udlændingens herboende ægtefælle, faste samlever eller mindreårige børn som følge af deres tilhørsforhold her til landet vil have særligt vanskeligt ved at følge med den udviste udlænding til dennes hjemland eller et andet land.”

Ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven, lov om ægteskabsindgåelse og opløsning og repatrieringsloven (blandt andet fremhævelse af hensynet til

familiens enhed) blev det i bestemmelsen udtrykkeligt anført, at der skal tages højde for hensynet til familiens enhed.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen Nunez mod Norge af 28. juni 2011 forholdt sig til afvejningen mellem på den ene side den af klageren udviste svig og på den anden side udvisningens konsekvenser for hendes børn. Klager, der var dominikansk statsborger, var indrejst i Norge første gang i 1996 og blev samme år efter vedtagelse af et bødeforlæg for tyveri tvangsmæssigt udsendt med indrejseforbud i to år. Klageren indrejste igen i Norge fire måneder senere under falsk identitet og ved brug af falsk pas. I den forbindelse oplyste hun, at hun ikke havde besøgt Norge tidligere og at hun ikke var dømt for kriminalitet. Klageren indgik i 1996 ægteskab med en norsk statsborger og blev på urigtigt grundlag meddelt opholds- og arbejdstilladelse. I december 2001 indrømmede klageren forholdet i forbindelse med en afhøring hos politiet. Klageren blev i 2001 skilt og flyttede sammen med en dominikansk statsborger med fast ophold i Norge, med hvem hun fik to børn i 2002 og 2003. I 2005 blev parret separeret. Ligeledes i 2005 inddrog de norske myndigheder klagerens opholdstilladelse og traf afgørelse om, at hun skulle udvises med indrejseforbud i to år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at hensynet til den offentlige interesse i at udvise klageren vejede tungt i proportionalitetsafvejningen blandt andet henset til klagerens brud på et tidligere meddelt indrejseforbud, klagerens ulovlige ophold opnået på baggrund af falsk identitet samt en tidligere straf for kriminalitet. Domstolen bemærkede videre vedrørende klagerens artikel 8-rettigheder, at hun var indrejst i Norge som voksen uden forudgående forbindelse til landet, og at hun på intet tidspunkt under sit ulovlige ophold – fra sin genindrejse i 1996 og indtil hun i 2002 blev varslet om mulig inddragelse af opholds- og arbejdstilladelserne – med rimelighed kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Endelig lagde Domstolen vægt på, at klagerens tilhørsforhold til sit hjemland var forblevet stærkt, uanset de forbindelser, hun havde knyttet i Norge igennem sit i øvrigt ulovlige ophold, og som anført uden at hun kunne have haft legitime forventninger om at kunne forblive i landet. Vedrørende hensynet til klagerens børns tarv bemærkede Domstolen, at klageren havde været børnenes primære omsorgsperson, fra de blev født, og indtil faderen ved dom i 2007 – blandt andet under henvisning til beslutningen om udvisning af klageren – fik forældremyndigheden, hvilket indebar, at børnene skulle forblive i Norge for at bo sammen med deres far. Domstolen bemærkede, at som følge af udvisningsbeslutningen og dommen om forældremyndighed ville børnene efter al sandsynlighed blive adskilt fra deres mor i næsten to år, hvilket var meget lang tid for børn på den alder. Der var heller ikke sikkerhed for, at klageren efter forløbet af de to år ville kunne vende tilbage. Under de givne omstændigheder måtte det lægges til grund, at børnene var sårbare. Hertil kom, at selvom klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget i 2001, traf myndighederne først i 2005 beslutning om at udvise hende med indrejseforbud. På den baggrund fandt Domstolen, at udvis-

ning af klageren med indrejseforbud i to år ville udgøre en meget vidtrækkende foranstaltning i forhold til børnene. Henset navnlig til børnenes langvarige og tætte bånd til klageren, beslutningen i forældremyndighedssagen om at flytte børnene til faderen, det brud og den belastning, som børnene allerede havde været udsat for, og den lange tid, der var pågået, før myndighederne traf beslutning om udvisning med indrejseforbud, fandt Domstolen ikke i den foreliggende sag under de konkrete og helt særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende, at der var taget tilstrækkeligt hensyn til børnenes tarv i relation til artikel 8, hvorfor en udvisning af klageren med indrejseforbud i to år ville være i strid med EMRK artikel 8.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol tiltrådte derimod i dommen Antwi m.fl. mod Norge af 14. februar 2012 de norske myndigheders afvejning af på den ene side den offentlige interesse i at kunne sikre en effektiv immigrationskontrol og på den anden side hensynet til klagerens families – herunder særligt klagerens 10-årige datters – behov for, at klageren forblev i Norge. Sagen vedrørte en ghanesisk statsborger, som i 2000 havde opnået opholds- og arbejdstilladelse i Norge på baggrund af en falsk identitet som portugisisk statsborger ved hjælp af forfalsket pas og fødselsattest. Klageren fik i 2001 en datter med en ghanesisk kvinde, der i 2000 havde opnået norsk statsborgerskab og med hvem han i 2005 indgik ægteskab. I 2005 blev de norske myndigheder klar over, at klageren havde opnået sin opholdstilladelse ved brug af en falsk identitet. De norske myndigheder advarede klageren om en eventuel udvisning i 2005 og traf i 2006 afgørelse om udvisning med indrejseforbud i fem år. Menneskerettighedsdomstolen fandt, at en udvisning af klageren med indrejseforbud i fem år ikke udgjorde en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 under henvisning til klagerens grove krænkelse ved opnåelse af ophold på baggrund af en falsk identitet. Hensynet til den offentlige interesse i udvisningen vejede tungere i proportionalitetsafvejningen end hensynet til klagerens families behov for, at klageren forblev i Norge. Hensynene bag proportionalitetsafvejningen var blandt andet, at klageren ved indrejsen i Norge ikke havde anden tilknytning til landet end sin fremtidige ægtefælle, og at klageren på intet tidspunkt efter sin indrejse i Norge med rimelighed kunne have forventet at kunne forblive i Norge. Domstolen bemærkede, at klageren var opvokset i Ghana og først som voksen ankom til Norge, hvorfor hans tilhørsforhold til Ghana måtte antages at være stærkere end det tilhørsforhold, han igennem sit ulovlige ophold havde opbygget i Norge. Hertil kom, at der ikke var særlige forhold der gjorde, at ægtefællen ikke kunne følge med til Ghana, idet hun havde en baggrund i Ghana, og idet ægteskabet var blevet indgået i Ghana. Domstolen fandt videre, at effektueringen af udvisningsbeslutningen ikke ville være til gavn for klagerens datter, men at det – henset til at begge forældre var født og opvokset i Ghana og havde besøgt landet tre gange med deres datter – ikke ville være forbundet med uovervindelige vanskeligheder for klagerne at tage ophold i Ghana sammen eller i det mindste at fastholde regelmæssig

kontakt. Domstolen bemærkede endvidere, at klagerens datter ikke havde et særligt behov for pleje, som hendes moder ikke alene ville kunne klare. Domstolen fandt, at sagen på væsentlige punkter adskilte sig fra den ovennævnte sag Nunez mod Norge, hvor Domstolen havde lagt afgørende vægt på de helt særlige omstændigheder, der havde gjort sig gældende vedrørende klagerens børn. I modsætning til børnene i sagen Nunez mod Norge fandtes klagerens datter i den aktuelle sag heller ikke at være særligt sårbar som følge af tidligere brud og belastning, ligesom myndighederne i nærværende sag havde udvist klageren kort tid efter klagerens ulovlige ophold var blevet opdaget og han var blevet varslet om mulig inddragelse. Da der således ikke gjorde sig nogen særlige omstændigheder gældende, fandt Domstolen, at hensynet til barnets tarv var tillagt tilstrækkelig vægt ved beslutningen om udvisning af klageren, og Domstolen fandt derfor i denne sag ikke, at en udvisning af klager med indrejseforbud i fem år var i strid med EMRK artikel 8.

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 5, hensynet til udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan forventes at tage ophold, fremgår blandt andet af Udlændingelovudvalgets betænkning nr. 968/1982, side 177 under bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, ad udkastets § 19:

”Efter bestemmelsen skal der også tages hensyn til udlændingens eventuelt manglende eller svage tilknytning til det eller de lande, hvor udlændingen efter en udvisning kan ventes at tage ophold. En udlændings forbindelse med hjemlandet kan være ringe, f.eks. fordi den pågældende er rejst derfra i en meget ung alder. Udvisningen bør i så fald kun ske i særligt kvalificerede tilfælde. At forholdene i udlændingens hjemland generelt er ringere end forholdene her i landet, er ikke i sig selv et hensyn, der bør indgå i afvejningen, jfr. betænkning nr. 882/1979 side 118.”

Endvidere fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 183 under manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, blandt andet:

”Der sigtes med bestemmelsen til ringe tilknytning som følge af mangeårigt fravær og eventuelt fravær af tilbageværende nære slægtninge i hjemlandet.”

Vedrørende § 26, stk. 1, nr. 6, hensynet til risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, fremgår det af Udvisningsudvalgets betænkning nr. 1326/1997, side 184 under risiko for overlast, blandt andet:

”§ 26, stk. 1, nr. 5 [nu nr. 6], giver mulighed for at lade indgå i overvejelserne, om en udvisning vil medføre, at udlændingen i hjemlandet på ny vil blive straffet for den samme lovovertrædelse, som den pågældende er dømt for i Danmark. Princippet om »Ne bis in idem« er bl.a. fastslået i den europæiske konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, afsnit III, kapitel 1, jf. udlændingelovkommentaren, side 239.”

Efter Flygtningenævnets praksis er der ved opnåelse af en opholdstilladelse ved svig udvist en sådan egen skyld, at hensynet til udlændingen selv, herunder om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i sager, hvor inddragelse efter § 19, stk. 1, nr. 1, overvejes på baggrund af ændringer i den pågældendes hjemland eller andre udefra kommende omstændigheder.

Se som eksempler på anvendelse af § 26-hensynene i sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 1, nr. 1, og § 19, stk. 2, nr. 4, de i afsnit 5.1 nævnte afgørelser Irak/2013/7, Iran/2013/30 og Iran/2013/16.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i ti sager vedrørende inddragelse af opholdstilladelser på grundlag af svig. Nævnet omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse i to af sagerne, mens nævnet i seks sager stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse. To sager blev hjemvist til Udlændingestyrelsen til fornyet behandling.

Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har omgjort Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2004. Flygtningenævnet meddelte i 2005 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2012 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: "Flygtningenævnet meddelte den [...] 2005 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Opholdstilladelsen er senest den [...] 2007 blevet forlænget til den [...] 2012. Det fremgår af den oprindelige sag, at klageren som asylmotiv henviste til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede at blive tortureret og henrettet af det iranske politi som følge af, at faderen havde solgt bøger af blandt andre Salman Rushdie. Klagerens fader flygtede på et tidspunkt fra bopælen, og klageren blev som følge af faderens aktiviteter afhørt af politiet tre gange, hvor han blev spurgt til sin faders opholdssted. Ved den tredje afhøring var klageren tilbageholdt i tre dage. Ved henvendelse modtaget i Udlændingestyrelsen den [...] 2012 fremgår det, at klagerens rigtige navn er [...], hvorfor han angiveligt indrejste og opholder sig i Danmark på falsk identitet. Det fremgår endvidere af henvendelsen, at klageren indrejste sammen med sin moder på gyldigt besøgsvisum med det formål at besøge klagerens herboende moster. Klageren oplyste den [...] 2012 til politiet i *en dansk by*, at han rettelig hedder [...]. Den [...] 2012 har Udlændingestyrelsen besluttet, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Klageren har ubestridt i forbindelse med sin asylsag i 2004 afgivet urigtige oplysninger om sit navn, sin alder og om, at han ikke havde været i Danmark tidligere og ikke havde familie i landet. Flygtningenævnet finder endvidere

på nogle andre punkter at kunne tilsidesætte forklaringerne fra klageren, hvis troværdighed må vurderes i lyset af ovenstående. Særlig utroværdig findes klagerens forklaring om, at han i 2004 indrejste lovligt i Danmark på familiebesøg med sin moder, derefter returnerede til Iran, hvor han angiveligt alene opholdt sig ganske kortvarigt, blev udsat for forfølgelse af myndighederne og derefter lykkedes at komme til Danmark nu illegalt. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at klagerens opholdstilladelse blev opnået på baggrund af svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Udgangspunktet er derefter, at opholdstilladelsen skal inddrages, med mindre dette vil virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1. Der skal således foretages en proportionalitetsafvejning mellem den udviste svig og § 26-hensynene. Klageren har opholdt sig i Danmark siden 2004. Klageren har arbejde som tolk og er under uddannelse i Danmark. Klageren er aktiv i det danske foreningsliv. Klageren taler flydende dansk og har igennem de sidste fem år været i et fast forhold med en dansk statsborger. Klageren har ikke siden 2004 haft direkte kontakt til familien eller andre i Iran. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** har endvidere tillagt det en vis betydning, at klageren i forbindelse med den oprindelige asylsag var mindreårig. På denne baggrund finder Flygtningenævnets flertal, at hensynet til klageren taler afgørende imod, at opholdstilladelsen skal inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2012 således, at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2013/40

Der kan endvidere henvises til afgørelsen Aser/2011/5 i formandskabets 20. beretning (2011), side 188, samt til de i formandskabets 21. beretning (2012), side 188ff, nævnte afgørelser Alba/2012/1 og Burundi/2012/2.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt fire børn fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst med tre børn i begyndelsen af 2011. I foråret 2011 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I efteråret 2011 indrejste klagerens ægtefælle med to børn og søgte om asyl. Udlændingestyrelsen meddelte i begyndelsen af 2012 ægtefællen afslag på asyl og besluttede samme dag, at klagerens opholdstilladelse kunne inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. I sommeren 2012 fødte klageren et barn. Ligeledes i sommeren 2012 frafaldt klagerens ægtefælle sin asylsag. Flygtningenævnet hjemviste derfor spontansagen vedrørende ægtefællen og to børn til Udlændingestyrelsen med henblik på en afklaring af, hvorvidt klageren ønskede at fastholde asylansøgningen for så vidt angik de to børn, som var omfattet af ægtefællens

sag. Efter klagerens tilkendegivelse herom traf Udlændingestyrelsen herefter afgørelse i spontansagen vedrørende de to børn, som blev meddelt afslag på asyl. Spontansagerne vedrørende disse to børn blev behandlet samtidig med klagerens inddragelsessag og blev afgjort med en stadfæstelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2011 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** udtaler: Det fremgår af den oprindelige sag, hvorved klageren den [...] 2011 blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 2, at klageren har forklaret, at hendes svoger var en del af de tjetjenske oprørere, og han besøgte klageren og hendes ægtefælles bopæl i foråret/sommeren 2010, hvor klagerens ægtefælle gav svogeren mad og medicin. *I efteråret 2010* opsøgte de tjetjenske myndigheder bopælen, og ægtefællen blev tilbageholdt. *Nogle dage senere* opsøgte myndighederne igen bopælen, og klageren blev tilbageholdt i et døgn og afhørt om hendes svoger. *Senere i efteråret 2010* opsøgte svogeren klageren på bopælen, og hun fortalte ham om, hvad der var sket. Senere samme dag kom myndighederne igen på bopælen og udsatte klageren for fysiske overgreb. *Ultimo 2010* kom myndighederne på ny for at spørge til svogeren. Herefter udrejste hun *ultimo 2010* med tre af sine fem børn. De to andre børn blev overladt til svigerfamilien. Klageren vidste ikke, hvad der var sket med hendes ægtefælle. Klageren har som asylmotiv i væsentligt omfang henvist til svogeren [...]s og ægtefællens aktiviteter for oprørerne, herunder at ægtefællen var blevet tilbageholdt, og at klageren ikke kendte hans opholdssted på tidspunktet for udrejsen. Endvidere henviste klageren til, at hun på grund af svogerens og ægtefællens aktiviteter selv var blevet tilbageholdt og afhørt af myndighederne og herunder udsat for vold. Klagerens ægtefælle har i sin efterfølgende asylsag afvist klagerens oplysninger om *svogerens* og ægtefællens aktiviteter for oprørerne, herunder at ægtefællen skulle være tilbageholdt. Tværtimod har ægtefællen oplyst, at han aldrig har været politisk aktiv, og at han ikke har haft problemer med myndighederne. Ægtefællen har videre oplyst, at han alene har været udsat for chikane fra andre tjetjeneres side, senest i 2009, og at det skyldtes sygdom, at han ikke er udrejst sammen med klageren. Da klageren på denne baggrund ikke for Flygtningenævnet har været i stand til at underbygge det under hendes sag påberåbte asylmotiv, og når der henses til oplysningerne fra klagerens ægtefælle, forkaster Flygtningenævnet hendes forklaring om asylmotivet. Det lægges derfor til grund, at klageren har opnået sin opholdstilladelse ved svig. Klageren er fra Tjetjenien, hvor hun bortset fra opholdet i Danmark har boet en væsentlig del af sit liv. Hun har ikke familie i Danmark bortset fra de seks mindreårige børn. Hun har familiemæssigt netværk i Tjetjenien. En inddragelse af opholdstilladelsen vil ikke have betydning for klagerens mulighed for at bevare sin kontakt med børnene, og hun er kun i begrænset omfang integreret i Danmark. En inddragelse af opholdstilladelsen kan derfor ikke antages at være særlig belastende, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Hverken efter det ovenfor anførte eller klagerens oplysninger i øvrigt kan det antages, at der foreligger udsendelseshindringer efter udlændingelovens § 31. Flygtningenæv-

nets flertal stadfæster derfor i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1, Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2013/12

Nævnet **stadfæstede i november 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Afghanistan. Klagerne indrejste i Danmark i 2009, og samme år meddelte Udlændingestyrelsen dem opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2013 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at klagernes opholdstilladelse skulle inddrages, da den var opnået ved svig. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger for sagens afgørelse til grund, at klagerne den [...] 2009 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der tilgik den [...] 2011 Udlændingestyrelsen oplysninger om, at klagerne inden udrejsen af Afghanistan afholdt officiel bryllupsfest i Kabul og ikke i Pakistan som oplyst af klagerne. De havde i denne forbindelse ligeledes oplyst, at den kvindelige klager havde været indespærret af sine brødre i omkring 25 dage indtil dagen før klagernes udrejse, og at hun havde været udsat for fysiske overgreb fra den ene broders side, idet han havde kastet kogende vand på hende. Flygtningenævnet kan efter gennemsyn af de fremlagte DVD’er lægge til grund for sagen, at klagerne afholdt hennafest om aftenen den [...] 2009 og bryllupsfest den [...] 2009 om aftenen. Flygtningenævnet finder ikke noget grundlag for at antage, at indholdet af DVD’erne på dette punkt skulle være manipuleret og bemærker, at disse datoer fremgår af teksten på dari på to af DVD’erne samt begge klagernes familienavne. Flygtningenævnet lægger i denne forbindelse endvidere nogen vægt på, at klagernes vielsesattest ikke er blevet fremskaffet til sagen af klagerne trods opfordringer hertil under sagens behandling. Flygtningenævnet kan herefter lægge til grund for sagen, at klagerne, som efter deres egne oplysninger først udrejste af Afghanistan i *sommeren* 2009, har kunnet opholde sig i Kabul i næsten to måneder efter bryllupsremonien, hvori deltog flere hundrede mennesker. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort af klagerne, at den kvindelige klager ved udrejsen af hjemlandet var asylbegrundende forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller ved tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for overgreb fra sin families side, omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder herefter, at grundlaget for klagernes opholdstilladelser var opnået ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2, nr. 1, idet Udlændingestyrelsen som begrundelse for opholdstilladelserne lagde til grund for sagen, at klagerne var flygtet ud af Afghanistan i *sommeren* 2009 og først efterfølgende havde indgået ægteskab i Pakistan. Flygtningenævnet finder herefter, at klagernes opholdstilladelser skal inddrages. Ved afgørelsen af, om bestemmelserne i udlændingelovens § 26, stk. 1, er til hinder herfor, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, lægger **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** vægt på, at klagerne kun har opholdt sig i Danmark i omkring fire år. Flertallet finder, at klagerne har et integrationspotentiale, som blandt andet har givet sig udslag i, at den mandlige klager har pizzeria-virksomhed på [...] med virkning fra [...] 2013, og at familien må anses for at have

gode muligheder for integration i lokalsamfundet i [...]. På den anden side lægger flertallet vægt på, at den mandlige klager efter sine egne oplysninger kort tid forud for klagernes udrejse af Afghanistan har drevet tre forskellige virksomheder, nemlig en tøjforretning, import af biler fra [...] og et gæstehus, ligesom den mandlige klager har en lang række familiemedlemmer i Kabul. Flertallet finder under disse omstændigheder ikke, at en inddragelse af klagernes opholdstilladelser må anses for at virke særligt belastende, idet flertallet finder, at klagerne må have gode muligheder for at kunne vende tilbage til Kabul-området og genoptage deres liv der. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/14

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.3.1 nævnte afgørelse Syrien/2013/26.

5.3 Bortfald af opholdstilladelse

Efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 1. pkt., bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark.

Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 2. pkt. Har udlændingen med henblik på varigt ophold lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. § 17, stk. 1, 3. pkt. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Ifølge udlændingelovens § 17, stk. 2, som indsat ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, bortfalder en opholdstilladelse desuden, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration. Bestemmelsen trådte i kraft den 1. august 2010 og gælder alene for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden er udrejst af Danmark. For andre udlændinge finder de hidtil gældende regler anvendelse. Af bemærkningerne til den ændrede bestemmelse i § 17, stk. 2, jf. lovforslag nr. 188 af 26. marts 2010, fremgår blandt andet, at der ikke med den foreslåede nye bestemmelse i § 17, stk. 2, er tiltænkt nogle ændringer af Udlændingestyrelsens praksis efter udlændingelovens § 17, stk. 2 og 3, nu § 17, stk. 3 og 4.

Efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan det efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse, uanset om betingelserne for bortfald efter § 17, stk. 1 og 2, er opfyldt, ikke skal anses for bortfaldet.

I det oprindelige lovforslag var bestemmelsen i § 17, stk. 3, formuleret således, at der kun var adgang til dispensation for udlændinge, der havde bevaret en væsentlig tilknytning til landet, samt i tilfælde, hvor andre særlige grunde talte derfor.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 2, nu § 17, stk. 3, blandt andet anført følgende:

”I de situationer, hvor perioden på seks måneder vil være utilfredsstillende kort, [...] vil der i almindelighed kunne dispenseres i medfør af bestemmelsen i stk. 2, hvori det bestemmes, at en tilfaldelse ikke skal anses for bortfaldet, hvis udlændingen har bevaret en væsentlig tilknytning til landet, eller når andre særlige grunde taler derfor. Denne regel har været anvendt i tilfælde, hvor det er godtgjort, at udlændingen har haft til hensigt at vende tilbage til Danmark inden seks måneder, men er blevet forhindret i at rejse hertil på grund af sygdom eller visse andre uforudsete hindringer. Man har endvidere anvendt den i tilfælde, hvor udlændingen før udrejsen har henvendt sig til udlændingemyndighederne og ansøgt om bevarelse af opholdstilladelsen, uanset at opholdet i udlandet forventes at ville vare mere end 6 måneder, f. eks. med henblik på uddannelse, midlertidig forflyttelse og andre midlertidige arbejdsforhold. Bestemmelsen muliggør også, at en udlænding med væsentlig tilknytning her til landet vil kunne få en forlænget frist til at tage stilling til spørgsmålet om varig tilbagevenden til hjemlandet eller bosættelse i et andet land.”

Såfremt en opholdstilladelse er givet i medfør af udlændingelovens §§ 7 og 8, er det en betingelse for ophør af opholdstilladelsen efter § 17, stk. 1 og 2, at udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land, jf. § 17, stk. 4.

Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, hvad det nærmere vil sige at have ”opnået beskyttelse”.

I betænkning om udlændingelovgivningen nr. 968/1982 kapitel 8, bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser, er det vedrørende udkastets § 13, stk. 3, nu § 17, stk. 4, blandt andet anført følgende:

”Stk. 3 er en ny regel, som medfører, at en opholdstilladelse til en konventionsflygtning først ophører efter stk. 1, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller opnået beskyttelse i et tredje land. En flygtning vil ofte være betænkelig ved at vende tilbage til hjemlandet eller tage bopæl i et tredje land, hvis følgen er, at den pågældendes opholdstilladelse her i landet bortfalder. Bestemmelsen tilsigter at mindske sådanne betæneligheder. Det følger af mindretallets udkast til § 7, at B-flygtninge på dette punkt bør ligestilles med konventionsflygtninge. Bestemmelsen må også ses i sammenhæng med det såkaldte ”første asylslandsprincip”, som er beskrevet ovenfor ad § 7, idet flygtningen på grund af dette princip vil kunne have vanskeligt ved at opnå varig beskyttelse i et tredje land. [...]”

I Flygtningenævnets formandskabs 1. beretning, der dækker perioden 1. oktober 1983 – 31. marts 1987, er det i kapitel 5.6 om bortfald af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17 anført, at det beror på en konkret vurdering, hvorvidt en opholdstilladelse kan betragtes som bortfaldet efter § 17. Spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding kan antages at have opnået beskyttelse i et tredje land, må vurderes ud fra samme kriterier som ved bedømmelsen af, om et andet land kan anses for første asylland.

Det er nærmere gennemgået, hvad der ligger i beskyttelsesbegrebet i udlændingelovens § 7, stk. 3 (første asyllandsbestemmelsen), i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.4, hvortil der henvises. På baggrund heraf må det, hvad angår betingelsen efter udlændingelovens § 17, stk. 4, om at en opholdstilladelse først bortfalder, når der er ”opnået beskyttelse” i et tredjeland, antages, at et legalt ophold i et tredjeland kan være udtryk for, at der er opnået de facto beskyttelse i det pågældende land med den virkning, at opholdstilladelsen i Danmark bortfalder, selvom der ikke formelt er opnået en varig opholdstilladelse i tredjelandet.

Ifølge udlændingelovens § 17 a bortfalder en opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, uanset bestemmelsen i § 17, først når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Udlændingelovens § 17 a blev indsat ved lov nr. 464 af 30. juni 1993 med det formål at udvide adgangen for blandt andre flygtninge til at forlade Danmark uden bortfald af opholdstilladelsen, forudsat at de vender tilbage til deres hjemland eller tidligere opholdsland med henblik på at tage varigt ophold dér.

Ved lov nr. 353 af 2. juni 1999, der trådte i kraft den 1. januar 2000, blev fortrydelsesfristen på 12 måneder kombineret med en regel om, at den pågældende i perioden herefter, og indtil der er forløbet yderligere 12 måneder fra udrejsen, kan ansøge om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 2. Ansøgning herom kan indgives både før og efter udløbet af den almindelige fortrydelsesret.

Klage over Udlændingestyrelsens afgørelser truffet i medfør af udlændingelovens §§ 17 og 17 a kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Flygtningenævnet har i beretningsåret truffet afgørelse i 22 bortfaldssager. Nævnet stadfæstede Udlændingestyrelsens afgørelse i 11 af sagerne, mens nævnet i ni sager omgjorde Udlændingestyrelsens afgørelse. Nævnet hjemviste to sager til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen.

Nedenfor findes eksempler på praksis, der er inddelt under en række overskrifter, der knytter sig til omstændighederne omkring klagerens udrejse af og ophold udenfor Danmark.

5.3.1 Klageren udrejst af Danmark som mindreårig

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt i dommen *Osman mod Danmark* af 14. juni 2011 vedrørende en familiesammenføringssag, at de danske myndigheders afvisning af i den konkrete sag at dispensere fra bortfald af en opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af ophold udenfor Danmark i forbindelse med genopdragsrejse, ikke var proportional i forhold til barnets rettigheder efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Domstolen henviste herved blandt andet til, at kun meget alvorlige grunde vil kunne berettige afvisning af dispensation fra bortfald af en opholdstilladelse, når barnet har tilbragt de formative år af sin opvækst i landet, når barnet taler sproget og har modtaget skoleundervisning i landet, og når barnet har hele sin nære familie i landet (præmis 65). Domstolen henviste videre til, at det som udgangspunkt tilkommer forældremyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo, men at det ikke kunne begrunde, at myndighederne så helt bort fra barnets interesser, herunder barnets personlige ret til respekt for sit familieliv og privatliv (præmis 73).

De i dommen fastlagte kriterier finder tilsvarende anvendelse i sager vedrørende bortfald af opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 7. Se nærmere om screening af Flygtningenævnets bortfaldsafgørelser truffet i perioden 1. januar 2008 – 10. september 2011 på baggrund af dommen *Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning* (2011), afsnit 5.3.1, side 192-193.

Som eksempler på sager fra beretningsåret, hvor klageren ved udrejsen af Danmark var mindreårig, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en bortfaldssag vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak, født i 1994. Sagen blev behandlet i nævnet sammen med sagerne vedrørende klagerens forældre og to af hendes søskende. **Flygtningenævnet udtalte:** "Det fremgår af sagen, at *klageren* indrejste i Danmark i 1999 sammen med sin moder og broder, og at de i 2001 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren udrejste i *sommeren* 2010 til Irak, og klagerens forældre underskrev i den forbindelse den [...] 2010 erklæring om frivilligt frafald af opholdstilladelse, idet hun og familien ønskede at repatriere til deres hjemland, Irak. I *sommeren* 2012 genindrejste familien i Danmark, og klagerens forældre indgav den [...] 2012 ansøgning om, at opholdstilladelsen ikke skulle anses for bortfaldet. Det kan som ubestridt lægges til grund, at fortrydelsesfristen for repatriering til Danmark udløb

den [...] 2011, og at klagerens forældre ikke har søgt om forlængelse af fristen inden dennes udløb. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at klageren har opholdt sig frivilligt i næsten to år i hjemlandet. Flygtningenævnet tiltræder derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, hvorefter klagerens opholdstilladelse er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17 a, stk. 1, nr. 1, og § 17 a, stk. 2. Det fremgår af sagen, at klagerens familie i forbindelse med repatriering til Irak opgav deres bopæl i Danmark, og familiens bohave blev flyttet til Irak. Klageren har ikke familiemæssige bånd til Danmark, men familien har venner og kammerater. Uanset det oplyste om klageren og hendes families relativt langvarige ophold i Danmark, at hun har gået i dansk skole og taler dansk, finder nævnet efter en samlet vurdering ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet bemærker herved, at der ikke anses at have foreligget sådanne hindringer for en tidligere tilbagevenden til Danmark, at der er grundlag for alligevel ikke at anse opholdstilladelsen for bortfaldet. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at familien, der består af fem medlemmer, udrejste samlet fra Danmark og genindrejste samlet i Danmark, og at det tilkommer forældremyndighedens indehavere at træffe afgørelse om, hvor et barn skal bo. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/3

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en bortfaldssag vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk mareehan fra Mogadishu, Somalia. Det fremgår af sagen, at klageren er født i 1991. Hun indrejste i Danmark i 1996 og blev samme år meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Klagerens opholdstilladelse blev gjort tidsubegrænset i 2000. Klageren udrejste efter sin faders bestemmelse til Somalia i 2001, hvor hun var 10 år gammel. Hun havde på daværende tidspunkt gået fire år i skole i Danmark. Hun taler ikke længere dansk. Hun har på nuværende tidspunkt to halvsøstre i Danmark, mens resten af hendes familie bor i henholdsvis Somalia og *et andet europæisk land*. Klagerens fader anmodede i 2004 om indrejsetilladelse til klageren. Flygtningenævnet traf i 2005 afgørelse om, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet, fordi hun havde opholdt sig i udlandet i mere end 12 på hinanden følgende måneder, og som følge af, at hun var mindreårig og faderen som forældremyndighedsindehaver gyldigt kunne træffe bestemmelse om hendes opholdssted. Flygtningenævnet tillagde det tillige vægt, at klageren havde opholdt sig uden for Danmark i mere end fire år, og at hun havde sin moder og sine søskende i hjemlandet. Det fremgår videre af oplysningerne i sagen, at klageren efter sine egne oplysninger blev tvangsgift i 2007, da hun var 16 år gammel, hvorefter hun boede sammen med sin ægtefælle og fik fire børn med denne. På et tidspunkt i 2011 forlod hun ægtefællen og rejste til Kenya, hvorfra hun ansøgte om, at hendes opholdstilladelse i Danmark ikke skulle anses som bortfaldet. Ansøgningen blev ikke behandlet som en anmodning om genoptagelse af den op-

rindelige bortfaldssag, men som en ny ansøgning. Klageren har anført, at hun har opholdt sig mod sin vilje i Somalia, men at hun ikke kunne gøre noget, da hun var mindreårig. Klageren har yderligere anført, at livet i Mogadishu er meget hårdt, og at hendes ægtefælle har truet hende. Flygtningenævnet har herefter lagt til grund, at klageren har været udrejst af Danmark i 12 på hinanden følgende måneder. Flygtningenævnet finder under de ovenfor anførte omstændigheder og henset til, at klageren ikke er fremkommet med oplysninger om, hvorfor hun ikke henvendte sig til myndighederne i perioden fra hun blev 18 år i 2009 og til 2011, at klageren, i hvert fald fra hun blev myndig, må anses for at have flyttet sit livscentrum til Somalia, og at en tilbagevenden til Danmark er motiveret af bruddet med ægtefællen. Der er tillige lagt vægt på, at klageren alene har tilbragt knapt 5 af sine på ansøgningstidspunktet 21 år i Danmark, og at hun ikke taler sproget, ligesom det er tillagt betydning, at størstedelen af hendes nære familie ikke længere bor i Danmark. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at der er grundlag for at bestemme, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2013/15

Der henvises i øvrigt til afsnit 5.3.1 i formandskabets 20. beretning (2011).

5.3.2 Klageren har frivilligt taget ophold i hjemlandet

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har vurderet, om klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet og opholdstilladelsen er bortfaldet i medfør af § 17, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en bortfaldssag vedrørende en mandlig statsborger fra Iran og meddelte samtidig den pågældende opholdstilladelse (**K-status**). Første gang indrejst i 1986. I 1987 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2011 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 1986, og at han i 1987 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2011 klageren, at hans opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skulle anses for bortfaldet, idet han havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. Klageren udrejste som følge af en depression og for at være til støtte for sin moder i 1996 til Iran, hvor han opholdt sig, indtil han indrejste i Danmark igen i 2011. Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren har opholdt sig i mere end 12 på hinanden følgende måneder uden for Danmark, og at klageren frivilligt har taget ophold i hjemlandet. Han har ikke forsøgt at kontakte de danske myndigheder under sit 14-årige ophold i Iran. Flygtningenævnet finder herefter, at klagerens opholdstilladelse skal anses for

bortfaldet efter udlændingelovens § 17, stk. 4. Der er ikke oplyst forhold, der efter udlændingelovens § 17, stk. 3, kan føre til, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om bortfald af klagerens opholdstilladelse. Klageren er iransk statsborger og muslim fra Teheran, Iran. Han har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har forklaret, at han er homoseksuel, og at homoseksuelle ikke har rettigheder i Iran. Det vil have meget alvorlige konsekvenser, hvis myndighederne bliver bekendt med hans homoseksualitet. Der føres streng kontrol, og straffen, som jævnligt bliver anvendt, er dødsstraf. Han har endvidere anført, at han ved udrejsen blev kontrolleret i lufthavnen, og at sikkerhedspersonalet i den anledning tog et hukommelseskort fra hans mobiltelefon, hvorpå der var lagret en optagelse af klageren i et homoseksuelt forhold. Flygtningenævnet kan lægge klagerens forklaring til grund. Efter denne forklaring havde de iranske myndigheder ikke kendskab til klagerens seksuelle orientering som homoseksuel. Det var alene klagerens ene broder, der var blevet bekendt hermed. Klagerens anden broder og søster ved intet om det, og klageren ville ved en tilbagevenden fortsat holde det hemmeligt for dem, da det ville vanære familien, hvis han var åben om sin seksualitet. Af klagerens forklaring fremgår endvidere, at det i de år, han var tilbage i Iran, har fyldt meget i hans bevidsthed, at det ville have meget alvorlige konsekvenser, hvis myndighederne fik kendskab til hans homoseksualitet. Den afgørende grund til, at klageren blev 14 år i Iran var, at han var nært knyttet til sin moder, som blev syg, og som han derfor hjalp til med at passe. Da moderen døde i 2009, flyttede han fra den fælles bopæl med broderen og havde et homoseksuelt forhold frem til kort før udrejsen i 2011. Klageren havde forud for udrejsen fra Danmark i 1996 haft to homoseksuelle forhold og er aktuelt på ny i et homoseksuelt forhold. Klageren er indlevet i de danske normer og forhold, og taler således dansk. Ved en tilbagevenden til Iran vil det være en særlig belastning for klageren, at han ikke kan leve åbent med sin homoseksualitet. Årsagen til, at han ved en tilbagevenden ville hemmeligholde sin seksuelle orientering, ville både være hensynet til familien, men også de meget alvorlige reaktioner, der ville følge af, at myndighederne blev bekendt med hans seksuelle orientering. Under disse omstændigheder og efter en samlet vurdering finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer**, at klageren opfylder betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2013/49

Nævnet **omgjorde i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en bortfaldssag vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Tjetjenien, Rusland. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 2004, og at hun samt to børn i 2005 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren har siden da født to børn, hvoraf det ene barn har opholdstilladelse i Danmark. Klageren udrejste frivilligt af Danmark i *foråret* 2010 for at bosætte sig i Tjetjenien. I

slutningen af 2011 indrejste klageren på ny i Danmark. Den [...] 2012 meddelte Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse i Danmark skulle anses for værende bortfaldet. Klageren er etnisk tjetjener og muslim fra Groznyj, Tjetjenien, Rusland. Klageren har i den forbindelse forklaret, at hun udrejste frivilligt af Danmark for at bosætte sig på ny i Tjetjenien sammen med sine børn. Klageren havde problemer med at få udleveret sin container, som hun havde med sig fra Danmark, og hun blev stillet mange spørgsmål, som klageren fandt mærkelige. Under opholdet i Tjetjenien fødte klageren hendes og ægtefællens fjerde barn. Sønnen rejste hjem til Danmark i efteråret 2010. Hun modtog senere to tilsigelser om at skulle møde hos politiet. Ved disse to møder blev hun også stillet en masse spørgsmål, heriblandt om hendes ægtefælle, og hvor han befandt sig. Der kom senere i forløbet personer på bopælen, som sagde, at klagerens datter nu var blevet gammel nok til at blive giftet bort, og at hun var en meget smuk pige. Efter denne hændelse besluttede klageren sig for at udrejse til Danmark. Det lægges efter klagerens egen forklaring til grund, at hun frivilligt tog bopæl i hjemlandet, og at hun herefter har opholdt sig i hjemlandet i en sammenhængende periode på cirka halvandet år. Klagerens opholdstilladelse er herefter som udgangspunkt bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4, jf. § 17 a, stk. 1, nr. 1. Det skal herefter vurderes, om klagerens opholdstilladelse alligevel ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Klageren har på overbevisende måde forklaret om sine forhold under opholdet i Tjetjenien og om kontakten med Danmark, herunder navnlig med ægtefællen, sønnen og hendes tidligere arbejdsgiver. Endvidere har nævnet lagt nogen vægt på, at klageren forud for udrejsen havde psykiske problemer og befandt sig i en depression. Vedrørende kontakten med Danmark lægges det til grund, at hun to gange har mødtes med ægtefællen i Ukraine, at der har været næsten ugentlig telefonisk kontakt, at hun fødte det yngste barn efter udrejsen til Tjetjenien, og at klageren og ægtefællen har genoptaget samlivet efter indrejsen i Danmark. Herudover har Flygtningenævnet lagt nogen vægt på klagerens og ægtefællens familiemæssige situation, og at politifolkenes indirekte trusler mod den ældste datter endeligt fik klageren til at beslutte at rejse til Danmark. Under disse omstændigheder findes der at foreligge sådanne særlige omstændigheder, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3. Flygtningenævnet omgør derfor afgørelsen fra Udlændingestyrelsen af [...] 2012, således at klageren samt tre børn fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Rusl/2013/2

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Vietnam. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren indrejste i Danmark i 1989 med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2013 klageren, at hans opholdstilladelse efter udlændingelovens § 8, jf. § 7, stk. 1, skulle anses for bortfaldet, idet han havde opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måneder. *I efteråret 2008 udrej-*

ste klageren til Vietnam for at besøge sin syge moder, hvorfor han opholdt sig i Vietnam, indtil han genindrejste i Danmark igen *i sommeren* 2012. Ifølge klagerens pas udrejste han senest fra Danmark *i foråret* 2008. Det fremgår af Folkeregistret, at klageren blev frameldt Folkeregistret *i sommeren* 2008, idet der står ”udrejst til Vietnam.” Det fremgår af klagerens ansøgningsskema om, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, at klageren selv frameldte sig ved udrejsen. Klageren har oplyst, at han blev syg i Vietnam *senere på sommeren* 2009, og det er dokumenteret, at klageren blev undersøgt af en læge i Vietnam *i efteråret* 2009, opereret den *efterfølgende dag* og var til kontrol *under en måned senere* 2009. Flygtningenævnet lægger på den baggrund til grund, at klageren allerede havde opholdt sig i Vietnam i mere end et år, da han på grund af sygdom ikke kunne rejse tilbage til Danmark. Klageren indrejste først *i sommeren* 2012. I den mellemliggende periode har klageren ikke taget skridt til at vende tilbage til Danmark, og han har heller ikke rettet henvendelse til en dansk repræsentation. Under disse omstændigheder tiltrædes det, at klageren må anses for at have taget frivilligt ophold i hjemlandet, og at opholdstilladelsen således er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 1, jf. stk. 4. Klageren har to børn i Danmark og to mindreårige børn i Vietnam. Endvidere har klageren fire søskende i Vietnam. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering af klagerens forhold, at der ikke er grundlag for at bestemme, at klagerens opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 3, 1. pkt. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Vietnam/2013/1

5.3.3 Klageren har opnået beskyttelse i et tredjeland

Som eksempler på sager, hvor klageren har taget ophold i et tredjeland, og hvor Flygtningenævnet derfor har skullet vurdere, hvorvidt klageren har opnået beskyttelse i det pågældende land, kan nævnes følgende afgørelser:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sudan. Indrejst i 1996. Udlændingestyrelsen meddelte i 1997 opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto), med gyldighed til 2000. I 2000 blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. I 2012 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Senere i 2012 påklagede klageren Udlændingestyrelsens afgørelse. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren i *foråret* 2010 udrejste til Sverige og først genindrejste i Danmark i *efteråret* 2011. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med klagerens egne oplysninger til grund, at han rejste til Sverige for at støtte ægtefællen under hendes graviditet, og at det var hans plan at blive i Sverige indtil fødslen og under sin egen efterfølgende orlov, der ifølge det oplyste varede fra efteråret 2010 til efteråret 2011. Da klageren har opholdt sig uden for Danmark i mere end 12 på hinanden følgende måne-

der, er betingelserne for bortfald af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., opfyldt. Navnlig under hensyn til klagerens oplysning om, at han ved udrejsen til Sverige havde planlagt at blive der også under sin efterfølgende orlov, finder Flygtningenævnet ikke, at udlændingelovens § 17, stk. 3, kan føre til, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet. Flygtningenævnet lægger efter det oplyste til grund, at klageren har opnået beskyttelse i Sverige, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Nævnet har herved lagt vægt på, at klageren i Sverige lever sammen med sin ægtefælle, der er EU-statsborger, som har opholdstilladelse i Sverige, og med hvem han har to børn, og at han gennem længere tid har været registreret i Sverige på samme adresse som hende. Nævnet finder herefter, at klageren har legalt ophold i Sverige og derfor de facto har opnået beskyttelse der. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sudan/2013/1

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2007. Det blev for nævnet gjort gældende, at klagerens opholds- og arbejdstilladelse i Sverige var midlertidig, samt at klageren var forpligtet til at fremlægge sit danske konventionspas i forbindelse med sin ansøgning om opholdstilladelse i Sverige, samt at klageren ikke ville have mulighed for at få forlænget sin opholdstilladelse i Sverige, såfremt hans danske opholdstilladelse ansås for bortfaldet, idet hans konventionspas herved ville blive inddraget. Endvidere fremlagdes klagerens skilsmissebevis, som var udstedt i begyndelsen af 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Det fremgår af sagen, at klageren indrejste i Danmark i 2007, og at han i 2008 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I *foråret* 2012 udrejste klageren til Sverige, hvor han siden har opholdt sig med henblik på arbejde. Det fremgår af sagen, at ansøgerens tidligere ægtefælle opholder sig i Sverige. I *slutningen af* 2012 indgav klageren ansøgning om, at hans opholdstilladelse i Danmark ikke skulle anses for bortfaldet. I *begyndelsen af* 2013 har Udlændingestyrelsen besluttet, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, var bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Flygtningenævnet kan efter de foreliggende oplysninger tiltræde, at klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, bortfaldt, da klageren ved udrejsen til Sverige havde opgivet sin bopæl i Danmark, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. stk. 1, 1. pkt. Klagerens oplysninger om, at han kun kan opnå arbejdstilladelse i Sverige, så længe han har konventionsstatus i Danmark, samt oplysningerne om, at ansøgeren er blevet skilt fra sin ægtefælle i Sverige, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren er meddelt opholds- og arbejdstilladelse på grund af arbejde i Sverige indtil *foråret* 2014, og at han således har legalt ophold i Sverige og de facto har opnået beskyttelse der, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2013, således at klageren, [...]s, opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er bortfaldet, jf. udlændingelovens § 17, stk. 4, jf. stk. 1.” Iran/2013/41

5.4 Første asyl

Efter udlændingelovens § 7, stk. 3, kan opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor denne må antages at kunne opnå beskyttelse. Det er en betingelse for, at udlændingen kan nægtes opholdstilladelse med henvisning til et første asyl, at den pågældende har opnået eller må antages at kunne opnå beskyttelse i det land, som overvejes anvendt som første asyl.

Udlændingelovens § 7, stk. 3, er således subsidiær i forhold til § 7, stk. 1 og 2, hvilket i praksis betyder, at vurderingen af, hvorvidt udlændingen har opnået beskyttelse eller har en så nær tilknytning til et andet land, at opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 eller 2, bør nægtes, først foretages, såfremt udlændingen i øvrigt opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl.

5.4.1 Beskyttelse i et andet land

Spørgsmålet om, hvilke kriterier der anlægges ved vurderingen af, om et land kan yde en ansøger beskyttelse, er nærmere behandlet i Flygtningenævnets formandskabs beretning, 1. april 1989 – 31. december 1991, kapitel 3.2. Det fremgår heraf, at det først og fremmest må kræves, at de pågældende asylansøgere skal kunne komme tilbage til landet, og at de skal kunne opholde sig legalt der. Dette vil ikke nødvendigvis være tilfældet, selv om de pågældende ikke hidtil har været udsat for overgreb. Omvendt kan det ikke kræves, at de pågældende socialt set skal kunne leve på fuldt ud det samme niveau som landets egne statsborgere, men deres personlige integritet må være beskyttet. Kernen i beskyttelsesbegrebet er, at de pågældende skal være i personlig sikkerhed såvel ved indrejse som ved ophold i landet.

I Flygtningenævnets formandskabs 7. beretning, 1998, kapitel 11, findes en nærmere gennemgang af Flygtningenævnets praksis i relation til udlændingelovens § 7, stk. 3, og beskyttelsesbegrebet. Det er her blandt andet anført, at det er en betingelse for meddelelse af afslag på opholdstilladelse under henvisning til § 7, stk. 3, at der under hensyn til de foreliggende oplysninger om ansøgeren og den aktuelle situation i det relevante første asyl er en velbegrundet udsigt til, at den pågældende vil kunne indrejse og også i fremtiden opholde sig i første asyl uden at blive udsat for overgreb mod sin personlige integritet. Det er et ufravigeligt mindstekrav i disse sager, at ansøgeren skal være beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet eller mod udsendelse til et land, hvor ansøgeren ikke er beskyttet mod videresendelse til forfølgelseslandet. Dette indebærer, at ansøgeren de facto skal være beskyttet mod refoulement. Efter nævnets praksis er det dog ikke en betingelse, at første asyl har ratificeret og implementeret flygtningekonventionen i lovgivningen.

Det skal således være muligt for ansøgeren at kunne indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. Viser det sig efterfølgende, at det ikke er muligt for ansøger at indrejse i første asyllandet, kan sagen søges genoptaget med henvisning hertil, jf. herved det i afsnit 5.4.3 anførte.

Spørgsmålet om anvendelse af første asyllandprincippet kan endvidere komme på tale i sager, hvor ansøgeren ikke tidligere har opholdt sig i det pågældende land, såfremt ansøgeren har en nær tilknytning til landet, f.eks. i sager, hvor ansøgerens ægtefælle er statsborger i det pågældende land, se herom nærmere nedenfor i afsnit 5.4.2.

Som eksempel på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i første asyllandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsløs palæstinenser fra Libanon. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber, statsløs palæstinenser og sunni-muslim fra [...], Libanon. Ansøgeren har i hjemlandet sympatiseret med den Hizbollah-kritiske imam Ahmed al-Assir. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i perioden fra sommeren 2012 til efteråret 2012 deltog i to mindre demonstrationer og fire store demonstrationer, arrangeret af Ahmed al-Assir. Ansøgeren blev efter den sidste demonstration i hjemområdet overfaldet af Hizbollah-tilhængere. Han brækkede håndledet og fik et knivstik i brystet. I *sommeren* 2013 indledte Hizbollah en eftersøgning af samtlige tilhængere af Ahmed al-Assir. Bevæbnede Hizbollah-folk op søgte samme måned ansøgerens families bopæl. Da ansøgerens moder ikke kunne svare på, hvor ansøgeren befandt sig, frihedsberøvede Hizbollah-folkene ansøgerens yngre broder. Broderen blev løsladt efter en uge, idet Hizbollah af såvel egne kontakter som af myndighederne havde fået bekræftet, at ansøgeren var udrejst af Libanon. Familiens bopæl er ikke siden blevet op søgt. Ved en tilbagevenden til Libanon frygter ansøgeren at blive fængslet, tortureret og henrettet af Hizbollah. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren som statsløs palæstinenser fra Libanon isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om at have deltaget i demonstrationer arrangeret af Ahmed al-Assir i efteråret 2012 til grund. Ansøgeren har været almindelig deltager i demonstrationerne og ikke profileret sig på nogen måde. Ansøgeren har, bortset fra en lokal uoverensstemmelse med Hizbollah-tilhængere, ikke været efterstræbt af Hizbollah inden udrejsen af Libanon i *slutningen af* 2012. Flygtningenævnet finder ikke, at en eventuel tilbageholdelse af ansøgerens broder har sammenhæng med ansøgerens forhold. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren risikerer efterstræbelse af Hizbollah eller myndighederne som følge af, at han har deltaget i de pågældende demonstrationer, ved en

tilbagevenden til Libanon. Nævnet bemærker, at ansøgeren ikke har deltaget i sammenstødene i *sommeren* 2013, idet han var i Danmark på det tidspunkt. Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren risikerer overgreb ved en tilbagevenden til Libanon. Libanon, hvor ansøgeren er født og opvokset, kan herefter fortsat tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Statsløspal/2013/9

Som eksempel på sager vedrørende anvendelse af KRI (Kurdistan Region of Iraq) i det nordlige Irak som første asylland for iranske kurdere, der var født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **januar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder, muslim, iransk statsborger og født i Al Tash-lejren, Irak. I 2003 flyttede han og hans familie til Barika-lejren. I perioden fra 2004 til 2008 har han sympatiseret med KDP, og i perioden fra 2008 til 2010 har han været medlem af og aktiv i partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive anholdt og slået ihjel af de iranske myndigheder, fordi hans fader som peshmerga udførte politiske aktiviteter imod det iranske styre og i 1982 flygtede til Irak. Siden 2004 har ansøgeren sympatiseret med KDP, og siden 2008 har han været medlem af KDP. Han har udført politiske aktiviteter for partiet og frygter af den grund de iranske myndigheder. Som iransk flygtning har ansøgeren ingen rettigheder i Irak og levede ikke et rimelig liv der. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af [...] 2012 anført, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men at KRI, Irak kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsen til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Spørgsmålet er herefter, om KRI kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Det er et krav for, at KRI kan tjene som første asylland, at det blandt andet skal være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. Det fremgår af Rigspolitiets brev af 4. december 2012 til Flygtningenævnet, at Rigspolitiet på baggrund af Den Irakiske Ambassades svar på spørgsmål om udstedelse af rejsedokumenter til iranske kurdere, som er født og opvokset i flygtningelejre i Irak, anser det for udsigtsløst at gennemføre udsendelser - såvel frivillige som tvangsmæssige - af iranske kurdere til Irak (KRI). Flygtningenævnet finder på denne baggrund ikke, at KRI vil kunne tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, og ansøgeren meddeles derfor opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2013/42

Der henvises herved tillige til afsnit 5.4.3 om Flygtningenævnets beslutning i januar 2013 om at genoptage behandlingen af et antal sager vedrørende iranske kurdere, der er født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, som i Flygtningenævnet oprindeligt var meddelt afslag på asyl under henvisning til, at KRI kunne tjene som første asylland.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager vedrørende asylansøgere, som forud for indrejsen i Danmark har haft ophold i et andet europæisk land. Nævnet har i disse sager lagt vægt på, at der forud for udlændingemyndighedernes vurdering af, hvorvidt landet vil kunne tjene som første asylland, herunder hvorvidt det vil være muligt for ansøgeren at indrejse lovligt og tage lovligt ophold i det pågældende land, var søgt tilvejebragt oplysninger om ansøgerens mulige opholdsgrundlag i det pågældende land, eventuelt ved direkte henvendelse til myndighederne i det pågældende land.

Som eksempler på sager, hvor nævnet fandt, at der ikke kunne træffes afgørelse om eventuel anvendelse af et første asylland, idet de foreliggende oplysninger vedrørende ansøgerens mulige opholdsgrundlag i et andet europæisk land fandtes utilstrækkelige, og hvor nævnet derfor hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, kan nævnes:

Nævnet **hjemviste i juni 2013** sagen vedrørende et ægtepar og to børn fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne, der blev gift i [...] 2008, tilhører Hawiye-klanen og er muslimer fra Jowhar, Somalia. Ansøgerne har ikke været politisk aktive. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at al-Shabaab i *begyndelsen af 2008* forsøgte at tvangshverve ham. Han accepterede dette modvilligt. Han fik at vide, at han skulle møde op på al-Shabaabs kaserne i Jowhar den følgende uge. Han mødte dog ikke op. I stedet udrejste ansøgerne. Efter udrejsen har den mandlige ansøger fået at vide, at hans moder, der boede i samme hus som han, i *foråret 2008* blev opsøgt af al-Shabaab, der søgte efter ham. I *sommeren 2009* rejste ansøgerne til Italien, hvor de søgte om asyl. Ansøgerne opnåede ikke asyl, men fik opholdstilladelse, der ikke gav dem ret til at arbejde. De fik ikke anvist et sted, hvor de kunne sove, og de måtte selv skaffe sig mad. Nogle gange sultede de, og han måtte foretage mindre tyverier for at skaffe mad til sine børn. Han mistede sit opholdskort i Italien ultimo 2010. Hans italienske opholdstilladelse udløb i *begyndelsen af 2013*. Den kvindelige ansøgers opholdstilladelse udløber i 2014. Han ved ikke, om tilladelserne bortfaldt, da ansøgerne, på grund af utilfredshed med forholdene i Italien, udrejste. Han kunne ikke læse det, der stod på opholdskortet. I Italien har andre somaliere fortalt ham, at det fremgår af kortet, at hvis opholdstilladelsen skal forlænges, skal der indgives ansøgning herom senest to måneder før kortet udløber. Ansøgningen om forlængelse skal vedlægges foto, 42 euro og et frimærke. Han mener ikke, at han på nuværende tidspunkt kan få

fornyset sin opholdstilladelse. I *foråret 2009* søgte ansøgerne om asyl i *et andet europæisk land*, men blev sendt tilbage til Italien. I 2011 rejste de til *et tredje europæisk land*. Da ansøgerne fik besked på, at de heller ikke ville kunne få asyl i *dette land*, og at de på ny ville blive sendt tilbage til Italien, rejste de i *sommeren 2012* til Danmark. Den kvindelige ansøger har henvist til den mandlige ansøgers asylmotiv. Hun har mistet sit opholdskort i Italien. Da de kom til Danmark, fortalte de danske immigrationsmyndigheder hende, at hendes italienske opholdskort udløber i 2014. Hun kan ikke læse og ved ikke, om det er rigtigt, at tilladelsen ikke er udløbet. Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen i sin afgørelse af [...] 2013 har anført, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at Italien kan tjene som første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Udlændingestyrelsens repræsentant har under Flygtningenævnets møde oplyst, at styrelsen har lagt ansøgernes forklaringer til grund, samt at Flygtningenævnet efter styrelsens opfattelse skal lægge til grund, at ansøgerne isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Repræsentanten har videre oplyst, at hun ikke med sikkerhed kan sige, om styrelsen har rettet henvendelse til de italienske myndigheder om nærværende sag. Styrelsen har ikke fra anden side konkrete oplysninger om de italienske myndigheders behandling af sagen, herunder om, hvilken opholdstilladelse ansøgerne måtte have fået. Styrelsen har endvidere ikke oplysninger om, hvorledes de italienske myndigheder normalt behandler tilsvarende sager. Styrelsen har herunder ikke sikre oplysninger om, hvorvidt ansøgerne i praksis vil kunne indrejse i Italien, og hvilke faktiske og juridiske rettigheder de i givet fald vil få i Italien. Repræsentanten havde ikke bemærkninger til ansøgernes advokats oplysning om, at opholdstilladelser bortfalder tre måneder efter indehaverens udrejse fra Italien. Ansøgernes advokat har gjort gældende, at hvis ikke der kan meddeles asyl på det foreliggende grundlag, bør sagerne hjemvises til Udlændingestyrelsen, idet styrelsen ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt til, at der kan træffes afgørelse om § 7, stk. 3, på det foreliggende grundlag. Alternativt kan sagen udsættes på, at Flygtningenævnet fremskaffer de nødvendige oplysninger. Flygtningenævnet finder ikke, at udlændingelovens § 7, stk. 3, alene kan anvendes, hvis ansøgeren er meddelt asyl eller anden form for opholdstilladelse, samt at der har været en konkret kontakt med myndighederne i det pågældende land. De danske asylmyndigheder må dog sørge for, at spørgsmålet vedrørende første asylsøgende er belyst på en så kvalificeret måde, at det er forsvarligt på det foreliggende grundlag at træffe afgørelse herom. Efter det oplyste finder Flygtningenævnet ikke, at dette er tilfældet i den pågældende sag, og nævnet finder det derfor rettest, at sagen hjemvises til Udlændingestyrelsen." Som/2013/19

Nævnet **hjemviste i juli 2013** sagen vedrørende en kvindelig statsborger og et barn fra Iran til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk azari tyrker og kristen fra Shahroud, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisa-

tioner eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun i 1999 blev gift med en venindes broder, som havde lovligt ophold i Italien. Ansøgeren blev herefter familiesammenført med ægtefællen, og fra 1999 opholdt hun sig i Italien, hvor hun havde lovligt ophold, indtil hun i *foråret* 2011 rejste til Iran efter at være blevet skilt fra ægtefællen. I Italien var hun konverteret til katolicismen, og da ansøgeren og datteren blev tilbageholdt på en politistation ved den iranske grænse, afslørede datteren, at de var kristne. Myndighederne kontaktede ansøgerens familie, og hendes broder, som er meget troende og er læge i militæret, hentede ansøgeren på politistationen. Indtil ansøgeren i *efteråret* 2012 udrejste, blev hun holdt indespærret på familiens ejendom det meste af tiden, og hun blev presset til at konvertere tilbage til islam. Efter længere tids pres lod hun som om, hun ville lade sig konvertere, og da familien lod hende opholde sig hos en veninde, udrejste hun ved venindens hjælp. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren forlod Italien i 2011 efter sin skilsmisse og rejste til Iran, hvor hun som følge af sin og datterens kristne (katolske) tro gennemgik det hændelsesforløb, der førte til, at hun på ny udrejste og søgte asyl i Danmark. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det følger af udlændingelovens § 7, stk. 3, at opholdstilladelse efter § 7, stk. 1, kan nægtes, hvis ansøgeren allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse. Udlændingestyrelsen har på grundlag af brev af [...] 2013 fra det italienske indenrigsministerium, hvoraf fremgår: "she was issued a permit of stay for family reasons not expire" lagt til grund, at ansøgeren vil kunne opnå fornøden beskyttelse i Italien, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet lægger til grund, at Udlændingestyrelsen ikke i forbindelse med forespørgslen til de italienske myndigheder oplyste, at ansøgeren var blevet skilt og havde forladt Italien samt havde indrejst i Iran forud for sin flugt til Danmark. Flygtningenævnet finder derfor, at vurderingen af, om udlændingelovens § 7, stk. 3, kan finde anvendelse, hviler på et utilstrækkeligt grundlag. Det må således lægges fast, om ansøgeren fortsat har tidsubegrænset opholdstilladelse i Italien, som hun vil kunne opretholde, eller om hun kan opnå en sådan opholdstilladelse. Som følge heraf hjemviser Flygtningenævnet sagen til Udlændingestyrelsen til fortsat behandling og fornyet afgørelse." Iran/2013/38

Som eksempler på sager, hvor nævnet fandt, at ansøgeren kunne opnå beskyttelse i et andet europæisk land som første asylland, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. I slutningen af 2008 indrejste ansøgeren i Ungarn, hvor hun søgte asyl og i 2009 blev meddelt opholdstilladelse. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ashraf og muslim fra Mogadishu, Somalia. An-

søgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af al-Shabaab eller tvangs-gift til et medlem af gruppen. Ansøgerens farbroder, som var medlem af al-Shabaab, besluttede, at ansøgeren skulle giftes med et andet al-Shabaab medlem. Da ansøgeren nægtede, blev hun flere gange bortført og udsat for overgreb. Ansøgerens broder blev slået ihjel af al-Shabaab, da han forsøgte at finde ud af, hvor ansøgeren var tilbageholdt. Efter ansøgerens udrejse af Somalia er hendes fader blevet slået ihjel. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Ungarn frygter at blive udsat for overgreb, samt at hun skal leve på gaden. Udlændingestyrelsen har i afgørelsen tilkendegivet, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelo-vens § 7, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om Ungarn kan tjene som ansøgerens første asyl-land, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtninge-nævnet har i praksis som et ufra-vigeligt mindstekrav krævet, at ansøgeren skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asyl-land, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyl-landet. Der henvises herved til Flygtninge-nævnets 19. beret-ning, 2010. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Con-clusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygt-ninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. **Et flertal af Flygtninge-nævnets medlemmer** finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at det må antages, at ansøgeren vil opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale forhold til, at Un-garn, hvor ansøgeren har opholdstilladelse efter flygtningekonventionen, kan tjene som ansøgerens første asyl-land. Flertallet finder videre, at ansøgerens personlige integritet må anses for at være tilstrækkeligt beskyttet i Ungarn. Flertallet bemærker, at ansøge-ren efter sin egen forklaring har fået mad og lægehjælp, selvom hun selv finder læge-hjælpen utilstrækkelig. Flertallet bemærker endvidere, at ansøgeren har finansieret fly-billet til *et andet europæisk land* og busrejse til *et tredje europæisk land*, og at ansøgeren ikke har kunnet redegøre nærmere for, hvordan hun fik arrangeret disse rejser. Flygt-ningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2013/8

Nævnet **stadfæstede i august 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og to børn fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtninge-nævnet** ud-talte: ”Ansøgeren tilhører klanerne Shiikhal og Looboge og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke gået i skole. Ansøgeren har ikke været medlem af politi-ske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. An-

søgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Somalia frygter at blive slået ihjel af regeringen, at hun ikke kan søge myndighedernes beskyttelse, og at hun frygter at vende tilbage til problemerne i Somalia igen. Hun har til støtte herfor anført, at hendes fader og fire brødre blev slået ihjel af ukendte gerningsmænd i 2007, idet de blev anset for at være medlemmer af al-Shabaab. Gerningsmændene truede også ansøgeren, hendes moder og hendes søskende på livet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun ikke ønsker at blive sendt tilbage til Italien, idet hun vil blive tvunget til at leve på gaden. Ansøgeren har i den forbindelse anført, at det er umulige vilkår at leve under, særligt henset til at hun har en søn på fire år og en datter, som er født for tidligt, og ligger på *et dansk* sygehus. Datteren lider af en hjertefejl. Udlændingestyrelsen har i afgørelsen af [...] 2013 tilkendegivet, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet har i praksis som et ufravigeligt mindstekrav krævet, at ansøgeren skal være beskyttet mod refolement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. Der henvises herved til Flygtningenævnets 19. Beretning, 2010. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein and others against the Netherlands and Italy, application no. 27725/10, i en dom af 12. april 2013, i punkt 38 anført følgende generelle oplysninger om Italien: ”A person granted subsidiary protection will be provided with a residence permit with a validity of three years which can be renewed by the Territorial Commission that granted it. This permit can further be converted into a residence permit for the purposes of work in Italy, provided this is requested before the expiry of the validity of the residence permit and provided the person concerned holds an identity document. A residence permit granted for subsidiary protection entitles the person concerned, inter alia, to a travel document for aliens, to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law.” **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder efter de foreliggende baggrundsoplysninger, at det må antages, at ansøgeren vil opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale forhold til, at Italien, hvor ansøgeren har opholdstilladelse med subsidieret beskyttelse, kan tjene som ansøgerens første asylland. Flertallet finder videre, at ansøgerens personlige integritet må anses for at være tilstrækkeligt beskyttet i Italien.

Flertallet bemærker i øvrigt, at ansøgeren to gange er tilbagetaget fra *et andet europæisk land* og en gang er tilbagetaget fra *et tredje europæisk land* af de italienske myndigheder, og at ansøgeren to gange har fået forlænget sin italienske opholdstilladelse, der fortsat er gældende. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2013/20

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt tre børn fra Tjetjenien, Rusland. Ansøgeren indrejste sammen med sin ægtefælle og parrets børn i 2010. I 2011 blev ansøgeren sammen med sin ægtefælle udsendt til Polen, der havde accepteret at tilbagetage ægteparret i medfør af Dublin-forordningen. Ansøgeren indrejste igen i 2012. I 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim fra [...], Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden frygter for sine sønners sikkerhed, idet de tjetjenske myndigheder vil frygte, at de vil slutte sig til oprørerne, når de bliver ældre. Ansøgeren har videre henvist til, at de tjetjenske myndigheder, efter hun vendte tilbage til Tjetjenien med børnene i 2011, flere gange har opsøgt bopælen og spurgt efter hendes ægtefælle og anklaget familien for at være wahabister og for at sympatisere med oprørerne. Ansøgerens ægtefælle hjalp under krigen de tjetjenske oprørere med mad og benzin. Derudover har ansøgeren henvist til, at hendes ældste søn i begyndelsen af 2012 blev tilbageholdt af de tjetjenske myndigheder i tre dage, og at han under tilbageholdelsen blev slået og udspurgt om sine forbindelser til oprørerne. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af [...] 2013 lagt til grund, at ansøgeren og hendes tre børn isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at Polen kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet skal herefter afgøre, om Polen kan tjene som 1. asylland. Flygtningenævnet har i praksis som et ufravigeligt mindstekrav krævet, at ansøgeren skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asylland. Der henvises herved til Flygtningenævnets 19. Beretning, 2010. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren i Polen som hidtil kan opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale vilkår til, at Polen, hvor ansøgeren har opholdstilladelse, kan tjene som ansøgerens første asylland. Flygtninge-

nævnet finder videre, at ansøgerens personlige integritet må anses for at være tilstrækkeligt beskyttet i Polen. Der er herved lagt vægt på, at det fremgår af det skriftlige materiale i sagen, at ansøgeren er meddelt opholdstilladelse i Polen, og at opholdstilladelsen flere gange er blevet forlænget, senest indtil *efteråret* 2013. Ansøgeren og hendes børn har boet i Polen siden 2007, men udrejste efter sin forklaring frivilligt i 2011. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren ikke har haft konflikter med de polske myndigheder eller med privatpersoner i Polen af nogen art. Nævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren og hendes børn i Polen har beskyttelse som omhandlet i udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet har fundet, at det oplyste i nævnsrådet om, at politiet i Polen har spurgt efter hendes mand, ikke ændrer ved denne vurdering. Den omstændighed, at ansøgeren har været udrejst af Polen i en periode og ikke ved, om hendes opholdstilladelse af den grund er eller kan bortfalde, kan ikke føre til et andet resultat. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at hjemvise sagen med henblik på indhentelse af yderligere oplysninger om ansøgerens opholdstilladelse i Polen. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2013/5

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan samt hendes to mindreårige børn. Indrejst i 2012. Sagen blev sambehandlet med sagerne vedrørende ansøgerens myndige datter og myndige søn. Datteren havde som asylmotiv henvist til, at faderen havde indgået aftale om, at hun skulle indgå ægteskab med en af hans slægtninges sønner. Flygtningenævnet fandt ligesom i ansøgerens sag, at datteren isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, men at Italien kunne tjene som første asylland. Sønnen var mindreårig ved indreisen til Danmark. Da ansøgeren isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, fandt nævnet i konsekvens heraf ligeledes at sønnen var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, men at Italien kunne tjene som første asylland. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim fra byen Herat, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes ægtefælle, imens familien opholdt sig i Italien, har indgået aftale om, at ægteparrets døtre skal indgå ægteskab med nogle af ægtefællens slægtninges sønner og derfor ønsker, at familien skal rejse tilbage til Afghanistan. Ansøgeren ønsker ikke, at familien skal vende tilbage til Afghanistan, eller at hendes døtre skal indgå de aftalte ægteskaber. Ansøgeren flygtede derfor fra Italien til Danmark med sine børn for at slippe væk fra ægtefællen. Ved en tilbagevenden til Italien eller Afghanistan frygter ansøgeren at blive dræbt af ægtefællen eller hans familie, fordi hun har krænket familiens ære. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren desuden familien til en mand, som tidligere har truet hendes familie, fordi de afslog et ægteskabstilbud vedrørende ansøgerens ældste datter. Flygtningenævnet kan i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse lægge ansøge-

rens forklaring til grund for sagen. Under de foreliggende omstændigheder, hvor ansøgeren har spillet en aktiv rolle i at forhindre faderen i at få gennemført, at begge ansøgerens døtre blev bortgiftet i Afghanistan, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at ansøgeren og de to yngste børn ved eventuel tilbagevenden til Afghanistan må anses for at være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af § 7, stk. 2, fra hendes ægtefælles familie. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at antage, at ansøgeren opfylder betingelserne efter udlændingelovens § 7, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder imidlertid, at ansøgeren, som tidligere har haft opholdstilladelse i Italien, kan indrejse legalt i Italien og opholde sig der sammen med de to yngste børn. Hun vil ved ophold i Italien være beskyttet imod at blive videresendt til Afghanistan eller til et land hvorfra hun ikke er beskyttet mod at blive videresendt til Afghanistan. Flertallet lægger endvidere til grund, at hun ved ophold i Italien – uanset at der er tale om en æresrelateret konflikt med hendes ægtefælle – må antages at kunne opnå den fornødne beskyttelse fra overgreb imod sin ægtefælle. Hun og den yngste datter må derfor henvises til at søge de italienske myndigheders beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/13

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt to børn fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk madhiban/boon og muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter, at al-Shabaab vil slå hende ihjel. Til støtte herfor har hun gjort gældende, at hun blev opsøgt af al-Shabaab i foråret 2008. De fængslede hende og truede hende med stening, idet hun havde et forhold til en kæreste. Hun flygtede fra fængslet efter 15 dage. Endvidere har ansøgeren henvist til, at hun ikke har bolig i Somalia. Endelig har ansøgeren henvist til, at hendes liv i Italien var hårdt. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort den konkrete konflikt med al-Shabaab, som hun har påberåbt sig. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende omkring centrale dele af asylmotivet, ligesom forklaringen i sig selv forekommer mindre sandsynlig. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren kommer fra området ved [...] i Hiran-regionen, og at ansøgeren således isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren under hele sagen har forklaret, at hun kommer fra dette område, og at hun har givet visse oplysninger om området, som hun næppe ville være i besiddelse af, hvis hun ikke stammede derfra. Resultatet af sprogtesten og placeringen af byen [...] giver ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring herom. Spørgsmålet er herefter, om Italien kan tjene som ansøgerens første asylsøgende, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet har i praksis som et ufravigeligt mindstekrav

krævet, at ansøgeren skal være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage lovligt ophold i det pågældende første asylland, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet i første asyllandet. Der henvises herved til Flygtningenævnets 19. Beretning, 2010. I beskyttelsesbegrebet indgår tillige et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et vist omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for at kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de dér bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein and others against the Netherlands and Italy, application no. 27725/10, i en afgørelse af 2. april 2013, i punkt 39 anført følgende generelle oplysninger om Italien: ”A person granted a residence permit for compelling humanitarian reasons will be provided with a residence permit with a validity of one year which can be converted into a residence permit for the purpose of work in Italy, provided the person concerned holds a passport. A residence permit granted on humanitarian grounds entitles the person concerned to work, to health and, in case he or she has no passport, to travel document for aliens.” Flygtningenævnet finder efter de foreliggende baggrundoplysninger, at det må antages, at ansøgeren vil opnå tilstrækkelige økonomiske og sociale forhold til, at Italien kan tjene som ansøgerens første asylland. Flygtningenævnet finder videre, at ansøgerens personlige integritet må anses for at være tilstrækkeligt beskyttet i Italien. Flygtningenævnet bemærker i øvrigt, at ansøgeren er tilbagetaget fra *et andet europæisk land*, og at hun to gange har haft 1-årige opholdstilladelser af særlige humanitære grunde i Italien. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2013/18

5.4.2 Tilknytningsmomenter

Efter § 7, stk. 3, er det ikke en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at udlændingens tilknytning til det andet land, der overvejes anvendt som første asylland, er nærmere end tilknytningen til Danmark. Det er tilstrækkeligt, at udlændingen har en nær tilknytning til det land, der overvejes anvendt som første asylland.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen er en sådan tilknytning til stede, hvis udlændingen er født og opvokset i det pågældende land. Hvis udlændingen gennem nogen tid har opholdt sig i landet, kan en sådan tilknytning efter omstændighederne også foreligge.

En nær tilknytning til et andet land vil endvidere foreligge, hvis udlændingen har familiemedlemmer i det pågældende land. Udlændinge, der har nære slægtninge som f.eks.

ægtefæller og børn i et andet land end Danmark, må anses for at have nær tilknytning til det pågældende land, således at opholdstilladelse skal nægtes.

Også udlændinge, der har fjernere slægtninge i et andet land end Danmark, kan efter omstændighederne anses for at have en nær tilknytning til det pågældende land. Afgørelsen af, om dette er tilfældet, må træffes efter en konkret vurdering, hvori det konkrete slægtskabsforhold og relationerne parterne imellem skal tillægges betydning. Det kan således f.eks. have betydning, om de pågældende har levet i samme husstand eller i øvrigt har plejet regelmæssig omgang med hinanden. Jo fjernere slægtskabet er, desto større vægt skal sådanne forhold have.

Tilstedeværelsen af andre sociale netværk end familienetværk i det land, der overvejes anvendt som første asylland, kan ud fra samme betragtninger efter omstændighederne medføre, at der skal meddeles afslag på opholdstilladelse her i landet.

Som eksempel kan nævnes en afgørelse vedrørende et ægtepar, hvor nævnet fandt, at den kvindelige ansøger kunne henvises til at tage ophold i den mandlige ansøgers hjemland som første asylland:

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt to børn fra Indien og Uganda. Indrejst i 2010. I 2012 hjemviste nævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. I slutningen af 2012 meddelte Udlændingestyrelsen på ny ansøgerne afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk inder og er konverteret kristen fra [...] i Indien. Den kvindelige ansøger er etnisk samia og kristen af trosretning fra [...] i Uganda. Begge ansøgere har haft tilknytning til *en bestemt kirke*. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Uganda frygter at blive dræbt af sin ugandiske ægtefælles tidligere ægtefælle, der har stået bag to tilbageholdelser af ansøgeren henholdsvis i 2008 og 2010, og hvorunder han blev udsat for alvorlige fysiske overgreb. Den tidligere ægtefælle er en indflydelsesrig person, som arbejder inden for politiet/militæret. Han har videre henvist til, at han ikke kan vende tilbage til Indien, idet hans familie vil slå ham og hans ægtefælle ihjel, fordi familien er imod, dels at ansøgeren har giftet sig med en afrikansk kvinde, dels at han er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har herved henvist til, at da han i 2008 rejste fra Uganda til Indien, blev han truet, indespærret og slået af familien, der forsøgte at tvinge ham til at indgå ægteskab med en indisk kvinde. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun ikke kan vende tilbage til Uganda, idet hendes tidligere ægtefælle har udsat hende for fysiske overgreb. Hendes tidligere ægtefælle er en indflydelsesrig person som arbejder indenfor politiet. Ansøgeren har herved henvist til, at hun i *efteråret 2007* mødte sin tidligere ægtefælle i Kampala, hvor han slog hende, så hun

faldt, og at politiet intet foretog sig, da hun anmeldte forholdet. Hun og hendes nuværende ægtefælle blev endvidere i *begyndelsen af 2008* opsøgt på bopælen af tre mænd, der tog parret med til et hus, hvor den tidligere ægtefælle truede med at dræbe dem, og hvor hun blev mishandlet og voldtaget af flere mænd. Endelig blev hendes nuværende ægtefælle i 2010 tilbageholdt i to måneder som led i konflikten. Hun har videre henvist til, at hun ikke kan tage ophold i Indien, idet hendes ægtefælles familie vil slå hende og hendes ægtefælle ihjel, hvis de kommer til Indien, idet de er imod ægteskabet med ansøgeren og imod hendes ægtefælles konvertering. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgernes forklaring til grund om de overgreb, de har været udsat for i Uganda. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder efter en samlet vurdering, at konflikten med den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle har antaget en sådan karakter, at det må sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse af den kvindelige ansøger omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnets flertal finder, at overgrebene har udsping i en privatretlig konflikt og finder ikke grundlag for at anse konflikten for myndighedsunderstøttet og henfører derfor forholdet under udlændingelovens § 7, stk. 2. Et flertal af Flygtningenævnet finder ikke, at de konflikter den mandlige ansøger har forklaret, han har fået med sin familie i Indien på grund af ægteskabet med den kvindelige ansøger, har antaget en sådan intensitet og karakter, at det kan sidestilles med en asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7. Flygtningenævnets flertal finder endvidere ikke, at der er holdepunkter for at antage, at den mandlige ansøger som følge af sin religiøse overbevisning ved en tilbagevenden vil foretage handlinger, der indebærer risiko for asylbegrundende forfølgelse fra det omgivende samfund. For så vidt angår spørgsmålet om at anvende Indien som første asyl-land for den kvindelige ansøger, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3, lægger nævnets flertal til grund, at ansøgeren, uanset hun ikke har opholdt sig i Indien, har en nær tilknytning til dette land i kraft af sit ægteskab med den mandlige ansøger. Det må endvidere lægges til grund, at ansøgeren ifølge fremlagte oplysninger fra den indiske ambassade kan indrejse i Indien og opnå opholdstilladelse som familiesammenført på baggrund af ægteskabet. Flygtningenævnets flertal bemærker endvidere, at der ifølge baggrundsoplysningerne forekommer blandede ægteskaber i Indien, navnlig i de større byer. Flygtningenævnets flertal finder ikke grundlag for at antage, at ansøgeren i Indien vil være i risiko for refolement, jf. blandt andet ”Country of Origin Information (COI) Report” af 30. marts 2012, UK Border Agency. Flertallet finder herefter, at Indien kan tjene som første asylland for den kvindelige ansøger. Ingen af ansøgerne har konflikter med de indiske myndigheder. Flertallet finder på den anførte baggrund og efter en samlet vurdering ikke grundlag for at antage, at den mandlige ansøger i Indien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster i dette omfang Udlændingestyrelsens afgørelse. Den indiske statsborger [...] skal udrejse senest 15 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Så-

fremt den mandlige ansøger ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Indien, jf. udlændingelovens § 32a. Den ugandiske statsborger [...] samt tre børn skal udrejse senest 15 dage fra dato, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt. Såfremt den kvindelige ansøger samt tre børn ikke udrejser frivilligt, kan de udsendes tvangsmæssigt til Indien, jf. udlændingelovens § 32a.” Uganda/2013/2

5.4.3 Betydningen af udsendelseshindringer

Af udlændingelovens § 30, stk. 1, fremgår, at en udlænding, der ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet. Det er politiet, der drager omsorg for udrejsen, såfremt en asylansøger, der er meddelt endeligt afslag på asyl, ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 30, stk. 2. Politiet sikrer, at en asylansøger kan indrejse legalt i sit hjemland eller første asyllandet.

I tilfælde, hvor udsendelse til et første asylland må anses for udsigtsløs, orienterer Rigspolitiet Flygtningenævnet herom. Nævnet vil da vurdere sagen på ny og i praksis oftest meddele asyl, medmindre nye oplysninger i sagen fører til et andet resultat. Det er alene i tilfælde, hvor udsendelseshindringerne beror på første asyllandets myndigheder, at udsendelse vil blive anset for udsigtsløs.

Ansøger kan således hverken ved at nægte at medvirke til udsendelse, herunder til at opnå indrejsetilladelse, eller ved at nægte at medvirke til at søge opholdstilladelse – såfremt han måtte ønske dette – selv skabe grundlaget for, at en udsendelse må anses for udsigtsløs.

Såfremt det viser sig, at det ikke er muligt for ansøgeren at tage ophold i første asyllandet, kan nævnet som anført ovenfor genoptage sagen til fornyet behandling. Nævnet har i begyndelsen af 2013 genoptaget 28 sager vedrørende iranske kurdere, der er født eller opvokset i flygtningelejre i Irak, som i Flygtningenævnet var meddelt afslag på asyl under henvisning til, at KRI (Kurdistan Region of Iraq) i det nordlige Irak kunne tjene som første asylland. Nævnet havde blandt andet lagt til grund, at ansøgerne var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Iran, men at de ville kunne indrejse i og tage ophold i KRI som et første asylland. Nævnet anmodede ved brev af 21. august 2012 Rigspolitiet om en udtalelse om muligheden for at udsende iranske kurdere direkte til KRI som ansøgernes første asylland både frivilligt og tvangsmæssigt. Rigspolitiet har ved brev til Flygtningenævnet af 4. december 2012 på baggrund af Den irakiske Ambassades oplysning om, at ambassaden alene udsteder rejsedokumenter til irakiske statsborgere, som er i besiddelse af irakiske ID-dokumenter, og som frivilligt ønsker at vende tilbage til Irak, blandt andet oplyst, at det efter politiets opfattelse må anses for udsigtsløst at gennemføre udsendelser – såvel frivillige som tvangsmæssige – af iranske kurdere til Irak (KRI). På denne baggrund besluttede Flygt-

ningenævnets koordinationsudvalg den 5. december 2012 at udsætte udrejsefristen i de pågældende sager indtil videre med henblik på en nærmere drøftelse af sagernes videre behandling på udvalgets møde den 30. januar 2013. Den 30. januar 2013 besluttede koordinationsudvalget, at de oprindelige nævn skulle genoptage behandlingen af sagerne med henblik på at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, hvis betingelserne herfor i øvrigt var opfyldt. Sagerne blev herefter behandlet på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 9. Da ansøgerne isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Iran, og da ansøgerne efter de nu foreliggende oplysninger ikke kunne indrejse og tage lovligt ophold i KRI, besluttede nævnet i samtlige 28 sager at genoptage behandlingen af sagerne og meddele ansøgerne opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Der henvises som eksempel til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 211 nævnte afgørelse Iran/2012/49.

5.5 Sur place

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, der er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionen omfatter ifølge artikel 1 A personer, der befinder sig uden for deres hjemland. Konventionen skelner ikke mellem personer, der er flygtet på grund af forfølgelse, og personer, der er udrejst af andre årsager, men hvor frykten for forfølgelse opstår efter udrejsen af hjemlandet, såkaldte flygtninge sur place. Flygtningekonventionens bestemmelser beskytter således flygtninge sur place på lige fod med øvrige konventionsflygtninge, se UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 94 – 96.

Hvis der under en udlændings ophold i Danmark opstår begivenheder, som har betydning for, om udlændingen ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, vil de danske udlændingemyndigheder efter udlændingens anmodning herom – eller efter omstændighederne af egen drift – således foretage en vurdering af, om den pågældende som følge heraf vil kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

5.5.1 Asylansøgningen er begrundet i ændringer i ansøgerens hjemland

Vurderingen af, om en asylansøger kan antages at være flygtning sur place, er relevant i situationer, hvor en grundlæggende ændring eller et systemskifte finder sted i asylansøgerens hjemland, mens asylansøgeren opholder sig i Danmark, og dette fører til, at

den pågældende nu risikerer forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Det kan også forekomme i tilfælde, hvor asylansøgeren er udrejst af hjemlandet på grund af stigende uro, hvor denne uro ikke var tilstrækkelig kvalificeret og omfattende til at kunne begrunde asyl på tidspunktet for udrejsen, men hvor situationen under asylansøgerens ophold i Danmark bliver væsentligt forværret.

Som eksempel på sager, hvor den forværrede situation i Syrien indgik som et element i nævnets afgørelse, kan der henvises til de i kapitel 7 nævnte afgørelser.

Der kan også være tilfælde, hvor der under asylansøgerens ophold i Danmark finder et militærkup eller en magtovertagelse sted i hjemlandet, og hvor personer, der har støttet den tidligere regering, eller tilhører en særlig trosretning eller etnisk gruppe, nu risikerer at blive udsat for overgreb fra det nye styre.

Som eksempler på sager, hvor en ansøger har påberåbt sig at være i risiko for forfølgelse som følge af, at forholdene for en etnisk eller religiøs minoritet er forværret efter ansøgerens udrejse, kan henvises til den i formandskabets 19. beretning (2010), side 253, nævnte afgørelse Irak/2010/25.

Der henvises endvidere til afgørelserne vedrørende irakiske statsborgere i Flygtninge-nævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 7.5.1, side 269f.

5.5.2 Asylansøgningen er begrundet i ansøgerens egne handlinger i det land, hvor der søges asyl

Spørgsmålet om sur place-betragtninger er ligeledes aktuelt i sager, hvor en asylansøger har været politisk aktiv under opholdet i Danmark. Flygtningenævnet vil, når en asylansøger påberåber sig politisk aktivitet i Danmark, vurdere omfanget og karakteren af ansøgerens handlinger, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være, og om ansøgerens aktiviteter må antages at være kommet eller ville komme til hjemlandets myndigheders kendskab, samt om ansøgeren som følge heraf vil risikere forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, se også UNHCR's Håndbog, punkt 96.

Det fremgår af UNHCR's Håndbog, punkterne 82 og 83, at forfølgelse "på grund af sine politiske anskuelser" betyder, at ansøgeren har en opfattelse, der enten er blevet udtrykt eller er kommet til myndighedernes kendskab. Der kan imidlertid være situationer, hvor ansøgeren ikke har givet udtryk for sine anskuelser, men hvor det på grund af styrken af hans overbevisning kan være rimeligt at antage, at hans anskuelser før eller siden vil komme til udtryk, og at ansøgeren som en konsekvens heraf vil komme i kon-

flikt med myndighederne. Hvor dette med rimelighed kan antages, kan ansøgeren anses for at nære en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser. En ansøger, som påberåber sig frygt for forfølgelse på grund af sine politiske anskuelser, behøver ikke at bevise, at myndighederne i hjemlandet havde kendskab til hans holdninger, før han forlod landet. Han kan have skjult sine politiske anskuelser og aldrig været udsat for diskrimination eller forfølgelse. Imidlertid kan det faktum, at en ansøger afviser at benytte sig af sin regerings beskyttelse eller nægter at vende tilbage til sit hjemland, afsløre hans sande holdninger og foranledige frygt for forfølgelse. Under sådanne omstændigheder vil prøvelsen af, hvorvidt der foreligger en velbegrundet frygt, være baseret på en vurdering af de konsekvenser, en ansøger med en bestemt politisk overbevisning ville blive udsat for ved en tilbagevenden. Dette gælder i særdeleshed for de såkaldte sur place-flygtninge.

Hvis nævnet kan lægge til grund, at en asylansøgers aktiviteter i Danmark er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt politisk holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, vil den pågældende have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, også i den situation, hvor aktiviteterne ikke kan antages at udspringe af en reel politisk overbevisning, og ansøger således ikke har den politiske holdning, som hjemlandets myndigheder m.v. tillægger ham (imputed political opinion).

Også andre handlinger i opholdslandet – f.eks. religiøst begrundede – kan føre til en sur place-begrundet opholdstilladelse.

Flygtningenævnet har i beretningsåret behandlet en række sager, hvor ansøgeren har søgt asyl eller – efter at være blevet meddelt endeligt afslag på asyl – har anmodet om at få sin asylsag genoptaget under henvisning til, at vedkommende under opholdet i Danmark er konverteret, typisk fra islam til kristendommen.

UNHCR har i relation til konversion blandt andet udtalt, at "So-called "self-serving" activities do not create a well-founded fear of persecution on a Convention ground in the claimant's country of origin, if the opportunistic nature of such activities will be apparent to all, including the authorities there, and serious adverse consequences would not result if the person were returned. Under all circumstances, however, consideration must be given as to the consequences of return to the country of origin and any potential harm that might justify refugee status or a complementary form of protection. In the event that the claim is found to be self-serving but the claimant nonetheless has a well-founded fear of persecution on return, international protection is required. Where the opportunistic nature of the action is clearly apparent, however, this could weigh heavily

in the balance when considering potential durable solutions that may be available in such cases, as well as, for example, the type of residency status.” Der kan herved henvises til UNHCR’s Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

EU-domstolen har i den præjudicielle afgørelse af 5. september 2012 i sag C-71/11 og C-99/11, Forbundsrepublikken Tyskland mod Y og Z, anført, at ”Artikel 2, litra c), i direktiv 2004/83 skal fortolkes således, at ansøgeren har en velbegrundet frygt for forfølgelse, når de kompetente myndigheder under hensyn til ansøgerens personlige forhold finder, at det med rimelighed kan forventes, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil udføre religiøse handlinger, der vil udsætte vedkommende for en reel risiko for forfølgelse. De nævnte myndigheder kan i forbindelse med den individuelle vurdering af en ansøgning om flygtningestatus ikke med rimelighed forvente, at ansøgeren afstår fra disse religiøse handlinger.”

Videre fremgår det af UNHCR’s statement i forbindelse med EU-domstolens behandling af ovennævnte præjudicielle sag, at ”When assessing the dangers arising from future behaviour of an applicant, it is important to assess whether the said behaviour is part of the applicant’s individual religious belief or identity, or fundamental to his or her way of life. If the behaviour cannot be interfered with in a justified manner as a matter of international human rights law, it cannot be expected that the applicant abstain from such behaviour. Where a prohibited and possibly severely punished behaviour does not form part the applicant’s religion or belief, however, it is unlikely that there will be a well-founded fear of persecution on this basis alone since the individual is unlikely to have acted in such manner in the past or will refrain from doing so because of a fear of being persecuted, rather than for other reasons. Likewise, if the religious practice protected by human rights is not of fundamental significance to the religion, but is nonetheless especially important for the individual, its restriction could still constitute persecution on the basis of his or her conscience or belief. Denying refugee status by requiring the individual to refrain from such protected practices or behaviour would not be compatible with protection principles underlying the 1951 Convention.” Der kan herved henvises til UNHCR’s statement on religious persecution and the interpretation of Article 9(1) of the EU Qualification Directive af 17. juni 2011.

I sager, hvor konversion indgår som asylmotiv, bør det således ikke indgå som et element i afgørelsen, at en asylansøger for at undgå forfølgelse kan henvises til at skjule sin tro ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Derimod vil Flygtningenævnet ved behandlingen af sagen skulle foretage en vurdering af, om ansøgers konversion kan betragtes som reel.

Såfremt nævnet kan lægge til grund, at ansøgers konversion må betragtes som reel, skal der ligeledes foretages en risikovurdering af, hvad ansøger i givet fald vil kunne risikere at blive udsat for ved en tilbagevenden til hjemlandet som følge af sin konversion. Det må således vurderes, om ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold, herunder sin religiøse adfærd og aktiviteter, med rimelighed kan forventes at udføre religiøse handlinger, som vil bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Der henvises til præmisserne i ovennævnte afgørelse fra EU-domstolen i sagerne C 71/11 og C 99/11.

Det kan i den forbindelse tillige være relevant at vurdere, hvorvidt ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet på baggrund af sine personlige forhold kan forventes at ville afstå fra at udføre bestemte handlinger, som associeres med ansøgerens oprindelige religion, og om en sådan udeladelse fra ansøgerens side i givet fald vil påkalde sig negativ opmærksomhed hos hans omgivelser, som kan bringe den pågældende i risiko for at blive udsat for forfølgelse eller overgreb. Visse udeladelser kan således – afhængig af forholdene i ansøgerens hjemland – tænkes at blive bemærket af omgivelserne, hvis ansøgeren kommer fra et stærkt religiøst og homogent mindre samfund, hvor frafald af troen ikke tolereres, mens de samme udeladelser muligt ikke i samme omfang vil blive bemærket eller påkalde sig negativ opmærksomhed, hvis ansøgeren kommer fra en større by eller et multireligiøst samfund.

Det afgørende må være, om ansøgeren kan forventes at handle under indflydelse af sin religion på en sådan måde, at ansøgerens religiøst motiverede handlinger og undladelser vil udsætte ansøgeren for risiko for forfølgelse eller overgreb fra myndigheder eller fra private i tilfælde, hvor ansøgeren ikke kan henvises til at søge beskyttelse hos myndighederne.

Ved vurderingen af, om ansøgeren kan antages at risikere forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnet blandt andet lægge vægt på hjemlandets lovgivning om medlemmer af andre trossamfund og om konversion, herunder både civile love og religiøse love og praksis om forbud, straf eller diskrimination, samt om denne lovgivning håndhæves i praksis. Endvidere kan indgå oplysninger om, hvordan hjemlandets myndigheder og det omgivende samfund eller privatpersoner i praksis kan forventes at reagere, herunder om ansøgeren kan risikere frihedsberøvelse eller straf-følgning eller at blive udsat for diskrimination, chikane, vold m.v., og om der er forskel på reaktionerne ved passivt tilhørsforhold og aktiv udøvelse af religionen, herunder forkyndelse af troen og hvervning af tilhængere. I den situation, hvor forfølgel-

sen udgår fra private, vil der endvidere kunne lægges vægt på, om myndighederne i praksis kan forventes at have evne og vilje til at yde beskyttelse.

Den omstændighed, at en ansøger som asylmotiv henviser til en konversion, som har fundet sted efter udrejsen af hjemlandet – i visse sager endda først på et relativt sent tidspunkt i asylsagsbehandlingen – vil i sig selv kunne tillægges betydning i nævnets troværdighedsvurdering.

UNHCR har om troværdighedsvurderingen blandt andet udtalt, at "Where individuals convert after their departure from the country of origin, this may have the effect of creating a sur place claim. In such situations, particular credibility concerns tend to arise and a rigorous and in depth examination of the circumstances and genuineness of the conversion will be necessary." Der kan herved henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Religion-Based Refugee Claims under Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 28. april 2004.

De elementer, som efter nævnets praksis kan indgå i vurderingen, omfatter blandt andet tidspunktet for ansøgerens konversion, herunder om ansøgeren tidligere har vist interesse for at konvertere, ansøgerens kendskab til og forståelse for de grundlæggende læresætninger, historiske begivenheder og centrale personer af betydning for den nye tro (højtider, trosbekendelse, historiske begivenheder, centrale personer, væsentligste skrifter), hvorved der bør tages højde for ansøgerens individuelle forhold og forudsætninger, samt om ansøgerens rimelige kendskab til indholdet af sin nye tro er udtryk for en reel indre overbevisning. Endvidere kan det indgå i nævnets vurdering, om ansøgerens nye tro har manifesteret sig i ydre handlinger (dåb, deltagelse i gudstjeneste eller andre aktiviteter, herunder undervisning eller mission, tilkendegivelser i medier) og om ansøgeren har manifesteret sin nye tro på en vedvarende og regelmæssig måde.

Som anført ovenfor vil en ansøger også have krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 i den situation, hvor ansøgerens aktiviteter under opholdet i Danmark ikke kan antages at udspringe af en reel overbevisning, men hvor nævnet kan lægge til grund, at aktiviteterne er kommet til hjemlandets myndigheders eller andres kendskab, at myndighederne m.v. nu tillægger ansøgeren en bestemt holdning, og at ansøgeren som følge heraf risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet. Det indgår derfor også i nævnets vurdering, om oplysningen om ansøgerens aktiviteter allerede er kommet myndigheder eller private i hjemlandet til kundskab. I den sammenhæng kan der lægges vægt på ansøgerens forhold i hjemlandet, herunder hvor profileret ansøgeren må antages at være og ansøgerens kontakt til myndigheder forud for udrejsen, samt

forhold i Danmark, herunder om ansøgerens handlinger er omtalt i medier, om han selv har ytrret sig til medier, om han er identificeret eller identificerbar.

Andre former for aktiviteter under opholdet i Danmark kan også danne grundlag for en sur place-vurdering. Som eksempel kan nævnes seksuelle forhold uden for ægteskab, samlivsophævelse eller andre handlinger, som er lovlige i opholdslandet, men ulovlige i hjemlandet, eller som ved en tilbagevenden til hjemlandet medfører en risiko for overgreb fra privatpersoner uden mulighed for myndighedsbeskyttelse, se afsnit 5.11 om privatretlige konflikter og agents of persecution. Det er i disse tilfælde ligeledes afgørende for sagens udfald, om myndighederne eller privatpersoner i hjemlandet må antages at være eller blive bekendt med ansøgerens aktiviteter, og om disse efter en konkret vurdering kan antages at føre til forfølgelse eller overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet.

5.5.2.1 Politiske eller religiøse aktiviteter

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til politiske aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder fra Marivan, Iran. Ansøgeren har været medlem af og aktiv for Komala-partiet, som han har sympatiseret med siden 1993. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder for politiske aktiviteter. Han har nærmere henvist til, at han i 1995 blev sendt til Irak, idet hans kontakt til partiet i Iran blev anholdt. Efterfølgende fik han våbentræning og blev fuldgyldig partisan. Han opholdt sig i Irak frem til 2004, hvor han rejste til *et europæisk land*. Han mødte en person fra en menneskerettighedsorganisation i en asylejre i *det europæiske land*. Denne person lovede ham, at han kunne garantere for hans benådning hos de iranske myndigheder. Ved sin indrejse i Iran i 2005 blev han anholdt og truet med henrettelse på grund af hans fortid som partisan. Han blev fængslet og afhørt to gange om ugen om navne på Komala-medlemmer. Han fik en mundtlig dom af efterretningstjenesten, som lød på henrettelse. Efter to års fængsel blev han kørt ud til grænsen til Irak, hvor det lykkedes ham at flygte, og han vendte tilbage til sit arbejde for partiet i Irak. I 2008 blev han og hans chauffør beskudt i forbindelse med en opgave for partiet. I den forbindelse blev chaufføren dræbt, og ansøgeren endte på hospitalet i to måneder. Derefter udrejste han. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han under sit ophold i Danmark fortsat har været politisk aktiv, og at han er blevet valgt *til en høj post i ledelsen* af partiet. Han har herved henvist til, at de iranske myndigheder er bekendt med dette, idet han blandt andet har deltaget i en videokonference i *et andet europæisk land* i slutningen af 2011, som er tilgængelig på internettet. **Et flertal af**

Flygtningenævnets medlemmer lægger ansøgerens forklaring til grund om, at han under sit ophold i Danmark har fortsat sit politiske arbejde, og at han i den forbindelse er blevet profileret som politisk modstander i forhold til de iranske myndigheder. Hans forklaring støttes af, at han tidligere har været politisk aktiv, og at aktiviteterne i Danmark kan ses som en naturlig forlængelse af tidligere aktiviteter, ligesom den støttes af de foreviste videoklips. Det har ikke kunnet verificeres, at klippene har været udsendt på den anførte TV-kanal. På baggrund af de øvrige omstændigheder, og henset til at den evt. verificering er umuliggjort af manglende arkivering hos satellitkanalen, findes dette ikke tilstrækkeligt til at afsvække troværdigheden af ansøgerens forklaring. Flertallet finder, at ansøgeren har sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse som følge af sine politiske aktiviteter. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2013/31

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. I 2011 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2013 genoptog Flygtningenævnet sagen på grund af oplysninger om ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark efter nævnsmødet i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran i Iran og muslim af trosretning. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han under sultestrejken i *foråret og sommeren* 2012 havde en fremtrædende rolle. Hans navn og billede blev eksponeret i forbindelse med de interviews, som han gav til en række landsdækkende danske medier. De iranske myndigheder kender til ansøgerens aktiviteter imod præstestyret. Ved en tilbagevenden til hjemlandet vil han risikere politisk forfølgelse, der med stor sandsynlighed vil medføre, at han idømmes dødsstraf. Flygtningenævnet finder at kunne lægge til grund, at ansøgeren har haft en fremtrædende rolle i den omtalte sultestrejke, hvor han gentagne gange har optrådt i medierne også under angivelse af navn og med gengivelse af billeder, ligesom han har givet interviews. Alle indslag har været stærkt kritiske overfor præstestyret, og der har blandt andet været fremvist skilte med tekster som "død over den islamiske republik". Da sultestrejken har været stærkt medieprofileret og må antages også at have vakt de iranske myndigheders interesse, findes det ikke at kunne afvises, at ansøgeren er blevet så eksponeret for disse politiske aktiviteter, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for myndighedsforfølgelse på en asylbegrundende måde. Herefter finder nævnet, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2013/12

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim, født i Qum, men opvokset i Teheran, hvor han og hans familie boede ved hans udrejse i foråret 2013. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Han deltog i syv til otte demonstrationer i forbindelse med præsidentvalget i 2009, men han har ikke som følge heraf oplevet nogle konflikter med de iranske myndigheder. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, fordi han har udtalt sig kritisk om det iranske styre og om shia-islam til to kunder i en frisørsalon i *en af Teherans lufthavne*, hvor han arbejdede. Ansøgeren frygter også de iranske myndigheder, fordi han i Danmark har deltaget i flere demonstrationer blandt andet foran den iranske ambassade. Ansøgeren har oplyst, at han og en kunde under en klipning i *foråret 2013* talte kritisk om islam og styret. Efter klipningen konstaterede ansøgeren, at en mand ved navn [...], der var ansat i lufthavnens sikkerhedskontor, Herasat, stod udenfor salonen. En halv time efter blev ansøgeren ringet op af Herasat, der bad ham om at møde på Herasats kontor. Ansøgeren efterkom indkaldelsen og fik bind for øjnene og håndjern på, hvorefter han blev kørt til et ukendt sted. Han var tilbageholdt i to dage, hvor han blev afhørt om sit kendskab til islam. Han blev ligeledes udsat for vold. Efterfølgende blev han løsladt. Cirka to måneder senere gav en anden kunde under en klipning i ansøgerens frisørsalon udtryk for sin utilfredshed med, at der blev kaldt til bøn i lufthavnen. Ansøgeren opfordrede kunden til at lade være med at komme med sådanne udtalelser, fordi ”væggene havde ører”, og han fortalte kunden, hvad der var sket med ham et par måneder tidligere. Da kunden var ved at forlade salonen, bemærkede ansøgeren en walkie talkie i kundens lomme, og det viste sig, at han havde optaget deres samtale med sin mobiltelefon. Ansøgeren blev bange og skubbede derefter kunden væk, hvorefter ansøgeren løb ud til sin motorcykel og kørte væk. Ansøgeren tog hjem til sin ven, [...], og derfra videre til *vennens* broder, som kørte ansøgeren til byen [...], hvorfra ansøgeren tog bussen til Orumieh. Her ventede en agent, som hjalp ansøgeren ud af landet. Ansøgeren har efter samtalen i Udlændingestyrelsen fået kontakt med sin familie i Iran, og familien har oplyst, at civilklædte personer muligvis fra efterretningstjenesten flere gange har ransaget familiens bopæl og spurgt efter ansøgeren. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har arbejdet som frisør i *lufthavnen*. Flygtningenævnet kan imidlertid ikke lægge ansøgerens forklaring om hans asylmotiv til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring fremstår usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Nævnet har således navnlig fundet, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren skulle udtale sig kritisk om det iranske regime til en frisørkunde, når han vidste, at folk i de omkringliggende forretninger kunne høre, hvad der blev talt om i frisørsalonen. Det forekommer endvidere usandsynligt, at ansøgeren efter sin første tilbageholdelse igen skulle tale med en - denne gang helt fremmed kunde - om regimet. Nævnet finder, at ansøgeren ikke under nævnsmødet

har været i stand til at forklare uddybende om de nærmere omstændigheder ved samtalerne og sin flugt fra lufthavnsområdet samt den første afhøring af ham. Flygtninge-nævnet kan således ikke lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder kan nævnet ikke lægge til grund, at ansøgeren, der ikke tidligere har været politisk aktiv, er særligt profileret i forhold til de iranske myndigheder. Det fremgår af ansøgerens forklaring og den fremlagte dokumentation, at han i Danmark har deltaget i flere demonstrationer mod det iranske styre, herunder en foran den iranske ambassade og en foran Amnesty Internationals kontor, og at dette er optaget på billeder, som er lagt på antiislamiske hjemmesider, ligesom ambassaden ud af vinduerne tog billeder af de demonstrerende. Ansøgeren har forklaret, at hans navn ikke fremgår af billederne. Han har ikke kunne tidsfæste sin deltagelse i demonstrationerne. Flygtninge-nævnet finder ikke, at billederne af ansøgeren kan antages at have profileret ham i tilstrækkelig grad i forhold til de iranske myndigheder. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren er en blandt flere på billederne, og at hans navn eller andre kendelige data ikke fremgår af sammenhængen, samt at ansøgeren ikke på forhånd er profileret i forhold til de iranske myndigheder. Flygtninge-nævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved sin tilbagevenden til Iran vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtninge-nævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2013/18

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2006. I 2008 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og i 2009 stadfæstede Flygtninge-nævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2013 genoptog Flygtninge-nævnet sagen blandt andet på baggrund af oplysninger om ansøgerens politiske aktiviteter i Danmark efter nævnsmødet i 2009. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk [...] og shia-muslim fra Ahwaz, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv ved den oprindelige asylsagsbehandling henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygtede myndighederne som følge af sit salg af alkohol og sexudstyr samt formidling af prostituerede. I forbindelse med genoptagelsessagen har ansøgeren som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter det iranske regime som følge af sine politiske aktiviteter i Danmark, herunder særligt henset til, at han på udrejsetidspunktet fremstod som kendt over for folket og regimet som følge af sit virke som *kunstner*. Det fremgår af sagen, at ansøgeren har deltaget i demonstrationer mod det iranske regime foran den iranske ambassade samt på Rådhuspladsen i København, ligesom han under en demonstration foran Folketinget har holdt en tale. Billeder af ansøgeren fra demonstrationen foran den iranske ambassade den [...] 2009 blev bragt i forbindelse med en artikel i *en landsdækkende dansk avis* den [...] 2009. Ansøgeren fremgår endvidere af videoer på Youtube. Ansøgeren har endvi-

dere fremlagt et videoklip indeholdende optagelser af sultestrejkende iranske asylansøgere i Danmark. Ansøgeren fremgår af optagelsen, ligesom han udtaler sig til kameraet. Den fremlagte video er angiveligt blevet vist i iransk national TV. Ansøgeren har for nævnet desuden fremlagt to CD'er som dokumentation for hans virke som *kunstner* i Iran. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren har *medvirket som kunstner* ved privat arrangerede [...] sammenkomster i forskellige byer i Iran indtil for syv år siden. Det fremgår af ansøgerens forklaring og den fremlagte dokumentation, at han har deltaget i en sultestrejke samt en demonstration foran den iranske ambassade, ligesom han er med på flere billeder fra demonstrationer, der er trykt i forskellige danske medier. Ansøgeren har endvidere henvist til en tale mod det iranske styre, som han holdt foran Folketinget og til, at han fremgår af optagelser, der er lagt ud på Youtube. Det lægges efter ansøgerens forklaring til grund, at hans navn ikke fremgår af nogen af de fremlagte optagelser, og at han er filmet i baggrunden af billederne fra sultestrejken, hvor han ikke var talsmand, men kun udtalte sig kort og uden navn til kameraet. På de øvrige fremlagte billeder figurerer ansøgeren som en blandt flere, og på billedet fra demonstrationen foran den iranske ambassade bærer han solbriller. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder på den baggrund ikke, at optagelserne af ansøgeren kan antages at have profileret ham i tilstrækkelig grad i forhold til de iranske myndigheder. Den omstændighed, at ansøgeren før sin legale udrejse af Iran *medvirkede som kunstner* ved diverse arrangementer for større forsamlinger i forskellige iranske byer, kan under henvisning til karakteren af arrangementerne ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnets flertal finder således fortsat ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller 2." Iran/2013/17

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Eritrea/2013/4 og til den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Iran/2013/25.

Som eksempler på sager, hvor en asylansøger har henvist til religiøse aktiviteter under opholdet i Danmark, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede** i **marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk halv hazara og halv pashtun og var fra fødslen shia-muslim af trosretning fra Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv i Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter, at farbroderen vil dræbe ham, fordi han er shia-muslim. Ansøgeren ved med sikkerhed, at han vil blive dræbt, fordi farbroderen har dræbt ansøgerens fader, da denne i forbindelse med ægteskabet med ansøgerens moder er konverteret fra sunni- til shia-muslim

og derfor også vil kunne dræbe ansøgeren. Ansøgeren vil ikke kunne søge beskyttelse ved myndighederne, da hans moder tidligere har klaget, uden at myndighederne foretog sig noget. Ansøgeren vil ikke kunne tage ophold andre steder i landet, da farbroderen vil finde ham. Herat er en stor by, men farbroderen fandt alligevel ansøgeren, da han opholdt sig i Herat. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han i Danmark er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at hans fader blev dræbt af sin broder, da ansøgeren var ni år gammel som følge af, at faderen i forbindelse med indgåelse af ægteskab med ansøgerens moder konverterede fra sunni-muslim til shia-muslim. Nævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren med sin forklaring har sandsynliggjort, at han ved tilbagevenden til Afghanistan vil blive dræbt af farbroderen. Nævnet har herved lagt vægt på, at farbroderen ikke er fremkommet med konkrete trusler over for ansøgeren eller har opsøgt ansøgeren i de 5 år, han boede i Afghanistan sammen med sin moder efter drabet på faderen. Det beror således alene på formodninger, at farbroderen ønsker at dræbe ansøgeren. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at der er tale om en konflikt i familien, som ligger mange år tilbage. Ansøgeren har herudover henvist til, at han som følge af sin konversion til kristendommen er i risiko for asylbegrundende forfølgelse i Afghanistan. Ansøgeren har forklaret, at han kort efter sin indrejse i Grækenland i 2009 blev interesseret i kristendom og omkring *efteråret* 2012 besøgte [...]kirken i *en by i Danmark* for første gang. Ansøgeren har under samtalen i Udlændingestyrelsen i *slutningen af* 2012 oplyst, at han er shia-muslim og har ikke omtalt sin interesse for kristendommen. Hertil kommer, at han alene optræder under dækningsnavn på Facebook og først tre uger før nævnsmødet, den [...] 2013, blev døbt. Den video, som – formentlig af [...]kirken – er lagt på YouTube med billeder fra hans dåb, indeholder efter hans forklaring alene billeder og intet navn eller andre personlige oplysninger, som kan identificere ansøgeren. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder på den baggrund ikke, at ansøgerens konversion kan anses for at være reel, eller at ansøgeren på tilgængelige sider på nettet er profileret som kristen. Et flertal af Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for at blive udsat for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/52

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7. I 2011 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2013 genoptog Flygtningenævnet sagen til behandling på et nyt mundtligt nævnsmøde. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tadjik og fra [...], Lowgar, Afghanistan. Ansøgeren indrejste i Danmark den [...]

2010. Ansøgeren søgte om asyl bl.a. under henvisning til, at han var konverteret til den kristne tro og frygtede at blive slået ihjel som følge heraf. I en afgørelse af [...] 2011 fandt Flygtningenævnet ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren var konverteret til den kristne tro i Afghanistan, og at ansøgeren som følge heraf var kommet i konflikt med sin familie, men nævnet lagde til grund, at ansøgeren var konverteret til den kristne tro i Danmark. Flygtningenævnet fandt det imidlertid ikke sandsynliggjort, at ansøgerens konversion var kommet de afghanske myndigheder eller ansøgerens familie til kundskab, og nævnet fandt det på den baggrund ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerede forfølgelse eller mishandling, og nævnet stadfæstede derfor Udlændingestyrelsens afslag på asyl. Der er ikke i forbindelse med genoptagelsessagen fremkommet oplysninger, der giver grundlag for at foretage en ændret vurdering af ansøgerens konvertering til den kristne tro. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren er konverteret fra islam til den kristne tro under sit ophold her i landet. På baggrund af de foreliggende oplysninger, herunder ansøgerens forklaring og de fremlagte erklæringer og udtalelser, lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren blev døbt i slutningen af 2010, og at ansøgeren både forud for og efter sin dåb regelmæssigt og på flere forskellige steder og i forskellige sammenhænge har deltaget i kirkelige aktiviteter, herunder gudstjenester og undervisning. Ansøgeren har endvidere deltaget i kristne aktiviteter på asylcentre og blandt asylansøgere, ligesom han har brugt tid på at tale med asylansøgere om den kristne tro. Ansøgeren har været omtalt i medier på grund af sin tro og konsekvenserne heraf. Efter det oplyste lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil fortsætte med at praktisere sin kristne tro, herunder søge fællesskab med andre kristne og forsøge at overbevise andre om sin kristne tro. Flygtningenævnet lægger derfor til grund, at både myndigheder og familie vil blive bekendt med ansøgerens kristne tro og adfærd, hvis de for så vidt angår familien ikke allerede er blevet bekendt hermed. På den baggrund og henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for kristne i Afghanistan, herunder navnlig for muslimer der konverterer til den kristne tro og endvidere forsøger at omvende andre til den kristne tro, finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for både forfølgelse og mishandling. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afg/2013/16

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Udlændingestyrelsen meddelte i begyndelsen af 2013 ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk iraner og har forklaret, at han efter at være indrejst til Danmark er konverteret til kristendommen. *I efteråret 2012* blev han døbt i *en kirke i København*. Ansøgeren er fra Teheran, Iran. Han har været politisk aktiv inden-

for en bestemt politisk retning, der svarer til den tidligere kronprins i Iran Reza Pahi-avis' ideologi. Ansøgeren startede sine aktiviteter i starten af 2009, og han har sammen med tre andre udgjort kernen i en gruppe, som skulle sprede budskabet om for eksempel demokrati videre til medlemmerne af gruppens omgangskreds. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive dræbt af de iranske myndigheder på baggrund af sine aktiviteter og det materiale, som blev konfiskeret på bopælen. Selvom der lovmæssigt ikke er grundlag for at dømme ansøgeren, idømmes mange modstandere af styret og islam langvarige straffe alene ud fra dommerens personlige holdning og overbevisning. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på afgørende punkter har afgivet skiftende og bevidst usande forklaringer om blandt andet de iranske myndigheders beslaglæggelse af hans pas og andre papirer, rejserute, visumansøgning og kontakt til agent. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at forklaringen om myndighedsforfølgelse på grund politiske forhold forekommer konstrueret og usandsynlig. Flygtningenævnet finder endvidere ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren allerede forud for udrejsen fra Iran var konverteret til kristendommen. Hans konvertering efter ankomsten til Danmark efter en kortere periodes angivelige interesse forekommer ikke reel. Der er herved henset blandt andet til, at ansøgerens aktivitetsniveau på det kristne felt forud for Udlændingestyrelsens afslag var relativt beskedent for at stige frem gennem foråret for at nå en særdeles omfattende højde op til nævnsrådet sammenholdt med det ovenfor om ansøgerens generelle troværdighed anførte. Han findes endvidere ikke at have profileret sine kristne aktiviteter så stærkt, at han allerede af den grund vil blive udsat for myndighedsforfølgelse ved en tilbagevenden til Iran. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for forfølgelse i henhold til udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2." Iran/2013/9

Nævnet **stadfæstede i august 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk hazara og ikke-religiøs fra Jaghori i Ghazni-distriktet, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har om sit asylmotiv oplyst, at han *i foråret 2011* blev forlovet med en kvinde, [...], der kom ud af en meget religiøs familie. [...]s familie brød imidlertid forlovelsen *i sommeren 2011*, da ansøgeren havde fortalt [...], at han ikke anså sig selv som muslim, ligesom han ikke vidste, hvordan man sagde de muslimske bønner. [...] blev *i slutningen af 2011* muslimsk viet til en anden mand, [...], som efterfølgende anklagede ansøgeren for at have haft samleje med [...]. Ansøgeren blev omkring *begyndelsen af 2012* indkaldt til et møde med den lokale mullah, der mistænkte ansøgeren for at have taget [...]s mødom, ligesom mullahen sagde, at ansøgeren var vantro. Ansøgeren blev herefter overgivet til politiet og var tilbage-

holdt i 15 dage. Det lykkedes ansøgeren at flygte, da ansøgerens fader bestak en vagt. Ansøgeren frygter i denne anledning at blive dræbt af *sin tidligere forlovedes* familie og *hendes nuværende ægtefælle*. Ansøgeren har endvidere oplyst, at han i begyndelsen af 2009 opholdt sig i Iran, hvor han blev introduceret til kristendommen og fik en bibel på farsi, som han læste to gange. Ansøgeren frygter således også at blive dræbt, da han er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om den ophævede forlovelse og konsekvenserne heraf, eller ansøgerens forklaring om, at han nu er kristen, til grund. Ansøgeren har forklaret, at han betragter sig som ateist i forhold til islam, og at han aldrig har deltaget i fredagsbønnen eller i fællesbønner, og at han på trods af almindelig skolegang og deltagelse i koranskole aldrig har lært de relevante bønner. Ansøgeren har videre forklaret, at det var almindeligt kendt, at han ikke deltog i bønnen, og at det ligeledes var kendt, at ansøgerens fader ikke fulgte den almindelige religiøse praksis. Ansøgeren og kvinden [...], som ansøgeren angiveligt ved familiernes mellemkomst blev forlovet med i *foråret* 2011, er efter ansøgerens forklaring opvokset i samme mindre by. [...]s familie var ifølge ansøgeren en meget religiøs familie, og [...]s afdøde far havde villet være mullah. Nævnet finder det utroværdigt, at [...]s familie ikke, såfremt det forholdt sig således, havde haft kendskab til ansøgerens manglende deltagelse i den almindelige religiøse praksis, og allerede af den grund afvist ansøgeren som en egnet svigersøn. Under henvisning hertil og under henvisning til, at ansøgerens forklaring om tilsigelsen til moskeen på grund af mistanken om, at [...] ikke var jomfru, da hun efterfølgende giftede sig med en anden, og den efterfølgende flugt fra fængslet ikke fremstår selvoplevet og troværdig, finder Flygtningenævnet at måtte forkaste ansøgerens forklaring om forlovelsen med [...] i sin helhed. Ansøgeren har forklaret, at han allerede i 2009 fattede interesse for kristendommen, da en ven under et ophold i Iran gav ansøgeren en bibel. Ansøgeren har under den indledende oplysnings- og motivsamtale, der fandt sted i *foråret* 2013 oplyst, at han er ateist, men at han troede på Gud og kendte til biblen. Ansøgeren har videre forklaret, at han er interesseret i kristendommen, hvilket er en af årsagerne til, at han er kommet til Danmark. Af referatet fra samtalen med Udlændingestyrelsen, der fandt sted *ca. to uger senere* i 2013 fremgår, at ansøger på ny har forklaret, at han er ateist, men at han senere i samtalen forklarer, at han betragter sig selv som kristen. Han har dog ikke opnået tilknytning til en kristen kirke i Danmark, ligesom han efter ankomsten til Danmark ikke har læst i biblen. Først efter at ansøgeren *dagen efter* blev meddelt afslag på asyl, har ansøgeren opsøgt en kristen kirke. Ansøgeren er ikke døbt. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han reelt anser sig selv som kristen og er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet finder det herefter ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af sit religiøse tilhørsforhold, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens

§ 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Afg/2013/53

Nævnet meddelte i **september 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. Flygtningenævnet besluttede på et nævnsmøde i april 2013 at hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet førsteinstansbehandling i lyset af de på nævnsmødet fremkomne oplysninger. Ansøgerens ægtefælle er bosiddende i Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser fra Teheran, Iran. Ansøgeren har oplyst, at hun i Danmark er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har ikke inden indrejsen været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv senest henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sin fader eller broder, idet hendes ægtefælle har fortalt familien om hendes utroskab. Ansøgeren har i Danmark haft et forhold til en anden mand end sin ægtefælle, hvilket resulterede i, at ansøgeren blev gravid. Ægtefællen er bekendt med ansøgerens forhold til den anden mand, og ansøgeren formoder, at ægtefællen har videregivet oplysninger herom til familien i Iran. Ansøgeren har videre henvist til, at hun frygter at blive straffet eller slået ihjel af sin fader eller broder som følge af, at hun er konverteret til kristendommen. Ansøgeren har via personer på asylcentret fattet interesse for kristendommen. I *foråret* 2013 lod hun sig døbe i [...] Kirken i [...]. Ansøgeren har endvidere deltaget i kristne møder over Skype med videre, hvor deltagerne har læst op fra biblen, ligesom de har bedt sammen. Flygtningenævnet lægger i det væsentlige ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren frygter således familien som følge af, at *hendes ægtefælle* har fortalt familien, dels at hun har haft et udenomsægteskabeligt forhold til [...], dels at hun er konverteret til kristendommen. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren med rette frygter overgreb fra familien, som myndighederne ikke vil yde hende den fornødne beskyttelse imod, og eventuelt tillige overgreb fra myndighederne. Da eventuelle overgreb i hvert fald delvis vil være begrundet i *ægtefællens* meddelelse om, at ansøgeren er konverteret til kristendommen, finder Flygtningenævnet at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.”
Iran/2013/43

Nævnet **stadfæstede** i **november 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik fra Herat, Afghanistan. Tidligere var ansøgeren sunni-muslim, men han angiver at være konverteret til kristendommen i Danmark. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive dræbt af en person ved navn [...] samt dennes

mænd. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han frygter myndigheder og andre, fordi han er konverteret til kristendommen. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han forud for sin udrejse arbejdede i en hamam, som var ejet af [...]. Ansøgeren og hans søsters mand arbejdede begge i hamamen. En dag så ansøgeren og svogeren, at [...] og tre mænd var i færd med at brænde ligene af to drenge i hamamens ildsted. Da ansøgeren og svogeren blev opdaget, blev de beskydt af [...] og hans mænd, og de flygtede fra stedet. Efter nogen tid opdagede ansøgeren, at svogeren ikke længere var sammen med ansøgeren, og ansøgeren formoder, at svogeren er blevet dræbt. Ansøgeren tog hen til sin morbror sammen med sin mor, søster og dennes to børn. Den efterfølgende dag kunne ansøgeren og morbroderen konstatere, at ansøgerens bopæl var blevet ransaget, og de var ikke i tvivl om, at det var [...] og hans mænd, der havde ledt efter ansøgeren. Ansøgeren frygtede for sit liv, og det blev besluttet, at ansøgeren skulle udrejse af Afghanistan. Ansøgeren har gået i en pinsekirke siden *sommeren* 2013. Ansøgeren går til gudstjeneste og undervisning i kirken. Ansøgeren blev døbt i Pinsekirken den [...] 2013. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om problemer med [...] til grund. Flygtningenævnet har således vurderet, at ansøgerens forklaring på en række punkter indeholder divergenser og er usandsynlig, og at den ud fra en samlet vurdering fremstår utroværdig og ikke selvoplevet. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren på flere og ikke uvæsentlige punkter har forklaret divergerende om sit i øvrigt enkle asylmotiv, herunder om det første barnelig i ilden, hvem der var i færd med at smide ligene i ilden, hvem ansøgeren kunne genkende, hvorvidt de ukendte mænd bar turban, hvorvidt de ukendte mænd var maske-rede, hvem der var bevæbnede, hvem der skød mod ansøgeren og svogeren, hvor længe ansøgeren løb, hvordan ansøgerens hjem så ud efter ransagningen, og hvem der var inde i hjemmet. Divergenserne kan efter Flygtningenævnets opfattelse ikke forklares med påståede tolkeproblemer eller misforståelser. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på en række punkter fremstår påfaldende og mindre sandsynlig, herunder hvorfor personerne var i færd med at skaffe sig af med barnelig, hvorfor de skulle vælge at skaffe sig af med ligene i hamamen, hvorfor personerne ikke havde truffet sikkerhedsforanstaltninger, at ansøgeren og svogeren indfandt sig det pågældende sted på det pågældende tidspunkt, at ansøgeren ikke har viden om svogeren skæbne, at det lykkes ansøgeren at undslippe, at ansøgeren tog tilbage til bopælen dagen efter, og at ansøgeren ikke blev opsøgt hos morbroderen. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder heller ikke, at der er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse under henvisning til konversion. To voterende finder ikke at kunne lægge til grund, at ansøgeren reelt er konverteret til kristendommen i Danmark. Disse voterende har herved lagt vægt på, at ansøgeren hverken i forbindelse med asylskemaet, motivsamtalen eller asylsamtalen

har oplyst om en interesse for den kristne tro. Ansøgeren tog først kontakt til en kirke i *sommeren* 2013, efter at han havde modtaget Udlændingestyrelsens afslag på asyl, og ansøgeren blev døbt ca. halvanden måneder efter, at han første gang fik kontakt til kirken og kort tid inden mødet i Flygtningenævnet. Heller ikke gennem ansøgerens forklaring i nævnet har disse voterende fået et indtryk af, at ansøgerens konversion er udtryk for en realitet. Disse voterende har tillige lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv i øvrigt er blevet tilsidesat som utroværdig. En voterende finder ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at han er konverteret, men efter denne voterendes opfattelse er der ikke konkrete holdepunkter for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil handle på en måde, der vil bringe ham i risiko for at blive udsat for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb. På den baggrund finder Flygtningenævnets flertal heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/10

Nævnet meddelte i **november 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk iraner og fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun er konverteret til kristendommen og er blevet døbt, efter at hun kom til Danmark. Hun mødte i foråret 2010 en kvinde ved navn [...] på det hospital, hvor hun arbejdede. Ansøgeren begyndte fra foråret 2011 hver anden til tredje uge at deltage i gudstjenester i en hjemmekirke i en lejlighed sammen med [...] og tre andre kvinder. Da ansøgeren i foråret 2012 forsøgte at kontakte [...] ved at ringe til dennes moder, oplyste moderen, at [...] var blevet anholdt, hvorefter ansøgeren med sin fætters hjælp udrejste af Iran. Efter sin indrejse i Danmark blev hun i *indkvarteringscentret* kontaktet af nogle iranere, der tog hende med til [...] -kirken i København, hvor hun blev døbt i *efteråret* 2012. Da hun opholdt sig i *indkvarteringscentret*, deltog hun endvidere i gudstjenester i [...] -kirken i København, og under opholdet på Center [...] har hun deltaget i gudstjenester i såvel [...] -kirken i [...] som [...] -kirke i [...]. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder det – uanset at ansøgerens forklaring om den umiddelbare årsag til hendes flugt fra Iran ikke kan lægges til grund – sandsynliggjort, at ansøgeren som af hende beskrevet deltog i gudstjenester i en hjemmekirke i Iran i en periode på omkring et år indtil foråret 2012. Flertallet lægger endvidere til grund, at ansøgerens konversion til kristendommen efter indrejsen i Danmark er reel, hvorved flertallet har lagt vægt på, at hun efter at være blevet døbt vedvarende har været fast kirkegænger i de områder i Danmark, hvor hun har opholdt sig på asylcenter, ligesom flertallet har lagt vægt på, at hun under samtalen med Udlændingestyrelsen og under forklaringen for Flygtningenævnet har vist forståelse for det indre budskab i kristendommen samt kendskab hertil. Flertal-

let bemærker endvidere, at dåben i Danmark må anses for at være sket i naturlig forlængelse af den interesse for kristendommen, som ansøgeren udviste allerede i Iran. På denne baggrund finder flertallet efter en samlet vurdering, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, ved en tilbagevenden til Iran, hvor myndighederne må antages at ville blive bekendt med hendes konversion. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2013/44

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.8 nævnte afgørelse Iran/2013/15 samt til den i afsnit 5.4.1 nævnte afgørelse Iran/2013/38.

For afgørelser, hvor ansøgeren har oplyst at have konverteret forud for udrejsen af sit hjemland, henvises til de i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelser Pakistan/2013/1, Iran/2013/6, Iran/2013/7 og Ghana/2013/3. Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.9.2.2 nævnte afgørelse Pakistan/2013/2.

5.5.2.2 Andre aktiviteter

Som eksempel på sager, hvor en asylansøger som asylmotiv har henvist til andre aktiviteter eller omstændigheder opstået under opholdet i Danmark, kan der henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 5.9, nævnte afgørelse Nigeria/2009/7 og den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse Iran/2009/18.

5.6 Konsekvensstatus

Konsekvensstatus er betegnelsen for den situation, hvor en asylansøger, der ikke har et selvstændigt asylgrundlag, meddeles asyl på baggrund af pågældendes nære familiemæssige tilknytning til en anden person, der anerkendes – eller allerede er anerkendt – som flygtning.

Det fremgår af UNHCR’s Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, punkterne 181 – 188, blandt andet, at flygtningekonventionen ikke inkorporerer princippet om familiens enhed i definitionen af flygtningebegrebet. Hovedparten af lande følger imidlertid rekommandationen i slutdokumentet fra konferencen, som vedtog flygtningekonventionen, hvorefter staterne anbefales at iværksætte de nødvendige tiltag til beskyttelse af flygtningens familie særligt med henblik på at sikre, at familiens enhed bevares.

Udlændingeloven indeholder ingen særlige bestemmelser om konsekvensstatus, men praksis er baseret på en forudsætning om, at ansøgeren som følge af sin tilknytning til hovedpersonen ligeledes må antages at have behov for beskyttelse. Det er som altover-

vejende hovedregel ægtefæller og mindreårige børn, der er omfattet af konsekvensstatusbegrebet.

Ægtefæller af samme nationalitet, der indrejser samtidigt, meddeles samme asylretlige status, uanset at den ene part ikke har et selvstændigt asylgrundlag. Det samme gælder, hvor den ene ægtefælle er statsløs palæstinenser fra Libanon og den anden ægtefælle er libanesisk statsborger.

Er ægtefællerne af forskellig nationalitet, skal ansøgerens forhold undergives sædvanlig og individuel vurdering.

Hvis ægtefæller ikke indrejser samtidigt, afgøres spørgsmålet om, hvorvidt ægtefællerne bør meddeles samme asylretlige status, efter en konkret vurdering.

Det er en betingelse for meddelelse af konsekvensstatus, at det asylgrundlag, der førte til, at hovedpersonen fik asyl, fortsat er til stede, og at dette er grundlaget for antagelsen om, at den afhængige person risikerer forfølgelse. Herudover indgår i vurderingen det tidsrum, der er forløbet mellem ægtefællernes indrejse, og baggrunden for, at ægtefællerne ikke indrejste samtidigt. Endvidere indgår i vurderingen, hvor den senest indrejste ægtefælle har opholdt sig siden den først indrejste ægtefælles udrejse af hjemlandet. Har den senest udrejste ægtefælle opholdt sig problemfrit i hjemlandet i længere tid efter den første ægtefælles udrejse, taler dette imod meddelelse af konsekvensstatus. Endelig indgår det i vurderingen, hvornår ansøgning om konsekvensstatus indgives efter ansøgerens ankomst til Danmark.

Hvis den senest indrejste ægtefælle efter en konkret vurdering af den pågældendes egne forhold – hvori indgår oplysninger om en eventuel efterstræbelse som følge af ægteskabet med den først indrejste ægtefælle – ikke findes at kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vil nævnet vurdere, om betingelserne for meddelelse af konsekvensstatus er opfyldt. Er det tilfældet, vil den senest indrejste ægtefælle blive tildelt samme asylretlige status som hovedpersonen.

Som eksempler på sager, hvor ægtefællerne er indrejst samtidig og den ene ægtefælle er meddelt asyl som konsekvens af den anden ægtefælles forhold, kan henvises til den i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelse Sudan/2013/5.

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4 nævnte sag Afg/2013/13, hvor nævnet fandt, at ansøgerens barn, som under asylsagens behandling var fyldt 18 år og derfor var udskilt fra moderens sag, under hensyn til, at moderen isoleret set var anset for

omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan, i konsekvens heraf ligeledes isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, i forhold til Afghanistan.

Der henvises i øvrigt til den i formandskabets 18. beretning (2009), afsnit 5.6 nævnte afgørelse Burundi/2009/1 samt de i formandskabets 17. beretning (2008), afsnit 5.6 nævnte afgørelser.

Se som eksempel på sager om ægtefæller af forskellig nationalitet, der er indrejst samtidig:

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Rusland. Indrejst i 2013 sammen med sin ægtefælle, der er syrisk statsborger, og parrets børn. Ægtefællen og børnene blev i 2013 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er russisk statsborger og kristen fra [...], Rusland. Ansøgeren har oplyst, at hun konverterede til islam i forbindelse med, at hun indgik ægteskab. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til sin ægtefælles konflikt i Syrien. Ansøgeren har aldrig oplevet problemer i Rusland, men hendes ægtefælle er imod den russiske regering. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgerens sag skal behandles individuelt og på baggrund af hendes statsborgerskab. Ansøgeren har oplyst, at hun ikke før eller efter fraflytningen fra Rusland har haft problemer med de russiske myndigheder eller andre i Rusland. Ansøgeren har oplyst, at hun er upolitisk, og at hun ikke har taget aktiv del i de protester mod Rusland, som hendes ægtefælle deltog i i Syrien. Det findes ikke sandsynliggjort, at hendes ægtefælle har været eksponeret i en sådan grad, at hans protester vil give ansøgeren problemer med de russiske myndigheder. Ansøgeren har under mødet i nævnet forklaret, at hun ikke forventer at blive fængslet eller tortureret ved en tilbagevenden til Rusland, men at hun som følge af sin religion og sit ægteskab med en kurder kan løbe ind i problemer med hensyn til at få registreret uddannelsesautorisation mv., hvilket kan vanskeliggøre hendes arbejde i Rusland. Samlet finder nævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Rusland vil blive udsat for forfølgelse eller overgreb i en sådan grad, at hun er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I medfør af ”Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus”, punkt 184, skal et familiemedlem ikke tildeles konsekvensstatus, såfremt hun nyder et andet lands beskyttelse. Allerede fordi, at ansøgeren er russisk statsborger, og da nævnet finder, at ansøgeren kan nyde beskyttelse i Rusland, er der ikke grundlag for at meddele konsekvensstatus. Flygtningenævnet bemærker, at kompetencen til at tage stilling til, om ansøgeren kan meddeles opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring, tilkommer Udlændingestyrelsen og Udlæn-

dingenævnet. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”
Rusl/2013/13

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.2 nævnte afgørelse Uganda/2013/2.

Det bemærkes, at fællesbørn til ægtefæller af forskellig nationalitet efter Flygtninge-nævnets praksis meddeles den bedst mulige retsstilling. Dette indebærer, at fællesbørn i tilfælde, hvor den ene ægtefælle får meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, mens den anden ægtefælle meddeles afslag, vil få meddelt opholdstilladelse i konsekvens af den førstnævnte forælders opholdstilladelse, jf. herved den ovennævnte afgørelse Rusl/2013/13.

Meddelelse af konsekvensstatus til samlevende par kræver, at samlivet har bestået i en længere periode forud for indrejsen i Danmark. I øvrigt gælder tilsvarende regler som de for ægtefæller anførte.

Fællesbørn, der indrejser senere sammen med ægtefællen/samleveren til en person, der allerede er anerkendt som flygtning her i landet, meddeles konsekvensstatus efter samme retningslinier som ægtefæller/samlevere. Er betingelserne for konsekvensstatus til ægtefællen/samleveren ikke til stede, behandles barnet/børnene sammen med og i forhold til den sidst indrejste, således at barnet/børnene meddeles samme afgørelse i asylsagen som den sidst indrejste, medmindre der nedlægges påstand om, at barnet/børnene har et selvstændigt asylmotiv, som eventuelt kan have sammenhæng med den først indrejste ægtefælles asylmotiv. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.7.1 vedrørende fastsættelse af udrejsefrist.

5.7 Dobbeltstraf

I sager, hvor en udlænding dømmes for kriminalitet begået under opholdet her i landet og i den forbindelse udvises, påberåber den pågældende sig undertiden risiko for dobbeltstraf, det vil sige risikoen for at blive straffet for samme lovovertrædelse i sit hjemland, som den pågældende er straffet for i Danmark.

I dansk ret er princippet om, at en person ikke må blive strafforfulgt to gange for den samme lovovertrædelse, fastslået i straffelovens §§ 10 a og 10 b. Princippet er ligeledes blandt andet indeholdt i Europarådskonventionen af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger, ”European Convention on the International Validity of Criminal Judgements”.

Det fremgår af udlændingelovens § 7, stk. 2, at der gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis denne ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive

underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med de internationale konventioner, som Danmark har tiltrådt, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og tillægsprotokol nr. 6, samt artikel 3 i FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det er forudsat, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af bestemmelsen inddrager relevant praksis navnlig fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 indeholder ikke et forbud mod dobbeltstraf i sig selv. Dobbeltstraf vil således alene være i strid med konventionen, hvis den forventede straf må anses for umenneskelig eller nedværdigende.

Menneskerettighedskommissionen har generelt udtalt, at når der er tale om straffesager i forskellige stater, er overholdelsen af princippet "ne bis in idem" hverken sikret af konventionen eller af artikel 4 i 7. tillægsprotokol. Der kan blandt andet henvises til sagerne H.P.L. mod Østrig (appl. 24132/94 EMK kendelse af 5. juli 1994) og E.G.M. mod Luxemborg (appl. 24015/94 EMK kendelse af 20. maj 1994). Der henvises herved nærmere til Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN's flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, der er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Højesteret har ved dom af 15. april 2004 vedrørende en udsendelsessag taget stilling til risikoen for dobbeltstraf (UfR 2004.1798H), jf. nærmere Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), side 141.

Det kan udledes af højesteretsdommen, at spørgsmålet om risiko for dobbeltstraf hører under domstolene i forbindelse med behandlingen af en sag om udvisning på grund af kriminalitet, jf. herved udlændingelovens §§ 22-25c, jf. § 26, stk. 1.

Det antages på denne baggrund, at risikoen for at blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet ikke i sig selv er relevant for den asylretlige vurdering, som foretages af Flygtningenævnet. Derimod vil karakteren og intensiteten af den straf, der forventes idømt i hjemlandet, i det konkrete tilfælde kunne være af asylretlig relevans.

Flygtningenævnet skal således ikke i sager, hvor ansøgeren er udvist ved dom, vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, herunder om udlændingen i forbindelse med en eventuel strafføsning i hjemlandet er i reel risiko for behandling omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

I sager, hvor en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse her i landet, uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvor der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter de nævnte bestemmelser, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, vil spørgsmålet om udvisning og hermed bortfald af opholdstilladelse ikke blive forelagt for domstolene her i landet. Udlændingemyndighederne vil derimod skulle tage stilling til, om den pågældendes opholdstilladelse skal inddrages som følge af den begåede kriminalitet, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3. Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 1. Der kan herved henvises nærmere til afsnit 6.5.

Som eksempler på, at nævnet har taget stilling til betydningen af, at ansøgeren eventuelt vil blive idømt dobbeltstraf ved en tilbagevenden til hjemlandet, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk igbo og kristen fra [...], Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han omkring 2010 begyndte at arbejde for en ubevæbnet civil enhed, der assisterede politiet i Anaochaområdet ved at give dem informationer. En dag i 2011, hvor ansøgeren deltog i en patrulje, opstod der væbnet kamp mellem politiet og en gruppe røvere på en vej tæt ved [...]. Tre røvere blev dræbt og de resterende to arresteret. To til tre måneder efter begivenheden i 2011 blev han opsøgt på sin bopæl af broderen til en af de dræbte røvere, som stak ham i armen med en kniv. Efter to uger på hospitalet søgte han i [...]området skjul hos vennen [...], hvor han tog ophold i to måneder. I denne periode besøgte *vennen* ansøgerens bopæl, hvor han blev oplyst om, at flere personer havde spurgt efter ansøger. Herefter tog ansøgeren ophold hos *vennens* søster i [...]området i 1 år og 3 måneder, hvorefter han forlod landet. Advokaten har under nævnsmødet endvidere anført, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria risikerer dobbeltstraf. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet den på væsentlige punkter er divergerende og virker konstrueret til lejligheden. Ansøgeren har således forklaret divergerende om, hvornår episoden med røveriet fandt sted, og om han efterfølgende blev opsøgt af en bande eller alene af broderen til en af de dræbte røvere. Han har endvidere ikke kunnet redegøre nærmere for, hvordan familien til røverne skulle have kunnet identificere ham som en af politiets medhjælpere, ligesom han under asylsamtalen først forklarede, at han af politiet var blevet informeret om, at overfaldsmanden var broder til en af de

dræbte, mens han senere under asylsamtalen oplyste, at overfaldsmanden kort forinden overfaldet selv havde identificeret sig ved at spørge, hvorfor ansøgeren havde dræbt overfaldsmandens broder. Ansøgeren har også forklaret divergerende om, hvor lang tid der gik fra overfaldet, til han udrejste af Nigeria, og om han i den tid opholdt sig hos sin ven [...]s søster eller hos sin egen søster. Endelig er det indgået i Flygtningenævnets vurdering af ansøgerens troværdighed, at han over for udlændingemyndighederne har oplyst, at han aldrig tidligere har været i udlandet, mens han i nævnet har forklaret, at han opholdt sig illegalt i *et andet europæisk land* fra 2000 til 2009, og at han i *dette land* er efterlyst under navnet [...] i anledning af en sigtelse for besiddelse af 29,4 gram kokain med henblik på videresalg. Med hensyn til spørgsmålet om dobbeltstraf bemærker Flygtningenævnet, at det efter udlændingelovens § 26 henhører under domstolene at tage stilling til risikoen for dobbeltstraf ved vurdering af, om der skal ske udvisning. Danmarks internationale forpligtelser indgår i domstolenes vurdering heraf. En udlænding, der påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. udlændingelovens § 26, kan begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten som nærmere anført i § 50, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter ikke vurdere risikoen for dobbeltstraf, men alene tage stilling til, om udlændingen ved udvisning vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder herefter ikke grundlag for at udsætte sagen som begæret af ansøgeren med henblik på forelæggelse for Udlændingestyrelsen af spørgsmålet om risikoen for dobbeltstraf ved ansøgerens tilbagevenden til Nigeria. Der foreligger ingen oplysninger, der giver holdpunkter for en antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Nigeria alene på grund af en dom på 4 måneders fængsel for narkohandel i Danmark vil være i risiko for asylbegrundende overgreb fra de nigerianske myndigheders side. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller vil være i risiko for at blive udsat for konkret og individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2013/10

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1994. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren indrejste i Danmark den [...] 1994 efter af Udlændingestyrelsen at være meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3. Den [...] 1997 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto status). Den [...] 2000 meddelte Udlændingestyrelsen klageren tidsubegrænset opholdstilladelse. Klageren blev den [...] 2010 ved retten i [...] idømt seks års fængsel for salg af narkotika, jf. straffelovens § 191, stk. 1, 1. pkt., for afpresning, jf. straffelovens § 286, stk. 1, jf. § 281, nr. 1., for vold, jf. straffelovens

§ 244, jf. § 247, for overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 3, jf. liste B, nr. 29, for overtrædelse af dagældende våbenbekendtgørelse § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, nr. 3, og for overtrædelse af lov om visse dopingmidler § 4, stk. 1, jf. § 3, stk. 1, jf. § 1. Klageren blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Den [...] 2010 stadfæstede [...] Landsret byrettens dom i det omfang, den var anket. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, og ikke har ønsket at medvirke til en udsendelse til Irak, skal Flygtningenævnet efter udlændingelovens § 49 a træffe afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Den [...] 2013 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at klageren kunne udsendes til Irak, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, stk. 1 og 2. Klageren kender ikke sin etnicitet, han er muslim og født i Kuwait. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive tilbagesendt til Irak, idet han aldrig har opholdt sig i landet, ligesom han frygter repressalier på grund af sit ophold i Kuwait. Han frygter ligeledes repressalier, fordi han er tatoveret. Klagerens fader forlod i 1970'erne sin militærtjeneste og flygtede til Kuwait, hvor han mødte klagerens moder, der er kuwaitisk statsborger. Faderen flygtede efterfølgende til Danmark, hvorefter klageren, hans søskende og moder fulgte efter til Danmark. Klageren var omkring 12 år gammel, da han kom til Danmark sammen med sin familie. Klagerens forældre og fem søskende er alle bosiddende i Danmark. Klageren er tillige muslimsk viet med en herboende dansk statsborger, med hvem han har en datter, der er født den [...] 2006. Det fremgår af politirapport af [...] 2011, udfærdiget af Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter, at konsulen på Kuwaits Ambassade i Stockholm afviste, at klageren kunne udsendes til Kuwait, idet der ikke udstedes permanente indrejsetilladelser til andre end kuwaitiske statsborgere. Det fremgår af politirapport af [...] 2011, udfærdiget af Rigspolitiet, Nationalt Udlændingecenter, at de irakiske myndigheder har bekræftet ægtheden af klagerens irakiske pas og id-kort, og at klageren kan modtages i Irak i henhold til disse dokumenter. Flygtningenævnet lægger til grund, at Irak er klagerens hjemland, og at han asylretligt bør vurderes i forhold hertil. Nævnet bemærker herved, at Kuwaits Ambassade i Stockholm ifølge Rigspolitiets oplysninger den [...] 2011 afviste, at klageren kunne udsendes til Kuwait. Det bemærkes endvidere, at de irakiske myndigheder ifølge Rigspolitiets oplysninger den [...] 2011 har oplyst, at klagerens identitetspapirer er ægte, ligesom han kan udsendes i henhold til disse. De generelt vanskelige forhold i Irak kan ikke i sig selv medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder ikke, at klageren ved en udsendelse til Irak risikerer forfølgelse affødt af hans race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt socialgruppe eller politiske anskuelser som anført i flygtningekonventionen af 1951, artikel 1 A, hvorfor udlændingelovens § 31, stk. 2, ikke er til hinder for hans udsendelse til Irak. Flygtningenævnet finder heller ikke, at udlændingelovens § 31, stk. 1, er til hinder for, at klageren

udsendes til Irak, idet klageren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for overgreb fra myndighederne eller privatpersoner. Flygtningesnævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har haft konflikter med hverken myndigheder eller med privatpersoner i Irak. Flygtningesnævnet finder heller ikke, at klageren risikerer overgreb som følge af sin tatovering. Endvidere finder Flygtningesnævnet ikke, at klageren vil være i konkret eller individuel risiko for overgreb, fordi han er født og opvokset i Kuwait, eller at klagerens frygt herfor er nærmere underbygget. Det forhold, at klagerens fader i midten af 1970'erne udrejste fra Irak, kan ikke føre til en ændret vurdering heraf. For så vidt angår klagerens frygt for at blive udsat for straf i Irak vedrørende de forhold, som han allerede er dømt for i Danmark, bemærker nævnet, at det efter udlændingelovens § 26 henhører under domstolene at tage stilling til risikoen for dobbeltstraf ved vurderingen af, om der skal ske udvisning. Danmarks internationale forpligtelser indgår i domstolenes vurdering heraf. Flygtningesnævnet skal herefter ikke vurdere risikoen for dobbeltstraf. På denne baggrund finder Flygtningesnævnet ikke, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse af klageren til Irak. Flygtningesnævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Irak/2013/15

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Som/2013/3 og til den i formandskabets 20. beretning (2011), afsnit 5.7, nævnte afgørelse Jordan/2011/1.

5.8 Tortur

5.8.1 Internationale forpligtelser

Danmark er på flygtningeområdet bundet af en række internationale regler, herunder egentlige folkeretlige forpligtelser i form af konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Flygtningekonventionens artikel 1, litra A, omtaler ikke tortur blandt de asylbegrundende omstændigheder, men tortur kan være en del af en forfølgelse på baggrund af f.eks. politiske anskuelser. Det forhold, at en asylansøger i sit hjemland har været udsat for tortur eller lignende behandling, kan således være af væsentlig betydning for vurderingen af, om betingelserne for at meddele opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt.

Af særlig betydning for Flygtningesnævnets virksomhed er udover flygtningekonventionen blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig og nedværdigende behandling eller straf (torturkonventionen) samt FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder (CCPR). Beskyttelsen mod tortur og lignende behandling efter de nævnte konventioner er indskrevet i udlændingelovens § 7, stk. 2.

.....

Det følger af EMRK artikel 3, at ingen må underkastes tortur eller udsættes for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blevet tillagt ekterritorial virkning og indebærer således et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 3, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Tilsvarende indeholder torturkonventionens artikel 3 et forbud mod udsendelse til et land, hvor der er risiko for udsættelse for tortur. Forbuddet indebærer, at staterne forinden iværksættelse af udvisning, tilbagesendelse (afvisning) eller udlevering af en udlænding skal vurdere, om den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur som defineret i konventionens artikel 1.

Efter CCPR artikel 7 må ingen underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Bestemmelsen er af FN's Menneskerettighedskomité blevet tillagt ekterritorial virkning og indeholder således også et forbud mod udsendelse af en asylansøger eller andre til et land, hvor den pågældende må antages at blive behandlet i strid med artikel 7, eller hvor den pågældende risikerer at blive videresendt til et sådant land.

Efter Flygtningenævnets praksis kan betingelserne for at meddele asyl eller beskyttelsesstatus imidlertid ikke anses for opfyldt i alle tilfælde, hvor en asylansøger har været udsat for tortur i sit hjemland. Afgørende for den asylretlige bedømmelse er som udgangspunkt, om ansøgeren aktuelt risikerer tortur, se herom nedenfor afsnit 5.8.2.

I de tilfælde, hvor nævnet kan lægge til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur, og ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for at blive udsat for tortur som led i en forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde, vil der blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventionsstatus), såfremt betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Flygtningenævnet vil endvidere anse betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (beskyttelsesstatus), for opfyldt, hvis der foreligger konkrete og individuelle forhold, der sandsynliggør, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i reel risiko for at blive underkastet tortur.

Endvidere kan der efter en konkret vurdering meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i tilfælde, hvor det kan lægges til grund, at en asylansøger har været udsat for tortur inden flugten til Danmark, og hvor den pågældendes betydelige frygt som følge af overgrebene derfor anses for velbegrundet, selvom der efter en ob-

ektiv vurdering ikke anses at være risiko for yderligere forfølgelse ved en tilbagevenden.

5.8.2 Vurdering af den aktuelle risiko

Når tortur angives som en del af asylgrundlaget, kan momenter som torturens karakter, herunder overgrebenes omfang, grovhed og hyppighed, samt asylansøgerens alder, tillægges betydning for sagens afgørelse. Det bemærkes, at den udøvede tortur kan antage karakter af såvel grove psykiske som grove fysiske overgreb. Endvidere kan særligt tidspunktet for overgrebene set i forhold til ansøgerens udrejse og eventuelle ændringer i magtforholdene i hjemlandet være afgørende for, hvorvidt der meddeles opholdstilladelse.

En asylansøgers frygt for overgreb ved en tilbagevenden til sit hjemland kan føre til meddelelse af asyl, såfremt den støttes af en objektivt funderet antagelse om, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil blive udsat for overgreb. I nævnets vurdering heraf indgår blandt andet oplysninger om, hvorvidt der i asylansøgerens hjemland pågår systematiske alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

Om betydningen af den aktuelle menneskeretlige situation i hjemlandet i forhold til risikoen for tortur kan blandt andet henvises til FN's Torturkomité's udtalelse i sagen Said Amini mod Danmark (communication no. 339/2008), hvor klageren under henvisning til tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til hjemlandet. Se formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 4.2.1 for en nærmere beskrivelse af sagen.

Endvidere kan der om betydningen af det tidsmæssige aspekt i forhold til den aktuelle risiko for tortur blandt andet henvises til Torturkomitéens udtalelser i sagerne R. K. et al. mod Sverige (sag nr. 309/2006 af 19. maj 2008) og MSH mod Sverige (sag nr. 235/2003 af 14.12.2005), hvor klagerne på grund af tidligere tortur frygtede på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden. Se for en nærmere beskrivelse af de to sager Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om FN's konvention mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, som er tilgængeligt på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Som eksempler på afgørelser fra Flygtningenævnet, hvor der fandtes at være en aktuel risiko, selvom overgrebene lå tilbage i tid, kan henvises til de nedenfor i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelser Sudan/2013/5 og Syrien/2013/28.

Som eksempel på afgørelser, hvor nævnet ikke fandt, at der forelå en aktuel risiko for tortur, kan henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Usbekistan/2013/1.

5.8.3 Bevisvurderingen

I afsnit 3.4 er Flygtningenævnets bevisvurdering nærmere beskrevet. Det fremgår her blandt andet, at ansøgerens afgivelse af divergerende forklaringer om centrale elementer i asylmotivet kan medføre en svækkelse af den pågældendes troværdighed. Ved vurderingen heraf lægger nævnet blandt andet vægt på ansøgerens forklaring om årsagen til divergenserne. Flygtningenævnet vil i den forbindelse tage særlige hensyn til blandt andet torturofre og personer, der har været udsat for seksuelle overgreb.

Som eksempler fra nævnets praksis kan nævnes:

Nævnet meddelte i **september 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2013. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens partner, der ligeledes blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tjetjener og muslim fra Grozny i Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv navnlig henvist til, at han har været udsat for tortur ved i hvert fald en ud af to tilbageholdelser ret kort tid før sin udrejse og ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive fængslet og udsat for tortur af myndighederne, idet ansøgeren havde en fætter, som blev slået ihjel i 2009, idet han var en kendt oprører. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han og medansøgeren lever i et homoseksuelt forhold, som er myndighederne bekendt. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens og medansøgerens forklaringer til grund. Flygtningenævnet bemærker dog, at ansøgeren og medansøgeren indbyrdes har afgivet noget divergerende forklaringer om de to tilbageholdelser. Endvidere har de afgivet noget divergerende forklaringer om omfanget af den tortur, de har været udsat for. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke at kunne afvise, at disse divergenser har baggrund i den tortur, de har været udsat for, idet begge personer under nævnsbehandlingen fremtræder stærkt påvirkede af forløbet. Flygtningenævnets medlemmer kan herefter lægge til grund for sagen, at begge ansøgere ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for konkret og individuel asylbegrundende forfølgelse jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, dels fordi de må anses for at være i risiko for yderligere tilbageholdelser, dels på grund af deres homoseksualitet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke, at ansøgerne på denne baggrund kan henvises til at tage ophold i andre dele af hjemlandet. Flygtningenævnet meddeler derfor den russiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Rusl/2013/8

Nævnet meddelte i **december 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og Ahl-e-haqq af trosretning fra Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske

eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af de iranske myndigheder som følge af, at han er flygtet fra en samarbejds-aftale, som han underskrev ved sin løsladelse. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at hans far blev slået ihjel af de iranske myndigheder i foråret 2008, idet han havde haft politiske aktiviteter for KDP. Efter sin fars død blev ansøgeren opsøgt af de iranske myndigheder, hvor han blev ført til et kontor i Sarpol Zahab, hvor han befandt sig i to dage. Ansøgeren var udsat for gentagne afhøringer omkring hans afdøde fars politiske aktiviteter, ligesom han var udsat for fysiske overgreb. Ansøgeren blev efterfølgende kørt til Kermanshah, hvor han var fængslet i to måneder. Ansøgeren blev dog løsladt med betingelse om, at han underskrev en samarbejdserklæring, hvoraf det fremgik, at han skulle oplyse myndighederne om sin afdøde fars samarbejdspartnere i KDP. Der er under Flygtningenævnets behandling af sagen foretaget en retspsykiatrisk undersøgelse af ansøgeren, hvori det er vurderet, at han mest sandsynligt lider af Gansers-syndrom, der er en dissociativ tilstand. Det er ligeledes beskrevet, at ansøgeren har symptomer forenelige med PTSD, og at han tilsyneladende huser paranoide tanker om, at sikkerhedstjenesten fra hjemlandet kan opsøge ham i Danmark, samt flashback om tortur. Ansøgeren har under sagen overordnet forklaret konsistent om sit asylmotiv. På baggrund af oplysningerne i den psykiatriske erklæring finder Flygtningenævnet ikke at kunne bortse fra, at ansøgerens manglende evne til på nuværende tidspunkt at fortælle nærmere detaljer om forløbet forud for og under fængslingen skyldes ansøgerens psykiske tilstand. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgeren – når dette tages i betragtning – på tilstrækkelig vis har sandsynliggjort, at han ved en fornyet indrejse i Iran vil være i myndighedernes søgelys som følge af farens politiske forhold og ansøgerens egen tidligere fængsling, og at han som følge heraf vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, som mistænkt for også selv at være en politisk modstander af regimet. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2013/45

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Syrien/2013/24.

5.8.3.1 Iværksættelse af en torturundersøgelse

I sager, hvor tortur påberåbes som en del af asylgrundlaget, kan det forekomme, at nævnet finder det nødvendigt at indhente yderligere oplysninger om torturen, før der træffes afgørelse i sagen. Nævnet kan som et led i dets officialvirksomhed for eksempel anmode om en torturundersøgelse af asylansøgeren. Beslutning herom kan typisk først træffes under nævnsrådet, idet nævnets vurdering af nødvendigheden heraf ofte afhænger af ansøgerens forklaring, herunder ansøgerens troværdighed.

Det afhænger helt af omstændighederne i den konkrete sag, hvorvidt torturundersøgelse foranstaltes iværksat. Nedenfor følger nogle eksempler på situationer, hvor nævnet har valgt enten at afvise en anmodning om torturundersøgelse eller at få foretaget en undersøgelse. Der henvises i denne forbindelse endvidere til formandskabets 21. beretning (2012), side 168ff., vedrørende FN's Torturkomité's udtalelse i sagen K.H. mod Danmark, appl. no. 464/2011.

Flygtningenævnet vil normalt ikke foranstalte en torturundersøgelse i sager, hvor nævnet kan lægge til grund, at ansøgeren har været udsat for tortur og finder, at der fortsat består en reel risiko for tortur ved udsendelse i dag. Som eksempel herpå kan henvises til de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Eritrea/2013/7 og Rusl/2013/7.

Hvis Flygtningenævnet kan lægge til grund eller anser det for muligt, at ansøgeren tidligere har været udsat for tortur, men efter en konkret vurdering af ansøgerens forhold ikke finder, at der består en reel risiko for tortur ved en udsendelse i dag, vil nævnet som udgangspunkt heller ikke foranstalte en undersøgelse iværksat. Se som eksempel den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Usbekistan/2013/1.

Det samme gælder i sager, hvor ansøgeren under hele forløbet har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om tortur.

Der kan om betydningen af ansøgerens troværdighed i forhold til betydningen af lægelige oplysninger henvises til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Cruz Veras and Others v. Sweden (sag nr. 15576/89 af 20. marts 1999), præmisserne 77-82, samt Torturkomitéens udtalelse i sagen M. O. v. Denmark (sag nr. 209/2002 af 12. november 2003), punkterne 6.4-6.6, hvor klagernes forklaringer om tortur og de tilvejebragte lægelige oplysninger herom blev tilsidesat på grund af klagernes manglende troværdighed i øvrigt.

Se for en nærmere beskrivelse af sagerne Flygtningenævnets og Udlændingestyrelsens notat om Beskyttelse efter flygtningekonventionen og EMRK og notat om FN's torturkonvention, som begge er tilgængelige på Flygtningenævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Se som eksempler fra nævnets praksis i beretningsåret:

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Den beskikkede advokat havde til brug for nævnets behandling af sagen fremsendt udskrift af ansøgerens medical record fra asylcentret, hvoraf blandt andet fremgik, at ansøgeren havde søvnproblemer og var henvist til psykolog, samt at han havde rygsmerter, nakkespændinger og hovedpine. **Flygtning-**

genævnet udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og muslim fra byen [...] i Gilan-provinsen i Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Ansøgeren har forklaret, at han støttede præsidentkandidat Musavi før præsidentvalget i 2009, hvor han hængte valgplakater op. Efter præsidentvalget og i løbet af 2009 deltog ansøgeren i demonstrationer, ligesom han uddelte løbesedler. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive fængslet og henrettet på grund af systemkritiske aktiviteter. Forud for mødet i Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret til støtte for asylmotivet, at han i *sommeren/efteråret* 2011 spraymalede kritiske slagord mod regimet på husmure sammen med en ven, der blev anholdt af personer fra Basij. Ansøgeren blev også pågrebet, men han slog personen fra Basij i hovedet med spraydåsen og flygtede. Efterfølgende fik ansøgeren at vide, at personer fra Basij havde været på bopælen og ledt efter ansøgeren, ligesom de havde ransaget bopælen og fundet belastende materiale, herunder skabeloner til spraymaling af slogans samt løbesedler. Endvidere blev ansøgerens mor og søskende anholdt, men de blev løsladt igen. Ansøgeren valgte at holde sig skjult, indtil han med hjælp fra sin svoger flygtede ud af landet. Ved møde hos advokaten og i Flygtningenævnet har ansøgeren på flere punkter ændret sin forklaring, idet han bl.a. har forklaret, at han i 2007 blev bortvist fra universitetet og idømt 4 måneders fængsel, ligesom han fra *foråret* 2010 til *sommeren* 2011 har været fængslet og udsat for omfattende tortur. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har således vurderet, at ansøger på flere punkter har afgivet en utroværdig og usandsynlig forklaring, der indeholder væsentlige udbygninger og divergenser og ikke fremtræder selvoplevet. Ansøgeren har på flere og væsentlige punkter forklaret udbygning ved samtale hos advokaten og i nævnet i forhold til de oplysninger, han gav ved identitetsafhøringen, asylskemaet og asylsamtalen. Ansøgeren har således forklaret om problemer med myndigheder med deraf følgende bortvisning fra universitet og idømmelse af 4 måneders fængsel i 2007. Ansøgeren har endvidere forklaret om fængsling og omfattende tortur i perioden fra *foråret* 2010 til *sommeren* 2011 på grund af deltagelse i en demonstration. Ved identitetsafhøringen, asylskemaet og asylsamtalen har ansøgeren derimod oplyst, at han ikke har været anholdt eller dømt. Flygtningenævnet finder det ikke troværdigt, når ansøgeren forklarer, at han ikke forklarede herom tidligere på grund af frygt for, at oplysningen ville blive videregivet til de iranske myndigheder. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de betydelige forskelle og det forhold, at ansøgeren ved identitetsafhøringen, asylskemaet og asylsamtalen har forklaret om aktiviteter vendt mod styret i Iran. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet en vag, usandsynlig og divergerende forklaring om problemerne med personer fra Basij, der er anført som begrundelse for beslutningen om udrejse. Ansøgeren har forklaret divergerende med hensyn til, hvor ofte han har skrevet slogans på huse m.v. Ansøgeren har også forklaret divergerende med hensyn til, hvilken beklædning og hvilket udstyr han og vennen medbragte i forbindelse med episoden. Der

er også forklaret divergerende med hensyn til, om de mødtes for at male slogans, eller om de malede slogans på vej hjem fra en fisketur. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgeren hverken ved identitetsafhøringen eller i asylskemaet omtalte, at han kendte den person fra Basij, der pågreb ansøgeren, og som han slog med spraydåsen, da han flygtede. Dette forklarede ansøgeren først om ved asylsamtalen. Flygtningenævnet har i den forbindelse fundet det usandsynligt, at ansøgeren blev pågrebet af en person, han kendte i forvejen. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren endvidere har forklaret udbyggende med hensyn til denne person, idet han til asylsamtalen forklarede, at han havde haft problemer med personen allerede i 2004, hvilket han ikke har omtalt ved identitetsafhøringen eller asylskemaet. Under hensyn til de foreliggende oplysninger, herunder indholdet af de fremlagte dokumenter, tidspunktet for dokumenternes fremlæggelse, de foreliggende lægelige oplysninger og det forhold, at nævnet har tilsidesat ansøgerens forklaring som utroværdig, har nævnet ikke fundet grundlag for at udsætte sagen på foretagelse af torturundersøgelse eller ægthedsvurdering af de dokumenter, ansøgeren har fremlagt i forbindelse med nævnets behandling af sagen. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Iran/2013/36

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tjetjenien, Rusland. Indrejst i 2012. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens ægtefælle, der var indrejst i 2011 og havde søgt om asyl under henvisning til et selvstændigt asylmotiv. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er tjetjener og muslim fra byen [...] i distriktet [...] i Tjetjenien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien frygter at blive slået ihjel af de tjetjenske myndigheder, idet han har hjulpet oprørerne og undladt at samarbejde med myndighederne. I sommeren 2007 blev ansøgeren kontaktet af en for ham ukendt person, der ville have ham til at bringe en såret person til den ingusjetiske grænse, hvilket han indvilligede i. I sommeren 2008 blev ansøgeren igen kontaktet af for ham ukendte personer, der ligeledes ville have ham til at hjælpe dem med at transportere en såret person. I sommeren 2009 blev han kontaktet endnu en gang, hvor han indvilligede i at hjælpe med at transportere en såret person til Dagestan. I *foråret* 2010 blev ansøgeren opsøgt af omkring seks uniformerede militære personer, der anholdt ham og kørte ham til et for ham ukendt sted, hvor han blev afhørt om sit kendskab til oprørerne og sine aktiviteter for dem. Under afhøringen blev han udsat for fysiske overgreb og tortur. I *sommeren* 2010 blev ansøgeren løsladt, idet han underskrev en erklæring om, at han ville samarbejde med de tjetjenske

myndigheder. Efter løsladelsen flygtede han straks fra Tjetjenien og tog ophold hos sine fætre i Moskva, hvor han opholdt sig frem til *efteråret* 2010, inden han via Brest i Hviderusland udrejste af Den Russiske Føderation. Under sit ophold i Polen blev ansøgeren kontaktet af sin broder, der fortalte, at ansøgerens søn var blevet taget til fange af militæret grundet ansøgerens flugt. Nævnet bemærker, at ansøgeren videre har oplyst til sagen, at kort efter ansøgerens ankomst til Polen i *sommeren* 2010 rejste ansøgeren tilbage til sin broder i Ingusjetien, da broderen fortalte om ansøgerens søn. Først i *efteråret* 2010 fortalte ansøgerens broder til ansøgeren, at sønnen var blevet henrettet allerede i *sommeren* 2010 af tjetjenske soldater. Ansøgeren rejste i *efteråret* 2010 til Moskva, hvor ansøgeren opholdt sig, indtil ansøgeren i *foråret* 2011 første gang indrejste i Danmark og søgte om asyl. Det fremgår, at ansøgeren i *efteråret* 2011 blev sendt til Polen i henhold til Dublin-forordningen. Ansøgeren har oplyst, at han i *efteråret* 2011 via Brest rejste til Ingusjetien. I *begyndelsen af* 2012 rejste ansøgeren via Brest til Danmark, hvor ansøgeren i *begyndelsen af* 2012 indrejste og søgte om asyl til nærværende sag. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring om sit asylmotiv giver anledning til afgørende tvivl. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren hverken i forbindelse med sit første ophold i Danmark eller til nærværende asylsag oplyste nærmere om, at han i sommeren 2007, sommeren 2008 og sommeren 2009 transporterede sårede oprørere til grænsen i sin bil. Nævnet finder, at den nærmere oplysning herom først fremgår af det oplyste i samtalen med Udlændingestyrelsen i *begyndelsen af* 2013, hvor ansøgeren havde opholdt sig omkring et år i Danmark. Nævnet finder, at oplysningen om transporterne i perioden 2007 til 2009 ikke kan lægges til grund. Ansøgerens oplysninger fremstår ikke i rimelig sammenhæng med ansøgerens oplysning om, at han efter afslutningen af den første tjetjenske krig ikke havde nogen forbindelse til oprørerne. Ansøgeren har under nævnsmødet forklaret, at han fra begyndelsen af den anden tjetjenske krig i 1999 indtil 2007 opholdt sig udenfor Tjetjenien. Det fremstår usandsynligt for nævnet, at ansøgeren uvarslet skulle være blevet kontaktet i 2007 via telefon og herefter have udført transporter som anført af ansøgeren. Nævnet finder endvidere ikke, at det oplyste om transporterne har sandsynlig tidsmæssig sammenhæng med ansøgerens oplysning om, at han i *foråret* 2010 blev pågrebet og herefter udsat for tortur under tilfangetagelse indtil løsladelsen i *sommeren* 2010. Det fremstår heller ikke som sandsynligt, at ansøgeren efter løsladelsen undlod at søge kontakt med sin ægtefælle. Ansøgerens forklaring om, at han uanset tilbagekomsten i *sommeren* 2010 til broderen i Ingusjetien ikke søgte nærmere oplysninger om drabet på sønnen og dennes begravelse, fremstår også usandsynlig for nævnet. Det er indgået i nævnets vurdering, at ansøgeren i det hele må anses at have levet et uprofileret liv, herunder senest med beskæftigelse som taxachauffør. Nævnet vil ikke afvise, at ansøgeren har været udsat for et traume, der har medført, at han har mistet førligheden i benene, men nævnet kan ikke lægge til grund, at det har sammenhæng med den asylbaggrund, som ansøgeren påberåber sig. Nævnet har derfor ikke fundet grundlag for at udsætte sagen på gennemførelse af en torturundersøgelse.

Flygtningenævnet finder herefter samlet, at ansøgerens asylmotiv ikke kan lægges til grund. Ansøgeren har derfor ikke krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet det ikke kan lægges til grund, at han ved en tilbagevenden til Tjetjenien vil risikere myndighedernes forfølgelse eller overgreb i øvrigt begrundet i den påberåbte asylbaggrund. Flygtningenævnet har ikke kompetence til at give opholdstilladelse efter andre bestemmelser i udlændingeloven. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Rusl/2013/10

Nævnet **stadfæstede i november 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Indien. Indrejst første gang i Danmark i 1999. I 2000 stadfæstede Flygtningenævnet efter foretagelse af en torturundersøgelse en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved styrelsen meddelte ansøgeren afslag på asyl. Indrejst på ny i 2002, hvor Udlændingestyrelsen meddelte ansøgeren afslag på asyl i åbenbart grundløs-proceduren, hvorefter han blev påset udrejse i 2004. Senest indrejst i Danmark i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er sikh af etnicitet og trosretning fra byen [...], Indien. Ansøgeren blev medlem af partiet Babbar Khalsa International (BKI) i 2006. Forinden da var ansøgeren aktiv for partiet og udførte ærinder for dem, herunder blandt andet levering af mad og transport af våben. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive slået ihjel af politiet på grund af sin tilknytning til Babbar Khalsa, der går ind for et selvstændigt Khalistan. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren anført, at han *i foråret* 2012 blev anholdt af politiet i Sikh-templet i [...] på grund af sine politiske overbevisninger, herunder deltagelsen i en demonstration den *foregående dag* samt sit medlemskab af Babbar Khalsa. Under tilbageholdelsen blev ansøgeren udsat for tortur. Efter 27 dage flygtede ansøgeren fra politistationen ved hjælp af en betjent, der også var sikh af trosretning. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han efter sin tilbagevenden til hjemlandet i 2004 er blevet opsøgt af politiet på sin families bopæl adskillige gange. Han var dog ikke hjemme under politiets besøg. Ansøgeren var derfor nødsaget til at tage ophold flere forskellige steder af hensyn til sin egen sikkerhed. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan ikke lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet finder, at ansøgerens forklaring forekommer usandsynlig og konstrueret til lejligheden. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren har afgivet divergerende forklaringer om baggrunden for sin konflikt med det indiske politi, idet han ved sin tidligere ansøgning om asyl i 1999 forklarede, at hans konflikt med politiet var opstået, fordi politiet havde forvekslet ham med en terrorist, mens ansøgeren ved nærværende asylansøgning har forklaret, at hans konflikt med politiet er grundet i hans støtte til og medlemskab af Babbar Khalsa. Ansøgeren har ikke i 1999 nævnt, at han havde konflikter med politiet på grund af Babbar Khalsa. Ansøgeren har endvidere afgivet divergerende og udbyggende forklaringer om sin tilbageholdelse i 1998. Han har således i 1999 forklaret, at han blev tilbageholdt en gang, og at en væsentlig del af den tortur, han blev udsat for, foregik ved, at han blev

ophængt under armene. Ansøgeren har under dagens nævnsmøde forklaret, at en væsentlig del af torturen foregik ved, at han blev ophængt i benene, og at han ikke blev ophængt på andre måder. Ansøgeren har endvidere under dagens møde forklaret, at han blev tilbageholdt to gange i 1997/1998, mens han i 1999 har forklaret, at han kun blev tilbageholdt en gang. Endelig har ansøgeren under dagens nævnsmøde forklaret, at han ikke vidste, hvad han transportererede for Babbar Khalsa, mens han tidligere har forklaret, at han blandt andet transportererede våben. Ansøgerens forklaring forekommer endvidere usandsynlig og dermed utroværdig. Flertallet har ved den vurdering bemærket, at det forekommer usandsynligt, at politiet skulle opsøge hans forældre og spørge efter ham en gang om måneden fra 2004 til 2012 uden at finde ansøgeren eller i øvrigt få noget ud af besøgene – særligt når henses til den underordnede rolle med at indkalde folk til møde og lave mad, som ansøgeren har forklaret, at han havde. Flertallet finder endvidere, at ansøgerens forklaring om sin flugt fra fængslet forekommer usandsynlig. Der er herved lagt vægt på, at det forekommer usandsynligt, at en vagt skulle undlade at låse ansøgerens celle og udgangen i fængslet alene, fordi vagten også var sikh. Ansøgeren er ikke under nævnsmødet fremkommet med en rimelig forklaring på divergenserne i sagen, og ansøgeren har ikke været i stand til at svare uddybende på spørgsmål om sin konflikt med politiet eller om hans aktiviteter for Babbar Khalsa. Flertallet kan herefter ikke lægge ansøgerens forklaring om sin konflikt med politiet til grund for sagen. Den omstændighed, at der er foretaget en ny torturundersøgelse af ansøgeren, som navnlig bekræfter, at han har brændemærker på ryggen, og at disse kan stamme fra brænding med varme jernrør, kan under disse omstændigheder ikke føre til et andet resultat. Flertallet finder derfor ikke anledning til at udsætte sagen på yderligere torturundersøgelser. Flygtningenævnets flertal finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Indien/2013/3

Hvis nævnet anser ansøgeren for omfattet af udlændingelovens § 7, såfremt forklaringen, herunder om tortur, må lægges til grund, men finder, at forklaringen dog er behæftet med en vis usikkerhed, kan nævnet beslutte at udsætte sagen med henblik på foretagelse af en torturundersøgelse, der eventuelt vil kunne understøtte ansøgerens forklaring.

Som eksempel herpå kan nævnes:

Nævnet meddelte i **april 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og shia-muslim fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller re-

ligiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Siden 1989 har ansøgeren været medlem af Basij. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive henrettet af de iranske myndigheder, der mistænker ham for at være imod regimet. I løbet af *sommeren* 2009 blev han af Basij kommanderet ud til demonstrationerne efter præsidentvalget for at slå på demonstranterne. Den [...] 2010 blev han arresteret af Basij, fordi han over for sine overordnede havde nægtet at bruge vold mod demonstranter. Videre havde han udtalt sig kritisk om det iranske styre overfor andre medlemmer af Basij. Herefter blev han fængslet, afhørt og udsat for fysiske overgreb. Den [...] 2011 blev han ved hjælp fra sin familie og mod kaution indlagt på et hospital, og efter tre dages indlæggelse blev han udskrevet og udrejste af hjemlandet omkring en måned senere. Flygtningenævnet bemærker, at ansøgerens forklaring til sagen, til den beskikkede advokat ifølge advokatindlægget af [...] 2012 og i nævnsmødet den [...] 2012 gav anledning til, at nævnet udsatte sagen på gennemførelse af en torturundersøgelse navnlig under henvisning til ansøgerens forklaring om de overgreb, han var udsat for under fængslingen fra *sommeren* 2010 til *begyndelsen af* 2011. Retsmedicinsk Institut på Aarhus Universitet har herefter afgivet erklæring til sagen. Erklæringen indeholder personundersøgelse af [...] 2012, retspsykiatrisk erklæring af [...] 2012 samt reumatologisk undersøgelse af [...] 2013. Det fremgår samstemmende, at ansøgeren har medvirket fuldt ud til undersøgelserne, at der ikke har været indtryk af simulation, og at de overgreb under den anførte fængsling, som ansøgeren har oplyst nærmere om, er forenelige med de lægelige fund. Sammenfattende konkluderes, at de påviste læsioner er ukarakteristiske ar, hvor det ikke er muligt med sikkerhed at afgøre, hvordan de er opstået. Bevægeindskrænkningen af ansøgerens venstre skulder og ansøgerens PTSD kan være følger af den oplyste tortur. Slag og spark giver sædvanligvis anledning til blodunderløbne mærker, som sædvanligvis heler op uden ardannelse. Det konkluderes, at ansøgeren kan have været udsat for tortur som angivet. Nævnet finder på denne baggrund at kunne lægge til grund, at ansøgeren gentagne gange blandt andet over for andre medlemmer af Basij fremsatte sin kritik mod de iranske myndigheders fremfærd, herunder vold, mod personer, der deltog i demonstrationer i *sommeren* 2009 og under Ashura-højtideligheden den 27. december 2009, ligesom ansøgeren nægtede selv at deltage i myndighedernes voldudøvelse mod demonstranter, selvom han var medlem af Basij. Det lægges videre til grund, at ansøgeren på denne baggrund blev fængslet fra *sommeren* 2010 til *begyndelsen af* 2011, og at ansøgeren under fængslingen var udsat for vedvarende vold i form af navnlig slag og spark, der må anses for tortur. Ansøgeren blev midlertidigt overført til hospitalsbehandling i *slutningen af* 2011, da ansøgerens familie havde stillet kaution for hans tilbagevenden til fængslet, men ansøgeren blev hentet af sin broder på hospitalet, hvorefter ansøgerens broder og familie arrangerede ansøgerens udrejse, der skete illegalt til Tyrkiet. Navnlig henset hertil samt i øvrigt henset til, at ansøgeren efter det oplyste den [...] 2012 ved dåb er konverteret til kristendommen og ved deltagelse i en demonstra-

tion mod det iranske styre den [...] 2012 i *en dansk by* fortsat har udtrykt sin modstand mod det iranske styre, finder nævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Iran kan risikere forfølgelse, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1. Ansøgeren har derfor krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Nævnet bemærker, at der ikke for nævnet foreligger oplysninger, der indebærer, at ansøgerens medlemskab af Basij og hans aktiviteter herfor udelukker ansøgeren fra opholdstilladelse efter den nævnte bestemmelse. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Iran/2013/25

Endvidere henvises til den i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelse Sudan/2013/5.

5.8.3.2 Gennemførelse af en torturundersøgelse

Selve torturundersøgelsen foretages af Retsmedicinsk Institut, der foranlediger en nærmere undersøgelse af asylansøgeren med henblik på en vurdering af, hvorvidt eventuelle objektive fund kan karakteriseres som udslag af fysisk tortur. Endvidere foretages der ofte en undersøgelse på Retspsykiatrisk Klinik, hvor der udarbejdes en psykiatrisk erklæring. Der kan derudover foretages andre speciallægeundersøgelser.

Retsmedicinsk Institut sammenfatter herefter undersøgelserne i en konklusion, som herefter indgår som en del af nævnets samlede beslutningsgrundlag.

Hvis der i sagen foreligger andre lægelige oplysninger, herunder erklæringer fra Amnesty Internationals lægegruppe, indgår disse tillige i grundlaget for sagens afgørelse.

5.8.3.3 Resultatet af en torturundersøgelse

Se som eksempler på sager, hvor nævnet har vurderet betydningen af en foretagen torturundersøgelse:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er syrisk statsborger og etnisk kurder fra Aleppo. Han er sunni-muslim af trosretning. Han har ikke været medlem af et politisk parti, og han har ikke været religiøst forfulgt. Ansøgeren har som asylmotiv gjort gældende, at han er efterstræbt af de syriske myndigheder, der mistænker ham for politiske aktiviteter. Han har herved henvist til, at han i begyndelsen af 2009 blev anholdt, da han for første og eneste gang var på vej med politisk materiale fra Yekiti-partiet for sin bror, som han boede hos, til en af broderens venner. Han var efterfølgende fængslet frem til efteråret 2009, hvor han blev løsladt mod at underskrive en erklæring om at afholde sig fra politisk aktivitet. I løbet af den første måned af fængslingen blev han udsat for tortur. I sommeren 2010 blev broderens bopæl ransaget, og broderen blev anholdt, da der blev fundet politisk materiale på bo-

pælen. Der blev spurgt efter ansøgeren, der ikke var hjemme. Ansøgeren flygtede til en anden by og udrejste efterfølgende. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren har forklaret skiftende om, hvorvidt – og i hvilket omfang – han var i besiddelse af politisk materiale ved anholdelsen. Han har således til politiet forklaret, at han nåede at smide papirerne væk inden anholdelsen, men at han havde en løbeseddel i sin pung og et billede af det kurdiske flag på sin mobiltelefon. I sit asylskema har han oplyst, at politiet ved visiteringen fandt nogle pjecer og papirer, som tilhørte partiet, og billeder på mobiltelefonen, som omhandlede kurdere og Kurdistan. Under samtalen med Udlændingemyndighederne har han forklaret, at politiet ved visiteringen kiggede i den pose, han havde med sig, og i hans mobil, hvor de fandt billeder af det kurdiske flag. Forholdt den tidligere forklaring til politiet om, at han nåede at smide papirerne væk, har han forklaret, at der må have været tale om en misforståelse. Ved kontroloplæsningen hos politiet af forklaringen læste tolken op, at han gerne ville have smidt papirerne væk, men ikke at han faktisk gjorde det. Han forklarede videre til udlændingemyndighederne, at han ikke havde en løbeseddel i sin pung, kun sin mobil og de dokumenter, han havde i en pose. Ansøgeren har endelig til Flygtningenævnet forklaret, at han inden anholdelsen, mens han løb, smed posen om bag en mur, men at politiet så det og hentede den. Derudover havde han en kurdisk kalender i sin pung. Flygtningenævnet finder, at de nævnte divergenser, der vedrørte den centrale del af asylmotivet, er så væsentlige, at ansøgerens forklaring om anholdelsen må tilsidesættes som utroværdig. Der er under sagen foretaget en torturundersøgelse. Det fremgår af personundersøgelsen, at der er fundet fire små ar – i venstre øjenbryn, i højre kæbebensvinkel, på højre skulderled og bagpå venstre lår, og af den retspsykiatriske erklæring, at ansøgeren lider af PTSD. Det er herefter samlet vurderet, at det synes sandsynligt, at de påviste forandringer kan være en følge af tortur. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at det forefundne og den deraf følgende konklusion er tilstrækkelig entydig til i sig selv at kunne føre til et andet resultat. Der er således tale om ukarakteristiske små forandringer, ligesom det fremgår af den retspsykiatriske erklæring, at ansøgeren har oplyst om psykiske belastninger også forud for den angivne anholdelse. Samlet set har ansøgeren derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sagen blev efterfølgende søgt genoptaget under henvisning blandt andet til ansøgerens værnepligtsforhold. Flygtningenævnet besluttede i efteråret 2013 at genoptage og hjemvise sagen til Udlændingestyrelsen, som meddelte ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Der henvises om nævnets behandling af sager vedrørende syriske statsborgere nærmere til kapitel 7. Syrien/2013/3

Nævnet meddelte i **februar 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar og deres to børn fra Sudan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne tilhører Berti-stammen fra Darfur i Sudan. Den mandlige ansøger har oplyst, at stammen er tæt på Zaghawa-klanen, og at begge klaner stammer fra det nordlige Darfur. Ansøgerne har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv oplyst, at den mandlige ansøger i *foråret* 2006 blev udsat for vold og tortur under en tilbageholdelse, hvorunder han blev slået med en stok og neglene på hans storetæer blev hevet af, ligesom han efterfølgende sammen med sin familie blev holdt tilbage i en lukket lejr ved [...] ikke langt fra Khartoum, indtil han med hjælp fra en officer med familien kunne udrejse til *et mellemøstligt land*. Myndighedernes overgreb mod ham var begrundet i, at han nægtede at sprede insektgift i vandet ved tre landsbyer nær [...], idet han ikke ville medvirke til, at hans stammefolk og deres dyr døde. Den kvindelige ansøger har udover ægtefællens forhold henvist til, at hun i *foråret* 2006 blev anholdt af politiet og beskyldt for at indsamle oplysninger om trafik af militærkøretøjer ved hjælp af de børn, der gik i de skoleklasser, for hvilke hun var lærerinde. Hun nægtede beskyldningerne og gav ingen nærmere oplysninger, men samme aften blev der sat ild til familiens hus i [...], hvorved deres syv måneder gamle søn indebrændte. Efterfølgende blev hun ført sammen med sin ægtefælle, som hun og deres to større børn herefter var sammen med i lejren ved [...] og under det videre forløb. Den mandlige ansøger har yderligere henvist til, at han i *efteråret* 2009 under familiens ophold i *det mellemøstlige land* blev advaret af den militærofficer, [...], som havde hjulpet familien med at udrejse fra Sudan. Officeren meddelte telefonisk fra *et andet mellemøstligt land* til den mandlige ansøger i *det mellemøstlige land*, hvor ansøgerne opholdt sig, at de sudanesiske myndigheder eftersøgte den mandlige ansøger i *det sidstnævnte land* med henblik på at kidnappe ham, således at han ikke kunne vidne mod den sudanesiske regering. Flygtningenævnet finder, at den mandlige ansøgers forklaring på flere punkter har givet anledning til tvivl om asylmotivet. Således har den mandlige ansøger, der har afgivet forklaringer to gange til UNHCR’s repræsentation i *det mellemøstlige land* og senere til asylsagen i Danmark, herunder samtalen med Udlændingestyrelsen, forklaret forskelligt blandt andet om, hvorvidt han blev udsat for vold under den første tilbageholdelse i [...] eller under den efterfølgende tilbageholdelse i [...], og om hvor han var tilbageholdt i syv dage i hver af disse byer, da ansøger blev pågrebet i *foråret* 2006, fordi han ikke havde udført ordren om at sprede insektgift i drikkevandet i tre landsbyer nær [...]. Den mandlige ansøger har forklaret usikkert om, hvilke tre landsbyer der var tale om, og den mandlige ansøgers forklaring om den sudanesiske militærofficer, [...], har fremstået helt ubestyrket og usandsynlig. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** bemærker imidlertid, at den tvivl og usikkerhed, som den mandlige ansøgers forklaring om asylmotivet efterlod, gav anledning til, at nævnet på mødet den [...] 2011 besluttede at søge yderligere oplysninger tilvejebragt navnlig vedrørende den mandlige ansøgers forhold ved gen-

nemførelse af en torturundersøgelse af den mandlige ansøger ved Retsmedicinsk Institut samt ved henvendelse til UNHCR i *det mellemøstlige land*, som ansøgerne havde haft kontakt med. Det fremgår af personundersøgelse af [...] 2011 fra Retsmedicinsk Institut ved Aarhus Universitet konkluderende blandt andet, at de påviste forandringer hos den mandlige ansøger i rygsøjle og skulderled af reumatolog er vurderet som at kunne være forenelige med det oplyste om torturen, ligesom ansøgeren ved den retspsykiatriske undersøgelse fandtes at lide af posttraumatisk belastningsreaktion, som kan henføres til den udførte tortur. Det fremgår af undersøgelsen, at ansøgeren fandtes troværdig i sine forklaringer, og at det fundne således tydede på at kunne stamme fra det oplyste om torturen. Det fremgår af Udenrigsministeriets notat af [...] 2012, at UNHCR's kontor i *det mellemøstlige land* har oplyst, at der havde været nogle uoverensstemmelser i de afgivne forklaringer, men at UNHCR alligevel vurderede ansøgerne som bona fide og tildelte dem flygtningestatus, således som det fremgår af sagens bilag 20 og 21, hvorefter begge ansøgere i *efteråret* 2009 er anerkendt som flygtninge af UNHCR i henhold til et udvidet mandat. Den kvindelige ansøgers forklaring om den voldssituation, som hun var udsat for i *foråret* 2006 i nogle timer, og om ildspåsættelsen af familiens hus samme aften finder flertallet i alt væsentligt at måtte lægge til grund. Den kvindelige ansøger har forklaret, at hun ikke over for de sudanesiske myndigheder gav oplysninger om eller erkendelse af, at hun havde indsamlet oplysninger om militære køretøjer ved hjælp af skolebørnene, og flertallet finder, at den kvindelige ansøger ikke grundet egne forhold kan anses for at risikere en konkret og individuel efterstræbelse ved en tilbagevenden til Sudan. På grundlag af det fremkomne vedrørende den mandlige ansøger finder flertallet imidlertid efter en samlet vurdering af ansøgernes oplysninger, herunder i forbindelse med torturundersøgelsen, at det må lægges til grund, at den mandlige ansøger blev frihedsberøvet og under denne udsat for tortur, fordi han havde undladt at efterkomme anvisninger fra sudanesiske myndighedsrepræsentanter om at hælde gift i det drikkevand, som lokale beboere anvendte, og at ansøgerne efterfølgende blev holdt tilbage i en lukket og militært kontrolleret lejr, [...] ikke langt fra Khartoum, hvorfra det lykkedes dem at undslippe og herefter udrejse via Khartoum til *et mellemøstligt land*. Idet bemærkes, at den mandlige og kvindelige ansøger er fra den del af Darfur, der efter Sydsudans erklærede selvstændighed i juli 2011 fortsat henhører under Sudan og fortsat er præget af betydelig ustabilitet og voldelige konflikter, finder flertallet herefter, at den mandlige ansøger ved en tilbagevenden til Sudan må anses for at risikere fornyet tilbageholdelse med overgreb og umenneskelig behandling eller straf, og at begge ansøgere og deres to børn derfor har krav på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgerne og deres to børn opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2." Sudan/2013/5

Nævnet meddelte i **marts 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Aleppo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. To af hans sønner har i en årrække syet kurdiske nationaldragter og kurdiske flag i ansøgerens hus, herunder efter bestilling fra Yekiti-partiet og til Newroz-festen i marts 2007. Ansøgeren har støttet Yekiti økonomisk, men har ikke herudover været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at myndighederne mistænker ham for at støtte Yekiti. På grund af mistanken har ansøgeren været tilbageholdt af myndighederne i en måneds tid. Ansøgeren blev herunder udsat for forskellige former for hårdhændet fysisk behandling, herunder slag under fodsålerne. Ved løsladelsen blev han pålagt meldepligt. Han er tre gange mødt op på Sikkerhedstjenestens kontor, ligesom han to-tre gange er blevet hentet af myndighederne på sin bopæl og herefter afhørt. Ansøgeren kunne herefter ikke få sit konfiskerede pas tilbage under henvisning til, at hans sag ikke var afsluttet. En af ansøgerens sønner er senere blevet tilbageholdt. Efter ansøgerens udrejse i *efteråret* 2008 har sikkerhedspolitiet flere gange ransaget ansøgerens bopæl og spurgt efter ham. Uanset visse uoverensstemmelser kan Flygtningenævnet i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. I vurdering heraf indgår med vægt, at det efter torturundersøgelse i erklæring fra Retspatologisk Afdeling, Københavns Universitet, sammenfattende er konkluderet, at der ved undersøgelser er konstateret såvel fysiske som psykiske fund foreneligt med følger efter tortur som oplyst. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgeren vedrørende tilknytning til Yekiti har været udsat for tilbageholdelse og tortur, samt at myndighederne efter ansøgerens udrejse flere gange har ransaget ansøgerens bopæl og spurgt efter ansøgeren. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at der er reel risiko for, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien på ny vil blive udsat for forfølgelse af myndighederne. Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2013/28

Nævnet **stadfæstede** i **maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2008. Ansøgeren mødte ikke frem til nævnsmødet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes, at nævnet på nævnsmødet besluttede at behandle sagen på det foreliggende grundlag, jf. nævnets forretningsorden § 36, stk. 1. Ansøgeren er udeblevet fra nævnsmødet uden dokumenteret lovligt forfald. Ansøgeren blev indkaldt til nævnsmødet ved brev af [...] 2013, som er sendt til ægtefællens adresse, hvorpå ansøgeren den [...] 2010 blev registreret som privat indkvarteret, og hvor han efter opslag i Udlændingeregistret den [...] maj 2013 fortsat er registreret. Efter det oplyste er ansøgeren via sin hustru bekendt med, at hans sag skulle behandles på et møde i Flygtningenævnet i [...] af maj 2013. Ansøgeren har oplyst under udlændingemyndighedernes behandling af hans asylsag, at han er etnisk kurder og alewit fra [...], Tyrkiet. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger

eller organisationer, men han har sympatiseret med kurdernes sag i Tyrkiet og på et ideologisk plan været inspireret af den venstreorienterede gruppe DHKP-C, ligesom han aktivt har kæmpet mod udbredelsen af narkotika i ansøgerens lokalområde. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i Tyrkiet blev idømt 17 år og 2 måneders fængsel for en forbrydelse, som han ikke har begået. Ansøgeren har heraf afsonet mere end fire år i forskellige tyrkiske fængsler, hvorefter ansøgeren blev givet amnesti med en betinget løsladelse. Ansøgeren har derudover stillet sig i direkte opposition til en gruppe af kriminelle bander og korrupte politifolk, da han igennem sit virke navnlig mod organiseret narkohandel har modarbejdet deres interesser. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Tyrkiet, at han vil blive fængslet og tortureret af de tyrkiske myndigheder, der fortsat ønsker, at han skal afsone den tidligere idømte straf. Derudover frygter ansøgeren at blive slået ihjel af personer med tilknytning til mafiaen og andre kriminelle bander, herunder en bande ledet af en tidligere højtstående politimand, som har eftersøgt ansøgeren i Tyrkiet, ligesom personer med tilknytning til denne tidligere højtstående politimand har opsøgt og truet ansøgeren i Danmark samt udsat ham for vold. Ved vurderingen af ansøgerens asylmotiv lægger Flygtningenævnet i overensstemmelse med indholdet af Udenrigsministeriets notat af [...] 2011 til grund, at ansøgeren den [...] 1998 blev idømt fængsel i 17 år og 2 måneder for den [...] 1996 sammen med tre medgerningsmænd at være trængt ind i et privat hjem ved at true husets ejer med et attråpvåben og derfra tilegne sig guld og et kamera, som de bagefter afhændede. Dommen blev appelleret, men blev endelig den [...] 1998. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at dommen blev afsagt på falske og konstruerede beviser, og at ansøgeren således er uskyldig dømt som hævdet af ham. Nævnet har herved lagt vægt på, at dommen ikke som af ansøgeren oplyst har været indbragt for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Det er endvidere indgået i nævnets vurdering, at ansøgeren i asylansøgningsskemaet og under de første samtaler med Udlændingestyrelsen afgav meget vage oplysninger om det, han er dømt for, og først under den sidste samtale i Udlændingestyrelsen den [...] 2011, efter at oplysninger om dommens indhold var indhentet via Udenrigsministeriet, vedgik et nærmere kendskab til dommens indhold, samt at ansøgeren har forklaret divergerende om motivet for at få ansøgeren dømt på falsk grundlag, idet det efter referatet fra samtalerne den [...] og [...] 2009 skulle have drejet sig om en konflikt med en betjent, der angiveligt solgte narko, mens han under samtalen den [...] 2011 ændrede det til, at betjenten var indblandet i et mord på en ukendt socialist, som ansøgeren søgte at opklare. Ansøgeren har oplyst, at han under sit fængselsophold i Tyrkiet fra 1996 til 2000 gentagne gange blev udsat for tortur. Det fremgår af erklæringen af [...] 2011 fra Retsmedicinsk Institut, at der ved undersøgelserne af ansøgeren var såvel fysiske som psykiske fund forenelige med følger efter tortur, men at der i øvrigt intet sikkert kan siges om opståelsesmåden. Nævnet bemærker, at de beskrevne tegn på tidligere vold forekommer beskedne henset til ansøgerens forklaring om, at han igennem flere år skulle have været udsat for omfattende

tortur. Nævnet kan ikke afvise, at ansøgeren på daværende tidspunkt afsonede under barske forhold, men bemærker samtidig, at der efter baggrundsoplysningerne i de senere år er sket en væsentlig bedring af forholdene i de tyrkiske fængsler. Ansøgeren blev den [...] 2000 "betinget løsladt". Efter indholdet af Udenrigsministeriets notat foreligger der ikke flere officielle dokumenter vedrørende denne løsladelse, og ansøgeren har da også i en uddybning af sine forklaringer, fremsendt til nævnet ved mail af [...] 2011, tilkendegivet, at han har fået endegyldigt svar fra sin bror og en advokat i Tyrkiet om, at han ikke officielt er eftersøgt. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren som følge af en ændring af beslutningen om prøveløsladelse fra 2000 eller på andet grundlag skulle være eftersøgt af de tyrkiske myndigheder med henblik på fornyet fængsling. På denne baggrund og henset til, at ansøgeren boede og arbejdede i Tyrkiet i 8 år efter sin løsladelse, samt til, at ansøgerens aktiviteter i disse 8 år efter deres karakter ikke i sig selv synes at være egnede til at bringe ham i myndighedernes søgelys, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet vil blive udsat for asylrelevant forfølgelse fra de tyrkiske myndigheds side eller vil være i reel risiko for at blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han vil være i fare for asylrelevante overgreb fra personer tilknyttet mafiagrupper i Tyrkiet således som anført af ham. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om ransagninger, trusler og overgreb fra sådanne personer i Tyrkiet på det foreliggende grundlag fremstår som ubegrundede, ukonkrete og usandsynlige, og ansøgeren har ved at udeblive fra nævnsmødet afskåret sig fra at fremkomme med en nærmere uddybning heraf. De fremlagte fotos af en lejlighed, som angiveligt har været udsat for ransagning, kan ikke føre til en ændret vurdering. Ansøgerens oplysninger om, at han i Danmark skulle have været udsat for overgreb begået af personer, der er udsendt af [...] eller af tyrkiske mafiagrupper iøvrigt, beror alene på ansøgerens egne formodninger og savner sandsynlighedens præg. Flygtningenævnet har ved sin vurdering af sagen været opmærksom på, at ansøger lider af symptomer på mental forstyrrelse. Flygtningenævnet finder dog efter en samlet vurdering, at ansøgeren på det foreliggende grundlag ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet har en velbegrundet frygt for at blive udsat for en konkret, individuel forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil blive udsat for en reel risiko for overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Tyrkiet/2013/2

Der kan endvidere henvises til den ovenfor i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Indien/2013/3.

5.9 Køns- og æresrelateret forfølgelse

5.9.1 Den asylretlige vurdering af køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

Udlændingeloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb. Det er dog generelt accepteret, at kvinder og mænd kan blive udsat for særlige typer overgreb, der giver behov for beskyttelse. Sager, hvor asylmotivet er køns- og æresrelaterede overgreb, skal som alle andre asylsager vurderes i forhold til udlændingelovens § 7. I lighed med andre sager foretager nævnet en konkret og individuel bedømmelse af, hvorvidt den enkeltes asylmotiv sammenholdt med nævnets baggrundsoplysninger vedrørende det pågældende land kan medføre, at den pågældende er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller § 7, stk. 2. I denne vurdering indgår også oplysninger om eventuelle særlige forhold for ansøgeren i den pågældendes hjemland.

De køns- og æresrelaterede overgreb, som kvindelige asylansøgere påberåber sig, er ofte konflikter i forbindelse med enten ægteskab eller førægteskabelige forhold. Der kan være tale om konflikter vedrørende indgåelse af ægteskab, for eksempel tvangsægteskaber eller ægteskaber mod familiens vilje, eller konflikter i forbindelse med ophævelse af ægteskab, for eksempel skilsmisse mod familiens vilje eller udrejse uden ægtefællens tilladelse. I flere tilfælde frygter kvinderne æresdrab som følge af de anførte forhold.

Fælles for disse overgreb er, at de ofte kan karakteriseres som privatretlige konflikter, der ikke er understøttet af myndighederne. Sådanne forhold kan som udgangspunkt ikke medføre opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, idet kvinden i stedet må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse i hjemlandet. I praksis er det dog blevet anerkendt, at visse overgreb udøvet af privatpersoner kan være af et sådant omfang og af en så intensiv karakter, at det må anses for forfølgelse, såfremt myndighederne ikke har evne eller vilje til at yde kvinden beskyttelse.

I visse lande er de generelle forhold for kvinder af en sådan art, at asylansøgende kvinder påberåber sig disse som asylrelevante. Der ses ikke i Flygtningenævnets praksis at være eksempler på afgørelser, hvor de generelle forhold for kvinder i et land har kunnet begrunde, at den pågældende alene af den grund anses som omfattet af udlændingelovens § 7. Oplysninger om generelt vanskelige forhold for kvinder vil dog indgå som et element i Flygtningenævnets konkrete asylvurdering, der sammenholdt med andre faktorer vil kunne tale for, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl. Der kan herved henvises til de nedenfor i afsnit 5.9.2.1 nævnte afgørelser.

I de seneste år har Flygtningenævnet endvidere behandlet et antal sager, hvor mandlige asylansøgere som asylmotiv har påberåbt sig frygt for æresdrab, særligt som følge af

førægteskabelige forhold eller indgåelse eller ophævelse af ægteskab mod familiens vilje, se afsnittene 5.9.2.2, 5.9.2.3 og 5.9.2.4.

Flygtningenævnet har endvidere behandlet et antal sager, hvor ansøgerne som asylmotiv har henvist til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet (LGBT-personer). Der henvises til de nedenfor i afsnit 5.9.2.6 nævnte afgørelser.

5.9.2 Praksis vedrørende køns- og æresrelaterede overgreb m.v.

5.9.2.1 Kønsmæssigt aspekt inddraget ved vurderingen af forfølgelsesrisikoen

Nævnet meddelte i **november 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. Ansøgerens datter og hendes familie var i 2010 blevet meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim. Ansøgeren er født i Afghanistan og boede i Kabul indtil sin udrejse til Iran for omkring 13 år siden. I Iran boede hun i byen Shiraz indtil sin udrejse i [...] 2012. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hendes herboende datter, [...], som 12 eller 13-årig blev lovet væk til en fætter af familien ved navn [...]. Ansøgerens datter ville ikke giftes med den pågældende, hvorfor hun natten før brylluppet stak af med sin nuværende ægtefælle. Som følge heraf blev ansøgerens ægtefælle bortført af *fætteren*. Ansøgeren har ikke siden hverken set eller hørt fra ham. Ansøgeren og hendes nu afdøde datter flygtede efter bortførelsen af ansøgerens ægtefælle til Iran, hvor de boede indtil datterens død i 2011. Ansøgeren udrejste i [...] 2012 af Iran, idet hun ville bo hos sin herboende datter, da hun ikke havde noget familie tilbage i Iran. Ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter ansøgeren, at *fætteren* vil hævne sig på hende og slå hende ihjel, idet ansøgerens datter i sin tid stak af for at undgå at blive gift med ham. Ansøgerens datter og svigersøn blev i 2010 meddelt opholdstilladelse på grundlag af den samme æresrelaterede konflikt, som ansøgeren har påberåbt sig som sit asylmotiv i denne sag. Ansøgeren har under sagen forklaret konsistent om sit asylmotiv, og de få divergenser kan ikke tillægges afgørende betydning. På denne baggrund kan Flygtningenævnet ikke afvise ansøgerens forklaring om, at hun som følge af datterens forsvinden forud for det planlagte bryllup er indblandet i en æresrelateret konflikt med *fætteren*. **Flygtningenævnets flertal** finder herefter, at ansøgeren efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring og de foreliggende baggrundsoplysninger om æresrelaterede konflikter i Afghanistan, uanset at konflikten ligger langt tilbage i tid, har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingeloven § 7, stk. 2. Flertallet har ved denne vurdering tillige lagt vægt på, at ansøgeren, der er en enlig ældre kvinde, ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være særlig udsat som den nærmeste slægtning til datteren,

der forårsagede konflikten, og at ansøgeren vil være uden familie eller anden form for netværk, der vil og kan beskytte hende. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse i medfør af udlændingeloven § 7, stk. 1.” Afg/2013/54

5.9.2.2 Ægteskab

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Irak. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk irakisk kurder og muslim fra Kirkuk, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive slået ihjel af sin broder, idet hun har nægtet at indgå ægteskab med broderens ven samt nægtet at opsiges sin stilling ved retten i Kirkuk på trods af broderens ønske herom. Ansøgerens broder blev gradvist mere religiøs og tilsluttede sig sekten wahabi, hvorefter han ikke længere accepterede ansøgerens arbejde samt hendes personlige fremtræden. Broderen udsatte ansøgeren for vold, hvorved han forsøgte at presse ansøgeren til at opsiges sin stilling og gifte sig med en af broderens venner, som ligeledes tilhørte wahabi. Selvom nævnet måtte lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, finder nævnet ikke, at ansøgeren har oplyst om omstændigheder, der har en sådan intensitet, at disse kan anses for asylbegrundende. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgeren må anses for en veluddannet kvinde. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hendes broder har kunnet gennemføre sit krav om at etablere et tvangsægteskab. I tilknytning hertil bemærker nævnet, at han har fremsat trusler om tvangsægteskab uden at udføre disse, længe før ansøgeren udrejste fra Irak. Flygtningenævnet finder efter en samlet bedømmelse ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Irak vil være i risiko for konkret individuel forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren findes heller ikke at have sandsynliggjort at være i reel risiko for umenneskelig behandling eller andre overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/16

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger og to børn fra Afghanistan. Indrejst i 2012. Ansøgeren havde som asylmotiv blandt andet henvist til sin ægtefælles salg af alkohol. Flygtningenævnets begrundelse vedrørende denne del af asylmotivet er udeladt i resuméet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk qizilbash og muslim fra Kabul, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive henrettet eller at blive fængslet af

myndighederne, da de mistænker hendes ægtefælle, [...], for at have solgt alkohol i Kabul. I 2010, hvor ansøgeren med sin ægtefælle og to børn efter flere år med bopæl i Iran flyttede til Kabul, lånte ansøgerens ægtefælle et for hende ukendt beløb af sin broder, hvorefter ægtefællen begyndte at sælge alkohol i Kabul til for hende ukendte personer. Omkring ti måneder senere fik myndighederne kendskab herom, da ansøgerens nabo anmeldte forholdet. Samme aften, som ansøgeren og hendes familie blev advaret herom af en ven til ægtefællen, der arbejdede for myndighederne, flygtede ansøgeren og hendes ægtefælle. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere oplyst, at hendes datter, [...], der er født i 2002, skulle giftes med hendes svogers fem år ældre søn, hvilket ansøgeren afslog allerede ved datterens fødsel. Omkring 10 til 15 dage inden familiens udrejse i *sommeren* 2011 krævede svogeren igen ægteskab mellem ansøgerens datter og hans søn som betaling for lånet til ægtefællen. Svogeren truede med, at han ville gennemtvunge ægteskabet, når ansøgerens datter fyldte 12 år. [...] Nævnet finder derfor, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren grundet ægtefællens salg af alkohol er i den konkrete risiko for alvorligt overgreb fra myndighedernes side, som ansøgeren påberåber sig. Det bemærkes i øvrigt, at ansøgeren og hendes ægtefælle ikke i øvrigt havde nogen konflikt med de afghanske myndigheder. For så vidt angår ansøgerens frygt for, at datteren [...] skal blive tvangsgift med svogers fem år ældre søn, lægger nævnet vægt på, at ansøgeren vedvarende har afvist at acceptere dette ægteskab. Ansøgeren blev efter sin forklaring i et tilfælde slået af svogeren for omkring ti år siden. Ansøgeren har oplyst, at svogeren efter ansøgeren og hendes families tilbagekomst til Kabul i 2010 har truet hende med, at han vil gennemføre ægteskabet uanset hendes accept, men han har ikke udsat ansøgeren for vold. Ansøgerens ægtefælle har efter ansøgerens forklaring tilkendegivet, at det er ansøgeren og ikke ægtefællen, der skal træffe afgørelse om ægteskabet. Nævnet bemærker, at ansøgeren har haft ophold i Kabul, hvor ansøgerens moder og brødre efter det oplyste fortsat ejer en ejendom, ligesom en ældre farbroder bor i Kabul. Uanset om ansøgeren ønsker at tage ophold i Kabul eller ikke, finder nævnet, at svogers fremfærd ikke kan antages at indebære, at ansøgeren med sin datter ikke kan tage ophold i Afghanistan. Nævnet har fundet, at konflikten med svogeren primært er af privat karakter og ikke har en sådan karakter og intensitet, at ansøgeren risikerer overgreb efter udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Afghanistan. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/41

Nævnet meddelte i **juni 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til et ægtepar og et barn fra Pakistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er pakistanske statsborgere fra Islamabad i Pakistan. Den mandlige ansøger er kristen. Den kvindelige ansøger konverterede fra islam til kristendommen i forbindelse med vielsen i *foråret* 2012 med den mandlige ansøger. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansø-

gerne har som asylmotiv henvist til, at de i *begyndelsen af 2011* indledte et kæresteforhold, som de holdt skjult for deres familier på grund af forskellene i deres religioner. På et tidspunkt fik den kvindelige ansøgers moder kendskab til forholdet, og hun underrettede den kvindelige ansøgers fader, der bor i London, herom. I *foråret 2011* og i *slutningen af 2011* blev den mandlige ansøger udsat for skudattentater udført af for ham ukendte gerningsmænd. Ansøgerne mistænker den kvindelige ansøgers fader for at stå bag attentaterne, idet han har truet med at slå den mandlige ansøger ihjel. Efter vielsen boede ansøgerne sammen i et muslimsk kvarter i Islamabad. Frem til deres udrejse henholdsvis *medio 2012* og *medio 2012* blev de udsat for chikane og trusler på livet, som ansøgerne antager, den lokale imam opfordrede til, ligesom den lokale imam omtalte dem som vantro i moskeen. Også efter ansøgernes forklaringer for nævnet lægges ansøgernes oplysninger til grund. Forklaringerne har i alt væsentligt været overensstemmende i hele sagsforløbet og har fremstået selvoplevede. Nævnet lægger derfor vægt på, at den kvindelige ansøgers muslimske familie modsatte sig kæresteforholdet, fordi den mandlige ansøger er kristen. Herunder fremsatte den kvindelige ansøgers fader trusler på livet mod den mandlige ansøger, og denne var dels i *foråret 2011* dels i *slutningen af 2011* udsat for skudattentater. Begge attentater blev politianmeldt af den mandlige ansøger, der har forklaret, at politiet optog rapport, men at politiet herefter ikke foretog yderligere. Der foreligger vielsesattest af *foråret 2012* i sagen samt en erklæring vedrørende den kvindelige ansøgers frivillige konversion fra islam til kristendommen. Ansøgerne har forklaret, at erklæringen er registreret hos den lokale notar. Ansøgerne har forklaret, at de straks efter vielsen flyttede til det værelse eller den bolig, som den mandlige ansøger havde lejet i et andet kvarter i Islamabad end der, hvor ansøgerne tidligere havde boet. Kvarteret var muslimsk, og udlejeren erfarede om ansøgernes kristne ægteskab. Dette blev herefter kendt i lokalområdet, hvorefter ansøgerne blev udsat for trusler og chikane, ligesom den lokale imam omtalte dem som vantro i moskeen og som krænker af islam efter den pakistanske straffelov. Udlejeren pålagde ansøgerne at finde en anden bolig. Begge ansøgere anser den kvindelige ansøgers fader for at stå bag skudattentaterne. Den mandlige ansøger har oplyst, at han ikke har andre konflikter, der kan begrunde attentaterne. Forklaringen herom fremstår bestyrket ved den ”legal notice” af *foråret 2012*, som ansøgerne har fremlagt i sagen, og som vedrører den kvindelige ansøgers faders beskyldning mod den mandlige ansøger grundet den kristne vielse med den kvindelige ansøger. Nævnet finder på denne baggrund og sammenholdt med baggrundsoplysninger for kristne og konvertitter i Pakistan, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Pakistan risikerer overgreb grundet deres religiøse overbevisning fra den kvindelige ansøgers familie og fra andre personer i ansøgernes omgivelser. Grundet skudattentaterne må overgrebene anses for konkrete og alvorlige, og ansøgerne, der i Danmark den [...] 2013 har fået et barn, der er døbt den [...] 2013, findes ved en tilbagevenden til Pakistan at være i en udsat position, hvor de ikke eller kun meget vanskeligt må anses for at kunne opnå den fornødne beskyttelse fra myndig-

hederne side, herunder i forbindelse med udøvelse af deres kristne tro ved kirkegang med videre, således som de har forklaret om. Efter en samlet vurdering finder nævnet derfor, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Pakistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorfor de har krav på opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Flygtningenævnet meddeler derfor de pakistanske statsborgere [...] og [...] samt et barn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Pakistan/2013/2

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra landsbyen [...] i Uruzgan provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af [...], der er en magtfuld kommandant fra Hezb-e Islami, fordi hun har nægtet at gifte sig med ham. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at ansøgerens fader blev dræbt af *kommandanten*, inden ansøgeren blev født. I begyndelsen af 2010 kom *kommandanten* til ansøgerens hus med 10-15 bevæbnede vagter, idet han skød op i luften og råbte, at ansøgeren nu tilhørte ham. Ansøgeren ville ikke gifte sig med *kommandanten*, og familien fik arrangeret, at hun i stedet skulle gifte sig med sin herboende ægtefælle. Efter skudepisoden tog ansøgeren ophold hos sin morbroder i Pakistan. Ansøgeren mødte sin ægtefælle i Kabul i sommeren 2010. Ansøgeren fortsatte med at bo hos morbroderen i Pakistan, og den [...] 2011 blev ansøgeren og ægtefællen gift i Kabul. Ansøgeren tog herefter igen tilbage til Pakistan med sin morbror. Ansøgeren opholdt sig i Pakistan til den [...] 2011, hvor hun rejste til Danmark med sin ægtefælle. Efter brylluppet tog ansøgerens moder og broder tilbage til *deres landsby*. *Kommandanten* fængslede ansøgerens broder og mishandlede ham, idet han ville have oplysning om ansøgeren. *Kommandanten* indsatte endvidere en annonce i en avis, hvor han efterlyste ansøgeren og udlovede en dusør for oplysninger om hende. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har således vurderet, at ansøgerens forklaring indeholder divergenser og er usandsynlig, således at den ud fra en samlet vurdering fremstår utroværdig og ikke selvoplevet. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgeren på en række punkter har forklaret divergerende, herunder om faderens død, om hvad ansøgeren så og hørte, da hun blev opsøgt af kommandanten, om hvem hun var sammen med og fik oplysninger fra, da hun blev opsøgt af kommandanten, om hvor hun tog hen efter episoden med kommandanten, om hvor lang tid der gik, inden ansøgeren rejste til Kabul, om hvem ansøgeren rejste til Kabul med, om hvor længe ansøgeren opholdt sig i Kabul, om volden mod broderen og om moderens besøg hos broderen. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring på en række punkter fremstår usandsynlig, herunder ansøgerens begrænsede viden om kommandanten fra landsbyen, at kommandanten uden forudgå-

ende kontakt til familien indfinder sig som forklaret, at kommandanten ønsker at indgå ægteskab som forklaret, og at kommandanten blot forlader huset efter få minutter og uden at rette henvendelse til familien. Ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har Flygtningenævnet endvidere lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om sit ophold i Pakistan efter episoden i begyndelsen af 2010 ikke stemmer med oplysningerne i ansøgerens pas om visa til Pakistan og om indrejse i og udrejse fra Pakistan. Ved vurderingen af troværdigheden af ansøgerens forklaring har Flygtningenævnet endvidere lagt vægt på sagens tidsmæssige forløb, der underbygger, at ansøgeren ikke har søgt om asyl på grund af frygt for en bejler i Afghanistan, men for at være sammen med sin herboende ægtefælle. Det fremgår således, at ansøgeren mødte sin nuværende ægtefælle i sommeren 2010. *I sommeren 2011 blev ansøgeren og ægtefællen gift. Ca. tre uger senere* fik ansøgeren udstedt pas i Kabul. *I efteråret 2011 indgav ægtefællen ansøgning om visum til ansøgeren, der fik udstedt visum i begyndelsen af 2012. Ca. to uger senere* indrejste ansøgeren i Danmark sammen med sin ægtefælle på et visum, der var gældende indtil *sommeren 2012*, og ansøgeren søgte først om asyl *i foråret 2012*. Flygtningenævnet har ikke fundet grundlag for at udsætte sagen på ægthedsvurdering af den fremlagte avis. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at nævnet har tilside-sat ansøgerens forklaring som utroværdig. Flygtningenævnet har endvidere lagt vægt på, at det er påfaldende, at avisen først er tilvejebragt kort tid før mødet i nævnet, at fotoet i artiklen er identisk med et foto i ansøgerens identitetspapir, at teksten i artiklen fremstår med en anden typografi end teksten i avisen i øvrigt, og at datoen for avisens udgivelse ikke passer med ansøgerens forklaring om, hvornår hun får viden om annoncen. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundende forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at hun vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4 nævnte afgørelse Afg/2013/13.

5.9.2.3 Skilsmisse og samlivsophævelse

Nævnet **stadfæstede i februar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [...], Tyrkiet. Ansøgeren har støttet det kurdiske parti Hadep i en periode omkring 2004, i hvilken forbindelse han deltog i en række møder og en demonstration. Ansøgeren har som sit asylmotiv henvist til, at han af sin moder i 2002 blev tvunget til at indgå i et ægteskab sammen med sin kusine. Ansøgeren forlod sin ægtefælle og deres to fælles børn i 2008 og forbrød sig på traditionerne og forlangte skilsmisse, hvorefter han udrejste af Tyrkiet til *et andet europæisk land*, hvor han opholdt sig illegalt. Ansøgeren vendte i 2010 tilbage til Tyrkiet i håb om, at han

med sin moders hjælp kunne få bilagt stridighederne med sin egen familie samt med sin tidligere ægtefælles familie. Den tidligere ægtefælles fader ville imidlertid fortsat ikke acceptere skilsmissen, og ansøgeren blev herefter løbende udsat for trusler af den tidligere ægtefælles fader, ligesom han en enkelt gang blev overfaldet i forbindelse med en familiefest, hvorefter ansøgeren måtte til behandling på hospitalet. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Tyrkiet, at han vil blive slået ihjel af sin tidligere svigerfamilie, fordi han har forbrudt sig på traditionerne og opnået skilsmisse fra sin tidligere ægtefælle. Flygtningenævnet finder ikke grund til at betvivle ansøgerens forklaring om, at han har været tvangsgift, og at han har en konflikt med sin moder og sin svigerfamilie, der ikke vil acceptere ansøgerens ønske om at blive skilt. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren på dette grundlag er berettiget til opholdstilladelse. Flygtningenævnet bemærker herved, at det overgreb, som ansøgeren har forklaret at have været udsat for som følge af konflikten, ikke findes at have en sådan karakter og intensitet, at dette i sig selv er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og da ansøgeren ikke på troværdig måde har forklaret om andre former for trusler, beror det alene på hans egen formodning, at han ved en tilbagevenden skulle være i risiko for grovere overgreb. Flygtningenævnet lægger ved denne vurdering også en vis vægt på, at ansøgeren ikke har fundet det nødvendigt at søge om asyl, førend han blev anholdt på grund af et længerevarende ulovligt ophold. Flygtningenævnet bemærker også, at der er tale om en privatretlig konflikt, og at ansøgeren, såfremt han ikke ønsker at tage ophold på hjemegnen, kan henvises til at tage ophold et andet sted i Tyrkiet. Ansøgeren har således tidligere kunne opholde sig i længere perioder andetsteds, blandt andet i Istanbul, uden problemer. Herefter idet der ikke er grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, så stadfæster Flygtningenævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Tyrkiet/2013/4

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Iran. Indrejst i 2012. Ansøgerens tidligere ægtefælle og hans forældre bor i Danmark. Ansøgeren blev i begyndelsen af 2012 meddelt afslag på familiesammenføring. Ved byretsdom fra sommeren 2012 som stadfæstet ved landsretsdom fra slutningen af 2012 blev ansøgeren separeret fra sin tidligere ægtefælle. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk perser og muslim fra Ahwaz, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive slået ihjel af sine fætre, fordi de fejlagtigt tror, hun har krænket deres ære. Ansøgeren frygter endvidere de iranske myndigheder, idet myndighederne er af den overvisning, at ansøgeren under opholdet i Danmark har lavet propaganda mod det iranske regime og har forbrudt sig mod iransk lov ved sit samliv. Til støtte herfor har ansøgeren forklaret, at hun under et ophold i Danmark i foråret 2011 blev viet til en herboende mand. Vielsen foregik i *sommeren 2011* på rådhuset, og parret

blev ikke ved den lejlighed muslimsk viet. Få dage efter vielsen rejste ansøgeren tilbage til Iran med det formål at sælge sin lejlighed og hæve sin opsparing, som hun medbragte til Danmark i *begyndelsen af 2012*. Efter at have givet sin ægtefælle pengene fra salget og opsparingen ændrede ægtefællens opførsel sig, og han smed efter en uge ansøgeren ud af deres fælles lejlighed. Ægtefællen ønskede dog ikke at skilles fra ansøgeren, og han ønskede ikke at tilbagegive ansøgerens penge. Fra i *begyndelsen af 2012* fremsatte ægtefællen samt dennes fader trusler mod ansøgeren og hendes broder. Ægtefællens fader har endvidere henvendt sig til ansøgerens fætre i Iran, til hvem han har oplyst, at ansøgeren har haft samleje med sin ægtefælle uden at være muslimsk viet samt at have ernæret sig ved prostitution. Han har ligeledes videresendt billeder af ansøgeren, hvor hun angiveligt fremstår nøgen og halvnøgen. Af den grund henvendte ansøgerens fætre sig til ansøgerens forældre, hvor de truede med at dræbe ansøgeren, såfremt hun returnerer til Iran. Ansøgeren har endvidere til støtte for sit asylmotiv forklaret, at de iranske myndigheder har henvendt sig på hendes forældres bopæl og ved den lejlighed tilbageholdt ansøgerens fader i et døgn med det formål at få oplysninger om ansøgeren og hendes broders påståede propaganda i Danmark. Ansøgeren indrejste senest i Danmark i *begyndelsen af 2012* uden på daværende tidspunkt at være i konflikt med hverken familien i Iran eller de iranske myndigheder. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren herefter har været igennem en uforsonlig skilsmisssag i to instanser, og hendes svigerfamilie har i den forbindelse fremkommet med diverse trusler og henvendelser til forskellige myndigheder. Ansøgeren har forklaret, at hun fra sin familie har fået oplyst, at de iranske myndigheder nu efterstræber hende dels som følge af påstået uægteskabeligt samliv og dels som følge af medvirken til udbredelsen af bogen *De Sataniske Vers*. Endvidere har ansøgeren forklaret, at hendes familie også har oplyst, at hendes fætre af førstnævnte grund vil efterstræbe hende. Flygtningenævnet finder det i denne forbindelse ikke sandsynliggjort, at ansøgeren skulle være i risiko for myndighedsforfølgelse som resultat af hendes påståede politiske aktiviteter, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder det imidlertid efter det foreliggende sandsynliggjort, at ansøgeren som følge af sit samliv og efterfølgende konflikt med sin tidligere ægtefælles familie ved en tilbagevenden til Iran vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold fra de iranske myndigheder omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgerens tidligere svigerfader flere gange har rettet henvendelse til forskellige danske myndigheder og har fremsat trusler imod hende. Herefter kan det ikke udelukkes, at han enten allerede har eller ved ansøgerens eventuelle tilbagevenden vil give meddelelse til de iranske myndigheder om hendes forhold. Flygtningenævnet meddeler derfor den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Iran/2013/46

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Albanien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøge-

ren er etnisk albaner og muslim fra [...], Albanien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter, at han vil blive slået ihjel af sin fader eller sin svigerfamilie, da han har bragt skam over dem ved at forlade sin ægtefælle, [...], idet han er flygtet fra Albanien. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at han i *efteråret* 2012 af sin fader blev presset til at gifte sig med kvinden [...], efter at parret efter aftale mellem familierne havde været forlovet i seks måneder. Nævnet finder endvidere ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at ansøgerens fader i forlovelsesperioden i et tilfælde slog ansøgeren, fordi ansøgeren nægtede at tale i telefon med [...], ligesom nævnet ikke finder grundlag for at tilsidesætte ansøgerens forklaring om, at [...]'s broder opsøgte ansøgeren og truede ham med en pistol på grund af ansøgerens indstilling til det indgåede ægteskab. Nævnet lægger endvidere på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgerens moder støttede ansøgeren, og at hun og ansøgeren endvidere blev støttet af moderens brødre. Ansøgeren, der var i besiddelse af et albansk pas, udrejste ikke straks efter episoden med svogeren, men afventede, at han med hjælp fra moderens brødre fik et falsk italiensk pas. Nævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at konflikten med faderen eller svigerfamilien har karakter af en blodfejde. Nævnet har herved lagt vægt på, at der før ansøgerens udrejse alene var tale om enkeltstående konflikter med faderen og svogeren af begrænset intensitet. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har redegjort for, at de to familier på noget tidspunkt har truet med blodhævn, eller at familierne ved tidligere lejligheder har grebet til blodhævn. Ansøgeren har således ej heller sandsynliggjort, at den omstændighed, at han vælger at forlade ægtefællen, vil udsætte ansøgeren for risiko for blodhævn. Henset til, at ansøgeren alene har beskrevet enkeltstående konflikter med faderen og svogeren af begrænset intensitet, da ansøgeren ikke udrejste straks, og at ansøgeren har modtaget hjælp fra moderens familie, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han på grund af sin indstilling til ægteskabet og udreisen ved en tilbagevenden til hjemlandet vil risikere at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet finder endvidere, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han forud for udreisen har været udsat for en asylbegrundende forfølgelse, eller at han ved en tilbagevenden til hjemlandet, ville være i risiko herfor, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Albanien/2013/2

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.4.2 nævnte afgørelse Uganda/2013/2.

5.9.2.4 Utroskab og førægteskabelige forhold eller overgreb

Nævnet meddelte i **juni 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske tadjiker og

sunni-muslimer fra [...], Kabul, Afghanistan. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter den kvindelige ansøgers fader og faderens fætter, idet de er blevet gift og er udrejst imod hans ønske. Ligeledes har de haft samleje, før de blev gift, og af denne grund frygter de også politiet i Afghanistan. Den mandlige ansøger arbejdede som chauffør for den kvindelige ansøgers fader, og i den forbindelse mødte de hinanden. De indledte et forhold, og efter adskillige måneder, hvor de primært havde talt sammen i telefon, havde de samleje en aften, hvor den mandlige ansøger var blevet inviteret til at overnatte i arbejdsgiverens hus. Den mandlige ansøger friede efterfølgende til den kvindelige ansøger gennem familien, men kvindens fader var imod det, og den kvindelige ansøger blev derefter i stedet forlovet med faderens fætter. Ansøgerne udrejste derefter og blev under udreisen viet i Jalalabad. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerenes forklaringer til grund. Flygtningenævnet lægger vægt på, at ansøgerenes forklaringer har været samstemmende og konsistente, og at de få eventuelle divergenser blev rettet af ansøgerne allerede under asylsamtalen. Flygtningenævnet finder videre, at ansøgerne under deres forklaring i nævnet virkede ægte, at de forklarede relevant om de kulturelle forhold, som er rammen om konflikten, og at hændelsesforløbet er i god overensstemmelse med den kulturelle baggrund. Efter baggrundsoplysningerne om æresrelaterede konflikter i Afghanistan finder nævnet herefter, at ansøgerne har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer at blive ofre for æresdrab. Der er ikke grundlag for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler herefter de afghanske statsborgere [...] og [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2013/55

Nævnet **stadfæstede i august 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Maidan Wardak, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv for nævnet henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at lederen af ansøgerens landsby vil slå ham ihjel, idet han har haft samleje med en pige, der var forlovet med lederens broder. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren oplyst, at han i sin landsby havde mødt en pige ved navn [...], som han indledte et forhold til. Ansøgeren og pigen var ikke gift, men havde samleje tre til fire gange. Pigens broder og fader var døde, hvorfor pigen sammen med sin moder boede hos lederen af landsbyen, [...]. Lederen havde aftalt med landsbyens ældste, at pigen skulle giftes med hans broder, [...]. Efter ansøgeren havde fået oplyst, at pigen og landsbyens leders broder og [...] skulle giftes, opsøgte han den lokale moske for at fortælle landsbyens ældste, at pigen ikke ønskede dette. Landsbyens ældste afviste ansøgeren, hvorefter landsbyens leders broder udsatte ansøgeren for

vold. Da pigen hørte om dette, fortalte hun sin moder om forholdet til ansøgeren. Pigenes moder fortalte dette videre til ansøgerens familie, hvorefter hele hans familie udrejste af Afghanistan sammen med pigen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet bemærker, at ansøgeren i store træk har kunnet forklare konsistent, men at forklaringen – både henset til baggrundsmaterialet og de oplysninger, som ansøgeren selv har givet om forholdene og de sociale normer i landsbyen – ikke forekommer troværdig og selvoplevet. Blandt andet har ansøgeren ikke kunnet redegøre troværdigt for, hvorledes han og pigen i så lille en landsby kunne mødes og have et seksuelt forhold, uden at det blev opdaget, ligesom han ikke kunne oplyse, hvor mange gange de havde samleje. Flertallet finder heller ikke, at ansøgerens oplysning om udrejsen er troværdig. Flertallet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7.” Afg/2013/17

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelse Irak/2013/12, til den i afsnit 5.5 nævnte afgørelse Iran/2013/43 samt til den i afsnit 5.12 nævnte afgørelse Afg/2013/24.

5.9.2.5 Overgreb, som ikke har forbindelse til ægteskab, skilsmisse eller utroskab: tvungen prostitution og omskæring

Nævnet **stadfæstede i november 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Cuba. Indrejst i 1999. I 2000 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse på andet grundlag. Ansøgeren søgte asyl i 2012, efter at hun var idømt fængselsstraf og udvisning af Danmark, hvorved hendes tidligere opholdstilladelse på andet grundlag bortfaldt. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er katolik af trosretning fra Havana, Cuba. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter, at hun ikke vil kunne generhverve sit cubanske statsborgerskab, samt at hun ikke vil have samme rettigheder som andre cubanere, idet hun har været udrejst i mange år. Hun frygter derfor, at hun vil blive anholdt og fængslet ved en tilbagevenden, idet hun ikke vender tilbage med en tilladelse til fortsat ophold i et tredjeland. Hun frygter ligeledes, at hendes tidligere alfons vil tvinge hende til prostitution, og at politiet i så fald vil tilbageholde hende igen. Endvidere vil alfonsen kunne påvirke vilkårene under en fængsling, således at hun ikke bør tåle dette. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun er i reel risiko for overgreb fra sin tidligere alfons ved en tilbagevenden til Cuba. Flertallet lægger herved vægt på, at ansøgeren over årene har været rejst tilbage fem gange i længere perioder, uden at den tidligere alfons har udøvet særlig intensive aktiviteter for at få fat i hende, og at et muligt overgreb i 2009, således som ansøgeren har forklaret om, ikke ændrer billedet heraf. Flertallet finder videre, at

det på baggrund af ansøgerens tidligere problemfrie tilbagerejser må lægges til grund, at ansøgeren ikke har noget udestående med myndighederne. Flertallet finder endvidere, at det efter de foreliggende baggrundsoplysninger om ud- og indrejsemulighederne i Cuba må lægges til grund, at ansøgeren vel må betragtes som ”emigreret”, men at ansøgeren, der ikke fremstår kritisk over for styret, vil kunne søge om mere permanent tilbagevenden til Cuba. Flertallet finder herefter ikke, at ansøgeren risikerer forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en tilbagevenden til Cuba. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Cuba/2013/1

Nævnet **stadfæstede i april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Cameroun. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk chamba og kristen fra landsbyen [...], Cameroun. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Cameroun frygter, at hendes to farbrødre og personer fra landsbyens ældreråd vil tvinge hende til at blive omskåret. Farbrødrene har siden ansøgeren var 14-15 år gammel opfordret ansøgerens moder til at lade ansøgeren omskære. Efter moderens død flyttede ansøgeren ind hos sin faster, som flere gange blev opsøgt af ansøgerens farbrødre, der meddelte, at ansøgeren skulle omskæres. **Flygtningenævnets flertal** udtaler: Ansøgeren, der udrejste fra Cameroun, da hun var 30 år gammel, har forklaret, at hendes farbrødre og Ældrerådet, lige siden hun var 14-15 år gammel, har ”presset på” for at få hende omskåret. Farbrødrene og Ældrerådet respekterede imidlertid ansøgerens moders ønske om, at ansøgeren ikke skulle omskæres, ligesom de efter moderens død, i de otte år hvor ansøgeren boede hos sin faster, respekterede fasterens ønske herom. Farbrødrene og Ældrerådet har på intet tidspunkt forsøgt at gennemtvinge en omskæring af ansøgeren. Flygtningenævnets flertal kan på denne baggrund ikke lægge til grund, at ansøgeren inden udreisen fra Cameroun har været i reel risiko for at blive omskåret. Herefter, og da ansøgeren for Flygtningenævnet har forklaret udbyggende om, at ansøgerens faster truede farbrødrene med at begå selvmord, hvis de gjorde alvor af at omskære ansøgeren, og har forklaret divergerende om, hvorvidt hun under sit ophold i Danmark har haft direkte kontakt til sin faster, har ansøgeren ikke sandsynliggjort, at hun vil være i reel risiko for at blive udsat for at blive omskåret ved en tilbagevenden til Cameroun. Flygtningenævnets flertal har ved denne vurdering tillige tillagt det nogen betydning, at ansøgeren først søgte om asyl, da hun blev anholdt i forbindelse med, at hun udførte rengøringsarbejde uden lovligt opholdsgrundlag. Flygtningenævnets flertal finder, at de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for ugifte kvinder i Cameroun, herunder om risikoen for tvangsmæssig omskæring af også voksne kvinder, ikke i sig selv kan føre til, at ansøgeren meddeles opholdstilladelse efter ud-

lændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Cameroun/2013/3

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Gambia. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren tilhører klanen Jola og er muslim fra Banjul, Gambia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Gambia frygter at blive udsat for tvangsmæssig omskærelse, kaldet nakai, ligesom hun frygter, at de ældre i hendes landsby vil kaste en forbandelse over hende, hvis hun ikke bliver omskåret for anden gang. Ansøgeren blev omskåret af nogle ældre kvinder fra landsbyen, da hun var barn. Dette skete som led i Jolaklanens traditioner, og mange piger blev omskåret samtidig. I slutningen af 2010 eller starten af 2011 hørte ansøgeren rygter om, at der snart skulle ske en ny omskæring af de piger, som allerede var blevet omskåret som børn, da dette er en tradition i ansøgerens klan. Ansøgeren blev bange for dette og udrejste i *efteråret* 2011. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet skal indledningsvist bemærke, at det alene beror på formodninger, at ansøgerens klan havde planlagt at udføre omskæringsritualet nakai i hendes landsby. Der er i baggrundsmaterialet ikke holdpunkter for, at der i Jolastammen i Gambia praktiseres en anden omskæring af voksne kvinder, der allerede er omskåret. På trods af, at både ansøgerens moder og ene søster skulle have gennemgået nakai, har ansøgeren kun været i stand til at afgive ganske få og vage oplysninger om denne form for omskæring, hvilket navnlig forekommer påfaldende i lyset af, at hun har forklaret, at nakai er en stor ceremoniel begivenhed, hvor et stort antal kvinder omskæres samtidig. Ansøgeren, der allerede er omskåret, har således heller ikke kunnet redegøre for de omstændigheder, der skulle begrunde, at man i hendes klan udfører to omskæringer. Ansøgeren har også forklaret divergerende med hensyn til den tidsmæssige horisont, idet hun i afhøringerne foretaget i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af sagen har forklaret, at nakai var nært forestående, men overfor advokaten har oplyst, at der kan gå flere år med forberedelse af den ceremoni, der skal afholdes i forbindelse hermed. Nævnet har videre lagt vægt på, at der gik mere end et halvt år, fra hun blev bekendt med, at nakai skulle være forestående, og til hun udrejste. Det bemærkes endeligt, at ansøgeren i forbindelse med den anden asylafhøring har anført, at hun tog til Danmark for at besøge familie og ikke i den hensigt at søge asyl, og at der næsten gik et år fra indrejsen i Danmark, til hun søgte asyl. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har godtgjort, at hun ved tilbagevenden til Gambia vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Gambia/2013/2

5.9.2.6 Seksuel orientering og kønsidentitet (LGBT)

Flygtningenævnet fastslog i 2012, at nævnet i sager vedrørende personer, der som asylmotiv henviser til deres seksuelle orientering eller kønsidentitet, træffer afgørelser på baggrund af en konkret og individuel vurdering af, hvorvidt den pågældende asylansøger opfylder betingelserne for at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2. I denne vurdering indgår blandt andet ansøgerens forklaring sammenholdt med sagens øvrige oplysninger, herunder det baggrundsmateriale, som Flygtningenævnet er i besiddelse af vedrørende ansøgerens hjemland, og særligt de heri indeholdte oplysninger om forholdene for personer med den omhandlede seksuelle orientering eller kønsidentitet. På denne baggrund vurderer Flygtningenævnet, om ansøgeren må anses for at tilhøre en særlig social gruppe, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, i sit hjemland, og om de overgreb, ansøgeren gør gældende at risikere, må anses for begrundet i hans tilhørsforhold til en sådan særlig social gruppe. Statusvalget i en asylsag sker således efter en konkret vurdering, og LGBT-personer vil efter praksis kunne anerkendes som tilhørende en særlig social gruppe og dermed som omfattet af flygtningekonventionen, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt. Der henvises til afsnit 3.1.1 om udlændingelovens § 7, stk. 1, og praksis efter denne bestemmelse.

Nævnet henviste i to sager i 2012, som vedrørte to transseksuelle asylansøgere, til, at UNHCR i Guidance Notes af 21. november 2008 on Refugee Claims Relating to Sexual orientation and Gender Identity som retningslinjer blandt andet har anført, at "Claims relating to sexual orientation have most often been considered within the "membership of a particular social group" ground. (...) While claims relating to bisexual and transgender people have been less common, such groups may constitute a particular social group".

Nævnet anførte endvidere, at Danmark grundet det retlige forbehold ikke er bundet af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller af direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 fra Europaparlamentet og Rådet om fastsættelse af standarder inden for samme område. Af det sidstnævnte direktiv fremgår af punkt 30 og af artikel 10 blandt andet, at der kan tages hensyn til blandt andet kønsidentitet og seksuel orientering ved vurderingen af forfølgelsesgrunden "tilhørsforhold til en bestemt social gruppe". En bestemt gruppe betragtes som udgørende en bestemt social gruppe, navnlig når "medlemmer af den pågældende gruppe har samme medfødte karakteristiske træk eller en fælles baggrund, der ikke kan ændres". Der skal herved tages hensyn til kønsrelaterede aspekter, herunder kønsidentiteten. Nævnet har anset det anførte i direktiverne som overensstemmende med de retningslinjer, der er anført af UNHCR i den ovennævnte Guidance Note af 21. november 2008, jf. herved tillige ret-

ningslinjerne i UNHCR's Guidelines on International Protection no. 9 af 23. oktober 2012, pkt. 44-49.

Henset til alvoren af de trusler, ansøgerne havde været udsat for, sammenholdt med det oplyste i baggrundsmaterialet vedrørende både overgreb fra myndighedspersoner over for transseksuelle og myndighedernes manglende effektivitet over for selv alvorlige overgreb mod transseksuelle personer, fandt nævnet, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgerne blev herefter meddelt opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse. Der henvises nærmere til omtalen af sagerne i formandskabets 21. beretning (2012), side 263f.

EU-Domstolen afsagde den 7. november 2013 dom i de forenede sager C-199/12, C-200/12 og C-201/12 angående anmodninger om præjudiciel afgørelse indgivet af Raad van State (NL) i sagerne Minister voor Immigratie en Asiel mod X og Y og Z mod Minister voor Immigratie en Asiel. Dommen vedrører fortolkningen af Rådets direktiv 2004/83/EF af 29. april 2004 om fastsættelse af minimumsstandarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som flygtninge eller som personer, der af anden grund behøver international beskyttelse, og indholdet af en sådan beskyttelse. X, Y og Z havde til støtte for deres asylansøgninger gjort gældende, at de burde meddeles flygtningestatus med den begrundelse, at de nærede velbegrundet frygt for forfølgelse i deres respektive hjemlande på grund af deres homoseksualitet.

Af dommen fremgår det blandt andet, at homoseksuelle på grundlag af en straffelovgivning som den, der var tale om i de pågældende sager, som specifikt omhandler homoseksuelle, skal anses for at udgøre en bestemt social gruppe. Det fremgår endvidere, at den blotte omstændighed, at homoseksuelle handlinger er strafbare, ikke i sig selv udgør forfølgelse, men at en fængselsstraf, som er straffen for homoseksuelle handlinger, og som faktisk anvendes i det pågældende land, udgør forfølgelse. Det fremgår videre, at asylmyndighederne ikke med rette kan forvente, at en asylansøger for at undgå risikoen for forfølgelse holder sin homoseksualitet skjult i sit hjemland eller udviser tilbageholdenhed i forhold til at give udtryk for sin seksuelle orientering.

Som følge af det danske forbehold vedrørende EU-samarbejdet på området for retlige og indre anliggender er Danmark ikke bundet af Rådets vedtagelse af foranstaltninger vedrørende det overstatslige samarbejde vedrørende asyl, ligesom Danmark ikke er bundet af beslutninger og retsakter inden for dette område. EU-Domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af minimumsdirektivet finder derfor ikke direkte anvendelse i Danmark. Flygtningenævnet inddrager imidlertid ved anvendelsen af flygtningekon-

ventionen fortolkningsbidrag fra andre nationale og internationale organer på området, hvis retsopfattelse vil kunne indgå i grundlaget for Flygtningenævnets afgørelser.

Den retsopfattelse, som kommer til udtryk i EU-Domstolens afgørelse, er efter nævnets opfattelse i overensstemmelse med Flygtningenævnets praksis i lignende sager.

Ved behandling af asylsager, hvor en ansøger som asylmotiv har henvist til sin seksuelle orientering eller kønsidentitet, er Flygtningenævnet opmærksom på, at ansøgeren efter omstændighederne kan være i en særlig sårbar situation. I grundlaget for nævnets afgørelser i sådanne sager indgår blandt andet UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus og UNHCR's Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, udgivet den 23. oktober 2012. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.4 om bevisvurderingen, herunder vurderingen af ansøgerens forklaring.

Der kan vedrørende Flygtningenævnets praksis fra beretningsåret henvises til følgende afgørelser:

Nævnet meddelte i **januar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk ibo og kristen fra Lagos, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. I *slutningen af 2010* mødte ansøgeren, der er homoseksuel, sin kæreste, [...], som han flyttede sammen med. *Kæresten* introducerede ansøgeren til en klub for homoseksuelle ved navn "[...]". I *slutningen af 2011* fortalte *kæresten* ansøgeren, at tre medlemmer af den homoseksuelle klub var blevet dræbt af en gruppe personer, der var imod homoseksualitet. Herefter besluttede *kæresten* og ansøgeren, at de ville forlade Nigeria, og de begyndte at planlægge deres fælles udrejse. *Kæresten* og ansøgeren tog af hensyn til deres sikkerhed ophold hos en af *kærestens* gamle skolekammerater i [...]. Umiddelbart forud herfor havde myndighederne opsøgt deres bopæl. *Kærestens* skolekammerat opdagede efterfølgende, at ansøgeren og *kæresten* var homoseksuelle. Han fortalte dette til naboerne, hvilket medførte, at ansøgeren og *kæresten* blev jagtet af personer, da de forlod huset. *Kæresten* faldt under flugten, og han blev herefter slået ihjel af de pågældende personer. Ansøgeren udrejste derefter af Nigeria. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Nigeria frygter at blive dræbt af folk, der er imod homoseksuelle. Herudover frygter ansøgeren at blive anholdt af politiet og idømt 14 års fængsel eller at blive dræbt uden rettergang. Flygtningenævnet kan i det hele lægge ansøgerens forklaring, der har fremstået konsistent og detaljeret, til grund. Det lægges således til

grund, at ansøgeren og de andre medlemmer af klubben "[...]" var i myndighedernes søgelys som følge af deres seksualitet, da ansøgeren udrejste af Nigeria. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren og hans kæreste kort forinden ansøgerens udrejse blev forfulgt af lokale beboere, fordi beboerne var imod deres seksualitet, og at ansøgerens kæreste i den forbindelse blev slået ihjel af beboerne. På denne baggrund og under hensyn til de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for homoseksuelle i Nigeria, herunder den manglende myndighedsbeskyttelse, har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i konkret risiko for at blive forfulgt, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den nigerianske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af denne bestemmelse." Nigeria/2013/11

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Gambia. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk fula og muslim fra [...], Gambia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel af civilbefolkningen eller politiet, idet han er homoseksuel. Han har i to år samlevet med en mandlig kæreste. I forbindelse med, at de færdedes sammen, har de været udsat for, at folk råbte efter dem og kastede sten efter dem. Herefter ophørte de med at færdes sammen i dagtimerne. Præsidenten havde via radio opfordret befolkningen til at anmelde homoseksuelle. Den dag ansøgeren flygtede, blev han af [...], der var bekendt med, at han og kæresten levede sammen, advaret om, at politiet to gange samme morgen havde spurgt efter de to homoseksuelle. Politiet havde sagt til [...], at de ville slå dem ihjel eller fængsle dem. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger, på grundlag af baggrundsoplysningerne til grund, at homoseksualitet er ulovligt i Gambia, og at homoseksuelle handlinger kan straffes med fængsel i op til 14 år. Ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger: United States Department of State, 2011 Country Reports on Human Rights Practices - The Gambia, 24 May 2012; British Home Office: Operational Guidance Note, Gambia, maj 2012; Freedom House: Countries at the Crossroads – Gambia, september 2012; og Landinfo: Gambia: Forhold for homofile, 11. maj 2011, foreligger der imidlertid ikke oplysninger om, at gambianske statsborgere rent faktisk er blevet straffet for homoseksuelle handlinger. Det fremgår af de samme baggrundsoplysninger, at den siddende præsident flere gange siden 2008 er fremkommet med stærkt fordømmende udtalelser og trusler mod homoseksuelle, og baggrundsoplysningerne viser, at forholdene for homoseksuelle i øvrigt er vanskelige i Gambia. Flygtningenævnets flertal lægger på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren er homoseksuel, og at han i Gambia i to år samlevede med en mandlig kæreste. Ansøgerens familie var bekendt med og accepterede ansøgerens seksualitet, og [...], der ejede huset, hvor ansøgeren boede, var klar over, at ansøgeren og kæresten levede sammen. Ansøgeren arbejdede i *hjembyen* blandt andet som guide for homoseksuelle turister.

Flygtningenævnet finder, at det på grundlag heraf må lægges til grund, at ansøgeren i Gambia levede som homoseksuel uden at skjule dette. Ansøgeren har forklaret, at han havde kunnet færdes offentligt med sin kæreste, men at de ophørte hermed efter en episode, hvor civilpersoner råbte efter dem og kastede sten efter dem. Herefter gik de kun ud sammen om aftenen. Ansøgerens forklaring om episoden er ikke detaljeret og ansøgeren har ikke nærmere kunnet tidsfæste episoden i forhold til flugten. Ansøgeren har forklaret, at han og kæresten besluttede at flygte straks efter, at [...] havde fortalt, at politiet to gange den samme dag havde spurgt efter de homoseksuelle. Ansøgeren har vedrørende formålet med politiets henvendelse henvist til, at [...] sagde, at politiet ville anholde dem eller slå dem ihjel. Flygtningenævnets flertal finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, hvad der var baggrunden for politiets henvendelse, eller at politiets henvendelse giver grundlag for at antage, at ansøgeren fra myndighedernes side risikerede at blive udsat for overgreb på grund af sin seksualitet. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at der er grund til at antage, at ansøgeren på grund af sin seksualitet ved udrejsen var forfulgt eller ved en tilbagevenden til Gambia vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Gambia/2013/1

Nævnet meddelte i **januar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Ghana. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk gurunsi og kristen fra Bolgatanga, Ghana. Ansøgeren har været medlem af fair trade-organisationen [...] fra 2007 til 2009. Ansøgeren har ikke i øvrigt været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ghana frygter, at han vil blive fængslet, fordi myndighederne har kendskab til, at han er biseksuel. Endvidere frygter ansøgeren, at personer fra gruppen [...] vil overfalde ham igen, samt at ansøgerens familie vil tvinge ham til at udføre renselsesritualer, fordi ansøgeren er biseksuel. Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at han er biseksuel, og at rygterne om hans seksualitet begyndte i 2006, hvor han fik arbejde som turistguide i Ghana. I *foråret* 2011 blev han overfaldet af personer fra gruppen [...], der var vrede over, at han bar dreadlocks, når han var biseksuel. Ansøgeren modtog en tilsigelse fra politiet, hvor der stod, at han i juni 2011 skulle møde op til afhøring for at tale om sin seksuelle orientering. I *sommeren* 2011 udrejste ansøgeren legalt af Ghana til Danmark. I *efteråret* 2011 talte ansøgeren telefonisk med sin moder, som fortalte ham, at hun samme dag var blevet opsøgt på hans bopæl i Ghana af personer fra ansøgerens royale familie, som ville have ansøgeren til at gennemgå et ritual, der skulle rense ham for hans biseksualitet. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flertallet har lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret konsistent om sine problemer i hjemlandet, og at forklaringen i det hele har været logisk og sammenhængende. Det har

endvidere virket troværdigt, at årsagen til, at han først ved asylansøgningen i Danmark har fortalt myndighederne om sin biseksualitet, er skamfølelse og frygt for, hvorledes oplysningen ville blive modtaget. Efter baggrundsoplysningerne om forholdene for homo- og biseksuelle i Ghana, herunder UK Border Agency, Operational Guidance Note af januar 2013, lægges det til grund, at det i Ghana er strafbart for en mand at have seksuelt samkvem med en anden mand. Det fremgår endvidere, at regeringen har opfordret politiet til aktivt at efterforske homo- og biseksuel aktivitet, og at regeringens og befolkningens modvilje heroverfor er tiltaget i de seneste to år. Efter ansøgerens forklaring kan flertallet videre lægge til grund, at hans biseksualitet er kendt af privatpersoner i Ghana, og at politiet har taget skridt til en undersøgelse herom. Hvis ansøgeren vender tilbage til Ghana, vil han som følge af denne eksponering være nødsaget til at afholde sig fra at udøve sin biseksualitet, idet han ellers vil risikere fængselsstraf. Under disse omstændigheder finder flertallet, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han i hjemlandet risikerer at blive forfulgt af årsager omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Ghana/2013/1

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kap Verde. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk urobo og kristen fra [...], Kap Verde. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i 2009 fandt ud af, at han er biseksuel. Han begyndte at have flere seksuelle forhold til såvel mænd som kvinder. I 2010 blev ansøgerens ægtefælle bekendt med disse forhold, hvorefter hun fortalte om det til ansøgerens onkel. Herefter har ansøgerens onkel og ansøgerens øvrige slægtninge afbrudt kontakten med ansøgeren, idet de mener, at han har bragt skam over familien. De har endvidere ved flere lejligheder spyttet på ham, og onklen har truet ham med at dræbe ham. Ansøgeren udrejste derfor af Kap Verde i [...] 2012. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet bemærker, at det efter lovgivningen i Kap Verde ikke er ulovligt at leve som biseksuel. Ansøgerens asylmotiv er da også knyttet til frygt for overgreb fra familie og venner, idet myndighederne ikke kan yde ham den fornødne beskyttelse herimod. Flygtningenævnet finder, at de forhold, ansøgeren har været udsat for, må betegnes som social udstødelse af familie og venner, og der er ikke grundlag for at antage, at onklen eller andre vil realisere truslen om at dræbe ansøgeren. Det bemærkes herved, at ansøgeren ikke har været udsat for fysiske overgreb fra familie eller venner. Flygtningenævnet finder ikke, at forholdene har haft et sådant omfang og karakter, at de må anses for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at ansøgeren er i reel risiko for overgreb, således at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kap/2013/1

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk usbeker og sunni-muslim af trosretning fra Jowzan provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive dræbt af sin familie eller af den lokale mullah, idet ansøgeren beskyldes for at have voldtaget mullahens søn. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv henvist til, at han omkring tre til fire gange om måneden i cirka ti år deltog i dansedrengefester, og at han efter festerne to gange havde seksuelt samkvem med en dreng. I *sommeren* 2012 begyndte ansøgeren at interessere sig for en dreng fra sin landsby ved navn [...]. [...] var den lokale mullahs søn. Ansøgeren tilkendegav over for [...], at han ønskede at have seksuelt samkvem med ham, hvilket [...] indledningsvist afslog. Ansøgeren tilbød [...] penge og forsikrede ham, at ingen ville opdage deres forhold. Ansøgeren og [...] havde seksuelt samkvem en enkelt gang, hvilket mullahen og ansøgerens familie kort tid efter blev bekendt med. Ansøgerens advokat har for nævnet gjort gældende, at ansøgeren er homoseksuel eller biseksuel, og at dette skal tillægges betydning for sagens afgørelse. Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at ansøgeren for Flygtningenævnet har fastholdt, at han ikke er homoseksuel, og at han fortryder, at han havde et seksuelt forhold til mullahens søn. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at han er homoseksuel, og at han som følge heraf vil risikere forfølgelse. For så vidt angår den øvrige del af ansøgerens asylmotiv, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren har forklaret divergerende om i hvilket omfang, han har haft seksuelt samvær med dansedrenge. Ansøgeren har således for nævnet forklaret, at han alene har haft seksuelt samvær med to dansedrenge, hvorimod han til Udlændingestyrelsen har forklaret, at han mange gange har haft seksuelt samvær med dansedrenge. Ansøgeren har ligeledes forklaret divergerende om, hvorvidt han var bekendt med, hvad mullahens søn skulle have forklaret til sin far. For Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han ikke havde kendskab hertil, men til Udlændingestyrelsen har ansøgeren forklaret, at han fra sin nevø fik oplyst, at sønnen havde fortalt, at ansøgeren havde voldtaget ham. Flygtningenævnet finder endvidere, at ansøgeren for Flygtningenævnet har forklaret ukonkret og usammenhængende om under hvilke omstændigheder, han havde et seksuelt forhold til mullahens søn. Endeligt finder Flygtningenævnet, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren hver anden uge i et helt år fulgtes med mullahens søn fra skolen og gennem byen, uden at det blev bemærket af andre skoleelever eller af øvrige af landsbyens beboere. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv. Der er derfor ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/56

Nævnet **stadfæstede i november 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Uganda. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk muganda og kristen af trosretning fra [...], Uganda. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendten til Uganda frygter, at hun vil blive anklaget for at have haft et seksuelt forhold til en anden kvinde, og at hun i hjemlandet ikke vil kunne leve som homoseksuel. Hun er endvidere bange for sin fader, der, efter at ansøgerens seksualitet blev afsløret, har misbrugt ansøgeren. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at hun indledte et lesbisk forhold til sin veninde [...], da hun var 12 år gammel. Ansøgeren og [...] gik på samme kostskole og delte seng. Ansøgeren og [...] var meget diskrete omkring deres forhold og var således kun sammen i det skjulte. Efter endt skolegang flyttede ansøgeren og [...] hjem til deres forældre. De fortsatte imidlertid forholdet. En dag i [...] 2011 kom [...]s moder ind på værelset, hvor hun opdagede ansøgerens og [...]s forhold. Ansøgeren formåede at flygte fra huset, men [...]s fader opsøgte ansøgerens fader og fortalte ham forholdet. Ansøgerens fader tog derefter ansøgeren med til [...], hvor han anbragte hende i en bungalow. Kort tid herefter begyndte ansøgerens fader at udsætte hende for seksuelle overgreb. Indledningsvis sørgede faderen for, at ansøgeren tog fortrydelsespiller, men med tiden holdt han op med at kontrollere dette. Ansøgeren holdt op med at tage pillerne, hvilket medførte, at hun blev gravid. På trods af faderens advarsler og trusler fik ansøgeren ikke foretaget en abort. I [...] 2012 fødte ansøgeren en datter. Ansøgerens fader truede hende fortsat til at skaffe sig af med barnet, men ansøgeren beholdt barnet og flygtede fra bungalowen. Hun søgte tilflugt i en kirke, hvor hun mødte en dame, som hjalp ansøgeren med at komme til Danmark. Da ansøgeren ankom til Danmark, fik hun at vide, at hun skulle arbejde som prostitueret. Ansøgeren blev låst inde på et værelse, men under påskud af, at hun skulle på toilettet, evnede hun at flygte fra de personer, som ville bruge ansøgeren til prostitution. Flygtningenævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren ikke har kunnet forklare uddybende og selvoplevet om sin homoseksuelle orientering. Vedrørende forholdet til [...] har ansøgeren ikke kunnet forklare baggrunden for, at de to nu voksne kvinder, der var bekendt med samfundets syn på homoseksualitet, fortsatte det seksuelle forhold i [...]s hjem uden at tage forholdsregler, der sikrede, at [...]s forældre ikke ville afsløre dem. Ansøgerens forklaring fremstår i øvrigt divergerende og usandsynlig på en række punkter. Ansøgeren har således til dels forklaret divergerende om [...]s faders kontakt til ansøgerens fader i [...] 2011. Ansøgeren har endvidere forklaret divergerende om, hvornår ansøgerens fader kørte ansøgeren ud til huset. Ifølge ansøgerens forklaring låste faderen ansøgeren inde, hvorefter faderen gennem længere tid udsatte ansøgeren for overgreb. Ansøgeren har forklaret, at hun opholdt sig i huset fra [...] 2011 til [...] 2013. Ansøgeren har forklaret divergerende om, hvornår hun fik nøgle til huset, idet hun dels har forklaret, at

hun fik nøglen 5 måneder efter ankomsten, dels forklaret at hun fik nøglen fem måneder efter, at datteren var født. Ansøgeren har ikke kunnet redegøre for, hvorfor hun ikke på et tidligere tidspunkt valgte at forlade huset. Det fremgår af ansøgerens forklaring for nævnet, at der i huset var en fastnettelefon. Ansøgeren har ikke kunnet redegøre for, hvorfor hun ikke forsøgte at kontakte *sin veninde* eller mormoderen. Nævnet finder ikke, at ansøgerens forklaring om, at mormoderen, som ansøgeren ikke havde haft nogen kontakt med under opvæksten, uden spørgsmål påtog sig at tage vare på ansøgerens datter, fremstår troværdig og sandsynlig. Det samme gælder ansøgerens forklaring om, at mormoderen i løbet af kort tid kunne sælge noget jord og dermed tilvejebringe den sidste halvdel af det beløb, som ansøgeren skulle betale for at komme ud af Uganda. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun som følge af sin seksuelle orientering ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Der fastsættes ingen udrejsefrist, idet Udlændingestyrelsen ex officio vil tage stilling til udrejsefristen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 14.” Uganda/2013/6

Nævnet meddelte i **november 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger fra Kenya. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kikuyo og kristen fra Nairobi, Kenya. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Kenya frygter at blive voldtaget og slået ihjel af sine onkler og anden familie grundet sin homoseksualitet. Videre frygter ansøgeren forfølgelse fra de personer, der ikke accepterer homoseksualitet. I forbindelse med et psykologbehandlingforløb i Danmark indså ansøgeren, at hun er homoseksuel. Herefter indledte hun et forhold til en svensk kvinde, [...]. I *foråret* 2011 blev ansøgeren presset af sine tre søstre til at indrømme, at hun er homoseksuel. I den forbindelse blev hun slået af en af sine søstre. *Senere i foråret* 2011 modtog ansøgeren et telefonopkald fra sin onkel, [...] i Kenya, der fortalte, at han ville slå hende ihjel og voldtage hende, hvis hun kom til landet. I den følgende tid modtog ansøgeren jævnligt trusselsopkald fra sine onkler i hjemlandet, der begge er medlemmer af Munkigi-sekten. Ansøgeren modtog det sidste trusselsopkald i *efteråret* 2011, hvor hun skiftede telefonnummer. I *slutningen af* 2013 blev ansøgeren udsat for vold i forbindelse med en eksorcisme-seance, som hendes søster [...] havde arrangeret. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder, at ansøgeren på grund af sin homoseksualitet vil være i en konkret og individuel risiko for asylrelevant forfølgelse ved en tilbagevenden til Kenya. Flertallet har herved lagt vægt på, at der efter baggrundsmaterialet foreligger mulighed for at strafforfølge både mandlige og kvindelige homoseksuelle. Flertallet lægger endvidere vægt på de eksempler, der er på arrestationer, afpresning og tilbageholdelse af både

mandlige og kvindelige homoseksuelle af de kenyanske myndigheder. Endvidere har flertallet lagt vægt på, at ansøgerens familie tilhører en sekt, der er kendt for at udvise fanatisk og voldelig adfærd overfor homoseksuelle personer. Ansøger har tillige modtaget konkrete dødstrusler fra sin familie i Kenya. Flertallet vurderer endeligt, at det henset til de generelle forhold ikke kan forventes, at ansøgeren vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra sekten. Flygtningenævnet meddeler derfor den kenyanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Kenya/2013/1

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk ido og kristen af trosretning fra Lagos, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland frygter at blive fængslet og udsat for andre repressalier af de nigerianske myndigheder, idet han er homoseksuel. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren henvist til, at den nigerianske regering har indført en lov, ifølge hvilken man bliver stenet ihjel eller bliver fængslet i 17 år, hvis man er homoseksuel. Det påhviler en asylansøger at sandsynliggøre sit asylmotiv, jf. udlændingelovens § 40. Flygtningenævnet finder overordnet, at ansøgeren har forklaret afglidende og utroværdigt om sit asylmotiv. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om de episoder, der angiveligt førte til, at han blev tilbageholdt af politiet på et ikke nærmere angivet tidspunkt omkring 2005-2008, idet han til motivsamtalen hos Udlændingestyrelsen har forklaret, at han blev opsøgt på sin bopæl af politiet. Under asylsamtalen hos Udlændingestyrelsen og under nævnsbehandlingen har han oplyst, at han blev opsøgt af sin fader og to slægtninge, hvis identitet han ikke nærmere har kunnet redegøre for. Endvidere finder nævnet det usandsynligt, at hans frihedsberøvelse i hjemmet kunne strække sig over en periode på 7-8 måneder, hvor han var bundet på hænder og fødder, undtagen når han fik mad. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren ikke har kunnet komme med nærmere oplysninger om, hvordan han i en årrække udøvede sin homoseksualitet i Lagos. På denne baggrund og efter en samlet vurdering af sagens oplysninger finder nævnet ikke, at ansøgeren på overbevisende og troværdig måde har sandsynliggjort sit asylmotiv. Nævnet finder herefter ikke grundlag for at antage, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemland vil være i risiko for forfølgelse, jf. § udlændingelovens 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2013/12

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelser Iran/2013/11, Uganda/2013/3, Uganda/2013/4 og Ghana/2013/2, til den i afsnit 3.4.2 nævnte afgø-

relse Libyen/2013/1, til den i afsnit 5.3.2 nævnte afgørelse Iran/2013/49 samt til den i afsnit 5.8.3 nævnte afgørelse Rusl/2013/8.

5.10 Menneskehandel

Flygtningenævnet har i 2013 behandlet et antal sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, idet ansøgerne som asylmotiv har henvist til, at de eller deres nærtstående, herunder familiemedlemmer i hjemlandet, risikerer overgreb m.v. fra personer, som har været involveret i eller stået bag menneskehandelen. Der er således tale om private konflikter, hvor risikoen for overgreb m.v. udgår fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner. Der henvises for så vidt angår andre private konflikter og agents of persecution i øvrigt til afsnit 5.11.

Danmark har undertegnet og ratificeret FN-konventionen fra 2000 om transnational organiseret kriminalitet samt tilhørende protokol om handel med mennesker, herunder særligt kvinder og børn (Palermo-protokollen). Danmark har endvidere undertegnet og ratificeret Europarådets konvention fra 2005 om indsatsen mod menneskehandel.

Med henblik på at bekæmpe handel med mennesker i Danmark iværksatte regeringen i 2002 den første nationale handlingsplan til bekæmpelse af handel med mennesker, som blev suppleret af et tillæg i 2005. Efterfølgende er der blevet vedtaget to flerårige nationale handlingsplaner til bekæmpelse af handel med mennesker, hvoraf den seneste dækker perioden 2011-2014. Handlingsplanerne sætter fokus på både forebyggende, støttende og efterforskningsmæssige aktiviteter samt en øget koordinering af samarbejdet mellem politiet, de sociale myndigheder og involverede organisationer. De af handlingsplanen 2007-2010 følgende ændringer af udlændingeloven blev gennemført ved lov nr. 504 af 6. juni 2007. Visse af ændringerne var endvidere nødvendige for, at Danmark den 19. september 2007 kunne ratificere Europarådets konvention om indsatsen mod menneskehandel med ikrafttræden pr. 1. februar 2008. I marts 2012 blev straffeloven ændret for at bringe dansk lovgivning i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofre herfor. Ved lov nr. 432 af 1. maj 2013 om ændring af udlændingeloven (Bedre beskyttelse af ofre for menneskehandel) blev den såkaldte refleksionsperiode til ofre for menneskehandel udvidet fra de tidligere 100 dage, så den kan udgøre op til i alt 120 dage. Endvidere indeholder lovændringen en selvstændig bestemmelse om, at Udlændingestyrelsen kan give midlertidig opholdstilladelse til blandt andet ofre for menneskehandel af efterforsknings- og retsforfølgingsmæssige hensyn.

Det fremgår af regeringens handlingsplaner, at langt den største del af de mennesker, der bliver handlet til Danmark, er kvinder. Man er dog også stødt på enkelte børn, der har været handlet til Danmark.

Det kan være vanskeligt at identificere kvinder og børn, der er menneskehandlet, da de ofte er tilbageholdende med at søge hjælp og støtte fra de danske myndigheder og med at bidrage til en afdækning af deres sag.

Udlændinge, som er ofre for menneskehandel, er omfattet af Udlændingestyrelsens underholdsforpligtelse. Udlændingestyrelsen skal efter udlændingeloven sørge for indkvartering, sundhedsbehandling og underhold og – såfremt der ikke kan opnås opholdstilladelse her i landet – i samarbejde med relevante organisationer og myndigheder i videst muligt omfang sørge for, at alle ofre for menneskehandel får et tilbud om en veltilrettelagt og forsvarlig modtagelse i hjemlandet. Rigspolitiets Udlændingeafdeling forestår udsendelsen af udlændingen fra Danmark i samarbejde med International Organisation for Migration, der skal assistere den del af den forberedte hjemsendelse, der skal foregå i hjemlandet.

Hvis en udlænding, der har ulovligt ophold i Danmark, bliver vurderet af Udlændingestyrelsen til at have været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen for den pågældende til 30 dage, medmindre særlige grunde taler imod. Hvis særlige grunde taler for, eller hvis udlændingen samarbejder med myndighederne om en forberedt hjemsendelse, kan udrejsefristen efter anmodning forlænges op til 120 dage. Der kan herved henvises til udlændingelovens § 33, stk. 14. Denne periode, refleksionsperioden, skal bruges til at forberede udlændingens hjemrejse.

Det forhold, at man har været udsat for menneskehandel, er isoleret set ikke asylbegrundende. Der kan imidlertid ud fra en konkret vurdering gives asyl i tilfælde, hvor der f.eks. er en høj grad af profilering – herunder gennem presseomtale og ved oplysninger fra ansøgeren til myndighederne i Danmark, som fører til anholdelse af bagmænd bag menneskehandlen – der vil føre til, at den pågældende ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for asylrelevant forfølgelse. Der henvises til formandskabets 16. beretning (2007), afsnit 5.8, samt formandskabets 19. beretning (2010), afsnit 5.10.

Som eksempler på sager, hvor spørgsmålet om menneskehandel er indgået i nævnets vurdering, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøge-

ren er etnisk benin og kristen af trosretning fra Benin, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Nigeria frygter repressalier fra *en kvinde* og hendes søster, [...], som ansøgeren skylder 60.000 euro. Hun frygter endvidere at blive udsat for "JuJu". Ansøgeren mødte *kvindens* søster, [...], igennem en veninde. *Kvinden og hendes søster* arrangerede og finansierede ansøgerens rejse til Europa, og hun skylder dem 60.000 euro for rejsen. Inden hun udrejste fra sit hjemland, aflagde hun en ed i et shrine, et helligt sted. I *sommeren* 2012 rejste ansøgeren fra Nigeria til Italien, hvor hun opholdt sig frem til slutningen af efteråret 2012. I Italien tvang *kvinden* ansøgeren til at arbejde som prostitueret, og hun udsatte ansøgeren for fysiske overgreb. I *efteråret* 2012 blev ansøgeren kørt i bil til Danmark af to ukendte mænd, der satte hende af på Københavns Hovedbanegård. I *foråret* 2013 har *kvinden*, *kvindens søster* og nogle ukendte mænd været på ansøgerens families bopæl i Nigeria, hvor de spurgte efter ansøgeren. Konflikten med *kvinden og hendes søster* samt ansøgerens frygt for "JuJu" kan hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Der er for førstnævnte forholds vedkommende tale om kriminelle forhold, og ansøgeren må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger nr. 142, nr. 156, nr. 197 og nr. 235, fremgår det, at ofre for menneskehandel i Nigeria har mulighed for at søge beskyttelse hos NAPTIP eller private organisationer med tilsvarende formål. Endvidere har NAPTIP og de nævnte organisationer mulighed for at modtage hjemvendte allerede i lufthavnen. Det fremgår videre af baggrundsmaterialet, herunder af "CORI Thematic Report, Nigeria: Gender and Age, december 2012" at myndighederne, herunder NAPTIP samt private organisationer, fortsat arbejder på at bekæmpe menneskehandel. Endvidere lægges der vægt på, at ansøgeren har familie i Nigeria, og at der ikke er oplysninger om repressalier mod familien på grund af ansøgerens forhold. Det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgeren har været forfulgt ved udrejsen, eller at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Endvidere kan det ikke antages, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Nigeria/2013/4

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Nigeria. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk igbo og kristen fra [...], Abia State, Nigeria. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har om asylmotivet henvist til, at han frygter for at blive slået ihjel ved en tilbagevenden til Nigeria, idet han har en betydelig gæld til [...] og [...], som har lånt ansøgeren penge i forbindelse med hans rejse til Europa. De pågældende er magtfulde politikere, der anvender en gruppe, Bakassi Boys, som håndlangere. I over-

ensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2013 lægges det til grund, at ansøgeren har været udsat for menneskehandel, idet det var et formål, at ansøgeren skulle sælge stoffer. Grundlaget for Udlændingestyrelsens afgørelse er ansøgerens oplysninger om, at en person ved navn [...] lokkede ansøgeren til at rejse til Danmark under foregivelse af, at ansøgeren skulle på forretningsrejse, men i stedet skulle han bruges til at sælge narkotika. [...] gav ham falske rejsedokumenter lige inden udrejsen. Ansøgeren blev modtaget i Danmark af to afrikanske mænd, som sagde, at ansøgeren skyldte dem penge for kost og logi. De tog desuden hans rejsedokumenter og de 2000 euro, han havde på sig, samt forsøgte at tvinge ham til at sælge narkotika. De sagde desuden, at de vidste, hvor ansøgers familie boede i Nigeria. Efterfølgende har ansøger fundet ud af, at [...] er farlig og en bagmand, som har et stort netværk. Ansøgeren har forklaret, at han ikke frygter [...], der alene vil vende sig mod ansøgeren, såfremt ansøgeren kommer efter ham. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens forklaring om udrejsen til Europa ikke forekommer overbevisende, idet der lægges vægt på, at det fremstår usandsynligt, at ansøgeren som forklaret har kunnet udrejse fra Nigeria til Frankfurt og derfra til Danmark uden problemer ved anvendelse af [...]s papirer, herunder hans pas med [...]s foto. Det forekommer endvidere påfaldende, at ansøgeren har opholdt sig i Danmark i ca. 2 år, forinden han har ansøgt om asyl, og at han ikke har været i stand til at give troværdige svar på nævnets spørgsmål om, hvor han har opholdt sig i Danmark, og hvorfor han ikke tidligere har ansøgt om asyl. Ansøgeren har alene oplyst, at han er blevet hjulpet af samaritanere og af gode venner samt kirker uden nærmere at kunne forklare herom. Ansøgeren har i øvrigt forklaret udbyggende for nævnet om *de to nigerianske politikeres* forbindelse til Bakassi Boys, idet han ikke tidligere har forklaret om dette forhold. Det er i øvrigt herefter Flygtningenævnets vurdering, at ansøgerens asylmotiv er begrundet i en privatretlig konflikt, og at han må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse, hvis han i den anledning udsættes for problemer. Flygtningenævnet bemærker i tilknytning til det oplyste om baggrunden for Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren har været udsat for menneskehandel, at der er tale om en privatretlig konflikt, og at det ikke kan antages, at ansøgeren vil være i risiko for asylbegrundende overgreb som følge heraf ved en tilbagevenden. Ansøgeren må derfor henvises til at benytte de hjælpetilbud og den beskyttelse, der ydes af de nigerianske myndigheder og de lokale hjælpeorganisationer. Nævnet finder herefter ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Nigeria vil være i en konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller risikerer overgreb, jf. § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Nigeria/2013/13

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.9.2.6 nævnte afgørelse Uganda/2013/6.

5.11 Private konflikter og agents of persecution

Efter Flygtningenævnets praksis anses private konflikter som udgangspunkt ikke for at være asylbegrundende.

Private konflikter og chikane fra privatpersoner eller grupper af privatpersoner, herunder væbnede grupper, kan dog antage et sådant omfang og være af en sådan intensitet, at det anses for forfølgelse.

Det er en forudsætning for meddelelse af asyl, at overgreb eller chikane fra privatpersoner er af asylrelevant karakter. Dette vil eksempelvis være tilfældet, såfremt handlingerne er begrundet i ansøgerens religiøse eller etniske tilhørsforhold, eller hvis ansøgeren risikerer overgreb som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Det er endvidere en forudsætning for meddelelse af asyl, at en befolkningsgruppes handlinger enten er myndighederne bekendt og tilskyndes eller tolereres af disse, eller at myndighederne afviser eller er ude af stand til at yde effektiv beskyttelse mod sådanne handlinger, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 65.

Som eksempler på sager vedrørende afghanske statsborgere, som har oplyst at være i risiko for overgreb fra Taliban, fordi de tilhører en særligt udsat gruppe, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i maj 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra landsbyen [...] i Kunar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv oplyst, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet han har arbejdet som sikkerhedsvagt for et afghansk firma ved navn [...], som samarbejdede med NATO og de amerikanske styrker i Afghanistan. I starten af 2011 blev ansøgeren og hans broder ansat i firmaet gennem en mand fra landsbyen ved navn [...], som arbejdede for firmaet. Deres arbejde bestod i at bevogte konvojer, som transporterede varer til NATO eller de amerikanske styrker i Kandahar-provinsen i Afghanistan. *I efteråret 2011 blev ansøgerens broder kidnappet af Taliban, da han sad i bil på vej fra landsbyen i Kunar for at tage på arbejde via Kabul.* Ansøgeren blev efterfølgende ringet op af sin fader, der fortalte om det hændte. Herefter tog ansøgeren, der var i Kandahar, til Kabul, hvor han opholdt sig i omkring 10 eller 11 dage hos faderens ven, hvorefter han udrejste *senere samme måned 2011.* Ansøgeren har forklaret om et trusselsbrev mod ansøgeren og hans broder, som faderen havde modtaget på bopælen i hjemlandsbyen. Ved vurderingen af ansøgerens forklaring om asylmotivet finder nævnet, at ansøgeren har forkla-

ret konsistent om sin ansættelse i [...] i perioden fra *begyndelsen af 2011* og omkring ti måneder frem til *efteråret 2011*. Nævnet lægger derfor til grund, at ansøgeren var ansat som sikkerhedsvagt og havde til opgave sammen med en række andre sikkerhedsvagter, herunder ansøgerens broder, at deltage i konvojkørsel som bevæbnet vagt i en ledsagebil. Nævnet bemærker, at ansøgeren har oplyst, at han har skudt mod Taliban i forbindelse med sikkerhedsarbejdet, når Taliban angreb, men at ansøgeren har forklaret, at det var på større afstand, og at han ikke ved, om han har ramt nogen. Ansøgeren har oplyst, at hans broder blev kidnappet af Taliban i *efteråret 2011*. Kidnapningen skete, da broderen efter omkring en uges orlov i hjemlandsbyen i Kunar var i bil på vej mod Jalalabad med henblik på derfra videre at tage på arbejde i Kandahar via Kabul. Nævnet finder, at ansøgerens forklaring i nævnsmødet om, at chaufføren også refererede trusler mod ansøgeren fra Taleban-folkene, der bortførte broderen, fremstår konstrueret. Nævnet lægger vægt på, at ansøgeren til sagen har oplyst, at han anså Taliban for at stå bag bortførelsen efter den måde, som de handlede på, og på grund af trusselsbrevet. Om brevet bemærker nævnet, at det giver anledning til usikkerhed, at ansøgeren til motivsamtalen af [...] 2012 har forklaret anderledes om brevet end til de senere samtaler med Udlændingestyrelsen og til den beskikkede advokat. Det er imidlertid navnlig påfaldende for nævnet, at ansøgeren i nævnsmødet har oplyst, at hans fader efter ansøgerens anmodning fra Danmark har sendt fotos fra ansøgerens mobiltelefon til bestyrkelse af ansøgerens ansættelse i [...], men at faderen på ansøgerens forespørgsel om trusselsbrevet har oplyst, at han ikke kunne finde det, og derfor ikke kunne sende det. Nævnet finder derfor, at det fremstår usikkert, om ansøgerens broder er blevet bortført af Taliban som oplyst af ansøgeren. Nævnet bemærker videre, at ansøgeren indtil referatet fra mødet med den beskikkede advokat har oplyst, at faderen forgæves søgte oplysninger om broderens skæbne, men at ansøgeren ifølge advokatindlægget har oplyst, at faderen én gang var blevet opsøgt på marken af Taliban-folk, som spurgte efter ansøgeren. Faderen havde forgæves forsøgt at få dem i tale. I nævnsmødet har ansøgeren forklaret nærmere om, at fem personer forlangte at gennemføre en ransagning af ansøgerens og faderens fælles bolig, og at faderen blev slået med geværkolbe, ligesom han blev truet på livet, hvis han ikke skaffede ansøgeren til veje. Disse oplysninger skulle ansøgeren have modtaget omkring to måneder før nævnsmødet. Nævnet bemærker, at ansøgeren til sagen har fremhævet en bestemt person i landsbyen, [...], som den, der med stor sandsynlighed har givet oplysning til Taliban om ansøgerens og broderens arbejde. Broderen blev bortført omkring 40 minutters bilkørsel fra hjemlandsbyen. Ansøgeren har om den omhandlede *person fra landsbyen* oplyst, at der har været uvenskab mellem denne og ansøgerens familie tidligere vedrørende spørgsmål om et jordtilliggende. Nævnet finder derfor, at broderens bortførelse er præget af et lokalt element. Samlet finder nævnet derfor, at det ikke kan lægges til grund, at ansøgeren er efterstræbt konkret eller med den intensitet, som ansøgeren gør gældende, idet ansøgerens forklaring på centrale punkter fremstår som udbygget og delvist konstrue-

ret. Nævnet lægger til grund, at ansøgeren har været ansat i [...] som anført i omkring ti måneder indtil *efteråret* 2011, men nævnet finder ikke, at ansøgeren på denne baggrund ved en tilbagevenden til Afghanistan kan anses for at være i Talibans søgelys. Nævnet finder, at ansøgeren, såfremt han ikke ønsker at tage ophold i Kunar, kan tage ophold i større regeringskontrollerede byer i Afghanistan, herunder navnlig Kabul. Nævnet har fundet, at ansøgerens ikke derved bringes i en urimelig situation. Ansøgeren er 24 år og efter det oplyste uden sygdomme, og ansøgeren har oplyst om en kontaktperson i Kabul, som bistod ansøgeren i forbindelse med hans udrejse. Nævnet finder efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaring, at ansøgeren ikke kan anses for at risikere konkret efterstræbelse fra Talibans side ved en tilbagevenden. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/57

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun, shia-muslim og afghansk statsborger født i Peshawar, Pakistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter, at Taliban vil slå ham ihjel, idet han er blevet truet af Taliban, fordi han har arbejdet for udenlandske organisationer. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hans familie er kendt af Taliban som følge af faderens arbejde for udenlandske organisationer, mens familien opholdt sig i Pakistan. I 2001 angreb Taliban familiens hjem i Pakistan, hvor morbroderen blev slået ihjel. I 2009 blev ansøgerens broder, [...], bortført i Peshawar, Pakistan, da han var på vej hjem fra undervisning. Broderen blev efter to og en halv måned løsladt mod betaling. I *efteråret* 2009 flyttede familien tilbage til Afghanistan. I perioden fra *sommeren* 2009 til *sommeren* 2010 arbejdede ansøgeren for en *amerikansk nødhjælpsorganisation*. I den periode modtog ansøgeren to telefoniske trusler fra ukendte personer, hvor personerne henviste til, at de tidligere havde angrebet hans familie og dræbt morbroderen, at de havde bortført broderen, og at de nu ville slå ansøgeren ihjel. Ansøgeren modtog den første trussel i *sommeren* 2009. Den anden trussel kom to måneder senere. I perioden fra den [...] 2010 til den [...] 2011 arbejdede ansøgeren for en *europæisk nødhjælpsorganisation*. I *efteråret* 2010 modtog ansøgeren et trusselsbrev fra ukendte personer, der truede med at slå ham ihjel. I *efteråret* 2011 modtog ansøgeren et telefonopkald fra en ukendt person, der sagde, at han var fra Taliban. Da ansøgeren hørte dette, lagde han røret på. Da ansøgeren senere samme dag var på vej hjem fra arbejde i bil, blev han beskudt af fire ukendte personer. *To uger senere* fortalte ansøgeren sin familie, at han ikke længere ønskede at opholde sig i Afghanistan, hvorefter faderen kontaktede ansøgerens morbroder, som arrangerede kontakt til en agent. Ansøgeren udrejste fra Afghanistan i *slutningen af* 2011. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring om, at han arbejdede for en *amerikansk* og en *europæisk nødhjælpsorganisation* i Jalalabad til

grund, og at han i den forbindelse blev udsat for trusler. Flygtningenævnet finder imidlertid, at truslerne ikke har haft en sådan intensitet og systematik, at det kan lægges til grund, at ansøgeren er individuelt forfulgt. Nævnet har ved den vurdering lagt til grund, at ansøgeren i forbindelse med sit arbejde for *nødhjælpsorganisationerne* modtog tre til fire telefoniske trusler i perioden fra 2009 til 2011. **Et flertal af nævnets medlemmer** kan ikke lægge til grund, at ansøgeren blev beskudt af Taliban. Dette flertal finder, at forklaringen om skudepisoden den [...] 2011 forekommer utroværdig og konstrueret til lejligheden. Flertallet har ved denne bedømmelse lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret divergerende om episoden, herunder om hvor mange biler, talebanerne var til stede i, om talebanerne var inde eller ude af bilerne, og om der blev skudt med salver eller enkeltskud. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/30

Nævnet meddelte i **december 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”**Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren er etnisk tajik og muslim fra Mazar-e-Sharif, Afghanistan. Han blev i 2002 ansat i NGO’en [...], hvor han efter nogle år bestred en ledende stilling. Han blev i *sommeren* 2011 flere gange kontaktet telefonisk af en fremtrædende talebaner ved navn [...], der anmodede ansøgeren om at deltage i jihad ved at udnytte sin stilling i NGO’en, hvilket ansøgeren imidlertid ikke ønskede. Omkring et år senere blev ansøgeren kontaktet telefonisk af en anden fremtrædende talebaner, der ligeledes ønskede ansøgerens deltagelse i jihad. Disse sikkerhedsmæssige problemer førte i *sommeren* 2012 til, at ansøgeren fratrådte sin stilling, og til at hans afdelingskontor af NGO’en måtte lukke. *Senere i sommeren* 2012 blev hans moder og søn tilbageholdt af Taliban i ansøgerens stedfaders landsby. Da ansøgeren kom til landsbyen, blev han selv tilbageholdt af Taliban og i omkring et døgn udsat for voldsomme overgreb, blandt andet fordi Taliban mente, at ansøgeren havde angivet *den fremtrædende talebaner*, der var blevet fængslet. Som følge af bestikkelse fra ansøgerens farbroder lykkedes det ansøgeren at flygte fra Taliban. Ansøgeren findes herefter at have sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Den af ansøgeren beskrevne forfølgelse findes ikke at kunne begrunde opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Da ansøgeren var leder af en amerikansk baseret international NGO og må anses for at være profileret i modsætningsforholdet til Taliban, finder flertallet efter en konkret vurdering ikke grundlag for at henvise ansøgeren til at tage ophold andetsteds i Afghanistan, herunder i Kabul. Flygtningenævnet meddeler derfor

den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2013/15

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelser Afg/2013/38 og Afg/2013/37, den i afsnit 3.1.6.6 nævnte afgørelse Afg/2013/46 samt de i afsnit 5.12 nævnte afgørelser Afg/2013/60 og Afg/2013/27.

Som eksempel på andre sager, hvor Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse mod overgreb fra privatpersoner eller væbnede grupper, kan henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Pakistan/2013/1, den i afsnit 5.9.2.2 nævnte afgørelse Pakistan/2013/2, de i afsnit 5.9.2.6 nævnte afgørelser Nigeria/2013/11 og Kenya/2013/1 samt den i afsnit 5.12 nævnte afgørelse Afg/2013/24.

Som eksempler på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl til en ansøger, der oplyste at være i risiko for overgreb fra privatpersoners eller væbnede gruppers side, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra landsbyen [...] i [...] distriktet i Nangarhar-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i *efteråret* 2011 udførte arbejde for kommunen på en plantage. Ansøgerens fætter, [...], var tre dage i træk med i plantagen, hvor *fætteren* brugte tiden på at læse. På den tredje dag kørte en bil op til plantagen og skød *fætteren*, som nogle dage senere afgik ved døden. Ansøgerens farbroder, [...], og en anden af dennes sønner, [...], beskyldte ansøgeren for meddelagtighed i drabet på *fætteren*. Farbroderen var en magtfuld kommandant, og han sørgede for, at ansøgeren blev anholdt og tilbageholdt af politiet, som imidlertid løslod ansøgeren. Ansøgeren formoder, at dette skyldes, at politiet vurderede, at ansøgeren ikke var skyldig i drabet. Under tilbageholdelsen var ansøgeren udsat for fysiske overgreb fra politiet. Ansøgeren blev efter løsladelsen forsøgt bortført af *den anden fætter* og farbroderens livvagter, da de ønskede at hævne drabet på *den dræbte fætter*, men det lykkedes ansøgeren at undslippe med hjælp fra personalet på ansøgerens universitet. Ansøgeren udrejste umiddelbart herefter af Afghanistan. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden, at han vil blive slået ihjel af farbroderen og fætteren. Flygtningenævnet kan lægge til grund for sagen, at ansøgerens fætter er blevet dræbt som angivet af ansøgeren. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger imidlertid vægt på, at ansøgeren efter det oplyste blev løsladt betingelsesløst af politiet, da der ikke var beviser for, enten at ansøgeren selv

havde dræbt fætteren, eller at ansøgeren på anden måde var meddelagtig i drabet. Flertallet finder, at konflikten mellem ansøgeren og dennes farbroder og fætter grundlæggende er en privatretlig konflikt, som ikke i sig selv er asylbegrundende. Ansøgeren har ikke på en overbevisende måde kunne sandsynliggøre, at farbroderen og fætteren har en sådan magtposition, at de uden videre ville være i stand til at kunne begå asylbegrundende overgreb mod ansøgeren. Flertallet lægger i denne forbindelse vægt på, at ansøgeren som ovenfor angivet er blevet løsladt af politiet, uden at farbroderen eller fætteren har kunnet forhindre dette. Endvidere bemærker flertallet, at det er lykkedes ansøgeren at slippe ud af fætterens og farbroderens livvagters tilbageholdelse ved hjælp af personalet fra universitet samt fra kontrolposten. Flertallet finder endvidere, at ansøgeren har forklaret upræcist om kontakten med sin familie, herunder om baggrunden for at ansøgeren ikke er bekendt med familiens præcise opholdssted. Endvidere lægger flertallet vægt på ansøgerens forklaring om, at han kun har kendskab til, at hans familie efter ansøgerens udrejse er blevet kontaktet en enkelt gang af farbroderen og fætteren. Under disse omstændigheder finder flertallet det ikke sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i en reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ej heller, at ansøgeren ved en tilbagevenden vil i en risiko for asylbegrundende forfølgelse af de grunde, som er anført i Flygtningekonvention, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/58

Nævnet **stadfæstede i april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende et ægtepar samt tre børn fra Georgien. Indrejst i 2010. Ansøgerne oplyste under sagen, at den mandlige ansøger flere gange i 2008 og 2009 var blevet overfaldet af personer med tilknytning til mafiaen, fordi han var medlem af Jehovas Vidner, og at de anmeldte overfaldene til politiet. Hovedmanden bag overfaldene blev anholdt. I 2009 udrejste ansøgerne af Georgien. I 2010 blev den mandlige ansøger under et ophold som asylansøger i et vesteuropæisk land opsøgt og overfaldet af en af de personer, som havde overfaldet ham i Georgien. Den pågældende havde ligeledes søgt asyl i det vesteuropæiske land. Efter at have fået afslag på asyl i det vesteuropæiske land, rejste ansøgerne videre til Danmark. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er etniske yezidier og Jehovas Vidner fra Tbilisi, Georgien. Ansøgerne har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har været medlemmer af Jehovas Vidner henholdsvis siden 2003 og 2007. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at den mandlige ansøger flere gange siden 2008 er blevet overfaldet af mafiaen, fordi han er medlem af Jehovas Vidner. I 2009, kort efter den mandlige ansøgers udrejse af Georgien, blev familiens hjem plyndret af et medlem af mafiaen. Flygtningenævnet finder, at ansøgernes forklaring om konflikten med personer fra det kriminelle miljø i Georgien fremstår som usikker og mindre overbevisende. Selvom det imidlertid måtte lægges til grund, at ansøgerne har haft en konflikt, der kan have sam-

menhæng med ansøgernes religiøse tilhørsforhold, finder Flygtningenævnet ikke, at konflikten har antaget en sådan intensitet og karakter, at det kan sidestilles med asylbegrundende forfølgelse. Nævnet lægger herved blandt andet vægt på, at den mandlige ansøger anmeldte forholdet til myndighederne, der reagerede adækvat, ligesom det fremgår af begge ansøgernes asylansøgningsskemaer, at hovedmanden [...] blev arresteret af myndighederne, hvilket ansøgerne har bekræftet under nævnsmødet. Nævnet finder ikke grundlag for at antage, at episoden i *det vesteuropæiske land* med [...], der tillige var asylansøger, har baggrund i konflikten i hjemlandet. Flygtningenævnet henviser i øvrigt til baggrundsmaterialet, herunder særligt Report on International Religious Freedom Georgia af 30. juli 2012, hvoraf blandt andet fremgår, at myndighederne har vilje og evne til at gribe ind overfor diskrimination med videre, der er begrundet i religiøse tilhørsforhold. Flygtningenævnet finder efter en samlet vurdering, at ansøgerne ikke har sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Georgien vil være i risiko for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Georgien/2013/1

Nævnet **stadfæstede i april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Kina. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk han og ateist fra Fujian, Kina. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Kina frygter, at de personer, som har lånt ham omkring en million yuan, vil få fat i ham og udsætte ham for overgreb. I 2005 lånte ansøgeren pengene for at investere dem i en kulmine. I starten af 2008 måtte kulminen dog lukkes, idet der ikke var mere kul i minen. I midten af 2008 blev ansøgeren første gang opsøgt af långiveren, som ønskede, at ansøgeren skulle betale pengene tilbage. Ansøgeren kunne ikke betale, og han modtog derfor flere trusler, inden långiverens folk i *sommeren* 2008 huggede en af ansøgerens fingre af. Ansøgeren gik ikke til politiet, men opholdt sig først skjult hos sine venner i sin hjemlandsby og derefter i andre landsbyer, inden han i *foråret* 2009 udrejste af Kina. Flygtningenævnet kan lægge til grund, at ansøgeren er udrejst af Kina for at slippe for at blive udsat for yderligere alvorlige overgreb fra långiverens folk som følge af ansøgerens gæld til en lånehaj. Flygtningenævnet lægger vægt på, at der er tale om en privatretlig konflikt, og at ansøgeren ikke har politianmeldt, at han fik fingerleddet skåret af af långiverens folk. Videre lægger nævnet vægt på, at ansøgeren efter sine egne oplysninger kunne opholde sig i hjemområdet en længere periode efter overgrebet, og at han først under nævnsmødet har forklaret, at der er et landsdækkende mafianetværk, som efterstræber ham. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen for at iværksætte en høring. På den anførte baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Kina risikerer alvorlige fysiske

overgreb, som myndighederne ikke kan eller vil beskytte ham imod. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren ikke opfylder betingelserne i udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Kina/2013/2

Nævnet **stadfæstede i juli 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tamil og katolik af trosretning fra [...], Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er blevet truet og chikaneret af en kriminel bande, som holder til i en teplantage tæt på byen [...], hvor ansøgeren har arbejdet sammen med én af sine adoptiv sønner. Den kriminelle bande opsøgte fra omkring 2007 eller 2008 ansøgeren og adoptiv sønnen i adoptiv sønnens forretning, hvor de blandt andet forlangte, at ansøgeren skulle købe snacks til dem. Sidst i 2009 sagde ansøgeren og adoptiv sønnen til banden, at de ikke skulle komme i butikken mere. Derefter overfaldt og dræbte banden adoptiv sønnen, da denne en aften var på vej hjem fra sin forretning. Politiet anholdt nogle mistænkte, som dog efter omkring to år blev løsladt imod kaution. I denne periode flyttede ansøgeren fra sted til sted for at skjule sig for banden, idet han modtog trusler. Ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter ansøgeren, at han vil blive dræbt af banden, eller at hans familie vil få problemer som følge af hans konflikt. Flygtningenævnet finder ikke grund til at betvivle ansøgerens forklaring om de problemer han og adoptiv sønnen havde frem til 2009 med en kriminel bande. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for asylrelevante overgreb fra denne bande. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren efter drabet på adoptiv sønnen har kunnet opholde sig i hjemlandet i yderligere to år, uden at være efterspurgt hos familien, blot ved at afmelde sin telefon. Flygtningenævnet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren selv har forklaret, at han ikke rent faktisk er en trussel mod den pågældende bande, og hans opfattelse af, at de pågældende skulle tro, at ansøgeren er i besiddelse af belastende materiale, eller at de er under myndighedernes beskyttelse, beror alene på hans egen ikke underbyggede formodning. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at der er tale om en privatretlig konflikt, og at ansøgeren i givet fald må henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Henset til de foreliggende oplysninger om, at myndighederne straks efter drabet iværksatte efterforskning og anholdt og varetægtsfængslede nogle mistænkte, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at myndighederne mangler vilje og evne til at agere og reagere i sagen. Ansøgeren har derfor ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, som han ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse imod. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sri/2013/8

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er fra Somalia, tilhører klanen Hamar og er muslim af trosretning. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i *efteråret* 2012 blev opsøgt i sin forretning i Mogadishu af repræsentanter fra al-Shabaab. De pågældende krævede, at ansøgeren betalte 10.000 dollars, idet han var forretningsdrivende i området. Hvis ikke ansøgeren betalte efter 10 dage, ville han blive slået ihjel. Ansøgeren solgte herefter forretningen til en bekendt og udrejste illegalt af Somalia den [...] 2012. Flygtningenævnet kan ligesom Udlændingestyrelsen i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren efter sin egen forklaring fremtræder nærmest helt uprofileret i forhold til al-Shabaab. Ansøgeren har således alene påberåbt sig, at han som forretningsdrivende efter afpresning fra al-Shabaab én gang har undladt at betale et beløb på 10.000 US dollars. Ansøgeren solgte efter afpresningen den forretning, der havde givet anledning til afpresningen, og udrejste derefter fra Somalia. I hvert faldt på denne baggrund sammenholdt med de senest foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Mogadishu er Flygtningenævnet enig med Udlændingestyrelsen i, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Mogadishu vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2013/13

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.2.2 nævnte afgørelse Nigeria/2013/7 og til den i afsnit 3.1.6.6 nævnte afgørelse Afg/2013/40.

5.12 Internt flugtalternativ (IFA)

Det er i praksis antaget, at en asylansøger ikke har behov for international beskyttelse imod risiko for forfølgelse, hvis ansøgeren vil kunne undgå denne forfølgelse eller opnå beskyttelse et sted inden for sit hjemlands grænser, og hvis det vil være rimeligt at henvise ansøgeren til dette. Frygten for forfølgelse udstrækker sig ikke nødvendigvis til hele hjemlandets territorium, hvorfor det under visse forudsætninger vil kunne kræves, at den pågældende ansøger tager ophold i en anden del af hjemlandet, hvor forfølgelsen kan undgås. Der vil i sådanne tilfælde eksistere et internt flugtalternativ (Internal Flight Alternative - IFA).

Der er to afgørende forhold, der skal tages stilling til i forbindelse med fastlæggelsen af IFA. Det er således afgørende, om det pågældende IFA er relevant i det konkrete tilfælde, og om det er rimeligt at forvente, at ansøgeren tager ophold et andet sted i hjem-

landet, jf. UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 91.

Ved afgørelsen af ovenstående bør der foretages en objektiv vurdering af, hvorvidt en del af hjemlandet kan udgøre et IFA. I vurderingen må de forhold, der førte til ansøgerens flugt fra hjemlandet, tages i betragtning, men det skal også tages i betragtning, om den del af hjemlandet, der kan antages at fungere som et IFA, udgør et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder om området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003. Det fremgår heraf, at vurderingen af, om der foreligger et IFA, hovedsageligt koncentrerer sig om fremtiden. Eksistensen af et IFA på tidspunktet for flugten vil kunne have betydning i forhold til den samlede vurdering af asylmotivet, men i praksis vil tidspunktet for afgørelsen være afgørende for, hvorvidt en asylansøger kan henvises til at tage ophold et andet sted i hjemlandet.

Dette er i overensstemmelse med den praksis, der har dannet sig i nævnet, hvorefter det er situationen på afgørelsestidspunktet, der er afgørende for, om der kan anses at foreligge et internt flugtalternativ.

Hvis et område indenfor hjemlandets grænser skal kunne karakteriseres som vedvarende stabilt, vil beskyttelsen i området som udgangspunkt blive ydet af de nationale myndigheder. Der vil således være en formodning imod, at der findes et IFA i tilfælde, hvor ansøgeren er forfulgt af de nationale myndigheder. Der kan imidlertid være tale om sådanne særlige forhold, at lokale myndigheder eller magtfulde private kan yde den nødvendige beskyttelse. Dette er således tidligere i Flygtningenævnets praksis blevet antaget at være tilfældet for så vidt angår Nordirak og Nordsomalia.

Ansøgerens personlige forhold skal indgå i den konkrete vurdering af, om ansøgeren kan henvises til et bestemt område og dér leve et efter hjemlandets forhold relativt normalt liv uden for store besværligheder ("undue hardship"). Det fremhæves i de ovennævnte guidelines fra UNHCR, at alder, køn, helbredstilstand, familiemæssig situation, etnisk, kulturel eller religiøs gruppe, politisk eller social tilknytning til det pågældende område, sprog, uddannelse og profession samt tidligere forfølgelse og deraf følgende psykologiske problemer skal indgå i vurderingen. Disse forhold skal ansues kumulativt, jf. UNHCR's Håndbog, pkt. 53.

Ansøgerens personlige forhold skal sammenholdes med forholdene i området, herunder sikkerhedssituationen og respekten for grundlæggende menneskerettigheder samt de socio-økonomiske forhold.

Ifølge UNHCR's Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1 A (2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees af 23. juli 2003 påhviler bevisbyrden for, at der foreligger et internt flugtalternativ, asylmyndighederne.

Udlændingestyrelsen bør i så god tid som muligt forud for nævnsmødet fremlægge anbringender om IFA, således at ansøgers advokat og nævnet kan forberede sig herpå. Det påhviler dog under alle omstændigheder nævnet ex officio at tage stilling til, om der er anledning til at bringe IFA i anvendelse, jf. udlændingelovens § 54, stk. 1, 2. pkt.

I lyset af den ændrede sikkerhedssituation i særligt Mogadishu har Flygtningenævnet i september 2013 truffet afgørelse i nogle prøvesager vedrørende somaliske statsborgere, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7 i forhold til det område i Somalia, hvor de pågældende var hjemmehørende. Flygtningenævnet har i sagerne taget stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i Mogadishu. Afgørelserne blev truffet på to forskellige nævn. Nævnet udtalte i de pågældende sager, at det efter baggrundsoplysningerne kunne lægges til grund, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu vel var forbedret, men sikkerhedssituationen måtte fortsat vurderes som alvorlig og skrøbelig og i en vis forstand uforudsigelig. Nævnet udtalte videre, at det fremgik af baggrundsoplysningerne, at al-Shabaab fortsat var til stede i Mogadishu og var i stand til at udføre angreb, som fortrinsvist var rettet mod særlige grupper, men også kunne ramme almindelige borgere. De pågældende nævn fandt på denne baggrund og efter en samlet vurdering af forholdene i Mogadishu, at betingelserne for at kunne henvise ansøgerne til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ på daværende tidspunkt ikke var opfyldt. Nedenfor er gengivet en afgørelse fra det ene af de to nævn.

Nævnet meddelte i **september 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren tilhører klanen Rahanweyn og er muslim fra Bakool, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i sin hjemby havde en forretning, hvor han kopierede video- og musik-kassetter, som han solgte eller lejede ud til den lokale befolkning. I sommeren 2009 blev ansøgeren og hans forretningspartner opsøgt af repræsentanter fra al-Shabaab, som forlangte, at forretningen skulle lukkes. Ansøgeren tog herefter udstyr og film hjem til bopælen, hvorfra han fortsatte med sin virksomhed. Den [...] 2012 ransagede al-Shabaab bopælen og arresterede ansøgeren, som to dage senere blev idømt tre måneders fængsel, hvorefter han skulle have skåret en hånd og en fod af. Den [...] 2012 flygtede han fra cellen og tog til Mogadishu, hvor han opholdt sig hos sin grandonkel indtil den [...] 2012, hvor han udrejste af Somalia.

Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse til grund, at ansøgeren står i et asylbegrundende modsætningsforhold til al-Shabaab. Flygtningenævnet finder, at det er en forudsætning for at henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ (IFA), at Mogadishu kan fungere som et meningsfuldt alternativ for fremtiden, herunder at området er vedvarende stabilt og sikkert, jf. UNHCR's Guidelines on International Protection af 23. juli 2003. Flygtningenævnet lægger efter baggrundsoplysningerne til grund, at den generelle sikkerhedssituation i Mogadishu vel er forbedret, men sikkerhedssituationen må fortsat vurderes som alvorlig og skrøbelig og i en vis forstand uforudsigelig. Det fremgår endvidere af baggrundsoplysningerne, at al-Shabaab fortsat er til stede i Mogadishu og er i stand til at udføre angreb, som fortrinsvist er rettet mod særlige grupper, men også kan ramme almindelige borgere. På denne baggrund og efter en samlet vurdering af forholdene i Mogadishu finder Flygtningenævnet, at betingelserne for at kunne henvise ansøgeren til at tage ophold i Mogadishu som internt flugtalternativ (IFA) på nuværende tidspunkt ikke er opfyldt. Ansøgerens forhold findes ikke at kunne henføres under udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den somaliske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Som/2013/16

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i dommen H. og B. mod United Kingdom af 9. april 2013 vedrørende to afghanske statsborgere generelt udtalt, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 ikke er til hinder for, at staterne, ved vurderingen af en konkret sag, hvori ansøgeren har gjort gældende, at pågældende ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for at blive udsat for forhold i strid med artikel 3, henviser ansøgeren til et internt flugtalternativ. Domstolen fastslog samtidig, at det er en forudsætning for anvendelse af internt flugtalternativ, at visse garantier er opfyldt. Det er herefter påkrævet, at personen har mulighed for at rejse til og få adgang til det pågældende område, ligesom personen skal have mulighed for at etablere sig i området. Den konkrete sag vedrørte to afghanske statsborgere. Den ene havde det meste af tiden siden sin tidlige barndom boet i Kabul, hvor han i en periode på tre år havde arbejdet som chauffør for FN. Den anden havde i en periode på to år arbejdet som tolk for de amerikanske styrker i Kunar-provinsen. Begge klagerne gjorde overfor Domstolen gældende, at de på grund af deres arbejde for internationale parter automatisk ville være i risiko for overgreb omfattet af artikel 3 fra Talibans side i hele Afghanistan. UK havde ved afgørelsen henvist klagerne til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I henhold hertil anførte Domstolen, at ingen af klagerne havde fremlagt noget, der kunne indikere, at de ikke ville have mulighed for at opnå adgang til og etablere sig i Kabul. Med henvisning til UNHCR's Guidelines af december 2010 vedrørende Afghanistan anførte Domstolen, at personer, som har tilknytning til den afghanske regering eller det internationale samfund, falder indenfor en potentiel risikokategori, hvorfor der må anlægges en særlig omhyggelig undersøgelse af den risiko, de

vil være underlagt ved en tilbagevenden til Afghanistan. Denne vurdering understøttes af de øvrige rapporter om forholdene i Afghanistan. Domstolen fandt imidlertid ikke, at der var tilstrækkelige beviser for at antage, at Taliban havde evne eller vilje til at forfølge internationale parters samarbejdspartnere på lavere niveau i Kabul eller i andre områder uden for Talibans kontrol. Domstolen lagde videre vægt på, at de, som ikke længere samarbejder med det internationale samfund og er flyttet til andre områder, har en lav prioritet for Taliban. På den baggrund fandt Domstolen, at ikke enhver person med tilknytning til FN eller de amerikanske styrker automatisk vil være i risiko for forhold omfattet af artikel 3. Klageren må konkret påvise, at han grundet individuelle forhold, herunder graden af tilknytning til internationale aktører samt graden af profilering, vil være underlagt en reel og personlig risiko for overgreb fra Taliban i Kabul. Domstolen fandt ikke, at det var i strid med artikel 3 at henvise de pågældende til at tage ophold i Kabul som internt flugtalternativ. I denne forbindelse henviste Domstolen blandt andet til, at der var forløbet fire år siden den ene klager efter anmodning fra Taliban ophørte med at arbejde for FN og udrejste af Afghanistan, samt han i øvrigt ikke fremstod som særlig profileret. Domstolen fandt det derfor ikke bevist, at Taliban stadig ville have interesse for ham. I forhold til den anden klager henviste Domstolen til, at han var en sund enlig mand på 24 år, som talte glimrende engelsk, og at han ikke havde sandsynliggjort, at artikel 3 var til hinder for, at han tog ophold i Kabul, et byområde under regeringens kontrol, hvor han stadig havde familie, herunder to søstre. Domstolen henviste endvidere til, at klageren ikke fremstod som særlig profileret i Kunar-provinsen, ligesom han ikke havde fremlagt beviser eller andet, der tydede på, at han vil blive identificeret i Kabul eller tiltrække sig negativ opmærksomhed fra Taliban.

Flygtningenævnet har i 2012 behandlet sager vedrørende statsborgere fra Afghanistan, som isoleret set ansås for omfattet af udlændingelovens § 7, og hvor Flygtningenævnet har taget stilling til muligheden for at henvise de pågældende til at tage ophold i særligt Kabul eller andre større byer i Afghanistan, hvor myndighederne i et vist omfang vil kunne yde beskyttelse, som et IFA. Det blev i sagerne lagt til grund, at blandt andet Kabul i visse tilfælde vil kunne fungere som IFA for afghanske statsborgere fra andre dele af landet, og i flere sager fandt nævnet efter en konkret vurdering af ansøgerens personlige forhold, at den pågældende således kunne henvises til at søge IFA i Kabul eller en anden storby:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk tajik og sunni-muslim fra landsbyen [...] nær Herat i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han

ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af sin storebroder, fordi han har nægtet at gifte sig med sin afdøde farbroders enke eller at blive tvunget til at gifte sig med hende. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at farbroderen var gift og havde en søn. Farbroderen og ansøgers familie ejede sammen bl.a. jord, dyr og landbrug, som de dyrkede. Broderen sagde, at ansøger skulle gifte sig med enken for på den måde at sikre, at jorden m.v. kunne forblive i familiens eje. Broderen ville forhindre, at en anden mand giftede sig med enken og fik jorden m.v., som enken og sønnen var arvinger til. Hverken ansøgeren eller enken ønskede at blive gift. Ansøgerens broder truede med at dræbe ansøgeren, ligesom han slog og sparkede ansøgeren. Ansøgeren flygtede den dag, han skulle være blevet gift med enken. Han betalte for flugten med en opsparing og nogle penge, han havde fået af enken. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i det væsentlige har afgivet en detaljeret og sammenhængende forklaring, der fremstår troværdig og selvoplevet. Flertallet lægger derfor til grund, at ansøgeren er flygtet fra Afghanistan, fordi hans broder ville tvinge ham til at gifte sig med farbroderens enke, og at broderen i den forbindelse har truet med at dræbe ansøgeren, ligesom han har udsat ansøgeren for vold. Et flertal af Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan end sin landsby, og at han derved vil kunne være i sikkerhed for sin broder. Flertallet har herved lagt vægt på, at der er tale om en privatretlig konflikt, og at der nu er gået snart 2 år, siden farbroderen døde. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at ansøgeren er en ung og ugift mand, der ikke er profileret, ligesom broderen og familien i øvrigt ikke er indflydelsesrig. På den baggrund og henset til de foreliggende baggrundsoplysninger, herunder Home Office, Operational Guidance Note, fra juni 2012 (bilag 460), og Udlændingestyrelsens rapport fra maj 2012 (bilag 462), finder flertallet, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold andre steder i Afghanistan, herunder Herat eller Kabul, hvor han vil kunne være i sikkerhed. På den baggrund finder Flygtningenævnets flertal ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for asylbegrundet forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller at han vil være i reel risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/59

Nævnet **stadfæstede i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. I 2011 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, og i 2012 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2013 genoptog Flygtningenævnet sagen på baggrund af nye oplysninger om blandt andet ansøgerens ansættelsesforhold. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren indrejste og søgte asyl i Danmark i foråret 2010. Som asylmotiv henviste ansøgeren under den tidligere sag til, at

han frygtede for sit liv ved en tilbagevenden til Afghanistan, idet han havde arbejdet som tolk for et udenlandsk firma. Til støtte herfor anførte ansøgeren, at han den [...] og [...] 2007 var blevet forfulgt af en ukendt person, da han var på vej hjem fra arbejde. Den [...] 2007 havde ansøgeren været udsat for beskydning, da han var passager i sin fætters bil. Fætteren og dennes ven døde som følge af beskydningen. Under genoptagelsessagen har ansøgeren fastholdt sit asylmotiv. Ansøgeren har afgivet en sammenhængende og detaljeret forklaring om sit asylmotiv. Forklaringen om ansættelsesforholdet i det udenlandske firma støttes af de dokumenter, som ansøgeren har fremlagt. Ansøgeren har herefter sandsynliggjort, at han har arbejdet som tolk for et udenlandsk firma, der blandt andet udførte opgaver for det britiske og amerikanske militær, og at han i den forbindelse flere gange blev opsøgt af fjendtlige personer, som ansøgeren formoder havde forbindelse til Taliban. Flygtningenævnet bemærker, at der ikke er grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kan imidlertid efter det anførte ikke afvise, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sin hjemby Kandahar vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder dog, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Kabul. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de senest foreliggende baggrundoplysninger om mulighederne for at anvende Kabul som internt flugt alternativ sammenholdt med, at ansøgeren ikke fremtræder højt profileret i forhold til Taliban, og at de episoder, som ansøgeren har påberåbt sig, fandt sted for mere end seks år siden. Ved vurderingen af ansøgerens profilering i forhold til Taliban har nævnet ligeledes lagt vægt på, at hverken ansøgeren eller hans familie er blevet opsøgt på deres bopæle. Endelige har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren, der er en rask ung mand, er veluddannet og taler og forstår engelsk. På denne baggrund kan den omstændighed, at ansøgeren ikke har familie i Kabul eller andre steder i Afghanistan, ikke i sig selv udelukke Kabul som internt flugt alternativ. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse." Afg/2013/60

Efter en konkret vurdering af ansøgernes personlige forhold fandt Flygtningenævnet i andre sager, at det ikke ville være rimeligt at henvise ansøgeren til at søge IFA i Kabul, se som eksempel herpå:

Nævnet meddelte i **marts 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt to børn fra Afghanistan. Ægteparrets to mindreårige børn indrejste med deres voksne broder i 2010. Ægteparret indrejste i 2011 med deres nu voksne barn. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske tadjikker og shia-muslimer fra [...], Kapisa-provinsen, Afghanistan. Den mandlige ansøger har været politisk aktiv, idet han har været medlem af Hezbe Watan fra 1973 til 1993. Fra 1980 til 1992 var han aktivt medlem af partiet, som ansat i [...] -ministeriet. Som følge heraf blev han arresteret og sad fængslet i fem måneder, da Najibullah-regeringen faldt. Ansøgeren blev udsat for tortur under fængs-

lingen. Den kvindelige ansøger og de to mindreårige børn har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at familien, siden de i 1996 vendte tilbage til Kapisa-provinsen, har haft problemer i forhold til nogle af naboerne om retighederne til deres jord, og at disse problemer er blevet forstærket, blandt andet som følge af ansøgernes etnicitet og den mandlige ansøgers uddannelse i Sovjet og politiske arbejde indtil Najibullahs fald i 1992. Taliban har således flere gange opsøgt den mandlige ansøger for at overtale ham til at lade sine sønner slutte sig til dem og udføre jihad. I det område familien boede i i Afghanistan, boede der hovedsageligt etniske pashtunere, og som etniske tajikker blev familien generelt diskrimineret, især af Taliban. Taliban opsøgte flere gange den kvindelige ansøger og truede hende, fordi hun underviste piger i familiens hjem i at læse og skrive. Efter det tredje besøg hos familien, hvor den mandlige ansøger og den næstældste søn, [...], ikke var hjemme, blev den kvindelige ansøger og de tilbageværende børn forulempet af Taliban, og den kvindelige ansøger stoppede herefter med at undervise. Taliban beskyldte endvidere familien for at være spioner, idet den ældste søn i familien, [...], arbejdede for et sikkerhedsfirma i Kabul. Familien havde herudover problemer med en kommandant fra Hezbi Islami ved navn [...], idet han ønskede at indgå ægteskab med familiens datter, hvilket familien havde afslået. Omkring den [...] 2010 blev den mandlige ansøger bortført af Taliban i et døgn, og han blev blandt andet udsat for grov vold, ligesom han skulle love, at han ville lade en eller flere af sine sønner hverve til Taliban, og han skulle love at hjælpe Taliban, blandt andet med at skjule våben. Den [...] 2010 blev *den ældste søn* skudt og dræbt foran familiens hus, formentlig af Taliban. Mændene skød endvidere efter den mandlige ansøger, som ikke blev ramt. Dagen efter blev *den ældste søn* begravet, og kommandant [...] deltog i begravelsen. Da de øvrige gæster var taget hjem, truede *kommandanten* med, at resten af familien også ville blive dræbt, medmindre frieriet til familiens datter blev accepteret. Familien udrejste fra landsbyen samme aften. Flygtningenævnet lægger ansøgernes forklaring til grund. Familien er derfor ved en tilbagevenden til Afghanistan som følge af de konkrete og individuelle modsætningsforhold til Taliban i risiko for at blive udsat for overgreb begået af Taliban omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det kan ikke forventes, at myndighederne vil kunne beskytte familien mod disse overgreb, hvorfor de opfylder betingelserne for at få asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder derimod ikke, at familien ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, og de opfylder derfor ikke betingelserne for at få asyl efter denne bestemmelse. Som følge af de konkrete og individuelle overgreb begået af Taliban mod familien og familiens intense modsætningsforhold til Taliban, finder Flygtningenævnet, at familien ikke kan henvises til et internt flugtalternativ i Afghanistan. Flygtningenævnet meddeler derfor de afghanske statsborgere [...] og [...] samt to medfølgende børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2013/27

Nævnet meddelte i **april 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar samt fire børn fra Afghanistan. Indrejst i 2011. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Den mandlige ansøger er etnisk tajik og sunni-muslim fra [...] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Den kvindelige ansøger er etnisk tajik og sunni-muslim fra [...] i Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til, at de har haft et seksuelt forhold til hinanden, mens den kvindelige ansøger var forlovet og gift med en anden mand. Ansøgerne frygter ved en tilbagevenden til Afghanistan at blive stenet af enten myndighederne, den kvindelige ansøgers tidligere ægtefælle, eller den tidligere ægtefælles fader, som følge af, at den kvindelige ansøger er skyldig i utroskab. Ansøgerne frygter endvidere for sine børns liv, da børnene betragtes som værende født udenfor ægteskabet. Den kvindelige ansøger henviser endvidere til, at hendes egen familie også vil være efter hende, fordi hun er flygtet og har bragt skam over familien. Ansøgeren henviser endelig til, at hendes tidligere ægtefælle rejser meget rundt i Afghanistan, Iran og Pakistan, og at det derfor vil være muligt at finde ansøgerne, uanset hvor de tager ophold i landet. Endelig har hun henvist til, at den tidligere ægtefælle har tætte forbindelser til Taliban. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne har afgivet i det væsentlige konsistente forklaringer, hvis troværdighed er blevet underbygget af ansøgernes forklaringer og fremtræden for Flygtningenævnet. På denne baggrund kan Flygtningenævnet – uanset dele af ansøgernes asylmotiv umiddelbart forekommer mindre sandsynligt – ikke forkaste ansøgernes forklaringer om deres asylmotiv. Flygtningenævnet lægger herefter til grund, at ansøgerne er blevet afsløret i at have et flerårigt udenomsægteskabeligt seksuelt samvær, og at ansøgerne var seksuelt sammen første gang umiddelbart før den kvindelige ægtefælle indgik ægteskab med den mand, som hun var lovet væk til. Det lægges endvidere til grund, at ansøgernes forhold blev afsløret af ægtemanden, og at ansøgerne herefter flygtede ud af Afghanistan med den kvindelige ansøgers fire børn, hvoraf ægtemanden i hvert fald er fader til de to af børnene. På denne baggrund, og da ægtemanden har tætte forbindelser til Taliban, har ansøgerne sandsynliggjort, at de ved en tilbagevenden til Afghanistan er i konkret risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det bemærkes, at ansøgerne ikke kan henvises til at søge myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet finder, at ansøgerne og den kvindelige ansøgers fire børn ikke med rimelighed kan henvises til at tage ophold et andet sted i Afghanistan end Kabul, hvor de og deres familie kommer fra. Flygtningenævnet har herved særligt lagt vægt på ægtemandens tilknytning til Taliban, og at ansøgerne ikke vil kunne opnå myndighedernes beskyttelse. Flygtningenævnet meddeler derfor de afghanske statsborgere [...] samt fire børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2013/24

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.11 nævnte afgørelse Afg/2013/15.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har endvidere i en række sager i 2013 udtalt sig om muligheden for irakiske statsborgere for at tage ophold et andet sted i Irak.

I sagen A.G.A.M. mod Sverige (appl. 71680/10 af 27. juni 2013) vedrørende en kristen mand fra Bagdad undlod Domstolen at foretage en vurdering af, hvorvidt klagerne konkret risikerede forhold i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 i sit hjemområde. Domstolen fandt, at selvom klageren tilhørte en sårbar minoritetsgruppe, og uanset om han som tilhørende denne gruppe måtte kunne anses for at risikere en behandling i strid med artikel 3 i det sydlige og centrale Irak, ville han med rimelighed kunne henvises til at tage ophold i KRI (Kurdistan Region of Iraq), hvor han ikke ville være i en sådan risiko. Hverken den generelle situation i regionen, herunder for den kristne minoritet, eller klagerens individuelle forhold indikerede, at der skulle bestå en sådan risiko.

I sagen D.N.M. mod Sverige (appl. 28379/11 af 27. juni 2013) anfægtede klageren, som var etnisk kurder fra Kirkuk, der som asylmotiv havde henvist til en æreskonflikt, at han kunne tage ophold i KRI, som de svenske myndigheder havde gjort gældende. Domstolen fandt det ikke nødvendigt at gå ind i en vurdering af, hvorvidt klageren kunne henvises til at tage ophold i KRI, idet Domstolen fandt, at klageren kunne tage ophold andetsteds i det sydlige og centrale Irak, herunder henset til den forløbne tid siden konflikten fandt sted og kvindens families begrænsede magt og indflydelse udenfor hjemområdet og betydningen af klanstrukturen i Irak. Domstolen lagde endvidere vægt på, at hverken det forhold, at klageren var etnisk kurder eller sunni-muslim, indbar, at det ville være særligt vanskeligt for ham at tage ophold et andet sted i Irak, hvor han ikke ville risikere forhold i strid med artikel 2 eller 3. Domstolen medgav, at et internt relokeringsalternativ uundgåeligt ville indebære en vis hardship ikke mindst i et klanbaseret samfund som det irakiske, men at der ikke var noget, der tydede på, at klageren ikke skulle være i stand til at finde et internt relokeringsalternativ, hvor livsbetingelserne ville være rimelige for ham. Domstolen bemærkede i den forbindelse, at han var en ung mand uden helbredsproblemer.

I sagen B.K.A. mod Sverige (appl. 11161/11 af 19. december 2013) udtalte Domstolen angående klagerens involvering i en blodfejde, hvor han ifølge sin forklaring ved et uheld havde dræbt en fjern slægtning i Diyala, hvorefter den afdøde familie havde fremsat trusler overfor klagerens familie m.v. i Bagdad, at klagerens forklaringer var uunderbyggede og mht. begivenhederne i 2012 temmelig spekulative. I erkendelse af, at det er yderst vanskeligt at tilvejebringe bevis i sådanne sager, godtog Domstolen imidlertid risikovurderingen foretaget af Migrationsdomstolen og lagde til grund, at klageren kunne være i risiko for gengældelse og behandling i strid med artikel 3 fra

slægtninges side ved en tilbagevenden til visse områder i Irak, i hvert fald Bagdad og Diyala, hvor begivenhederne havde fundet sted. Domstolen fandt imidlertid i lighed med Migrationsdomstolen, at klageren, der var sunni-muslim, kunne tage ophold et andet sted i Irak, f.eks. den sunni-dominerede Anbar-provins. Domstolen tilkendegav, at henvisningen til et internt relokeringsalternativ uundgåeligt indebar ”a certain hardship”, men fandt ikke indikationer på, at de generelle livsvilkår i Anbar ville være ”unreasonable” for klageren eller på nogen måde nærme sig behandling i strid med artikel 3.

Sagerne kan findes i det af Flygtningenævnet i samarbejde med Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelsen af asylansøgere i henhold til FN’s flygtningekonvention og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som er tilgængeligt på nævnets hjemmeside.

Som eksempler på sager vedrørende ansøgere fra Irak, hvor nævnet udtrykkeligt har forholdt sig til muligheden for at anvende et IFA, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2012. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens myndige datter, som ligeledes blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk assyrer og kristen fra Bagdad, Irak. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter en tilbagevenden til Irak, fordi han er kristen. Ansøgeren har til støtte herfor henvist til, at situationen i Irak er blevet dårligere for de kristne efter Saddam Husseins fald i 2003. Ansøgerens broder og en svoger er blevet dræbt i en bombeeksplosion i *foråret* 2010, fordi de var kristne. Ansøgerens hjemmeboende søn, [...], har i en uge i *foråret* 2010 været bortført af muslimske mænd. Sønnen fulgte bortførrernes krav om, at han skulle konvertere til islam. Under bortførelsen blev sønnen slået, så han er psykisk skadet i dag. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han og familien i *foråret* 2010 modtog tre trusselsbreve, der opfordrede familien til at forlade Irak, ellers ville de blive slået ihjel. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Indledningsvis bemærker nævnet, at ansøgeren og hans datter i hovedtræk har forklaret samstemmende omkring sagens væsentlige elementer. Der er dog visse tidsmæssige forskydninger. Nævnet har ikke fundet, at dette har kunnet tillægges væsentlig betydning ved vurderingen af ansøgerens troværdighed, idet ansøgeren fremtræder stærkt svækket af sygdom. På grundlag af ansøgerens forklaring lægger nævnet derfor til grund, at to medlemmer af ansøgerens nærmeste familie i *foråret* 2010 blev dræbt, da en bombe blev bragt til sprængning ud for deres forretning. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgerens familie i *foråret* 2010 modtog tre

trusselsbreve. Nævnet finder endvidere ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at ansøgerens søn i *foråret* 2010 blev bortført og tilbageholdt i 8 dage, i hvilken forbindelse sønnen blev udsat for vold og tvunget til at konvertere til islam. Ansøgeren har ikke personligt været udsat for overgreb. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren på grund af overgrebene og truslerne mod familien, må antages ved en tilbagevenden til Irak at være i risiko for at blive udsat for overgreb på grund af sit religiøse tilhørsforhold. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at hele familien er udrejst af Irak ikke alene på grund af de generelt vanskelige forhold for kristne, men på grund af bortførelsen af sønnen og trusselsbrevene. Flygtningenævnet finder ikke, at myndighederne vil være i stand til at yde ansøgeren den fornødne beskyttelse. Ansøgeren er derfor omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i det kurdiske område i Nordirak (KRI) som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet finder, at dette område vil kunne udgøre et internt flugtalternativ i visse tilfælde. Efter de foreliggende oplysninger i Udlændingestyrelsens fact finding-rapporter fra april 2010 og juni 2011 om de kurdiske provinser, vil irakere, der er i besiddelse af irakisk ID-kort, uden særlig tilladelse kunne indrejse i området. De pågældende vil endvidere kunne få adgang til længerevarende ophold og blandt andet adgang til bolig, arbejde og sygehusvæsen. Det er afgørende for, om ansøgeren herefter kan henvises til at tage ophold i KRI, om dette efter en samlet vurdering af situationen, herunder ansøgerens personlige forhold kan anses for rimeligt. Ansøgeren har i sin ungdom boet i Mosul. Det må lægges til grund, at ansøgeren i dag ikke har slægtninge eller bekendte i området. Ansøgeren er stærkt sygdomssvækket, og vil i givet fald alene være ledsaget af sin datter, der er helt uden tilknytning til KRI. Flygtningenævnet finder, at det på baggrund af oplysningerne om ansøgerens personlige forhold må antages at blive meget vanskeligt for ansøgeren at klare sig i området, og at det herefter ikke vil være rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i KRI som internt flugtalternativ. Flygtningenævnet meddeler derfor den irakiske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Irak/2013/5

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Kirkuk, Irak. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Irak frygter at blive dræbt af terrorister. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at han fra 2008 til 2012 har været ansat af en *antiterror-gruppe* under de irakiske myndigheder. Han var ikke officer. Ansøgerens gruppe var specialister i at angribe og tilfangetage terrorister. Ansøgeren er en enkelt gang blevet truet telefonisk, hvor en anonym person blandt andet beskyldte ham for at gå amerikanernes ærinde og være vantro. Dette skete i 2011 efter, at han havde deltaget i en *aktion*, hvor nogle terrorister blev anholdt. Ved aktionen befriede *antiterrorgruppen* to bort-

førte børn. Ansøgeren er i forbindelse med befrielse af børn blevet fotograferet. En fra gruppen har nok videregivet hans navn til terrorister. Han mener også, at hans billede kan være bragt i TV og aviser. Der er tillige en video herom på Youtube. Ved en anden lejlighed blev der skudt mod ham fra en bil. Han formoder, at det var terrorister, der derved ville dræbe ham. Måske hænger attentatet sammen med, at ansøgerens navn og tilknytning til *antiterrorgruppen* havde været nævnt i TV i forbindelse med en sag om skud mod et islamisk partikontor. Efter 11 dages tilbageholdelse blev ansøgeren renset, men dette blev ikke omtalt i medierne. Ansøgeren mente ikke, at hans arbejdsgiver [...] eller politiet tog hans bekymringer om hans sikkerhed tilstrækkeligt alvorligt og besluttede derfor at udrejse. Flere gange blev ansøgeren sendt tilbage til Irak af iranske og tyrkiske myndigheder, inden det lykkedes ham at komme til Europa. Hvis han vender tilbage til Irak, vil han næppe kunne få sit arbejde i[...] tilbage. Han vil endvidere ikke kunne få våbentilladelse på anden måde, og vil derfor ikke kunne beskytte sig selv. Han vil heller ikke kunne leve i sikkerhed i Kirkuk eller Nordirak, hvor der også jævnligt forekommer terrorangreb. Flygtningenævnet lægger, som Udlændingestyrelsen, til grund, at ansøgeren har været tilknyttet *antiterrorgruppen* og i den anledning har deltaget i aktioner mod terrorister. Ansøgerens nærmere rolle, og i hvilket omfang andre herved har fået et personligt modsætningsforhold til ansøgeren, giver anledning til betydelig tvivl. Dette skyldes navnlig, at ansøgeren på en række områder har afgivet skiftende forklaringer herom. Til Udlændingestyrelsen har ansøgeren ifølge referatet af samtalerne med ansøgeren flere gange forklaret, at der blev dræbt en terrorist i forbindelse med befrielsen af de to børn. Det er anført, at ansøgeren ikke havde problemer, før terroristen blev skudt. I Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at der ikke døde nogen terrorist ved den lejlighed. Til Udlændingestyrelsen har ansøgeren ifølge referatet af to samtaler flere gange oplyst, at han i forbindelse med afhøring af en person, der var mistænkt for en anden børnebortførelse, slog den pågældende med en geværkolbe, mens den pågældende lå i en seng. I Flygtningenævnet har ansøgeren forklaret, at han kun gav vedkommende en let lussing, og at han i øvrigt aldrig har slået afhørte eller har overværet andre fra *antiterrorgruppen* begå vold mod tilbageholdte. Til Udlændingestyrelsen har ansøgeren ifølge referatet forklaret, at han ved fem til seks lejligheder har slået afhørte personer. Til Udlændingestyrelsen har ansøgeren forklaret, at han over ti gange er blevet truet via brev eller telefon. I nævnet har han herom forklaret, at han aldrig har modtaget trusler per brev og kun en gang er blevet truet via telefon. Ansøgeren har endvidere forklaret udbyggende om flere forhold. Han har således først i Flygtningenævnet forklaret, at han har været tilbageholdt i 11 dage i forbindelse med skuddet mod partikontoret. Herefter finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Irak vil være i reel og konkret risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, eller forfølgelse efter § 7, stk. 1. Hvis det måtte kunne lægges til grund, at ansøgeren alligevel risikerer overgreb fra grupper, som han har fået et modsætningsforhold til, via sit arbejde i *anti-*

terrorgruppen, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren vil kunne opnå beskyttelse herimod ved at tage ophold i Nordirak. Nævnet finder, at det i givet fald vil være rimeligt at henvise ansøgeren hertil. Der lægges herved vægt på, at ansøgeren er en yngre kurdisk mand fra Kirkuk. Det indgår tillige, at ansøgeren er sunni-muslim og ugift. Det indgår tillige i denne vurdering, at det fremgår af nævnets baggrundsmateriale, at Nordirak må vurderes at være tilstrækkeligt stabilt og sikkert til at kunne fungere som et IFA alternativ for ansøgeren, uanset at der også i Nordirak kan forekomme volds- og terrorhandlinger. Flygtningenævnet stadfæster med denne begrundelse Udlændingestyrelsens afgørelse.” Irak/2013/6

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.8.3 nævnte afgørelse Rusl/2013/8 vedrørende anvendelse af IFA i Rusland.

Kapitel 6

Betydningen af kriminelle forhold

6.1 Betydningen af kriminelle forhold

Hvis en udlænding forud for sin indrejse i Danmark har begået kriminalitet, kan dette få betydning for vurderingen af, om den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Det samme gælder, hvis en udlænding udvises efter udlændingelovens regler for kriminalitet begået her i landet. Spørgsmålene reguleres af flygtningekonventionens artikel 1 F og udlændingelovens § 10. Kriminalitet begået, efter den pågældende er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning, kan medføre udvisning efter udlændingelovens regler herom. Spørgsmålet om, hvorvidt udsendelsen vil være i strid med udlændingelovens § 31, kan indbringes for asylmyndighederne i medfør af udlændingelovens § 49 a. Endelig kan kriminalitet begået i udlandet medføre, at en meddelt opholdstilladelse inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

6.2 Refoulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 og tålt ophold her i landet

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding, og forbuddet mod udsendelse er absolut. Ved anvendelsen af bestemmelsen skal blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det fremgår af udlændingelovens § 31, stk. 2, at en udlænding, der er omfattet af udlændingelovens 7, stk. 1, ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionens artikel 1 A nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1. Beskyttelsen efter udlændingelovens § 31, stk. 2, er således ikke – i modsætning til beskyttelsen efter § 31, stk. 1 – absolut.

Udlændingelovens § 31 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002. For en nærmere gennemgang af ændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 11. beretning (2002), afsnit 4.4.4, side 75ff, og afsnit 8.2, side 277f.

Det følger af udlændingelovens § 32 a, at en afgørelse om afslag på asyl skal være ledsaget af en afgørelse om, hvorvidt udlændingen efter udlændingelovens § 31 kan udsendes, hvis vedkommende ikke udrejser frivilligt.

For et eksempel på nævnets stillingtagen efter udlændingelovens § 31 kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234f, nævnte afgørelse Statsløspal/2009/4.

Forbuddet mod refolement får betydning i de sager, hvor udlændingen isoleret set opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, men hvor den pågældende på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F eller på grund af begået kriminalitet er udelukket fra at få opholdstilladelse eller mister opholdstilladelsen i forbindelse med udvisning. Dette indebærer, at udlændingen ikke har lovligt ophold og derfor skal udrejse, jf. udlændingelovens § 30. Hvis udlændingen ikke udrejser frivilligt, kan myndighederne imidlertid i almindelighed ikke gennemtvinge udrejsen på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, og resultatet bliver, at udlændingen forbliver her i landet på såkaldt tålt ophold.

De nærmere vilkår for det tålte ophold, herunder afgørelser om opholdssted og meldepligt, fastsættes af Udlændingestyrelsen og Rigspolitiet.

Som eksempel på afgørelser, hvor Flygtningenævnet har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Nævnet **omgjorde i april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en libanesisk statsborger, idet Flygtningenævnet dog fandt, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse af klageren. Nævnet fandt samtidig, at udlændingelovens § 10, stk. 3, var til hinder for, at klageren kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren indrejste i Danmark sammen med sin ægtefælle og fire børn den [...] 1991. Den [...] 1992 traf Direktoratet for Udlændinge afgørelse om afslag på asyl. Flygtningenævnet stadfæstede afgørelsen den [...] 1992. Den [...] 1993, den [...] 1994 og den [...] 1994 afslog Flygtningenævnet at genoptage sagen. Den [...] 1995 besluttede Flygtningenævnet at genoptage sagen. Den [...] 1996 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klageren blev samtidig meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ved dom af [...] 2009 afsagt af Retten i [...] blev klageren idømt

fængsel i 8 år blandt andet for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, jf. stk. 1, 2. pkt. Klageren blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt. Ved dom af [...] 2009 stadfæstede [...] Landsret byrettens dom af [...] 2009. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Den [...] 2012 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke var til hinder for, at den pågældende kunne udsendes til Libanon, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, stk. 1 og 2. Klageren er etnisk araber og muslim fra [...] Libanon. Klageren har oplyst, at han fra 1982 til 1991 var tilknyttet den israelske militære efterretningstjeneste, Shin Bet, som meddeler om forhold i det sydlige Libanon. Efter de første fire år gav klageren oplysninger videre til en general ved den sydlibanesiske hær, som gav disse oplysninger videre til det israelske militær. Fra 1986 til 1991 mødtes klageren med repræsentanter fra Shin Bet omkring fire gange. I slutningen af 1991 blev klageren bekendt med, at to personer fra hans gruppe var blevet afsløret af militære personer. Den ene person var dræbt, mens den anden person var flygtet. De pågældende militære personer havde spurgt efter klageren. Klageren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Libanon frygter at blive dræbt af de libanesiske myndigheder og Hezbollah. Klagerens ægtefælle og syv børn bor i Danmark. Den yngste af børnene er født i Danmark. I forbindelse med klagerens asylsag, hvor han i 1996 blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, blev det lagt til grund, at klageren havde samarbejdet med Israel. Særligt under henvisning til ægthedsvurderingen af de israelske id-kort og brevet fra *en person med tilknytning til den sydlibanesiske hær* samt klagerens forklaring for Flygtningenævnet kan dette fortsat lægges til grund. Det lægges endvidere til grund, at klageren ikke har været i Libanon siden udrejsen i 1991. Uanset klagerens samarbejde med Israel ligger langt tilbage i tid, finder Flygtningenævnet på denne baggrund ikke, at det kan udelukkes, at klageren ved en tilbagevenden til Libanon vil blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31. Klageren opfylder herefter isoleret set betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Under henvisning til grovheden af det forhold klageren blev dømt for ved [...] Landsrets ankedom af [...] 2009 og længden af den idømte straf, sammenholdt med det oplyste, herunder om klagerens og hans families personlige og helbredsmæssige forhold, foreligger der ikke sådanne særlige grunde som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 3, at klageren trods udvisningen alligevel kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse som nedenfor bestemt. Klageren skal udrejse straks, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 3. pkt. Såfremt klageren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt, men under henvisning til, at klageren ved en tilbagevenden til Libanon risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, kan han ikke udsendes tvangsmæssigt til Libanon eller til et land, hvor han

ikke er beskyttet mod videresendelse til Libanon, jf. udlændingelovens § 32 a, jf. § 31.”
Libanon/2013/1

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 6.6. nævnte afgørelser Som/2013/21, Afg/2013/28 og Iran/2013/47 samt til den i afsnit 6.7 nævnte afgørelse Iran/2013/48.

6.2.1 Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis tillagt eksterritorial virkning, hvilket indebærer, at udsendelse af en udlænding efter omstændighederne kan medføre, at den udsendende stat ifalder ansvar efter artikel 3. Bestemmelsen anses for krænkende, hvis staten gennemfører en udsendelse til et land, hvor der er vægtige grunde til at antage, at udlændingen udsættes for en reel risiko for at blive underkastet en behandling, der er i strid med artikel 3. Hvis der foreligger en sådan risiko, følger det af artikel 3, at medlemsstaten har pligt til ikke at udsende udlændingen til denne stat.

Domstolen har fastslået, at beskyttelsen i henhold til artikel 3 er absolut og beskytter enhver, uanset kriminelle aktiviteter begået i udlandet eller værtslandet og uanset den eventuelle fare for den nationale sikkerhed, som den pågældendes tilstedeværelse måtte udgøre. Beskyttelsen i henhold til artikel 3 er således mere vidtgående end beskyttelsen i henhold til flygtningekonventionens artikel 33, se herom i afsnit 6.2.2 straks nedenfor.

I sagen Saadi mod Italien gav Menneskerettighedsdomstolen klageren medhold i sin klage. Domstolen fastslog, at da forbuddet mod tortur og umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er absolut uden hensyn til en persons opførsel, er arten af den lovovertrædelse, som klageren angivelig har begået, irrelevant i relation til artikel 3 (præmis 127). En persons opførsel kan, uanset hvor uønsket eller farlig den er, ikke tages i betragtning ved vurderingen efter artikel 3, og beskyttelsen efter artikel 3 er således bredere end beskyttelsen efter artiklerne 32 og 33 i flygtningekonventionen (præmis 138). Domstolen afviste endvidere en påstand om, at der må kræves en højere grad af bevis for, at der foreligger en reel risiko for tortur ved tvangsmæssig udsendelse, når den pågældende findes at udgøre en alvorlig trussel mod samfundet, eftersom risikovurderingen er uafhængig heraf (præmis 139), samt at den fremsatte påstand er uforenelig med den absolutte karakter af beskyttelsen i henhold til artikel 3 (præmis 140). Dommen er nærmere omtalt i det af Flygtningenævnet og Udlændingestyrelsen udarbejdede notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Domstolen gav tilsvarende klageren medhold i sagen A. mod Nederlandene. Klageren, som var libysk statsborger, var erklæret uønsket i Nederlandene (exclusion order) under henvisning til, at han ifølge en rapport udarbejdet af den nederlandske sikkerhedstjeneste udgjorde en fare for statens sikkerhed. Domstolen fandt det ikke sandsynliggjort, at klageren var kommet i de libyske myndigheders søgelys som følge af sine påståede oppositionsaktiviteter forud for sin udrejse af Libyen (præmis 147). Om risikoen for at blive tilbageholdt i Libyen som følge af en straffesag i Nederlandene for mistanke om medlemskab af en islamisk ekstremistisk gruppe bemærkede Domstolen, at klageren var blevet frikendt for sigtelserne, men at retssagen imidlertid havde tiltrukket sig betydelig opmærksomhed i medierne, hvor også klagerens navn og nationalitet var blevet afsløret, ligesom den libyske repræsentation i Nederlandene var blevet orienteret om frihedsberøvelse af klageren med henblik på udsendelse (præmis 148). Domstolen bemærkede, at det fremgik af baggrundsmateriale vedrørende Libyen, at de libyske myndigheder har et godt indblik i libyske statsborgeres aktiviteter og kontakter i udlandet. På den baggrund og henset til den strenge indrejsekontrol ved indrejse i Libyen fandt Domstolen det tilstrækkeligt sandsynliggjort i relation til artikel 3, at klageren ville blive identificeret og tilbageholdt med henblik på afhøring efter sin ankomst til Libyen, hvilket indebar en reel risiko for at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 af de libyske myndigheder (præmis 149). Domstolen fandt derfor, at udsendelse af klageren til Libyen ville være i strid med EMRK artikel 3. Dommen er nærmere omtalt i det ovennævnte notat om beskyttelse af asylansøgere i henhold til flygtningekonventionen og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som findes på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

6.2.2 Flygtningekonventionens artikler 32 og 33

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må en stat ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på statens område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må ingen stat på nogen som helst måde udvise eller afvise ("refoulere") en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan bestemmelsen i stk. 1 ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31 er absolut og derved mere vidtgående end refolementsforbuddet i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1. Det indebærer, at en udlænding, der isoleret set ville kunne udsendes efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, ikke vil kunne udsendes, hvis udsendelsen vil være i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), afsnit 6.2, side 234f, nævnte afgørelse Statsløs/2009/4.

6.3 Flygtningekonventionens artikel 1 F (udelukkelsesgrundene), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende:

- har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod (litra a);
- har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette (litra b);
- har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger (litra c).

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, udelukkes fra at opnå beskyttelse efter denne bestemmelse.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1, heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Hvis en asylansøger isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, beror det herefter på en konkret vurdering, om den pågældende skal udelukkes fra opholdstilladelse som følge af en af ovennævnte udelukkelsesgrunde. Vurderingen heraf beror først og fremmest på asylansøgerens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaturen for Særlig Øko-

nomisk og International Kriminalitet, domstolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn kan indgå i disse overvejelser.

Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 279 ff, nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2, hvor Udlændingestyrelsen via Justitsministeriet modtog oplysning om en dom afsagt i et andet europæisk land, som gav anledning til en vurdering af, om den pågældende skulle udelukkes.

Som eksempel på sager, hvor nævnet på baggrund af ansøgerens forklaring har fundet, at sagen burde hjemvises til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen med henblik på en vurdering i to instanser af spørgsmålet om udelukkelse, kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), afsnit 6.3, side 338 ff, nævnte afgørelse Libyen/2011/1, hvor Flygtningenævnet på et nævnsmøde i 2010 hjemviste sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet nævnet isoleret set fandt ansøgeren omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men fandt, at oplysningerne i sagen gav anledning til overvejelser om anvendelsen af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, hvilket der ikke var taget stilling til i Udlændingestyrelsens afgørelse. Udlændingestyrelsen meddelte herefter ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 under henvisning til udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), hvilken afgørelse blev stadfæstet af Flygtningenævnet i juni 2011.

Der kan endvidere henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 301f, nævnte afgørelse Afg/2012/23, hvor ansøgeren under sagens behandling havde oplyst at have haft en profileret stilling i Hezb-e-Islami og omfattende aktiviteter i forbindelse hermed. Under behandlingen i nævnet i 2011 besluttede nævnet under henvisning hertil at hjemvise sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, idet Udlændingestyrelsen ikke havde forholdt sig til spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren måtte være omfattet af udelukkelsesgrundene. Efter fornyet behandling i Udlændingestyrelsen blev sagen behandlet på nævnsmøde i 2012, hvor nævnet fandt, at ansøgeren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, men at han var udelukket fra at få meddelt opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

I nedenstående afgørelse tog nævnet ligeledes stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a):

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra landsbyen [...], nær Mazar-e-Sharif i Balkh-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har fra 1991 til 2006 været medlem af Taliban og

andre militante fraktioner i Afghanistan. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer at blive slået ihjel af enten myndighederne, amerikanerne eller privatpersoner på grund af sin fortid i Taliban og andre militante grupperinger i Afghanistan. Ansøgeren var mujahedinsoldat i Nangarhar i fem til seks måneder i 1991 for at undgå at blive rekrutteret til militæret. Herefter blev han soldat for Juma Khan Hambard, der var en del af Hezb-e-Islami. De skiftede til et andet parti, Jumbish Mili, ledet af Dostum. De bekrigede andre grupperinger i forskellige provinser. Efter et år som almindelig soldat blev han udnævnt til kommandant og fik ansvaret for 20 til 25 personer fra sin egen landsby. Efterhånden fik han flere folk under sig. Gruppen blev udsendt som forstærkning til andre lokale grupper. Ansøgerens gruppe tvangsrekrutterede andre unge mænd efter behov, når de skulle i kamp. Familierne kunne betale for at slippe, men hvis de ikke kunne betale, blev de unge mænd tvunget med ofte ved brug af vold i form af slag med geværkolber. På et for ansøgeren ukendt tidspunkt i perioden fra 1993 til 1997 angreb hans gruppe landsbyen [...] i Baghlan-provinsen. Nogle fra hans gruppe blev vrede og skød og dræbte kvinder og børn. Ansøgeren blev medlem af Taliban i 1998, da Taliban kom til Mazar-e-Sharif. Malik, Dostums underordnede, skiftede også til Taliban. Malik angreb efterfølgende de grupper, der var loyale mod Dostum, som flygtede ud af landet. Malik fortsatte samarbejdet med Taliban i to måneder, inden han vendte sig imod dem og dræbte 12.000 talibanere. Ansøgeren og andre pashtunske kommandanter beskyttede talibanerne i deres område. Omkring 20 dage senere vendte Dostum tilbage og overtog magten i Mazar-e-Sharif på ny. Ansøgeren blev problemfrit i sit område, indtil Dostum indledte et samarbejde med hazaraerne i området. Under ledelse af Taliban gik ansøgeren og hans gruppe i slutningen af 1998 til angreb mod Mazar-e-Sharif, hvor Dostums tropper opholdt sig. Over de næste tre dage deltog ansøgeren og hans gruppe i drabene på tusinder af hazaraer – herunder kvinder. Ansøgeren bevarede under Taliban sin status som kommandant for sin og fem andre landsbyer i Balkh-provinsen. Hans gruppe deltog i kamp-handlinger eller som beskyttelse i forskellige provinser for Taliban i perioden fra starten af 1999 til Talibans fald i 2001. Efter Talibans fald flygtede ansøgeren til [...], hvor han holdt sig skjult i en bjerghule indtil 2006, hvor han udrejste første gang. Han fungerede ikke længere som kommandant. I 2006 kastede nogle for ansøgeren ukendte gerningsmænd en granat ind i ansøgerens tidligere bopæl. Hans fader blev dræbt, og hans ægtefælle blev såret. Hun blev bragt til Pakistan for at blive behandlet. Ansøgeren fandt ud af, at bopælen var blevet ramt, da han omkring en måned efter angrebet ville besøge sin familie. Hans søster fortalte ham, hvad der var sket, og ansøgeren rejste derefter til Pakistan, hvor han opholdt sig i omkring otte til ni måneder, inden han udrejste til Europa. Ansøgeren blev deporteret fra Grækenland til Afghanistan i 2009. Han rejste samme dag videre til Pakistan, hvor han blev indtil *foråret* 2011. Han var stadig aktiv for Taliban i denne periode, men han deltog ikke i kamphandlinger. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge den forklaring, som ansøgeren har givet i Udlæn-

dingestyrelsen den [...] 2012, til grund – herunder om blandt andet sin lederrolle, sin deltagelse i tvangsrekruttering, drabene på civile – herunder kvinder og børn – i landsbyen [...] i Baghlan-provinsen og i massakren i Mazar-e-Sharif. Nævnet har ikke tillagt det betydning, at han i sin forklaring for nævnet har nedtonet sin rolle i et vist omfang. Flygtningenævnet finder ikke at kunne udelukke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan på grund af sit samarbejde med Taliban og sin deltagelse i handlinger som gruppeleder vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren har derimod ikke sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger om Taliban og massakren i Mazar-e-Sharif, sammenholdt med ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen om sin position og deltagelse i massakren, tvangsrekruttering til Hezb-e-Islami og medansvar for drabene på civile i [...], finder Flygtningenævnet, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået forbrydelser omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F (a). Ansøgeren kan som følge af det anførte ikke meddeles opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).” Afg/2013/33

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 271ff, nævnte afgørelse Rwanda/2011/2, hvor nævnet tog stilling til, om ansøgeren skulle udelukkes i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a).

Flygtningenævnet har i 2013 i en række sager taget stilling til, om ansøgerens handlinger m.v. som led i den pågældendes tilknytning til væbnede grupper eller som led i den pågældendes ansættelse ved myndighederne i hjemlandet har haft en sådan grovhed og karakter, at ansøgeren som følge heraf skulle udelukkes, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b) om alvorlige ikke-politiske forbrydelser.

Bestemmelsens anvendelsesområde er gennemgået nærmere i Flygtningenævnets formandskabs 14. beretning (2005), afsnit 7.3.1 Alvorlige ikke-politiske forbrydelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Som anført under afsnit 7.3.1.1 “Alvorlig”, fremgår det af UNHCR’s Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. september 2003, pkt. 38-40, at formålet med bestemmelsen ikke er at udelukke en person med behov for beskyttelse alene på grund af en mindre forbrydelse. Vurderingen af, hvornår en forbrydelse kan anses for at være alvorlig, skal vurderes efter internationale standarder, og i den forbindelse er følgende faktorer relevante:

- hvilken gerning er begået
- hvilken skade blev forvoldt ved den pågældende gerning
- efter hvilken procedure vil gerningen blive retsforfulgt
- hvilken straf vil den pågældende gerning kunne medføre
- ville gerningen efter de fleste retssystemer blive vurderet som alvorlig.

Der kan tillige henvises til UNHCR's Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1 F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees af 4. September 2003, pkt. 14.

Ministerkomitéen under Europarådet har i sin anbefaling, Rec(2005)6 of the Committee of Ministers to member states on exclusion from refugee status in the context of Article 1 F of the Convention relating to the Status of Refugees of 28 July 1951, af 23. marts 2005, pkt. 1.e., peget på de samme faktorer som relevante ved vurderingen af, om en ikke-politisk forbrydelse kan anses for "alvorlig" i artikel 1 F (b)'s forstand.

UNHCR har i Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus, pkt. 155, foretaget en afgrænsning, hvorefter en "alvorlig" forbrydelse må medføre dødsstraf eller udgøre en anden meget alvorlig strafbar handling, mens mindre lovovertrædelser, som medfører en moderat straf, ikke er grundlag for udelukkelse i henhold til artikel 1 F (b).

UNHCR nævner i baggrundsnoten som eksempler på alvorlige forbrydelser drab, voldtægt, brandstiftelse og væbnet røveri. Andre forbrydelser vil ligeledes kunne betragtes som alvorlige, hvis der er brugt farlige våben, er sket alvorlig legemsskade, eller der er bevis for alvorlig kriminel fortid.

Hvad angår den nedre afgrænsning nævner UNHCR i baggrundsnoten, at småkriminalitet, f.eks. småtyverier eller besiddelse af narkotika til eget forbrug, ikke kan karakteriseres som en alvorlig forbrydelse.

UNHCR har endvidere gennemgået artikel 1 F's generelle anvendelsesområde i Statement on Article 1 F of the 1951 Convention issued in the context of the preliminary ruling references to the Court of Justice of the European Communities from the German Federal Administrative Court regarding the interpretation of Articles 12(2)(b) and (c) of the Qualification Directive af juli 2009. Spørgsmålet forelagt af den tyske forfat-

ningsdomstol i den præjudicielle sag vedrørte betingelserne for at udelukke personer, som er medlemmer af eller støtter den væbnede kamp udført af terrororganisationer, efter kvalifikationsdirektivet.

Det fremgår af pkt. 2.2.1 Seriousness of the acts covered by Article 1 F, at “All the types of criminal acts leading to exclusion under Article 1 F of the 1951 Convention involve a high degree of seriousness. This is obvious regarding Article 1 F (a) and (c), which address acts of the most egregious nature such as “war crimes” or “crimes against humanity” or “acts contrary to the purposes and principles of the United Nations”. In light of its context and the object and purpose of the exclusion grounds highlighted above, a “serious non political crime” covered by Article 1 F (b) must also involve a high threshold of gravity. Consequently, the nature of an allegedly excludable act, the context in which it occurred and all relevant circumstances of the case should be taken into account to assess whether the act is serious enough to warrant exclusion within the meaning of Article 1 F (b) and 1 F (c).”

UNHCR påpeger i håndbogen pkt. 156, at det ved anvendelsen af denne udelukkelsesgrund er nødvendigt at foretage en afvejning mellem arten af den forbrydelse, ansøgeren antages at have begået, og graden af den frygtede forfølgelse. Tilsvarende fremgår det både af UNHCR's guidelines pkt. 24/baggrundsnoten pkt. 76-78 og af ovennævnte statement, at udelukkelsesgrundene skal anvendes på en måde, der er forenelig med de overliggende humanitære mål og hensigter med flygtningekonventionen, og at der således skal foretages en proportionalitetsafvejning mellem på den ene side forbrydelsens grovhed og på den anden side konsekvenserne af udelukkelse, herunder især graden af den frygtede forfølgelse.

Fra nævnets praksis i beretningsåret kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Sri Lanka. Indrejst i 2009. I 2010 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2012 udsatte Flygtningenævnet sagen på foretagelse af en torturundersøgelse af ansøgeren. Senere i 2012 modtog Flygtningenævnet resultatet af torturundersøgelsen. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk singaleser fra fædrene side og tamil fra mødrene side. Han er buddhist og kommer fra Galle i det sydlige Sri Lanka. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men har i perioden fra 1988 til 2008 udført aktiviteter for De Tamilske Tigre (LTTE). Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Sri Lanka frygter at blive slået ihjel af militæret eller politiet, fordi han har udført aktiviteter for De Tamilske Tigre (LTTE). I perioden fra 1988 til 2004 sejlede ansøgeren og hans fader våben, her-

under selvmordsbombejakker, geværer, håndgranater, pistoler, metalkugler, brændstof og batterier til LTTE fra det nordlige Sri Lanka til Galle. Transporterne fandt sted i gennemsnit 2 gange om måneden i perioden fra 1988 til 2004. Ansøgerens fader var den aktive i transporterne, og ansøgeren deltog som faderens medhjælper. Ansøgeren ophørte hermed i 2004 ved faderens død. Ansøgeren og hans moder flyttede efter faderens død hen til ansøgerens morbroder, der boede i en LTTE-lejr i det nordlige Sri Lanka. Morbroderen ville have, at ansøgeren aktivt skulle støtte LTTE og sagde, at ansøgeren og hans moder ville blive dræbt, hvis ikke ansøgeren foretog transporter for LTTE. Ansøgeren transportererede herefter tre til fire gange om året våben, ammunition og dele til bomber via landevejsruten til Colombo. De var nogle gange flere om transporten alt afhængig af, hvor tunge våbnene var. På vejen hjem fra Colombo transportererede ansøgeren batterier og metaldele fra cykler, som skulle bruges til fremstilling af bomber. I slutningen af 2006 blev ansøgeren lidt syd for Colombo fængslet for første gang, idet han havde omkring 15 falske id-kort på sig, som han skulle transportere til [...]. Han blev ført til politistationen og sad fængslet i omkring 35-40 dage. Han blev under fængslingen udsat for tortur, idet politiet ville vide, hvem pakken med falske id-kort var til. En aften blev han kørt til en by nord for Colombo og løsladt. I *foråret* 2007 blev ansøgeren fængslet for anden gang ved et checkpoint i [...] i forbindelse med, at han transportererede materiale bestående af batterier og cykelbolte til [...] til brug for fremstilling af en bombe. Han blev tilbageholdt i to måneder, da de havde mistanke om, at han transportererede varer til LTTE. Han blev bragt til en militærlejr i [...], hvor han blev udsat for tortur, men sagde ikke noget under torturen. Det lykkedes ansøgeren at flygte fra militærlejren ved at hægte sig fast på en af lastbilerne, som kom med grøntsager til lejren. Han tog herefter hen til sin moder, og hans billede kom efter flugten i avisen. Herefter foretog ansøgeren ikke flere våbentransporter og holdt sig indenfor LTTE-kontrollerede områder indtil udrejsen. Han har udover de to fængslinger været tilbageholdt ved et checkpoint af og til, men fik som regel lov til at gå igen. I perioden fra 2006 til 2007 modtog ansøgeren træning i at blive selvmordsbomber, idet hans morbroder truede med, at hans moder ville blive fængslet, hvis ansøgeren ikke gjorde, som han fik besked på. I 2008 udrejste ansøgeren, idet regeringen angreb området, og han frygtede at blive slået ihjel af militæret eller politiet som følge af sine aktiviteter for LTTE. Uanset, at ansøgeren på flere punkter har forklaret udbyggende og divergerende, herunder blandt andet, at han først for nævnet har forklaret om, at han flygtede fra en militærlejr ved at hægte sig på en lastbil, samt at han har forklaret divergerende om, hvorvidt hans deltagelse i selvmordsbombetræningen var frivillig eller ej, finder Flygtningenævnet i det væsentligste at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet lægger herved vægt på den foretagne torturundersøgelse i [...] 2012, hvori det konkluderes, at der ved undersøgelserne var fysiske fund forenelige med følger af tortur, som oplyst af ansøgeren, samt påvist psykiske fund (PTSD og depression), som er forenelige med følger efter den oplyste tortur og andre svære trau-

mer. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ved sine omfattende aktiviteter for LTTE, herunder transport af falske id-kort, våben, dele til fremstilling af bomber, og tilbageholdelse af de srilankanske myndigheder har profileret sig på en sådan måde, at det må antages, at ansøgeren risikerer overgreb fra myndighedernes side som følge heraf ved en tilbagevenden til Sri Lanka. Flygtningenævnet bemærker herved, at borgerkrigen vel må anses for afsluttet med nedkæmpelsen af LTTE i maj 2009, men at det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, dels at de srilankanske myndigheder agter at retsforfølge en del tidligere medlemmer og andre med tilknytning til LTTE, dels at et større antal LTTE-medlemmer og andre tilknyttede fortsat må antages at være interneret af de srilankanske myndigheder. Selvom forholdet ligger tilbage i tid, er der ikke tilstrækkelig sikkerhed for, at de srilankanske myndigheder ikke også på nuværende tidspunkt vil tilbageholde ansøgeren og i den forbindelse udsætte ham for overgreb. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren – i overensstemmelse med nævnets praksis – isoleret må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Spørgsmålet er herefter, om de af ansøgeren udførte aktiviteter for LTTE er omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgeren i væsentligt omfang har transporteret selvmordsbombejakkere, våben samt dele til fremstilling af bomber med henblik på, at disse skulle bruges i forbindelse med terroraktioner for LTTE. Ansøgeren har således i asylansøgningsskemaet og uddybet i gensamtalen med Udlændingestyrelsen den [...] 2010 oplyst, at han i hvert fald i en periode fra omkring 2004 udførte den nævnte bistand til terrorvirksomhed frivilligt, og at han således foretog flere leverancer af bombeudstyr, inden han besluttede at trække sig ud af aktiviteterne. Flertallet finder, at ansøgeren hermed er udelukket fra beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Sril/2013/4

Nævnet **hjemviste** i **april 2013** sagen vedrørende en mandlig statsborger fra Iran til Udlændingestyrelsen med henblik på afklaring af, om der i forbindelse med indberetning vedrørende ansøgeren til Schengeninformationssystemet fra et andet europæisk land skulle være udelukkelsesgrunde efter udlændingelovens § 10. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: Ansøgeren er født og opvokset i landsbyen [...], der er beliggende i området omkring byen [...] i Iran, etnisk kurder og muslim af trosretning. I 1991 blev ansøgeren medlem af KDPI, og han var aktiv som peshmerga i partiet i Irak fra 1991 til 2001. Hans opgaver som peshmerga bestod primært i at være vagt samt i forskellige praktiske opgaver. Herudover deltog han i partimøder. I 2001 udrejste han til Tyrkiet, hvor han opholdt sig indtil 2008, hvor han udrejste til Grækenland. Ved en tilbagevenden til Iran frygter ansøgeren at blive henrettet som følge af sine aktiviteter for KDPI. Han har i den forbindelse oplyst, at han i efteråret 1990 var tilbageholdt og

udsat for tortur i cirka to måneder. Han blev løsladt, efter at hans far havde kautioneret for ham. Han fik forbud mod at udrejse af Iran. Der er under sagsbehandlingen i Flygtningenævnet fremkommet nyt materiale i sagen, herunder dokumentation for, at ansøgeren var medlem af KDPI, og at UNHCR har meddelt ham status som konventions-flygtning. Materialet understøtter i øvrigt ansøgerens forklaring til asylsamtalen og samtalen i Udlændingestyrelsen. Flygtningenævnet lægger herefter ansøgerens forklaring om asylgrundlaget til grund og finder derfor, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil risikere forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder ikke, at der er fremkommet oplysninger om, at der er en alvorlig formodning om, at ansøgeren som peshmerga har gjort sig skyldig i forhold, der udelukker asyl efter udlændingelovens § 10. Det fremgår imidlertid af Schengeninformationssystemet, at der er foretaget en indberetning vedrørende ansøgeren af de [...] myndigheder. Flygtningenævnet hjemviser derfor sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på afklaring af, om der i den forbindelse er udelukkelsesgrunde efter udlændingelovens § 10.” Iran/2013/39

Nævnet meddelte i **juni 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2010. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pash-tun og sunni-muslim fra Khost, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, der mistænker ham for at være spion for amerikanerne. Ansøgeren frygter endvidere de afghanske myndigheder, der mistænker ham for at samarbejde med Taliban. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at han er uddannet læge. I 1999 var ansøgeren i praktik/turnus på et hospital, hvor han fik besked på at assistere en læge, der amputerede en arm/hånd på en mand, der angiveligt var dømt for tyveri af Taliban. Fra 2002 til 2010 arbejdede ansøgeren på det offentlige hospital i Khost, idet han samtidig arbejdede som frivillig på en amerikansk lægeklinik i [...]. Den [...] 2009 modtog ansøgeren et brev om at yde økonomisk støtte til Taliban. Den [...] 2010 modtog ansøgeren en telefonopringning fra en ukendt mand, der beskyldte ansøgeren for at være spion i klinikken og truede ansøgeren. Den [...] 2010 modtog ansøgeren igen en telefonopringning fra en ukendt mand, der beskyldte ansøgeren for at være spion, vantro og skyld i talibaneres død, ligesom han truede ansøgeren. Den [...] 2010 beskød ukendte gerningsmænd en bil med ansøgerens broder og en anden mand, der kørte i ansøgerens bil. Broderen blev såret, og den anden mand døde. Den [...] 2010 deltog ansøgeren i sin farbroders begravelse, og på vej hjem fra begravelsen kørte ansøgeren i bil med to mænd, da bilen blev beskudt af personer i en anden bil. Den [...] 2010 var ansøgeren til samtale hos efterretningstjenesten, der mistænkte ansøgeren for at samarbejde med Taliban, fordi han som læge på hospitalet havde behandlet en mand, der var blevet såret i forbindelse med nedgravning af en bombe. Den

[...] 2010 udrejste ansøgeren med hjælp fra sin morbroder. Under sit ophold i Danmark har ansøgeren fået at vide, at ansøgerens svigerfader blev dræbt den [...] 2010, da en bombe eksploderede uden for svigerfaderens hus. I *foråret* 2012 fik ansøgeren af sin familie tilsendt et trusselsbrev af den [...] 2011 fra Taliban, der havde hængt i en moské, og hvor ansøgeren omtales ved navn som spion. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder at kunne lægge ansøgerens forklaring om de faktiske omstændigheder ved ansøgerens asylmotiv til grund. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren i det hele har afgivet en konsistent, detaljeret og troværdig forklaring, der fremstår selvoplevet. Flygtningenævnets flertal lægger således til grund, at ansøgeren har rimelig grund til at frygte Taliban, der beskylder ansøgeren for at samarbejde med bl.a. amerikansk militær, og at ansøgeren endvidere har rimelig grund til at frygte de afghanske myndigheder, der beskylder ansøgeren for at samarbejde med Taliban. Flygtningenævnets flertal finder det således sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan har grund til at frygte at blive forfulgt af de afghanske myndigheder på grund af en påstået politisk overbevisning og tilknytning til Taliban, og at ansøgeren endvidere har grund til at frygte overgreb fra Taliban. Ansøgeren opfylder derfor betingelserne for at blive meddelt asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Idet flertallet lægger vægt på ansøgerens forklaring i nævnet om amputationen i 1999, lægger flertallet til grund, at ansøgeren alene medvirkede som assistent, at ansøgeren var i turnus og var blevet pålagt at medvirke ved operationen, at han ikke udførte operationen, og at ansøgeren ikke forud for eller under operationen havde en sådan viden om baggrunden for og formålet med operationen, at der er grundlag for at udelukke ansøgeren fra asyl i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Afg/2013/2

Nævnet meddelte i **juli 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Kunduz, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans liv er i fare, idet Taliban har truet ham på livet. Ansøgeren arbejdede i Kunduz som chef for færdselspolitiet og i forbindelse med, at ansøgeren efterforskede et trafikuheld, hvor en motorcyklist var blevet dræbt, forsøgte Taliban at true ansøgeren til at lade de andre implicerede i trafikuheldet løslade, idet de havde tilknytning til Taliban. Ansøgeren nægtede dog at efterkomme dette, hvorefter personer fra Taliban mødte op på ansøgerens bopæl og truede hans fader. Ansøgeren tog herefter til hjemmet sammen med en underordnet betjent, og da ansøgeren og betjenten nærmede sig huset, skød Taliban imod dem. Betjenten blev ramt af skud og døde ved ankomsten til hospitalet. Da betjentens familie fandt ud af dette, klagede de over ansøgeren til hans overordnede, idet ansøgeren havde taget betjenten

med hjem i et privat ærinde. Betjentens familie truede endvidere ansøgeren med at dræbe ham. Ansøgeren tog herefter ophold i skjul hos en ven, og få dage senere ransagede Taliban ansøgerens hjem og dræbte i den forbindelse ansøgerens fader og broder og kidnappede ansøgerens 13-årige søn. Ansøgeren var herefter nødsaget til at udrejse. Udlændingestyrelsen har i sin afgørelse af [...] 2012 lagt til grund, at ansøgeren isoleret set ved en tilbagevendende til Afghanistan vil være i risiko for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke under Flygtningenævnets behandling af sagen oplyst omstændigheder, der ændrer herved. Ansøgeren har forklaret, at han umiddelbart efter afslutning af sin uddannelse til politibetjent fra cirka 1991 og indtil Najibullahs fald i 1992, var ansat i *et fængsel* i Kunduz. Ansøgeren fik efter afslutning af sin uddannelse rang af premierløjtnant i politiet. Han var ikke ansat i sikkerhedstjenesten. Han havde ansvaret for undervisning af de underordnede soldater i militære principper, i fysisk træning og i sproglig træning, idet hovedparten var analfabeter. Han var ansat i den af fængslets fire afdelinger, som havde med sikkerheden at gøre. Hans chef var [...]. Der var ingen afhørings- eller efterforskningsafdeling i fængslet, der rummede dømte fanger, som afsonede. Varetægtsarrestanter var i politihovedkvarteret. Han har ikke selv været med til at tortere fanger, og han har ikke oplevet, at fanger er blevet tortureret. Han har ikke kendskab til, at fanger skulle være blevet tortureret i Kunduz-fængslet. Han har ikke været med til at transportere fanger til [...]fængslet. Han har hørt rygter om tortur i [...]fængslet, men det var før, han selv kom i politiet, mens russerne var i Afghanistan. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udelukke ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Flygtningenævnet har således ikke fundet, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse i Afghanistan, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b). Flygtningenævnet finder endvidere ikke, at ansøgeren i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, bør udelukkes fra at få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har lagt til grund, at ansøgeren var nyuddannet politibetjent, da han kom til Kunduz-fængslet i 1991, og at han ikke havde en høj position i fængslet, men at han var ansat under en af de fire afdelingsledere i fængslet. Flygtningenævnet har ikke fundet det godtgjort, at ansøgeren personligt i forbindelse med sin tjeneste i fængslet i Kunduz har udført tortur mod fanger eller har deltaget heri. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på ansøgerens egen forklaring, der understøttes af, at der ikke er baggrundsoplysninger om tortur mod fanger i fængslet i Kunduz i den periode, hvor ansøgeren var ansat. Flygtningenævnet har endvidere ikke fundet det godtgjort, at ansøgeren har deltaget i overførsler af fanger til [...]fængslet, hvor tortur ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger periodevis har kunnet forekomme. Flygtningenævnet har i den forbindelse lagt vægt på ansøgerens forklaring under nævnets behandling af sagen. Flygtningenævnet meddeler derfor den afghanske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Afg/2013/8

Nævnet **stadfæstede i august 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim fra landsbyen [...] i distriktet [...], Laghman-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har siden omkring to år før sin udrejse været medlem af en lokal Taliban-gruppe. Han har i den forbindelse deltaget i tre angreb på udenlandske konvojer. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, idet de mistænker ham for at have givet oplysninger til de afghanske myndigheder. Han frygter videre de afghanske myndigheder. Han frygter endelig at blive slået ihjel af en magtfuld ingeniør, hvis nevø blev slået ihjel af de afghanske myndigheder i et angreb, hvor ansøgeren som den eneste undslap med livet i behold. På et for ansøgeren ukendt tidspunkt i 2012 forsøgte ansøgeren sammen med tre andre talibanere, [...], [...] og [...], at placere en vejmine. De blev afsløret af efterretningstjenesten, der opdagede dem fra en flyvemaskine. Ansøgeren flygtede i en anden retning end de tre andre, da de opdagede flyvemaskinen. Det lykkedes for ansøgeren at flygte hen til sin faders morbroder, hvor han holdt sig skjult. *To af de tre andre talibanere* og [...] blev dræbt af sikkerhedsstyrker efter skudveksling næste morgen, og *den tredje talibaner* blev anholdt. Taliban beskyldte efterfølgende ansøgeren for at have givet oplysninger til efterretningstjenesten, idet hans fader arbejder for efterretningstjenesten, og fordi han som den eneste undslap. Ansøgeren fik at vide af sin fader, at onklen til de to dræbte ønskede at slå ham ihjel som hævn for deres død. Onklen er ingeniør og sidder i Folketinget i Afghanistan. Ansøgeren er overbevist om, at *talibaneren, der blev anholdt*, er blevet afhørt af efterretningstjenesten og har fortalt dem, at ansøgeren var med til at placere vejminen. Flygtningenævnet lægger ansøgerens forklaring til grund. Nævnet finder således ikke, at forklaringen i sig selv er så usandsynlig, at den ikke kan lægges til grund. Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren under nævnsrådet har beskrevet flyvemaskinen på en sådan måde, at der må være tale om en helikopter. Nævnet finder heller ikke, at forklaringen indeholder væsentlige divergenser. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan risikerer sådanne overgreb, at han har behov for beskyttelsesstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet finder derimod ikke, at de grunde, ansøgeren har påberåbt sig, er omfattet af flygtningekonventionen. Flygtningenævnet finder, at ansøgerens deltagelse i aktioner for Taliban, herunder placering af en vejsidebombe, må anses for en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, og at ansøgeren derfor er udelukket fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 1, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F, litra b.” Afg/2013/21

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk pashtun og muslim af trosretning fra [...] distriktet i Kapisa-provinsen, Afghanistan. Ansøgeren har opholdt sig sammen med Taliban i 13 måneder. An-

søgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban, som han er flygtet fra. Endvidere frygter ansøgeren at blive slået ihjel eller fængslet af de afghanske myndigheder, idet de er bekendt med, at han har opholdt sig hos Taliban. Omkring 2007 blev ansøgerens fader og storebroder slået ihjel af Taliban, da Taliban anså faderen og broderen for at være spioner for myndighederne. Taliban ledte også efter ansøgeren. Den [...] 2008 lykkedes det ansøgeren at flygte til *et andet europæisk land*. I 2010 fik han afslag på asyl i *det pågældende land* og blev herefter sendt tilbage til Afghanistan, hvor han blev pågrebet af Taliban. De tog ansøgeren med og anbragte ham i en mørk container i fem døgn. Derefter blev ansøgeren bedt om at være selvmordsbomber som hævn for sin faders forhold. Ansøgeren blev udsat for fysiske overgreb, indtil han lovede at gøre alt, hvad de bad om. Ansøgeren opholdt sig hos Taliban i 13 måneder, hvor han deltog i undervisning. Han fik et id-kort, som dokumenterede, at han tilhørte en Taliban-gruppe, samt et våbenkort og en Kalashnikov. Ansøgeren deltog endvidere i en række aktiviteter, herunder gravede huller til vejsidebomber, deltog i anholdelser af formodede spioner samt var med til væbnede angreb. Efter 13 måneder flygtede ansøgeren, da han hørte, at han skulle anvendes som selvmordsbomber. Ansøgeren tog hjem til sin moder, som gav ham nogle penge. Ansøgeren flygtede sammen med sin lillebroder, da ansøgeren og moderen frygtede, at Taliban ville efterstræbe også lillebroderen. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Flygtningenævnet bemærker herved, at ansøgeren har forklaret detaljeret og stort set konsistent om sine forhold. Flygtningenævnet finder at måtte lægge ansøgerens forklaring til grund om indholdet af det memorykort, han havde med ved indrejsen i Danmark, idet dette, uden at det kan lastes ansøgeren, er bortkommet på asylcentret. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i risiko for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, dels fra Taliban, som han er flygtet fra, og muligt også fra de afghanske myndigheder på grund af sin tilknytning til Taliban. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren trods dette er udelukket fra at opnå beskyttelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), idet der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at ansøgeren efter sin egen forklaring til Udlændingestyrelsen har opholdt sig hos Taliban i 12-13 måneder, og at han i denne periode har deltaget i kamphandlinger, medvirket til placering af vejsidebomber og anholdelse af personer, der af Taliban blev betragtet som spioner, ligesom han har bevogtet fanger, imens de er blevet tortureret. Den omstændighed, at ansøgeren for nævnet har nedtonet karakteren og omfanget af sine egne handlinger, findes ikke at kunne ændre på denne antagelse. Den omstændighed, at ansøgeren har forklaret, at han blev tvunget til at tilslutte sig Taliban og udføre de pågældende handlinger under anvendelse af slag og trussel om at blive slået ihjel, kan ikke ændre ved vurderingen. Flygtninge-

nævnet lægger herved vægt på karakteren og omfanget og intensiteten af de handlinger, ansøgeren har deltaget i, og længden af den periode det er foregået over.” Afg/2013/61

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Bangladesh/2013/8, den i afsnit 5.8.3.1 nævnte afgørelse Iran/2013/25, den i afsnit 7.3.3 nævnte afgørelse Syrien/2013/17 samt de i afsnit 7.3.4. nævnte afgørelser Syrien/2013/10, Syrien/2013/29 og Syrien/2013/6.

Flygtningenævnet har endvidere taget stilling til anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b), i sager, hvor det kriminelle forhold er begået af børn under den kriminelle lavalder, og hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende. Der kan i den forbindelse henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), side 310, nævnte afgørelse Afg/2012/30.

Der kan endvidere henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282 ff, og de deri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46.

Det fremgår af UNHCR’s håndbog pkt. 141, at forhold, som fører til udelukkelse efter bl.a. artikel 1 F, sædvanligvis vil fremkomme i løbet af den proces, hvorunder en persons flygtningestatus fastlægges. Det kan imidlertid også forekomme, at faktuelle oplysninger, som begrundet udelukkelse, først bliver kendt, efter at en person er blevet anerkendt som flygtning. I sådanne tilfælde vil udelukkelsesbestemmelsen normalt være grundlag for at ophæve den tidligere truffe afgørelse.

Der kan tillige henvises til UNHCR’s guidelines pkt. 6 og baggrundsnote pkt. 13-16.

I overensstemmelse hermed fremgår det af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.3, side 279 ff, nævnte afgørelse Tyrkiet/2011/2.

6.4 Anmeldelse og efterforskning af forbrydelser ved Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

6.4.1 Anmeldelse af sager til Statsadvokaturen for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet (SØIK)

Statsadvokaturen for Særlige Internationale Straffesager (SAIS) blev oprettet den 1. juni 2002 og ændrede den 1. januar 2013 navn til Statsadvokaturen for Særlig Økono-

misk og International Kriminalitet (SØIK). SØIK varetager opgaven vedrørende internationale straffesager, herunder navnlig sager om folkedrab, forbrydelser mod menneskeheden, krigsforbrydelser, terrorhandlinger og andre alvorlige forbrydelser begået i udlandet. Formålet med statsadvokaturens arbejde er at sikre, at disse forbrydere ikke finder fristed i Danmark, men får forholdene undersøgt af politiet og bliver retsforfulgt og straffet, hvis der er grundlag for det.

Efter udlændingelovens § 45 c kan udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

I sager, hvor en asylansøger er anmeldt til SØIK, og hvor Flygtningenævnet finder, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, vil de forhold, der ligger til grund for anmeldelsen, efter omstændighederne kunne medføre, at nævnet vil anse den pågældende for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (a) eller (b). En sådan udlænding vil derfor blive meddelt afslag på asyl og blive pålagt at udrejse. På grund af re-foulementsforbuddet i udlændingelovens § 31 vil den pågældende imidlertid ofte ikke kunne udsendes tvangsmæssigt og vil således være henvist til et såkaldt tålt ophold.

6.4.2 Resultatet af SØIK's efterforskning

Når SØIK har afsluttet den strafferetlige efterforskning, får den anmeldende myndighed underretning om sagens udfald.

Har sagen været behandlet i Flygtningenævnet, er det nævnet, der – som den myndighed, der sidst har truffet afgørelse i den pågældende sag – tager stilling til, om resultatet af SØIK's efterforskning giver anledning til at genoptage behandlingen af sagen.

For nærmere redegørelse for Flygtningenævnets praksis i sager, hvori SØIK har afsluttet en strafferetlig efterforskning, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 15. beretning (2006), afsnit 6.3.2.2.

6.5 Kriminalitet begået i udlandet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, og § 19, stk. 2, nr. 3

Hvis en udlænding – uden for anvendelsesområdet for flygtningekonventionens artikel 1 F – har begået kriminalitet i udlandet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 2.

Det fremgår således af § 10, stk. 2, at en udlænding ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen enten uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller der er alvorlig grund til at antage, at han uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter disse bestemmelser.

Udlændingelovens § 10 blev ændret ved lov nr. 362 af 6. juni 2002, og lovændringen trådte i kraft den 8. juni 2001.

Af bemærkningerne til de enkelte bestemmelser i lovforslag nr. L 32 af 13. december 2001, side 18, 1. spalte, fremgår:

”Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.”

Udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (konventions-flygtninge), vil således alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlændingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse, og at det herudover skal indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

Som eksempel herpå kan henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 195f, nævnte afgørelse Burma/2008/3.

Som eksempler på sager, hvori nævnet også har taget stilling til udelukkelse efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan henvises til den i afsnit 6.3 nævnte afgørelse

Afg/2013/8. Der kan endvidere henvises til de i formandskabets 21. beretning (2012), side 307ff og 305f, nævnte afgørelser Afg/2012/65 og Afg/2012/75.

For så vidt angår anvendelsen af udelukkelsesgrundene, herunder § 10, stk. 2, i sager vedrørende kriminalitet begået af børn under den kriminelle lavalder, hvor der derfor gør sig nogle særlige forhold gældende, henvises til Flygtningenævnets formandskabs 20. beretning (2011), afsnit 6.4, side 282ff, og de heri nævnte afgørelser Afg/2011/11, Afg/2011/95 og Afg/2011/46, samt den i formandskabets 21. beretning (2012), afsnit 6.3, side 310ff, nævnte afgørelse Afg/2012/30.

En opholdstilladelse kan i visse tilfælde inddrages, såfremt en udlænding har begået kriminalitet i udlandet efter at være meddelt opholdstilladelse i Danmark, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2. En opholdstilladelse kan i visse tilfælde endvidere inddrages, såfremt det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelsen i medfør af udlændingelovens § 10, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2.

Udlændingemyndighederne skal i den forbindelse – i modsætning til det, der er tilfældet i sager, hvor udlændingen er dømt her i landet, og hvor domstolen tillige har taget stilling til, om en udvisning vil være særligt belastende, jf. udlændingelovens § 26 – tage hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn, jf. herved udlændingelovens § 19, stk. 7, jf. § 26, stk. 1.

Se som eksempler herpå:

Nævnet **omgjorde i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Irak. Indrejst i 1998. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og shia-muslim fra al-Nasseria, Irak. Den [...] 1999 blev klageren af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Den [...] 2000 ændrede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved afgørelse af [...] 2010 har Udlændingestyrelsen inddraget klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 5 (lovbekendtgørelse nr. 945 af 1. september 2006). Inddragelsen skete på baggrund af, at klageren den [...] 2007 modtog en dom på fængsel i otte måneder for menneskesmugling i [...]. Klageren har påklaget inddragelsen af hans opholdstilladelse til Flygtningenævnet. Flygtningenævnet bemærker vedrørende dommen afsagt i [...] den [...] 2007, at Flygtningenævnet finder det ubetænkeligt at lægge dommen til grund,

herunder at tiltalte, der var repræsenteret af en forsvarer, erkendte sig skyldig og derefter var indforstået med en hastebehandling af sagen. Efter Flygtningenævnets opfattelse fremstår det som noget uklart, hvilke omstændigheder retten har lagt til grund ved udmålingen af straffen, herunder omfanget af klagerens bistand ved den ulovlige indrejse, karakteren heraf og klagerens eventuelle familiemæssige forhold til personen, der indrejste ulovligt. Det er Flygtningenævnets vurdering, at forholdet efter dansk retspraksis ville blive bedømt væsentligt mildere, muligvis således at der alene var blevet fastsat en kortere betinget fængselsstraf. Det kan lægges til grund, at klageren har haft lovligt ophold i Danmark siden 1999, og at han fortsat har en vis tilknytning til sin herboende familie, herunder ægtefælle, tre børn og fem børnebørn. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at betingelserne for at inddrage klagerens opholdstilladelse ikke er opfyldt, navnlig da inddragelsen må antages at være uproportional i forhold til det omhandlede kriminelle forhold. En inddragelse vil således virke særligt belastende for klageren, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, jf. § 26, stk. 2. Flygtningenævnet ophæver derfor Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse.”

Irak/2013/17

Nævnet **stadfæstede i juni 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Tyrkiet. Indrejst i 1999. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren indrejste i Danmark den [...] 1999 og indgav ansøgning om asyl. Den [...] 2002 meddelte Udlændingestyrelsen klageren afslag på opholdstilladelse. Den [...] 2002 omgjorde Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ved dom af [...] 2009 blev klageren af [...] idømt fire års fængsel for medvirken til terrorrelaterede brandstiftelser i *et andet europæisk land*, begået den [...] 1993 i *det pågældende land*. Det fremgår af notat i medfør af offentlighedslovens § [...] 2010, udfærdiget af Udlændingestyrelsen, at Københavns Politi, Afdelingen for personfarlig kriminalitet, samme dag har oplyst til Udlændingestyrelsen, at klageren ville risikere en fængselsstraf af mindst samme størrelse som den straf, han er idømt i *det andet europæiske land*, såfremt han i Danmark blev dømt for en lignende forbrydelse. Den [...] 2010 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, på baggrund af dommen af [...] 2009, at inddrage klagerens opholdstilladelse i Danmark. Den [...] 2011 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om at inddrage klagerens opholdstilladelse. I afgørelsen af [...] 2011 anførte Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31 efter sin ordlyd alene finder anvendelse på udlændinge, der aktuelt opholder sig i Danmark og er i udsendelsesposition. Idet klageren ikke opholdt sig i Danmark på tidspunktet for nævnets afgørelse, fandt Flygtningenævnet ikke, at klageren kunne påberåbe sig den beskyttelse, der følger af udlændingelovens § 31. Den [...] 2011 søgte klageren asyl i *det andet europæiske land*. Den [...] 2011 genindrejste klageren i Danmark efter forudgående at være blevet tilbageforhandlet til Danmark fra *det pågældende land* i medfør af Dublinforord-

ningen. Ved brev af [...] 2011 til Flygtningenævnet anmodede klagerens beskikkede advokat Flygtningenævnet om at genoptage sagen. Den [...] 2012 traf Flygtningenævnet beslutning om at genoptage sagen og hjemvise den til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen. Den [...] 2012 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om, at udlændingelovens § 31 var til hinder for tvangsmæssig udsendelse af klageren til Tyrkiet. Udlændingestyrelsen henholdt sig i øvrigt til Flygtningenævnets afgørelse af [...] 2011. Klageren har som asylmotiv henvist til, at de konflikter, som lå til grund for hans opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, i 2002, fortsat er aktuelle. Klageren har endvidere henvist til, at hans dom for terrorvirksomhed i *det andet europæiske land* er kommet de tyrkiske myndigheder til kundskab, og at han derfor vil blive idømt en streng straf ved en tilbagevenden til Tyrkiet. Flygtningenævnet bemærker, at det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2012, at Udlændingestyrelsen, for så vidt angår stillingtagen til inddragelsen af klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, samt til, hvorvidt klageren er udelukket fra opholdstilladelse i Danmark i medfør af flygtningekonventionen af 28. juli 1951's artikel 1 F (b), jf. de dagældende udlændingeretlige regler, i det hele kan henholde sig til afgørelsen truffet af Flygtningenævnet den [...] 2011. Det fremgår videre af Udlændingestyrelsens afgørelse, at Udlændingestyrelsen ikke finder, at der er forhold, som efter udlændingelovens § 19, stk. 5, således som denne var affattet efter lov nr. 362 af 6. juni 2002, jf. § 26, stk. 1, taler afgørende imod, at klagerens opholdstilladelse inddrages. Udlændingestyrelsen ses således at have foretaget en fornyet asylretlig vurdering af sagen. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder imidlertid af de grunde, som er angivet i Flygtningenævnets afgørelse af [...] 2011, at der på baggrund af de handlinger, som klageren er dømt for medvirken til, er grundlag for at inddrage hans opholdstilladelse, og der kan derfor heller ikke gives klageren asyl på andet grundlag, end det han blev meddelt opholdstilladelse efter under sin oprindelige asylsag i 2002. Flygtningenævnets flertal kan endvidere tiltræde, at der ikke er forhold omfattet af den dagældende udlændingelovs § 26, stk. 2, jf. stk. 1, som er til hinder for inddragelse af opholdstilladelsen. Flygtningenævnets flertal finder således ikke, at det forhold, at klagerens ægtefælle efterfølgende er meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse, og at klageren har haft arbejde i Danmark, kan føre til en ændret vurdering heraf. Flygtningenævnet stadfæster på denne baggrund Udlændingestyrelsens afgørelse.” Tyrkiet/2013/5

Nævnet **omgjorde i december 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Klageren indrejste i 1994 og blev i 1995 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens dagældende § 7, stk. 2 (de facto-status), af Udlændingestyrelsen. I 2012 traf Udlændingestyrelsen afgørelse om inddragelse af klagerens opholdstilladelse som følge af, at klageren i 2005 i et nordisk land var dømt for kriminalitet, som kunne medføre udvisning i Danmark, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, jf. § 19, stk. 2, nr. 3. I 2013 påklagede klageren Udlændingestyrelsens afgørelse til

Flygtningenævnet. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 1995 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af den oprindelige sag, at klageren som asylmotiv henviste til, at han ved en tilbagevendende til Somalia frygtede, at han ikke ville kunne leve i fred, idet der var mange militante islamistiske grupper, der sloges om magten. Til støtte herfor oplyste klageren, at han er født og opvokset i Mogadishu, hvor han boede frem til 1992, hvor han udrejste af Somalia grundet borgerkrig. Udlændingestyrelsen har ved afgørelsen af [...] 2012 fundet, at klageren isoleret set fortsat var omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at klageren ved en [...] dom af [...] 2006 blev straffet med fængsel i 18 dage for indsmugling af khat den [...] 2005 i et nordisk land. Flygtningenævnet bemærker, at klageren, såfremt straffesagen var blevet afgjort i Danmark, ligeledes må antages at være blevet idømt en kortvarig fængselsstraf. Spørgsmålet om inddragelse af klagerens opholdstilladelse skal således afgøres efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, jf. § 22, nr. 4, jf. § 19, stk. 2, nr. 3, jf. stk. 6, jf. lovbekendtgørelse nr. 685 af 24. juli 2003 som ændret ved lov nr. 1204 af 27. december 2003, lov nr. 283 af 24. april 2004 og lov nr. 429 af 9. juni 2004. Det fremgår således, at der ved afgørelsen om inddragelse skal foretages en afvejning efter § 26, stk. 2. De i § 26, stk. 1, nævnte forhold skal dermed afgørende tale imod inddragelse, hvis dette skal undlades. Flygtningenævnet finder, at proportionalitetsafvejningen i den foreliggende sag fører til, at klagerens opholdstilladelse ikke kan inddrages på nuværende tidspunkt. Nævnet har herved navnlig lagt vægt på klagerens langvarige ophold i Danmark sammenholdt med den meget begrænsede kriminalitet. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse af [...] 2012 således, at klageren fortsat har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.” Som/2013/22

6.6 Kriminalitet begået her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3

Det fremgår af udlændingelovens § 49, at når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbuddets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Efter udlændingelovens § 26 skal der ved afgørelsen om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn.

Hvis en udlænding udvises med indrejseforbud for kriminalitet begået her i landet, kan dette få betydning for vurderingen af, hvorvidt den pågældende kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. herved udlændingelovens § 10, stk. 3.

Efter bestemmelsen kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller 25, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor.

Efter bemærkningerne til bestemmelsen skal der ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der henvises i den forbindelse til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår de udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes i lovbemærkningerne, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Bemærkningerne til bestemmelsen i udlændingelovens § 10, stk. 3, foreskriver således, at formodningen er imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, men at der skal foretages en proportionalitetsafvejning i relation til grovheden af den begåede forbrydelse i forhold til, hvorvidt der er særlige forhold, herunder hensynet til familiens enhed, der taler for at give klageren opholdstilladelse.

Flygtningenævnet vil i forbindelse med behandlingen af en asylsag normalt ikke afvente en dom i en verserende straffesag ved de danske domstole mod en asylansøger, der måtte være tiltalt for kriminalitet begået her i landet. Hvis udlændingen udvises, bortfalder en eventuel opholdstilladelse automatisk, jf. herved udlændingelovens § 32, stk. 1, se nedenfor afsnit 6.7.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har meddelt afslag på asyl under henvisning til proportionalitetsafvejningen efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i februar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. Indrejst i 1996 efter at være meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring. I 2008 søgte ansøgeren asyl, efter at han var blevet udvist ved dom. I 2009 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2012 genoptog og hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, efter at nævnets koordinationsudvalg den 14. december 2011 havde besluttet, at samtlige verserende sager i nævnet vedrørende ansøgere fra det sydlige og centrale Somalia skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen. I 2012 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Ansøgeren gav ikke møde i nævnsmødet. Det blev oplyst overfor nævnet, at en veninde til ansøgeren havde ringet og sygemeldt ansøgeren, som ikke havde fremlagt sygeerklæring. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Indledningsvis bemærkes, at nævnet *på nævnsmødet* besluttede, at ansøgerens udeblivelse ikke kan betragtes som lovligt forfald, hvorfor Flygtningenævnet har besluttet at fremme sagen, jf. Flygtningenævnets forretningsordens § 36, stk. 1. Ansøgeren tilhører klanen Hawiye og er muslim fra Mogadishu, Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Han udrejste endeligt fra Somalia i 1995 efter at have været udsat for forskellige overgreb i forbindelse med borgerkrigen. Ansøgeren indrejste i Danmark den [...] 1996 efter at være meddelt opholdstilladelse efter reglerne om familiesammenføring den [...] 1996. Ansøgeren har ikke haft konflikter med myndigheder, personer eller klaner i Somalia. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Somalia vil være stillet dårligt økonomisk, samt at han ikke har nogen bolig. Derudover er de generelle forhold i Somalia vanskelige, og han er bange for krigssituationen. Der er ikke i ansøgerens forhold grundlag for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har den [...] 2012 truffet afgørelse om, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte denne afgørelse, der lægges til grund. Ansøgeren er ved [...] Landsrets ankedom af [...] 2008 idømt fængsel i 8 måneder og udvist af Danmark i 5 år for overtrædelse af straffelovens § 288 og § 276. Ansøgeren har ikke haft kontakt til sine tre børn, der bor hos deres moder i Danmark, siden 2008 og havde i en årrække forud herfor alene haft begrænset kontakt med børnene. Ansøgeren har gennem en årrække haft et misbrug af narkotika og har haft en meget begrænset tilknytning til arbejdsmarkedet. Herefter, og under hensyn til kriminalitetens karakter og den idømte fængselsstraf, finder Flygtningenævnet, at ansøgeren er udelukket fra beskyttelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, idet

der ikke findes at være særlige grunde, herunder til familiens enhed, der taler for meddelelse af opholdstilladelse. Det forhold, at ansøgeren efter det oplyste ikke har taget narkotika siden [...] 2012 og nu ikke længere er i behandling for sit misbrug, kan ikke føre til en anden vurdering. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Som/2013/23

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Somalia. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er født og opvokset i Mogadishu og muslim af trosretning. Han tilhører darood-klanen. Klageren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren indrejste i Danmark den [...] 1996, idet han den [...] 1995 var blevet meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, af Udlændingestyrelsen. Den [...] 1996 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto-status). Den [...] 1999 meddelte Udlændingestyrelsen klageren tidsubegrænset opholdstilladelse. Klagerens ægtefælle blev den [...] 1994 meddelt opholdstilladelse efter den dagældende udlændingelovs § 7, stk. 2 (de facto-status). Den [...] 2000 meddelte Udlændingestyrelsen klagerens ægtefælle opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Klagerens ægtefælle og parrets seks børn har alle opnået dansk statsborgerskab. Ved Retten i [...]s dom af [...] 2006 blev klageren idømt tre års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 125 a, jf. udlændingelovens § 59, stk. 5, nu § 59, stk. 7, jf. til dels straffelovens § 21. Klageren blev sammen med sin dengang fraseparerede ægtefælle og en anden tiltalt dømt for flere forhold af menneskesmugling under særligt skærpende omstændigheder og forsøg herpå. Klageren blev samtidig udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig. Ved [...] Landsrets dom af [...] 2006 blev Retten i [...]s dom af [...] 2006 stadfæstet. Dommen indebar, at klagerens opholdstilladelse bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Ved kendelse af [...] 2007 traf Retten i [...] afgørelse om, at der ikke var indtrådt så væsentlige ændringer i klagerens forhold, at der var grundlag for at ophæve udvisningen, jf. udlændingelovens § 50. Den [...] 2007 meddelte Udlændingestyrelsen klageren, at Udlændingestyrelsen havde besluttet, at han kunne udsendes til Somalia, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, idet Udlændingestyrelsen ikke fandt, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse. Den [...] 2007 stadfæstede Flygtningenævnet denne afgørelse. Den [...] 2009 meddelte Flygtningenævnet senest klageren afslag på genoptagelse af sin asylsag. Den [...] 2012 hjemviste Flygtningenævnet sagen til fornyet behandling hos Udlændingestyrelsen på grund af dom afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 28. juni 2011, Sufi and Elmi v. UK (appl. no. 8319/07 og 11449/07). Udlændingestyrelsen har herefter truffet den påklagede afgørelse af [...] 2012, jf. udlændingelovens § 49 a. Flygtningenævnet bemærker, at Udlændingestyrelsen har tilkendegivet, at nærværende sag behandles på baggrund af de oplysninger, som har dannet grundlag for den

påklagede afgørelse. Der er således ikke herved henset til de aktuelle oplysninger om ændrede forhold i det centrale og sydlige Somalia, som er tilvejebragt, og som danner baggrund for et antal prøvesager, der aktuelt er indbragt for Flygtningenævnet. Flygtningenævnet tiltræder af de grunde, der er anført i den påklagede afgørelse, at klageren ikke er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet bemærker, at det herefter ved behandlingen af nærværende sag lægges til grund, at klageren ved en udsendelse til Somalia i overensstemmelse med styrelsens afgørelse ville kunne risikere overgreb, som omfattes af udlændingelovens § 7, stk. 2, og at udlændingelovens § 31, stk. 1, derfor er til hinder for, at klageren udsendes tvangsmæssigt til Somalia. Spørgsmålet for nævnet er derfor, om særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, fører til, at klageren skal have opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Ved denne vurdering skal der foretages en afvejning mellem klagerens pådømte kriminalitet og klagerens tilknytning til Danmark og navnlig til sin herboende ægtefælle og børn, der er blevet danske statsborgere. Flygtningenævnet bemærker, at klageren ved den ovennævnte dom fra [...] Landsret, der stadfæstede byrettens dom, blev idømt tre års fængsel samt udvisning af Danmark for bestandig for menneskesmugling under særligt skærpende omstændigheder og forsøg herpå. Det er ved afgørelsen lagt til grund, at menneskesmuglingen skete for vindings skyld, og at klageren havde haft en central rolle i den grænseoverskridende kriminalitet, der blev anset for systematisk og professionel med mange involverede og internationale forgreninger i flere lande. Klageren har efter afsoning af straffen haft ophold i [...] med meldepligt. Klagerens situation er efterfølgende ændret, uden at klageren har kunnet angive de nærmere tidspunkter herfor. Klagerens situation er for nogle måneder siden ændret således, at klageren bor med sin ægtefælle og deres tre umyndige børn på deres fælles adresse i [...]. Med mellemrum på 10 til 14 dage møder klageren og melder sig i [...], men tager tilbage til bopælen i [...] normalt samme dag. Det fremgår af de fremlagte oplysninger, at såvel klageren som hans ægtefælle har helbredsmæssige problemer. Klageren og den beskikkede advokat har under henvisning til de fremlagte oplysninger om familien, herunder de hjemmeboende børns forhold, fremhævet behovet for, at klageren har et sikkert opholdsgrundlag og tilstedeværelse hos sin familie i [...]. Klageren har tilkendegivet, at han med et fornyet opholdsgrundlag vil have mulighed for at søge arbejde muligvis som taxachauffør. Flygtningenævnet finder imidlertid, at der som anført af Udlændingestyrelsen ikke foreligger særlige grunde som efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. fører til, at klageren har opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har fundet, at afvejningen mellem den pådømte kriminalitet og det oplyste om klageren, hans ægtefælle og hensynet til de hjemmeboende børn, der er født henholdsvis i 1996, 1998 og 2004, ikke begrundet en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Nævnet bemærker, at det fremgår af det oplyste i forbindelse med den pådømte kriminalitet, at ansøgeren i væsentligt omfang ikke havde registreret bopæl med sin dengang fraseparerede ægtefælle, og at klageren havde begrænset tilknytning

til arbejdsmarkedet og ikke havde gennemført nærmere uddannelse i Danmark. Nævnet har endvidere ikke fundet, at der er grundlag for at hjemvise spørgsmålet om opholdstilladelse til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen, som subsidiært påstået af den beskikkede advokat. Nævnet bemærker, at spørgsmålet om restriktioner, herunder meddelelse af, ikke henhører under nævnets kompetence, jf. udlændingelovens § 42 a, stk. 8, og § 34, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, der indebærer, at ansøgeren henvises til såkaldt tålt ophold.” Som/2013/21

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk pashtun og sunni-muslim fra Nangarhar-provinsen i Afghanistan. Han har som asylmotiv henvist til, at han i 2008 kom i et alvorligt modsætningsforhold til sin magtfulde arbejdsgiver, det afghanske parlamentsmedlem [...], der mistænkte sine ansatte for at stå bag drabet på *parlamentsmedlemmets* fader samt bortførelsen af en af *parlamentsmedlemmets* hustruer. Flere af de ansatte blev herefter dræbt, og der blev rettet henvendelse om klageren på dennes bopæl. Klageren flygtede derfor omgående ud af landet. *Parlamentsmedlemmet* har forsat stor magt i Afghanistan. Efter indrejsen i Danmark meddelte Udlændingestyrelsen i efteråret 2009 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Ved Retten i [...]'s dom af [...] 2011 blev klageren straffet med fængsel i 1 år og 8 måneder for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, og § 224, jf. § 216, stk. 1, mv. Klageren blev ved dommen udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandigt, jf. udlændingelovens § 49, jf. § 24, jf. § 22, nr. 6, og § 32, stk. 2, nr. 4. [Landsretten] stadfæstede i 2011 dommen. Udvisningsbestemmelsen er, jf. udlændingelovens § 50, jf. § 26, stk. 1, nr. 2, opretholdt ved Retten i [...]'s kendelse af [...] 2012, som er stadfæstet af Landsretten den [...] 2012. Udvisningen medførte, at klagerens opholdstilladelse bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Ved den påklagede afgørelse af [...] 2013 anførte Udlændingestyrelsen, at klageren efter styrelsens opfattelse fortsat isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Styrelsen besluttede imidlertid, at klageren, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt., ikke meddeles opholdstilladelse. I afgørelsen er det endvidere bestemt, at klageren, jf. § 31 ikke kan udsendes til Afghanistan eller til et land, hvorfra han ikke er beskyttet mod tvangsmæssig udsendelse til Afghanistan. Flygtningenævnet lægger Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, til grund. Ifølge udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med en udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, ikke gives opholdstilladelse efter § 7, med mindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. Det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 10, stk. 3, at formodningen er imod, at udlændingen meddeles asyl, men at der skal foretages en proportionalitetsafvejning af navnlig grovheden af den begåede forbrydelse over for forhold, herunder særligt hensynet til familiens enhed, der taler for at

give klageren opholdstilladelse. I den konkrete afgørelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., lægger Flygtningenævnet blandt andet vægt på, at klageren ikke har nogen familiemæssig tilknytning til Danmark, samt at klageren er idømt 1 år og 8 måneders fængsel for forsøg på voldtægt. Endvidere må henses til, at klageren alene har opholdt sig i Danmark fra han for 3½ år siden indrejste i [...] 2009, hvor han var 29 år gammel, og at klageren således har opholdt sig her i landet i under 2 år, hvis der bortses fra den periode, hvor han har været frihedsberøvet i forbindelse med straffesagen. I afvejningen indgår tillige, at klageren har forskellige helbredsmæssige problemer. Klageren har herom blandt andet oplyst, at han lider af angst og har hukommelsesproblemer. Klageren har gået til psykolog og psykiater. I Danmark har han blandt andet arbejdet i pizzeriaer. Klageren, der taler og forstår en del dansk, har fået en del venner i Danmark. Efter en samlet vurdering af klagerens forhold, herunder de af klageren påberåbte helbredsmæssige problemer, finder Flygtningenævnet, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, der efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., taler for at meddele klageren asyl, uanset at klageren er dømt for grov personfarlig kriminalitet. Herefter – og da den omstændighed, at klageren i givet fald er henvist til såkaldt ”tålt ophold” her i landet, ikke kan føre til et andet resultat – tiltræder Flygtningenævnet, at klageren ikke opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/28

Nævnet **stadfæstede i april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra [...], Syrien. Ansøgeren har siden 2000 sympatiseret med Yekiti-partiet. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevendende til Syrien frygter at blive fængslet eller tortureret af den syriske efterretningstjeneste. Den [...] 2004 deltog ansøgeren i en demonstration i [...], hvorefter han den [...] 2004 blev anholdt. Han var tilbageholdt i 15 dage i Qamishli. Herefter blev han overført til Damaskus, hvor han var tilbageholdt i 1½ måned. I forbindelse med løsladelsen fik han påbud om ikke at deltage i demonstrationer. Ansøgeren har uddelt løbesedler og breve for Yekiti-partiet forskellige steder i Damaskus. Ansøgeren havde en kontaktperson i partiet ved navn [...]. Omkring hver anden eller tredje måned deltog ansøgeren i møder for partiet. Natten til den [...] 2005 udleverede [...] et brev til ansøgeren, som han skulle aflevere i Qamishli. Undervejs blev ansøgeren antruffet af en patrulje, som gjorde tegn til, at ansøgeren skulle standse bilen. Ansøgeren standsede ikke, men brændte i stedet brevet i bilen, hvilket resulterede i, at han kørte galt og slog sit hoved. De følgende to måneder opholdt ansøgeren sig skiftevis på hospitalet og i [...]-fængslet. Ansøgeren blev tre gange afhørt af efterretningstjenesten vedrørende sin tilknytning til Yekiti-partiet. Ansøgeren har endvidere henvist til, at han sammen med sine søskende havde en cd-forretning, hvorfra der blev kopieret cd'er og udlånt højtaler

blandt andet til Yekiti-partiet. I 2007 ransagede efterretningstjenesten forretningen, hvorefter den blev lukket. I *sommeren* 2008 ransagede efterretningstjenesten ansøgerens bopæl, hvorunder partiblade fra Yekiti blev konfiskeret. **Et flertal af Flygtningesnævnets medlemmer** kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om asylmotivet til grund. Flertallet finder således, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han på grund af sine politiske aktiviteter som sympatisør for Yekiti-partiet er kommet i myndighedernes søgelys, herunder at han er blevet anholdt og er blevet tortureret i de to måneder, han var tilbageholdt i 2005. Flertallet har blandt andet lagt vægt på ansøgerens konsistente forklaring om, at han har transporteret og afleveret løbesedler for partiet, og at han i øvrigt har overbragt beskeder med politisk indhold. Det lægges endvidere til grund, at ansøgeren i *begyndelsen af* 2008 måtte skjule sig, efter hans samarbejdspartner fra Yekiti-partiet var blevet pågrebet af myndighederne, og at myndighederne har fundet politisk materiale skjult på ansøgerens bopæl. Flertallet finder herefter, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren er ved [...] Landsrets dom af [...] 2011 idømt en fængselsstraf på to år og seks måneder for voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, og overtrædelse af straffelovens § 244, § 260, nr. 1, jf. § 21 og § 261, stk. 1. I medfør af straffelovens § 73 er ansøgeren dømt til behandling på psykiatrisk afdeling med tilsyn af Kriminalforsorgen i forbindelse med afdelingen under udskrivning, således at Kriminalforsorgen sammen med lægen kan træffe bestemmelse om genindlæggelse, indtil fængselsstraffen måtte kunne fuldbyrdes. Ansøgeren er ved dommen udvist for bestandig. Det er oplyst, at ansøgeren nu afsoner fængselsstraffen, og at han har afsonet fuld tid den [...] 2013. Efter forholdenes grovhed og længden af den idømte straf sammenholdt med de foreliggende oplysninger om ansøgerens og hans families personlige forhold finder nævnet ikke, at der kan antages at foreligge sådanne særlige grunde som nævnt i udlændingelovens § 10, stk. 3, at ansøgeren trods udvisningen alligevel kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Ansøgeren kan som følge af det anførte ikke meddeles opholdstilladelse jf. udlændingelovens § 10, stk. 3.” Syrien/2013/30

Nævnet **stadfæstede i september 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. I 2010 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren, der var uledsaget mindreårig, opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, nr. 1. Ved en landsretsdom af 2012 blev ansøgeren idømt et år og ni måneders fængsel samt udvisning med indrejseforbud for bestandig for overtrædelse af straffelovens § 216. I 2013 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. **Flygtningesnævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk hazara og shia-muslim fra Jaghori, Afghanistan. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hans fader blev bortført og slået

ihjel af Taliban, idet de ville konfiskere faderens jord, og idet han havde skudt et medlem af Taliban i benet. Da de kom tilbage med hans lig, og ansøgerens moder så liget, døde hun også. Taliban bortførte herefter ansøgeren og hans søster for at få ansøgerens ældre broder til at overdrage skødet på jorden til Taliban. Ansøgeren og søsteren blev tilbageholdt i en stald, hvorfra de flygtede efter omkring et døgn og tog hjem til mul-lahen i landsbyen, som derefter hjalp dem med at udrejse. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund. Der er ved vurderingen heraf blandt andet taget hensyn til oplysningerne om ansøgerens psykiske tilstand. Flertallet lægger således til grund, at ansøgerens fader er blevet slået ihjel som følge af en jordkonflikt med Taliban, og at ansøgeren og hans søskende herefter var nødsaget til at flygte. Flygtningenævnet finder det herved sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i reel risiko for overgreb, som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, og som han ikke kan opnå den fornødne myndighedsbeskyttelse imod. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan vil være i reel risiko for at blive udsat for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter det oplyste om ansøgerens psykiske tilstand, sammenholdt med det i øvrigt oplyste om hans personlige og familiemæssige baggrund, herunder at han hverken har familiemedlemmer eller andet netværk i Afghanistan, finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i andre dele af Afghanistan end sin hjemegn. Ansøgeren er ved endelig dom af [...] 2012 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, og straffet med fængsel i 1 år og 9 måneder, samt udvist for bestandig. Ansøgeren kan derfor kun få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, hvis der foreligger særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt. Ansøgeren har ingen tilknytning til det danske samfund og har ingen familie i Danmark. Efter en samlet og konkret vurdering af på den ene side forholdets grovhed og længden af den idømte straf og på den anden side oplysningerne om ansøgerens personlige og familiemæssige forhold samt om hans psykiske tilstand finder Flygtningenævnet, at der ikke foreligger sådanne særlige grunde, at ansøgeren trods udvisning alligevel kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster således Udlændingestyrelsens afgørelse om, at ansøgeren ikke kan meddeles opholdstilladelse i Danmark. Ansøgeren er herefter henvist til såkaldt "tålt ophold" her i landet, idet han, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, ikke må udsendes til Afghanistan." Afg/2013/31

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.2 nævnte afgørelse Libanon/2013/1.

Som eksempler på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist med indrejseforbud, kan nævnes:

Nævnet meddelte i **februar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 2008. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk perser og shia-muslim fra Teheran, Iran. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren indrejste i Danmark den [...] 2008, og den [...] 2009 meddelte Flygtningenævnet klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gældende til den [...] 2016. Ved dom af [...] 2011 afsagt af [...] blev klageren straffet med fængsel i fire måneder for overtrædelse af straffelovens § 244, § 245, jf. til dels § 21, § 266 og § 291, stk. 1, og udvist af Danmark med indrejseforbud gældende for seks år, jf. udlændingelovens § 24 a. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, bortfaldt derved, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Klageren har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Iran frygter at blive tilbageholdt og henrettet af de iranske myndigheder, idet han betragtes som spion. I 2001 fik han ansættelse inden for det iranske militær under den logistiske afdeling i Teheran. I 2007 sendte han i forbindelse med sit virke nogle cd-rommer til en af sine venner ved navn [...], som er bosiddende i USA. På de pågældende cd-rommer var oplysninger om ubemandede fly indenfor iransk militær. Klageren sendte tillige e-post til sin ven indeholdende militærfølsomme oplysninger. Herefter blev han indkaldt til afhøring i Hefasat, hvor han blev afhørt om, hvorvidt han havde kontakt til personer i udlandet. I forbindelse med den sidste indkaldelse talte klageren med en af sine venner ved navn [...], der var ansat i personaleafdelingen inden for militæret. Han fortalte klageren, at der var tale om en alvorlig sag. Dernæst udrejste klageren af Iran omkring den [...] 2008. Udlændingestyrelsen har den [...] 2012 truffet afgørelse om, at klageren ved en tilbagevenden til Iran risikerer forfølgelse af en sådan karakter, at han ikke kan udsendes til Iran, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, samt at klageren er udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Ved Flygtningenævnets vurdering af, om klageren er udelukket fra at opnå opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., bemærkes herefter: Indledningsvis bemærkes, at Flygtningenævnet efter Udlændingestyrelsens afgørelse lægger til grund, at klageren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Det følger af flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, blandt andet, at klageren ikke kan påberåbe sig beskyttelsen efter flygtningekonventionen, såfremt han efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder ikke, at klageren efter en samlet vurdering af den foreliggende pådømte kriminalitet kan anses for at være domfældt for en særlig farlig forbrydelse, som indebærer, at han betragtes som en fare for samfundet. Flertallet har herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke forud for [...] dom den [...] 2011 var straffet for personfarlig kriminalitet. Flertallet har endvidere lagt vægt på, at den vold, som klageren blev dømt for, havde sit udspring i jalousi i forbindelse med en krænkelse af klagerens kæreste. Endvidere har flertallet lagt vægt på den udmålte strafs længde. Flertallet finder videre, at

det aktuelt oplyste om klagerens forhold ikke indebærer, at klageren efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan udelukkes fra asyl, jf. herved bemærkningerne vedrørende § 10, stk. 3, 1. pkt., i forslaget til lov nr. 362 af 6. juni 2002 (vedrørende bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser). Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse, således at klageren meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2013/47

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig ansøger fra Iran. Indrejst i 2012. Ansøgeren er mindreårig. Ved en byretsdom afsagt i 2012 blev ansøgeren idømt fængsel i seks måneder for vold. Ansøgeren blev samtidig udvist med indrejseforbud i seks år. Ansøgeren forklarede under nævnsmødet, at der var tale om en konflikt med en anden udlænding, som havde lånt penge af ansøgeren i et andet europæisk land forud for indreisen i Danmark, men som ikke betalte ansøgeren tilbage. Ansøgeren mødte herefter personen i Danmark og blev franarret yderligere et beløb, idet personen sagde, at han som tilbagebetaling af lånet og mod betaling af yderligere 1000 kr. kunne skaffe ansøgeren en computer, hvilket imidlertid hele tiden blev udsat. Efter en måned orienterede ansøger personalet på indkvarteringscentret, som skrev til politiet. Efter yderligere nogen tid fik ansøger besked om, at han kunne mødes med udlændingens fætter i København og få sine penge. Ved mødet oplyste fætteren imidlertid, at han ikke havde nogen penge, hvorefter der opstod skænderi og slagsmål. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk azari og shia-muslim af trosretning fra Teheran, Iran. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i Iran havde et kæresteforhold til en pige, hvis fader var leder af en Basij-kaserne. Ansøgeren havde tre gange seksuelt samvær med pigen. Den tredje gang blev de opdaget af pigens fader, som tævede ansøgeren og meldte ham til politiet for voldtægt. Ansøgeren blev herefter ført til den Basij-kaserne, som pigens fader var leder af. Her blev ansøgeren tilbageholdt og udsat for vold i to døgn, inden han blev stillet for en domstol. Ansøgeren fik oplyst, at han ville modtage sin dom tre måneder senere. Herefter blev ansøgeren fængslet i [...] -fængslet, hvor han blev udsat for tortur. Ansøgeren påførte under fængslingen sig selv snitsår for at undgå yderligere tortur. Efter tre måneder lykkedes det for ansøgeren at flygte, da han skulle transporteres til domstolen for at modtage sin dom. Ved en tilbagevenden til Iran frygter ansøgeren at blive fængslet på livstid, udsat for tortur eller at blive henrettet på grund af konflikten med kærestens fader. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren for nævnet har forklaret detaljeret og i det hele overbevisende om sit asylmotiv. Det lægges således til grund, at ansøgeren har været tilbageholdt i tre måneder af de iranske myndigheder som følge af, at han har haft et førægteskabeligt seksuelt forhold til en pige, hvis fader er leder af en Basij-kaserne. Det lægges endvidere til grund, at pigens fader anklagede ansøgeren for

at have voldtaget pigen, at ansøgeren under tilbageholdelsen blev udsat for grove fysiske overgreb, og at ansøgeren flygtede fra retsbygningen, da han skulle have sin dom. På denne baggrund har ansøgeren sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Iran vil være i risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Ansøgeren opfylder derfor isoleret set betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter denne bestemmelse. Selvom ansøgeren i Danmark er idømt fængsel i seks måneder og udvist af Danmark med indrejseforbud gældende i seks år, finder Flygtningenævnet efter en samlet vurdering, at der ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at udelukke ansøgeren fra beskyttelse i Danmark, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Flygtningenævnet har herved navnlig lagt vægt på, at ansøgeren alene er [...] år, at ansøgeren har afsonet sin straf, og at volden blev udøvet overfor en landsmand, som ansøgeren var i et modsætningsforhold til. På den anførte baggrund meddeler Flygtningenævnet den iranske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Der er ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1.” Iran/2013/50

Det fremgår af udlændingelovens § 10, stk. 3, 2. pkt., at en udlænding, der er udvist efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, og som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod. Der skal således være særlige grunde, der taler imod, at der meddeles en udlænding, der er udvist efter disse bestemmelser, opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7.

Se som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har meddelt opholdstilladelse, selvom ansøgeren var udvist efter udlændingelovens § 25 a og § 25 b med indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, den i afsnit 3.1.1.2 nævnte afgørelse Uganda/2013/4.

Der kan endvidere henvises til den i Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), afsnit 6.6, side 349f, nævnte afgørelse Afg/2010/9.

6.7 Udlændingelovens § 49 a

Det følger af udlændingelovens § 32, stk. 1, at en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder.

Efter udlændingelovens § 49 a skal Udlændingestyrelsen forud for politiets udsendelse af en udlænding, der har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, træffe afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. Reglerne i udlændingelovens § 31 er nærmere beskrevet i afsnit 6.2.

Det påhviler politiet af egen drift at iværksætte § 49 a-proceduren i god tid forud for prøveløsladelsen.

Udlændingestyrelsens afgørelse om, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for en udsendelse, anses automatisk for påklaget til Flygtningenævnet, og klagen har opsættende virkning, jf. § 53 a, stk. 2.

Vurderingen af, om udsendelse kan ske, foretages i overensstemmelse med det absolute refolementsforbud i blandt andet Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området, samt flygtningekonventionens artikel 33, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2.

En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde en afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2.

Hvis udlændingen anses for omfattet af udlændingelovens § 7, skal der herefter foretages en vurdering i forhold til udlændingelovens § 10, stk. 3, såfremt det forhold, der har begrundet udvisningen, er begået efter bestemmelsens ikrafttræden, jf. lov nr. 362 af 6. juni 2002. Se nærmere afsnit 6.6.

Som anført ovenfor i afsnit 6.6 har domstolene ved afgørelsen om udvisning taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af de i § 26, stk. 1, nr. 1-6, nævnte hensyn.

Hvis der imidlertid er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, og udvisningen efter § 49 ikke er iværksat, kan den pågældende begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1. Se vedrørende udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 50 a, nærmere Flygtningenævnets formandskabs 19. beretning (2010), side 351ff.

I sager, hvor der er rejst spørgsmål om eventuel ophævelse af udvisning efter §§ 50 eller 50 a, vil Flygtningenævnets behandling af spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan udsendes, jf. § 31, jf. § 49 a, som udgangspunkt afvente rettens stillingtagen til, hvorvidt udvisningen opretholdes.

Efter en konkret vurdering valgte nævnet i 2010 desuagtet i to sager, hvor klagerne var dømt til forvaring eller anbringelse efter reglerne i straffelovens §§ 68-70, at behandle klagerne vedrørende udlændingelovens § 31, jf. § 49 a, selvom retten ikke i forbindelse

med afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen havde foretaget en vurdering efter udlændingelovens § 50 a, stk. 1, om ophævelse af udvisningen, og spørgsmålet herom derfor endnu ikke var afklaret, da nævnet skulle behandle sagen, se nærmere de i formandskabets 19. beretning (2010), side 352ff, nævnte afgørelser U/2010/1 og Iran/2010/34.

Se endvidere den i formandskabets 21. beretning (2012), afsnit 6.7, side 327f, nævnte sag, hvor landsretten – efter at Flygtningenævnet havde truffet afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse om, at klageren kunne udsendes af Danmark, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31 – ophævede bestemmelsen om udvisning, jf. udlændingelovens § 50, stk. 1, jf. § 26.

En udlænding, som på tidspunktet for afgørelsen om udvisning har opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag end efter udlændingelovens § 7, er ikke omfattet af prøvelsesadgangen efter § 49 a. Påberåber en sådan udlænding sig, at en udsendelse i henhold til udvisningsdommen vil være i strid med refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31, vil sagen herefter blive behandlet som en ansøgning om asyl, og Flygtningenævnet vil i den forbindelse foretage en vurdering af, hvorvidt udlændingelovens § 10, stk. 3, er til hinder for opholdstilladelse.

Såfremt en udlænding, der tidligere er meddelt afslag på asyl i Flygtningenævnet, udvises ved dom og i forbindelse med udsendelsen gør gældende, at dette vil være i strid med udlændingelovens § 31, vil Flygtningenævnet behandle sagen som en anmodning om genoptagelse af asylsagen.

I beretningsperioden har nævnet behandlet 13 sager vedrørende udlændingelovens § 49 a.

I syv af sagerne stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse, idet nævnet ikke fandt, at klagerne risikerede forfølgelse af en sådan karakter, at dette var til hinder for udsendelse, jf. udlændingelovens § 31.

Som eksempler på sager, hvori Flygtningenævnet har stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelser, idet nævnet ikke har fundet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelses-sag vedrørende en mandlig statsborger fra Libyen. Indrejst i 1988. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra [...], Libyen. Klageren har været medlem af den *europæiske* NGO, [...], ligesom han både før og efter sin udrejse har været i et modsætningsforhold til den tidligere libyske leder Mu-

ammar Gaddafi. Klageren indrejste i Danmark den [...] 1988 og blev den [...] 1989 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Klageren blev den [...] 1993 meddelt statusændring til § 7, stk. 1, og blev sidenhen meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Udlændingestyrelsen meddelte den [...] 2003 klageren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3. Flygtningenævnet omgjorde denne afgørelse og meddelte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, ved beslutning af [...] 2003. Ved dom afsagt af [...] Landsret den [...] 2012 blev klageren idømt 10 måneders fængsel samt udvisning af Danmark med indrejseforbud i seks år for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, skal der efter udlændingelovens § 49 a træffes afgørelse om, hvorvidt klageren kan udsendes efter udlændingelovens § 31. Klageren har henvist til, at han ved udsendelse til Libyen frygter de generelle forhold i landet, idet der fortsat er uroligheder. Klageren har videre forklaret, at han ikke længere kender Libyen, og han anser det som et fremmed land, ligesom han ikke ved, hvor han skal bo, eller hvad han skal arbejde med. Det blev ved Flygtningenævnets afgørelse af [...] 2003 lagt til grund, at klageren oprindeligt ved udrejsen stod i modsætningsforhold til Muammar Gaddafi og den libyske regering, og at han udrejste efter at være løsladt ved amnesti efter en dødsdom for politisk aktivitet. Nævnet lagde endvidere til grund, at klageren fra 1990 til 1992 havde konflikter med de libyske myndigheder i Danmark og *et andet europæisk land* og dermed yderligere kom i de libyske myndigheders søgelys. Nævnet fandt derfor, at klageren fortsat måtte anses for at kunne være i risiko for asylbegrundende forfølgelse ved en tilbagevenden på grund af sine politiske holdninger. Flygtningenævnet finder ikke, at de nævnte forhold på nuværende tidspunkt kan anses for asylbegrundende for klageren. Flygtningenævnet lægger herved afgørende vægt på, at der er sket et magtskifte i Libyen, og at Gaddafi-regimet ikke længere er ved magten. Nævnet finder ikke, at der er grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden vil være i et asylbegrundende modsætningsforhold til de nuværende magthavere i Libyen. Ifølge baggrundsoplysningerne hersker der en vis usikkerhed i Libyen med hensyn til opretholdelse af lov og orden. Flygtningenævnet finder imidlertid ikke, at de generelle forhold er af en sådan karakter, at disse forhold i sig selv kan føre til opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet finder på denne baggrund og efter en samlet vurdering af sagens konkrete omstændigheder sammenholdt med baggrundsoplysningerne om de nuværende forhold i Libyen, at klageren ikke kan anses for at være i asylbegrundende risiko for overgreb ved en tilbagevenden til hjemlandet. Oplysningerne vedrørende klagerens personlige og helbredsmæssige forhold kan ikke føre til en ændret vurdering. Der er herefter ikke grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden til Libyen risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 2, eller at han vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. Flygtningenævnet tiltræder derfor, at udlændingelovens § 31 ikke er til hinder for udsendelse af klageren til Libyen. Flygt-

ningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. [...] skal udrejse efter politiets bestemmelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Såfremt [...] ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til Libyen, jf. udlændingelovens § 32 a.” Libyen/2013/3

Nævnet **stadfæstede i januar 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelses-sag vedrørende en mandlig statsborger fra det nordlige Somalia (Somaliland). **Flygtningenævnet** udtalte: ”Klageren er født i [...] i det nordlige Somalia (Somaliland) og muslim af trosretning. Han kom til Danmark som 3-4-årig. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren blev i 1991 af Udlændingestyrelsen meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. I 2008 blev klageren ved [...] Landsret idømt fængsel i 6 år og 6 måneder for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. til dels § 21 og § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, § 123, § 276, jf. § 285, stk. 1, § 291, stk. 2, og straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1, og udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 22, nr. 6, og § 32, stk. 2, nr. 5. Straffen blev fastsat som en fællesstraf, der omfattede en reststraf på 137 dage efter prøveløsladelse ved afsoningen af en tidligere straf. Ved Højesterets dom i 2009 blev klagerens fængselsstraf forhøjet til 8 år og 6 måneder. Udvisningen blev opretholdt. Da klageren har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, skal der efter udlændingelovens § 49 a tages stilling til, hvorvidt udlændingelovens § 31 vil være til hinder for udsendelse af klageren. Klageren har henvist til, at han ved udsendelse til det nordlige Somalia (Somaliland) frygter at dø, idet han ikke har de nødvendige forudsætninger for at kunne etablere sig der, ligesom han frygter at blive betragtet som en person, der er imod islam. Klageren har til støtte herfor anført, at han har haft sin opvækst i Danmark, at han ikke har noget netværk i det nordlige Somalia (Somaliland), at han har tatoveringer, og at han taler gebrokkent somali. Klageren frygter endvidere forfølgelse som følge af sin faders gæld til andre personer/klaner i Somaliland. Endelig frygter klageren dobbeltstraf for de forbrydelser, han har begået i Danmark. Uanset det lægges til grund, at klagerens fader havde en gæld som anført i brevet af [...] 2013 fra European Association of Somaliland Diaspora, finder **et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** ikke, at klageren risikerer forfølgelse eller overgreb på baggrund af dette forhold. Flertallet bemærker, at der ikke foreligger øvrige oplysninger, der underbygger, at ansøgeren skulle være i modsætningsforhold som følge heraf, og at forholdet ligger langt tilbage i tid. Risikoen for dobbeltstraf er ikke et spørgsmål, som Flygtningenævnet skal vurdere, idet klageren er udvist ved dom, hvor domstolene har behandlet forholdene efter udlændingelovens § 26. Flertallet finder, at det forhold, at klageren på grund af sine tatoveringer og sin vestlige fremtræden risikerer at skille sig ud fra indbyggerne, ikke kan føre til, at klageren risikerer forfølgelse eller overgreb. Flertallet kan således ikke lægge til grund, at

klageren er i en konkret og individuel risiko for forfølgelse ved en tilbagevenden til det nordlige Somalia (Somaliland) og finder derfor ikke, at udlændingelovens § 31, stk. 2, er til hinder for udsendelse af klageren til det nordlige Somalia (Somaliland). Der foreligger desuden ikke oplysninger, der giver grundlag for at antage, at klageren ved en tilbagevenden vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold, der er omfattet af udlændingelovens § 31, stk. 1. På denne baggrund finder flertallet ikke, at udlændingelovens § 31, stk. 1 og 2, er til hinder for udsendelse af klageren til det nordlige Somalia (Somaliland). Flertallet bemærker, at de generelt vanskelige forhold i det nordlige Somalia (Somaliland) ikke i sig selv kan føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet bemærker endvidere, at betydningen af dommen afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 28. juni 2011, "Case of Sufi and Elmi v. The United Kingdom", som blev endelig med virkning fra den 28. november 2011, ikke har relevans for klagerens sag, idet klageren er vurderet i forhold til det nordlige Somalia (Somaliland). Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. Den somaliske statsborger [...] skal udrejse i overensstemmelse med politiets bestemmelse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 9. Såfremt klageren ikke udrejser frivilligt, kan han udsendes tvangsmæssigt til det nordlige Somalia (Somaliland), jf. udlændingelovens § 32 a." Som/2013/3

Nævnet **stadfæstede i marts 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2009. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren er etnisk hazara og shia-muslim fra Uruzgan-provinsen, Afghanistan. Klageren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Klageren indrejste i Danmark den [...] 2009, og den [...] 2010 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gældende til den [...] 2017. Ved dom af [...] 2011 afsagt af Retten i [...] blev klageren straffet med fængsel i 1 år og 9 måneder for overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, og udvist af Danmark for bestandigt. Klagerens opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, bortfaldt derved, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Ved dom af [...] 2012 stadfæstede [...] Landsret byrettens dom af [...] 2011. Klageren har henvist til, at han ved en tilbagevenden til Afghanistan frygter at blive slået ihjel af Taliban eller en person, der arbejdede som slagter, og blev kaldt [...], i klagerens landsby, og som forestod kontakten mellem klageren og Taliban, idet han er flygtet fra Talibans varetægt. Efter faderens død tog *slagteren fra klagerens landsby* kontakt til ansøgeren og tilbød ham arbejde som mekaniker. Han tog klageren med til Ghaslagh, der ligger omkring 10 timers kørsel fra klagerens landsby. Der fik han besked på at vente og fik at vide, at han nok skulle få arbejde. Efter en måneds tid fik han at vide, at han skulle deltage i jihad, og han blev oplært i at bruge en bombevest. Efter tre måneder fik klageren lov til at besøge sin moder, og han fik 50.000 afghani, som han skulle give til hende. Da han kom hjem til moderen, pressede hun ham til at fortælle om

opholdet i Ghaslagh. Moderen bad klageren tage kontakt til [...], som efterfølgende hentede dem på bopælen og kørte dem til en af klagerens faders venner i [...]. Efter noget tid kom en person til bopælen, og klageren fik besked på at følge med denne uden at stille spørgsmål. Klageren udrejste efterfølgende med personen til Iran. Udlændingestyrelsen har den [...] 2012 truffet afgørelse om, at klageren ved en tilbagevenden til Afghanistan ikke risikerer forfølgelse af en sådan karakter, at han ikke kan udsendes til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 49 a, jf. § 31, samt at klageren, såfremt Flygtninge-nævnet finder ham omfattet af udlændingelovens § 7, er udelukket fra at opnå opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt. Flygtninge-nævnet lægger til grund, at klageren indrejste i Danmark i [...] 2009, efter at han ikke var kommet tilbage til en lejr, hvor han var blevet trænet med henblik på udførelse af jihad. Ved bedømmelse af sagen lægger Flygtninge-nævnet til grund, at klageren ud over at have undladt at komme tilbage til lejren ikke kan antages at have bragt sig i et modsætningsforhold til Taliban. Herefter finder nævnet, at klageren, nu efter tre og et halvt års forløb, må anses for at være en lavt profileret ung mand i den arbejdsduelige alder uden helbredsproblemer, som kan henvises til at tage ophold i Kabul. Efter baggrundsoplysningerne, herunder Udlændingestyrelsens fact finding-rapport fra maj 2012, må det antages, at alle etniske grupper har deres eget samfund i Kabul, og at unge mænd sædvanligvis vil kunne finde deres egen etniske gruppe og få beskyttelse der. Det fremgår ligeledes af samme rapport, at levevilkårene i Kabul er vanskelige, men at der dog er adgang til sundhedsvæsen og undervisning for alle. På denne baggrund findes klagerens levevilkår ikke at blive af en sådan karakter, at hans basale humanitære rettigheder vil blive krænket ved, at han henvises til at tage ophold i Kabul. Med denne begrundelse stadfæster Flygtninge-nævnet derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.” Afg/2013/62

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 5.7 nævnte afgørelse Irak/2013/15.

I fire af sagerne fandt nævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7, men at karakteren og grovheden af den lovovertrædelse, som klageren var blevet fundet skyldig i, indebar, at klageren var udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter § 7, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3. Som eksempel på afgørelser efter udlændingelovens § 49 a, hvor nævnet har lagt til grund, at udlændingelovens § 31 er til hinder for udsendelse, men hvor klageren fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, kan nævnes:

Nævnet **stadfæstede i april 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse i en udsendelsessag vedrørende en mandlig statsborger fra Iran. Indrejst i 1996. **Flygtninge-nævnet** udtalte: ”Klageren indrejste i Danmark den [...] 1996 med tilladelse til familiesammenføring med sin herboende fader efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 3. Den

[...] 1998 meddelte Udlændingestyrelsen klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, idet klagerens fader havde opholdstilladelse i Danmark som flygtning. Den [...] 2002 blev klageren meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse. Ved dom afsagt af retten i [...] den [...] 2008 blev klageren straffet med fængsel i fire år og en bøde på 6.000 kr. for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, i flere forhold, straffelovens § 276, straffelovens § 124, stk. 1, straffelovens § 164, stk. 1, straffelovens § 293 a, lov om euforiserende stoffer og færdselslovens § 117 d, jf. § 56, stk. 1, jf. § 118 a, stk. 4, samt betinget udvisning af Danmark med en prøvetid på 2 år, jf. udlændingelovens § 24 b. Ved [...] Landsrets ankedom af [...] 2008 stadfæstede landsretten byrettens dom dog med den ændring, at klageren blev udvist med indrejseforbud for bestandigt. Dommen indebar, at klagerens opholdstilladelse bortfaldt, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1. Udlændingestyrelsen har herefter truffet den påklagede afgørelse af [...] 2012, jf. udlændingelovens § 49 a, om at der ikke var noget til hinder for udsendelse af klageren til Iran. På baggrund af klagerens faders asylsag kan det lægges til grund, at faderen under et ophold i *et andet land* og frem til indrejsen i Danmark har arrangeret og selv deltaget i teaterforestillinger med et indhold, der var kritisk overfor det iranske styre, og at faderen på dette grundlag fik opholdstilladelse den [...] 1993 efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Det kan dernæst lægges til grund, at klageren fra 1988 til udrejsen til Danmark boede i Iran sammen med sin moder, idet forældrene var blevet skilt. Det findes ikke sandsynliggjort, at klagerens moder i den periode havde problemer med de iranske myndigheder på grund af klagerens faders forhold. Flygtningenævnet lægger herved vægt på, at de iranske myndigheder medvirkede til overdragelse af forældremyndigheden fra moderen til faderen, samt at hun kunne udrejse legalt til *det andet land* med klageren. Klagerens udbyggende forklaring for nævnet om sådanne problemer findes på denne baggrund og henset til den sene fremkomst ikke at kunne lægges til grund. Flygtningenævnet lægger heroverfor vægt på, at klageren derefter gennem en længere årrække har opholdt sig hos sin fader i Danmark, og at de iranske myndigheder gennem afgørelsen om overdragelse af forældremyndigheden må have været bekendt hermed. Klageren har ikke selv været politisk aktiv, og der er ikke grundlag for at tro, at de iranske myndigheder skulle have en sådan antagelse. Flygtningenævnet finder det imidlertid efter en samlet vurdering af faderens forhold og klagerens lange fravær fra Iran tilstrækkeligt sandsynliggjort, at klageren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at komme særligt i myndighedernes søgelys og i den forbindelse at blive udsat for overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Et flertal af Flygtningenævnets medlemmer** finder uanset dette, at klageren på baggrund af den pådømte kriminalitets alvorlige og grove karakter er udelukket fra at blive meddelt ophold efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Flertallet finder ikke, at oplysningerne om klagerens personlige forhold, herunder om at han siden sin løsladelse for otte måneder siden har været stoffri og deltaget i praktik og uddannelsesforløb, er tilstrækkeligt til at føre til en ændret vurdering. Flygtningenævnet ændrer derfor Udlændingestyrelsens afgørelse som nedenfor

bestemt, således at klageren ikke kan tvangsmæssigt udsendes, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, men henvises til tålt ophold.” Iran/2013/48

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 6.2 nævnte afgørelse Libanon/2013/1 samt til de i afsnit 6.6 nævnte afgørelser Som/2013/21 og Afg/2013/28.

I to sager fandt Flygtningenævnet, at udlændingelovens § 31 var til hinder for udsendelse, og at klageren isoleret set var omfattet af udlændingelovens § 7. Nævnet fandt endvidere ikke, at klageren var udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 3. Der kan herved som eksempel henvises til den i afsnit 6.6 nævnte afgørelse Iran/2013/47.

6.8 Udlændingelovens § 32 b og § 49 b

Udlændingelovens § 32 b indebærer, at en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet.

Udlændingelovens § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

Udlændingelovens § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter udlændingelovens § 32 b.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes på grund af refolementsforbuddet i udlændingelovens § 31. Bestemmelsen gælder både i sager, hvor udlændingen har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. § 32 a, og i sager, hvor udlændingen er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31,

træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter udlændingelovens § 32 b, jf. § 46, stk. 1.

Udlændingestyrelsens afgørelse kan efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til Flygtningenævnet. Efter § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Nævnet har ikke i beretningsperioden behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 49 b, jf. § 32 b. Som eksempel på sager, hvor Flygtningenævnet har ændret Udlændingestyrelsens afgørelse, og hvor klageren samtidig fandtes at være udelukket fra at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3, 1. pkt., kan der henvises til den i formandskabets 21. beretning (2012), afsnit 6.8, side 335 ff, nævnte afgørelse Afg/2012/77.

6.9 Udelukkelse af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister

Ved lov nr. 486 af 12. juni 2009 blev der indsat en bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 5, hvorefter en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, ikke kan gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, medmindre særlige grunde taler derfor.

Lovændringen havde til formål at gennemføre en anbefaling fra arbejdsgruppen om udlændinges ophold i Danmark (opfølgning på anbefaling nr. 35 og 36 fra den tværminterielle arbejdsgruppe om terrorbekæmpelse). Arbejdsgruppen havde anbefalet, at det præciseredes i udlændingeloven, at udlændinge, der er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til at indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer (FN) og Den Europæiske Union (EU) (dvs. FN's og EU's sanktionslister med rejserestriktioner), skal nægtes indrejse og ophold i Danmark.

Det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget (lovforslag nr. L 174 af 25. marts 2009 om ændring af udlændingeloven (Skærpelse af udvisningsreglerne og reglerne om indrejseforbud, udelukkelse m.v. af udlændinge opført på FN's og EU's sanktionslister m.v.)), afsnit 3.1.1, at sanktionslisterne indeholder navne på konkrete personer, organisationer og enheder med tilknytning til terrorisme. De danske myndigheder skal overholde de forpligtelser, som følger af de internationale retsakter, som listerne er knyttet til, herunder blandt andet nægte personer, der er optaget på en sanktionsliste, indrejse. Personer, der konstateres opført på sanktionslisterne, vil som følge af Danmarks internationale forpligtelser blive nægtet indrejse og ophold i Danmark.

Der var forud for lovændringen ikke nogen udtrykkelig bestemmelse i udlændingeloven, der tog højde for denne situation.

Flygtningenævnet har ikke i beretningsåret behandlet sager i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 5.

6.10 Høring af Flygtningenævnet i sager, hvor en udlænding er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1

I 2009 blev udlændingelovens bestemmelser vedrørende administrativ udvisning af udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed, ændret. For så vidt angår Flygtningenævnets behandling af sager efter de tidligere gældende regler samt Flygtningenævnets høringssvar i forbindelse med lovændringen henvises til Flygtningenævnets formandskabs 17. beretning (2008), side 212ff.

Det følger af reglerne i udlændingelovens kapitel 7 b, at i sager om udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed og som følge heraf er udvist, er kompetencen til at træffe afgørelse om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller 8, stk. 1 eller 2, udsendelse efter § 31 og efter § 32 b overflyttet fra udlændingemyndighederne til domstolene. Det følger videre, at Flygtningenævnet i den forbindelse skal afgive en udtalelse om de asylretlige forhold til brug for domstolenes afgørelse.

Lovændringen trådte i kraft den 1. juli 2009 og finder anvendelse for alle sager, herunder sager, som før lovens ikrafttræden var anlagt ved eller indbragt for retten.

For en nærmere gennemgang af de ændrede regler i kapitel 7 b henvises i øvrigt til Flygtningenævnets formandskabs 18. beretning (2009), side 260 ff.

Det fremgår af forretningsordenens § 51, stk. 1, at sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i forretningsordenens § 2, det vil sige med deltagelse af formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der er indstillet af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement. Efter stk. 2 behandles sådanne sager på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortroligt materiale i sagen, jf. forretningsordenens § 52, stk. 1.

Efter forretningsordenens § 52, stk. 2, vil Flygtningenævnets udtalelse angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Kapitel 7

Syrien

7.1 Forholdene i Syrien

Konflikten i Syrien og dennes betydning for nævnets praksis har været drøftet på samtlige møder i formandskabet og koordinationsudvalget siden april 2011 og nævnet følger udviklingen meget tæt. Både den sikkerhedsmæssige og den humanitære situation i landet er ifølge alle foreliggende baggrundsoplysninger løbende forværret.

Som følge af den daværende situation i Syrien besluttede Flygtningenævnet i april 2011 at stille de tvangsmæssige udsendelser til Syrien i bero og udsætte afgørelsen af de sager, hvor ansøgerne ikke umiddelbart kunne få asyl. Nævnet besluttede således at fortsætte behandlingen af verserende sager vedrørende asylansøgere fra Syrien for at sikre, at ansøgere, der på det foreliggende grundlag opfyldte betingelserne i udlændingelovens § 7, blev meddelt asyl.

Den 31. august 2011 besluttede Flygtningenævnet på baggrund af oplysninger fra en række vestlige lande blandt andet om indrejseforholdene i Syrien at fortsætte berostillelsen af tvangsmæssige udsendelser indtil videre og genoptage behandlingen af de sager, der var blevet udsat med henvisning til beslutningen fra april 2011. Berostillelsen af de tvangsmæssige udsendelser skal ses i lyset af de foreliggende baggrundsoplysninger, hvorefter en eventuel politimæssig ledsaget tvangsudsendelse til Syrien ville kunne medføre, at de syriske myndigheders særlige opmærksomhed henledtes på den udsendte.

Flygtningenævnet fastsatte herefter i sager vedrørende personer fra Syrien, der fik meddelt afslag på asyl, en udrejsefrist, der indebar, at ansøgeren skulle udrejse af Danmark, inden fristen udløb. Flygtningenævnet traf samtidig bestemmelse om, at ansøgeren i overensstemmelse med koordinationsudvalgets beslutning herom ikke for tiden kunne udsendes tvangsmæssigt, selv om vedkommende ikke udrejste frivilligt.

I januar 2013 fandt Flygtningenævnets koordinationsudvalg på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Syrien i relation til desertering og værnepligtsunddragelse, at der var behov for at indhente yderligere oplysninger herom, og udvalget besluttede derfor at iværksætte en høring af Udenrigsministeriet. På baggrund af Udenrigsministeriets høringssvar besluttede koordinationsudvalget på mødet i april

2013 at anmode sekretariatet om at iværksætte en screening af allerede afgjorte sager med henblik på at fremfinde de sager, hvor værnepligt eller desertering havde været en del af asylmotivet, og hvor spørgsmålet om genoptagelse af egen drift var aktuelt. Der henvises nærmere til afsnit 7.2.1.

I september 2013 fremgik det af de seneste baggrundsoplysninger, at situationen i Syrien de seneste måneder var væsentligt forværret som følge af en intensivering af den væbnede konflikt med store civile tab og mange internt fordrevne og flygtninge i de omkringliggende lande til følge samt med målrettede angreb mod internt fordrevne og andre civile mål.

Det fremgik tillige af baggrundsoplysningerne, at konfliktniveauet ikke var lige intenst i alle dele af landet. Blandt andet fremgik det af en rapport fra UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs fra august 2013, at der så ud til at være et bælte fra byen Aleppo i nord til byen Dara'a i syd, der måtte betragtes som den primære kampzone.

På baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger fandt Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg efter drøftelse på møder i september 2013, at personer, der kommer fra områder i Syrien, hvor der er væbnede kampe eller sker angreb mod civile, eller hvor der for nylig har fundet sådanne handlinger sted, må anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3.

Flygtningenævnet fandt således, at forholdene i de pågældende områder af Syrien er af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK må lægges til grund, at personer, der kommer fra de pågældende områder – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – ved en tilbagevenden vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Flygtningenævnet vil derfor efter en individuel vurdering kunne meddele sådanne personer opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet fandt endvidere, at principperne i Sufi-Elmi tillige må kunne antages at finde anvendelse for personer, der kommer fra et område, der aktuelt måtte blive anset for mere sikkert og stabilt, men hvor de pågældende for at vende tilbage til dette område, vil skulle passere områder, hvor der pågår kamphandlinger eller foretages angreb rettet mod civile mål.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol opstillede i sagen Sufi og Elmi mod UK følgende kriterier for vurderingen af, hvorvidt enhver person kunne anses for at være i

risiko for overgreb i strid med EMRK artikel 3 alene ved den blotte tilstedeværelse på baggrund af den generelle sikkerhedsmæssige situation i området, jf. præmis 241:

- hvorvidt konfliktens parter enten benytter metoder eller taktikker, som øger risikoen for civile overgreb eller direkte tager sigte på civile,
- hvorvidt disse metoder er udbredte blandt parterne i konflikten,
- hvorvidt kampene finder sted i geografisk afgrænsede områder eller er udbredte og
- antallet af civile, som er blevet slået ihjel, såret eller fordrevet som følge af kampene

Der forudsættes også efter praksisændringen ved Flygtningenævnets afgørelse i sagerne gennemført en konkret og individuel behandling af alle sager med henblik på at vurdere, om ansøgeren blandt andet på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger opfylder betingelserne for en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, herunder om der er grundlag for at udelukke ansøger efter udlændingelovens § 10.

Til brug herfor anmodede Flygtningenævnet i september 2013 Udenrigsministeriet om at være behjælpelig med indhentelse af aktuelle oplysninger om konfliktens udstrækning og intensitet i Syrien og i den forbindelse løbende at fremsende en rapport til nævnet fra ambassaden i Damaskus vedrørende det aktuelle konfliktniveau med en angivelse af, hvilke områder der må anses for at være konfliktområder i Sufi-Elmiddoms forstand.

Herudover besluttede koordinationsudvalget, at tidligere afgjorte sager vedrørende personer fra Syrien, hvor der var meddelt afslag på asyl, og hvor ansøgeren fortsat opholdt sig her i landet, som følge af praksisændringen skulle gennemgås af sekretariatet med henblik på at forelægge sagerne for de relevante formænd ad stillingtagen til, om sagerne skulle genoptages, se nærmere afsnit 7.2.2.

7.2 Flygtningenævnets praksis

Flygtningenævnets praksis vedrørende Syrien har i 2013 været præget af, at en meget stor del af de asylansøgere, som søger om asyl i Danmark, meddeles opholdstilladelse allerede ved sagens behandling i Udlændingestyrelsen. Hovedparten af de spontansager, som er blevet behandlet af Flygtningenævnet, har derfor omhandlet ansøgere, der som asylmotiv har henvist til den igangværende konflikt og de meget vanskelige gene-

relle forhold og levevilkår, som denne har skabt i Syrien. Der henvises nærmere til afsnit 7.2.2 nedenfor.

Flygtningenævnet har endvidere i 2013 behandlet et stort antal sager vedrørende mandlige ansøgere der som asylmotiv har henvist til, at de frygter at blive indkaldt eller genindkaldt til den syriske hær. Der henvises til afsnit 7.2.1 nedenfor.

7.2.1 Sager vedrørende personer, der som en del af asylmotivet har henvist til værnepligtsforhold

I januar 2013 fandt Flygtningenævnets koordinationsudvalg på baggrund af de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene i Syrien i relation til desertering og værnepligtsunddragelse, at der var behov for at indhente yderligere oplysninger herom, og udvalget besluttede derfor at iværksætte en høring af Udenrigsministeriet.

Det fremgår af Udenrigsministeriets høringssvar af 3. april 2013 blandt andet, at syrisk lovgivning ikke giver adgang til at nægte militærtjeneste, og at den mindste straf, der på tidspunktet for høringssvaret pålagdes for udeblivelse af militærtjeneste, var anholdelse med henblik på at blive bragt til et tjenestested til aftjening af værnepligt med forlængelse af tjenestetiden. Endvidere fremgår det, at kontrolofficerer fra betroede grupper har umiddelbar bemyndigelse til at slå enhver soldat eller officer ihjel, såfremt vedkommende mistænkes for at ville ønske eller forsøge at desertere, eller hvis vedkommende på anden vis ikke udfører sin pligt. Det fremgår endvidere af notatet, at det syriske militær i den aktuelle konflikt begår omfattende menneskerettighedskrænkelser, herunder overgreb på civile, og at soldater i den syriske hær kan blive tvunget til at deltage i eller overvære sådanne handlinger. Endelig fremgår det af notatet, at syriske mænd indtil det 42. år kan indkaldes til tjeneste. Høringssvaret er tilgængeligt i sin fulde længde på Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk under baggrundsmaterialet som bilag 315.

Høringssvaret blev drøftet på møde i koordinationsudvalget den 16. april 2013. Udvalget anmodede i den forbindelse Flygtningenævnets Sekretariat om at iværksætte en screening af allerede afgjorte sager, hvor værnepligt eller desertering havde været en del af asylmotivet, og hvor spørgsmålet om genoptagelse af sagen af egen drift burde overvejes.

Flygtningenævnet har endvidere modtaget et stort antal anmodninger om genoptagelse under henvisning til værnepligtsforhold.

Det blev besluttet i koordinationsudvalget, at anmodninger om genoptagelse af sager vedrørende personer fra Syrien skulle behandles som nævnets øvrige genoptagelsessa-

ger og forelægges for formændene for de oprindelige nævn ad stillingtagen til, om der i den konkrete sag skulle gives asyl på formandskompetencen, om sagen skulle genoptages til behandling på et nyt mundtligt nævn eller om sagen skulle hjemvises til Udlændingestyrelsen til en fornyet 1. instans behandling.

Efter en gennemgang af sagerne besluttede Flygtningenævnet at genoptage i alt ca. 97 sager vedrørende personer fra Syrien, der som en del af begrundelsen for genoptagelsesansøgningen havde henvist til værnepligtsforhold eller hvor der på baggrund af oplysninger om værnepligtsforhold var grundlag for genoptagelse ex officio. Udfaldet af sagerne blev følgende:

82 sager blev hjemvist til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen, idet ansøgerne ikke tidligere havde henvist til værnepligtsforhold, hvorfor der var tale om et nyt asylmotiv, som efter nævnets opfattelse burde behandles i to instanser.

12 sager blev genoptaget til behandling på nyt mundtligt nævnsmøde i Flygtningenævnet. I 11 sager meddelte nævnet opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, imens der i en sag ikke blev truffet afgørelse, idet ansøgeren forsvandt, før nævnsmøde kunne afholdes.

I tre sager blev ansøgerne meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 9. Der var tale om sager, hvor nævnet i forbindelse med sin første afgørelse havde lagt til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerede at blive hvervet til den syriske hær, men hvor nævnet ikke efter de på afgørelsestidspunktet tilgængelige baggrundsoplysninger i de konkrete sager havde fundet, at dette var asylbegrundende.

Flygtningenævnet har herudover i 2013 behandlet 17 (ikke genoptagne) spontansager, hvori ansøgerne som (en del af) asylmotivet har henvist til værnepligtsforhold. I 14 sager blev ansøgerne meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Tre sager blev hjemvist til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Det bemærkes, at de ovenfor angivne tal er behæftet med en vis, om end mindre, usikkerhed som følge af, at der løbende har været ansøgere, som er registreret forsvundne fra indkvarteringsstederne, mens andre er registreret genopdukkede. Et antal ansøgere har endvidere fået deres sag behandlet to gange af Flygtningenævnet i 2013. Dette skyldes, at disse ansøgere i begyndelsen af året fik meddelt afslag på asyl, hvorefter sagerne blev genoptaget til fornyet behandling.

7.2.2 Sager vedrørende personer, der som asylmotiv alene har henvist til de generelle forhold i Syrien

Som nævnt ovenfor under afsnit 7.1 er konflikten i Syrien blevet drøftet på samtlige møder i Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg siden begyndelsen af 2011. Der henvises hertil for den nærmere gennemgang af Flygtningenævnets beslutning vedrørende praksisændringen i september 2013.

I perioden efter nævnets beslutning af 18. september 2013 og frem til og med slutningen af januar 2014 genoptog Flygtningenævnet ca. 114 sager vedrørende personer fra Syrien under henvisning til de generelle forhold. Udfaldet af sagerne blev følgende:

I 39 sager blev ansøgerne meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Sagerne blev afgjort på formandskompetencen, jf. udlændingelovens § 56, stk. 1, jf. § 53, stk. 9.

75 sager blev hjemvist til fornyet førsteinstansbehandling i Udlændingestyrelsen.

Udover de nævnte genoptagelsessager har nævnet efter praksisændringen i september 2013 og frem til udgangen af året behandlet yderligere 21 spontansager, hvor nævnet meddelte opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, under henvisning til de generelle forhold i ansøgernes hjemområder i Syrien.

7.3 Eksempler fra nævnets praksis

7.3.1 Generelle forhold

Nævnet **stadfæstede i oktober 2013** Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Syrien om inddragelse på grund af svig og **hjemviste** samtidig sagen til Udlændingestyrelsen med henblik på en fornyet stillingtagen i første instans til, hvorvidt klagerens forhold efter udlændingelovens § 31 var til hinder for en udsendelse af den pågældende til Syrien. Indrejst i 2010. Udlændingestyrelsen meddelte i 2011 klageren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. I 2012 besluttede Udlændingestyrelsen, at klagerens opholdstilladelse skulle inddrages, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Under nævnets behandling af sagen oplyste klageren at stamme fra al-Hasakah-området. **Flygtningenævnet** udtalte: "Klageren blev den [...] 2011 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, idet Udlændingestyrelsen lagde klagerens oplysninger om sit asylmotiv til grund. Klageren havde oplyst, at han var statsløs, hed [...] og var udrejst illegalt af Syrien i [...] 2009. Han havde endvidere oplyst, at han havde udført politiske aktiviteter for Det Kurdiske Demokratiske Unionsparti og Det Demokratiske Unionsparti (PYD) i perioden 2006 til 2009, hvor han kopierede kurdisk materiale for partierne. Han havde tillige oplyst, at myndighederne i 2009 fik kendskab til hans politiske aktiviteter, hvorefter hans bopæl i novem-

ber 2009 blev ransaget og hans fader og broder anholdt af myndighederne. Under parts-høringen i Udlændingestyrelsen den [...] 2012 og under forklaringen for Flygtningenævnet oplyste klageren derimod, at hans rette navn er [...], at han er syrisk statsborger, og at han var udrejst legalt af Syrien. Han oplyste endvidere, at han aldrig havde haft politiske aktiviteter i Syrien, og at hans bopæl aldrig var blevet ransaget. Om årsagen til asylansøgningen oplyste han i modsætning til det af ham tidligere oplyste, at han ønskede at få et godt liv i et europæisk land og på den måde hjælpe sin fattige familie i Syrien. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at klageren har opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 1. Der findes ikke at foreligge sådanne omstændigheder, at inddragelse af klagerens opholdstilladelse må antages at virke særlig belastende, jf. udlændingelovens § 19, stk. 6, 1. pkt., jf. § 26, stk. 1. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at klageren ikke har familie i Danmark og alene har en begrænset og kortvarig tilknytning til det danske samfund. Flygtningenævnet tiltræder herefter, at betingelserne for inddragelse af klagerens opholdstilladelse er opfyldt. Flygtningenævnets koordinationsudvalg besluttede den 18. september 2013, at personer, der kommer fra områder i Syrien, hvor der ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger er væbnede kampe eller sker angreb mod civile, eller hvor der for nylig har fundet sådanne handlinger sted, aktuelt må anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udvalget bemærkede, at forholdene i de pågældende områder af Syrien aktuelt er af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod UK må lægges til grund, at personer, der kommer fra de pågældende områder ved en tilbagevenden – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet vil derfor efter en individuel vurdering kunne meddele sådanne personer opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Da Udlændingestyrelsen ikke har taget stilling til, hvorvidt klagerens forhold efter udlændingelovens § 31 er til hinder for, at han udsendes til Syrien, efter at koordinationsudvalget har truffet denne beslutning, hjemvises sagen til Udlændingestyrelsen.” Syrien/2013/26

7.3.1.1 Damaskus

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til et ægtepar, som er statsløse palæstinensere fra Syrien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgerne er statsløse palæstinensere fra Syrien og muslimer fra Yarmouk-lejren, Syrien. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktive. Ansøgerne har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Syrien og særligt i Yarmouk-lejren, hvor ansøgerne boede, idet der foregår bombardementer og sikkerhedssituationen er usikker. Ansøgerne har end-

videre henvist til deres sønners konflikt med den frie syriske hær, samt til at den frie syriske hær på et tidspunkt trængte ind i ansøgernes bopæl og slog ansøgernes barnebarn ihjel efter at have spurgt efter ansøgernes sønner. Ansøgernes hjem er endvidere blevet bombet. Der foreligger ingen oplysninger om, at ansøgerne forud for udrejsen har deltaget i det politiske liv eller i øvrigt været aktive mod regimet eller andre, og det kan herefter ikke lægges til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Efter bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L152 af 28. februar 2002, side 44 f.) forudsættes det, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3. Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgerne kommer fra Yarmouk-lejren beliggende otte kilometer uden for centrum i Damaskus, og at de oplevede bombardementer og skudepisoder i Yarmouk-lejren. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der foregår overgreb på civile i Yarmouk-lejren, Damaskus, herunder at der foregår hyppige kidnappinger, tilbageholdelser og drab på civile. Endvidere fremgår det, at Yarmouk-lejren anses for at være kampplads for de stridende parter i konflikten, og at der foretages hyppige angreb på lejren i form af blandt andet bombeangreb fra luften og talrige skudepisoder. Der kan herunder nærmere henvises til: Immigration and Refugee Board of Canada, Syria: Situation of stateless Palestinians, including those in camps; whether they are being targeted by the government or rebel groups; information on the Yarmouk camp (March 2011- June 2013), afsnit 2.1(bilag 347), Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes, side 2, 29. juli 2013 (bilag 353), Migrationsverket, Lifos, Syrienkonflikten, Säkerhetsstyrkor, rebellgrupper och andre miliser, side 4-5 og 9-10, 30. maj 2013 (bilag 335). Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at forholdene i Yarmouk-lejren er af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (Sufi and Elmi v. The United Kingdom, appl.no. 8319/07 and 11449/07, præmis 241 og 248) må lægges til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Yarmouk-lejren - alene som følge af deres blotte tilstedeværelse - vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet meddeler

derfor de statsløse palæstinensere fra Syrien [...] og [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Statsløspal/2013/5

Nævnet meddelte i **november 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Damaskus i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive voldtaget af de syriske myndigheder. Endvidere frygter hun den generelle situation i Syrien. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at hun i *efteråret* 2012 blev tilbageholdt af de syriske myndigheder i to timer. Ansøgeren var på vej til arbejde og befandt sig i en offentlig bus, da hun sammen med de øvrige passagerer blev tilbageholdt ved en kontrolpost. I den forbindelse blev ansøgeren udspurgt om, hvor hun var på vej hen, og om hun havde deltaget i demonstrationer. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hendes mors bopæl er blevet ransaget af myndighederne, og at moderen i den forbindelse fik stjålet nogle penge. Denne episode fandt sted efter ansøgerens udrejse. Ansøgeren har endelig henvist til, at hendes bror blev fængslet i *foråret* 2013. Efter en uge blev broderen løsladt mod bestikkelse. Flygtningenævnet kan lægge ansøgerens forklaring til grund. Efter det oplyste lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren ikke personligt har haft problemer med myndighederne eller privatpersoner i Syrien. På den baggrund og efter det i øvrigt oplyste finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår den generelle situation i Syrien bemærker Flygtningenævnet, at personer, der kommer fra områder i Syrien, hvor der ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger er væbnede kampe eller sker angreb mod civile, eller hvor der for nylig har fundet sådanne handlinger sted, aktuelt må anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder således, at forholdene i de pågældende områder af Syrien aktuelt er af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien må lægges til grund, at personer, der kommer fra de pågældende områder ved en tilbagevenden – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Ansøgeren er født og opvokset i Damaskus, og frem til udrejsen boede hun i bydelen Mantika Sinaiyeh, der ligger tæt på bydelen Al Midan. Ansøgeren har forklaret om vedvarende beskydninger fra luften af det område, hvor hun boede. Beskydningerne var så tæt på, at vinduerne i deres hjem gik i stykker. Ansøgeren har endvidere forklaret om kamphandlinger, snigskytter og skudvekslinger i bydelen. Ansøgerens familie var nervøs for, at der skulle ske ansøgeren noget, og ansø-

geren blev derfor sendt til nogle slægtninge i et andet område i Damaskus. Efter udrej- sen har ansøgeren fået oplyst, at der er blevet bombet i det område, hvor hun boede, og hvor ansøgerens mor fortsat opholder sig. Det fremgår af de foreliggende baggrundsop- lysninger, at der har været kampe mellem oprørere og regeringsstyrker i Mantika Sin- aiyeh og Al Midan, herunder med morterangreb og bomber, ligesom der har været drab på civile. Mantika Sinaiyeh ligger tæt på Yarmouk-lejren, hvor der ifølge de forelig- gende baggrundsoplysninger foregår omfattende overgreb på civile, herunder hyppige kidnapninger, tilbageholdelser og drab på civile, ligesom Yarmouk-lejren er eller har været kampplads for de stridende parter i konflikten, herunder med hyppige bombean- greb og skudepisoder. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at forholdene i områ- det, hvor ansøgeren boede i Syrien, er af en sådan karakter, at det må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Damaskus – alene som følge af sin blotte tilstede- værelse – vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syrien/2013/15

7.3.1.2 Homs

Nævnet meddelte i **november 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig stats- løs palæstinenser fra Syrien og hendes to børn. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** ud- talte: ”Ansøgeren er statsløs palæstinenser og muslim af trosretning fra Homs, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisa- tioner eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter at blive dræbt af de syriske myndigheder. Ansøgeren har endvidere henvist til den generelle situation i Syrien. Ansøgeren har i den forbindelse forklaret, at hendes brødre på et tidspunkt blev genindkaldt til militæret, men de nægtede at melde sig og flygtede. Myndighederne ville fængsle familiens kvinder, fordi de ikke kunne få fat på mændene. Ansøgeren blev advaret af en ældre bror, hvorefter hun forlod bopælen og tog ophold forskellige steder i Syrien med sine to mindreårige børn, indtil hun udrejste. På et tidspunkt blev ansøgerens hjem ransaget af militæret. Ansøgeren er eftersøgt af myndighederne. På et tidspunkt efter oprindningen fra broderen rejste ansøgeren til Libanon for at aflevere en ansøgning om Schengen-visum. Da ansøgeren ca. to måne- der senere fik visum, rejste hun på ny til Libanon, hvorfra hun rejste til Danmark. An- søgeren udrejste legalt af Syrien med eget pas. Ansøgerens ægtefælle har tidligere boet i et europæisk land i en længere årrække, men de seneste år har han boet i Danmark. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge ansøgerens forklaring til grund om, at hun personligt har haft problemer med de syriske myndigheder. Flygtningenævnet har herved blandt andet lagt vægt på, at ansøgerens forklaring generelt er præget af betyde- lig usikkerhed og med vage og generelle forklaringer, herunder om hvornår proble- merne opstod, og hvor ansøgeren har opholdt sig i perioden op til udrejsen. Endvidere

har ansøgeren forklaret divergerende, herunder om ransagningen og om fremskaffelse af broderens dødsattest. Flygtningenævnet finder det usandsynligt, at myndighederne skulle have indkaldt ansøgerens brødre til militærtjeneste, hvoraf de fleste er ældre end 42 år. Flygtningenævnet har fundet det utroværdigt, at ansøgeren tog tilbage til bopælen for at hente tøj til de mindreårige børn inden udrejsen, at ansøgeren ventede med at udrejse, indtil hun havde fået visum, og at myndighederne efterstræber ansøgeren, fordi ansøgerens brødre har unddraget sig militærtjeneste. Ved vurdering af troværdigheden har Flygtningenævnet også lagt vægt på, at ansøgeren ved identitetsafhøringen alene henviste til den generelle situation i Syrien og den herboende ægtefælle som begrundelse for ansøgningen om asyl. Flygtningenævnet har også lagt vægt på, at ansøgeren er udrejst legalt med ægte pas, der efter det oplyste har været forevist myndighederne i forbindelse med udrejsen. Endvidere har Flygtningenævnet lagt vægt på, at ansøgeren først søgte om asyl ca. 1 måned efter indrejsen i Danmark. På den baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. For så vidt angår den generelle situation i Syrien bemærker Flygtningenævnet, at personer, der kommer fra områder i Syrien, hvor der ifølge de foreliggende baggrundsoplysninger er væbnede kampe eller sker angreb mod civile, eller hvor der for nylig har fundet sådanne handlinger sted, aktuelt må anses for at befinde sig i en situation, hvor de ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer at blive udsat for forhold omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet finder således, at forholdene i de pågældende områder af Syrien aktuelt er af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i sagen Sufi og Elmi mod Storbritannien må lægges til grund, at personer, der kommer fra de pågældende områder, ved en tilbagevenden – alene som følge af den blotte tilstedeværelse – vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Ansøgeren er født og opvokset i Homs, hvor hun boede frem til udrejsen. Ansøgeren har forklaret, at hun forud for udrejsen oplevede kampe mellem de stridende parter i konflikten, herunder med bombardementer. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der gennem længere tid har været væbnede kampe i og omkring Homs mellem regeringsstyrker og oprørsgrupper, herunder med brug af bomber og granater og med vilkårlige drab og mishandlinger. Flygtningenævnet finder på den baggrund, at forholdene i området, hvor ansøgeren boede i Syrien, er af en sådan karakter, at det må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Homs – alene som følge af sin blotte tilstedeværelse – vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb som omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den statsløse palæstinenser fra Syrien [...] og to mindreårige børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syrien/2013/9

7.3.1.3 Aleppo

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger og to børn fra Syrien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder fra Aleppo, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til de generelle forhold i Syrien. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun boede i en af de intense krigszoner i Aleppo. Hun er blevet fordrevet fra sit hjem på grund af de daglige massakrer og overgreb begået imod befolkningen m.v. Den nuværende situation har medført, at det er umuligt at skaffe dagligdagens fornødenheder til datteren. Ansøgeren udrejste i *begyndelsen af* 2013 sammen med datteren og ægtefællen, som befinder sig i Tyrkiet. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har godtgjort, at hun er konkret og individuelt forfulgt af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. I overensstemmelse med ansøgerens advokats påstand finder Flygtningenævnet herefter ikke, at betingelserne for at meddele opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, er opfyldt. Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Efter bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L152 af 28. februar 2002, side 44 f.) forudsættes det, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3. Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren kommer fra Aleppo, og at hun har oplevet bombardementer og kamphandlinger, hvorunder store dele af deres kvarter er blevet ødelagt og plyndret. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at Aleppo er og gennem mere end et år har været kampplads for de stridende parter i konflikten, at området betegnes som en krigszone, at der har været bombardementer, således at der er hundredvis af beskadigede og ødelagte bygninger, omfattende skade på infrastrukturen og tab af civile liv, herunder børn. Det fremgår videre, at der foregår overgreb på civile, herunder hyppige tilbageholdelser og drab, og at halvdelen af indbyggerne er flygtet fra deres hjem. Der kan senest blandt andet henvises til: Human Rights Council: Report of the Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic (nr. 367), Bundesamt für Migration und Flüchtlinge: Briefing Notes (nr. 361), Amnesty International: Aleppo satellite images show devastation, mass displacement one year on (nr. 360), Human Rights Watch: Syria: Ballistic Missiles Killing Civilians, Many

Children (357), Norwegian Refugee Council: Regional Analysis Syria, Part I – Syria (nr. 354), Amnesty International: Syria – no spite for the millions displaced by the conflict (nr. 339), Migrationsverket: Syrienkonflikten – säkerhetsstyrkor, rebellgrupper & andra miliser (nr. 335), Human Rights Watch: Death from the skies – Deliberate and Indiscriminate Air Strikes on Civilians (nr. 326). Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at forholdene i Aleppo er af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (Sufi and Elmi v. The United Kingdom, appl.no. 8319/07 and 11449/07, præmis 241 og 248) må lægges til grund, at ansøgerne ved en tilbagevenden til Aleppo - alene som følge af deres blotte tilstedeværelse - vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] samt to børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syrien/2013/8

7.3.1.4 Hama'a

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en kvindelig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2013. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og muslim fra [...] i Hama-området, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som sit endelige asylmotiv henvist til de generelle forhold i Syrien og særligt i [...] beliggende i Hama-området, idet der foregår bombardementer, og sikkerhedssituationen er usikker. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren har godtgjort, at hun er konkret og individuelt forfulgt af grunde omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Efter udlændingelovens § 7, stk. 2, gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Efter bemærkningerne til bestemmelsen (lovforslag nr. L152 af 28. februar 2002, side 44 f.) forudsættes det, at udlændingemyndighederne ved anvendelsen af den foreslåede bestemmelse efterlever Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området. Domstolen foretager i hvert enkelt tilfælde en konkret og individuel vurdering af, om den behandling, som udlændingen risikerer at blive udsat for, såfremt den pågældende udsendes tvangsmæssigt, udgør tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med konventionens artikel 3. Udlændingemyndighederne skal således foretage en konkret og individuel vurdering i hver enkelt sag, hvor relevant praksis fra navnlig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol inddrages. Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren kommer fra [...], beliggende i Hama-området, og at hun jævnligt oplevede bombardementer og skudepisoder dér. Det fremgår af de foreliggende baggrundsoplysninger, at der foregår overgreb på civile i [...] og i Hama-området i øvrigt, herunder at der foregår hyppige kidnapninger, tilbageholdelser og drab på civile. Endvidere fremgår det, at området hyppigt udsættes for bombean-

greb fra luften og talrige skudepisoder. Der kan herunder nærmere henvises til baggrundsmaterialet Regional Analysis Syria, Part 1, Syria, Norwegian Refugee Council, 31. juli 2013 (bilag 354), s. 28 og Report of the Independent International Commission of Inquiry on the Syrian Arab Republic, Human Rights Council, 11. september 2013 (bilag 367), s. 10, 11, 16 og 22. Flygtningenævnet finder på denne baggrund, at forholdene i Hama er af en sådan karakter, at det med udgangspunkt i principperne i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 28. juni 2011 i sagen Sufi og Elmi mod UK (Sufi and Elmi v. The United Kingdom, appl.no. 8319/07 and 11449/07, præmis 241 og 248) må lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Hama – alene som følge af hendes blotte tilstedeværelse – vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb omfattet af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2.” Syrien/2013/31

7.3.2 Militærtjeneste

7.3.2.1 Værnepligt – 1. gangs indkaldelse

Nævnet meddelte i **januar 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Aleppo, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter indkaldelse til at aftjene værnepligt, idet han ikke vil kæmpe mod sine egne landsmænd. Ansøgeren frygter endvidere, at han, såfremt han nægter at aftjene værnepligt, vil blive slået ihjel af de syriske myndigheder, idet de vil betragte ham som en oprører. Ansøgeren var indkaldt til at aftjene værnepligt fra [...] 2004. Ansøgeren udrejste af Syrien i 2004 til Tyrkiet, hvorefter han rejste videre til Grækenland. Han opholdt sig i Grækenland fra sommeren 2004 til foråret 2012. Ansøgeren har indtil *begyndelsen af* 2012 haft løbende kontakt med sin familie, herunder med sin broder, som var i gang med at aftjene værnepligt. Sidste gang, ansøgeren havde kontakt med sin broder, var via Skype i efteråret 2011, hvor broderen sagde til ham, at han ville flygte fra militæret. På et ukendt tidspunkt i 2011 blev ansøgerens fader tilbageholdt, fordi myndighederne ledte efter ansøgerens broder. Ansøgerens fader er fortsat fængslet. Ansøgeren har endvidere oplyst, at de syriske myndigheder i efteråret 2004 ledte efter ansøgeren på hans bopæl i Syrien, idet han ikke havde mødt op til aftjening af værnepligt, og at dette ligeledes gjorde sig gældende i 2011. Ansøgeren indrejste i Danmark den [...] 2012, og han søgte om asyl den [...] 2012. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund og finder det således sandsynliggjort, at han ved en fornyet indrejse i Syrien straks vil være i myndighedernes søgelys som følge af sin manglende aftjening af værnepligten. Efter oplysningerne i baggrundsmaterialet om karakteren af den igangværende konflikt i Syrien og regeringsstyrkernes fremfærd overfor de civile, blandt

andet som beskrevet i de seneste Guidelines fra Home Office af 15. januar 2013, finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren, hvis han nægter at aftjene værnepligten, under de foreliggende omstændigheder vil blive betragtet som politisk modstander af styret og af den grund udsat for forfølgelse i form af fængsling og/eller tortur. Flygtningenævnet finder det ligeledes sandsynliggjort, at ansøgeren, såfremt han i stedet måtte blive pålagt at aftjene værnepligten, vil være i reel risiko for at skulle indgå i overgreb mod civilbefolkningen omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F. Den straf, ansøgeren måtte risikere for fortsat at nægte at udføre værnepligten og den aktive tjeneste, findes allerede af den grund at måtte sidestilles med asylrelevant forfølgelse. På denne baggrund finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer en forfølgelse som er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2013/4

Nævnet meddelte i **april 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra [...] i Aleppo-provinsen i Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter de syriske myndigheder, fordi han har unddraget sig militærtjeneste. Han frygter at blive tvunget til at gå ind i hæren og deltage i borgerkrigen, eller at blive fængslet, tortureret og eventuelt henrettet for at have unddraget sig militærtjeneste. Udlændingestyrelsen har i afgørelsen af *sommeren* 2012 lagt til grund, at ansøgeren i *begyndelsen af* 2012 modtog en indkaldelse til aftjening af værnepligt, efter at have opnået udsættelse heraf indtil 2011, og at ansøgeren udrejste illegalt *lidt senere i begyndelsen af* 2012. Der er ikke for Flygtningenævnet fremkommet oplysninger, der giver nævnet grundlag for at foretage en ændret vurdering heraf. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren er udeblevet fra militærtjeneste i Syrien. Det er derfor afgørende for vurderingen, hvilke konsekvenser ansøgeren har rimelig grund til at frygte som følge af, at han er udeblevet fra militærtjeneste. Efter de foreliggende baggrundsoplysninger lægger Flygtningenævnet til grund, at ansøgeren i tilfælde af hjemsendelse vil være i de syriske myndigheders søgelys på grund af udeblivelsen fra militærtjeneste, og at han i tilfælde af kontakt med syriske myndigheder risikerer at blive anholdt og indbragt til aftjening af militærtjeneste. Det fremgår endvidere af baggrundsoplysningerne, at syrisk lovgivning ikke giver adgang til at nægte militærtjeneste, og at unddragelse fra militærtjeneste i krigstid straffes med indtil 5 års fængsel. Den mindste straf, der pålægges for udeblivelse fra militærtjeneste, er øjeblikkelig anholdelse med henblik på at blive bragt til et tjenestested til aftjening af værnepligt med forlængelse af tjenestetiden. Det fremgår endvidere af baggrundsoplysningerne, at det syriske militær i den aktuelle konflikt begår omfattende krænkelse af menneskerettigheder, herunder over-

greb mod civile, og at soldater i den syriske hær kan blive tvunget til at deltage i eller overvære sådanne krænkelser. Det fremgår endvidere, at det syriske militær slår hårdt ned på soldater, der nægter at adlyde ordrer eller deserterer fra hæren, herunder med henrettelse. Ansøgeren har ikke været politisk aktiv i Syrien, og han har ikke deltaget i politiske aktiviteter rettet mod regimet i Syrien. Ansøgerens modvilje mod at aftjene værnepligt er ikke politisk eller religiøst motiveret, men han har anført, at han ikke ønsker at blive tvunget til at deltage i den aktuelle borgerkrig. På den baggrund finder Flygtningenævnet ikke, at ansøgeren i tilfælde af hjemsendelse risikerer forfølgelse som omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder imidlertid, at ansøgeren i tilfælde af hjemsendelse risikerer at blive tvunget til at udføre militærtjeneste og deltage i kamphandlinger, hvor der begås grove krænkelser af menneskerettighederne, og at han risikerer at blive udsat for mishandling eller drab, hvis han deserterer eller nægter at adlyde de ordrer, han måtte blive pålagt som soldat i forbindelse med aftjening af værnepligt. På den baggrund finder Flygtningenævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien risikerer overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, som følge af, at han har unddraget sig værnepligt. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Syrien/2013/32

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2011. Sagen blev sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens forældre, som indrejste i Danmark et par måneder efter ansøgeren. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra [...], Syrien. Ansøgeren har siden barndommen været bosat i Aleppo. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske foreninger eller organisationer, men han har i 2011 opfordret andre til at deltage aktivt i oprøret mod det syriske styre. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet eller henrettet af de syriske myndigheder, idet han sammen med sin ven har afholdt politiske møder, hvor de opfordrede deltagerne til at kæmpe imod det syriske styre. De har afholdt fireseks møder. Ansøgerens fader ringede på et tidspunkt og fortalte, at myndighederne havde ledt efter ansøgeren på deres bopæl, og at myndighederne vidste, at ansøgeren var tilbage i Syrien, og at han sammen med sine venner var politisk aktiv. Ansøgeren forlod umiddelbart herefter Afrin og udrejste illegalt af Syrien den efterfølgende dag. Ansøgeren har under nævnsmødet bekræftet, at han er syrisk statsborger og har som yderligere asylmotiv anført, at han har været indkaldt til aftjening af værnepligt, men at han ikke mødte op, idet det er imod hans personlige overbevisning at deltage i de krigshandlinger, der foregår i Syrien, og da han er for demokrati. Ansøgeren har givet udtryk for sine holdninger ved møder og demonstrationer både før og efter sin udrejse af Syrien. Ansøgeren mødte ikke op til aftjening af værnepligt, da han blev indkaldt, idet han var flygtet fra Syrien på det tidspunkt. Ansøgeren er helt sikker på, at han vil blive

genindkaldt, hvis han indrejser i Syrien. Flygtningenævnet kan ikke lægge til grund, at ansøgeren er forfulgt på grund af sine politiske aktiviteter med en sådan intensitet, at dette i sig selv kan begrunde asyl efter udlændingelovens § 7. UNHCR's håndbog om procedure og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus indeholder i kapitel 5, litra B, et afsnit om desertører og militærunddragere. Ifølge punkt 167 er frygt for strafforfølgning og straf for desertering eller unddragelse af værnepligt ikke i sig selv velbegrundet frygt for forfølgelse i konventionens forstand. I punkt 170 anføres følgende: "Der findes imidlertid også tilfælde, hvor tvungen militærtjeneste kan være den eneste grund til at påberåbe sig flygtningestatus. Der kan f.eks. være tale om en person, som kan godt gøre, at udførelse af militærtjeneste ville have krævet, at han skulle deltage i militære aktioner, som strider mod hans oprigtige politiske, religiøse eller moralske overbevisning eller mod gyldige samvittighedsgrunde." I punkt 171 anføres videre: "Det er dog ikke enhver overbevisning, hvor oprigtig den end måtte være, som vil udgøre tilstrækkeligt grundlag for at påberåbe sig flygtningestatus efter desertering eller unddragelse af værnepligt. Det er ikke nok for en person at være uenig med sin regering i spørgsmålet om en given militær aktions politiske berettigelse. Når den type militæraktion, som et individ ikke ønsker at blive forbundet med, imidlertid fordømmes af det internationale samfund som værende i modstrid med fundamentale regler for menneskelig adfærd, kan straf for desertering eller unddragelse af værnepligt i lyset af alle definitionens andre vilkår i sig selv anses for forfølgelse." I punkt 174 anføres endelig: "Det er selvsagt nødvendigt at vurdere ægtheden af en persons politiske, religiøse eller moralske overbevisning eller af hans samvittighedsgrund for at nægte at udføre militærtjeneste gennem en grundig undersøgelse af hans personlighed og baggrund. Det faktum, at han evt. har givet udtryk for sine holdninger forud for indkaldelsen til militæret, eller at han allerede har haft vanskeligheder med myndighederne på grund af sin overbevisning, er relevante omstændigheder i denne sammenhæng. En yderligere indikator på ægtheden i hans overbevisning kan være, om han er blevet indkaldt til obligatorisk militærtjeneste, eller om han frivilligt har ladet sig hverve til hæren." FN's generalforsamling har flere gange, senest den 15. maj 2013, fordømt overtrædelser af internationale humanitære love og menneskerettighedskrænkelser begået blandt andet af syriske myndigheder og regeringstilknyttede militser under krigen i Syrien. Udenrigsministeriet har i notat af 3. april 2013 blandt andet oplyst følgende: "Af en række rapporter fremgår, at der i øjeblikket pågår omfattende menneskerettighedsovertrædelser, som regimets militære styrker begår, hvilket bevirker en fare for, at soldater i den syriske regimehær kan blive tvunget til at deltage i eller overvære menneskerettighedsovertrædelser, såsom henrettelser, tortur og mishandling, mishandling og voldtægt af mindreårige drenge eller piger, mænd og kvinder, beskydning af civile, civile områder eller direkte beskydning eller bombing af fx sundhedsfaciliteter, bagerier og benzinstationer." Flygtningenævnet lægger i overensstemmelse med ansøgerens forklaring til grund, at han vil blive indkaldt til militærtjeneste igen, og at han ikke ønsker dette, idet

han ikke vil deltage i de forbrydelser, der bliver begået af den syriske hær. Det bemærkes, at ansøgerens forklaring om genindkaldelse støttes af de generelle oplysninger herom, der er indeholdt i Udenrigsministeriets notat af 3. april 2013. Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgerens grunde til ikke at ville deltage i krigen må anses for sådanne gyldige samvittighedsgrunde, som er omfattet af flygtningekonventionen og dermed udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2013/12

Nævnet meddelte i **november 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2009. I 2009 meddelte Udlændingestyrelsen ansøgeren afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. I 2010 stadfæstede Flygtningenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse. I 2013 genoptog Flygtningenævnet sagen på baggrund af nye baggrundsoplysninger om værnepligtsforhold i Syrien. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Afrin, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter straf og overgreb fordi han har unddraget sig indkaldelse til militærtjeneste, samt at hans militærunddragelse efter myndighedernes opfattelse er en politisk aktivitet. Den [...] 2010 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen den [...] 2009, hvormed ansøgeren blev meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Flygtningenævnet anførte i sin afgørelse blandt andet: ”Uanset om det lægges til grund, at ansøgeren har unddraget sig militærtjeneste som forklaret af ham, kan dette forhold hverken begrunde asyl eller beskyttelsesstatus. Efter Operational Guidance Note Syria, risikerer ansøgeren ikke en uforholdsmæssig sanktion.” *I sommeren 2013* har Flygtningenævnet ex officio genoptaget sagen. Baggrunden for beslutningen om at genoptage sagen var blandt andet Udenrigsministeriets notat af 3. april 2013, hvoraf det blandt andet fremgår, at syrisk lovgivning ikke giver adgang til at nægte militærtjeneste, og at den mindste straf, der i øjeblikket pålægges for udeblivelse af militærtjeneste, er anholdelse med henblik på at blive bragt til et tjenestested til af-tjening af værnepligt med forlængelse af tjenestetiden. Endvidere fremgår det, at kontrolofficerer fra betroede grupper har umiddelbar bemyndigelse til at slå enhver soldat eller officer ihjel, såfremt vedkommende mistænkes for at ville ønske eller forsøge at desertere, eller hvis vedkommende på anden vis ikke udfører sin pligt. Det fremgår endvidere af notatet, at det syriske militær i den aktuelle konflikt begår omfattende menneskerettighedskrænkelser, herunder overgreb på civile, og at soldater i den syriske hær kan blive tvunget til at deltage i eller overvære sådanne handlinger. Endelig fremgår det af notatet, at syriske mænd indtil det 42. år kan indkaldes til tjeneste. Idet det lægges til grund, at ansøgeren er udeblevet fra militærtjeneste, og efter oplysningerne i Udenrigsministeriets notat, finder nævnet det sandsynliggjort, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens

§ 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2013/16

Der kan endvidere henvises til den i afsnit 7.3.4 nævnte afgørelse Syrien/2013/6.

7.3.2.2 Værnepligt – genindkaldelse

Nævnet meddelte i **maj 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Flygtningenævnet lægger ansøgers forklaring til grund. Ansøgeren er etnisk araber, sunni-muslim og fra Idleb, [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. I perioden fra *foråret* til *sommeren* 2011 deltog ansøgeren i 30 til 35 regeringskritiske demonstrationer. Som følge af sin deltagelse blev han to gange fængslet i henholdsvis 10 dage *i foråret* 2011 og i 17 dage *senere i foråret* 2011, hvorunder han blev afhørt og tortureret. Han blev efter den sidste anholdelse løsladt mod at underskrive en erklæring om ikke at deltage i demonstrationer. Ansøgeren besluttede at udrejse sammen med sin familie. Få dage inden sin udrejse blev han genindkaldt til militæret ved, at hans navn blev opråbt i moskéen og endvidere modtog hans mor i hans fravær en indkaldelse på bopælen. Ansøgeren og familien udrejste herefter af Syrien. Flygtningenævnet finder det på denne baggrund sandsynliggjort, at ansøgeren ved en fornyet indrejse i Syrien vil være i myndighedernes søgelys som følge af sin uddragelse af aftjening af militærtjeneste, hvorved nævnet blandt baggrundsoplysningerne blandt andet lægger vægt på Udenrigsministeriets notat af 3. april 2013. Ansøgeren opfylder derfor betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet har ved statusvalget lagt vægt på, at ansøgeren unddrog sig militærtjeneste under omstændigheder, der af myndighederne må tages som udtryk for, at han er modstander af det syriske regimes fremfærd overfor borgerne. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2013/20

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2001. I 2002 blev ansøgeren meddelt opholdstilladelse i Danmark på andet grundlag. I 2012 søgte ansøgeren om asyl i Danmark, efter at hans opholdstilladelse på andet grundlag var blevet inddraget og han havde søgt asyl i et andet europæisk land. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har været medlem af Baath-partiet i perioden fra 1991 til 1993 i forbindelse med sin tid i militæret. Ansøgeren deltog ligeledes i politiske optog for 13 år siden. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til hjemlandet frygter at blive henrettet som militærnægter af de syriske myndigheder, idet han er udeblevet fra en genindkaldelse til militærtjeneste af den [...] 2013. Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at hans broder har

oplyst, at militærpolitiet opsøgte ansøgerens familieboepæl. I den forbindelse fremkom militærpolitiet med trusler, såfremt ansøgeren ikke meldte sig til militærtjeneste. Endvidere har ansøgeren anført, at hans navn fremgår af en liste over eftersøgte i Syrien, hvilket vil medføre dødsstraf for ham, såfremt ansøgeren vender tilbage til Syrien. Ligeledes har ansøgeren forklaret, at hans brødre formentlig er flygtet fra Syrien til Libanon for også at undgå genindkaldelse til militærtjeneste. Vedrørende den påberåbte genindkaldelse til militærtjeneste må det tillægges vægt, at indkaldelsen skete mundtligt over for familiemedlemmer, og ansøgerens viden om indkaldelsen alene er baseret på andenhåndsuplysninger. Hertil kommer, at ingen af ansøgerens to yngre brødre, som begge er under 30 år, er blevet genindkaldt, og at ansøgeren i øvrigt ikke har forklaret overbevisende om genindkaldelsen. På baggrund af det anførte kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren er blevet genindkaldt til militærtjeneste. Da ansøgeren efter sin egen forklaring ikke i øvrigt har haft problemer med myndighederne, kan det ikke lægges til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden risikerer forfølgelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Udlændingestyrelsen har tilkendegivet, at man ikke med fornøden sikkerhed kan bortse fra, at ansøgeren ved en tilbagevenden til sit hjemmeområde i Damaskus vil være i en reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet meddeler allerede af denne grund den statsløse palæstinenser fra Syrien [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Statsløspal/2013/2

7.3.3 Personer, der er efterstræbt af det syriske styre

Nævnet meddelte i **marts 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en kvindelig statsborger og tre børn fra Syrien. Indrejst i 2012 sammen med sin moder. Sagen er sambehandlet med sagen vedrørende ansøgerens moder, der inden udrejsen af Syrien boede hos ansøgeren. Moderen blev ligeledes meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af eksponeringen af familien. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk kurder og sunni-muslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun gennem sit arbejde som sygeplejerske på et sygehus i Damaskus har modtaget og behandlet sårede personer fra begge sider af konflikten. Ansøgeren blev som en del af personalet på sygehuset også truet af Den Frie Syriske Hær, hvis ikke sårede personer fra oprørsgruppen blev behandlet. Ansøgerens bil blev brændt af foran hendes bolig af ukendte personer, ligesom familiens bolig blev ransaget af myndighederne. Ansøgeren blev i *begyndelsen af* 2012 tilbageholdt i et kvindefængsel i nogle timer. I *den følgende måned* 2012 blev to læger og en sygeplejerske dræbt og efterladt foran hospitalet. I *foråret* 2012 var der en skudveksling umiddelbart foran ansøgerens bopæl, og området blev genstand for myndighedernes undersøgelse. Ansøgeren frygter for sit og sin families liv, især fordi hun har behandlet personer fra Den Frie Syriske hær. Hun frygter ved en tilbagevenden til

Syrien, at hun vil blive anholdt af sikkerhedstjenesten, fordi hun har hjulpet Den Frie Syriske Hær. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund, idet forklaringen har fremstået troværdig og selvoplevet, og da ansøgeren i nævnet har afgivet en sammenhængende forklaring vedrørende det tidsmæssige forløb. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren, der er uddannet sygeplejerske, arbejdede på hospitalet i [...]. Efter at urolighederne i Syrien nåede frem til [...], har ansøgeren i forbindelse med sit arbejde behandlet sårede soldater fra både den syriske hær og fra den Frie Syriske Hær. Det må endvidere lægges til grund, at ansøgeren på opfordring fra et familiemedlem som privatperson har behandlet sårede soldater fra Den Frie Syriske hær. Flygtningenævnet finder at kunne lægge til grund, at ansøgeren i *begyndelsen af 2012* blev hentet på hospitalet og bragt til en samtale i fængslet i [...]. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om grunden til, at hun blev afhentet til samtale, ligesom nævnet ikke finder grundlag for at afvise forklaringen om, at ansøgeren fik lov til at forlade stedet, efter at familiens indflydelsesrige bekendte havde intervenseret. Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren tog skridt til at forlade Syrien, efter at to læger og en sygeplejerske blev dræbt og anbragt uden for hospitalet i [...], ligesom nævnet ikke finder grundlag for at afvise ansøgerens forklaring om, at den episode, der fandt sted foran hendes bopæl i *foråret 2012*, yderligere bidrog til at øge ansøgerens eksponering som en person, der har ydet medicinsk hjælp til oprørsstyrkerne. Flygtningenævnet finder under disse omstændigheder, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] samt tre børn opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2013/21

Nævnet meddelte i **april 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er etnisk araber, statsløs palæstinenser og muslim fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har forud for sin udrejse i et vist omfang været aktiv for den frie syriske hær (FSA). Hans aktiviteter bestod i at hjælpe sårede på felthospitaler, skaffe medicin og angive stikkere for det syriske regime til FSA. Han har endvidere deltaget i og arrangeret demonstrationer mod det syriske styre, ligesom han på sin gruppes Facebook-profil har videregivet oplysninger om formodede stikkere og advaret om kommende angreb. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter at blive fængslet og dræbt af de syriske myndigheder som følge af sin deltagelse i oprøret mod styret og som følge af sin værnepligtsunddragelse. Ansøgeren modtog i slutningen af foråret 2012 en tilsigelse om aftjening af værnepligt efter endt uddannelse. I starten af sommeren modtog ansøgeren endnu en indkaldelse, hvorefter ansøgeren fraflyttede bopælen. Herefter opsøgte myndighederne hans families bopæl hver anden eller tredje dag. Myndighederne ransagede endvidere bopælen én gang og tog faderen med for at få ansøgeren til at melde sig. Efter fire dage blev faderen løsladt, selvom ansøgeren ikke

havde meldt sig. Den [...] 2012 så ansøgeren i tv, at der var blevet bombet i hans bolig-område, ligesom der blev vist billeder af hans bopæl. På bopælen fandt ansøgeren to lig, som kan have været hans forældre. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Ansøgeren er statsløs palæstinenser og muslim. Ansøgeren er født i 1992 og nævnet lægger på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren, da han var fyldt 18 år, blev indkaldt til session og fik udstedt en soldaterbog, hvorefter han, efter at have afsluttet sin uddannelse i slutningen af foråret 2012, blev indkaldt for at aftjene værnepligt i den syriske hær. Nævnet har lagt vægt på, at ansøgerens forklaring om værnepligten støttes af de foreliggende baggrundsoplysninger. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren blev tiltagende politisk aktiv, og han blev tilknyttet en gruppe af andre unge, der deltog i demonstrationer mod det syriske regime både i [...] og i andre bydele nær Damaskus, og at han i et vist omfang ydede støtte til FSA i form af transport og hjælp til sårede. Ansøgeren har således ikke været profileret, men nævnet lægger til grund, at det i lokalområdet var kendt, at ansøgeren støttede FSA i det beskrevne omfang. Nævnet finder, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien, især på grund af værnepligtunddragelsen, risikerer at blive udsat for alvorlige sanktioner. Nævnet finder endvidere, at der er en alvorlig risiko for, at ansøgeren i forbindelse med, at han mod sin vilje tvinges til at udføre militærtjeneste i den syriske hær, vil blive pålagt at udføre handlinger, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen og udlændingeloven. Flygtningenævnet finder derfor, at ansøgeren opfylder betingelserne for asyl i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Vedrørende udelukkelsesgrundene lægger nævnet på grundlag af ansøgerens forklaring til grund, at ansøgeren i forbindelse med den højspændte politiske situation i [...] har videregivet oplysninger om personer med formodet tilknytning til regimet via Facebook og mundtligt videregivet sådanne oplysninger til medlemmer af FSA. Ansøgeren har haft sit politiske virke på gadeplan og har ikke besiddet en position, der har medført, at hans oplysninger kunne tillægges en særlig betydning. Flygtningenævnet finder derfor ikke, at ansøgeren er omfattet af udelukkelsesgrunden i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, idet Flygtningenævnet ikke finder, at der er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået en alvorlig ikke politisk forbrydelse, jf. flygtningekonventionens artikel 1 F (b).... Flygtningenævnet meddeler herefter ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2013/17

Nævnet meddelte i **april 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsløs palæstinenser fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgeren er statsløs palæstinenser, etnisk araber og muslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, men han har deltaget i flere demonstrationer fra *foråret* 2011 og frem til sin udrejse af Syrien. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han efter en demonstration i *foråret* 2011 blev anholdt ved en vejspærring, og at han var tilbageholdt i tre dage, hvor han

blev udsat for tortur. Han blev løsladt på betingelse af, at han skulle samarbejde med politiet. Ansøgeren kontaktede ikke politiet efterfølgende, men begyndte efter et stykke tid på ny at demonstrere. Ansøgeren har videre henvist til, at han senere igen blev anholdt under en razzia i sit område og ført til politistationen, hvor han blev udsat for fysiske overgreb, men at det lykkedes ham at flygte, da politistationen blev stormet af demonstranter og pårørende til de anholdte. Ansøgeren skjulte sig i syv til 11 dage hos en ven, hvorefter han udrejste af Syrien. Under razziaen slog myndighederne ansøgerens far og sagde, at de ville slå ansøgeren ihjel, hvis de fandt ham. Flygtningenævnet finder, at ansøgeren skal bedømmes i forhold til Syrien, hvor han er født og har boet frem til udrejsen. Flygtningenævnet finder i det væsentlige at kunne lægge ansøgerens forklaring om sit asylmotiv til grund, idet forklaringen trods mindre divergenser har været konsistent og troværdig. Forklaringen om de to anholdelser støttes tillige af faderens oplysninger til *udlændingemyndighederne i et andet europæisk land*. Det lægges således til grund, at ansøgeren ved de syriske myndigheder er registreret som politisk aktiv, og Flygtningenævnet finder det sandsynliggjort, at han på denne baggrund vil være i de syriske myndigheders søgelys ved en genindrejse og i den forbindelse risikerer forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet meddeler derfor den statsløse palæstinenser [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2013/33

Nævnet meddelte i **august 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en statsløs kurder fra Syrien (M) og en statsborger fra Syrien (K) og et fælles barn. Indrejst i henholdsvis 2011 og 2012. Sammen med den mandlige ansøger indrejste en fælles datter, som blev myndig forud for sagens behandling i nævnet. Hendes sag blev i nævnet sambehandlet med forældrenes sag. Hun havde ikke et selvstændigt asylmotiv, men henviste til faderens problemer med de syriske myndigheder. Under henvisning til afgørelsen i forældrenes sag og henset til, at hun var indrejst som mindreårig sammen med den mandlige ansøger, meddelte nævnet hende opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Ægteparrets myndige søn var i 2010 meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøgerne er etniske kurdere og muslimer fra Damaskus, Syrien. Den mandlige ansøger er statsløs, og den kvindelige ansøger er syrisk statsborger. Ansøgerne har ikke været medlemmer af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer. Den mandlige ansøger har støttet og sympatiseret med det kurdiske parti PYD. Den mandlige ansøger har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Syrien frygter myndighederne, fordi han har deltaget i en demonstration mod regimet. Den kvindelige ansøger har som asylmotiv henvist til, at hun frygter myndighederne på grund af den mandlige ansøgers forhold. Ansøgerne har til støtte herfor forklaret, at en af ansøgernes sønner blev anholdt i *sommeren* 2008 og tilbageholdt i ca. 20 dage, fordi han sympatiserede med PYD. PYD hjalp sønnen med at flygte, og i 2010 fik han asyl i Danmark. Om morgenen efter sønnens flugt blev

ansøgernes bopæl ransaget af bevæbnede myndighedspersoner. Da de ikke kunne finde sønnen, tog de den mandlige ansøger med til et fængsel, hvor han blev tilbageholdt i omkring to måneder indtil *efteråret* 2008. Den mandlige ansøger blev udsat for tortur, idet myndighederne mente, at han havde hjulpet sønnen med at flygte. Den mandlige ansøger blev løsladt mod bestikkelse, og derefter blev ansøgerne hver eller hver anden måned opsøgt af myndighedspersoner. Den mandlige ansøger var nødt til at betale bestikkelse for at undgå at blive anholdt. *I efteråret* 2011, mens den mandlige ansøger hentede sin datter i skole, blev bopælen ransaget af myndighedspersoner, der ledte efter ansøgeren. Den mandlige ansøger blev advaret herom gennem den kvindelige ansøgers brors søn, hvorefter han og datteren flygtede ud af landet med hjælp fra PYD. Den kvindelige ansøger forlod hjemmet og tog ophold hos slægtninge, indtil hun udrejste med en mindreårig søn. Flygtningenævnet finder ikke at kunne lægge til grund, at den mandlige ansøger umiddelbart forud for udrejsen har deltaget i en demonstration mod det syriske regime, og at myndighederne i den forbindelse har ransaget bopælen og ledt efter den mandlige ansøger. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at den mandlige og den kvindelige ansøger har afgivet divergerende forklaringer om episoden forud for udrejsen, ligesom forklaringen på flere punkter fremstår usandsynlig og ikke selvoplevet. Flygtningenævnet finder derimod at kunne lægge til grund, at den mandlige ansøger har været anholdt og tilbageholdt i 2008, og at ansøgerne efterfølgende regelmæssigt og gennem længere tid er blevet opsøgt af myndighederne og afkrævet bestikkelse. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at ansøgernes forklaring herom har været konsistent og troværdig, ligesom den støttes af oplysningerne i ansøgernes søns asylsag. Under hensyn til, at den mandlige ansøger er statsløs kurder, har været fængslet som mistænkt for at sympatisere med et kurdisk parti, regelmæssigt er blevet opsøgt af myndighederne og afkrævet bestikkelse, er udrejst illegalt af landet, har søgt asyl i udlandet og har en søn, der er flygtet fra myndighederne og har opnået asyl i udlandet, finder Flygtningenævnet, at det er sandsynliggjort, at den mandlige asylansøger i tilfælde af en tilbagevenden til Syrien risikerer forfølgelse. Flygtningenævnet meddeler derfor den statsløse kurder [...] og den syriske statsborger [...] samt det medfølgende barn [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2013/22

Der kan endvidere henvises til de i afsnit 3.4.1 nævnte afgørelser Syrien/2013/24 og Statsløspal/2013/4, til den i afsnit 3.4.2 nævnte afgørelse Syrien/2013/25, til den i afsnit 5.8.3.3 nævnte afgørelse Syrien/2013/28 samt til den i afsnit 7.3.4 nævnte afgørelse Syrien/2013/6.

7.3.4 Personer, der har arbejdet for det syriske styre

Nævnet meddelte i **februar 2013** opholdstilladelse (**B-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. Ansøgerens ægtefælle og børn var meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. **Flygtningenævnet** udtalte: "Ansøge-

ren er etnisk kurder og muslim fra [...], Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han i *begyndelsen af 2012* blev genindkaldt til aftjening af værnepligt. Ansøgeren rev tilsigelsen i stykker og mødte ikke op, idet han havde børn og ikke ønskede at deltage i urolighederne. Herefter eftersøgte myndighederne tre gange ansøgeren på hans moders bopæl og en gang på hans broders bopæl, mens ansøgeren opholdt sig hos sin søster. Ansøgeren udrejste herefter med sin familie. Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring til grund. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet kan tiltræde Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgeren, der har nægtet at efterkomme en genindkaldelse til militæret, ved en tilbagevenden til Syrien, under de nuværende forhold, vil være i en reel risiko for at blive udsat for tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgerens ægtefælle og børn er meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, på grund af ansøgerens forhold, og at dette ligeledes vil kunne give anledning til konflikter for ansøgeren ved en tilbagevenden til Syrien. Flygtningenævnet finder ikke grundlag for at udsætte sagen for at afvente resultatet af Flygtningenævnets høring af 1. februar 2013 vedrørende oplysninger om de nuværende værnepligtsforhold i Syrien, da Flygtningenævnet ikke finder, at høringssvaret kan antages at bevirke et andet resultat. Efter flygtningekonventionen af 28. juni 1951, artikel 1 F, skal konventionen ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette. Ansøgeren har under sin værnepligt fra 1994 til 1997 været menig i sikkerhedstjenesten i Damaskus og haft vagttjeneste som sin væsentligste funktion. Det kan efter ansøgerens forklaring lægges til grund, at ansøgeren havde en klar formodning om, at der blev anvendt tortur i et for ham ukendt omfang. Ansøgeren har efter ordre deltaget i et mindre antal anholdelser, hvoraf ansøgeren efterfølgende blev bekendt med, at to personer formentlig var blevet udsat for tortur. Ansøgeren havde en formodning om, at også de andre anholdte risikerede tortur. Flygtningenævnet finder ikke, at disse forhold har en sådan karakter, at ansøgeren, herunder efter en proportionalitetsafvejning, er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F. Flygtningenævnet har lagt vægt på, at ansøgeren alene var menig værnepligtig, og at forholdene er begået efter ordre under ansøgerens militære tjeneste, på et tidspunkt hvor ansøgeren var ganske ung, og som ligger mere end 15 år tilbage i tid. Flygtningenævnet har tillige lagt vægt på, at ansøgeren ikke selv har deltaget i hverken afhøringer eller udøvelse af tortur. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren skal udelukkes fra opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2." Syrien/2013/29

Nævnet meddelte i **april 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder og muslim fra Aleppo, Syrien. Ansøgeren har i perioden fra 2008 til 2009 været medlem af partiet Al-Wahda Al-Demokrati Al-Kurdi Yekiti. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han er deserteret fra sin militærtjeneste, og at han ved en tilbagevendende til Syrien derfor vil blive slået ihjel. Han deserterede på baggrund af en episode, hvor han sammen med sin deling var taget ud for at anholde en eftersøgt. Den eftersøgte ville ikke frivilligt følge med, hvorfor en af soldaterne blev beordret til at skyde ham. Da soldaten nægtede, blev denne selv skudt af delingens kaptajn, som efterfølgende også skød den eftersøgte. Ansøgeren var bange for, at det kunne blive ham selv en anden dag, da han heller ikke ville være i stand til at skyde et andet menneske. Han flygtede efterfølgende under en nattevagt. Flygtningenævnet kan i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring til grund, herunder at han blev genindkaldt til aftjening af værnepligt i den syriske hær. Nævnet lægger videre til grund, at ansøgeren i sommeren 2012 blev afhentet af militærpolitiet, og at han fik til opgave at være vagt ved et checkpoint og deltage i natlige anholdelsesaktioner. Nævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren, som forklaret, deltog i fem natlige anholdelsesaktioner, og at han deserterede i efteråret 2012 under indtryk af de begivenheder, der havde fundet sted ved den sidste natlige anholdelsesaktion. Ansøgerens forklaring om, at der under de nuværende forhold i Syrien sker genindkaldelser om aftjening af værnepligt, understøttes af de foreliggende baggrundsoplysninger. Flygtningenævnet finder det herefter sandsynliggjort, at ansøgeren ved en fornyet indrejse i Syrien vil være i myndighedernes søgelys som følge af deserteringen, og at han vil være i risiko for alvorlige sanktioner. Der kan i den forbindelse henvises til Udenrigsministeriets notat af 3. april 2013, hvoraf blandt andet fremgår, at deserterede soldater, der kommer i myndighedernes varetægt, vurderes at være i umiddelbar fare for at blive mishandlet. Ansøgeren opfylder derfor betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1. Nævnet har ved statusvalget lagt vægt på, at ansøgeren deserterede under omstændigheder, der af myndighederne må tages som udtryk for, at han er modstander af det syriske regimes fremfærd over for borgerne. Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgerens forhold kan henføres under udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3. Nævnet lægger i den forbindelse vægt på, at ansøgeren blev tvunget til fornyet tjeneste i hæren, og at han var menig soldat under den kortvarige tjeneste. Nævnet lægger videre vægt på, at ansøgeren ifølge sin egen forklaring ikke har personligt kendskab til voldelige episoder før under den femte anholdelsesaktion, som gav anledning til, at han straks deserterede. Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1.” Syrien/2013/6

Nævnet meddelte i **oktober 2013** opholdstilladelse (**K-status**) til en mandlig statsborger fra Syrien. Indrejst i 2012. **Flygtningenævnet** udtalte: ”Ansøgeren er etnisk kurder

og muslim fra al-Malikia, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som det væsentligste asylmotiv henvist til, at han aftjente militærtjeneste fra den [...] 2009, indtil han deserterede den [...] eller [...] 2012, idet han blev tvunget til at skyde mod civilbefolkningen, hvilket han nægtede. Ved en tilbagevenden risikerer han at blive skudt eller i det mindste genindkaldt og i den forbindelse at blive pålagt at skyde mod civile. Han har tillige forklaret, at han under fire dages orlov hjemme fra militæret fra den [...] 2010 blev anholdt af efterretningstjenesten dagen efter i forbindelse med en ransagning efter ansøgerens broder og fader, som var politisk aktive. Ansøgeren var hjemme, og han blev taget med og tilbageholdt i et fængsel i Damaskus. Her blev han udsat for tortur samt afhørt om sin familie og løsladt den [...] 2010 med besked om at melde sig til myndighederne den femte i hver måned. Hans militærtjeneste blev forlænget på grund af tilbageholdelsen. Han har desuden henvist til, at han flere gange efter deserteringen har deltaget i demonstrationer, og at myndighederne er ude efter ham, fordi han har deltaget. Udenrigsministeriet har efter anmodning fra Flygtningeævnet indhentet informationer om forholdene vedrørende aftjening af værnepligt i Syrien og har i notat af 3. april 2013 redegjort herfor. Efter oplysningerne i notatet lægger Flygtningeævnet til grund, at ansøgeren må påregne at blive genindkaldt til militærtjeneste, hvis han sendes tilbage til Syrien. Af notatet fremgår endvidere blandt andet: "Af en række rapporter fremgår, at der i øjeblikket pågår omfattende menneskerettighedsovertrædelser, som regimets militære styrker begår, hvilket bevirker en fare for, at soldater i den syriske regimehær kan blive tvunget til at deltage i eller overvære menneskerettighedsovertrædelser, såsom henrettelser, tortur og mishandling, mishandling og voldtægt af mindreårige drenge eller piger, mænd og kvinder, beskydning af civile, civile områder eller direkte beskydning eller bombing af fx sundhedsfaciliteter, bagerier og benzinstationer." Flygtningeævnet lægger efter ansøgerens forklaring til grund, at han ikke vil aftjene værnepligt, idet han ikke vil deltage i de forbrydelser, der bliver begået af den syriske hær. Flygtningeævnet finder herefter, at ansøgerens grunde til ikke at ville deltage i krigen må anses for sådanne gyldige samvittighedsgrunde, som er omfattet af flygtningekonventionen og dermed udlændingelovens § 7, stk. 1. Allerede af denne grund findes ansøgeren som udgangspunkt omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningeævnet har herefter vurderet, om der på grund af ansøgerens egen forklaring er alvorlig grund til at antage, at ansøgeren har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet jf. flygtningekonventionens artikel 1 F. Flygtningeævnet lægger herved til grund, at ansøgeren har forklaret, at han i en periode fra *foråret* 2011 til han deserterede i begyndelsen af 2012 har gjort tjeneste som menig ved en vagtpost uden for Dara'a, og at han ved to lejligheder har været udkommanderet til at opløse demonstrationer. Efter ansøgerens rang af menig og henset til, at han ikke selv har deltaget i anholdelser ved vejspærringen, og at han har afvist at skyde på demonstranter, findes der ikke at være udvist forhold, der vil

kunne begrunde udelukkelse efter udlændingelovens § 10.... Flygtningenævnet meddeler derfor den syriske statsborger [...] opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1." Syrien/2013/10

Kapitel 8

Statistik

8.1 Flygtningenævnets afgørelser i 2013

Flygtningenævnet har i 2013 afholdt 481 nævnsmøder og truffet afgørelse i i alt 1.311 sager vedrørende 1.706 personer. Nævnet har i gennemsnit behandlet 2,9 sag pr. nævns-møde.

Tabel 1 nedenfor viser nævnets afgørelser i 2013 samt 2012 opgjort i personsager fordelt på sagstyper.

Tabel 1. Nævnets afgørelser fordelt på sagstyper

	2012	2013
Nye spontansager	1.441	1.505
Genoptagede spontansager	49	144
Inddragelsessager	13	21
Bortfaldssager	20	20
Udsendelsessager	14	13
Statusændringssager	0	3
Afgjorte sager i alt	1.537	1.706

Note: Hertil kommer i alt 325 personsager afsluttet uden afgørelse, herunder hjemvisninger, jf. herom nærmere afsnit 8.3

8.2 Sagernes behandlingsform

Tabel 2 viser nævnets afgørelser i 2013 opgjort i personsager fordelt på behandlingsform.

Tabel 2. Nævnets afgørelser fordelt på behandlingsform

	Mundtligt nævnsmøde	Skriftligt nævnsmøde	Skriftlig votering	Formand alene	I alt
Nye spontansager	1.440	4	30	31	1.505
Genoptagede spontansager	75	0	0	69	144
Inddragelsessager	21	0	0	0	21
Bortfaldssager	15	4	1	0	20
Udsendelsessager	12	0	1	0	13
Statusændringsager	0	3	0	0	3
I alt	1.563	11	32	100	1.706

Som det fremgår af tabellen, blev hovedparten af sagerne behandlet på mundtligt nævnsmøde. Det bemærkes herved, at størstedelen af sagerne var nye spontansager, der som udgangspunkt behandles og afgøres på mundtligt nævnsmøde.

I 2013 har nævnet stadfæstet 23 sager vedrørende 28 personer på formandskompetencen, mens to sager vedrørende seks personer blev henvist til behandling på mundtligt nævnsmøde. Der er tale om sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, og som efter udlændingelovens § 53, stk. 8, kan behandles af formanden alene.

Der berammes som udgangspunkt 3 sager pr. nævnsmøde, men da en række sager udsættes med henblik på yderligere undersøgelser, herunder ægthedsvurdering af fremlagte dokumenter, lægeundersøgelser eller indhentelse af konkrete eller generelle baggrundsoplysninger via Udenrigsministeriet, afsluttes der færre sager, end der berammes. En del af de udsatte sager afgøres efterfølgende ved skriftlig votering. Endvidere må nogle sager omberammes på grund af sygdom eller på grund af tolkeproblemer.

8.3 Sager afsluttet uden en afgørelse

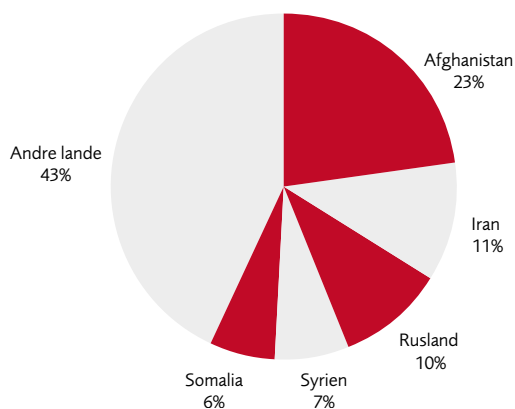
I 2013 blev i alt 325 personsager afsluttet uden en afgørelse. Sager, der er afsluttet uden en afgørelse omfatter sager, hvor ansøgeren har frafaldet sin klage over Udlændingestyrelsens afslag på asyl, er udrejst eller registreret som forsvundet, og sager hjemvist af nævnet eller trukket af Udlændingestyrelsen til fornyet behandling i første instans.

8.4 Nationalitetsfordelingen i afgjorte sager

Langt størstedelen af de sager, nævnet behandler, er nye spontansager og genoptagede spontansager (udgør tilsammen kategorien spontansager). Nævnet har i 2013 behandlet spontansager vedrørende ansøgere af 66 forskellige nationaliteter samt et antal sager vedrørende statsløse palæstinensere og 11 sager vedrørende ansøgere, hvor det ikke har været muligt at fastlægge deres identitet.

Figur 1 nedenfor illustrerer nationalitetsfordelingen i spontansager for de 5 største nationaliteter og andre lande.

Figur 1. Nationalitetsfordeling i afgjorte sager opgjort i personer

Tabel 3 nedenfor er en oversigt opgjort i personer over nationalitetsfordelingen af nævnets afgørelser i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager.

Tabel 3. Nationalitetsfordelingen i spontansager, inddragelsessager, bortfaldssager og udsendelsessager

Lande:	Spontan-sager	Inddragel-sessager	Bortfalds-sager	Udsendelses-sager	I alt
Afghanistan	383	8	-	2	393
Albanien	10	-	-	-	10
Algeriet	8	-	-	-	8
Armenien	73	-	-	-	73
Aserbajdsjan	9	-	-	-	9
Bangladesh	48	-	-	-	48
Benin	1	-	-	-	1
Bosnien-Hercegovina	1	-	1	-	2
Burkina Faso	1	-	-	-	1
Burma	21	-	-	-	21
Burundi	1	-	-	-	1
Cameroun	5	-	-	-	5
Chile	3	-	-	-	3
Cuba	2	-	-	-	2
Den Demokratiske Republik Congo	17	-	1	-	18
Egypten	4	-	-	-	4
Elfenbenskysten	4	-	-	-	4
Eritrea	11	-	-	-	11
Etiopien	1	-	-	-	1
Gambia	8	-	-	-	8
Georgien	10	-	-	-	10
Ghana	12	-	-	-	12
Guinea	5	-	-	-	5
Guinea-Bissau	8	-	-	-	8
Guyana	1	-	-	-	1
Hviderusland (Belarus)	9	-	-	-	9
Indien	13	-	-	-	13
Indonesien	1	-	-	-	1
Irak	72	4	7	1	84
Iran	178	3	1	3	185
Israel	1	-	-	-	1
Jordan	1	-	-	-	1

Lande:	Spontan- sager	Inddragel- sessager	Bortfalds- sager	Udsendelses- sager	I alt
Kapverdiske Øer	1	-	-	-	1
Kasakhstan	3	-	-	-	3
Kenya	2	-	-	-	2
Kina	17	-	-	-	17
Kosovo	2	-	-	1	3
Libanon	5	-	-	-	5
Liberia	1	-	-	-	1
Libyen	9	-	-	1	10
Mali	5	-	-	-	5
Marokko	10	-	-	-	10
Nepal	2	-	-	-	2
Nigeria	48	-	-	-	48
Pakistan	36	-	-	-	36
Rumænien	2	-	-	-	2
Rusland	163	4	4	-	171
Rwanda	1	-	-	1	2
Serbien	5	-	-	-	5
Sierra Leone	2	-	-	-	2
Slovakiet	3	-	-	-	3
Somalia	91	1	3	2	97
Sri Lanka	21	-	2	-	23
Statsløse	22	-	-	-	22
Statsløse palæstinensere	62	-	-	2	64
Sudan	15	-	-	-	15
Syrien	121	-	-	-	121
Tadsjikistan	2	-	-	-	2
Togo	1	-	-	-	1
Tunesien	16	-	-	-	16
Tyrkiet	11	1	-	-	12
Uganda	23	-	-	-	23
Ukendt	11	-	-	-	11
Ukraine	6	-	-	-	6
Usbekistan	6	-	-	-	6
Vietnam	-	-	1	-	1
Zambia	1	-	-	-	1
Zimbabwe	1	-	-	-	1
I alt	1649	21	20	13	1703

8.5 Udfaldet af afgørelser i nye spontansager for de enkelte nationaliteter

Som det fremgår af tabel 4 nedenfor, blev der i 2013 meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 413 personer svarende til 27 % (omfatter kun nye spontansager, dvs. ikke afgørelser i genoptagede spontansager, herunder genoptagede spontansager vedrørende personer fra Syrien) af det samlede antal personer, som fik deres sag behandlet som en ny spontansag i Flygtningenævnet i 2013.

Tabel 4. Udfaldet af nævnets afgørelser i nye spontansager i 2013

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Afghanistan	19	5	97	27	246	68	362	100
Albanien	-	-	-	-	10	100	10	100
Algeriet	-	-	-	-	8	100	8	100
Armenien	9	12	17	23	47	65	73	100
Aserbajdsjan	-	-	-	-	9	100	9	100
Bangladesh	1	2	-	-	47	98	48	100
Benin	-	-	-	-	1	100	1	100
Bosnien-Hercegovina	-	-	-	-	1	100	1	100
Burkina Faso	-	-	-	-	1	100	1	100
Burma	2	10	2	10	17	80	21	100
Burundi	-	-	-	-	1	100	1	100
Cameroun	-	-	-	-	5	100	5	100
Chile	-	-	-	-	3	100	3	100
Cuba	-	-	-	-	2	100	2	100
Den Demokratiske Republik Congo	3	18	-	-	14	82	17	100
Egypten	-	-	-	-	4	100	4	100
Elfenbenskysten	1	25	-	-	3	75	4	100
Eritrea	1	13	7	87	-	-	8	100
Etiopien	-	-	-	-	1	100	1	100
Gambia	-	-	-	-	8	100	8	100
Georgien	-	-	-	-	10	100	10	100
Ghana	1	8	-	-	11	92	12	100
Guinea	-	-	-	-	5	100	5	100
Guinea-Bissau	1	13	-	-	7	87	8	100
Guyana	-	-	-	-	1	100	1	100
Hviderusland (Belarus)	-	-	-	-	9	100	9	100
Indien	-	-	-	-	13	100	13	100

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Indonesien	-	-	-	-	1	100	1	100
Irak	4	6	1	1	66	93	71	100
Iran	45	39	17	15	54	46	116	100
Israel	-	-	-	-	1	100	1	100
Jordan	-	-	-	-	1	100	1	100
Kapverdiske Øer	-	-	-	-	1	100	1	100
Kasakhstan	-	-	-	-	3	100	3	100
Kenya	1	50	-	-	1	50	2	100
Kina	1	6	-	-	16	94	17	100
Kosovo	-	-	-	-	2	100	2	100
Libanon	-	-	-	-	5	100	5	100
Liberia	-	-	-	-	1	100	1	100
Libyen	-	-	-	-	9	100	9	100
Mali	-	-	-	-	5	100	5	100
Marokko	-	-	-	-	10	100	10	100
Nepal	-	-	-	-	2	100	2	100
Nigeria	1	2	-	-	43	98	44	100
Pakistan	7	19	-	-	29	81	36	100
Rumænien	-	-	-	-	2	100	2	100
Rusland	20	12	41	25	101	63	162	100
Rwanda	1	100	-	-	-	-	1	100
Serbien	-	-	-	-	5	100	5	100
Sierra Leone	-	-	-	-	2	100	2	100
Slovakiet	-	-	-	-	3	100	3	100
Somalia	-	-	12	13	79	87	91	100
Sri Lanka	4	19	3	14	14	67	21	100
Statsløse	11	58	-	-	8	42	19	100
Statsløse palæstinensere	5	10	16	31	30	59	51	100
Sudan	1	7	4	27	10	66	15	100
Syrien	25	30	23	27	36	43	84	100
Tadsjikistan	-	-	1	50	1	50	2	100
Togo	-	-	-	-	1	100	1	100
Tunesien	-	-	-	-	16	100	16	100
Tyrkiet	-	-	-	-	11	100	11	100
Uganda	3	14	-	-	19	86	22	100
Ukendt	-	-	-	-	11	100	11	100
Ukraine	3	50	-	-	3	50	6	100

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%	Pers.	%
Usbekistan	-	-	2	33	4	67	6	100
Zambia	-	-	-	-	1	100	1	100
Zimbabwe	-	-	-	-	1	100	1	100
I alt	170	11	243	16	1092	73	1505	100

8.6 Udfaldet af afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager for de enkelte nationaliteter

Tabel 5 nedenfor viser udfaldet af nævnets afgørelser opgjort i personer i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager.

Tabel 5. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i bortfaldssager, inddragelsessager og udsendelsessager

Lande:	Bortfaldssager		Inddragelsessager		Udsendelsessager		I alt
	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	Stad-fæstelse	Om-gørelse	
Afghanistan	-	-	4	4	2	-	10
Bosnien-Hercegovina	-	1	-	-	-	-	1
Congo, Den Demokratiske Republik	-	1	-	-	-	-	1
Irak	6	1	1	4	1	-	13
Iran	1	-	-	2	1	2	6
Libanon	-	-	-	-	1	-	1
Libyen	-	-	-	-	1	-	1
Rusland	-	4	4	-	-	-	8
Rwanda	-	-	-	-	1	-	1
Somalia	2	1	-	1	2	-	6
Sri Lanka	1	1	-	-	-	-	2
Statsløse palæstinensere	-	-	-	-	2	-	2
Tyrkiet	-	-	1	-	-	-	1
Vietnam	1	-	-	-	-	-	1
I alt	11	9	10	11	11	2	54

8.7 Genoptagede spontansager

Tabel 6 nedenfor viser nævnets afgørelser i genoptagede spontansager fordelt på nationalitet.

Tabel 6. Nationalitetsfordeling og udfaldet af nævnets afgørelser i genoptagede sager

Lande:	Tilladelse efter § 7, stk. 1		Tilladelse efter § 7, stk. 2		Afslag efter § 7		I alt	
	Personer	%	Personer	%	Personer	%	Personer	%
Afghanistan	12	57	3	14	6	29	21	100
Eritrea	2	67	1	33	-	-	3	100
Irak	-	-	-	-	1	100	1	100
Iran	61	98	-	-	1	2	62	100
Nigeria	-	-	-	-	4	100	4	100
Rusland	-	-	1	100	-	-	1	100
Statsløse	1	33	2	67	-	-	3	100
Statsløse palæstinensere	1	9	10	91	-	-	11	100
Syrien	16	43	21	57	-	-	37	100
Uganda	1	100	-	-	-	-	1	100
I alt	94	65	38	26	12	8	144	100

Som det fremgår af tabel 6, blev der meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 til 132 ud af 144 personer. Det høje tal for meddelelse af opholdstilladelse skal ses i forhold til, at nævnet som udgangspunkt kun genoptager asylsager, såfremt der foreligger væsentlige nye omstændigheder i sagen.

Flygtningenævnet tog i 2013 stilling til spørgsmålet om, hvorvidt sagen skulle genoptages i 795 personsager. Heraf blev 190 personsager genoptaget, mens der i 383 personsager blev meddelt afslag på genoptagelse. I 84 personsager afviste nævnet at behandle sagen, fordi nævnet ikke var bekendt med den pågældendes opholdssted, jf. udlændingelovens § 33, stk. 8. Endelig blev 113 anmodninger om genoptagelse hjemvist til ny behandling i Udlændingestyrelsen og 25 anmodninger om genoptagelse afsluttet uden afgørelse på grund af frafald eller udrejse af ansøger.

8.8 Omgørelsesprocent – alle spontansager

Nævnet har samlet i 2013 stadfæstet Udlændingestyrelsens afgørelse i 67 % af sagerne og omgjort 33 % (omfatter både spontansager og genoptagede spontansager, herunder et større antal afgørelser i sager vedrørende personer fra Syrien) af Udlændingestyrelsens afgørelser. Hvis afgørelser vedrørende ansøgere fra Syrien fraregnes, var omgørel-

sesprocenten 29 %. Heri medregnes ligeledes de genoptagede sager. Til sammenligning var omgørelsesprocenten 27 % i 2012. I 2011 var omgørelsesprocenten 32 %.

8.9 Sagsbehandlingstider

Den af regeringen i 2012 indgåede asylaftale indebar, at Flygtningenævnet i løbet af 2013 skulle nedbringe den aktuelle gennemsnitlige sagsbehandlingstid i spontansager til ca. 120 dage. Nævnet nåede målet i november og december 2013, hvor den gennemsnitlige sagsbehandlingstid var henholdsvis 108 og 83 dage. Den samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid for spontansager afgjort i hele 2013 var 155 dage.

Bilag 1

Uddrag af Flygtningekonventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling. (Udenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 55 af 24. november 1954, Lovtidende C)

Kapitel I

Almindelige bestemmelser

Artikel I

Bestemmelse af udtrykket flygtning«

A. For nærværende konventions formål skal udtrykket »flygtning« finde anvendelse på enhver person, der:

(1) i henhold til aftalerne af 12. maj 1926 og 30. juni 1928, konventionerne af 28. oktober 1933 og 10. februar 1938, protokollen af 14. september 1939 eller den Internationale Flygtningeorganisations statutter er blevet betragtet som flygtning;

de af den Internationale Flygtningeorganisation i dennes virksomhedsperiode trufne afgørelser om, at en person ikke kan anerkendes som flygtning, skal ikke være til hinder for, at den pågældende, når han opfylder de i dette afsnit under stk. 2 anførte betingelser, anerkendes som flygtning;

(2) på grund af begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951, og som følge af velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser befinder sig udenfor det land, i hvilket han har statsborgerret, og som ikke er i stand til – eller på grund af sådan frygt, ikke ønsker – at søge dette lands beskyttelse; eller som ikke har nogen statsborgerret, og på grund af sådanne begivenheder befinder sig udenfor det land, hvor han tidligere havde fast bopæl, og ikke er i stand til – eller på

grund af sådan frygt ikke ønsker – at vende tilbage dertil.

Med hensyn til en person, der har statsborgerret i mere end eet land, skal udtrykket »det land, i hvilket han har statsborgerret« betyde hvert af de lande, i hvilke han har statsborgerret. En person skal således ikke betragtes som værende uden beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret, såfremt han uden gyldig grund, der udspringer af velbegrundet frygt, har undladt at søge beskyttelse fra et af de lande, i hvilke han har statsborgerret.

B. (1) For denne konventions formål skal ordene »begivenheder, indtrådt inden den 1. januar 1951« i artikel I, afsnit A, betyde enten

- (a) »begivenheder, indtrådt i Europa inden den 1. januar 1951«; eller
- (b) »begivenheder, indtrådt i Europa eller andetsteds inden den 1. januar 1951«,

og hver kontraherende stat skal samtidig med sin underskrift, ratifikation eller tiltrædelse afgive en erklæring, hvori det tilkendegives, hvilkes af disse betydninger den anvender med hensyn til sine forpligtelser i henhold til denne konvention.

(2) Enhver kontraherende stat, som har valgt den under (a) anførte formulering, kan nårsomhelst udvide sine forpligtelser ved en til De Forenede Nationers generalsekretær stilet meddelelse om, at den vælger den under (b) anførte formulering.

C. Denne konvention skal ikke længere finde anvendelse på en person, der omfattes af bestemmelserne i afsnit A, såfremt han:

(1) påny frivilligt har søgt det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret;

eller

(2) efter at have mistet sin statsborgerret frivilligt har generhvervet denne;

eller

(3) har erhvervet en ny statsborgerret og nyder godt af det lands beskyttelse, i hvilket han er blevet statsborger;

eller

(4) frivilligt påny har bosat sig i det land, som han har forladt eller udenfor hvilket han er forblevet af frygt for forfølgelse;

eller

(5) ikke længere kan afslå at søge det lands beskyttelse, i hvilket han har statsborgerret, fordi de omstændigheder, ifølge hvilke han er blevet anerkendt som flygtning, er bortfaldet,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at søge beskyttelse fra det land, i hvilket han har statsborgerret;

(6) uden at være i besiddelse af nogen statsborgerret er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han er blevet anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede,

denne bestemmelse skal dog ikke finde anvendelse på en af denne artikels afsnit A (1) omfattet flygtning, som kan påberåbe sig tvingende grunde, der har deres oprindelse i tidligere forfølgelse, til at afslå at vende tilbage

til det land, i hvilket han tidligere havde fast bopæl.

D. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på personer, som for nærværende nyder beskyttelse eller bistand fra andre organer eller institutioner under De Forenede Nationer end De Forenede Nationers højkommisær for flygtninge.

Såfremt af en eller anden grund denne beskyttelse eller bistand er bortfaldet, uden at disse personers forhold er blevet endeligt fastlagt i overensstemmelse med de derpå sigtende beslutninger, vedtagne af De Forenede Nationers plenarforsamling, skal disse personer uden videre være berettiget til at nyde de i denne konvention omhandlede fordele.

E. Denne konvention skal ikke finde anvendelse på den, som af de kompetente myndigheder i det land, i hvilket han har bosat sig, anerkendes som havende de rettigheder og pligter, der er knyttet til besiddelse af statsborgerret i det pågældende land.

F. Denne konventions bestemmelser skal ikke finde anvendelse på den, om hvem der er alvorlig grund til at antage, at han:

- (a) har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, således som disse forbrydelser er defineret i de mellemfolkelige aftaler, som er indgået for at træffe forholdsregler herimod;
- (b) har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse udenfor tilflugtslandet, inden han som flygtning fik adgang til dette;
- (c) har gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med De Forenede Nationers mål og grundsætninger.

Artikel 31

Flygtninge, som ulovligt opholder sig i tilflugtslandet

1. Flygtninge, som kommer direkte fra et område, hvor deres liv eller frihed true- des i den i artikel 1 anførte betydning, og uden tilladelse indrejser til eller befinder sig indenfor de kontraherende staters område, skal ikke i disse stater kunne straffes for ulovlig indrejse eller ophold, forudsat at de uopholdeligt henvender sig til myndighederne og godtgør, at de har haft rimelig grund til deres ulovlige ind- rejse eller tilstedeværelse.

2. De kontraherende stater skal ikke pålægge sådanne flygtninge andre be- grænsninger i deres bevægelsesfrihed end dem, der er nødvendige, og sådanne begrænsninger skal alene anvendes, indtil flygtningenes forhold i landet er blevet ordnet, eller indtil de opnår adgang til et andet land. De kontraherende stater skal indrømme sådanne flygtninge en rimelig frist og alle nødvendige lettelser for at opnå adgang til et andet land.

Artikel 32

Udvisning

1. De kontraherende stater må ikke ud- vise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offent- lige orden.

2. En sådan flygtning må alene udvises på grundlag af en afgørelse, truffet i

overensstemmelse med gældende lov. Medmindre tvingende hensyn til statens egen sikkerhed tilsiger andet, skal der gives flygtningen adgang til at fremlægge bevisligheder for at rense sig og til dette formål at appellere til og lade give møde for vedkommende myndighed eller en eller flere af vedkommende myndighed særligt udpegede personer.

3. De kontraherende stater skal indrømme en sådan flygtning en rimelig frist til at søge lovlig adgang til et andet land. De kontraherende stater forbeholder sig retten til i denne tid at anvende sådanne interne foranstaltninger, som de måtte finde nødvendige.

Artikel 33

Forbud mod udvisning eller afvisning

1. Ingen kontraherende stat må på nogen- somhelst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne om- råder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser.

2. Nærværende bestemmelse kan dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågæl- dende land.

Bilag 2

Uddrag af protokol af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling

Artikel I

Almindelig bestemmelse

1. De i denne protokol deltagende stater forpligter sig til at anvende konventionens artikler 2-34 inklusive på de nedenfor definerede flygtninge.

2. I denne protokol skal betegnelsen »flygtning« – undtagen ved anvendelsen af denne artikels stk. 3 – forstås som enhver person, der omfattes af definitionen i konventionens artikel 1, som om ordene »som følge af begivenheder ind-

trådt før den 1. januar 1951 og« samt ordene »som følge af sådanne begivenheder« var udeladt i artikel 1 A (2).

3. Denne protokol skal af de deltagende stater anvendes uden geografisk begrænsning, idet dog deklarationer afgivet af stater, der allerede deltager i konventionen, i henhold til dennes artikel 1 B (1) (a) også skal være gældende i forhold til denne protokol, medmindre de er udvidet i henhold til konventionens artikel 1 B (2).

Bilag 3

Uddrag af andre særligt relevante konventioner

*Uddrag af Den Europæiske Menneske-
rettighedskonvention*

Artikel 3

Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Uddrag af 6. tillægsprotokol

Artikel 1

Dødsstraffen skal afskaffes. Ingen må idømmes en sådan straf eller henrettes.

*Uddrag af FN's konvention af
10. december 1984 mod tortur og anden
grusom, umenneskelig eller nedværdigende
behandling eller straf*

Artikel 3

1. Ingen deltagende stat må udvise, tilbagelevere (»refoulerer«) eller udlevere en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde for at antage, at han vil være i fare for at blive underkastet tortur.

2. Med henblik på at vurdere, om der foreligger sådanne grunde, skal de kompetente myndigheder tage alle de relevante omstændigheder i betragtning, herunder om der i den pågældende stat er et fast mønster af alvorlige, åbenbare eller massive krænkelse af menneskerettighederne.

*Uddrag af den internationale konvention
af 16. december 1966 om civile og
politiske rettigheder*

Artikel 7

Ingen må underkastes tortur eller grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. I særdeleshed må ingen uden sit frit afgivne samtykke underkastes medicinske eller videnskabelige eksperimenter.

Bilag 4

Bekendtgørelse af udlændingeloven, Lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013

Bekendtgørelse af udlændingeloven¹⁾

Herved bekendtgøres udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2012, med de ændringer, der følger af § 2, nr. 4-7, 9-11, 13-15 og 20, i lov nr. 1398 af 27. december 2008, § 3, nr. 3, 25 og 26, i lov nr. 1511 af 27. december 2009, § 1, nr. 90, i lov nr. 418 af 12. maj 2012, § 1 i lov nr. 571 af 18. juni 2012, § 1, nr. 32, 33 og 35-37, i lov nr. 572 af 18. juni 2012, § 1 i lov nr. 430 af 1. maj 2013²⁾, lov nr. 432 af 1. maj 2013, lov nr. 433 af 1. maj 2013, § 2 i lov nr. 434 af 1. maj 2013 og § 7 i lov nr. 647 af 12. juni 2013.

Den ændring, der vedrører § 9 f, stk. 4, og som følger af § 1, nr. 6, i lov nr. 572 af 31. maj 2010 om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler, samkøring af registre med henblik på styrket kontrol, reform af reglerne om tidsubegrænset opholdstilladelse, inddragelse af studieopholdstilladelser ved ulovligt arbejde, skærpede regler om indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter indrejse her i landet og opsættende virkning m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af justitsministeren, jf. § 2, stk. 2, i lov nr. 572 af 31. maj 2010.³⁾

Ændringen vedrørende § 9, stk. 2, 2. pkt., der følger af § 1, nr. 2, i lov 601 af 14. juni 2011 om ændring af udlændingeloven og lov om ægteskabets indgåelse og opløsning (Reform af ægtefællesammenføringsreglerne m.v.), er ikke indarbejdet i denne lovbekendtgørelse, da tidspunktet for ikrafttræden af denne ændring fastsættes af justitsministeren, jf. § 3, stk. 2, i lov nr. 601 af 14. juni 2011. Udlændingelovens § 9, stk. 2, 2. pkt., er senere ophævet, jf. § 1, nr. 8, i lov nr. 418 af 12. maj 2012 om ændring af udlændingeloven og forskellige andre love.

Den bekendtgjorte lovtæst vedrørende § 9 f, stk. 5-8, § 9 h, stk. 4, § 19, stk. 1, nr. 9, § 33, stk. 5, og § 52 b, stk. 1, nr. 3, gælder først fra den 1. oktober 2013, jf. § 4, stk. 2, i lov nr. 434 af 1. maj 2013 om ændring af straffeloven, udlændingeloven og lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (Styrket indsats mod tvang i forbindelse med ægteskaber og religiøse vielser).

Kapitel 1

Udlændinges indrejse og ophold

§ 1. Statsborgere i Finland, Island, Norge og Sverige kan uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet.

§ 2. Udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, kan indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder fra indreisen.

Stk. 2. Udlændinge, der er omfattet af de regler, der er nævnt i stk. 4 (EU-reglerne), men som ikke er statsborgere i et af de i stk. 1 nævnte lande (tredjelandstatsborgere), kan indrejse og opholde sig her i landet i samme tidsrum som de i stk. 1 nævnte personer. Tredjelandstatsborgere skal dog have deres pas eller anden rejselegitimation viseret før indreisen, medmindre de pågældende er fritaget for visum, jf. § 39, stk. 2.

Stk. 3. De begrænsninger, der følger af denne lov, finder kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Stk. 4. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Den Europæiske Unions regler om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger i forbindelse med arbejdskraftens frie bevægelighed, etablering og udveksling af tjenesteydelser m.v. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om registreringsbeviser og opholdskort efter § 6. Justitsministeren kan herved fravige bestemmelserne i denne lov, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at stk. 1-3 og de i medfør af stk. 4 fastsatte bestemmelser med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et tredjeland, der har indgået overenskomst eller et hertil svarende arrangement om visumfritagelse og om ophævelse af indrejse- og opholdsbegrænsninger med Den Europæiske Union eller dens medlemsstater.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, EU-Tidende 2004, nr. L 229, side 35.

§ 2 a. Ved Schengenkonventionen forstås i denne lov konvention af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengen-aftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser med senere ændringer.

Stk. 2. Ved et Schengenland forstås i denne lov et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen. Bulgarien, Cypern og Rumænien anses dog ikke for Schengenlande i forhold til § 2 b, stk. 1-3, §§ 3, 4 og 4 b, § 10, stk. 2, nr. 4, § 19, stk. 3 og 4, kapitel 4 a, § 28, stk. 1, nr. 6, § 38, stk. 1-3, § 39, stk. 3, 2. pkt., §§ 58 f-58 h og § 59, stk. 1, nr. 1.

Stk. 3. Ved Schengengrænsekodeksen forstås i denne lov forordning om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeks) med senere ændringer.

Stk. 4. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte regler om optagelse af personfotografi og fingeraftryk af en udlænding, der søger visum til Danmark.

Stk. 6. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om visuminformationssystemet (VIS) og udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne om visa til kortvarigt ophold (VIS-forordningen) med senere ændringer gælder her i landet.

Stk. 7. Rådsafgørelsen om adgang til søgning i visuminformationssystemet (VIS) for de udpegede myndigheder i medlemsstaterne og for Europol med henblik på forebyggelse, afsløring og efterforskning af terrorhandlinger og andre alvorlige strafbare handlinger gælder her i landet.

Stk. 8. Ved SIS II-forordningen forstås i denne lov forordning om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) med senere ændringer.

Stk. 9. Ved SIS II forstås i denne lov anden generation af Schengeninformationssystemet.

§ 2 b. Udlændinge, der har opholdstilladelse i et andet Schengenland, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt opholdstilladelsen. Har udlændingen opholdstilladelse i et andet nordisk land, fradrages dog ikke den tid, hvori udlændingen har haft ophold i de andre nordiske lande.

Stk. 2. Udlændinge, der har visum gyldigt for alle Schengenlande, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet inden for visummets gyldighedsperiode. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold her i landet må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse

eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 3. Udlændinge, der har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har i medfør af Schengenkonventionens artikel 21 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for halvåret har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland end det land, der har udstedt visummet.

Stk. 4. Udlændinge, der har opholdstilladelse eller tilbagerejsetilladelse udstedt af et andet Schengenland, eller som har visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), har ret til uden ugrundet ophold at rejse gennem Danmark i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 5, stk. 4, litra a.

§ 3. Udlændinge, der efter regler fastsat i medfør af § 39, stk. 2, er fritaget for visum, har ret til at indrejse og opholde sig her i landet i indtil 3 måneder i løbet af en 6-månedersperiode regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene. I de nævnte 3 måneders ophold fradrages den tid, hvori udlændingen inden for 6-måneders-perioden har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland. Har udlændingen opholdt sig i et andet Schengenland med opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum), fradrages denne tid dog ikke.

Stk. 2. En udlænding, der er statsborger i et land, som Danmark forud for Schengenkonventionens ikrafttræden har indgået en bilateral visumfritagelsesaftale med, har uanset stk. 1 ret til at indrejse og opholde sig her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen.

§ 3 a. Uanset bestemmelserne i §§ 1-3 skal udlændinge med indrejseforbud, jf. § 32, have et visum udstedt efter § 4 eller § 4 a for at indrejse og opholde sig i Danmark. Tilsvarende gælder for udlændinge, der ikke er omfattet af §§ 1-3. De i 1. og 2. pkt. nævnte udlændinge må ikke opholde sig her i landet ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum.

§ 4. Visum udstedes i medfør af visumkodeksens bestemmelser herom til at gælde indrejse og ophold i alle Schengenlande. Visum kan gives til en eller flere indrejser inden for et nærmere fastsat tidsrum. Varigheden af et sammenhængende ophold eller den samlede varighed af flere på hinanden følgende ophold i Danmark og de andre Schengenlande må dog ikke overstige 3 måneder pr. halvår regnet fra datoen for den første indrejse i Schengenlandene, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Ophold i et andet Schengenland på baggrund af opholdstilladelse eller med visum til ophold af mere end 3 måneders varighed begrænset til dette Schengenland (langtidsvisum) medregnes ikke ved beregningen af de 3 måneders ophold, der fremgår af stk. 1.

§ 4 a. Uanset bestemmelserne i §§ 3-4 kan der i særlige tilfælde udstedes visum, der begrænses til kun at gælde indrejse og ophold i Danmark.

Stk. 2. Der kan i medfør af Schengenkonventionens artikel 18 udstedes visum til længerevarende ophold med gyldighed begrænset til Danmark (langtidsvisum), dog højst med en gyldighedsperiode på 1 år, til en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, § 9, § 9 a, stk. 2, § 9 c, stk. 1, § 9 d, § 9 f eller §§ 9 i-9 n, med henblik på at udlændingen kan indrejse her i landet og få udstedt et opholdskort med biometriske kendetegn.

§ 4 b. En udlænding, der har opholdt sig i Danmark eller et andet Schengenland i medfør af §§ 2-3 a, kan i særlige tilfælde få forlænget sin ret til ophold her i landet.

§ 4 c. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indreisen uden fornøden tilladelse opholder sig i Danmark eller i et andet Schengenland ud over det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum. Perioden udgør 3 år, hvis opholdet varer op til en måned ud over det angivne tidsrum.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis udlændingen godtgør, at overskridelsen af det tidsrum, der er angivet i det udstedte visum, skyldes omstændigheder, der ikke kan lægges udlændingen til last, eller hvis der foreligger ganske særlige grunde.

Stk. 3. En udlænding kan ikke få visum efter § 4, stk. 1, i 5 år, hvis udlændingen efter indreisen

- 1) udvises efter kapitel 4,
- 2) indgiver ansøgning om asyl her i landet eller i et andet Schengenland, jf. dog stk. 6, eller
- 3) indgiver ansøgning om opholdstilladelse på andet grundlag, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Stk. 3, nr. 3, finder ikke anvendelse, hvis

- 1) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 2) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, på grundlag af en sådan familiemæssig tilknytning, der er nævnt i § 9, stk. 1, nr. 1 eller 2,
- 3) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at studere,
- 4) udlændingen ansøger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4,
- 5) udlændingen er omfattet af § 9 a, stk. 2, nr. 1-4 eller 6, og søger om opholdstilladelse på dette grundlag eller
- 6) hensyn af humaniter karakter afgørende taler derimod.

Stk. 5. Stk. 4 finder ikke anvendelse, hvis der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ansøgningen er at forlænge opholdet her i landet, og det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse.

Stk. 6. Stk. 3, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 her i landet og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold.

§ 4 d. Udlændingestyrelsen skal træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse af en virksomhed meddelt virksomheden med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis godkendelsen er opnået ved svig, eller hvis betingelserne for godkendelsen ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen kan endvidere træffe afgørelse om at inddrage en forhåndsgodkendelse meddelt en virksomhed med henblik på at modtage forretningsbesøg fra udlændinge fra visumpligtige lande, hvis vilkårene for godkendelsen ikke overholdes.

§ 5. Udlændinge, der ikke efter §§ 1-3 a og 4 b har ret til at opholde sig her i landet, må kun opholde sig her i landet, hvis de har opholdstilladelse.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at børn under 18 år, der har fast ophold hos forældremyndighedens indehaver, er fritaget for opholdstilladelse.

§ 6. Efter ansøgning udstedes der registreringsbevis eller opholdskort til udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 4 og 5.

§ 7. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. En ansøgning som nævnt i 1. pkt. anses også som en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 og 2 kan nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

§ 8. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale med De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge eller lignende international aftale, og som er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, jf. § 7, stk. 1.

Stk. 2. Ud over de i stk. 1 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som ved en tilbagevenden til hjemlandet risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. § 7, stk. 2.

Stk. 3. Ud over de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde gives der efter ansøgning opholdstilladelse til udlændinge, der kommer hertil som led i en aftale som nævnt i stk. 1, og som må antages at ville opfylde grundprincipperne for at opnå opholdstilladelse efter en af udlændingelovens bestemmelser, såfremt de var indrejst i Danmark som asylansøgere.

Stk. 4. Ved udvælgelsen af udlændinge, der meddeles opholdstilladelse efter stk. 1-3, skal der, medmindre særlige grunde taler derimod, lægges vægt på udlændingenes mulighed for at slå rod i Danmark og få glæde af opholdstilladelsen, herunder deres sproglige forudsætninger, uddannelsesforhold, arbejds erfaring, familieforhold, netværk, alder og motivation.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1-3 skal, medmindre særlige grunde taler derimod, betinges af, at udlændingen medvirker til en særlig sundhedsundersøgelse og giver samtykke til, at helbredsoplysningerne videregives til Udlændingestyrelsen og til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvortil udlændingen visiteres, samt underskriver en erklæring vedrørende vilkår for genbosætning i Danmark.

Stk. 6. Justitsministeren bestemmer den overordnede fordeling af de udlændinge, der skal gives opholdstilladelse efter stk. 1-3.

§ 9. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding over 24 år, som samlever på fælles bopæl i ægteskab eller i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person over 24 år, der
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har haft tidsubegrænset opholdstilladelse her i landet i mere end de sidste 3 år,
- 2) et ugift mindreårigt barn under 15 år af en i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle, når barnet bor hos forældremyndighedens indehaver og ikke gennem fast samlivsforhold har stiftet selvstændig familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold,
- 3) en mindreårig udlænding med henblik på ophold hos en anden i Danmark fastboende person end forældremyndighedens indehaver, når opholdstilladelsen gives med henblik på adoption, ophold som led i et plejeforhold eller, hvis særlige grunde taler derfor, ophold hos barnets nærmeste familie, og når den i Danmark fastboende person
 - a) har dansk indfødsret,
 - b) har statsborgerskab i et af de andre nordiske lande,
 - c) har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 eller
 - d) har tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at ansøgeren og den herboende person underskriver en erklæring om efter bedste evne at ville deltage aktivt i ansøgerens og eventuelle medfølgende udenlandske børns danskkundtalelse og integration i det danske samfund.

Stk. 3. Opholdstilladelse til en samlever efter stk. 1, nr. 1, skal betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1-3, kan, såfremt helt særlige grunde taler derfor, betinges af, at den herboende person dokumenterer at kunne forsørge ansøgeren.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person, som det påhviler at forsørge ansøgeren, stiller

økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. stk. 23. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om den økonomiske sikkerhed. Det angivne beløb er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at den herboende person i 3 år forud for afgørelsen om opholdstilladelse ikke har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal endvidere, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at ansøgeren og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. og 2. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra a, når den herboende person ikke har haft dansk indfødsret i 26 år, og efter stk. 1, nr. 1, litra b-d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt ægtefællernes eller samlevemes samlede tilknytning til Danmark er større end ægtefællernes eller samlevemes samlede tilknytning til et andet land. Herboende personer med dansk indfødsret, der er adopteret fra udlandet inden det fyldte 6. år, og som senest i forbindelse med adoptionen har erhvervet dansk indfødsret, anses for at have haft dansk indfødsret fra fødslen.

Stk. 8. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, gives, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.

Stk. 9. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med ægteskabets indgåelse eller etableringen af samlivsforholdet er at opnå opholdstilladelse.

Stk. 10. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den herboende person inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en ægtefælle eller

samlever ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 213, 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. § 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 11. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, kan ikke gives, såfremt ansøgning herom er indgivet samtidig med en ansøgning fra ansøgerens barn om opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, hvorpå der meddeles afslag efter stk. 19. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgerens barn kan henvises til at tage ophold hos nærtstående familie i hjemlandet og hensynet til barnets tarv ikke taler derimod, eller hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, i øvrigt taler derimod.

Stk. 12. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, litra d, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, kun gives, såfremt den herboende person

- 1) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) ikke er idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13,
- 3) ikke har forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.,
- 4) ikke i de sidste 3 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse har modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor,
- 5) har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau og,
- 6) har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for ansøgningen om opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3, nr. 7, og fortsat må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på tidspunktet, hvor opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. Er den herboende person meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 11, stk. 3, eller efter § 11, stk. 10 og 11 eller 14 og 15, anses betingelserne i stk. 12, nr. 1-6, for opfyldt.

Stk. 14. Har den herboende person nået folkepensionsalderen eller fået tildelt førtidspension, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt. Hvis en herboende person over 18 år har opnået tidsubegrænset opholdstilladelse på baggrund af et stærkt tilknytningsforhold til Danmark, anses betingelserne i stk. 12, nr. 6, for opfyldt på tilsvarende vilkår, som

den herboende efter § 11, stk. 11, ville kunne opnå tidsubegrænset opholdstilladelse.

Stk. 15. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan endvidere, såfremt væsentlige hensyn taler derfor, betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 16. Hvis barnet og en af barnets forældre er bosiddende i hjemlandet eller et andet land og barnet er over 6 år, kan opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kun gives, hvis barnet har eller har mulighed for at opnå en sådan tilknytning til Danmark, at der er grundlag for en vellykket integration her i landet. Ved vurderingen efter 1. pkt. skal der lægges vægt på barnets og begge forældres forhold. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, eller hvis ansøgningen indgives, senest 2 år efter at den herboende forælder opfylder betingelserne i stk. 1, nr. 2. Fristen på 2 år regnes tidligst fra barnets fyldte 6. år. 1. og 2. pkt. gælder endvidere ikke, hvis den herboende forælder ved udløbet af fristen på 2 år er forhindret i at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet, herunder som følge af tvist om forældremyndigheden over barnet, eller som følge af at barnets opholdssted ikke kendes, og hvis den herboende forælder efter forhindringens ophør søger at opnå opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, til barnet uden unødigt ophold.

Stk. 17. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan i tilfælde, hvor ansøgeren tidligere har haft opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, som er bortfaldet efter § 17, kun gives, såfremt hensynet til ansøgerens tarv taler derfor. Ved denne vurdering skal barnets opvækst og familiemæssige og sociale netværk her i landet tillægges særlig vægt. Hvis opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 2, er bortfaldet, som følge af at barnet imod sin vilje har opholdt sig uden for landet på genopdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal dette også tillægges særlig vægt ved vurderingen af hensynet til barnets tarv.

Stk. 18. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan ikke gives, såfremt dette åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 28.

Stk. 19. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, kan, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives, såfremt den i Danmark fastboende person eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod et eller flere mindreårige børn ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1 eller 3, jf. stk. 1,

§§ 213, 215-219, 222 eller 223, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216-219, 222 eller 223, eller § 228, § 229, stk. 1, §§ 230, 232, 235, 237, 244-246, 250, 260, 261, § 262 a, stk. 2, eller § 266.

Stk. 20. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives som led i et plejeforhold eller med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, betinges af, at den herboende person påtager sig at forsørge ansøgeren, og at den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, i tiden indtil ansøgeren meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse. 1. pkt. omfatter dog ikke hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 3, skal, når opholdstilladelsen gives med henblik på ophold hos barnets nærmeste familie, endvidere betinges af, at den herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 27.

Stk. 21. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 22. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person (garanten) har påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal kommunen kræve betaling for hjælpen hos garanten. 1. pkt. finder ikke anvendelse for offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik og integrationsloven, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Stk. 23. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 22, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 24. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person og ansøgeren afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter stk. 1 om de af kommunalbestyrelsen bekendte forhold vedrørende den herboende person og ansøgeren, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelsen af sagen.

Stk. 25. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, i hvilket omfang den herboende person eller ansøgeren inden for en i anmod-

ningen nærmere angiven periode har modtaget hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt.

Stk. 26. Kommunalbestyrelsen indberetter til Udlændingestyrelsen, hvis udlændingen eller den herboende person modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, og om omfanget af sådan hjælp, jf. stk. 5, stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden samtykke. 1. og 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. stk. 5, 1. og 2. pkt., og stk. 15, 1. pkt.

Stk. 27. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om den herboende persons boligforhold, herunder antallet af beboelsesrum og beboere i boligen. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra den herboende person til brug for sin udtalelse efter 1. pkt. samkøre Det Fælleskommunale Persondatasystem med Bygnings- og Boligregistret (BBR) med det formål at tilvejebringe oplysning om antallet af beboelsesrum i boligen og antallet af beboere, der er tilmeldt den pågældende adresse. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om, hvormådt det kan anses for godtgjort, at den herboende person råder over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. stk. 6, stk. 15, 2. pkt., og stk. 20, 2. pkt., og om kommunalbestyrelsens udtalelse efter 1. pkt.

Stk. 28. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv, jf. stk. 18. Kommunalbestyrelsens udtalelse afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen angår.

Stk. 29. Det beløb, der er angivet i stk. 12, nr. 3, er fastsat i 2011-niveau og reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Stk. 30. Opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, skal, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derimod, betinges af, at udlændingen består en af justitsministeren etableret danskprøve på A1-niveau eller en anden danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 6 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Det påhviler udlændingen at fremlægge dokumentation herfor. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden 6 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 6 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 31. Den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 kan efter anmodning nedsættes med 20.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, inden for den frist, der er nævnt i stk. 30, har bestået

dansksprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, eller en anden dansksprøve på et tilsvarende eller højere niveau.

Stk. 32. Den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 kan efter anmodning nedsættes med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en af justitsministeren etableret dansksprøve på A2-niveau eller en anden dansksprøve på tilsvarende eller højere niveau. Prøven skal være bestået senest 15 måneder fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregistret eller, hvis udlændingen allerede har opholdstilladelse her i landet, fra meddelelsen af opholdstilladelsen efter stk. 1, nr. 1. Hvis udlændingen har aflagt, men ikke bestået prøven inden fristen på 15 måneder, kan omprøve finde sted indtil 3 måneder efter udløbet af fristen på 15 måneder. Ved lovligt forfald suspenderes de nævnte frister efter ansøgning herom med en periode svarende til varigheden af det lovlige forfald.

Stk. 33. Den økonomiske sikkerhed efter stk. 4 kan efter anmodning nedsættes med 10.000 kr., jf. dog stk. 34, når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, har bestået en afsluttende prøve i dansk, jf. § 9 i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl.

Stk. 34. Nedsættelse af den økonomiske sikkerhed efter stk. 31-33 kan alene ske i et sådant omfang, at den økonomiske sikkerhed udgør mindst 10.000 kr.

Stk. 35. Udlændingen skal ved tilmelding til dansksprøven på A1-niveau, jf. stk. 30, og ved tilmelding til dansksprøven på A2-niveau, jf. stk. 32, betale et gebyr på 2.400 kr. Hvis udlændingen ikke betaler gebyr, kan udlændingen ikke deltage i prøverne. 1. og 2. pkt. gælder ikke, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne.

Stk. 36. Justitsministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren regler om dansksprøven på A1-niveau og dansksprøven på A2-niveau, jf. stk. 30 og 32, herunder regler om lovligt forfald, hvornår prøverne anses for bestået, udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøverne, opkrævning af gebyr for at deltage i prøverne, prøvernes indhold og gennemførelse, klagemuligheder, klagefrister og prøver, der kan træde i stedet for dansksprøven på A1-niveau og dansksprøven på A2-niveau.

Stk. 37. Beløbene, der er angivet i stk. 31-35, er fastsat i 2012-niveau og reguleres fra og med 2013 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 9 a. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding på grundlag af beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 2.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding,

- 1) der på baggrund af et af beskæftigelsesministeren fastsat pointsystem mindst har opnået et bestemt antal point (greencardordningen), jf. stk. 6,
- 2) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor der er mangel på kvalificeret arbejdskraft (positivlisten),
- 3) der har indgået aftale eller fået tilbud om ansættelse inden for et fagområde, hvor ansættelsen indebærer en

årlig aflønning på et af beskæftigelsesministeren fastsat mindstebeløb (beløbsordningen),

- 4) der er ansat i en international koncern med afdeling i Danmark (koncernopholdstilladelse),
- 5) hvis opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 b-9 e, 9 m eller 9 n nægtes forlængt efter § 11, stk. 2, jf. § 19, stk. 1, eller inddrages efter § 19, stk. 1, når udlændingen er i et fast ansættelsesforhold af længere varighed eller gennem en længere periode har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed og beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn taler derfor (arbejdsmarkeds-tilknytning), eller
- 6) hvis væsentlige beskæftigelsesmæssige eller erhvervsmæssige hensyn i øvrigt taler for at inødekomme ansøgningen.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 2 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, skal endvidere betinges af, at udlændingens forsørgelse og forsørgelsen af personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, er sikret gennem egne midler det første år af opholdet her i landet.

Stk. 4. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. En udlænding, som har fået tillagt en anden ansøgning om opholdstilladelse opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, kan også, medmindre særlige grunde taler herimod, indgive ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold eller har fået fastsat en udrejsefrist, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1-4 og 6, ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, kan kun indgives af en udlænding, der opholder sig her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 5, der indgives, senere end 7 dage efter at der er truffet endelig afgørelse om nægtelse af forlængelse eller om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse efter §§ 7-9, §§ 9 b-9 e, 9 m eller 9 n afvises. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 2, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 5. Det regionale beskæftigelsesråd afgiver efter anmodning fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering en udtalelse om, hvorvidt betingelserne i stk. 2, nr. 2-6, er opfyldt. Udtalelsen kan indhentes i elektronisk form.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om en greencardordning, herunder pointsystemet.

Stk. 7. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2-4 eller 6, og som har indgået aftale eller fået tilbud om et nyt ansættelsesforhold, kan efter indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af det nye ansættelsesforhold opholde sig her i landet og arbejde i tiden, indtil der er taget stilling til, om udlændingen kan meddeles op-

holdstilladelse. Ansøgning om ny opholdstilladelse skal indgives senest på det tidspunkt, hvor udlændingen påbegynder nyt arbejde.

Stk. 8. En udlænding, der har opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 eller 3, og som bliver uforskyldt ledig, kan gives opholdstilladelse i op til 6 måneder fra ansættelsens ophør med henblik på at søge nyt arbejde. Udlændingen skal, senest umiddelbart efter at udlændingens ansættelsesforhold er ophørt, indgive ansøgning herom. Stk. 3 og 7 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 9. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 1, kan forlænges, hvis udlændingen

- 1) er i fast beskæftigelse af et vist omfang på tidspunktet for afgørelse om forlængelse eller
- 2) har været i fast beskæftigelse af et vist omfang og er blevet uforskyldt ledig i indtil 3 måneder før tidspunktet for indgivelse af ansøgning om forlængelse.

Stk. 10. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, kan forlænges, uanset at fagområdet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse ikke er omfattet af positivlisten, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 11. En opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 3, kan forlænges, uanset at den årlige aflønning ikke opfylder mindstebeløbet på tidspunktet for afgørelse om forlængelse, hvis udlændingen er i samme ansættelsesforhold og den årlige aflønning fortsat opfylder den beløbsgrænse, som lå til grund for meddelelse af opholdstilladelsen.

§ 9 b. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der uden for de i § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde befinder sig i en sådan situation, at væsentlige hensyn af humanitær karakter afgørende taler for at imødekomme ansøgningen.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan Justitsministeriet uden ansøgerens samtykke indhente de akter, der er indgået i sagen om opholdstilladelse til ansøgeren efter § 7, fra Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet samt indhente helbredsoplysninger om ansøgeren fra indkvarteringsoperatoren og Udlændingestyrelsen.

Stk. 3. Helbredsbetingset opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at udlændingen fremlægger nødvendig dokumentation for sine helbredsforhold.

§ 9 c. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derfor. Medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og, hvis udlændingen er under 18 år, hensynet til barnets tarv, taler derimod, betinges opholdstilladelse efter 1. pkt. som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person af, at de i § 9, stk. 2-20 og 30, nævnte betingelser er opfyldt. Bestemmelserne i § 9, stk. 22-29 og 31-37, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis

- 1) udsendelse af udlændingen, jf. § 30, ikke har været mulig i mindst 18 måneder,
- 2) udlændingen har medvirket ved udsendelsesbestræbelserne i sammenhængende 18 måneder, og
- 3) udsendelse efter de foreliggende oplysninger for tiden må anses for udsigtsløs.

Stk. 3. Der kan gives opholdstilladelse til:

- 1) En uledsaget udlænding under 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens personlige forhold, er særlige grunde til at antage, at udlændingen ikke bør gennemgå en asylsagsbehandling, og hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.
- 2) En uledsaget udlænding under 18 år, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, hvis der er grund til at antage, at udlændingen ved en tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland vil være uden familiemæssigt netværk eller uden mulighed for ophold på et modtage- og omsorgscenter og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over udlændingens fyldte 18. år.

Stk. 4. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, der udøver litterær virksomhed m.v., og som af en kommunalbestyrelse har fået tilbud om ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren efter samråd med justitsministeren.

Stk. 5. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis tilstedeværelse her i landet er påkrævet af efterforsknings- eller retsforfølgningssærlige hensyn. Opholdstilladelsen kan ikke forlænges ud over den periode, hvori efterforskningen eller retsforfølgningen pågår.

Stk. 6. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 og 4 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning efter stk. 4 ikke indgives her i landet. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan i sådanne tilfælde kun indgives, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsi det. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1 eller 4, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

Stk. 7. Opholdstilladelse efter stk. 4 skal betinges af, at kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor udlændingen tilbydes ophold, påtager sig at forsørge udlændingen og den-

nes eventuelle familie under opholdet i kommunen, og at udlændingen underskriver en erklæring om anerkendelse af de grundlæggende værdier i det danske samfund.

§ 9 d. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, som tidligere har haft dansk indfødsret, medmindre udlændingens danske indfødsret er frakendt ved dom efter § 8 A eller § 8 B i lov om dansk indfødsret.

§ 9 e. Der kan gives opholdstilladelse til en udlænding fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinen i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter reglerne i § 48 e, stk. 2, såfremt udlændingen må antages at have behov for midlertidig beskyttelse her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives af udlændinge, der opholder sig her i landet.

§ 9 f. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til

- 1) en udlænding, der her i landet skal virke som religiøs forkynder,
- 2) en udlænding, der her i landet skal virke som missionær, eller
- 3) en udlænding, der her i landet skal virke inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 2. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have tilknytning til folkekirken eller et anerkendt eller godkendt trossamfund her i landet. Meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 er betinget af, at antallet af udlændinge med opholdstilladelse efter stk. 1 inden for trossamfundet står i rimeligt forhold til trossamfundets størrelse.

Stk. 3. Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen godtgør at have en relevant baggrund eller uddannelse for at virke som religiøs forkynder eller missionær eller inden for et religiøst ordenssamfund.

Stk. 4. Forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har bestået en prøve i dansk på A1-niveau, jf. bekendtgørelse nr. 831 af 24. juni 2010 om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., og danske samfundsforhold. Justitsministeren fastsætter regler om prøven, herunder regler om, hvornår prøven anses for bestået, frist for aflæggelse og beståelse af prøven, om udpegning af prøveafholdere, betingelser for at deltage i prøven, opkrævning af gebyr for at deltage i prøven, klagefrister og prøvens indhold og gennemførelse m.v.

Stk. 5. ⁴⁾ Hvis ansøgeren som led i sit virke foretager eller vil foretage visninger med eller uden borgerlig gyldighed, skal forlængelse af opholdstilladelse efter stk. 1 endvidere betinges af, at ansøgeren inden 6 måneder efter meddelelsen af opholdstilladelsen har gennemført et undervisningsforløb om dansk familieret. Det påhviler ansøgeren at fremlægge dokumentation herfor. Fristen på 6 måneder kan efter ansøgning forlænges ved lovligt forfald.

Stk. 6. ⁴⁾ Opholdstilladelse efter stk. 1 skal betinges af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet.

Stk. 7. ⁴⁾ Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke meddeles, hvis der er grund til at antage, at udlændingen vil udgøre en trussel mod den offentlige tryghed, den offentlige orden, sundheden, sædeligheden eller andres rettigheder og pligter.

Stk. 8. ⁴⁾ Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 ikke indgives her i landet. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter stk. 1, skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold, jf. 1. pkt.

§ 9 g. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 1-3, kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 3. Justitsministeren kan bestemme, at ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 f kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse kan meddeles.

§ 9 h. Udlændingen skal senest samtidig med indgivelse af ansøgning, medmindre Danmarks internationale forpligtelser eller EU-reglerne kan tilsige andet, betale et gebyr

- 1) på 6.100 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1,
- 2) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 2, 3 og 4,
- 3) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 5,
- 4) på 3.900 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, jf. dog nr. 5,
- 5) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 6, for så vidt angår sportsfolk, ambassadepersonale, trainees og forskere,
- 6) på 3.025 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 8,
- 7) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, 1. pkt. med henblik på at studere,

- 8) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 j og § 9 k, stk. 1, 1. pkt.,
- 9) på 1.975 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9 m og 9 n,
- 10) på 2.125 kr. for at indgive ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 f,
- 11) på 2.800 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 1,
- 12) på 2.575 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 2-5,
- 13) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 7,
- 14) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 8,
- 15) på 1.650 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 10,
- 16) på 1.600 kr. for at indgive ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er nævnt i nr. 9,
- 17) på 3.550 kr. for at indgive ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, hvis udlændingen har opholdstilladelse efter en af de bestemmelser, der er nævnt i nr. 1-10.

Stk. 2. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en sag, hvor Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1, skal udlændingen senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af klage over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering på baggrund af en ansøgning omfattet af stk. 1 skal klageren senest samtidig med indgivelsen af klagen betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne. For indgivelse af ansøgning om genoptagelse af en klagesag omfattet af 2. pkt. skal klageren senest samtidig med indgivelsen af ansøgningen om genoptagelse betale et gebyr på 750 kr., medmindre andet følger af EU-reglerne.

Stk. 3. Gebyr efter stk. 2, 1. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes. Gebyr efter stk. 2, 2. pkt., tilbagebetales, hvis klageren får helt eller delvis medhold i klagen. Gebyr efter stk. 2, 3. pkt., tilbagebetales, hvis ansøgningen om genoptagelse imødekommes.

Stk. 4. ⁵⁾ Ansøgningen afvises, hvis betingelsen i stk. 1 ikke er opfyldt. Hvis en ansøgning, der er omfattet af stk. 1, afvises på andet grundlag, jf. § 9 a, stk. 4, § 9 f, stk. 8, § 9 g, stk. 2 og 3, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, § 9 n, stk. 2, § 11, stk. 8, og § 47 b, skal gebyret tilbagebetales fratrukket et beløb på 750 kr.

Stk. 5. Ansøgningen om genoptagelse afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 1. pkt., ikke er opfyldt. Klagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 2. pkt., ikke er opfyldt. Ansøgningen om genoptagelse af klagesagen afvises, hvis betingelsen i stk. 2, 3. pkt., ikke er opfyldt.

Stk. 6. De beløb, der er angivet i stk. 1, 2 og 4, reguleres fra og med 2012 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes dog til det nærmeste beløb, som er deleligt med 5 kr.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 8. Justitsministeren fastsætter regler om indbetaling af gebyrer efter stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og om tilbagebetaling af sådanne gebyrer, herunder om tilbagebetaling efter stk. 3, jf. stk. 2, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, og stk. 4, jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

§ 9 i. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på uddannelse, hvis den pågældende er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet. Der kan endvidere efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis ganske særlige uddannelsesmæssige hensyn i øvrigt tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives for tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1, herunder om dokumentation for bestået anerkendt sprogtest og oprettelse af en spærret konto med et beløb svarende til op til 1 års ydelser i form af statens uddannelsesstøtte som betingelse for opholdstilladelse.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren kan efter forhandling med ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser fastsætte nærmere regler om studieaktivitet for udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en professionsbachelor- eller erhvervsakademiuddannelse her i landet.

Stk. 6. Til brug for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1 til udlændinge, der er optaget på en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, og som ikke er omfattet af de i medfør af stk. 4 fastsatte regler, afgiver Danmarks Evalueringsinstitut efter anmodning fra uddannelsesinstitutionen en vejledende udtalelse om indhold og kvalitet i følgende uddannelser:

- 1) Videregående uddannelser og kurser, der uden godkendelse fra en statslig myndighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution under statsligt tilsyn.
- 2) Uddannelser og kurser inden for grund- og ungdomsuddannelser, der uden godkendelse fra en statslig myn-

dighed udbydes på en statsligt godkendt uddannelsesinstitution, der er under statsligt tilsyn.

- 3) Kurser på folkehøjskoler m.v. godkendt efter lov om folkehøjskoler, efterskoler, husholdningsskoler og håndarbejdsskoler (frie kostskoler), som gennemføres uden tilskud efter loven.

Stk. 7. Ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser fastsætter nærmere regler om Danmarks Evalueringsinstituts udtalelser efter stk. 6, herunder om anmodninger og om den anmodende institutions betaling til dækning af Danmarks Evalueringsinstituts udgifter i forbindelse med udtalelser.

§ 9 j. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding med henblik på at have par-ophold her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan, medmindre særlige grunde taler derfor, ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 10 år inden tidspunktet for afgørelsen for et eller flere forhold begået mod en person, der på gerningstidspunktet var på par hos den domfældte, ved endelig dom er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, for overtrædelse af straffelovens §§ 216 eller 217, §§ 224 eller 225, jf. §§ 216 eller 217, eller § 228, § 229, stk. 1, eller §§ 237, 244-246, 250, 260, 261, 262 a eller 266.

Stk. 5. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever inden for en periode på 5 år inden tidspunktet for afgørelsen ved endelig dom er dømt for overtrædelse af § 59, stk. 4, som følge af ulovlig beskæftigelse af en udlænding, der på gerningstidspunktet var på par hos den domfældte, eller har vedtaget en bøde for en sådan overtrædelse af § 59, stk. 4.

Stk. 6. Opholdstilladelse efter stk. 1 kan ikke gives, hvis værtspersonen eller dennes ægtefælle eller samlever er omfattet af en karenperiode, jf. § 21 a.

Stk. 7. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 k. En udlænding kan i uddannelsesmæssigt øjemed efter ansøgning få opholdstilladelse med henblik på at være praktikant her i landet. En udlænding kan endvidere efter ansøgning få opholdstilladelse som volontør med henblik på at udføre humanitært og socialt arbejde her i landet.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om meddelelse af opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 l. Efter ansøgning gives der opholdstilladelse til en udlænding, der ifølge en aftale mellem Danmark og en anden stat, jf. § 45, er berettiget til et længerevarende ferieophold her i landet og i forbindelse hermed er berettiget til at arbejde her i landet i et nærmere afgrænset omfang. Opholdstilladelsen gives på de betingelser, som aftalen opstiller.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

§ 9 m. Der kan, hvis væsentlige erhvervs- eller beskæftigelsesmæssige hensyn taler derfor, efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 1-6.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 n. Der kan efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, som har familiemæssig tilknytning til en udlænding med tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 i eller § 9 k, når hensynet til sidstnævnte udlændings ophold her i landet tilsiger det.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kan kun indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, hvis udlændingen har fået fastsat en udrejsefrist, eller hvis udlændingen har en anden ansøgning under behandling, kan ansøgning efter stk. 1 ikke indgives her i landet, medmindre Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det.

Stk. 3. En ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse efter stk. 1 skal indgives før tilladelsens udløb, for at udlændingen kan anses for at have lovligt ophold efter stk. 2, 1. pkt.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om opholdstilladelse efter stk. 1.

§ 9 o. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er

indberettiget til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen, eller

- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 eller § 25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter § 25 a, § 25 b eller § 25 c, kan gives opholdstilladelse efter § 7 og § 8, stk. 1 eller 2, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter § 8, stk. 3, og §§ 9-9 f eller 9 i-9 n, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen. Kravet om, at der skal være forløbet 2 år fra udrejsen, gælder dog ikke for en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er udvist efter § 25 b.

Stk. 5. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 8, kan ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, medmindre særlige grunde taler derfor.

§ 11. Opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n meddeles med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 2. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19.

Stk. 3. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis:

- 1) Udlændingen har lovligt boet her i landet, jf. dog stk. 4, i mindst 5 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n. Hvis opholdstilladelsen er meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., på baggrund af ægteskab eller fast samlivsforhold, anses betingelsen i 1. pkt. kun for opfyldt, hvis opholdstilladelsen er meddelt på grundlag af samme ægteskab eller samlivsforhold.
- 2) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 1 år og 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.
- 3) Udlændingen er ikke idømt ubetinget straf af mindst 60 dages fængsel for overtrædelse af straffelovens kapitel 12 eller 13.

- 4) Udlændingen har ikke forfalden gæld til det offentlige, medmindre der er givet henstand med hensyn til tilbagebetalingen af gælden og gælden ikke overstiger 100.000 kr.
- 5) Udlændingen har ikke i de sidste 3 år forud for indgivelsen af ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse, og indtil udlændingen vil kunne meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse, modtaget offentlig hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven bortset fra hjælp i form af enkeltstående ydelser af mindre beløbsmæssig størrelse, der ikke er direkte relateret til forsørgelse, eller ydelser, der må sidestilles med løn eller pension eller træder i stedet herfor.
- 6) Udlændingen har underskrevet en erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund, jf. integrationslovens § 19, stk. 1, 3. pkt., eller på anden vis tilkendegivet at acceptere indholdet heraf.
- 7) Udlændingen har bestået Prøve i Dansk 1, jf. § 9, stk. 1, i lov om danskuddannelse til voksne udlændinge m.fl., eller en danskprøve på et tilsvarende eller højere niveau.
- 8) Udlændingen har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 5 og 6, i mindst 3 år inden for de sidste 5 år forud for meddelelsen af tidsbegrænset opholdstilladelse.
- 9) Udlændingen må antages at være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse på det tidspunkt, hvor tidsbegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 4. Ved beregning af, om en udlænding lovligt har bopæl her i landet i mindst 5 år, jf. stk. 3, nr. 1, kan ophold i udlandet indgå, hvis:

- 1) Udlændingen har haft ophold i udlandet som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 2) Udlændingen har haft ophold i udlandet, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 1. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 3) Udlændingen har haft ophold i udlandet i tilfælde som nævnt i stk. 5, nr. 5, eller stk. 6, nr. 3. Ved beregningen indgår opholdet med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 5. Ved beregning af, om en udlænding har været i ordinær beskæftigelse i mindst 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår beskæftigelse på følgende måde:

- 1) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 30 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed.
- 2) Ansættelsesforhold, hvor udlændingen her i landet har haft ordinær beskæftigelse med en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på mindst 15 timer og mindre end 30 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en for-

holdsmæssig del, der udgør 3/5 af den samlede ansættelsesperiode.

- 3) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse som udstationeret eller udsendt af en dansk offentlig myndighed, en privat virksomhed, en forening eller en organisation, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 4) Ansættelsesforhold i udlandet, hvor udlændingen har haft beskæftigelse, i forbindelse med at udlændingens ægtefælle eller faste samlever har været udstationeret eller udsendt til udlandet som nævnt i nr. 3, indgår med den fulde varighed, dog højst med 2 år.
- 5) Ansættelsesforhold i udlandet, som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 6. Ved beregningen af, om en udlænding har været under uddannelse i 3 år inden for de seneste 5 år, jf. stk. 3, nr. 8, indgår uddannelse på følgende måde:

- 1) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har afsluttet en gymnasial uddannelse eller en erhvervsuddannelse, indgår med den periode, hvor udlændingen har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.
- 2) Uddannelsesforløb her i landet, hvor en udlænding har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som udlændingen har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til et fuldtidsstudium i 1 år. Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af 1. pkt., indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.
- 3) Afsluttede uddannelsesforløb i udlandet, der mindst er på niveau med en uddannelse her i landet, der er omfattet af nr. 2, 1. pkt., og som er væsentlige af hensyn til udlændingens beskæftigelsesforhold her i landet, indgår med den fulde varighed, dog højst med 1 år.

Stk. 7. En udlænding, der uden for de tilfælde, der er nævnt i stk. 3, nr. 2 og 3, her i landet er idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, kan ikke meddeles tidsbegrænset opholdstilladelse før efter udløbet af de tidsrum, der er nævnt i § 11 a.

Stk. 8. En ansøgning om tidsbegrænset opholdstilladelse kan afvises, hvis ansøgningen ikke er vedlagt de dokumenter eller ikke indeholder de oplysninger, der er nødvendige til bedømmelse af, om tidsbegrænset opholdstilladelse kan meddeles.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag om forlængelse af opholdstilladelsen. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse for sager om meddelelse af tidsbegrænset

opholdstilladelse, hvor udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9, 9 a-9 f eller 9 i-9 n. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende de pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, kan der efter ansøgning meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, som har nået folkepensionsalderen eller har fået tildelt førtidspension, eller en udlænding over 18 år, der indgiver ansøgning om tidsubegrænset opholdstilladelse inden det fyldte 19. år, og som har været i uddannelse eller ordinær fuldtidsbeskæftigelse siden afslutningen af folkeskolen, hvis udlændingen opfylder betingelserne i stk. 3, nr. 1-7, jf. dog stk. 14.

Stk. 11. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 1, 5, 6, 8 og 9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, der har et stærkt tilkynningsforhold til Danmark.

Stk. 12. Den periode, hvor en udlænding inden for de sidste 5 år forud for det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles, har modtaget eller kunne have modtaget støtte efter lov om social service til pasning af et handicappet barn eller en døende nærstående eller efter barselloven til pasning af et alvorligt sygt barn, kan medregnes ved beregning af perioden på de 3 år, der er nævnt i stk. 3, nr. 8. Stk. 3, nr. 9, finder ikke anvendelse, hvis udlændingen modtager eller kunne have modtaget støtte som nævnt i 1. pkt. på det tidspunkt, hvor tidsubegrænset opholdstilladelse vil kunne meddeles.

Stk. 13. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, kan ikke meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse. Tilsvarende gælder udlændingens familiemedlemmer, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af den familiemæssige tilknytning.

Stk. 14. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding over 18 år, hvis betingelserne ikke kan kræves opfyldt, fordi Danmarks internationale forpligtelser, herunder FN's konvention om rettigheder for personer med handicap, tilsiger det.

Stk. 15. Uanset at betingelserne i stk. 3, nr. 4, 5 og 7-9, ikke er opfyldt, kan der meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding, der har boet lovligt her i landet i mere end de sidste 8 år og i hele denne periode haft opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, hvis udlændingen har vist vilje til integration i det danske samfund.

Stk. 16. Det beløb, der er angivet i stk. 3, nr. 4, er fastsat i 2010-niveau og reguleres fra og med 2011 en gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 11 a. Betinget frihedsstraf er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 3 år fra tidspunktet for af-

sigelse af endelig dom, dog altid indtil udløbet af den prøvetid, der er fastsat i dommen.

Stk. 2. Ubetinget frihedsstraf er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Ubetinget frihedsstraf i under 6 måneder er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for løsladelse.
- 2) Ubetinget frihedsstraf i 6 måneder eller mere, men under 1 år og 6 måneder, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 12 år fra tidspunktet for løsladelse.

Stk. 3. Prøveløslades udlændingen, regnes de i stk. 2 nævnte tidsrum fra dette tidspunkt.

Stk. 4. Anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en betinget eller ubetinget frihedsstraf, er uden for de tilfælde, der er nævnt i § 11, stk. 3, nr. 2 og 3, til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i følgende tidsrum:

- 1) Dom til behandling, herunder ambulant behandling med mulighed for hospitalsindlæggelse, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 4 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 6 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 2) Dom til anbringelse i hospital, jf. straffelovens §§ 68 og 69, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 8 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, dog mindst 10 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om idømmelse af foranstaltningen, jf. stk. 5.
- 3) Dom til forvaring, jf. straffelovens § 68, jf. § 70, og § 70, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 20 år fra tidspunktet for rettens endelige bestemmelse om foranstaltningens ophævelse, jf. stk. 5.

Stk. 5. Ved efterfølgende ændringer af en af de i stk. 4 nævnte retsfølger beregnes udstrækningen af tidsrummet ud fra den sidst idømte retsfølge.

Stk. 6. Dom til ungdomssanktion, jf. straffelovens § 74 a, er til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 2 år fra tidspunktet for foranstaltningens ophør.

Stk. 7. Er udlændingen flere gange idømt betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for lovovertrædelser, der ville have medført straf af denne karakter, beregnes de i stk. 1, 2 og 4 nævnte tidsrum ud fra den sidst idømte retsfølge, medmindre tidsrummet herved bliver kortere end det tidsrum, der efter stk. 1, 2 eller 4 er gældende for udlændingen efter en tidligere idømt retsfølge.

§ 11 b. Straf for overtrædelse af § 59, stk. 2, er uanset bestemmelsen i § 11 a til hinder for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse i 10 år, i gentagelsestilfælde i 15 år, regnet fra løsladelsestidspunktet, tidspunktet for afsigelse

af endelig dom, tidspunktet fra prøvetidens udløb eller tidspunktet for vedtagelse af bøde, således at det af de nævnte tidspunkter, der indeberer det seneste udløb af karenstiden, lægges til grund ved beregningen.

§ 12. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter §§ 7-9 og 9 b-9 f, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om opholdstilladelser efter § 9 a og §§ 9 i-9 n, herunder om adgangen til opholdstilladelse, om tilladelsernes varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for opholdet.

§ 12 a. Bestemmelserne i Rådets forordning om ensartet udformning af opholdstilladelser til tredjelandstatsborgere gælder her i landet.

Kapitel 2

Arbejde

§ 13. Udlændinge skal have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse, for at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller for mod eller uden vederlag at udføre tjenesteydelser her i landet. Arbejdstilladelse kræves til lige til beskæftigelse på dansk skib eller luftfartøj, der som led i rute fart eller i øvrigt regelmæssigt ankommer til dansk havn eller lufthavn. Der henvises dog til § 14 og § 14 a.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere bestemmelser om, i hvilket omfang arbejdstilladelse kræves til arbejde på søterritoriet eller kontinentalskolen.

§ 14. Følgende udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse:

- 1) Udlændinge, der er statsborgere i et andet nordisk land, jf. § 1.
- 2) Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, jf. §§ 2 og 6.
- 3) Udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse.
- 4) Udlændinge med opholdstilladelse efter §§ 7, 8, 9, 9 b, 9 d eller 9 e.
- 5) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, når tilladelsen er meddelt i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b.
- 6) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7.
- 7) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, og §§ 9 m og 9 n når tilladelsen er meddelt som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.
- 8) Udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 4, når arbejdet er naturligt knyttet til udlændingens ophold her i landet på dette opholdsgrundlag.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren kan bestemme, at andre udlændinge er fritaget for krav om arbejdstilladelse.

§ 14 a. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, uden arbejdstilladelse kan tage beskæftigelse i Danmark på sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejses eller udsendes, når

1) udlændingens identitet er fastlagt,

2) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,

3) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og

4) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 3.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindråriges tarv taler derfor.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt om beskæftigelsen med udlændingen. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for beskæftigelsen, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som har taget beskæftigelse efter denne bestemmelse og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgæede kontrakt, jf. stk. 3, ikke længere har ret til at tage beskæftigelse.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen kan forhåndsgodkende overenskomstdækkede virksomheder, som på godkendelsestidspunktet ikke er omfattet af en lovlig konflikt, til ansættelse af udlændinge efter denne paragraf.

§ 15. Der kan knyttes betingelser til en arbejdstilladelse.

Stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om arbejdstilladelser til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 f, herunder om tilladelsernes indhold og varighed og om de betingelser, der kan knyttes til en tilladelse.

§ 16. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om, at den, der beskæftiger en udlænding, skal underrette jobcentret.

Kapitel 3

Bortfald og inddragelse af opholdstilladelser og arbejdstilladelser

§ 17. En opholdstilladelse bortfalder, når udlændingen op giver sin bopæl i Danmark. Tilladelsen bortfalder endvidere, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 6 på hinanden følgende måneder. Er udlændingen meddelt opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold, og har udlændingen lovligt boet mere end 2 år her i landet, bortfalder opholdstilladelsen dog først, når udlændingen har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder. I de nævnte tidsrum medregnes ikke fravær på grund af værnepligt eller tjeneste, der træder i stedet herfor.

Stk. 2. Ud over de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en mindreårig udlænding har opholdt sig uden for landet i mere end 3 på hinanden følgende måneder på opdragelsesrejse eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration.

Stk. 3. Det kan dog efter ansøgning bestemmes, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet i de i stk. 1 og 2 nævnte tilfælde. Ansens en mindreårig udlændings opholdstilladelse for bortfaldet, skal Udlændingestyrelsen i forbindelse med afgørelsen vurdere, om udlændingen kan meddeles ny opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 2, jf. § 9, stk. 17, § 9 c, stk. 1, jf. § 9, stk. 17, eller § 9 c, stk. 1.

Stk. 4. En opholdstilladelse, der er givet i medfør af §§ 7-8, ophører først efter stk. 1 og 2, når udlændingen frivilligt har taget bopæl i hjemlandet eller har opnået beskyttelse i et tredje land.

Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse for udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, nr. 4.

§ 17 a. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) §§ 7 eller 8,
- 2) § 9 b,
- 3) § 9 c, stk. 1, i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter § 9 b,
- 4) § 9 c, når tilladelsen er meddelt en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 5) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 6) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1-5, jf. dog stk. 3, eller
- 7) et andet grundlag end nævnt i nr. 1-6, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 2. Det kan efter ansøgning bestemmes, at opholdstilladelsen for en udlænding omfattet af stk. 1 først skal anses for bortfaldet, når der er forløbet højst 12 måneder efter den i stk. 1 nævnte periode.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 1, nr. 6, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den

person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 4. Uanset bestemmelsen i § 17 bortfalder en opholdstilladelse først, når en udlænding, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder og har opholdstilladelse efter

- 1) § 9 e, når tilladelsen er meddelt tidsbegrænset,
- 2) § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en person omfattet af nr. 1, jf. dog stk. 5, eller
- 3) et andet grundlag end nævnt i nr. 1 og 2, hvis det bestemmes efter ansøgning.

Stk. 5. Stk. 4 finder kun anvendelse for en udlænding omfattet af stk. 4, nr. 2, hvis udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den person, til hvem udlændingen har den familiemæssige tilknytning, der har dannet grundlag for opholdstilladelsen.

Stk. 6. En udlænding kan kun én gang bevare sin opholdstilladelse i henhold til stk. 1-5.

§ 18. Retten til ophold her i landet bortfalder, når der af forsørgelsesmæssige grunde er truffet afgørelse om, at en udlænding, der ikke har de fornødne midler til sit underhold, skal hjemsendes.

§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.

§ 19. En tidsbegrænset opholdstilladelse kan inddrages:

- 1) Når grundlaget for ansøgningen eller opholdstilladelsen var urigtigt eller ikke længere er til stede, herunder når udlændingen har opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer forfølgelse, jf. §§ 7 og 8.
- 2) Når udlændingen ikke har fornødent pas eller anden rejselegitimation, jf. § 39, der giver adgang til tilbagerejse til udstederlandet.
- 3) Når udlændingen undlader at overholde de betingelser, der er fastsat for opholdstilladelsen eller for en arbejdstilladelse. Betingelserne skal udtrykkeligt være tilkendegivet, og det skal skriftligt være indskærpet udlændingen, at tilsidesættelse vil medføre inddragelse.
- 4) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen eller den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt., stk. 15, 1. og 2. pkt., og stk. 20, 1. og 2. pkt., og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp.

- 5) Når opholdstilladelsen, fordi ganske særlige grunde afgørende taler derimod, ikke er betinget af, at udlændingen og den herboende person ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, jf. § 9, stk. 5, 2. pkt., og disse ganske særlige grunde ikke længere foreligger og udlændingen eller den herboende person modtager sådan hjælp, jf. § 9, stk. 5, 2. og 3. pkt.
- 6) Når opholdstilladelsen er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og den herboende person ikke længere kan godtgøre dette. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 7) Når opholdstilladelsen ikke er betinget af, at en herboende person godtgør at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse, fordi særlige grunde taler derimod, jf. § 9, stk. 6, stk. 15, 3. pkt., og stk. 20, 3. pkt., og disse særlige grunde ikke længere foreligger, og den herboende person ikke kan godtgøre at råde over sin egen bolig af rimelig størrelse. Bestemmelserne i § 9, stk. 27, finder tilsvarende anvendelse.
- 8) Når opholdstilladelse er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik, jf. § 9 a, stk. 3, 1. pkt., og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik.
- 9) ⁶⁾ Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen og personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, ikke modtager offentlig hjælp til forsørgelse under opholdet her i landet, jf. § 9 f, stk. 6, og udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager offentlig hjælp til forsørgelse. Kommunalbestyrelsen afgiver efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en udtalelse om, hvorvidt udlændingen eller personer, der meddeles opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, under opholdet her i landet har modtaget offentlig hjælp til forsørgelse.
- 10) Når en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, er idømt eller har vedtaget en bøde eller er tildelt en inderetlig advarsel for at arbejde uden fornøden tilladelse, jf. § 59, stk. 2, eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse, jf. § 60, stk. 1, eller over for Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har erkendt at have arbejdet uden fornøden tilladelse eller i strid med de betingelser, der er fastsat for en arbejdstilladelse.
- 11) Når opholdstilladelsen er betinget af, at udlændingen består en danskprøve, jf. § 9, stk. 30, og udlændingen

ikke har bestået prøven inden for de frister, der er nævnt i § 9, stk. 30.

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages,

- 1) når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig,
- 2) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse,
- 3) når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, eller
- 4) når en udlænding, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, rejser på ferie eller andet korterevarende ophold til det land, hvor den myndighed, der har givet opholdstilladelsen, har fundet at udlændingen risikerer forfølgelse omfattet af § 7 og forholdene, der har begrundet opholdstilladelsen, har ændret sig på en sådan måde, at udlændingen ikke længere risikerer sådan forfølgelse, jf. § 7 og § 8, stk. 1 og 2. En opholdstilladelse kan inddrages efter 1. pkt. indtil 10 år efter det tidspunkt, hvor opholdstilladelsen er meddelt første gang.

Stk. 3. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, hvis en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4. Det samme gælder, hvis udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union. Inddragelse efter 1. og 2. pkt. sker efter konsultation i medfør af Schengenkonventionens artikel 25 med myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 4. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, såfremt en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilknyttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, § 25, § 25 a, stk. 1 eller stk. 2, nr. 3, eller § 25 c, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan opholdstilladelsen alene inddrages, hvis udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel. Stk. 3, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse. Der kan ikke træffes afgørelse om inddragelse efter 1. pkt., hvis udlændingen er familiemedlem til en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af sin ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 5. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse efter § 9 f kan inddrages, såfremt udlændingen ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136,

140, 266, 266 a eller 266 b. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse om inddragelse efter 1. pkt. kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger til Udlændingestyrelsen om, at en udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f ved endelig dom er idømt straf for overtrædelse af de i 1. pkt. nævnte bestemmelser i straffeloven.

Stk. 6. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 10, stk. 5, finder § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. Ved afgørelsen om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt efter § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, skal der tages særligt hensyn til, om opholdsgrundlaget ikke længere er til stede som følge af samlivsophør, der skyldes, at udlændingen eller udlændingens barn har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast m.v. her i landet. Det gælder uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet.

Stk. 8. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, som følge af familiemæssig tilknytning til en herboende person med dansk indfødsret, tidsubegrænset opholdstilladelse eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 eller 9 b-9 f, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Udlændingestyrelsen om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 9. Kommunalbestyrelsen kan uden samtykke fra en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 l, afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag efter stk. 1 eller 2. Hvis udlændingen er meddelt opholdstilladelse efter §§ 9 m eller 9 n, kan kommunalbestyrelsen uden samtykke fra udlændingen og den herboende afgive en udtalelse til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om forhold vedrørende den pågældende, som kommunalbestyrelsen skønner vil være af betydning for afgørelse af en sag som nævnt i 1. pkt.

Stk. 10. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 3, der er begrundet i, at udlændingen er indberettet til SIS II som uønsket, fordi den pågældende er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.

§ 20. Er der i medfør af §§ 7 eller 8 givet opholdstilladelse til en udlænding, der er kommet hertil som led i en omfattende indstrømning af flygtninge, kan tilladelsen inddrages, såfremt tredjeland har erklæret sig villigt til at modtage og

yde den pågældende beskyttelse eller de omstændigheder, der begrundede opholdstilladelsen, klart er bortfaldet.

§ 21. En arbejdstilladelse bortfalder, når udlændingens opholdstilladelse bortfalder eller inddrages.

§ 21 a. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering træffer afgørelse om, at der i en periode på 2 år fra afgørelsen herom ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 9 j, med henblik på au pair-ophold hos en værtsperson, når

- 1) en au pair-person hos værtsfamilien har udført pligter i mere end det tidsmæssige maksimum for den meddelte tilladelse eller udfører andet end huslige opgaver for værtsfamilien,
- 2) det lømpepengebeløb, som en au pair-person har modtaget fra værtsfamilien, er mindre end det af udlændingemyndighederne fastsatte minimumslømpepengebeløb, eller
- 3) der ikke i værtsfamiliens bolig er stillet et separat værelse til rådighed for en au pair-person.

Kapitel 4

Udvisning

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan udvises, hvis

- 1) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 3 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 2) udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller § 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 5) udlændingen efter § 59, stk. 7, eller straffelovens § 125 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for fri-

- hedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
- 6) udlændingen efter bestemmelse i straffelovens kapitel 12 og 13 eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2 og stk. 3, 2. pkt., jf. 1. pkt., § 123, § 136, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 184, stk. 1, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 193, stk. 1, § 208, stk. 1, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 215, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 230, § 235, § 237, § 244, § 245, § 245 a, § 246, § 250, § 252, stk. 1 og 2, § 261, stk. 2, § 262 a, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 279, jf. § 285, hvis forholdet angår socialt bedrageri, § 288, § 289, § 289 a, § 290, stk. 2, § 291, stk. 1, jf. stk. 4, eller § 291, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,
 - 7) udlændingen efter straffelovens §§ 260 eller 266 under henvisning til, at den pågældende har tvunget nogen til at indgå ægteskab eller til en religiøs vielse uden borgerlig gyldighed mod eget ønske, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter, eller
 - 8) udlændingen efter straffelovens § 192 a, § 10, stk. 1, jf. §§ 1 og 2, eller § 10, stk. 2, i lov om våben og eksplosivstoffer eller § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 449 af 9. juni 2005 om våben og ammunition m.v., idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 23. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i § 22,
- 2) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) hvis udlændingen for flere strafbare forhold idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, eller
- 4) hvis udlændingen idømmes ubetinget straf af mindst 6 måneders fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, og tidligere her i landet er idømt ubetinget fængselsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24. Andre udlændinge kan udvises

- 1) af de grunde, der er nævnt i §§ 22 eller 23, eller

- 2) hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 24 a. Ved afgørelse om udvisning ved dom, navnlig efter § 22, nr. 4-8, skal der lægges vægt på, om udvisning må anses for særlig påkrævet på grund af

- 1) grovheden af den begåede kriminalitet,
- 2) længden af den idømte frihedsstraf,
- 3) den fare, skade eller krænkelse, der var forbundet med den begåede kriminalitet,
- 4) tidligere domme for strafbart forhold,
- 5) at kriminaliteten er begået af flere i forening, eller
- 6) at kriminaliteten er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet.

§ 24 b. En udlænding udvises betinget, hvis der ikke er grundlag for at udvise den pågældende efter §§ 22-24, fordi dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2. Dette gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 2 (EU-reglerne).

Stk. 2. Ved betinget udvisning skal der fastsættes en prøvetid. Prøvetiden beregnes fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse og udløber 2 år efter tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring eller fra ophør af ophold i en sikret afdeling på en døgninstitution for børn og unge. Er betinget udvisning sket ved betinget dom om frihedsberøvelse eller dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, udløber prøvetiden 2 år efter tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, 2 år efter dommens forkyndelse.

Stk. 3. En udlænding, der er idømt betinget udvisning efter stk. 1, skal udvises, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, hvis den pågældende i prøvetiden for den betingede udvisning begår nyt strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter §§ 22-24, og der inden prøvetidens udløb foretages rettergangsskridt. Kan der ikke ske udvisning, jf. § 26, stk. 2, skal udlændingen udvises betinget på ny. Prøvetiden fastsættes efter reglerne i stk. 2.

Stk. 4. Udvises en udlænding betinget, skal retten i forbindelse med dommens afsigelse vejlede udlændingen om betydningen heraf.

§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

- 1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 4. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266, 276-283 eller

- 290, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold, eller
- 2) udlændingen er dømt for ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer, eller udlændingen over for politiet har erkendt ulovlig besiddelse eller brug af euforiserende stoffer, eller der i øvrigt foreligger en særlig bestyrket mistanke.
- Stk. 2.* Efter indrejsen kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, desuden udvises, hvis:
- 1) Der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at udlændingen vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
 - 2) Udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises af denne grund.
 - 3) Andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

§ 25 b. En udlænding kan udvises, hvis udlændingen opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 2. En udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, skal udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

§ 25 c. En udlænding med opholdstilladelse efter § 9 f kan uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde udvises, hvis udlændingen er dømt for overtrædelse af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 eller straffelovens §§ 136, 140, 266, 266 a eller 266 b.

§ 26. Ved afgørelsen om udvisning efter §§ 25 a-25 c skal der tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, navnlig på grund af

- 1) udlændingens tilknytning til det danske samfund,
- 2) udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold,
- 3) udlændingens tilknytning til herboende personer,
- 4) udvisningens konsekvenser for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder i relation til hensynet til familiens enhed,
- 5) udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og
- 6) risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Stk. 2. En udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

§ 26 a. Ved afgørelsen om udvisning skal der tages særligt hensyn til, om de omstændigheder, som kan begrunde udvisning, er en følge af, at udlændingen har været udsat for menneskehandel, og om dette forhold taler imod udvisning.

§ 27. De i § 11, stk. 3, nr. 1, § 17, stk. 1, 3. pkt., §§ 22, 23 og 25 a nævnte tidsrum regnes fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse eller fra tidspunktet, hvor betingelserne for opholdstilladelsen er opfyldt, hvis dette tidspunkt ligger efter ansøgningstidspunktet.

Stk. 2. For så vidt angår udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra tidspunktet for den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Stk. 3. Beregningen af de i stk. 1 nævnte tidsrum afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber, bortfalder eller inddrages af Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Forlænges opholdstilladelsen, anses opholdstilladelsen ikke for bortfaldet, eller omgøres afgørelsen om inddragelse, regnes de i stk. 1 nævnte tidsrum fra de tidspunkter, der er angivet i stk. 1 og 2, i forhold til den tidligere meddelte opholdstilladelse.

Stk. 4. Ophold med en opholdstilladelse, der er opnået ved svig, anses ikke for lovligt ophold.

Stk. 5. Den tid, hvori en udlænding har været varetægtsfængslet forud for en senere domfældelse eller har udstået frihedsstraf eller været undergivet anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf, medregnes ikke i de i stk. 1 nævnte tidsrum.

§ 27 a. Til brug for Udlændingestyrelsens, Udlændingenævnets og Justitsministeriets afgørelser om udvisning efter kapitel 4, jf. § 49, kan politiet uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Justitsministeriet, Udlændingenævnet eller Udlændingestyrelsen.

Kapitel 4 a

Fuldbyrdelse af endelige administrative afgørelser truffet af myndigheder i andre Schengenlande eller i lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, om udsendelse af udlændinge m.v.

§ 27 b. En udlænding kan udsendes af landet, hvis en administrativ myndighed i et andet Schengenland eller i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning efter kapitel 4, har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, jf. dog stk. 2 og § 31. Er afgørelsen om udsendelse truffet på baggrund af et strafbart forhold, kan der alene træffes afgørelse om udsendelse efter 1. pkt., hvis

udlændingen er dømt for en lovovertrædelse, der i det pågældende land kan medføre en straf af mindst 1 års fængsel.

Stk. 2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på udlændinge, der

- 1) har opholdstilladelse her i landet,
- 2) er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, eller
- 3) er familiemedlemmer til statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har gjort brug af deres ret til fri bevægelighed, jf. § 2, stk. 4.

Stk. 3. Har en udlænding som nævnt i stk. 1 opholdstilladelse i et andet Schengenland eller i et EU-land, eller har den pågældende visum til ophold af mere end 3 måneders varighed med gyldighed begrænset til et andet Schengenland (langtidsvisum), træffes afgørelse om udsendelse efter stk. 1 i forbindelse med konsultationer i medfør af Schengenkonventionens artikel 25, stk. 2, med myndighederne i det land, hvor der er truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, og med myndighederne i det land, hvor den pågældende har opholdstilladelse eller langtidsvisum. Inddrages den pågældendes opholdstilladelse eller langtidsvisum ikke, træffes der ikke afgørelse om udsendelse efter stk. 1.

Stk. 4. Ved afgørelser om udsendelse efter stk. 1 finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

§ 27 c. Når en udlænding, som er omfattet af § 27 b, stk. 1, udrejser eller udsendes af landet, underretter Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke det Schengenland eller det land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som har truffet endelig afgørelse om udsendelse af den pågældende, herom.

§ 27 d. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke indhente fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis indhentelsen er nødvendig til brug for en afgørelse efter § 27 b.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen og politiet kan uden udlændingens samtykke videregive fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om rent private forhold, om en udlænding, der er udvist af landet efter kapitel 4, til myndigheder i andre Schengenlande eller lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, hvis videregivelsen er nødvendig til brug for myndighedens afgørelse om udlændingens udsendelse af det pågældende land.

§ 27 e. Politiet kan efter forespørgsel uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings eventuelle tidligere straffe til myndigheder i et andet EU-land/EØS-land eller et land, der er omfattet af § 2, stk. 5, til brug for det pågældende lands vurdering af, om udlændingen udgør en risiko for den offentlige orden eller sikkerhed i forbindelse med landets behandling af sager om udstedelse af registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten. Findes der i det pågældende land ikke en registreringsordning, kan videregivelsen ske senest 3 måneder efter udlændingens ind-

rejse eller fra den dato, hvor udlændingen har anmeldt sin tilstedeværelse i det pågældende land. En forespørgsel skal besvares inden 2 måneder fra modtagelsen.

Kapitel 5

Afvisning

§ 28. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Stk. 2. Statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, skal afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Stk. 3. En udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, kan afvises ved indrejsen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Stk. 4. En udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan afvises ved indrejsen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de

regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Stk. 5. Afvisning efter stk. 1-4 kan endvidere ske indtil 3 måneder efter indrejsen. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5. Har Danmark fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, regnes fristen i 1. pkt. fra det tidspunkt, da det andet land har besvaret anmodningen.

Stk. 6. Afvisning efter stk. 1-5 må dog ikke ske, hvis udlændingen i medfør af Schengengrænsekodexens artikel 5, stk. 4, litra c, har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen efter § 2 b, stk. 4, ret til at rejse gennem Danmark, kan den pågældende alene afvises efter stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Stk. 7. En udlænding, der meddeles afslag på eller fralægger en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan uanset bestemmelserne i stk. 1-4 afvises i indtil 3 måneder fra indrejsen.

Stk. 8. En udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, kan uanset bestemmelserne i kapitel 1 afvises, såfremt det findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Stk. 9. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afvisning og udsendelse af blindpassagerer.

§ 29. (Ophævet)

Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinforordningen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til Dublinforordningen.

Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.

Kapitel 6

Forskellige regler om opholdstilladelse, udvisning og afvisning

§ 30. En udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a ikke har ret til at opholde sig her i landet, skal udrejse af landet.

Stk. 2. Udrejser udlændingen ikke frivilligt, drager politiet omsorg for udrejsen. Justitsministeren fastsætter nærmere regler herom.

Stk. 3. Til brug for behandlingen af en sag om udsendelse af en udlænding videregiver Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, domstolene, Udlændingestyrelsen eller

Flygtningenævnet uden udlændingens samtykke alle akter, der er indgået i en sag om opholdstilladelse, til politiet, når der er meddelt afslag på opholdstilladelse, eller når ansøgningen fralægger ansøgningen herom.

§ 30 a. Folketingets Ombudsmand varetager tilsyn med tvangsmæssig udsendelse.

Stk. 2. Tilsynet udøves i overensstemmelse med lov om Folketingets Ombudsmand. Folketingets Ombudsmand skal ved tilsynet særlig påse, at politiets virksomhed foretages med respekt for individet og uden unødigt magtanvendelse.

Stk. 3. Folketingets Ombudsmands tilsyn foretages på grundlag af regelmæssige indberetninger fra politiet og ved gennemgang af et antal afsluttede udsendelsessager.

Stk. 4. Folketingets Ombudsmand kan være til stede under politiets udsendelse af udlændinge. Politiet sørger for det praktiske nødvendige i forbindelse med Folketingets Ombudsmands tilstedeværelse under udsendelsen. Tilsynet omfatter tiden fra beslutningen om tvangsmæssig udsendelse, og frem til udsendelsen er gennemført. Politiet meddeler Folketingets Ombudsmand de oplysninger, som er nødvendige til varetagelse af tilsynets virksomhed.

Stk. 5. Folketingets Ombudsmand afgiver en årlig beretning om tilsynets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.

§ 32. En dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, medfører, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommande måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Stk. 2. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 22-24 meddeles for

- 1) 4 år, hvis udlændingen idømmes en betinget frihedsstraf eller idømmes en ubetinget frihedsstraf af ikke over 3 måneder eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter eller varighed,
- 2) 6 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget frihedsstraf af mere end 3 måneder men ikke over 1 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver

- mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) 12 år, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
 - 4) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 1 år og 6 måneder, men ikke over 2 år, eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed, medmindre der alene findes grundlag for at meddele indrejseforbud for 12 år, eller for
 - 5) bestandig, hvis udlændingen idømmes en ubetinget fængselsstraf af mere end 2 år eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Stk. 3. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 22, nr. 4-8, § 23, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, eller § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 4-8, og udvisning ved dom af en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, meddeles dog for mindst 6 år.

Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 meddeles for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b kan meddeles for 5 år, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b.

Stk. 5. Den politimyndighed, som drager omsorg for udrejisen, udleverer udlændingen en skriftlig og begrundet meddelelse om indrejseforbuddet og om strafansvaret ved overtrædelse heraf.

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n.

Stk. 7. Et indrejseforbud meddelt en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, kan ophæves, såfremt særlige grunde taler derfor. Der skal tages stilling til en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet inden 6 måneder fra ansøgningens indgivelse.

Stk. 8. En udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, må ikke uden tilladelse indrejse og opholde sig her i landet (Indrejseforbud). Indrejseforbuddet gælder, så længe udlændingen er omfattet af de restriktive foranstaltninger. Indrejseforbuddet bortfalder, hvis udlændingen ophører med at være omfattet af de restriktive for-

anstaltninger eller udlændingen af særlige grunde meddeles opholdstilladelse her i landet.

Stk. 9. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b, der meddeles en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), kan i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves.

§ 32 a. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse skal tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

§ 33. Afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b skal indeholde en frist for udrejse. Afgørelsen skal endvidere indeholde oplysning om reglerne i stk. 3, 1., 3. og 4. pkt.

Stk. 2. I afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes udrejsefristen til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af de regler, der er nævnt i § 2, stk. 4, (EU-reglerne), eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse. I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 og 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage. I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1.

Stk. 3. Påklages en afgørelse efter stk. 1 inden 7 dage efter, at den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort, såfremt udlændingen enten er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet eller hidtil har haft opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold her i landet. Opretholdes afgørelsen, fastsættes der en ny frist for udrejse efter reglerne i stk. 2. En udlænding, der ikke hidtil har haft opholdstilladelse, registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og som

er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 1 og 2, har dog ikke ret til at blive her i landet, indtil en klage over en beslutning om udvisning efter §§ 25 a eller 25 b er afgjort. Klage over en afgørelse, som ikke er omfattet af 1. pkt., kan kun tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis særlige grunde taler derfor.

Stk. 4. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b har opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis ansøgningen indgives senest 15 dage efter registreringen som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller, såfremt asylsagen afgøres inden dette tidspunkt, jf. § 53 b, stk. 1, hvis ansøgningen indgives i tilknytning til forkyndelsen af udrejsefristen i forbindelse med et afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, der indgives på et senere tidspunkt end det i 1. pkt. nævnte tidspunkt, har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 5. ⁷⁾ Ansøgning om opholdstilladelse, som tillades indgivet her i landet, jf. § 9, stk. 21, § 9 a, stk. 4, § 9 c, stk. 6, § 9 f, stk. 8, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2, og ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 d tillægges opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen.

Stk. 6. Hvis en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter § 53 b, stk. 1, indbringes for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Indbringes en afgørelse truffet af justitsministeren efter § 9 b for Folketingets Ombudsmand, har dette ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, hvis indbringelsen må anses for åbenlyst ubegrundet eller indbringelsen ikke sker i tilknytning til meddelelsen af afslaget på opholdstilladelse efter § 9 b.

Stk. 7. En ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7 eller § 9 b har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre den myndighed, der har truffet afgørelsen, træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 8. En ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 b, efter § 9 c, når ansøgningen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e behandles ikke, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse ved en ansøgning om genoptagelse af en afgørelse efter § 7, efter § 9 b, efter § 9 c, når afgørelsen vedrører en udlænding, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller efter § 9 e.

Stk. 9. Er udvisning sket ved dom, fastsætter politiet udrejsefristen til straks, jf. dog stk. 15. Udrejsefristen regnes fra tidspunktet for løsladelse eller udskrivning fra hospital eller forvaring. Er dommen betinget, eller er udvisning sket ved dom til ambulant behandling med mulighed for frihedsberøvelse, regnes fristen fra tidspunktet for endelig dom i sagen eller, hvis den pågældende ikke har været til stede ved domsafsigelsen, fra dommens forkyndelse.

Stk. 10. Ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9-9 f og 9 i-9 n, jf. § 10, stk. 4, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 11. Klage over en afvisningsbeslutning giver ikke udlændingen ret til at indrejse i landet.

Stk. 12. Påklager en udlænding fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien, der har eller har haft opholdstilladelse i medfør af lov om midlertidig opholdstilladelse til nødstedte fra Kosovoprovinserne i Forbundsrepublikken Jugoslavien (Kosovonødloven), eller som på grundlag af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 indgivet inden den 30. april 1999 er eller har været registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, en afgørelse om afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 e eller en beslutning om inddragelse af en sådan opholdstilladelse inden 7 dage efter, at afgørelsen eller beslutningen er meddelt udlændingen, har den pågældende ret til at blive her i landet, indtil sagen er afgjort.

Stk. 13. Påklages et afslag på opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 3, nr. 2, inden 7 dage efter, at det er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagen er afgjort.

Stk. 14. Har en udlænding været udsat for menneskehandel, fastsætter Udlændingestyrelsen efter anmodning udrejsefristen til 30 dage, medmindre særlige grunde taler derimod. Udrejsefristen kan efter anmodning fastsættes til et senere tidspunkt eller forlænges, hvis særlige grunde taler derfor, eller hvis udlændingen samarbejder om en forberedt hjemsendelse. Udrejsefristen kan højst udgøre 120 dage.

Stk. 15. Stk. 14 finder tilsvarende anvendelse for en udlænding, der har været udsat for menneskehandel og er udvist ved dom.

§ 33 a. Udlændinge, som samarbejder om udrejsen og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen, jf. § 43 c, skal uanset den fastsatte udrejsefrist, jf. § 33, først udrejse, når opkvalificeringsforløbet i Danmark er afsluttet eller ophørt.

§ 33 b. En afgørelse, der er omfattet af § 33, stk. 1, skal meddeles skriftligt. Det samme gælder en afgørelse om, hvorvidt en klage over en sådan afgørelse kan tillægges opsættende virkning.

Stk. 2. Efter anmodning gives udlændingen en skriftlig eller mundtlig oversættelse af de vigtigste elementer i afgørelsen, jf. stk. 1, på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.

§ 33 c. En udrejsefrist efter § 33, stk. 2, kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor. Afgørelsen skal meddeles skriftligt.

§ 34. Indtil der er truffet afgørelse om, hvorvidt en udlænding skal udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a, og indtil en afgørelse herom kan iværksættes, kan politiet, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse, bestemme, at udlændingen skal:

- 1) deponere sit pas, anden rejselegitimation og billet hos politiet,
- 2) stille en af politiet fastsat sikkerhed,
- 3) tage ophold efter politiets nærmere bestemmelse og
- 4) give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 2. Politiet kan, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til sagens behandling eller udrejsen, bestemme, at en udlænding skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt.,
- 2) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 3) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, eller
- 4) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan politiet, hvis det skønnes hensigtsmæssigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse eller medvirken til udrejsen, bestemme, at udlændingen skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter.

Stk. 4. Politiet bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetægtsfængslet efter § 35, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 6. Politiet kan anvende de i stk. 1 nævnte foranstaltninger, når det må anses for nødvendigt for at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse.

§ 34 a. Udlændingestyrelsen skal beslutte, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding som har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som gentagne gange er straffet for manglende overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, jf. § 60, stk. 1, som en for-

anstaltning til at styrke kontrollen med overholdelsen af opholdspåbuddet, jf. § 42 a, stk. 10, i en periode på 1 måned skal registreres ved ind- og udgang af indkvarteringsstedet ved en elektronisk sender, som monteres på udlændingens person.

Stk. 2. Politiet yder bistand til gennemførelsen af monteringen af den elektroniske sender på udlændingens person. Monteringen af den elektroniske sender skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 3. Begærer udlændingen spørgsmålet om monteringen af den elektroniske sender indbragt for retten, skal Udlændingestyrelsen inden 5 søgnedage indbringe sagen for byretten på det sted, hvor indkvarteringsstedet er beliggende.

Stk. 4. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a finder tilsvarende anvendelse for sager indbragt for retten efter stk. 3.

Stk. 5. Har en udlænding, som har fået monteret en elektronisk sender, fået dispensation fra overholdelse af et opholdspåbud, jf. § 42 a, stk. 9, skal den elektroniske sender fjernes fra udlændingens person i den periode, dispensationen vedrører. Den elektroniske sender monteres på ny, når dispensationen fra overholdelse af opholdspåbuddet er udløbet.

Stk. 6. Medvirker udlændingen ikke til monteringen af den elektroniske sender, straffes udlændingen med bøde. Med bøde straffes også den udlænding, som efter monteringen af den elektroniske sender fjerner eller ødelægger den.

§ 35. En udlænding kan varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse varetægtsfængsling for nødvendig for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen og under eventuel appel, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan fuldbyrdes, og når:

- 1) Udlændingen ikke har fast bopæl her i landet, og der er begrundet mistanke om, at udlændingen har begået en lovovertrædelse, der kan medføre udvisning efter §§ 22-24.
- 2) Udlændingen er indrejst i strid med et indrejseforbud.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, kan varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af bestemmelsen om udvisning.

Stk. 3. Retsplejelovens bestemmelser om varetægtsfængsling og foranstaltninger, der træder i stedet herfor, finder i øvrigt anvendelse. Der fastsættes dog altid en frist for varetægtsfængslingens eller foranstaltningens længde ved varetægtsfængsling eller foranstaltning, der træder i stedet herfor, alene med henblik på fuldbyrdelse af bestemmelse ved endelig dom om udvisning. Fristen efter 2. pkt. fastsættes af retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt.

§ 36. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for afvisning, for udvisning efter § 25, nr. 2, §§ 25 a, 25 b og 25 c, for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a i øvrigt ikke har ret til

at opholde sig her i landet, kan politiet bestemme, at den pågældende skal frihedsberøves. Politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1. Har udlændingen fast bopæl her i landet, kan den pågældende alene frihedsberøves for at sikre muligheden for udvisning efter § 25. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure, kan efter en konkret, individuel vurdering frihedsberøves, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, medmindre de i § 34 nævnte foranstaltninger er tilstrækkelige.

Stk. 2. En udlænding kan frihedsberøves, såfremt den pågældende ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om at tage ophold, jf. § 42 a, stk. 7, 3. pkt., og § 42 d, stk. 2, 2. pkt. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan endvidere frihedsberøves, hvis udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt.

Stk. 3. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er udvist efter § 25 a, stk. 1, kan frihedsberøves med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af afgørelsen om udvisning.

Stk. 4. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre en effektiv behandling af asylansøgningen og udsendelse af landet, kan en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, frihedsberøves under asylsagens behandling, hvis udlændingen gennem sin adfærd lægger væsentlige hindringer i vejen for asylsagens oplysning ved

- 1) gentagne gange uden rimelig grund at udeblive fra afhøringer ved politiet eller Udlændingestyrelsen, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) ikke at meddele eller ved at tilsløre oplysninger om sin identitet, nationalitet eller rejserute eller ved at meddele utvivlsomt urigtige oplysninger herom, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 3) på anden lignende måde ikke at medvirke til sagens oplysning.

Stk. 5. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, og medvirker udlændingen ikke hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan udlændingen frihedsberøves med henblik på at sikre, at udlændingen meddeler de nødvendige oplysninger til udrejsen og medvirker til tilvejebringelse af den nødvendige rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Stk. 6. En udlænding, der af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, eller Flygtningenævnet er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og hvor politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt., kan frihedsberøves, såfremt de i §§ 34 og 42 a, stk. 7, 3. pkt., og stk. 12, nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre udlændingens medvirken til udrejsen.

Stk. 7. En udlænding, der en eller flere gange ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 4, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.

Stk. 8. Såfremt de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige til at sikre tilstedeværelsen af en udlænding, der er i transit i en dansk lufthavn med henblik på udsendelse, kan udlændingen frihedsberøves.

§ 37. En udlænding, der er frihedsberøvet efter § 36, skal, medmindre den pågældende forinden løslades, inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse fremstilles for retten, der tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse. Er frihedsberøvelsen iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, skal spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og eventuelt fortsatte opretholdelse inden 3 døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse indbringes for retten, uanset om den pågældende forinden løslades. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en frihedsberøvelse efter lov om politiets virksomhed, regnes fristen fra tidspunktet for frihedsberøvelsen efter lov om politiets virksomhed. Rettens prøvelse af en frihedsberøvelse, der er iværksat for at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1, behandles efter kapitel 7 b. Er frihedsberøvelsen efter § 36 iværksat umiddelbart i forlængelse af en anholdelse efter retsplejelovens kapitel 69, regnes fristen fra tidspunktet for anholdelsen. Fremstillingen skal ske for retten på det sted, hvor udlændingen er tilbageholdt, jf. dog 4. pkt.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Tidspunktet for frihedsberøvelsens iværksættelse og for fremstillingen i retten anføres i retsbogen.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat tilbageholdelse. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Er frihedsberøvelsen iværksat i medfør af § 36, stk. 1, 4. pkt., kan frihedsberøvelsen opretholdes efter denne bestemmelse i højst 7 dage fra frihedsberøvelsens iværksættelse efter § 36, stk. 1, 4. pkt. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til forlængelse af fristen for frihedsberøvelse.

Stk. 4. Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt. Politiet skal endvidere gøre udlændingen bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med hjemlandets diplomatiske eller konsulære representation eller, såfremt udlændingen søger opholdstilladelse efter § 7, med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 5. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse under henvisning til, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 a.

Stk. 6. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 7. En afgørelse om frihedsberøvelse efter § 36 og om opretholdelse heraf, jf. stk. 1, 1. pkt., skal meddeles skriftligt.

Stk. 8. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 må ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 måneder. Retten kan dog forlænge dette tidsrum i op til yderligere 12 måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, herunder hvis udsendelsesproceduren uanset alle rimelige bestræbelser kan forventes at tage længere tid som følge af udlændingens manglende medvirken til udsendelsen eller forsinkelser i forbindelse med fremskaffelse af nødvendig rejselegitimation og indrejsetilladelse. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe udsendelsen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 9. Frihedsberøvelse med henblik på udsendelse efter § 36 skal finde sted i særlige faciliteter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige indsatte.

§ 37 a. Retsplejelovens § 758, stk. 1, 1.-3. pkt., § 758, stk. 2, og § 759 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der frihedsberøves i medfør af § 36.

Stk. 2. Retsplejelovens §§ 773-776 og 778 finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 b. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, er under frihedsberøvelsen ikke undergivet andre indskrænkninger i sin frihed, end frihedsberøvelsens øjemed og opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet nødvendiggør.

Stk. 2. Retsplejelovens § 770, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af udlændingelovens § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36.

§ 37 c. Retten kan på begæring af politiet bestemme, at en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, fuldstændig eller delvis skal udelukkes fra fællesskab med andre indsatte (isolation), hvis dette er påkrævet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet.

Stk. 2. Isolation må ikke iværksættes eller fortsættes, såfremt formålet hermed kan tilgodeses ved mindre indgribende foranstaltninger. Ved afgørelsen om isolation skal der endvidere tages hensyn til den særlige belastning, indgrebet kan medføre for den frihedsberøvede på grund af dennes unge alder eller fysiske eller psykiske svagelighed.

Stk. 3. Politiets begæring om isolation indgives til retten på det sted, hvor udlændingen er frihedsberøvet. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelse af beslutning om isolation. Retsplejelovens kapitel 43 a finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Finder retten, at isolation kan iværksættes eller fortsættes, fastsættes der i kendelsen en frist for fortsat isola-

tion. Ved iværksættelse af isolation må den første frist for indgrebets længde ikke overstige 2 uger. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen. Fuldstændig isolation må ikke finde sted i et sammenhængende tidsrum på mere end 4 uger. Retsplejelovens § 748 b finder med undtagelse af bestemmelsens stk. 1, 2. pkt., tilsvarende anvendelse for retsmøder, hvor der skal tages stilling til iværksættelse eller forlængelse af isolation.

Stk. 5. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, fuldstændig eller delvis skal undergives isolation, såfremt betingelserne i stk. 1 og 2 er opfyldt. Udlændingen kan kræve, at en af politiet i medfør af 1. pkt. truffet beslutning om isolation forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. Stk. 3 finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 d. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan modtage besøg i det omfang, opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet tillader det. Politiet kan af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, modsætte sig, at den frihedsberøvede modtager besøg, eller forlange, at besøg finder sted under kontrol. Den frihedsberøvede har altid ret til ukontrolleret besøg af den beskikkede advokat. En frihedsberøvet, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har endvidere altid ret til ukontrolleret besøg af en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp.

Stk. 2. Nægter politiet besøg til en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse, § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Nægter politiet besøg til en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal den frihedsberøvede underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse.

Stk. 4. En udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, jf. § 36, kan kræve, at politiets afslag på besøg eller krav om kontrol i medfør af stk. 1 forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37, jf. § 36. En begæring efter 1. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

§ 37 e. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene inden modtagelsen eller afsendelsen. Politiet skal snarest muligt udlevere eller sende brevene, medmindre indholdet vil kunne være til skade for indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, eller til skade for opretholdelse af orden og sikkerhed på anbringelsesstedet.

Stk. 2. En udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, eller hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, har ret til ukontrolleret brevveksling med den beskikkede advokat, justitsministeren, beskæftigelsesministeren, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningestyrelsen og Udlændingestyrelsen. Har udlændingen ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, har vedkommende endvidere adgang til ukontrolleret brevveksling med Dansk Flygtningehjælp. Retsplejelovens § 772, stk. 2, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, hvis frihedsberøvelse er opretholdt af retten i medfør af § 37, jf. § 36, skal spørgsmålet, om tilbageholdelsen bør opretholdes, straks forelægges retten til afgørelse. Opretholdes tilbageholdelsen, skal afsenderen og adressaten straks underrettes, medmindre retten af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Tilbageholdes et brev til eller fra en udlænding, der er frihedsberøvet i medfør af § 36, men ikke er fremstillet for retten i medfør af § 37, skal afsenderen og adressaten straks underrettes herom, medmindre politiet af hensyn til indhentelsen af oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet, eller som er nødvendige for, at politiet kan drage omsorg for udlændingens udrejse, træffer anden bestemmelse. Afsenderen eller adressaten kan kræve, at politiets tilbageholdelse af et brev forelægges retten til afgørelse i forbindelse med udlændingens fremstilling for retten i medfør af § 37. En begæring efter 2. pkt. har ikke opsættende virkning. § 37 c, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Kapitel 7

Kontrollen med udlændingens indrejse, ophold og udrejse m.v.

§ 38. Ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, skal ind- og udrejsekontrol finde sted i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 6 og 7.

Stk. 2. Ind- og udrejsekontrol må ikke finde sted ved grænsen til et Schengenland. Dog kan der undtagelsesvis ske kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23.

Stk. 3. Ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, må, medmindre andet er fastsat i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 4, stk. 2, alene finde sted ved de grænsovergangssteder (havne og lufthavne), der er godkendt af justitsministeren, og alene inden for disses åbningstid. Justitsministeren kan fastsætte nærmere vilkår for godkendelsen af en havn eller lufthavn som grænsovergangssted.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om ind- og udrejsekontrol, herunder om politiets adgang til flyselskabernes bookingsystemer, udenlandske besætningsmedlemmers ophold her i landet, om på- og afmønstring her i landet af udenlandske besætningsmedlemmer og om de pligter, der påhviler skibsførere og luftfartøjschefer.

Stk. 5. I forbindelse med ind- og udrejsekontrol efter stk. 1 og stk. 2, 2. pkt., har politiet ret til at undersøge bagagerum og andre lukkede rum i køretøjer, skibe og luftfartøjer for at sikre, at ulovlig ind- og udrejse ikke finder sted.

Stk. 6. Politiet kan standse et køretøj inde i landet med henblik på at kontrollere, om køretøjet transporterer en eller flere udlændinge, der er indrejst ulovligt i landet.

Stk. 7. Politiet kan foretage stempeling af en udlændings pas eller anden rejselegitimation ved ind- eller udrejse eller ved afvisning eller udvisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets stempeling af pas og anden rejselegitimation.

§ 39. En udlænding skal ved indrejse, under ophold her i landet og ved udrejse herfra være i besiddelse af pas eller andet dokument, der efter justitsministerens bestemmelse kan godkendes som rejselegitimation.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om, i hvilket omfang passet eller rejselegitimationen skal være påtegnet visum til indrejse i eller udrejse af landet. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om visum, herunder om adgangen hertil, om visummets varighed og om de betingelser, der kan fastsættes for visummet.

Stk. 3. Passet eller rejselegitimationen skal ved ind- og udrejse forevises for paskontrollen og under ophold her i landet på begæring forevises for offentlige myndigheder. Ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland skal passet eller rejselegitimationen ikke forevises for paskontrollen, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekodeksens artikel 23, jf. § 38, stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at udlændinge til stadighed skal medføre deres pas eller anden legitimation under ophold her i landet.

Stk. 4. Bestemmelserne i stk. 1-3 gælder ikke for statsborgere i et andet nordisk land, der opholder sig her i landet, eller som indrejser fra eller udrejser til et andet nordisk land. Justitsministeren kan fritage andre udlændinge for pligterne efter stk. 1 og 3.

Stk. 5. Justitsministeren fastsætter regler om udstedelse af særlig rejselegitimation til udlændinge, der ikke kan skaffe sig pas, eller som af andre grunde har behov for et sådant dokument. Et barn under 15 år med selvstændigt pas eller selvstændig særlig rejselegitimation kan af den eller dem, der har forældremyndigheden, efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, kræves slettet i andre personers særlige rejselegitimation. Særlig rejselegitimation til udlændinge kan inddrages efter samme regler, som gælder om pas til danske statsborgere, eller når grundlaget for udstedelsen er bortfaldet.

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig eller arbejder lovligt her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Udlændingen skal oplyses om, at de oplysninger, der er nævnt i 1. og 2. pkt., kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2. Udgifter som en udlænding måtte have afholdt med henblik på at tilvejebringe oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, kan alene kræves betalt af udlændingemyndighederne, hvis myndighederne, forinden oplysningerne er tilvejebragt, har givet skriftligt tilsagn herom.

Stk. 3. En udlænding skal meddele de oplysninger om sine økonomiske forhold, som er nødvendige til bedømmelse af, om Udlændingestyrelsen kan pålægge udlændingen at tilbagebetale udgifterne til udlændingens underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5.

Stk. 4. Drager politiet omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt. Retten kan på begæring af politiet, hvis det skønnes fornødent med henblik på udsendelse af udlændingen, bestemme, at en udlænding, der ikke ønsker at medvirke dertil, skal fremstilles for hjemlandets eller et andet lands repræsentation. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37. Kæremål har ikke opsættende virkning. Ved rettens behandling af sagen finder retsplejelovens kapitel 43 a i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. Afgiver en person en erklæring til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan udlændingemyndighederne kræve, at erklæringen afgives på tro og love.

Stk. 6. Den, der ved at afgive en urigtig erklæring eller på anden måde medvirker eller søger at medvirke til, at en udlænding opnår en opholdstilladelse, et registreringsbevis eller et opholdskort, jf. § 6, ved svig, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens indrejse, ophold og udrejse og ved udlændingens behandling.

Stk. 7. Til oplysning i sager, der henhører under denne lov, kan der optages forhør i retten, jf. retsplejelovens § 1018.

Stk. 8. Dokumenter og genstande, der må antages at være af betydning for at fastslå en udlændings identitet eller tilknytning til andre lande, kan tages i bevaring, hvis det skønnes fornødent. Retsplejelovens kapitel 72 og 73 og reglerne om beslaglæggelse i retsplejelovens kapitel 74 finder anvendelse i samme omfang som i sager, der angår forbrydelser, der kan medføre fængselsstraf.

Stk. 9. Udebliver en udlænding, der har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7, efter at være tilsagt personligt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, bortfalder udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse. Udlændingestyrelsen kan i særlige tilfælde beslutte, at en ansøgning ikke skal anses for bortfaldet.

Stk. 10. Ved behandlingen af en ansøgning om visum efter § 4 eller § 4, stk. 1, a kan Udlændingestyrelsen tilsige den herboende reference til at give personligt møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet og fremvise legitimation, der godtgør den pågældendes identitet. Udebliver referencen efter at være tilsagt til at møde hos Udlændingestyrelsen eller politiet uden anmeldt lovligt forfald, kan der gives afslag på visumansøgningen. Tilsigelsen skal indeholde oplysning om virkningerne af udeblivelse.

§ 40 a. Der optages fingeraftryk af en udlænding, som

- 1) søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, jf. dog stk. 11,
- 2) pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28, eller
- 3) søger om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,

4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller

5) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Fingeraftryk, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt edb-register, der føres af Rigspolitechefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitechefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Fingeraftryk, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Stk. 6. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk optaget efter retsplejeloens bestemmelser herom.

Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejeloens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af en udlænding eller med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument videregive fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af fingeraftryk skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Der optages ikke fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand til at afgive fingeraftryk. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene fingeraftryk efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget og er fyldt 6 år.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis fingeraftryk optages efter stk. 1, nr. 1 eller 3, til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 b. Der optages personfotografi af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter § 7 eller om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter § 7 eller § 8, jf. dog stk. 11.

Stk. 2. Der kan endvidere optages personfotografi af en udlænding,

1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende,

2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse af identitetskort eller andet legitimationsdokument til den pågældende,

3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende, eller

4) hvis udlændingen er omfattet af § 58 g.

Stk. 3. Personfotografi, der optages i medfør af stk. 1 eller 2, kan registreres i et særligt register, der føres af Rigspolitechefen. Politiet og Udlændingestyrelsen kan anvende registret i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Rigspolitechefen er dataansvarlig myndighed for registret.

Stk. 4. Personfotografi, der modtages fra udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager, kan registreres i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter optagelsen af personfotografiet.

Stk. 6. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, kan til brug for identifikation af den pågældende udlænding manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi optaget efter retsplejeloens bestemmelser herom.

Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejeloens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte register. Oplysninger fra registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.

Stk. 9. Politiet og Udlændingestyrelsen kan uden udlændingens samtykke elektronisk eller manuelt videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til indenlandske og udenlandske udlændingemyndigheder i forbindelse med behandlingen af udlændingesager. Politiet kan endvidere med henblik på identifikation af udlændingen eller med henblik på udstedelse af eller fremskaffelse af rejsedokument videregive personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, til hjemlandets eller et andet lands repræsentation eller til internationale politisamarbejdsorganisationer.

Stk. 10. Optagelse af personfotografi skal ske så skånsomt, som omstændighederne tillader det. Indgrebet kan om nødvendigt ske med den fornødne magtanvendelse.

Stk. 11. Hvis udlændingen er under 18 år, optages der alene personfotografi efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort, hvis ansøgeren er uledsaget.

Stk. 12. Stk. 3-9 finder ikke anvendelse, hvis personfotografi optages efter stk. 1 til eventuel brug for udstedelse af et opholdskort.

§ 40 c. Ved behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, kan Udlændingestyrelsen og Justitsministeriet kræve, at ansøgeren og den person, til hvem ansøgeren oplyser at have den familiemæssige tilknytning, som skal danne grundlag for opholdstilladelsen, medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkeligt dokumenteret.

Stk. 2. Politiet og Udlændingestyrelsen kan kræve, at en uledsaget udlænding, der oplyser at være under 18 år, medvirker til en lægelig undersøgelse med henblik på at fastslå udlændingens alder.

§ 40 d. I forbindelse med at en udlænding skal aflægge de prøver, der er nævnt i § 9, stk. 30 og 32, kan prøveafholder uden udlændingens samtykke fra Justitsministeriets personregister over udlændinge indhente oplysninger om udlændingens

- 1) navn,
- 2) køn,
- 3) fødselsdato,
- 4) nationalitet,
- 5) pasnummer eller nummer på anden rejselegitimation og
- 6) fotografi.

§ 41. Justitsministeren kan fastsætte regler om, at udlændinge af hensyn til statens sikkerhed eller opretholdelsen af ro og orden har pligt til at melde sig hos en offentlig myndighed.

§ 42. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter den, der mod eller uden vederlag yder logi til eller stiller lejrplads til rådighed for udlændinge, skal føre fortegnelse over udenlandske gæster og give politiet underretning om deres ankomst og afrejse. Fortegnelsen skal til enhver tid kunne forevises politiet.

Stk. 2. Udlændinge skal meddele de oplysninger, der er nødvendige til opfyldelse af pligten efter stk. 1.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de i stk. 1 nævnte fortegnelser over udenlandske gæster, herunder om fortegnelsernes udformning, indhold og førelse, om de oplysninger, som udlændinge efter stk. 2 skal meddele, om de dokumenter, udlændinge skal fremvise, og om de udgifter, der påhviler den, der efter stk. 1 har pligt til at føre fortegnelsen.

§ 42 a. En udlænding, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, indtil udlændingen

meddeles opholdstilladelse, eller udlændingen udrejser eller udsendes, jf. dog stk. 3 og 4 og § 43, stk. 1. En udlænding som nævnt i 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 7, stk. 1 eller 2, § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen til og med udgangen af den første hele måned efter tidspunktet for afgørelsen om visitering af udlændingen, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Har en udlænding, der ikke er omfattet af stk. 1 eller § 43, stk. 1, efter reglerne i kapitel 1 og 3-5 ikke ret til at opholde sig her i landet, får udlændingen udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen, hvis det er nødvendigt af hensyn til forsørgelsen af udlændingen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 gælder ikke:

- 1) Hvis udlændingen har lovligt ophold her i landet i medfør af § 1 eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller et opholdskort efter § 6 eller i medfør af en opholdstilladelse efter §§ 9-9 f eller 9 i-9 n. En udlænding som nævnt i stk. 1, 1. pkt., der er blevet meddelt opholdstilladelse i medfør af § 9 b, § 9 c eller § 9 e, får uanset 1. pkt. udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen i den periode, som er nævnt i stk. 1, 2. pkt.
- 2) Hvis udlændingen har indgået ægteskab med en herboende person, medmindre særlige grunde foreligger.
- 3) Hvis udlændingens opholdssted ikke kendes.
- 4) Hvis udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter anden lovgivning. Stk. 1 gælder dog, uanset om udlændingen har ret til hjælp til forsørgelse efter lov om aktiv socialpolitik.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, der har tilstrækkelige midler hertil, ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser. Udlændingestyrelsen kan endvidere pålægge en udlænding at betale udgifterne til udlændingens eller dennes families underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser eller ophold på eller i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af stk. 5, såfremt udlændingen har tilstrækkelige midler hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere regler om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 1. pkt. ikke skal have dækket sine eller sin families udgifter til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, og om, i hvilke tilfælde en udlænding som nævnt i 2. pkt. kan pålægges at betale udgifterne hertil. Udlændingestyrelsen kan fastsætte nærmere retningslinjer for beregningen af udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser, herunder fastsætte gennemsnitstakster for en given ydelse over en given periode.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen tilvejebringer og driver indkvarteringssteder for udlændinge, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3. Dette kan ske i samarbejde med private organisationer eller selskaber eller statslige styrelser, som er godkendt hertil af justitsministeren, eller kommuner (indkvarteringsoperatører). Justitsministeren kan fastsætte regler

om nedsættelse af samarbejdsorganer på de enkelte indkvarteringssteder (beboerråd m.v.) samt om disse organers kompetence.

Stk. 6. Justitsministeren fastsætter regler for kommunernes deltagelse i finansieringen af tilvejebringelsen og driften af indkvarteringssteder for udlændinge, der er nævnt i stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, herunder om statens dækning af udgifterne.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen træffer bestemmelse om indkvarteringen af udlændinge omfattet af stk. 1 og 2, jf. stk. 3. Ved indkvarteringen skal Udlændingestyrelsen så vidt muligt tage hensyn til, om der er tale om nyankomne asylansøgere eller asylansøgere, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7. Hvis en udlænding ikke efterkommer Udlændingestyrelsens anvisning om indkvartering, kan Udlændingestyrelsen pålægge udlændingen at tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse. En sådan udlænding må ikke gennem voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet, lægge hindringer i vejen for udførelsen af opgaver med driften af indkvarteringsstedet eller for opretholdelsen af ro og orden på indkvarteringsstedet.

Stk. 8. Familier med børn, hvoraf mindst én af forældrene har opholdt sig i Danmark uafbrudt i mindst 12 måneder efter endeligt afslag på ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal tilbydes indkvartering i særlige boliger i tilknytning til eller uden for de i stk. 5 nævnte indkvarteringssteder, medmindre familiens sociale eller sundhedsmæssige situation taler afgørende imod. Tilbuddet om indkvartering i særlig bolig gives ikke til familier, hvis asylsag er behandlet efter § 53 b, eller som har fået flyttepåbud på grund af vold eller trusler om vold efter stk. 7, medmindre hensynene til børnenes tarv i helt særlige tilfælde taler derfor og udsendelse for tiden er udsigtsløs. Det er en betingelse for tilbud efter 1. pkt., at familiens medlemmer ikke er udvist ved dom, administrativt udvist i medfør af § 25, omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller dømt for strafbart forhold begået her i landet. Opfylder familien ikke længere betingelserne i 3. pkt., træffer Udlændingestyrelsen, medmindre særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at familien skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen bestemmer, medmindre særlige grunde taler derimod, at en udlænding, hvis opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, er bortfaldet, jf. § 32, stk. 1, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, en udlænding, der har fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og en udlænding, der er udvist ved endelig dom efter §§ 22-24, og som ikke er varetagetfængslet efter § 35, skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted for de i stk. 1 og 2 nævnte udlændinge. Stk. 7, 4. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen skal sikre, at det i formødent omfang kontrolleres, at en udlænding, som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, og som er pålagt at tage ophold på et

bestemt indkvarteringssted, jf. stk. 9, overholder det givne påbud.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen uden rimelig grund udebliver fra en afhøring med Udlændingestyrelsen eller politiet, hvortil den pågældende er indkaldt,
- 2) udlændingen har udvist voldelig eller truende adfærd over for personer, der udfører opgaver med driften af et indkvarteringssted for udlændinge, eller over for de personer, der i øvrigt opholder sig på indkvarteringsstedet,
- 3) udlændingen ikke efterkommer Udlændingestyrelsens bestemmelse om, at udlændingen skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse, jf. stk. 7, 3. pkt. eller stk. 9, 1. pkt.,
- 4) udlændingen ikke efterkommer politiets bestemmelse om en i § 34 nævnt foranstaltning,
- 5) udlændingen tilsidesætter et pålæg om at udføre nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, jf. § 42 d, stk. 2, 1. pkt., eller
- 6) udlændingen er efterlyst af politiet med henblik på forkyndelse, udrejsekontrol eller udsendelse.

Stk. 12. Udlændingestyrelsen skal, medmindre særlige grunde taler derimod, bestemme, at en udlænding, der er omfattet af stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, ikke får udbetalt kontante ydelser, jf. § 42 b, stk. 1, 3, 8 og 9, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, eller at udlændingen alene får udbetalt grundydelse, jf. § 42 b, stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. § 42 b, stk. 3, 6 og 7, når den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, såfremt

- 1) udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., eller
- 2) politiet drager omsorg for udlændingens udrejse, og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 13. Udlændingestyrelsen kan til brug for en afgørelse efter stk. 11 eller 12 uden udlændingens samtykke indhente oplysninger om udlændingens helbredsforhold hos indkvarteringsoperatøren, jf. stk. 5.

Stk. 14. For udlændinge omfattet af stk. 11 og 12, der er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, udgør forsørgertillægget pr. dag 42,73 kr. Det angivne beløb er fastsat i 2005-beløb og reguleres fra og med 2006 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 b. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udbetalt en grundydelse, medmindre den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning. Grundydelsen forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt grundydelse, jf. 1. pkt. og stk. 2. Grundydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Grundydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 2. Grundydelsen udgør pr. dag

- 1) 32,23 kr. for udlændinge, der samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 2) 40,71 kr. for udlændinge over 18 år, der ikke samlever i ægteskab eller samlivsforhold,
- 3) 40,71 kr. for uledsagede udlændinge under 18 år og
- 4) 40,71 kr. for udlændinge under 18 år, som uden for de i nr. 1 nævnte tilfælde ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt.

Stk. 3. En udlænding, der modtager grundydelse, jf. stk. 1, får udbetalt et forsørgertillæg, hvis udlændingen har forsørgelsespligt over for et barn under 18 år. Tilsvarende gælder for en udlænding, som ikke modtager grundydelse, fordi den pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. stk. 1, jf. dog stk. 12. Der kan kun udbetales ét forsørgertillæg pr. barn. Der kan højst udbetales to forsørgertillæg pr. familie. Har udlændingen forsørgelsespligt over for mere end to børn under 18 år, får udlændingen udbetalt et nedsat forsørgertillæg pr. barn ud over to børn, jf. dog stk. 12. 3. og 4. pkt. finder tilsvarende anvendelse. Til en familie medregnes udlændingen, dennes ægtefælle eller samlever og dennes eller ægtefællens eller samleverens børn under 18 år. Bor et barn under 18 år ikke sammen med en af eller begge sine forældre, samlever barnet i ægteskab eller samlivsforhold, eller har barnet selv forsørgelsespligt over for et barn under 18 år, betragtes det ikke som hørende til en af eller begge sine forældres familie.

Stk. 4. Forsørgertillægget udgør pr. dag 64,46 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, jf. dog stk. 5, og 23,75 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør forsørgertillægget pr. dag 47,50 kr. for udlændinge, der modtager grundydelse, og 6,79 kr. for udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 6. Nedsat forsørgertillæg udgør pr. dag 33,93 kr. Nedsat forsørgertillæg udbetales ikke til udlændinge, der ikke modtager grundydelse, fordi de pågældende er indkvarteret

ret på et indkvarteringssted, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning.

Stk. 7. Det er en betingelse for udbetaling af forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg, at det barn, som udlændingen har forsørgelsespligt over for, betragtes som hørende til udlændingens familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt. Bor barnet sammen med begge forældre, udbetales forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg til barnets moder. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg forudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, hvorvidt og efter hvilken sats udlændingen får udbetalt forsørgertillæg eller nedsat forsørgertillæg, jf. 1. og 2. pkt. og stk. 3-6. Forsørgertillæg og nedsat forsørgertillæg reguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der indtræder efter skæringsdatoen. Tillægget kan, hvis særlige grunde taler derfor, udbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 8. En udlænding over 18 år, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c, får udbetalt en tillægssydelse, jf. stk. 11, jf. dog stk. 12. Tillægssydelsen bagudbetales hver 14. dag. Udlændingestyrelsen bestemmer ud fra status i udlændingens sag på en given skæringsdato umiddelbart forud for udbetalingsdatoen, efter hvilken sats udlændingen kan få udbetalt tillægssydelse, jf. stk. 10 og 11. Tillægssydelsen efterreguleres ikke som følge af ændringer i udlændingens sagsstatus, der er indtrådt i perioden, der ligger til grund for beregningen af tillægssydelsen, eller i perioden frem til skæringsdatoen. Tillægssydelsen kan, hvis særlige grunde taler derfor, bagudbetales for kortere perioder ad gangen.

Stk. 9. Får en uledsaget udlænding under 18 år eller en udlænding under 18 år, som ikke betragtes som hørende til en af eller begge sine forældres familie, jf. stk. 3, 7. og 8. pkt., udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, får udlændingen udbetalt en tillægssydelse, jf. dog stk. 12. Stk. 8, 2.-6. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. Tillægssydelsen udgør pr. dag 23,75 kr. Er udlændingen ikke registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, udgør tillægssydelsen pr. dag 6,79 kr.

Stk. 11. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udbetaler ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, jf. dog stk. 12. Indkvarteringsoperatoren skal, medmindre særlige grunde taler derimod, beslutte, at tillægssydelse efter stk. 8 ikke udbetales, hvis udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt, jf. § 42 c. Har en udlænding ikke overholdt sin kontrakt en eller flere dage i den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægssydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales der, medmindre særlige grunde taler derimod, ikke tillægssydelse for det antal dage, hvor udlændingen ikke har overholdt sin kontrakt. Har en udlænding overholdt sin kontrakt i mindre end halvdelen af den periode, der ligger til grund for beregningen af tillægssydelsen, jf. stk. 8, 2. og 6. pkt., udbetales

tillægssydelsen ikke, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 12. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, og som er indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, får ikke udbetalt kontante ydelser, jf. stk. 1, 3, 8 og 9, såfremt udlændingens ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er udtaget til behandling efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure. Er en udlænding som nævnt i 1. pkt. indkvarteret på et indkvarteringssted, jf. § 42 a, stk. 5, uden en vederlagsfri bespisningsordning, får den pågældende udbetalt grundydelse, jf. stk. 1 og 2, forsørgertillæg, jf. stk. 3 og 7, og nedsat forsørgertillæg, jf. stk. 3, 6 og 7. For udlændinge omfattet af 2. pkt. udgør forsørgertillægget pr. dag 40,71 kr.

Stk. 13. En udlænding, der får udgifterne til underhold og nødvendige sundhedsmæssige ydelser dækket af Udlændingestyrelsen efter § 42 a, stk. 1 eller 2, kan få udleveret naturalieydelser, herunder i form af tøj- og hygiejnepakker, såfremt den pågældende har særligt behov herfor. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til samt indholdet og omfanget af naturalieydelser.

Stk. 14. Hvis en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, oppebærer lønindkomst fra beskæftigelse eller lønnet praktik omfattet af § 14 a eller § 42 g, stk. 2, fradrages denne i kontante ydelser, der udbetales efter reglerne i stk. 1-13.

Stk. 15. Stk. 1-13 finder ikke anvendelse for en udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. § 42 k, eller dennes husstand.

Stk. 16. Udlændingestyrelsen fastsætter de nærmere regler for fradrag, jf. stk. 14.

Stk. 17. De i stk. 2, 4-6, 10 og 12 angivne beløb er fastsat i 2003-beløb og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 42 c. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., udarbejder en kontrakt for en udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3.

Stk. 2. Kontrakten indgås mellem udlændingen og indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., på grundlag af den enkelte udlændings individuelle færdigheder og forudsætninger, herunder eventuel beskæftigelse. Kontrakten indgås senest en uge efter udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7. Kan der ikke opnås enighed om kontraktens indhold, fastsættes indholdet af indkvarteringsoperatøren. Kontrakten kan løbende revideres.

Stk. 3. Kontrakten fastlægger omfang og indhold af

- 1) de nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet, som udlændingen har pligt til at medvirke til udførelsen af, jf. § 42 d, stk. 1,
- 2) det asylansøgerkursus, som udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 1,

3) undervisning, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 f, stk. 2-4, og

4) aktivering, som det er aftalt eller fastsat, jf. stk. 2, at udlændingen skal deltage i, jf. § 42 e, stk. 1-3.

Stk. 4. Det skal fremgå af kontrakten, hvilke tiltag der efter lovgivningen kan bringes i anvendelse over for udlændingen, hvis udlændingen ikke overholder sin kontrakt.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontraktens indgåelse, indhold og udformning.

§ 42 d. En udlænding, der er indkvarteret på et af de i § 42 a, stk. 5, nævnte indkvarteringssteder, har pligt til at medvirke til udførelsen af nødvendige opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen eller indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan meddele en udlænding pålæg om at udføre de i stk. 1 nævnte opgaver. Udlændingestyrelsen kan bestemme, at en udlænding, der tilsidesætter et meddelt pålæg, skal tage ophold efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 3. Justitsministeren fastsætter nærmere regler om udførelsen af de i stk. 1 nævnte opgaver.

§ 42 e. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan deltage i aktivering i form af udførelse af andre end de i § 42 d, stk. 1, nævnte opgaver i forbindelse med driften af indkvarteringsstedet og medvirken til gennemførelsen af den i §§ 42 f og 42 g nævnte undervisning.

Stk. 2. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i aktivering i form af en af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilrettelagt intern produktionsvirksomhed, særligt tilrettelagt praktik af kortere varighed og ulønnet humanitært arbejde eller andet ulønnet frivilligt arbejde. Dette gælder dog ikke, hvis politiet drager omsorg for udlændingens udrejse og udlændingen ikke medvirker hertil, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt.

Stk. 3. En udlænding over 17 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt aktivering, som ikke er omfattet af stk. 1 og 2.

Stk. 4. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i aktivering som nævnt i stk. 1-3.

Stk. 5. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af den i stk. 1-3 nævnte aktivering. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 1. pkt. fravige § 46.

§ 42 f. En udlænding over 18 år, der har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er indkvarteret på et modtagecenter, jf. § 42 a, stk. 5, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning, der skal give udlændingen et helt indledende kendskab til dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold samt arbejdsmarkeds-, uddannelses- og boligforhold (asylansøgerkursus). Tager udlændingen forinden asylansøgerkursets gennemførelse ophold på et opholdscenter, jf. § 42 a, stk. 5,

skal kursusforløbet fortsættes og afsluttes på opholdscenteret. Indkvarteringsoperatoren på modtagecenteret skal oplyse operatoren af opholdscenteret om, hvorvidt asylansøgerkurset er gennemført på modtagecenteret eller skal fortsættes og afsluttes på opholdscenteret.

Stk. 2. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, eller som har opholdt sig her i landet i mere end 3 måneder fra tidspunktet for den pågældendes indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning. En udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 3. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, kan deltage i undervisning i andre fag, i det omfang en indkvarteringsoperator, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., tilbyder sådan undervisning.

Stk. 4. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, kan, hvis ganske særlige grunde taler derfor, deltage i særskilt tilrettelagt undervisning, som ikke er omfattet af stk. 1-3 og 6.

Stk. 5. En 17-årig udlænding, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, kan deltage i et asylansøgerkursus, jf. stk. 1, undervisning i engelsk sprog eller anden undervisning, jf. stk. 2, og undervisning i andre fag, jf. stk. 3. 17-årige udlændinge kan deltage i asylansøgerkurset og den i stk. 2 og 3 nævnte undervisning på samme betingelser som udlændinge over 18 år, jf. stk. 1-3. Stk. 4 finder tilsvarende anvendelse. En 17-årig udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7 er under behandling her i landet, jf. herved § 48 e, stk. 2, kan endvidere deltage i danskundervisning.

Stk. 6. En udlænding over 18 år, der er omfattet af § 42 a, stk. 1, 2. pkt., skal, medmindre særlige grunde taler derimod, deltage i undervisning i dansk sprog og danske kultur- og samfundsforhold.

Stk. 7. Indkvarteringsoperatoren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., bestemmer, om en udlænding skal deltage i undervisning som nævnt i stk. 1-6.

Stk. 8. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om indholdet og omfanget af det i stk. 1 og stk. 5, jf. stk. 1, nævnte asylansøgerkursus og om den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at den i stk. 2-4 og stk. 5, jf. stk. 2-4, og stk. 6 nævnte undervisning kan ske i et samarbejde med eksterne aktører, herunder skoler, uddannelsesinstitutioner og udbydere under Beskæftigelsesministeriet, Kulturministeriet, Børne- og Undervisningsministeriet og Justitsministeriet, eller kan erstattes af undervisning udbudt af disse, herunder en ungdomsuddannelse. Justitsministeren kan desuden bestemme, i hvilket omfang gennemførelsen af den i stk. 3 og 4 og stk. 5, jf. stk. 3 og 4, nævnte undervisning vil være afhængig af, at de i § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, nævnte udlændinge medvirker hertil som undervisere og lignende.

Stk. 9. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af stk. 8, kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af stk. 8 fravige § 46.

§ 42 g. Børn i den undervisningspligtige alder, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, eller § 42 k, skal deltage i særskilt tilrettelagt undervisning eller i en undervisning, der står mål med, hvad der almindeligvis kræves efter den særskilt tilrettelagte undervisning. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke uddannelser og aktiviteter der tilbydes, og kan herunder efter forhandling med børne- og undervisningsministeren bestemme, i hvilket omfang de nævnte børn kan deltage i folkeskolens undervisning. Justitsministeren kan bestemme, at regler, der fastsættes i medfør af 2. pkt., kun skal gælde for visse indkvarteringssteder. Justitsministeren kan ved fastsættelsen af regler i medfør af 2. pkt. fravige § 46.

Stk. 2. En udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som er optaget på en ungdomsuddannelse, kan deltage i ulønnet eller lønnet praktik som led i uddannelsen, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes.

§ 42 h. Udlændingestyrelsen og indkvarteringsoperatørerne, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan uden udlændingens samtykke udveksle de oplysninger vedrørende en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, herunder oplysninger om udlændingens rent private forhold og andre fortlørlige oplysninger, som er nødvendige for

- 1) varetagelse af administrationen i forbindelse med driften af indkvarteringssteder, jf. § 42 a, stk. 5, 1. pkt.,
- 2) indkvarteringsoperatørernes udbetaling af kontante ydelser, jf. § 42 b, og
- 3) varetagelse af administrationen efter §§ 42 c-42 g.

Stk. 2. Flytter en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, fra et indkvarteringssted, som drives af en indkvarteringsoperator, jf. § 42 a, stk. 5, 1. og 2. pkt., til et indkvarteringssted, som drives af en anden indkvarteringsoperator, videregiver indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvorfra udlændingen flytter, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til indkvarteringsoperatøren for det indkvarteringssted, hvortil udlændingen flytter.

Stk. 3. Indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., kan efter anmodning fra Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke videregive oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til Udlændingestyrelsen.

Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om udvekslingen af oplysninger efter stk. 1, herunder om udveksling af oplysningerne i elektronisk form.

§ 42 i. Justitsministeren kan fastsætte regler om erstatning for skader, som udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, forvolder på andre eller andres ejendele, og for skader, som påføres de pågældende udlændinge eller disses ejendele. Justitsmi-

nisteren kan fastsætte regler om forsikring mod sådanne skader. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

Stk. 2. Justitsministeren kan efter forhandling med beskæftigelsesministeren fastsætte regler om, i hvilket omfang udlændinge, der opholder sig her i landet og er omfattet af § 42 a, stk. 1 eller 2, jf. stk. 3, er omfattet af reglerne i lov om arbejdstkadesikring. De hermed forbundne udgifter afholdes af staten.

§ 42 j. Justitsministeren kan efter forhandling med vedkommende kommune beslutte, at bestemmelserne i lov om planlægning om region-, kommune- og lokalplaner samt om tilladelse efter lovens § 35, stk. 1, ikke finder anvendelse på ejendomme, som Udlændingestyrelsen råder over, og som anvendes til

- 1) modtagecenter for nyankomne udlændinge, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge,
- 3) faciliteter til brug for varetægtsfængsling i medfør af § 35, stk. 1, nr. 1. og stk. 2, af personer, som har modtaget dom og afsonet eventuel idømt straf, og som alene varetægtsfængsles med henblik på at sikre en effektiv fuldbyrdelse af udvisningen,
- 4) faciliteter til brug for frihedsberøvelse i medfør af § 36 og
- 5) faciliteter til brug for administration i tilknytning til de i nr. 1-4 nævnte funktioner.

Stk. 2. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at eventuelle region-, kommune- eller lokalplaner suspenderes helt eller delvis, for så vidt angår de i stk. 1 nævnte ejendomme.

Stk. 3. Justitsministeren kan i forbindelse med beslutninger efter stk. 1 bestemme, at bygningsreglementet af 1995 ikke finder anvendelse ved genanvendelse af eksisterende bygninger til de i stk. 1 angivne formål.

§ 42 k. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, har ret til at flytte i egen bolig, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejses eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2,
- 3) udlændingen kan forsørge sin husstand,
- 4) boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunevoter, jf. integrationslovens § 8,
- 5) boligen er egnet til beboelse af den pågældende husstand og
- 6) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 5.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,
- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951,
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b, og
- 6) udlændinge under 18 år, medmindre Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreråriges tarv taler derfor.

Stk. 3. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til at få udgifter til nødvendige sundhedsydelser dækket af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3.

Stk. 4. En udlænding, der er flyttet i egen bolig, jf. stk. 1, og medlemmer af dennes husstand har ret til aktivering og undervisning i samme omfang som udlændinge, der er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, hvis den pågældendes beskæftigelsesforhold ikke er til hinder herfor.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om indkvarteringen i egen bolig. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udrejsen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for indkvartering i egen bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er flyttet i egen bolig efter stk. 1, og som ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgæede kontrakt, jf. stk. 5, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. Udlændingestyrelsen fastsætter nærmere regler om boligens egnethed, jf. stk. 1, nr. 5.

§ 42 l. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat eller få tilbud om en selvstændig bolig i tilknytning til et indkvarteringssted omfattet af § 42 a, stk. 5, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejses eller udsendes, hvis

- 1) udlændingen har opholdt sig i Danmark i mindst 6 måneder fra indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7,
- 2) Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at udlændingen kan opholde sig i Danmark under asylsagens behandling, jf. herved § 48 e, stk. 2, og
- 3) udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for

- 1) udlændinge, der er administrativt udvist i medfør af § 25,

- 2) udlændinge, der er udvist ved dom,
- 3) udlændinge, der er idømt betinget eller ubetinget fængsel for strafbart forhold begået her i landet,
- 4) udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og
- 5) udlændinge, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles efter § 53 b.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen træffer efter ansøgning afgørelse om, at en udlænding, som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, kan indkvartere sig privat hos en herboende ægtefælle, indtil udlændingen meddeles opholdstilladelse, udrejser eller udsendes, hvis udlændingen indgår en kontrakt med Udlændingestyrelsen i overensstemmelse med stk. 4. Dette gælder ikke udlændinge omfattet af stk. 2.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen indgår en kontrakt med udlændingen om dennes private indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, jf. stk. 1. Det skal indgå i kontrakten som et vilkår, at udlændingen medvirker til oplysning af sin sag om opholdstilladelse i medfør af § 7, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen om opholdstilladelse medvirker til udreisen uden ugrundet ophold, jf. § 40, stk. 4, 1. pkt. Udlændingestyrelsen vejleder i forbindelse med indgåelse af kontrakten udlændingen mundtligt og skriftligt om vilkårene for privat indkvartering eller indkvartering i selvstændig bolig, herunder navnlig kravet om medvirken.

Stk. 5. Afgørelse om privat indkvartering forudsætter, at boligen er placeret i en kommune, hvortil der kan visiteres flygtninge på grundlag af de aftalte eller fastsatte kommunekvoter, jf. integrationslovens § 8. En udlænding under 18 år kan kun indkvarteres privat, hvis Udlændingestyrelsen efter en konkret vurdering finder, at hensynet til den mindreåriges tarv taler derfor. 1. pkt. gælder ikke udlændinge, som ønsker privat indkvartering hos en herboende ægtefælle.

Stk. 6. Udlændingestyrelsen træffer, medmindre helt særlige grunde taler derimod, afgørelse om, at en udlænding, som er indkvarteret i medfør af denne paragraf og ikke længere opfylder betingelserne herfor eller ikke overholder vilkårene i den indgåede kontrakt, jf. stk. 4, skal tage ophold på et indkvarteringssted efter Udlændingestyrelsens nærmere bestemmelse.

Stk. 7. En udlænding, der er indkvarteret i medfør af denne paragraf, forses fortsat af Udlændingestyrelsen, jf. § 42 a, stk. 1, jf. stk. 3 og 4, og § 42 b, og er fortsat omfattet af denne lovs regler om undervisning og aktivering, jf. §§ 42 c-42 g.

§ 43. Politiet kan, såfremt der er et umiddelbart behov herfor, drage omsorg for indkvartering og underhold af samt nødvendige sundhedsmæssige ydelser til udlændinge, der opholder sig her i landet og indgiver ansøgning om opholdstilladelse i medfør af § 7, og som ikke er registrerede som asylansøgere efter § 48 e, stk. 2. Politiet afholder udgifterne hertil.

Stk. 2. Såfremt politiet drager omsorg for en udlændings udrejse, skal udlændingen afholde de udgifter, der for udlændingens eget vedkommende er forbundet hermed. Har

udlændingen ikke tilstrækkelige midler, afholdes udgifterne foreløbigt af statskassen. Udgifterne afholdes endeligt af statskassen, hvis udlændingen har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og medvirker til sagens oplysning, jf. § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., og efter afslag på eller frafald af ansøgningen selv udrejser eller medvirker til udreisen uden ugrundet ophold. 3. pkt. gælder dog ikke, hvis udlændingen er omfattet af § 10, eller hvis ansøgningen som følge af udlændingens nationalitet, og fordi der ikke er generelle udsendelseshindringer til udlændingens hjemland, er behandlet efter den i § 53 b, stk. 1, nævnte procedure.

Stk. 3. Føreren og den, der har rådighed over et skib eller luftfartøj, som har bragt en udlænding her til landet, samt dennes herværende repræsentant har pligt til uden udgift for staten straks at sørge for udlændingens udrejse eller tilbagerejse, såfremt udlændingen bliver afvist, overført eller tilbageført efter reglerne i kapitel 5 eller 5 a. De har endvidere pligt til at erstatte statens udgifter ved rømte eller agterudsejlede besætningsmedlemmer og blindpassagerers ophold, tilbageførelse til skibet eller luftfartøjet eller udsendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om størrelsen af den i 2. pkt. nævnte erstatning.

Stk. 4. Den, der har bistået en udlænding med ulovligt at indrejse eller opholde sig her i landet, og den, der har beskæftiget en udlænding uden arbejdstilladelse, skal erstatte de udgifter, der påføres staten ved udlændingens ophold og udrejse.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 43 a. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 er taget under behandling, kan der, hvis udlændingen ikke selv har midler hertil, ydes hjælp til rejse til et tredjeland, hvor udlændingen efter indreisen i Danmark og inden udløbet af en fastsat udrejsefrist har opnået indrejse- og opholdstilladelse, hvis udlændingen har fået afslag på eller frafaldet en ansøgning om opholdstilladelse her i landet, jf. dog stk. 3.

Stk. 2. Til en udlænding, der opholder sig her i landet, og som er registreret som asylansøger efter § 48 e, stk. 2, og er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, kan der ydes hjælp til tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, hvis udlændingen medvirker til at udrejse uden ugrundet ophold, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Der kan ikke ydes hjælp efter stk. 1 og 2 til

- 1) udlændinge, der har opholdstilladelse her i landet,
- 2) udlændinge, der er statsborgere i et af de nordiske lande,
- 3) udlændinge, der er statsborgere i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og
- 4) udlændinge, der er omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Stk. 4. Der kan endvidere ikke ydes hjælp efter stk. 2 til

- 1) udlændinge, som er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 af Udlændingestyrelsen i medfør af § 53 b, stk. 1, og
- 2) udlændinge, der er omfattet af § 10.

Stk. 5. Hjælpen efter stk. 1 omfatter

- 1) udgifter til billet til fly, tog m.v.,
- 2) nødvendige udgifter til transport af personlige ejendele,
- 3) højst 5.000 kr. pr. familie til transport af udstyr, der er nødvendigt for den pågældendes eller familiens erhverv i det pågældende tredjeland, og
- 4) andre udgifter, der er forbundet med rejsen.

Stk. 6. Hjælpen efter stk. 2 udgør 3.000 kr. pr. person over 18 år og 1.500 kr. pr. person under 18 år.

Stk. 7. En udlænding kan kun modtage hjælp efter stk. 1 og 2 én gang.

Stk. 8. Udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse i medfør af § 7, og for hvem der er fastsat en udrejsefrist i henhold til § 33, stk. 2, tilbydes uvildig rådgivning om mulighederne for hjemrejse, herunder om mulighederne for støtte efter stk. 2 til genetablering i det land, hvortil udlændingen udrejser. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om, at den uvildige rådgivning skal varetages af en eller flere private organisationer.

Stk. 9. Det i stk. 5, nr. 3, angivne beløb er fastsat i 1995-niveau og reguleres fra og med 1996 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Det i stk. 6 angivne beløb er fastsat i 2003-niveau og reguleres fra og med 2004 én gang årligt den 1. januar efter satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

§ 43 b. Justitsministeren kan, når særlige repatrieringshensyn taler derfor, bestemme, at der kan ydes økonomisk støtte til frivillig tilbagevenden til hjemlandet til grupper af udlændinge, der opholder sig her i landet, og som har indgivet ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 og ikke har opholdstilladelse her i landet.

§ 43 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de vilkår, jf. §§ 42 a-42 f, der skal gælde for udlændinge, der har fået endeligt afslag på opholdstilladelse efter § 7, og som samarbejder om udrejse og indgår en kontrakt om opkvalificeringsforløb og frivillig udrejse med Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. En aftale om opkvalificeringsforløb kan alene indgås, hvis der som led i en genopbygningsindsats af den pågældende udlændings hjemland efter krig planlægges eller er iværksat større støtteprojekter og der er indledt forhandlinger om tilbagetagelse eller praktiske aftaler om tilbagetagelse eller accept af tvangsmæssig udsendelse eller det grundet situationen i landet ikke er muligt at indlede sådanne forhandlinger.

§ 44. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for ansøgninger om visum og forlængelse af visum.

Stk. 2. For udstedelse af dansk rejselegitimation til udlændinge og for optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen betales et gebyr svarende til gebyret for udstedelse af danske pas og optagelse af digitale fingeraftryk til brug for udstedelsen, jf. paslovens § 4 a og § 4 b.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter §§ 7-9 og 9 b-9 f.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om betaling for genudstedelse af opholdskort udstedt i forbindelse med meddelelse af opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.

§ 44 a. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering videregiver uden udlændingens samtykke til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig, eller hvortil udlændingen visiteres, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, eller flytter fra udlandet, oplysninger om,

- 1) at udlændingen er meddelt registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n eller er fritaget for opholdstilladelse efter § 5, stk. 2,
- 2) at udlændingen er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller afslag herpå, eller
- 3) at udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget, er bortfaldet eller er inddraget.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen administrerer Udlændingeinformationsportalen (UIP), der indeholder personoplysninger om udlændinge, oplysninger om udlændingens ophold og oplysninger om indkvartering og modtagelse af ydelser her i landet. Udlændingestyrelsen kan give andre myndigheder og private organisationer adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af myndighedens eller organisationens opgaver efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning. Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har adgang til UIP, i det omfang adgangen er nødvendig for varetagelsen af Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings opgaver efter udlændingeloven eller anden lovgivning.

Stk. 3. Myndigheder og private organisationer, der har adgang til Udlændingeinformationsportalen (UIP), kan uden udlændingens samtykke indhente de oplysninger i UIP, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens eller organisationens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden eller organisationen skal træffe efter udlændingeloven, integrationsloven eller anden lovgivning.

Stk. 4. Meddeles en udlænding, der bor eller opholder sig her i landet uden at have lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, eller i medfør af et registreringsbevis eller opholdskort efter § 6 eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f eller 9 i-9 n, og som ikke er indkvarteret på et indkvarteringssted for de i § 42 a, stk. 1 og 2, nævnte udlændinge, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse, videregiver Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering uden udlændingens samtykke oplysninger herom til kommunalbestyrelsen for den kommune, hvor udlændingen bor eller opholder sig. Tilsvarende gælder, hvis ansøgningen om opholdstilladelse fra en udlænding som nævnt i 1. pkt. bortfalder eller frafaldes.

Stk. 5. Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, kommunalbestyrelsen, statsforvaltningen, restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 23, politiet og Udlændingenævnet kan uden samtykke indhente de oplysninger i indkomstregisteret, som er nødvendige for udførelsen af myn-

dighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 6. Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Udlændingestyrelsen, Udlændingenævnet, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan uden samtykke fra ansøgeren og den herboende person indhente de oplysninger i Arbejdsmarkedsportalen, som er nødvendige for udførelsen af myndighedens virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe efter udlændingeloven.

Stk. 7. De i stk. 1 og 4 nævnte oplysninger kan videregives gennem Udlændingefinformationsportalen (UIP).

Stk. 8. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan samkøre de i stk. 1, 2 og 4 nævnte oplysninger med oplysninger fra Det Centrale Personregister (CPR) med det formål at sikre kommunernes administration efter integrationsloven og efter anden lovgivning, hvor opholdsgrundlaget har betydning for lovens administration.

Stk. 9. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan i forening efter aftale med økonomi- og indenrigsministeren fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering registrerer de i stk. 1 nævnte oplysninger i Det Centrale Personregister (CPR).

Stk. 10. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan til brug for Arbejdsmarkedsstyrelsens overvågning af arbejdsmarkedet videregive oplysninger om udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse eller arbejdstilladelse efter denne lov, og oplysninger om udenlandske arbejdstagere, der har fået udstedt registreringsbevis på baggrund af beskæftigelse efter denne lov. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering og statsforvaltningen kan i den forbindelse, herunder i elektronisk form, videregive følgende oplysninger:

- 1) Navn.
- 2) Nationalitet.
- 3) Udlændingenummer eller personidentitet.
- 4) Cpr-nummer.
- 5) Fødselsdato.
- 6) Køn.
- 7) Opholdsgrundlag.
- 8) Afgørelsesdato.
- 9) Fagbetegnelse.
- 10) Start- og slutdato for ansættelsesforhold.

Stk. 11. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan med henblik på at kontrollere, at en udlænding overholder betingelserne for opholdstilladelsen, registreringsbeviset eller opholdskortet, jf. § 6, eller at en udlænding ikke arbejder eller opholder sig her i landet uden fomøden tilladelse, samkøre oplysninger fra egne registre med oplysninger fra Det Centrale Personregister, Bygnings- og Boligregistret og indkomstregisteret. Dette gælder alene for udlændinge, der har modtaget forudgående information om, at en sådan kontrol kan finde sted.

Stk. 12. Persondatalovens § 7, stk. 8, finder ikke anvendelse ved behandling af ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 7 og 8. Det samme gælder ved behandling af sager om forlængelse, inddragelse og bortfald af opholdstilladelse meddelt efter disse bestemmelser og ved behandling af sag-

er, hvori akter vedrørende opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 indgår.

§ 44 b. Visiteres en udlænding, som er omfattet af § 42 a, stk. 1 og 2, jf. stk. 3, til en kommune, jf. integrationslovens § 10, stk. 1, videregiver indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt., for det indkvarteringssted, hvor udlændingen er indkvarteret, uden udlændingens samtykke oplysningerne fra udlændingens kontrakt, jf. § 42 c, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om videregivelsen af oplysninger efter stk. 1.

§ 44 c. Kommunalbestyrelsen underretter Udlændingestyrelsen om sager, hvor kommunalbestyrelsen har kendskab til eller begrundet mistanke om, at mindreårige udlændinge har opholdt sig uden for Danmark i mere end 3 på hinanden følgende måneder på genopdragsrejsen eller andre udlandsophold af negativ betydning for deres skolegang og integration.

Stk. 2. En kommunalbestyrelse, der gennemfører en forebyggende samtale med eller tilbyder anden form for særlig støtte til forældrene til en mindreårig udlænding, jf. § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, på grund af kendskab til eller begrundet mistanke om, at den mindreårige udlænding opholder sig uden for landet på genopdragsrejsen eller andet udlandsophold af negativ betydning for skolegang og integration, skal i den forbindelse oplyse forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. § 17.

Stk. 3. Underretning efter stk. 1 skal indeholde oplysning om, hvorvidt kommunalbestyrelsen har gennemført en forebyggende samtale med eller tilbudt forældrene til en mindreårig udlænding, der er omfattet af stk. 1, anden form for særlig støtte efter reglerne i § 11, stk. 3, og § 52, stk. 3, nr. 3 og 9, i lov om social service, og om kommunalbestyrelsen i den forbindelse har orienteret forældrene om reglerne om bortfald af opholdstilladelse, jf. stk. 2.

§ 44 d. Hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, ikke er studieaktiv i relation til det kursus eller den uddannelse, som danner grundlag for udlændingens opholdstilladelse, videregiver uddannelsesinstitutionen uden udlændingens samtykke skriftligt oplysning herom til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 44 e. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 i, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannelsesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra kommunen under sit ophold her i landet. Kommunalbestyrelsens videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 2. Udbetaling Danmark indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med henblik på at deltage i en uddannelse eller et kursus ved en uddannel-

sesinstitution her i landet, modtager offentlig hjælp til forsørgelse fra Udbetaling Danmark under sit ophold her i landet. Udbetaling Danmarks videregivelse af oplysninger efter 1. pkt. kan ske uden udlændingens samtykke.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen indberetter til Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, hvis en udlænding, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 2, eller personer, der er meddelt opholdstilladelse som følge af familiemæssig tilknytning til udlændingen, modtager hjælp efter lov om aktiv socialpolitik. Kommunalbestyrelsen oplyser Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering om omfanget af hjælpen.

§ 44 f. Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering kan indhente de oplysninger fra Udenrigsministeriet om udlændingens ophold i udlandet, som Udenrigsministeriet har indhentet i forbindelse med evakuering fra udlandet, og som er nødvendige for at kontrollere, at en udlænding har ret til at opholde sig her i landet. Indhentelse af oplysninger kan ske elektronisk.

Stk. 2. Indhentelse af oplysninger efter stk. 1 kan ske med henblik på registersanknøring og sammenstilling af registre og oplysninger i kontroløjemed.

§ 44 g. Hvis en aftale mellem en kommunalbestyrelse og en udlænding om et ophold i kommunen som led i kommunens medlemskab af en international organisation, der er godkendt af kulturministeren, jf. § 9 c, stk. 4, ophæves, eller hvis en udlænding under et sådant ophold opgiver sin bopæl i kommunen, videregiver kommunalbestyrelsen oplysning herom til Udlændingestyrelsen.

§ 45. Ved aftale med fremmede regeringer eller mellem-folkelige organisationer eller ved bestemmelse fastsat af justitsministeren eller beskæftigelsesministeren kan der ske lempelse af reglerne om opholds- og arbejdstilladelse i forhold til visse lande og visse grupper af udlændinge.

Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne, i det omfang videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, i det omfang videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelse af sagen.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der er indgået i vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Justitsministeren kan endvidere bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Justitsministeriet, Beskæftigelsesministeriet, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet og statsforvaltningen, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 2. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation og strafforfølgning af personer, der kan mistænkes for forbrydelser med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Stk. 3. De myndigheder, der er nævnt i stk. 1, kan endvidere efter anmodning fra anklagemyndigheden uden samtykke fra udlændingen videregive oplysninger fra en eller flere sager efter denne lov, i det omfang videregivelsen må antages at have betydning for anklagemyndighedens identifikation af ofre eller vidner til en konkret forbrydelse med en strafferamme på 6 år eller derover begået i eller uden for Danmark.

Kapitel 7 b

Domstolsbehandling af visse beslutninger om administrativ udvisning m.v.

§ 45 d. Reglerne i dette kapitel finder anvendelse på domstolens behandling af sager om

- 1) prøvelse af en farevurdering efter § 45 b eller en afgørelse om udvisning efter § 25, nr. 1,
- 2) frihedsberøvelse efter § 36 af en udlænding med henblik på at sikre muligheden for udvisning efter § 25, nr. 1,
- 3) ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, fra en udlænding, som er udvist efter § 25, nr. 1,
- 4) afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist efter § 25, nr. 1, og
- 5) afgørelse efter § 32 b, når udlændingen er udvist efter § 25, nr. 1.

Stk. 2. Sager omfattet af dette kapitel indbringes for Københavns Byret af justitsministeren eller den, ministeren bebynder hertil. I afgørelsen af sagen ved byretten deltager

3 dommere. Retten kan dog bestemme, at der i behandlingen af en sag om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, alene deltager 1 dommer. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan lade personer, der er ansat i Politiets Efterretningstjeneste møde for sig i retten som rettergangsfuldmægtig.

Stk. 3. Sagens indbringelse for retten har opsættende virkning, når udlændingen opholder sig her i landet. Sagens indbringelse for retten hindrer dog ikke iværksættelse og opretholdelse af frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2, medmindre retten bestemmer det.

Stk. 4. §§ 37 a-e finder tilsvarende anvendelse i sager om frihedsberøvelse efter § 36, jf. stk. 1, nr. 2.

§ 45 e. Som parter i sagen anses udlændingen og den, der indbringer sagen for retten efter § 45 d, stk. 2.

Stk. 2. Retten beskikker en advokat for udlændingen. Retten beskikker endvidere en særlig advokat til at varetage udlændingens interesser og på vegne af denne udøve partsbeføjelser med hensyn til oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2. Om salær og godtgørelse for udslag til advokaten og den særlige advokat gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

Stk. 3. Den særlige advokat efter stk. 2 skal underrettes om alle retsmøder i sagen og er berettiget til at deltage i disse. Den særlige advokat skal gøres bekendt med og have udleveret kopi af det materiale, som indgår i sagen for retten. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, kan dog bestemme, at der af sikkerhedsmæssige grunde ikke udleveres kopi til den særlige advokat. Spørgsmålet herom skal på begæring af den særlige advokat indbringes for retten af den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten.

Stk. 4. Retten bestemmer, hvordan en udlænding, der opholder sig i udlandet, og som har indrejseforbud, jf. § 32, jf. § 25, nr. 1, får lejlighed til at udtale sig over for retten.

§ 45 f. Oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, videregives til den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2. Når sådanne oplysninger er videregivet til den særlige advokat, må vedkommende ikke drøfte sagen med udlændingen eller dennes advokat og må ikke udtale sig i retsmøder, hvor udlændingen eller dennes advokat er til stede. Udlændingen og dennes advokat kan til enhver tid give skriftlige meddelelser til den særlige advokat om sagen.

Stk. 2. Retten kan af egen drift eller efter begæring fra den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, beslutte, at oplysninger, der er indgået i justitsministerens vurdering efter § 45 b, stk. 1, videregives til udlændingen og dennes advokat, hvis sikkerhedsmæssige forhold ikke kan begrunde justitsministerens bestemmelse efter § 45 b, stk. 2. Afgørelsen træffes ved kendelse, og efter at den særlige advokat og den, som efter § 45 d, stk. 2, har indbragt sagen for retten, har haft lejlighed til at udtale sig. Kendelsen kan kæres af de i 2. pkt. nævnte personer. Kære af en afgørelse om, at oplysninger videregives, har opsættende virkning.

Stk. 3. Har retten truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., kan justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, be-

stemme, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

Stk. 4. Ingen må deltage som dommer i sagen, hvis den pågældende har truffet afgørelse efter stk. 2, 1. pkt., eller i øvrigt har haft adgang til oplysninger omfattet af en sådan afgørelse og justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, har truffet beslutning efter stk. 3 om, at de pågældende oplysninger ikke indgår i sagen for retten.

§ 45 g. Den del af et retsmøde, der angår, eller hvor der fremlægges eller behandles oplysninger omfattet af § 45 b, stk. 2, og som ikke er omfattet af § 45 f, stk. 2, holdes for lukkede døre. I denne del af et retsmøde deltager del særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, men ikke udlændingen og dennes advokat.

Stk. 2. Retten bestemmer, hvordan retsmøder, der efter stk. 1 helt eller delvis holdes for lukkede døre, gennemføres.

§ 45 h. Retten træffer afgørelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

Stk. 2. Rettens afgørelse om frihedsberøvelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 2, træffes ved kendelse. § 37, stk. 3-5, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse om udvisning, opholdstilladelse og udsendelse, jf. § 45 d, stk. 1, nr. 1 og 3-5, træffes ved dom. Hvis rettens afgørelse går ud på at opretholde afgørelsen om udvisning, at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, skal afgørelsen indeholde en frist for udrejse, hvorved udlændingen pålægges at udrejse straks.

Stk. 4. Til brug for rettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, anmoder retten Flygtningenævnet om en udtalelse, efter at parterne og den særlige advokat beskikket efter § 45 e, stk. 2, har haft lejlighed til at udtale sig.

§ 45 i. Hvis byrettens afgørelse efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, går ud på at nægte opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller på, at udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses sagen for anket til landsretten, medmindre udlændingen skriftligt over for retten eller i et retsmøde giver afkald herpå. Anke efter 1. pkt. har opsættende virkning.

§ 45 j. Justitsministeren antager et antal advokater, der kan beskikkes efter § 45 e, stk. 2, 2. pkt. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om de pågældende advokater, herunder om vagtordninger, om vederlag for at stå til rådighed og om sikkerhedsmæssige spørgsmål.

§ 45 k. Reglerne i dette kapitel om sagens behandling i byretten gælder tilsvarende for sagens behandling i landsretten og Højesteret.

Stk. 2. Reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a samt regler i retsplejeloven, der henviser hertil, finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Kapitel 8

Kompetence- og klageregler m.v.

§ 46. Afgørelser efter denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af stk. 2-5, og af § 9, stk. 22 og 23, §§ 46

a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., § 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Afgørelser efter § 9 a, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og §§ 9 i-9 n, afgørelser vedrørende forlængelse, bortfald og inddragelse af opholdstilladelser meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n og afgørelser efter § 33 i forbindelse med sådanne sager træffes af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. Det samme gælder afgørelser efter § 4 a, stk. 3, i forlængelse af at en udlænding er meddelt opholdstilladelse efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n, og afgørelser efter § 25 b, stk. 2, når Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har pålagt udlændingen at udrejse straks, eller når udlændingen ikke udrejser i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er fastsat af Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 3. Afgørelser efter § 9 b, afgørelser vedrørende forlængelse og inddragelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 b og afgørelser efter § 33, stk. 4, 2. pkt., træffes af justitsministeren.

Stk. 4. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af Udlændingenævnet i sager, hvor Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16.

Stk. 5. Afgørelser efter § 9 h, stk. 5, 2. og 3. pkt., træffes af justitsministeren i sager, hvor Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse på baggrund af en ansøgning omfattet af § 9 h, stk. 1, nr. 10, 15 og 17.

Stk. 6. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n træffes af Udlændingestyrelsen, efter at Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelse fortsat er til stede.

Stk. 7. Afgørelser om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11, stk. 3-7, 10, 12 og 14, til udlændinge med opholdstilladelse efter § 9 b træffes af Udlændingestyrelsen, efter at justitsministeren har truffet afgørelse om, hvorvidt grundlaget for opholdstilladelsen fortsat er til stede.

§ 46 a. Udlændingestyrelsens afgørelser kan bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 g, stk. 1, § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 9 h, stk. 5, 1. pkt., jf. stk. 2, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 10, 15 og 17, § 11, stk. 8, § 32 a, § 33, § 34 a, § 42 a, stk. 7, 1. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., § 42 b, stk. 1, 3 og 7-9, § 42 d, stk. 2, § 46 e, § 52 b, stk. 1 og 3, § 53 a og § 53 b, påklages til justitsministeren.

Udlændingestyrelsens afgørelser efter § 42 k og § 42 l kan ikke påklages, for så vidt angår boligens geografiske placering.

Stk. 2. Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser efter denne lov kan ikke påklages til beskæftigelsesministeren. Bortset fra de afgørelser, der er nævnt i § 9 h, stk. 4, 1. pkt., jf. stk. 1, nr. 1-9, 11-14 og 16, og § 33, kan Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings afgørelser påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 2 og 4.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens beslutning om, at der ikke er særlige grunde til at antage, at en uledsaget udlænding, der inden det fyldte 18. år har indgivet ansøgning om opholdstil-

ladelse i medfør af § 7, ikke bør gennemgå en asylsagsprocedure, jf. § 9 c, stk. 3, nr. 1, kan ikke påklages.

Stk. 4. Udlændingestyrelsens og Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings beslutninger om betaling af udgifter forbundet med tilvejebringelsen af oplysninger til brug for behandlingen af en sag efter denne lov, jf. § 40, stk. 2, kan ikke påklages.

Stk. 5. Justitsministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens behandling af de sager, der er omfattet af stk. 1 og 3 og § 46, stk. 1.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren kan træffe bestemmelse om og fastsætte nærmere regler for Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings behandling af de sager, der er omfattet af stk. 2 og § 46, stk. 2.

§ 46 b. Udenrigsministeriet bistår politiet, statsforvaltningen, Udlændingestyrelsen, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, Flygtningenævnet, Udlændingenævnet, domstolene, beskæftigelsesministeren og justitsministeren med at indhente nærmere oplysninger til brug for behandlingen af sager eller grupper af sager efter denne lov.

§ 46 c. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at afgørelser om meddelelse, forlængelse, bortfald og inddragelse af registreringsbeviser og opholdskort efter § 6, opholdstilladelser efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, og afgørelser om udstedelse, annullering og inddragelse af visum efter § 4 a, stk. 3, til udlændinge, der er meddelt opholdstilladelse efter § 9, stk. 1, nr. 3, med henblik på adoption, kan træffes af andre myndigheder end Udlændingestyrelsen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, til hvilken myndighed afgørelsen kan påklages, og om, at en afgørelse truffet af den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Justitsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at den myndighed, hvortil afgørelsen kan påklages, kan fastsætte nærmere regler for og træffe bestemmelse om sagernes behandling.

§ 46 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at statsforvaltningen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf kan videregive alle akter, der er indgået i de af § 46 c omfattede sager, til Udlændingestyrelsen. Justitsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen uden udlændingens samtykke til brug for en afgørelse i de af § 46 c omfattede sager kan videregive alle akter, der er indgået i Udlændingestyrelsens sag vedrørende en afgørelse eller udtalelse efter denne lov eller bestemmelser fastsat i medfør heraf, til statsforvaltningen.

§ 46 e. Afgørelser efter § 42 b, stk. 11, 2. pkt., § 42 c, stk. 2, 3. pkt., § 42 e, stk. 4, og § 42 f, stk. 7, træffes af indkvarteringsoperatøren, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Afgørelser efter § 42 d, stk. 2, 1. pkt., kan træffes af indkvarteringsoperatøren. Forvaltningsloven finder også anvendelse i forbindelse med indkvarteringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt., når indkvarteringsoperatøren er en privat organisation eller et privat selskab, jf. § 42 a, stk. 5, 2. pkt. Indkvarte-

ringsoperatørens afgørelser efter 1. og 2. pkt. kan påklages til Udlændingestyrelsen. Udlændingestyrelsens afgørelser i sager, der påklages efter 4. pkt., kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 46 f. Justitsministeren kan fastsætte regler om krav til tolke, der anvendes af myndigheder på Justitsministeriets område.

§ 46 g. Afgørelser efter § 25, nr. 1, træffes af Justitsministeriet.

Stk. 2. En afgørelse efter stk. 1 om, at udlændingen udvises, indbringes for retten efter reglerne i kapitel 7 b, medmindre udlændingen skriftligt over for Justitsministeriet giver afkald herpå.

§ 46 h. Afgørelse om opholdstilladelse til en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, og som påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse afgørelse om udsendelse efter § 32 a, samt afgørelse om udsendelse efter § 31 af en udlænding, der tidligere har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er blevet udvist efter § 25, nr. 1, træffes af retten efter reglerne i kapitel 7 b.

§ 47. Opholdstilladelse til personer, som nyder diplomatiske rettigheder, samt til deres familiemedlemmer meddeles af udenrigsministeren.

Stk. 2. Der kan efter aftale mellem justitsministeren og udenrigsministeren samt mellem beskæftigelsesministeren og udenrigsministeren gives danske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet bemyndigelse til at udstede og meddele visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Efter aftale med et andet land kan udenrigsministeren efter aftale med justitsministeren eller beskæftigelsesministeren bemyndige udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet til at udstede visum efter § 4 a, stk. 3, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Beskæftigelsesministeren kan alene medvirke i aftaler om udstedelse af visum efter § 4 a, stk. 3, i forhold til meddelelse af opholdstilladelse og arbejdstilladelse som omfattet af § 46, stk. 2. Udenrigsministeren kan efter aftale med justitsministeren indgå repræsentationsaftaler med udenlandske diplomatiske og konsulære repræsentationer i udlandet i overensstemmelse med visumkodeksens artikel 8.

Stk. 3. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig efter aftale med udenrigsministeren fastsætte regler om, at private samarbejdspartnere på vegne af en dansk diplomatisk eller konsulær repræsentation kan varetage opgaver med modtagelse og registrering af ansøgninger om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse, herunder optage personfotografi og fingeraftryk, modtage gebyr for ansøgningen samt yde vejledning om regler vedrørende visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse. Der kan ikke gives private samarbejdspartnere kompetence til at afgøre konkrete sager om ansøgning om visum, opholdstilladelse og arbejdstilladelse.

§ 47 a. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og politiet i særlige tilfælde kan udstede visum ved indrejsen her i landet.

Stk. 2. Justitsministeren og beskæftigelsesministeren kan hver for sig fastsætte nærmere regler om, at Udlændingestyrelsen og Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i særlige tilfælde kan udstede tilbagerejsestilladelser til en udlænding, der lovligt opholder sig her i landet.

§ 47 b. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a eller 9 c-9 f afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil afgive personfotografi, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f.

Stk. 2. En ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 9, 9 a eller 9 c-9 f afvises, hvis ansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse ikke vil medvirke til optagelse af fingeraftryk, jf. § 12 a. Dette gælder dog ikke, hvis ansøgeren af fysiske grunde ikke er i stand hertil, hvis ansøgeren er under 6 år, eller hvis ansøgeren er under 18 år og hensigten er, at ansøgeren skal have fast ophold hos forældremyndighedens indehaver. 1. og 2. pkt. finder tilsvarende anvendelse for en ansøgning om forlængelse af en opholdstilladelse, der er meddelt efter §§ 9-9 f.

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politidirektør. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 9, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 7 og 8, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen eller politidirektøren. Afgørelser efter § 40 a, stk. 1, nr. 3, og § 40 b, stk. 1, og afgørelser om, at dokumenter eller genstande tages i besiddelse, jf. § 40, stk. 8, kan endvidere træffes af Udlændingestyrelsen. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De afgørelser, der er nævnt i 1.-4. pkt., kan påklages til justitsministeren, jf. dog 7. og 8. pkt. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til justitsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 9, og § 43 a, stk. 2, kan ikke indbringes for justitsministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25, nr. 2, eller § 25 b og i givet fald udsendelse. Udsendelse efter 1. pkt. må dog kun finde sted til et land, der har tiltrådt og faktisk respekterer flygtningekonventionen af 28. juli 1951, og hvor der er adgang til en forsvarlig asylprocedure. Udsendelse efter 1. pkt. må ikke finde sted til et land, hvor udlændingen vil være i risiko for

dødsstraf eller for at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videre sendelse til et sådant land.

Stk. 2. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 behandles ikke, før Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, jf. stk. 1.

Stk. 3. Træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om udladelse af afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse, skal politiet gøre asylansøgeren bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter politiet forud for Udlændingestyrelsens afgørelse skal gøre en asylansøger, der opholder sig her i landet, bekendt med adgangen til at sætte sig i forbindelse med Dansk Flygtningehjælp.

§ 48 b. Anmoder et andet EU-land Danmark om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i kapitel 5 a, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse vedrørende anmodningen.

§ 48 c. Hvis særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, kan Udlændingestyrelsen uanset reglerne i §§ 48 a og 48 b beslutte, at en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 skal behandles her i landet, hvis udlændingen ønsker dette.

§ 48 d. Udlændingestyrelsens afgørelser efter §§ 48 a-c kan påklages til justitsministeren. Klage har ikke opsættende virkning.

§ 48 e. Politiet registrerer en udlænding, der ansøger om opholdstilladelse i medfør af § 7, med navn, fødselsdata og nationalitet på baggrund af oplysninger fra udlændingen eller data, der fremgår af dokumenter vedrørende den pågældende udlænding. Politiet registrerer desuden personfotoграфи og fingeraftryk af udlændingen, jf. §§ 40 a og 40 b. I forbindelse med registreringen udsteder politiet et asylansøgekort til udlændingen.

Stk. 2. Når Udlændingestyrelsen har truffet afgørelse om, at en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7, kan opholde sig her i landet under asylsagens behandling, registrerer Udlændingestyrelsen udlændingen som asylansøger.

Stk. 3. Til brug for Udlændingestyrelsens afgørelse efter stk. 2 foretager Udlændingestyrelsen en undersøgelse med henblik på at fastlægge udlændingens identitet, nationalitet og rejserute samt indhente andre nødvendige oplysninger. Udlændingestyrelsen kan til brug for identitetsfastlæggelsen med udlændingens samtykke iværksætte nødvendige personundersøgelser, herunder aldersundersøgelse, sprogtest eller dna-test.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen forestår i øvrigt sagens oplysning bortset fra i sager, der er omfattet af kapitel 7 b.

§ 48 f. Udlændingestyrelsen bedømmer, om en udlænding har bestået danskprøven på A1-niveau og danskprøven på A2-niveau, jf. § 9, stk. 30 og 32. Udlændingestyrelsens bedømmelse af, om en udlænding har bestået prøverne, kan

påklages til Ministeriet for Børn og Undervisning. Klagen skal indgives til Ministeriet for Børn og Undervisning, senest 7 dage efter at resultatet af bedømmelsen er meddelt den pågældende udlænding. Klager, der indgives senere, afvises.

§ 49. Når en udlænding dømmes for strafbart forhold, afgøres det efter anklagemyndighedens påstand ved dommen, om den pågældende skal udvises i medfør af §§ 22-24 eller 25 c eller udvises betinget i medfør af § 24 b. Træffes der bestemmelse om udvisning, skal dommen indeholde bestemmelse om indrejseforbudets varighed, jf. § 32, stk. 1-4.

Stk. 2. Frafalder anklagemyndigheden tiltale mod en udlænding for et strafbart forhold, der kan medføre udvisning efter de i stk. 1 nævnte bestemmelser, kan det som et vilkår for tiltalefrafaldet fastsættes, at udlændingen skal udvises med et nærmere angivet indrejseforbud. Bestemmelserne i retsplejelovens § 723 finder tilsvarende anvendelse. Rettens afgørelse om godkendelse af et vilkår om udvisning træffes ved kendelse, der kan påkræves efter reglen i retsplejelovens kapitel 85.

Stk. 3. I det omfang udlændingen ikke efter retsplejelovens almindelige regler har fået beskikket en forsvarer, skal der ved behandlingen af de i stk. 1 og 2 nævnte sager efter anmodning beskikkes en forsvarer for den pågældende.

§ 49 a. Forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og som er udvist ved dom, jf. § 49, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, jf. § 31, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter § 7.

§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.

Stk. 2. I sager om en udlænding, der er udvist efter § 25, nr. 1, undersøger justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger hertil, hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at indbringe sagen for retten med henblik på en afgørelse efter § 32 b, jf. kapitel 7 b.

§ 50. Er udvisning efter § 49, stk. 1, ikke iværksat, kan en udlænding, som påberåber sig, at der er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold, jf. § 26, begære spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten ved anklagemyndighedens foranstaltning. Begæring herom kan fremsættes tidligst 6 måneder og skal fremsættes senest 2 måneder før, udvisningen kan forventes iværksat. Fremsættes begæringen senere, kan retten beslutte at behandle sagen, såfremt fristoverskridelsen må anses for undskyldelig.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Begæringen kan afvises af retten, såfremt det er åbenbart, at der ikke er indtrådt væsentlige ændringer i udlændingens forhold. Afvises begæringen ikke, beskikkes der efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilste-

deværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 50 a. Er udvisning sket ved dom, hvorved en udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 er dømt til forvaring eller anbringelse, træffer retten i forbindelse med en afgørelse efter straffelovens § 72 om ændring af foranstaltningen, der indebærer udskrivning fra hospital eller forvaring, samtidig bestemmelse om ophævelse af udvisningen, hvis udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende taler imod, at udsendelse finder sted.

Stk. 2. Er en udvist udlænding efter reglerne i straffelovens §§ 68-70 uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde undergivet en strafferetlig retsfølge, der indebærer frihedsberøvelse, indbringer anklagemyndigheden i forbindelse med udskrivning fra hospital spørgsmålet om ophævelse af udvisningen for retten. Taler udlændingens helbredsmæssige tilstand afgørende imod, at udsendelse finder sted, ophæver retten udvisningen. Retten beskikker en forsvarer for udlændingen. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retten kan bestemme, at udlændingen skal varetægtsfængsles, når der er bestemte grunde til at anse dette for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse.

§ 50 b. Er udvisning efter § 49, stk. 1, af en statsborger i et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union eller omfattet af aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, eller en schweizisk statsborger eller en udlænding i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, stk. 2, ikke iværksat 2 år efter afgørelsen, indbringer anklagemyndigheden, umiddelbart inden udvisningen kan forventes iværksat, spørgsmålet om, hvorvidt udvisningen skal opretholdes, for retten. Retten tager i forbindelse hermed stilling til, om udlændingen fortsat udgør en reel trussel for den offentlige orden eller sikkerhed, og i bekræftende fald om forholdene har ændret sig, siden den oprindelige afgørelse om udvisning blev truffet.

Stk. 2. Straffelovens § 59, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Der beskikkes efter anmodning en forsvarer for udlændingen. Retten kan, når det må anses for nødvendigt for at sikre udlændingens tilstedeværelse under sagen, indtil en eventuel bestemmelse om udvisning kan iværksættes, bestemme, at udlændingen skal underkastes frihedsberøvelse. § 34, § 37, stk. 3 og 6, og §§ 37 a-37 e finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85.

§ 51. Overføres strafforfølningen i en straffesag mod en udlænding, der ikke har fast bopæl her i landet, til et andet land, kan der i forbindelse med overførelsen træffes afgørelse om, at den pågældende udvises, såfremt strafforfølningen angår en lovovertrædelse, der efter de i § 49, stk. 1, nævnte bestemmelser kan medføre udvisning. Udvisningen

ophæves, såfremt udlændingen frifindes for den påsigtede lovovertrædelse.

Stk. 2. Er en udlænding i udlandet idømt straf for en lovovertrædelse, der har haft eller må antages at skulle have haft virkning her i landet, kan der under de i §§ 22-24 og 25-25 c nævnte betingelser træffes bestemmelse om udvisning. Såfremt udlændingen har fast bopæl i Danmark, indbringes spørgsmålet til afgørelse ved byretten i den retskreds, hvor den pågældende bor. Sagen kan fremmes uden udlændingens tilstedeværelse. Rettens afgørelse træffes ved kendelse.

§ 52. Endelige administrative afgørelser efter § 46 kan inden 14 dage efter, at afgørelsen er meddelt udlændingen, af denne kræves indbragt til prøvelse for den ret, hvor udlændingen har bopæl, eller, hvis udlændingen ikke har bopæl noget sted i riget, for Københavns Byret, hvis afgørelsen går ud på:

- 1) nægtelse af opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter § 9, stk. 1, nr. 2,
- 2) bortfald, inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en sådan tilladelse,
- 3) udvisning efter § 25 b af en udlænding, som er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2, eller
- 4) udvisning efter § 25 a af en udlænding, som:
 - a) er statsborger i et andet nordisk land og har fast bopæl her i landet eller
 - b) er omfattet af EU-reglerne, jf. § 2.

Stk. 2. Sagen indbringes for retten af Udlændingestyrelsen, der fremsender sagens akter med oplysning om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

Stk. 3. Retten drager omsorg for sagens oplysning og træffer selv bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner, om tilvejebringelse af andre bevismidler og om, hvorvidt sagen skal behandles mundtligt. Udebliver udlændingen uden lovligt forfald, afgør retten, om afgørelsen kan prøves uden udlændingens tilstedeværelse, eller om sagen skal afvises eller udsættes.

Stk. 4. Såfremt retten finder det forment om udlændingen opfylder de økonomiske betingelser efter retsplejelovens § 325, beskikkes der en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 5. Retten kan, når der er særlig anledning dertil, pålægge udlændingen helt eller delvis at betale sagsomkostninger.

Stk. 6. Sagens indbringelse for retten har ikke opsættende virkning, medmindre retten træffer bestemmelse herom.

Stk. 7. Retten afgør ved kendelse, om sagen skal afvises, eller om afgørelsen skal opretholdes eller ophæves. Kendelsen kan påkæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

§ 52 a. Udlændingenævnet består af 1 formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Udlændingenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 2. Udlændingenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være

dommere. De andre medlemmer skal være advokater eller gøre tjeneste i Justitsministeriet eller Beskæftigelsesministeriet.

Stk. 3. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes af Udlændingenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter udpegning af vedkommende retspræsident. Advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet. De medlemmer, der gør tjeneste i Justitsministeriet, beskikkes efter indstilling fra justitsministeren, og de medlemmer, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, beskikkes efter indstilling fra beskæftigelsesministeren.

Stk. 4. Udlændingenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Genbeskikkelse kan finde sted én gang. Et medlem udtæder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt.

Stk. 5. Udlændingenævnets formand vælges af Udlændingenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Udlændingenævnets behandling af en klage medvirker formanden eller en næstformand, en advokat og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet, hvis klagen hører under Justitsministeriets område, eller et medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet, hvis klagen hører under Beskæftigelsesministeriets område, jf. dog § 52 c, stk. 5 og 6. Udlændingenævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for Udlændingenævnets arbejde m.v. sker i Udlændingenævnets koordinationsudvalg, som sammensættes af nævnets formand, 1 advokat og 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet eller i Beskæftigelsesministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Justitsministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriet. Ved drøftelser af spørgsmål vedrørende behandlingen af sager, som hører under Beskæftigelsesministeriets område, deltager 1 medlem, der gør tjeneste i Beskæftigelsesministeriet. Udvalget består så vidt muligt af faste medlemmer, som udpeges af den indstillende myndighed eller organisation.

Stk. 8. Udlændingenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 9. Udlændingenævnets formand kan ad hoc-besikke 1 medlem, der er udrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

Stk. 10. Justitsministeren fastsætter Udlændingenævnets forretningsorden efter forhandling med beskæftigelsesministeren.

§ 52 b. For Udlændingenævnet kan indbringes klager over følgende afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter §§ 9, d og 9 f.

- 2) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 c, stk. 1, med undtagelse af afslag meddelt efter EU-reglerne.

- 3) 8) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d og § 9 f, jf. nr. 1 og 2, herunder afgørelser om lovligt forfald, jf. § 9 f, stk. 5, og afgørelser om inddragelse af sådanne opholdstilladelser, jf. § 11, stk. 2, og § 19.

- 4) Afslag på ansøgninger om tidsubegrænset opholdstilladelse, jf. § 11.

- 5) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9, stk. 21, § 9 c, stk. 5, og § 9 f, stk. 7, jf. nr. 1 og 2.

- 6) Afgørelser om udvisning efter § 25, nr. 2, og §§ 25 a-25 c.

- 7) Afgørelser om afvisning efter § 28.

- 8) Afgørelser om fastsættelse af alder i forbindelse med en ansøgning om opholdstilladelse efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, som følge af en familiemæssig tilknytning til en herboende person.

Stk. 2. For Udlændingenævnet kan endvidere indbringes klager over følgende afgørelser, som Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering har truffet:

- 1) Afslag på ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a og §§ 9 i-9 n.

- 2) Afslag på ansøgninger om forlængelse af opholdstilladelse meddelt efter § 9 a og §§ 9 i-9 n, og afgørelser om inddragelse af en sådan opholdstilladelse, jf. § 19.

- 3) Afgørelser om afvisning af indgivelse af ansøgninger om opholdstilladelse efter § 9 a, stk. 4, § 9 i, stk. 2, § 9 j, stk. 2, § 9 k, stk. 2, § 9 l, stk. 2, § 9 m, stk. 2, og § 9 n, stk. 2.

- 4) Afgørelser om udvisning efter § 25 b, stk. 2, jf. § 46, stk. 2, 2. pkt.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan behandle klager over Udlændingestyrelsens konstateringer af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9, § 9 c, stk. 1, § 9 d eller § 9 f er bortfaldet, jf. § 17, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 eller § 9 c, stk. 1, jf. § 17 a, er bortfaldet, og at en opholdstilladelse er bortfaldet efter § 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3, og § 17 a, stk. 2.

Stk. 4. Udlændingenævnet kan endvidere behandle klager over Styrelsen for Fastholdelse og Rekrutterings konstatering af, at en opholdstilladelse meddelt efter § 9 a eller §§ 9 i-9 n er bortfaldet, jf. §§ 17 og 18. Det samme gælder klager over afslag på ansøgninger om, at en opholdstilladelse ikke skal anses for bortfaldet, jf. § 17, stk. 3.

Stk. 5. Klager over de afgørelser, der er nævnt i stk. 1-4, skal være indgivet, inden 8 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan i særlige tilfælde beslutte, at en klage skal behandles, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Stk. 6. Afgørelser om opsettende virkning med hensyn til udrejsefristen, jf. § 33, stk. 3, træffes af Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil.

§ 52 c. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Udlændingenævnet.

Stk. 2. Sekretariatet forbereder Udlændingenævnets behandling af klager.

Stk. 3. Udlændingenævnet kan indhente en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller fra Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering i anledning af en klagesag.

Stk. 4. En klage behandles på skriftligt grundlag. Hvor særlige grunde taler derfor, kan Udlændingenævnet bestemme, at sagens parter og andre indkaldes til mundtlig behandling.

Stk. 5. Klager, der ikke indeholder spørgsmål af større eller principiel betydning, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil.

Stk. 6. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Udlændingenævnet, kan behandles af formanden alene eller af den, som formanden bemyndiger dertil, når der ikke er grund til at antage, at Udlændingenævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 7. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der ikke er omfattet af Udlændingenævnets kompetence.

Stk. 8. Udlændingenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en klage til behandling efter stk. 5-7 eller § 52 a, stk. 6.

§ 53. Flygtningenævnet består af en formand og næstformænd (formandskabet) og andre medlemmer. Flygtningenævnets medlemmer er uafhængige og kan ikke modtage eller søge instruktion fra den beskikkende eller indstillende myndighed eller organisation. Retsplejelovens §§ 49-50 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand skal være landsdommer eller højesteretsdommer, og næstformændene skal være dommere. De andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets departement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygtningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter indstilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer beskikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flygtningehjælp, udenrigsministeren og justitsministeren.

Stk. 4. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en periode på 4 år. Et medlem har ret til genbeskikkelse for en periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse ikke finde sted. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved dom. Et medlem udtræder, når betingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er opfyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den måned, hvori den pågældende fylder 70 år.

Stk. 5. Flygtningenævnets formand vælges af Flygtningenævnets formandskab.

Stk. 6. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvirker formanden eller en næstformand, en advokat, et medlem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der

gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et medlem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf. dog stk. 8-10.

Stk. 7. Drøftelse af spørgsmål om almindelige retningslinjer for nævnets arbejde m.v. sker i nævnets koordinationsudvalg, der sammensættes som nævnt i stk. 6 og så vidt muligt består af faste medlemmer.

Stk. 8. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse efter § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 9. Sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt, kan behandles af formanden eller en næstformand alene.

Stk. 10. Sager, hvor der er anmodet om genoptagelse af en afgørelse truffet af Flygtningenævnet, kan behandles af formanden eller en næstformand alene, når der ikke er grund til at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse.

Stk. 11. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

Stk. 12. Flygtningenævnets formand kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af. Har det medlem, der tidligere har deltaget i behandlingen af en sag, forfald, kan formanden udpege eller ad hoc-besikke et enkelt medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling.

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog § 53 b, stk. 1:

- 1) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 2) Bortfald efter §§ 17 og 17 a og inddragelse efter §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.
- 3) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 4) Udsendelse efter § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 32 b eller § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3. Udlændingestyrelsens afgørelser som nævnt i stk. 1 skal indeholde oplysning om reglerne i stk. 1 og 2.

Stk. 4. Politiet kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlændings strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet, hvis den pågældende har ansøgt om opholdstilladelse efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, eller er omfattet af § 42 a, stk. 2, jf. stk. 3.

§ 53 b. Udlændingestyrelsen kan efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp bestemme, at afgørelsen i en sag om opholdstilladelse efter § 7 ikke kan indbringes for Flygtningesnævnet, når ansøgningen må anses for åbenbart grundløs, herunder når

- 1) den identitet, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart er urigtig,
- 2) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 3) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, efter Flygtningesnævnets praksis åbenbart ikke kan føre til meddelelse af opholdstilladelse efter § 7,
- 4) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med generelle baggrundsoplysninger om forholdene i ansøgerens hjemland eller tidligere opholdsland,
- 5) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart ikke stemmer overens med andre konkrete oplysninger om ansøgerens forhold, eller
- 6) de omstændigheder, som ansøgeren påberåber sig, åbenbart må anses for utroværdige, herunder som følge af ansøgerens skiftende, modstridende eller usandsynlige forklaringer.

Stk. 2. Udlændingestyrelsen kan, medmindre væsentlige hensyn taler derimod, bestemme, at Dansk Flygtningehjælp samme dag, som Udlændingestyrelsen forelægger en sag for Dansk Flygtningehjælp efter stk. 1, skal meddele Udlændingestyrelsen, om Dansk Flygtningehjælp er enig i Udlændingestyrelsens vurdering af, at ansøgningen må anses for åbenbart grundløs. Udlændingestyrelsen kan endvidere bestemme, at Udlændingestyrelsens afhøring af ansøgeren og Dansk Flygtningehjælps samtale med ansøgeren skal finde sted i lokaler i nær tilknytning til hinanden.

Stk. 3. Udlændingestyrelsen underretter Flygtningesnævnet om afgørelser, som ikke har kunnet indbringes for nævnet, fordi Udlændingestyrelsen har truffet bestemmelse herom efter stk. 1. Flygtningesnævnet kan bestemme, at bestemte grupper af sager skal kunne indbringes for nævnet.

§ 53 c. Forinden retten træffer afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, skal Flygtningesnævnet på begæring afgive en udtalelse til brug herfor.

§ 54. Indbringes en afgørelse for Flygtningesnævnet, fremsender Udlændingestyrelsen sagens akter til nævnet med oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder. Nævnet drager i øvrigt selv omsorg for sagens oplysning og træffer bestemmelse om afhøring af udlændingen og vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler.

Stk. 2. Under nævnets behandling af en klage over Udlændingestyrelsens afgørelse i en sag vedrørende ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 kan Flygtningesnævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen. Under nævnets behandling af en ansøgning om gen-

optagelse af en af nævnet truffet afgørelse kan Flygtningesnævnets formand eller en af næstformændene beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som er omfattet af 1. pkt. eller kunne være fremlagt under nævnets tidligere behandling af sagen.

§ 55. Flygtningesnævnet kan om fornødent beskikke en advokat for udlændingen, medmindre denne selv har antaget en sådan.

Stk. 2. Kan det ud fra hensynet til sagens fremme ikke anses for forsvarligt, at den advokat, som udlændingen ønsker beskikket, medvirker, kan Flygtningesnævnet nægte at beskikke den pågældende som advokat for udlændingen. Ønsker udlændingen i stedet en anden advokat beskikket, skal Flygtningesnævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

Stk. 3. Udlændingen og dennes advokat skal have lejlighed til at gøre sig bekendt med det materiale, der indgår i nævnets behandling, og til at udtale sig herom.

Stk. 4. Hvis hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter eller hensynet til tredjemand undtagelsesvis gør det påkrævet, kan bestemmelsen i stk. 3 fraviges i fornødent omfang.

§ 56. Flygtningesnævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, henviser en sag til behandling efter § 53, stk. 6 eller 8-10.

Stk. 2. Såfremt udlændingen eller den beskikkede advokat begærer det, har udlændingen ret til mundtligt at forelægge sin sag for nævnet, jf. dog stk. 3 og 4. Nævnet bestemmer, om den øvrige behandling af sagen skal være mundtlig, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-10, behandles på skriftligt grundlag.

Stk. 4. Flygtningesnævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag, der skal behandles efter § 53, stk. 6, til behandling på skriftligt grundlag, hvis:

- 1) klagen må anses for grundløs,
- 2) der er meddelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 7, stk. 1, eller der er meddelt opholdstilladelse efter § 8, stk. 2, men udlændingen påberåber sig at være omfattet af § 8, stk. 1 (statusændringssag),
- 3) sagen vedrører nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument,
- 4) sagen vedrører meddelelse af opholdstilladelse efter § 7 til indrejsende familiemedlemmer til en udlænding, der tidligere er meddelt opholdstilladelse efter § 7 (konsekvensstatussag), eller
- 5) forholdene i øvrigt taler for anvendelse af denne behandlingsform.

Stk. 5. Sager, der er henvist til behandling på skriftligt grundlag efter stk. 4, nr. 1, kan henvises til mundtlig behandling.

Stk. 6. Flygtningesnævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager, der skal behandles efter § 53, stk. 6, skal undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 7. Nævnets afgørelser træffes ved stemmeflerhed. I tilfælde af stemmelighed skal det resultat, som er gunstigst for den pågældende klager, være gældende. Afgørelsen skal ledsages af grunde.

Stk. 8. Nævnets afgørelser er endelige.

Stk. 9. Flytningenævnet fastsætter selv sin forretningsorden.

§ 56 a. En uledsaget udlænding under 18 år, der opholder sig her i landet, får, medmindre ganske særlige grunde taler derimod, udpeget en repræsentant til varetagelse af sine interesser. Har den uledsagede udlænding under 18 år været udsat for menneskehandel, skal der ved udpegningen af repræsentanten tages hensyn hertil. En organisation, som er godkendt hertil af justitsministeren, indstiller efter anmodning fra Udlændingestyrelsen en person til hvervet som repræsentant. Organisationen kan efter aftale med justitsministeren ansætte personer til at varetage hvervet som repræsentant. Repræsentanten udpeges af statsforvaltningen.

Stk. 2. Er et barn, der er omfattet af stk. 1, fyldt 12 år, skal der, før der træffes afgørelse om udpegning af en repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, finde en samtale sted med barnet herom. Samtalen kan dog undlades, hvis det må antages at være til skade for barnet eller uden nogen betydning for sagen. Er barnet under 12 år, skal der finde en samtale sted som nævnt i 1. pkt., hvis barnets modenhed og sagens omstændigheder tilsiger det.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan ændre en afgørelse efter stk. 1, hvis ændringen er bedst for barnet.

Stk. 4. Statsforvaltningens afgørelser efter stk. 1 og 3 kan påklages til social- og integrationsministeren.

Stk. 5. Social- og integrationsministeren kan fastsætte nærmere regler om statsforvaltningens behandling af sager efter stk. 1-4.

Stk. 6. Hvervet som repræsentant til varetagelse af barnets interesser, jf. stk. 1, ophører, når

- 1) barnet er meddelt opholdstilladelse i Danmark og får udpeget en midlertidig forældremyndighedsindehaver efter § 28 i forældreansvarsloven,
- 2) barnet fylder 18 år,
- 3) barnet udrejser af Danmark,
- 4) forældremyndighedsindehaveren indrejser i Danmark eller på anden måde bliver i stand til at udøve forældremyndigheden,
- 5) barnets ægtefælle indrejser i Danmark,
- 6) barnet indgår ægteskab, og statsforvaltningen ikke træffer afgørelse efter § 1, 2. pkt., i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning, eller
- 7) statsforvaltningen træffer beslutning herom efter stk. 3.

Stk. 7. Forelægger Udlændingestyrelsen en sag vedrørende opholdstilladelse efter § 7 til et barn, der er omfattet af stk. 1, for Dansk Flygtningehjælp, jf. § 53 b, beskikker Udlændingestyrelsen samtidig en advokat for barnet, medmindre barnet selv har antaget en sådan. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 8. Udlændingestyrelsen beskikker en advokat for et barn, der er omfattet af stk. 1 og har fået afslag på opholdstilladelse efter § 7, medmindre barnet selv har antaget en advokat eller ganske særlige grunde taler derimod. Hvis barnet har fået udpeget en personlig repræsentant, jf. stk. 1, skal denne gøres bekendt med afgørelser om at beskikke en advokat for barnet. § 55, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om Udlændingestyrelsens beskikkelse af advokater efter 1. pkt.

Stk. 9. Udlændingestyrelsen iværksætter med samtykke fra et barn, der er omfattet af stk. 1, en eftersøgning af forældrene eller andet familiemæssigt netværk til barnet, medmindre barnet kan tage ophold på et modtage- og omsorgscenter i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Dette gælder dog ikke, hvis barnet er omfattet af § 2, stk. 1.

Stk. 10. Udlændingestyrelsen iværksætter endvidere en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis barnet har været udsat for menneskehandel, medmindre særlige grunde taler herimod. Udlændingestyrelsen iværksætter endvidere en eftersøgning som nævnt i stk. 9, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler herfor.

Stk. 11. Eftersøgning af forældre eller andet familiemæssigt netværk, jf. stk. 9 og 10, kan ske i samarbejde med en eller flere organisationer, som er godkendt hertil af justitsministeren. Udlændingestyrelsen og de nævnte organisationer kan i forbindelse med eftersøgningen af barnets forældre eller andet familiemæssige netværk udveksle oplysninger om barnets personlige forhold uden samtykke fra barnet eller den personlige repræsentant.

§ 57. Forinden der af anklagemyndigheden nedlægges påstand om udvisning af en udlænding, kan der indhentes en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering. I forbindelse med fornyet prøvelse efter § 50 af en beslutning om udvisning indhenter anklagemyndigheden en udtalelse fra Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

Stk. 2. Anklagemyndigheden kan til brug for de i stk. 1 nævnte udtalelser uden udlændingens samtykke videregive oplysning om udlændingens strafbare forhold, herunder om sigtelser for strafbare forhold, til Udlændingestyrelsen eller Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering.

§ 58. Om salær og godtgørelse for udlæg til advokater, der beskikkes efter § 37, stk. 2, § 37 c, stk. 3, 2. pkt., § 40, stk. 4, 3. pkt., § 49, stk. 3, § 50, stk. 2, 3. pkt., § 50 a, stk. 2, 3. pkt., § 52, stk. 4, § 55, stk. 1, og § 56 a, stk. 7 og 8, gælder samme regler som i tilfælde, hvor der er meddelt fri proces, jf. retsplejelovens kapitel 31.

§ 58 a. Folketingets Ombudsmands virksomhed omfatter ikke Flytningenævnet, jf. dog § 17 i lov om Folketingets Ombudsmand.

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen, VIS-forordningen og Eurodac-forordningen m.v.

§ 58 b. Ved Eurodac-forordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af Eurodac til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i agenturet for den operationelle forvaltning af store it-systemer inden for området frihed, sikkerhed og retfærdighed, som er ansvarlig for driften af den centrale database omhandlet i Eurodac-forordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 21, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, VIS-forordningen, visumkodeksen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Justitsministeren kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes over for et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodac-forordningen.

§ 58 f. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om politiets betaling for udgifter, som andre Schengenlande eller EU-lande har afholdt i forbindelse med udsendelse af udlændinge.

§ 58 g. Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som ønsket til SIS II, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af §§ 22-24 og meddelt indrejseforbud for mindst 6 år,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 3) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2,
- 4) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3,
- 5) udlændingen har fået udstedt visum efter § 4 eller § 4 a og er udvist af landet i medfør af § 25 b efter at have fået afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 eller
- 6) udlændingen er udvist af landet efter § 25 b.

Stk. 2. Rigspolitichefen kan indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, som ønsket til SIS II, hvis udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

§ 58 h. Udlændingestyrelsen forestår konsultationer med myndighederne i et andet Schengenland i medfør af Schengenkonventionens artikel 25.

Stk. 2. Finder Udlændingestyrelsen efter de i stk. 1 nævnte konsultationer, at en i medfør af § 58 g indberettet udlænding bør slettes som ønsket i SIS II, sletter Rigspolitichefen den pågældende i SIS II.

§ 58 i. Rigspolitichefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolitichefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitichefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodac-forordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitechefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolitechefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitechefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Kapitel 9

Straffebestemmelser

§ 59. Med bøde eller fængsel indtil 6 måneder straffes den udlænding, som:

- 1) Indrejser eller udrejser uden om paskontrollen her i landet eller i et andet nordisk land eller uden for grænseovergangsstedets åbningstid. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder ikke ved indrejse fra eller udrejse til et Schengenland, medmindre der undtagelsesvis sker kontrol ved en sådan grænse i medfør af Schengengrænsekontrollens artikel 23, jf. § 38, stk. 2.
- 2) Opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.
- 3) Ved bevidst urigtige oplysninger eller svigagtige fortætelser skaffer sig adgang til landet gennem paskontrollen eller skaffer sig visum, pas eller anden rejselegitimation eller tilladelse til ophold eller arbejde her i landet.

Stk. 2. Med bøde eller fængsel indtil 1 år straffes den udlænding, der arbejder her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 3. Ved straffens udmåling efter stk. 2 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser.

Stk. 5. Ved straffens udmåling efter stk. 4 skal det betragtes som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen er begået forsætligt, at der ved overtrædelsen er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre, eller at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Stk. 6. Er der ved en overtrædelse af stk. 4 opnået en økonomisk fordel, kan denne konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. Kan der ikke ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder tillæggsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

- Stk. 7. Med bøde eller fængsel indtil 2 år straffes den, der
- 1) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at indrejse i eller rejse gennem landet,
 - 2) forsætligt bistår en udlænding med ulovligt at opholde sig her i landet,
 - 3) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse her i landet med henblik på herfra at indrejse ulovligt i et andet land,
 - 4) forsætligt bistår en udlænding med at indrejse ulovligt i eller rejse ulovligt gennem et andet land,
 - 5) for vindings skyld bistår en udlænding med at opholde sig ulovligt i et andet land eller
 - 6) ved at stille husrum eller transportmidler til rådighed for en udlænding forsætligt bistår den pågældende med at arbejde her i landet uden fornøden tilladelse.

Stk. 8. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 2, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til ulovligt ophold her i landet.

Stk. 9. Ved straffens udmåling efter stk. 7, nr. 6, skal det betragtes som en særlig skærpende omstændighed, at bistanden er ydet for vindings skyld eller i gentagelsestilfælde, eller at der ved samme dom dømmes for flere forhold af forsætlig bistand til en udlændings ulovlige arbejde her i landet.

§ 59 a. Den, der bringer en udlænding her til landet, straffes med bøde, såfremt den pågældende udlænding ved indrejse i Danmark eller i transit i en dansk lufthavn ikke er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum, jf. § 39.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse ved indrejse fra et Schengenland.

§ 59 b. Med bøde eller fængsel indtil 3 år straffes den udlænding, der indrejser her i landet i strid med et indrejseforbud eller et tilhold meddelt i henhold til tidligere udlændingelove.

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34, § 42 a, stk. 7, 3. pkt., § 42 a, stk. 9, 1. pkt., eller § 42 d, stk. 2, 2. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 3 og 4, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., og § 42 a, stk. 8, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. I forskrifter, der udstedes i medfør af §§ 2, stk. 4 og 5, 12, 15, stk. 2, 16, stk. 1, og 38, stk. 4, kan der fastsættes straf af bøde eller af bøde eller fængsel indtil 4 måneder for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

§ 61. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 62. Sager vedrørende overtrædelse af lovens § 59 b, behandles uden medvirken af domsmænd, uanset om der bliver spørgsmål om højere straf end bøde.

Kapitel 10

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser

§ 63. Loven træder i kraft den 1. oktober 1983, jf. dog §§ 64 og 65.

Stk. 2. Samtidig ophæves lov om udlændinges adgang til landet m.v., jf. lovebekendtgørelse nr. 344 af 22. juni 1973.

Stk. 3. Lovens regler om udvisning på grund af strafbart forhold finder anvendelse i alle sager, der ikke er pådømt i 1. instans ved lovens ikrafttræden.

§ 64. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 65. (Udeladt – overgangsbestemmelse)

§ 66. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 5

Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1651 af 27. december 2013 om forretningsorden for Flygtningenævnet

Bekendtgørelse om forretningsorden for Flygtningenævnet

I medfør af § 56, stk. 9, i udlændingeloven, jf. lovbe-
kendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, og efter drøftelse i
Flygtningenævnets formandskab og koordinationsudvalg,
fastsættes:

Kapitel 1

Flygtningenævnets sammensætning og organisation samt beskikkelse af medlemmerne

Sammensætning og organisation

§ 1. Flygtningenævnet består af en formand og et antal
næstformænd og andre medlemmer.

Stk. 2. Formanden skal være landsdommer eller højeste-
retsdommer, og næstformændene skal være dommere. De
andre medlemmer skal være advokater, indstilles af Dansk
Flygtningehjælp, gøre tjeneste i Udenrigsministeriets depar-
tement eller gøre tjeneste i Justitsministeriets departement.

§ 2. Ved Flygtningenævnets behandling af en sag medvir-
ker formanden eller en næstformand, en advokat, et med-
lem, der indstilles af Dansk Flygtningehjælp, et medlem, der
gør tjeneste i Udenrigsministeriets departement, og et med-
lem, der gør tjeneste i Justitsministeriets departement, jf.
dog §§ 44, 45, 46, 47 og 48.

§ 3. Formanden og næstformændene udgør Flygtninge-
nævnets formandskab. Formandskabets opgaver fremgår af
§§ 13-16.

§ 4. Flygtningenævnets koordinationsudvalg sammensæt-
tes som anført i § 2 og består så vidt muligt af faste medlem-
mer. Koordinationsudvalgets opgaver fremgår af § 17.

Beskikkelse og ophør af hvervet som medlem af Flygtningenævnet

§ 5. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes af Flygt-
ningenævnets formandskab. Dommerne beskikkes efter ind-
stilling fra Domstolsstyrelsen, advokaterne beskikkes efter
indstilling fra Advokatrådet, og de øvrige medlemmer be-
skikkes efter indstilling fra henholdsvis Dansk Flygtninge-
hjælp, udenrigsministeren og justitsministeren.

Stk. 2. Beskikkelsen besluttet på et møde i Flygtninge-
nævnets formandskab (formandsmøde) eller ved skriftlig
forelæggelse for de enkelte medlemmer af formandskabet.
Flygtningenævnets Sekretariat udarbejder til brug herfor en

liste over indstillede nævnsmedlemmer, som forelægges for
formandskabet. Efter forelæggelsen udarbejder sekretariatet
en protokol vedrørende formandskabets godkendelse, hvori
angives

- 1) hvilke medlemmer, der er blevet beskikket ved den på-
gældende forelæggelse, eventuelt ved henvisning til li-
sten over indstillede nævnsmedlemmer, der vedlægges,
- 2) beskikkelsesperioden og
- 3) særlige forhold, der har været drøftet vedrørende be-
skikkelserne.

Stk. 3. Flygtningenævnets medlemmer beskikkes for en
periode på 4 år.

Stk. 4. Et nævnsmedlem har ret til genbeskikkelse for en
periode på yderligere 4 år. Herudover kan genbeskikkelse
ikke finde sted. Medlemmer, som er beskikket forud for
ikrafttrædelsen af lov nr. 572 af 18. juni 2012 om ændring af
udlændingeloven, kan genbeskikkes i overensstemmelse
med lovens § 2, stk. 4. Genbeskikkes Flygtningenævnets
formand, fortsætter den pågældende som formand. Flygtninge-
nævnets Sekretariat hører forud for beskikkelsesperiodens
udløb de nævnsmedlemmer, som kan genbeskikkes, om de
ønsker fortsat beskikkelse i den nye beskikkelsesperiode.
Ved genbeskikkelser følges fremgangsmåden i stk. 2.

§ 6. Flygtningenævnets medlemmer kan kun afsættes ved
dom. Retsplejelovens §§ 49-50 om Den Særlige Klagerets
kompetence finder tilsvarende anvendelse med hensyn til
Flygtningenævnets medlemmer.

Stk. 2. Hvervet som medlem af Flygtningenævnet ophø-
rer, når medlemmet fratræder efter eget ønske, eller når be-
tingelserne for medlemmets beskikkelse ikke længere er op-
fyldt. Beskikkelsen ophører senest ved udgangen af den må-
ned, hvori den pågældende fylder 70 år. Fritagelse for hver-
vet som medlem af Flygtningenævnet meddeles af forman-
den. Formandskabet orienteres herom på et formandsmøde.

Stk. 3. Såfremt et medlem af Flygtningenævnet for en pe-
riode meddeles tjenestefrihed fra den stilling, som var en
forudsætning for beskikkelsen, meddeler Flygtningenævnets
formand tilsvarende medlemmet tjenestefrihed fra hvervet
som medlem af Flygtningenævnet i den pågældende perio-
de.

AA007482

Valg af formand

§ 7. Flygtningenævnets formandskab vælger en formand blandt de medlemmer, der er landsdommere eller højesteretsdommere.

Stk. 2. Valg af formand sker på et formandsmøde. Hvis mere end et medlem ønsker at blive valgt til formand, sker valget ved hemmelig afstemning blandt de deltagende medlemmer. Et medlem, som har forfald, kan afgive stemme ved skriftlig fuldmagt. Valget afgøres ved stemmeflerhed. Efter formandsmødet udarbejder sekretariatet en protokol vedrørende valget, hvori angives

- 1) navnene på de medlemmer, der har ønsket valg som formand,
- 2) navnene på de medlemmer, der har deltaget under afstemningen, og navnene på de medlemmer, der har afgivet stemme ved skriftlig fuldmagt, og
- 3) navnet på det medlem, der vælges som formand.

Ad hoc-besikkelse og substitution

§ 8. Flygtningenævnets formand kan bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i formandens sted.

Stk. 2. Formanden eller den, formanden bemyndiger hertil, kan ad hoc-besikke et medlem, der er udtrådt af nævnet, til at votere i en sag, som den pågældende tidligere har deltaget i behandlingen af.

Stk. 3. Når et medlem har forfald eller er udtrådt af nævnet, kan formanden eller den, som formanden bemyndiger hertil, udpege eller ad hoc-besikke et andet medlem, der træder i det pågældende medlems sted under sagens fortsatte behandling (substitution). Sager, hvor retssikkerhedsmæssige hensyn taler herfor, herunder sager, hvori der er troværdighedsproblemer, eller hvor asylansøgerens personlige fremmøde i nævnet er af betydning for afgørelsen af sagen, behandles mundtligt på et nyt nævnsmøde.

Stk. 4. Formanden kan i øvrigt bemyndige én eller om nødvendigt flere af næstformændene til fast eller ad hoc at træde i en næstformands sted, såfremt denne er forhindret.

Kapitel 2

Flygtningenævnets kompetence

§ 9. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. udlændingelovens § 53 a:

- 1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a.
- 2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 3) Bortfald efter udlændingelovens §§ 17 og 17 a og inddragelse efter lovens §§ 19 eller 20 af en opholdstilladelse, der er givet efter § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter lovens § 32 a.
- 4) Nægtelse af udstedelse af dansk rejsedokument for flygtninge eller inddragelse af et sådant rejsedokument.
- 5) Udsendelse efter udlændingelovens § 32 b og § 49 a.

Stk. 2. Flygtningenævnet afgiver efter begæring udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5. En begæring fra retten behandles efter kapitel 4.

Kapitel 3

Flygtningenævnets virksomhed

Flygtningenævnets formand

§ 10. Formanden repræsenterer Flygtningenævnet.

Stk. 2. Formanden underskriver på Flygtningenævnets vegne blandt andet bidrag til besvarelser af spørgsmål fra Folketinget, besvarelser af henvendelser fra mellemstatslige organer m.v. samt udtalelser til Folketingets Ombudsmand.

Stk. 3. Formanden eller den, formanden bemyndiger dertil, kan afvise en klage, der efter sin beskaffenhed ikke kan påkendes af nævnet.

§ 11. Formanden tilrettelægger med sekretariatets bistand Flygtningenævnets arbejde og fastlægger mødedagene, jf. nærmere §§ 21-27.

§ 12. Ad hoc-besikkelser og substitution foretages efter formandens nærmere bestemmelse, jf. § 8.

Flygtningenævnets formandskab

§ 13. Formandskabet vælger Flygtningenævnets formand, jf. § 7.

§ 14. Formandskabet beskikker Flygtningenævnets medlemmer, jf. § 5.

§ 15. Formandskabet drøfter løbende spørgsmål af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 16. Formandskabet afgiver en årlig beretning om Flygtningenævnets virksomhed. Beretningen offentliggøres.

Flygtningenævnets koordinationsudvalg

§ 17. Koordinationsudvalget drøfter spørgsmål om almindelige retningslinjer for Flygtningenævnets arbejde. Udvalget behandler forhold af generel betydning for nævnets arbejde, herunder navnlig spørgsmål om

- 1) mulige kriterier og faktiske forhold, der kan indgå i det enkelte nævns afgørelse af bestemte typer af sager, herunder spørgsmål om indhentelse af generelt baggrundsmateriale og spørgsmål om udsættelse eller iværksættelse af andre sagsbehandlingsskridt som følge heraf,
- 2) besvarelse af høringer om ny lovgivning,
- 3) fastlæggelse af retningslinjer for advokatbesikkelse,
- 4) behov for opfølgning på opgørelser over sagsbehandlingstider i nævnet,
- 5) behov for opfølgning på Rigspolitiets opgørelser over asylansøgere, som er registreret udsendt eller udrejst af Danmark,
- 6) opfølgning på Udlændingestyrelsens indberetninger til nævnet i henhold til udlændingelovens § 53 b, stk. 3, og

- 7) Udlændingestyrelsens underretning til politiet vedrørende nationaliteter, der overvejende meddeles asyl.

§ 18. Møder i koordinationsudvalget afholdes med passende mellemrum på formandens initiativ eller efter begæring fra et andet medlem af koordinationsudvalget. Sekretariatet indkalder til møderne efter formandens bemyndigelse. Sekretariatet deltager i møderne. Sekretariatet udarbejder et beslutningsreferat fra møderne, der efter deltagernes godkendelse sendes til Flygtningenævnets medlemmer.

§ 19. Koordinationsudvalgets afgørelser træffes ved stemmeflerhed.

Flygtningenævnets Sekretariat

§ 20. Justitsministeriet stiller sekretariatsbistand til rådighed for Flygtningenævnet.

§ 21. Sekretariatet bistår Flygtningenævnets formand med tilrettelæggelsen af nævnets arbejde og fastlæggelsen af mødedagene.

§ 22. Når en afgørelse er indbragt for Flygtningenævnet, påser sekretariatet, at Udlændingestyrelsen har fremsendt sagens akter til nævnet med fuldstændige oplysninger om den påklagede afgørelse, en kort redegørelse for de omstændigheder, der påberåbes, samt sagens bevisligheder.

§ 23. Sekretariatet gennemgår sagerne og indstiller til Flygtningenævnets formand, om sagerne skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling eller behandles af formanden eller en af næstformændene alene. Nævnets formand kan bemyndige sekretariatet til at forestå visiteringen af sagerne.

Stk. 2. Sekretariatet berammer det antal sager til det enkelte nævnsmøde, som det under hensyntagen til sagernes hurtige fremme, sagernes beskaffenhed og sagernes forsvarlige behandling er tidsmæssigt muligt at behandle.

Stk. 3. Sekretariatet indkalder asylansøgeren til nævnsmødet med normalt 14 dages varsel ved almindeligt brev, der sendes til ansøgeren på det indkvarterings- eller opholdssted, hvor den pågældende ifølge registreringen i indkvarteringssystemet er indkvarteret eller opholder sig. Indkaldelse kan i særlige tilfælde, herunder hvis ansøgerens opholdssted er hemmeligt, ske på anden måde.

Stk. 4. Sekretariatet tilsiger en tolk til nævnsmødet, der kan tolke til og fra ansøgerens modersmål eller, hvis det ikke er muligt, et andet sprog, som ansøgeren taler. Tollen sender efterfølgende en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Tilmeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

Stk. 5. Faktura for skriftlige oversættelser, som nævnet anmoder om, sendes som elektronisk faktura til nævnet. Linjeantal godkendes af den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil.

§ 24. Sager vedrørende uledsagede mindreårige asylansøgere, asylansøgere, der af Rigspolitichefen er indberettet til udlændingemyndighederne som sigtet eller dømt for krimi-

nalitet, samt asylansøgere, der af indkvarteringsoperatørerne er indberettet på grund af adfærd, der forstyrrer asylcentrets ro og orden, undergives særlig hurtig behandling.

Stk. 2. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan endvidere beslutte, at en sag eller en bestemt gruppe af sager skal undergives særlig hurtig behandling.

§ 25. Sekretariatet forestår den løbende ajourføring og supplerung af Flygtningenævnets baggrundsuplysninger om de generelle forhold i de lande, hvorfra Danmark modtager asylansøgere.

§ 26. Sekretariatet opdaterer løbende Flygtningenævnets hjemmeside www.fl.n.dk med blandt andet udvalgte resuméer af nævnets afgørelser, nævnets baggrundsmateriale og andre oplysninger af betydning for arbejdet i Flygtningenævnet.

§ 27. Sekretariatet bistår det enkelte nævn og det enkelte nævnets formand med undersøgelser af juridiske problemstillinger, udarbejdelse af oversigter over praksis, udarbejdelse af beslutningsudkast, udarbejdelse af høringsmøder og høringskrivelser m.v.

Advokatbistand

§ 28. Efter modtagelsen af Udlændingestyrelsens afgørelse meddeler sekretariatet asylansøgeren, at sagen er modtaget, og anmoder ansøgeren om inden 10 dage at fremkomme med sit ønske med hensyn til advokatbeskikkelse. Sekretariatet foretager advokatbeskikkelsen. Sekretariatet kan efter anmodning fra ansøgeren tilbagekalde beskikkelsen af en advokat og beskikke en anden advokat.

Stk. 2. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 1, beskikker Flygtningenævnet ikke en advokat for udlændingen.

Stk. 3. Flygtningenævnet kan nægte at beskikke den advokat, ansøgeren ønsker beskikket, hvis det ud fra hensynet til sagens fremme ikke kan anses for forsvarligt, at den pågældende advokat medvirker. Nævnet kan tilsvarende tilbagekalde beskikkelsen af en advokat under hensyn til sagens fremme. Den pågældende advokat orienteres forud for den påtænkte tilbagekaldelse og gives mulighed for at bibeholde beskikkelsen, såfremt den pågældende medvirker til sagens fremme. Ønsker ansøgeren i stedet en anden advokat beskikket, skal nævnet beskikke den pågældende, medmindre beskikkelse kan nægtes efter 1. pkt.

§ 29. Asylansøgerens advokat bør i et skriftligt indlæg kortfattet redegøre for de omstændigheder, som findes at være af væsentlig betydning for Flygtningenævnets behandling af sagen. Indlægget bør endvidere angive ansøgerens påstand og anbringender.

Stk. 2. Et skriftligt indlæg som nævnt i stk. 1 fremsendes til sekretariatet snarest muligt efter, at beskikkelse har fundet sted, og senest 7 dage inden sagens mundtlige behandling på et nævnsmøde. Der kan ved honorering af den beskikkede advokats arbejde bortses fra et senere fremkommet indlæg.

Stk. 3. I sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen, der behandles efter § 46, stk. 2 eller 3, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

Stk. 4. I sager, der af Udlændingestyrelsen har været foresøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, betinges beskikkelsen af, at advokaten fremkommer med bemærkninger i sagen inden en frist på tre uger fra beskikkelsen. Såfremt advokaten ikke overholder fristen, kan sekretariatet ud fra hensynet til sagens fremme beskikke en anden advokat.

§ 30. Flygtningenævnet afholder udgifter til tolkning hos advokat i forbindelse med dennes forberedende møde med asylansøgeren. Advokaten angiver tolkens timeforbrug og attesterer tolkebilaget. Tolken sender en faktura, der for momsregistrerede tolkes vedkommende skal være elektronisk, til nævnet. Timeforbrug og transporttid samt godtgørelse for transportudlæg eller kørselsgodtgørelse godkendes af den. Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil. Hvis advokaten benytter en tolk fra en anden landsdel end den, hvor tolkningen udføres, honoreres alene transporttid og transportudlæg eller kørselsgodtgørelse, såfremt advokaten forudgående har indhentet tilladelse hertil fra Flygtningenævnets Sekretariat.

§ 31. Advokaten medbringer i forbindelse med nævnsmødet en foreløbig salæranmodning for forberedelse af sagen, således at det enkelte nævns formand kan godkende timeforbrug for forberedelsen samt timeforbrug for selve nævnsmødet og attestere salæranmodningen. Kan det enkelte nævns formand ikke godkende advokatens salæranmodning vedrørende forberedelsen fuldt ud, begrundes dette over for advokaten enten mundtligt i forbindelse med nævnsmødet eller skriftligt ved efterfølgende meddelelse. Kopi af den attesterede salæranmodning med angivelse af, hvilket antal forberedelsestimer og nævnsmødetimer, der kan godkendes, udelveres eller sendes til advokaten til brug for dennes udarbejdelse af en samlet faktura, der sendes som en elektronisk faktura til nævnet. Det enkelte nævns formand eller den, formanden bemyndiger hertil, godkender transporttid samt godtgørelse for udlæg eller kørselsgodtgørelse.

Nævnsbehandling

§ 32. Flygtningenævnets behandling af en sag er mundtlig, jf. dog §§ 44, 45, 46, 47, 48 og 51 samt udlændingelovens § 56, stk. 4.

Stk. 2. Afgørelsen af, om en sag skal undergives mundtlig eller skriftlig behandling, træffes ved visiteringen af sagerne, jf. § 23.

§ 33. Flygtningenævnets møder er ikke offentlige.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene leder møderne.

§ 34. Ved mundtlig behandling af sager har asylansøgeren, dennes advokat og en repræsentant for Udlændingesty-

relsen lejlighed til at give møde i sagen. Endvidere medvirker den af sekretariatet tilsagte tolk.

Stk. 2. Nævnet træffer bestemmelse om, hvorvidt udenforstående personer, herunder støttepersoner for eller familiedømmede medlemmer til ansøgeren, ansatte i Udlændingestyrelsen under oplæring eller andre, når helt særlige grunde taler derfor, kan være til stede under nævnsmødet. Sammen med en uledsaget mindreårig asylansøger deltager altid den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors.

Stk. 3. Det enkelte nævns formand oplyser ved mødets begyndelse ansøgeren om, at de oplysninger, som ansøgeren fremkommer med under nævnsmødet samt er fremkommet med over for sin advokat, som udgangspunkt vil blive behandlet fortroligt, men at oplysningerne i ganske særlige situationer vil kunne videregives til efterretningstjenesterne eller anklagemyndigheden, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Stk. 4. Det enkelte nævns formand underretter de mødende om, at det skriftlige materiale i sagen, herunder et eventuelt advokatindlæg, samt baggrundsmaterialet er nævnet bekendt, og at nævnets mundtlige behandling af sagen således vil vedrøre den fornødne uddybning eller opklaring af sagens omstændigheder.

Stk. 5. Nævnet træffer bestemmelse om afhøring af ansøgeren og eventuelle vidner og om tilvejebringelse af andre bevismidler. Formanden for det enkelte nævn kan som led i sin ledelse af nævnsmødet afskære spørgsmål og mundtlige indlæg fra ansøgeren, dennes advokat eller Udlændingestyrelsens repræsentant, der vedrører eller henviser til allerede kendte forhold eller forhold uden betydning for sagen.

§ 35. Har en asylansøger meddelt, at denne ikke ønsker at give personligt møde i sagen, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken.

§ 36. Udebliver en asylansøger fra nævnsmødet uden lovligt forfald, gennemføres sagen på det foreliggende grundlag med den beskikkede advokats medvirken. Har ansøgeren lovligt forfald, udsættes sagen. Er en sag blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, og viser det sig efterfølgende, at ansøgeren havde lovligt forfald, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

Stk. 2. Indsendes en lægeerklæring, der efter nævnets opfattelse dokumenterer, at ansøgerens udeblivelse skyldes sygdom, der forhindrer, at ansøgeren giver møde, udsætter nævnet sagen. Indsendes en lægeerklæring, der dokumenterer, at udeblivelsen skyldes sygdom, der forhindrer ansøgeren i at give møde, efter at sagen er blevet behandlet i nævnet uden ansøgerens medvirken, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 37. Forventes det forud for nævnsmødet, at en asylansøger ikke vil give personligt møde i nævnet, kan det berammede møde fastholdes, såfremt ansøgeren er behørigt indkaldt, jf. § 23, stk. 3, eller selv bærer ansvaret for ikke at være blevet bekendt med indkaldelsen.

Stk. 2. Er ansøgeren ikke indkaldt behørigt, jf. § 23, stk. 3, og er ansøgeren ikke på anden måde blevet gjort bekendt med indkaldelsen, omberammes sagen, og ansøgeren indkaldes på ny.

Stk. 3. Er sagen behandlet i nævnet, og konstateres det efterfølgende, at ansøgeren ikke bærer ansvaret for, at indkaldelsen ikke er kommet til ansøgerens kundskab, genoptages sagen til fornyet mundtlig behandling.

§ 38. Ved skriftlig behandling af sager træffer det enkelte navn på et møde beslutning i sagen på grundlag af det skriftlige materiale, herunder indlæg fra asylansøgeren, dennes advokat og Udlændingestyrelsen.

§ 39. Under Flygtningenævnets behandling af en sag kan det enkelte navns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens behandling af sagen.

§ 40. Flygtningenævnets afgørelser træffes ved stemmemehrhed. Nævnets votering er fortrolig.

Stk. 2. Har et mindretal voteret for udsættelse af sagens afgørelse, men skal der ifølge flertallets bestemmelse træffes afgørelse af asylspørgsmålet, skal mindretallet deltage i afgørelsen.

§ 41. Umiddelbart efter voringens afslutning gøres notat til sagen om resultatet af voringen. Et medlem kan kræve notatet tilført en kort begrundelse for sit standpunkt (disSENS). Notatet sendes til Flygtningenævnets medlemmer til orientering. Notatet er fortroligt.

§ 42. En afgørelse om opholdstilladelse meddeles snarest muligt efter voringens afslutning asylansøgeren og dennes advokat. Hvis afgørelsen ikke kan udleveres skriftligt under nævnsmødet, udfærdiges denne snarest muligt efterfølgende. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte navn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelsen sendes til Udlændingestyrelsen, således at styrelsen kan fastsætte de nærmere vilkår for tilladelsen.

Stk. 2. En afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse, som er truffet efter mundtlig behandling på et nævnsmøde, udfærdiges skriftligt efter voringens afslutning, jf. dog stk. 3. Afgørelsen underskrives af formanden for det enkelte navn, hvorefter afgørelsen forkyndes og udleveres til ansøgeren, til dennes advokat og til Udlændingestyrelsens repræsentant. Vedrører afgørelsen en uledsaget mindreadrig asylansøger, kan formanden for det enkelte navn efter drøftelse med den pågældendes repræsentant eller en bisidder fra Dansk Røde Kors beslutte, at forkyndelsen sker ved formanden alene under overværelse af den uledsagede mindreadrige asylansøger, den pågældendes repræsentant eller bisidderen, den pågældendes advokat og tolken. Hvis ansøgeren ikke er til stede, og afgørelsen pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen. Pålægger afgørelsen ikke ansøgeren at udrejse af landet, sendes afgørelsen direkte til ansøgeren.

Stk. 3. I tilfælde, hvor det viser sig uhensigtsmæssigt at udarbejde afgørelsen skriftligt umiddelbart efter voringens

afslutning, samt i tilfælde, hvor sagen er behandlet skriftligt, udfærdiges en afgørelse om stadfæstelse af Udlændingestyrelsens afgørelse snarest muligt og underskrives af formanden for det enkelte navn eller den, formanden bemyndiger hertil. Afgørelser, der pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til politiet med henblik på forkyndelse af udrejsefristen og udlevering af afgørelsen til ansøgeren, til Udlændingestyrelsen og til advokaten. Afgørelser, der ikke pålægger ansøgeren at udrejse af landet, sendes til advokaten, Udlændingestyrelsen samt til ansøgeren.

§ 43. Udsættelse behandlingen af en sag, træffer nævnet afgørelse ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering uden afholdelse af et nævnsmøde.

Stk. 2. Skal en sag afgøres ved skriftlig votering, afgiver andre medlemmer end nævnets formand og næstformænd vota i sagen inden en af sekretariatet fastsat frist, der normalt ikke overstiger 14 dage. Overskrides fristen, bringer sekretariatet sagen i erindring. Der kan efter høring af medlemmet om årsagen ske indberetning om alvorlige fristover-skridelser til nævnets formand.

§ 44. Formanden for det enkelte navn kan afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt.

§ 45. Formanden for det enkelte navn eller den, Flygtningenævnets formand bemyndiger dertil, kan beslutte, at en sag skal hjemvises til Udlændingestyrelsen.

Sager om afvisning eller overførsel efter reglerne i Dublinforordningen

§ 46. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. Sager, der behandles efter 1. pkt., søges så vidt muligt afgjort inden 10 hverdage fra Flygtningenævnets modtagelse af klagen fra Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan i helt særlige tilfælde henvise den enkelte sag til skriftlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53, stk. 6, herunder hvis sagen rejser spørgsmål af væsentlig principiel betydning om forholdene i asylsystemet i den medlemsstat, hvortil udlændingen skal overføres, eller om fastlæggelsen af Flygtningenævnets praksis i forhold til en given bestemmelse i Dublinforordningen.

Stk. 3. Formanden eller en af næstformændene kan henvise en sag, der behandles efter udlændingelovens § 53, stk. 6, til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, hvis særlige forhold gør det påkrævet, herunder hvis det skønnes nødvendigt for oplysningen af sagen, at udlændingen afgiver mundtlig forklaring for nævnet.

Stk. 4. Sager, der behandles efter stk. 2 eller 3, skal undergives en særlig hurtig behandling.

Sager, der af Udlændingestyrelsen har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren

§ 47. Sager, hvor Udlændingestyrelsen efter forelæggelse for Dansk Flygtningehjælp ikke har truffet bestemmelse ef-

ter udlændingelovens § 53 b, stk. 1, om, at afgørelsen ikke kan indbringes for Flygtningenævnet, behandles af formanden eller en næstformand alene, medmindre der er grund til at antage, at nævnet vil ændre Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 2. Formanden eller en af næstformændene kan henvise den enkelte sag til mundtlig behandling på et nævnsmøde i Flygtningenævnet, såfremt der er konkrete holdepunkter for at antage, at Flygtningenævnets behandling af sagen vil føre til en ændret vurdering af Udlændingestyrelsens afgørelse.

Stk. 3. Sager, som har været forsøgt behandlet i åbenbart grundløs-proceduren, skal undergives en særlig hurtig behandling. Dette gælder, uanset om den konkrete sag behandles af formanden eller en af næstformændene alene, eller behandles på et nævnsmøde.

Genoptagelse

§ 48. Formanden for det enkelte nævn tager stilling til spørgsmål om genoptagelse af behandlingen af en asylsag, når der efter indholdet af genoptagelsesansøgningen ikke er grundlag for at antage, at nævnet vil ændre sin afgørelse. Formanden for det enkelte nævn kan endvidere afgøre sager, hvor betingelserne for at opnå asyl åbenbart må anses for at være opfyldt. Endelig kan formanden for det enkelte nævn beslutte at genoptage en sag og hjemvise den til Udlændingestyrelsen.

Stk. 2. I andre tilfælde træffer formanden for det enkelte nævn bestemmelse om, at

- 1) det nævn, der har afgjort sagen, tager stilling til, hvorvidt sagen skal genoptages, ved et møde, eventuelt et telefonmøde, eller ved skriftlig votering,
- 2) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af det nævn, der har afgjort sagen, eller
- 3) sagen genoptages og behandles på et nævnsmøde af et nyt nævn.

§ 49. En ansøgning om genoptagelse har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen, medmindre formanden for det enkelte nævn træffer beslutning herom. Er udlændingens udrejsefrist overskredet, har en ansøgning om genoptagelse ikke opsættende virkning, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

Stk. 2. I sager, hvor formanden for det nævn, der har afgjort sagen, ikke kan træffes, og hvor der af hensyn til Rigs-

politiets gennemførelse af en udsendelse er behov for en særlig hurtig afgørelse af sagen, kan spørgsmålet om udsættelse af udrejsefristen eller spørgsmålet om genoptagelse forelægges en af næstformændene eller Flygtningenævnets formand.

§ 50. Under Flygtningenævnets behandling af en ansøgning om genoptagelse kan det enkelte nævns formand beslutte, at der ikke kan fremlægges dokumenter eller andre bevismidler, som kunne være fremlagt under Udlændingestyrelsens eller nævnets tidligere behandling af sagen.

Kapitel 4

Sager, der behandles af domstolene efter udlændingelovens kapitel 7 b

§ 51. Sager, hvor Flygtningenævnet afgiver udtalelse efter udlændingelovens § 53 c til brug for rettens afgørelse vedrørende en ansøgning om opholdstilladelse fra eller udsendelse af en udlænding efter udlændingelovens § 45 d, stk. 1, nr. 3-5, behandles af et nævn, der sammensættes som anført i § 2.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede sager behandles på et nævnsmøde på skriftligt grundlag.

§ 52. Grundlaget for Flygtningenævnets udtalelse er det høringstema, som retten har angivet, og det materiale, som retten har forelagt nævnet. Nævnet har ikke adgang til fortløbet materiale i sagen.

Stk. 2. Flygtningenævnets udtalelse vil angå den generelle asylretlige praksis i forhold til det land, udlændingen påtænkes udsendt til, det relevante baggrundsmateriale og den asylretlige relevans af sagens oplysninger. Flygtningenævnets udtalelse udtrykker en generel vurdering.

Stk. 3. Flygtningenævnets Sekretariat bistår det enkelte nævn med at udarbejde udtalelsen.

Kapitel 5

Forskellige bestemmelser

§ 53. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 2014.

Stk. 2. Flygtningenævnets bekendtgørelse nr. 1063 af 15. november 2012 om forretningsorden for Flygtningenævnet ophæves.

Flygtningenævnet, den 27. december 2013

B. O. JESPERSEN

/ Stig Torp Henriksen

Bilag 6

Lov nr. 1619 af 26/12/2013 om ændring af udlændingeloven

Lov om ændring af udlændingeloven

(Gennemførelse af den reviderede Dublinforordning af 26. juni 2013)

VI MARGRETHE DEN ANDEN, af Guds Nåde Danmarks Dronning, gør vitterligt:

Folketinget har vedtaget og Vi ved Vort samtykke stadfæstet følgende lov:

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, som ændret ved lov nr. 572 af 31. maj 2010, foretages følgende ændringer:

1. I § 29 a, stk. 1, ændres »afvises, overføres eller tilbageføres« til: »afvises eller overføres«.

2. I § 29 a, stk. 2, ændres »Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne,« til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne,«.

3. I § 34, stk. 1, ændres »udvises, afvises, overføres eller tilbageføres eller udsendes« til: »afvises, udvises, overføres eller udsendes«.

4. I § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres », for overførsel eller tilbageførsel eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5 a« til: »eller for udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i kapitlerne 1 og 3-5«.

5. I § 36, stk. 1, indsættes efter 1. pkt.:

»Med henblik på at sikre muligheden for afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a kan politiet bestemme, at der skal ske frihedsberøvelse, hvis der er en væsentlig risiko for, at den pågældende forsvinder, og de i § 34 nævnte foranstaltninger ikke er tilstrækkelige.«

6. I § 37, stk. 3, 4. pkt., ændres to steder »§ 36, stk. 1, 4. pkt.« til: »§ 36, stk. 1, 5. pkt.«

7. § 37, stk. 4, 1. pkt., affattes således:

»Ved frihedsberøvelsens iværksættelse skal politiet skriftligt gøre udlændingen bekendt med bestemmelserne i stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.«

8. I § 37, stk. 5, ændres »afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel eller udsendelse« til: »afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse«.

9. I § 37, stk. 7, indsættes som 2. pkt.:

»Politiet giver ved iværksættelsen af en frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., udlændingen en skriftlig oversættelse af de væsentligste elementer i afgørelsen på et sprog, som udlændingen forstår eller med rimelighed kan formodes at forstå.«

10. § 37, stk. 9, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 9. Frihedsberøvelse efter § 36, stk. 1, 2. pkt., må ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke inden 1 måned fra tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om opholdstilladelse efter § 7 har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse. Er der ikke indgivet en sådan ansøgning, må frihedsberøvelsen ikke opretholdes, hvis Udlændingestyrelsen ikke har indgivet en anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse eller tilbagetagelse inden 1 måned fra det tidspunkt, hvor den pågældendes tilstedeværelse i landet er kommet til udlændingemyndighedernes kendskab. Fra det tidspunkt, hvor en anden medlemsstat har accepteret overtagelse eller tilbagetagelse, eller hvor en klage ikke længere har opsættende virkning, må frihedsberøvelse ikke finde sted i et tidsrum, der overstiger 6 uger. Frihedsberøvelsen skal være af så kort varighed som muligt og må kun opretholdes, så længe afvisningen eller overførslen er under forberedelse og gennemføres med omhu.

Stk. 10. Frihedsberøvelse efter § 36 med henblik på afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller udsendelse skal finde sted i særlige faciliteter. Hvis dette ikke er muligt, skal den frihedsberøvede holdes adskilt fra almindelige

lige indsatte. Uledsagede mindreårige må ikke frihedsberøves i fængsler.«

11. I § 37 d, stk. 1, 4. pkt., indsættes efter »Dansk Flygtningehjælp«: »og De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR)«.

12. I § 37 e, stk. 2, 2. pkt., indsættes efter »Dansk Flygtningehjælp«: »og De Forenede Nationers Højkommissær for Flygtninge (UNHCR)«.

13. I § 43, stk. 2, indsættes efter 3. pkt.:
»Endvidere afholdes udgifterne til overførsel af en udlænding til en anden medlemsstat efter reglerne i kapitel 5 a endeligt af statskassen.«

14. I § 43, stk. 3, 1. pkt., ændres »afvist, overført eller tilbageført« til: »afvist eller overført«.

15. I § 48 a, stk. 1, 1. pkt., ændres »afvisning, overførsel eller tilbageførsel« til: »afvisning eller overførsel«.

16. I § 48 a, stk. 1, indsættes efter 1. pkt.:
»Dette gælder tilsvarende for udlændinge, der opholder sig i Danmark uden opholdstilladelse, og som har søgt asyl i en anden medlemsstat uden at have opnået international beskyttelse.«

17. I § 48 a, stk. 2 og stk. 3, 1. pkt., ændres »afvisning, udvisning, overførsel eller tilbageførsel og udsendelse« til: »afvisning, udvisning, overførsel eller udsendelse«.

18. §§ 48 c og 48 d ophæves.

19. I § 53, stk. 6, ændres »stk. 8-10.« til: »stk. 8-11.«

20. I § 53 indsættes efter stk. 7 som nyt stykke:
»Stk. 8. Sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a behandles af formanden eller en næstformand alene. En sag efter 1. pkt. kan i helt særlige tilfælde henvises til behandling efter stk. 6.«
Stk. 8-12 bliver herefter stk. 9-13.

21. § 53 a, stk. 1, nr. 1, ophæves, og i stedet indsættes:
»1) Afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a.
2) Nægtelse af opholdstilladelse til en udlænding, der påberåber sig at være omfattet af § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2, og i den forbindelse udsendelse efter § 32 a.«
Nr. 2-4 bliver herefter nr. 3-5.

22. I § 53 a, stk. 2, indsættes før 1. pkt.:

»Klage til Flygtningenævnet over Udlændingestyrelsens afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, der indgives til Udlændingestyrelsen, senere end 7 dage efter at udlændingen har fået meddelelse om afgørelsen, afvises.«

23. I § 55 indsættes som stk. 5:

»Stk. 5. Stk. 1 finder ikke anvendelse i sager vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, medmindre sagen er henvist til behandling efter § 53, stk. 6.«

24. I § 56, stk. 1, ændres »§ 53, stk. 6 eller 8-10.« til: »§ 53, stk. 6 eller 8-11.«

25. § 56, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Sager, der behandles efter § 53, stk. 8-11, behandles på skriftligt grundlag. Flygtningenævnets formand eller den, formanden bemyndiger dertil, kan henvise en sag vedrørende afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a, der behandles efter § 53, stk. 6, til mundtlig behandling, hvis særlige forhold gør det påkrævet.«

26. To steder i § 58 c, stk. 1, 1. pkt., og i § 58 c, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 21« til: »artikel 34«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2014.

§ 3

Stk. 1. Loven finder anvendelse på ansøgninger om international beskyttelse, der indgives efter lovens ikrafttræden, og på anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse, som er fremsendt til en anden medlemsstat efter lovens ikrafttræden, uanset hvornår ansøgningen er indgivet.

Stk. 2. Hvis en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse er fremsendt til en anden medlemsstat før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Givet på Marselisborg Slot, den 26. december 2013

Under Vor Kongelige Hånd og Segl

MARGRETHE R.

/ Karen Hækkerup

FLYGTNINGENÆVNET

Flygtningenævnet behandler klager over de afgørelser vedrørende asyl, der er truffet af Udlændingestyrelsen i første instans.

Nævnsmøderne ledes af en dommer (formanden eller en af næstformændene). Herudover består Flygtningenævnet af fire medlemmer, hvoraf et er beskikket efter indstilling fra Advokatrådet, et er beskikket efter indstilling fra Dansk Flygtningehjælp, et er beskikket efter indstilling fra udenrigsministeren, og et er beskikket efter indstilling fra justitsministeren.

Beretningen indeholder en gennemgang af Flygtningenævnets virksomhed i 2013, herunder blandt andet en række resuméer af nævnets afgørelser i 2013.

Flygtningenævnet har i beretningsperioden truffet afgørelse i 1.706 personsager vedrørende statsborgere fra 66 forskellige lande. De største grupper fra Afghanistan, Iran og Rusland.

| FLYGTNINGENÆVNET |

Flygtningenævnets Sekretariat
Adelgade 11-13
1304 København K

ISBN 978-87-91763-09-0

9 788791 763090